TAMARA McKINLEY

ULTIMUL VALS AL MATILDEI

Un bestseller în stilul celebrului roman

PASĂREA SPIN



TAMARA McKINLEY

ULTIMUL VALS AL MATILDEI

Traducere: *DANIELA WAN*

EDITURA LIDER
EDITURA ORIZONTURI

I.S.B.N.: 973-629-024-7

MATILDA'S LAST WALTZ

www.trustul-lider.ro

PROLOG

Churinga. Până şi boarea care legăna arborii de piper în suspinul ei părea să-i şoptească numele. Churinga. Loc de magie, de taină sacră, desţelenit dintre tufe şi arbori pitici de către bunicii ei. A frânt inimi şi a încovoiat trupuri chinuite, însă Matilda se arătase până acum dornică să plătească, oricare ar fi fost preţul. Căci nu voise niciodată să ştie de nimic altceva, nu-şi dorise nicicând altceva.

Simţi nodul acela de lacrimi înăbuşite privind

dincolo de cimitirul familiei, departe, în sălbăticie. Nu trebuie să plângă, oricât de mare ar fi durerea, oricât de grea ar fi pierderea – pentru că amintirea mamei, femeie puternică, tenace, nu-i îngăduia să o facă. Da, însă de treisprezece ani – vârsta ei de acum – nu trăise nimic care să poată fi asemănat cu acest sentiment al abandonului, sentiment că se desprinsese de copilărie şi că o aştepta un drum lung, solitar în locul acesta atât de măreţ, frumos, miraculos care era propria casă.

Strălucirea orizontului adunase în ea ocrul pământului şi albastrul incredibil al nemărginirii cereşti şi peste tot, înjur, se auzeau sunetele cunoscute ei din ziua în care deschisese ochii. Tot acest ţinut întins, aparent pustiu, era plin de viaţă, avea un glas al lui care pentru ea era acum singura mângâiere.

Neliniştea oilor din ţarcuri, gâlceava neobosiţilor cacadu, râsul îndepărtat al gălăgioşilor kookaburra şi clinchetul clopoţeilor de la hamurile cailor îi păreau la fel de intime precum bătăile inimii. Până şi acum, în cel mai întunecat moment al vieţii ei, vraja Churingăi nu o părăsise.

— Merv, vrei să rosteşti câteva cuvinte?

Glasul celui care se ocupa în zona lor cu tunsul oilor rupse tăcerea şi o readuse brusc în prezentul de care mintea ei se rătăcise. Îl privi pe tatăl său, dornică să-l audă vorbind, să-l vadă trăind măcar puţin emoţia momentului.

— Fă-o tu, prietene. Dumnezeu şi cu mine nu prea ne avem bine.

Mervyn Thomas era un uriaş, un străin care se întorsese în urmă cu cinci ani din Gallipoli, cu

trupul şi mintea rănite în urma a ceea ce-i fusese dat să trăiască – lucruri despre care nu vorbea niciodată, în afară de nopţile când visele îl trădau sau atunci când băutura îi slobozea limba şi mânia. Acum stătea acolo, într-o atitudine solemnă, sporită de cenuşiul hainelor, sprijinindu-se în bastonul pe care şi-l cioplise dintr-o ramură de copac. Faţa lui era umbrită de borul pălăriei, dar Matilda ştia că ochii îi erau injectaţi, iar tremurul mâinilor nu avea nimic de-a face cu remuşcările, ci doar cu nevoia de a bea.

— O să vorbesc eu, zise ea încet în liniştea stingheritoare.

Păşi în faţă din cercul cunoscuţilor îndoliaţi, strângând în mâini cartea de rugăciuni ferfeniţită şi se apropie de moviliţa de pământ care avea să acopere curând sicriul de lemn al mamei. Nu avusese mult timp să jelească. Moartea se produsese brusc, iar căldura nu le îngăduise să-i mai aştepte pe vecinii şi prietenii care ar fi trebuit să călătorească sute de mile ca să ajungă acolo.

Sentimentul singurătăţii deveni şi mai acut când simţi ura tatălui. Ca să nu-şi piardă curajul, privi chipurile familiare ale negustorilor de vite, ale oierilor, ale tuturor celor care lucrau pentru Churinga.

Băştinaşii se adunaseră lângă pârâu şi se uitau, curioşi, de la distanţă. Pentru ei, moartea nu era prilej de jale, ci doar întoarcerea în pământul din care se născuseră.

În cele din urmă îşi opri privirea asupra pietrelor funerare încovoiate care atestau istoria acestui colţ de lume din New South Wales. Îşi

trecu degetele peste medalionul primit de la mama ei şi, prinzând curaj, privi către cei adunaţi lângă groapă.

— Mama a venit la Churinga pe când avea doar câteva luni, înghesuită într-o traistă pe spinarea calului bunicului meu. A fost o călătorie lungă, începută tocmai în ţara veche, dar bunicii mei erau dornici să aibă pământ şi libertate ca să-l muncească.

Matilda observă încuviinţările tacite şi zâmbetele de pe chipurile arse de soare din jurul ei. Cunoşteau cu toţii povestea – era şi povestea lor.

— Patrick O'Connor ar fi fost mândru de Mary a lui. Şi-a iubit pământul tot atât cât îl iubise şi el, şi datorită ei Churinga este astăzi ceea ce vedem.

Mervyn Thomas începuse să-şi piardă răbdarea, iar privirea lui ameninţătoare o făcu să şovăie.

— Dă-i înainte, mormăi el.

Fata înălţă bărbia. Mamei ei i se cuvenea un rămas-bun aşa cum trebuie, iar Matilda era hotărâtă să nu se dea bătută.

— Când tata a plecat la război, oamenii spuneau că mama nu se va descurca, însă ei nu ştiau cât de ambiţioşi pot fi cei din neamul O'Connor. Din cauza asta este Churinga una dintre cele mai grozave proprietăţi din zonă, iar tatăl meu şi cu mine avem de gând să o păstrăm aşa cum este.

Vru să vadă în privirea lui Mervyn confirmarea spuselor ei, dar nu primi în schimb decât o căutătură furioasă. Asta nu o miră. De

când se întorsese din război, mândria lui nu se vindecase, căci îşi găsise soţia independentă, iar proprietatea înfloritoare. Atunci a căutat mângâiere în băutură şi ea se îndoia că moartea mamei avea să-l schimbe.

Paginile cărţii de rugăciuni erau mânjite şi la fel de zdrenţuite ca şi coperta. Matilda clipi, alungind lacrimile care stăteau să i se rostogolească pe obraji, şi citi cuvintele pe care le-ar fi rostit părintele Ryan dacă ar fi avut timp să ajungă. Mama muncise atât de mult. Îşi îngropase părinţii şi patru copii în acest mic cimitir înainte să împlinească douăzeci şi cinci de ani. Acum pământul o chema pe ea, să devină parte a Visului. În sfârşit, se va odihni.

Matilda închise cartea în liniştea care se aşternu şi se aplecă să ia un pumn de ţărână. Îl strecură printre degete şi-l lăsă să cadă peste sicriu.

— Odihneşte-te în pace, mamă, şopti ea. O să am eu grijă de Churinga.

Mervyn simţea efectul căldurii şi al whiskyului direct în stomac, în vreme ce calul se legăna greoi sub el, îndreptându-se către Kurrajong. Piciorul zdrobit zvâcnea, iar cizmele începuseră să-l strângă. Toate astea nu-l ajutau să se calmeze, dimpotrivă. Trecuseră două săptămâni de când o îngropase pe Mary, dar încă îi simţea peste tot prezenţa şi mustrările.

De fapt, ea continua să trăiască prin Matilda şi, cu toate că a încercat să o înveţe minte cu o lovitură de curea în urma spectacolului jenant de la înmormântare, fata asta încă îl privea cu ochii

dispreţuitori ai mamei sale. A lăsat apoi să treacă două zile de tăcere absolută înainte să trântească uşa în urma lui şi să plece de la Churinga către Wallaby Flats, la cârciumă. Acolo, orice bărbat putea bea în tihnă cu tovarăşii lui. În plus, putea să stea la taclale nestingherit, se putea bucura de înţelegerea tuturor, de whisky primit gratis şi chiar de „serviciile chelneriţei”.

Nu că ar fi cine ştie ce de capul ei, recunoscu el. De fapt, chiar era cam trecută, însă lui nu-i mai păsa prea mult când îl îmboldea nevoia şi, la urma urmelor, nici nu era obligat să se uite la ea atunci când o făcea.

Se plecă cu greu în şa ca să închidă ultima dintre cele patru porţi ale proprietăţii vecinului său. Soarele ardea, băutura îi forfotea în stomac, iar din hainele lui simţea ieşind un miros acru. Calul nu-şi găsea astâmpăr şi lovi piciorul bolnav al lui Mervyn de un stâlp de lemn, făcându-l să strige de durere şi aproape să-şi piardă echilibrul. Nu se mai putu stăpâni şi vomită.

— Stai locului, corcitură, bombăni el, trăgând de hăţuri.

Se aplecă apoi peste oblâncul şeii, ştergându-şi gura cu mâneca şi aşteptând să se mai domolească durerea. Capul i se mai limpezise acum şi, după ce îşi îndreptă pălăria, îndemnă calul să pornească înainte. În zare se vedea gospodăria, iar el venea cu afaceri de pus la punct.

Kurrajong se înălţa mândră pe creasta unei coline, adăpostindu-se de soare la umbra unor arbori de ceai, cu veranda ei răcoroasă şi

îmbietoare de sub acoperişul metalic ondulat. Era o oază de linişte în agitaţia şi zgomotul unei ferme animate. Caii păşteau iarba grasă pe câmpul îngrădit al casei, irigat cu ajutorul sondei făcute de Ethan în urmă cu câţiva ani. Dinspre fierărie se auzea ciocanul potcovarului. Oile erau tunse pe rând şi slobozite apoi în ţarcul lor, unde făceau mare tărăboi, însă erau adunate de câini şi împinse către margini.

Mervyn privi la toate acestea în vreme ce se îndrepta agale către stâlpul unde avea să-şi lege calul, dar nimic din ce vedea şi auzea nu-l făcea să se simtă mai bine. Poate că, într-adevăr, pământul Churingăi era bun, însă casa părea un depozit părăsit pe lângă locul acesta. Dumnezeu ştie de ce îi dăduse atâta importanţă Mary, iar acum şi Matilda; poate numai pentru că aveau în vene sângele blestemaţilor O'Connor. Se credeau mai buni decât toţi ceilalţi pentru că fuseseră printre primii veniţi, ceea ce în ţinuturile astea le conferea un rang regal.

Ei bine, îşi zise el mânios, *om mai vedea noi. Femeile trebuie să-şi cunoască locul. Eu, unul, m-am săturat. Doar nu sunt proprietatea lor.*

În starea aceasta de revoltă, alimentată şi de băutură, se lăsă să alunece din şaua spaniolă, bogat ornamentată. Luându-şi bastonul neşlefuit, porni împleticindu-se către uşa din faţă. Nici nu apucă să bată, că uşa se şi deschise.

— Ziua bună, Merv. Chiar te aşteptam.

Ethan Squires era curat îmbrăcat, ca întotdeauna, cu pantaloni de bumbac albi ce contrastau cu negrul cizmelor de călărie, cu o

cămaşă deschisă la gât care îi punea în evidenţă umerii laţi şi abdomenul plat. Părul lui negru nu începuse să încărunţească. Mâna pe care i-o întinse lui Merv era arsă de soare şi solidă, însă cu unghiile îngrijite, iar verigheta îi străluci orbitor în soarele dimineţii.

În comparaţie cu el, Mervyn se simţea gârbovit şi bătrân, deşi era o diferenţă de doar câteva luni între ei. Îşi dădea seama că ar fi trebuit să facă o baie şi-i păru rău că nu profitase când se afla încă la hotel.

Însă acum era prea târziu pentru păreri de rău. Ca să-şi ascundă stânjeneala, începu să râdă zgomotos şi-i strânse mâna lui Ethan cu bucurie exagerată.

— Ce mai faci, amice?

— Ocupat ca-ntotdeauna, Merv. Ştii şi tu cum e.

Mervyn aşteptă să se aşeze Ethan mai întâi, după care îi urmă exemplul. Felul în care îl primise Ethan îl uluise. El nu anunţase că ar avea intenţia să facă vreo vizită, atunci de ce îl aştepta omul ăsta?

În vreme ce slujnica le servi băuturile, cei doi păstrară câteva momente de tăcere. Briza care se simţea pe verandă era răcoroasă şi, pentru că nici nu se mai afla călare, stomacul i se mai liniştise. Întinse piciorul bolnav, odihnindu-l pe îngrăditura verandei. Nici nu avea rost să se frământe atât pentru primirea pe care i-o făcuse Ethan, el vorbise întotdeauna în cimilituri. Probabil se credea isteţ.

Berea era rece şi-i alunecă uşor pe gât, dar

nu îi alungă amăreala la gândul că Ethan era într-adevăr norocos. Nu cunoscuse masacrul de la Gallipoli, fiindcă rămăsese în cantonamentul ofiţerilor, la mare distanţă de front. Nu avea un picior zdrobit, nu avea coşmaruri, nici amintiri ale tovarăşilor de luptă desfiguraţi, nici nu îl bântuiau zi şi noapte strigăte de agonie.

Nu, Ethan Squires dusese întotdeauna o viaţă fascinantă. Se născuse şi crescuse la Kurrajong, se căsătorise cu Abigail Harmer, care nu numai că era cea mai frumoasă văduvă din zonă, ci şi una dintre cele mai bogate. Îl adusese cu ea pe fiul ei, Andrew, şi-i mai dăruise lui Ethan trei copii înainte să se prăpădească în acel accident de călărie. Trei fii sănătoşi. Mary nu se învrednicise să-i lase decât o copilă sfrijită – pe ceilalţi îi pierduse.

Cândva Mervyn visase să aibă şi el o femeie cum fusese Abigail, dar pentru că nu era decât un administrator, nu şi-a putut permite. Banii au tras întotdeauna tot la bani, aşa că atunci când Patrick O'Connor a venit cu oferta lui, nici nu a mai stat pe gânduri. De unde era să ştie că Mary era bogată în pământuri, dar fără bani lichizi – şi că, prin urmare, promisiunile lui Patrick fuseseră găunoase?

— Îmi pare rău pentru Mary.

Vorbele îl smulseră brusc pe Mervyn din gândurile lui întunecate. Ethan părea să citească în minţile oamenilor.

— Cred, totuşi, că a suferit mult. Atâta suferinţă nu duce la nimic bun.

Ethan rămase cu privirea pierdută în gol, ţinând ţigara de foi între dinţii lui atât de albi şi de

uniformi.

Mervyn mormăi. Lui Mary îi trebuise multă vreme să moară, dar nu se lamentase nici măcar o dată şi nici nu renunţase la hotărârea ei. Se gândea că poate s-ar fi cuvenit să o admire, însă puterea ei de a îndura îl slăbise. Curajul ei umilise încercările lui firave de a uita ororile războiului şi durerea de la picior. Se simţise înşelat de târgul pe care îl încheiase cu Patrick, prins ca într-o capcană într-o căsnicie care nu avea nimic de-a face cu iubirea şi care nu i-a adus nici pe departe respectul după care tânjise. Nu era de mirare că-şi petrecea mai tot timpul în Wallaby Flats.

— Cum suportă Matilda situaţia, Merv?

O clipă, Ethan îşi opri ochii cu privirea albastră asupra lui, apoi se uită din nou în zare, iar Mervyn se întreba dacă i se păruse sau dacă nu cumva chiar surprinsese o nuanţă de dispreţ în privirea aceea trecătoare.

— O să se descurce. E ca şi maică-sa.

Ethan trebuie să fi simţit iritarea din răspunsul lui Mervyn, căci se întoarse spre el şi-l privi ceva mai insistent.

— Nu cred că ai bătut atâta drum ca să vorbim despre Mary şi Matilda.

Şi asta era tipic pentru el. Nu pierdea niciodată vremea discutând nimicuri când putea profita altfel de un om. Dacă ar fi fost după Mervyn, el ar fi stat şi două ore pe verandă, bând bere şi privind la munca ce se desfăşura în jurul lui înainte să deschidă discuţia despre motivul vizitei sale. Dădu paharul peste cap şi coborî piciorul de pe îngrăditură. Acum că Ethan tot

adusese vorba, putea să-i dea drumul.

— Lucrurile au început să cam scârţâie, amice. De când m-am întors, nu prea mă mai interesează Churinga şi acum, că s-a dus şi Mary, mă gândesc să renunţ la ea.

Ethan îşi mestecă trabucul, urmărind fumul cu privirea. Când se hotărî să vorbească, se simţea că încă era cufundat în gânduri.

— Mervyn, tu nu ştii nimic în afară de pământul ăsta. Ai o vârstă prea înaintată ca să mai înveţi de-acum încolo noi şmecherii, iar Churinga este o fermă chiar frumuşică după toată munca lui Mary.

Tot la asta s-a ajuns. Laude pentru Mary. Oare anii lui de muncă nu contau deloc? Mervyn îşi încleştă pumnii şi-i vârî în buzunarele largi. Ar mai fi vrut încă o bere, dar paharul lui era gol, iar Ethan nu îi oferi un altul.

— Nu, nu, în comparaţie cu Kurrajong. Avem nevoie de o sondă, acoperişul cade pe noi, termitele mănâncă de tot barăcile lucrătorilor, iar seceta ne-a ucis aproape toţi mieii. Banii pe care o să-i luăm pe lână nu o să acopere datoriile.

Ethan îşi stinse trabucul, ridică paharul şi-l goli.

— Şi atunci ce vrei de la mine, Mervyn?

Devenise nerăbdător. Ethan ştia prea bine ce voia. Chiar voia să pună sare pe rană, să-l vadă pe Mervyn umilindu-se?

— Vreau să cumperi Churinga.

Reuşi să-şi stăpânească vocea, pentru că nu voia ca celălalt să ştie cât era de disperat.

— Aha.

Ethan zâmbi satisfăcut şi, ştiind cât îl dispreţuia de fapt, Mervyn nu putea să nu-l urască.

— Ei bine?

— O să mă gândesc, bineînţeles, la propunerea ta. Dar poate ajungem la o înţelegere…

Mervyn se îndreptă în fotoliu, gata să înceapă negocierile.

— Ţie mereu ţi-a plăcut pământul Churingăi şi, cum proprietatea ta e lipită de a mea, ai putea să-ţi faci cea mai mare fermă din New South Wales.

— Aici ai dreptate.

Ethan ridică dintr-o sprânceană, fără să clipească.

— Dar nu cumva ai uitat un amănunt?

Mervyn înghiţi.

— Ce amănunt? întreba el nervos, evitând privirea pătrunzătoare a lui Ethan.

— Pe Matilda, desigur. Nu cumva ai uitat pasiunea pe care o are fiica ta pentru Churinga?

Se linişti dintr-o dată şi răsuflă uşurat. Era bine, Ethan nu ştia nimic despre testament.

— Matilda e prea mică să se amestece în treburile oamenilor mari. O să facă ce-i spun eu.

Ethan se ridică şi se sprijini de îngrăditura frumos ornamentată a verandei. Soarele strălucea în spatele lui, aşa că cu greu îi puteai citi expresia.

— Ai dreptate, Mervyn. E mică, dar pământul este la fel de important pentru ea ca aerul. Am văzut-o muncind, am văzut-o cum aleargă călare când trebuie să strângă vitele. Dacă ar pierde

pământul acela ar muri sufleteşte.

Răbdarea lui Mervyn ajunse la limită. Se ridică de pe scaun şi-l privi pe Ethan de sus.

— Uite ce e, amice, eu am o proprietate pe care tu ai pus ochii de ani de zile. Mai am şi nişte datorii mari. Nu mă interesează dacă Matilda ţine sau nu la pământul ăsta. De vândut tot îl vând, iar dacă tu nu vrei să cumperi, găsesc pe altcineva dornic să pună mâna pe Churinga.

— Cum ai de gând să vinzi pământul când de fapt nu-ţi aparţine, Mervyn?

Nu-şi mai putu înăbuşi mânia. Ştia! Ticălosul ştiuse tot timpul.

— Nu e musai să se afle, mârâi el. Putem face târgul acum şi am plecat de-aici. Eu, unul, n-o să spun nimănui.

— Da, dar eu o să ştiu, Mervyn.

Ethan îi vorbi pe un ton glacial, iar pauza pe care o lăsă îl făcu pe Mervyn să se abţină cu greu să nu-l lovească.

— Acum câteva luni, chiar după ce i-a spus doctorul că nu mai are mult de trăit, Mary a venit la mine. Se temea că ai putea să vinzi Churinga şi să nu-i laşi nimic Matildei. Eu am sfătuit-o cum e mai bine să protejeze moştenirea fetei. A lăsat pământul pe mâna Matildei. Banca ţine toate documentele până când va împlini ea douăzeci şi cinci de ani. Aşa că vezi tu, Mervyn, nu ai cum să vinzi ca să-ţi achiţi datoriile făcute la jocuri.

Mervyn simţi cum îi fuge pământul de sub picioare. Auzise nişte zvonuri, dar până acum nu vrusese să creadă nimic.

— Legea spune că proprietatea soţiei

aparţine soţului. Aşa mi-a promis şi Patrick când m-am însurat cu ea, iar acum e dreptul meu să vând. Şi până la urmă, ridică el glasul, de ce ţi-a cerut nevastă-mea ţie sfatul?

— Am ajutat-o, ca un bun vecin, cu serviciile avocatului meu.

Fără să i se clintească niciun muşchi de pe faţă, Ethan luă pălăria lui Mervyn şi i-o întinse.

— Poate că într-adevăr vreau Churinga, dar nu atât de mult încât să-mi încalc cuvântul dat unei persoane pe care o respect. Şi cred că te vei lovi de acelaşi lucru la toţi vecinii din jur. La revedere, Mervyn.

Ethan îşi îndesă mâinile în buzunare şi se rezemă de stâlpul alb al verandei, privindu-l pe Mervyn cum cobora şchiopătând treptele, îndreptându-se către calul său. Smuci hăţurile şi porni furios prin praf spre bucătăria de vară, iar Ethan se gândea dacă nu cumva îşi revărsase furia asta şi asupra lui Mary – sau, Doamne fereşte, asupra Matildei.

Mai aruncă o privire către adăpostul oilor înainte să se întoarcă în casă. Sezonul era pe sfârşite, aşa că banii de pe lână erau bine veniţi. Lipsa ploii însemna hrană scumpă, iar cerul prevestea o secetă prelungită.

— Ce voia Merv Thomas?

Ethan se uită la fiul său vitreg, în vârstă de douăzeci de ani, şi zâmbi mai mult cu amărăciune.

— Tu ce crezi?

Când intrară în birou, cizmele lui Andrew răsunară pe podeaua lustruită.

— Îmi pare rău pentru Matilda. Gândeşte-te

ce înseamnă să trăieşti sub acelaşi acoperiş cu ticălosul ăsta.

Andrew se trânti pe un fotoliu tapiţat cu piele şi îşi aruncă un picior peste braţ. Ethan îl privi cu drag. Avea, într-adevăr, aproape douăzeci şi unu de ani, însă înfăţişarea lui solidă, bine legată şi părul lui ciufulit, castaniu-auriu, îl făceau să pară mai tânăr. Deşi băiatului nu-i păsa de pământ, Ethan era mândru de el ca şi când ar fi fost al lui. Educaţia lui Andrew în Anglia meritase toţi banii investiţi. Acum se descurca bine la universitate şi, după absolvire, avea să se alăture unei celebre firme de avocatură din Melbourne.

— Prea multe nu putem face, aşa-i, tată?

— Nu e treaba noastră, băiete.

În ochii albaştri ai lui Andrew se citea îngândurarea.

— Când a venit Mary Thomas aici nu ai spus acelaşi lucru.

Ethan îşi întoarse scaunul către fereastră. Mervyn se îndrepta către prima poartă. Îi mai trebuia încă o zi şi o noapte ca să ajungă la Churinga.

— Atunci a fost altceva, mormăi el.

În încăpere se lăsă tăcerea, întreruptă doar de ceasul bunicului pe care Abigail îl adusese cu ea de la Melbourne. Ethan se lăsă furat de gânduri, plimbându-şi agale privirea peste pământul său. Da, Mary fusese altceva. Şi totuşi, cu toată tenacitatea ei nu a putut să lupte împotriva răului care o măcina dinăuntru. O vedea limpede. O vedea atât de limpede în minte, de parcă ar fi avut-o chiar atunci în faţa lui.

Spre deosebire de frumuseţea blondă, glacială a lui Abigail, Mary era scundă şi slabă, cu un păr roşcat foarte bogat pe care îl ţinea strâns sub o pălărie ponosită. Avea nasul plin de pistrui şi îl fixase cu ochii ei mari şi albaştri, umbriţi de gene întunecate, în timp ce încerca să-şi strunească armăsarul care nu-şi găsea astâmpăr. Se înfuriase grozav atunci când dăduseră pentru prima oară ochii unul cu celălalt, după ce se întorsese ea la Churinga. Gardurile fuseseră dărâmate şi turma ei se amestecase cu a lui.

Zâmbi când îşi aminti temperamentul ei de irlandeză. Ochii ei aruncau scântei şi îşi ţinea mândră capul sus când strigase la el. Durase aproape o săptămână să despartă turmele şi să repare gardul, iar între timp încheiaseră un fel de armistiţiu care nu se transformase chiar într-o prietenie.

— Ce e atât de amuzant, tată?

Glasul lui Andrew risipi amintirile şi Ethan se strădui să revină în prezent.

— Nu cred că trebuie să ne facem prea multe griji în privinţa Matildei. Dacă seamănă cu maică-sa, atunci de Merv ar trebui să ne fie milă.

— Ţi-a plăcut Mary, am dreptate? Cum de nu ai…

— Era soţia altui bărbat, îl repezi el.

Andrew fluieră, distrat.

— Măi să fie! Te-am atins, aşa-i?

Ethan oftă, amintindu-şi vremea când avusese, într-adevăr, o şansă pe care o pierduse.

— Dacă lucrurile ar fi stat altfel, cine ştie ce-ar fi fost? Dacă Mervyn nu s-ar fi întors atât de

schilodit de la Gallipoli, atunci…

Lăsă fraza neîncheiată, mintea lui reînviind imaginile şi vuietul războiului. Încă avea coşmaruri, chiar şi după şase ani, însă el era dintre cei mai norocoşi. Mervyn fusese eliberat din spital abia după doi ani de la încheierea războiului, dar era un om total diferit de cel care urcase nerăbdător în tren în 1916. Plecase cu zâmbetul nepăsător şi cu farmecul pe care ţi-l dă lipsa grijilor şi se întorsese o epavă care, după o convalescenţă îndelungă, nu mai găsise alinare decât în băutură.

În ceea ce priveşte viaţa de familie, Merv devenise doar un surogat de soţ şi tată. *Şi eu sunt de vină,* îşi zise Ethan, adunându-şi gândurile. Câtă vreme Merv zăcuse la pat, Mary putuse să ţină în frâu înclinaţia lui spre băutură. Dar de când se ridicase şi fusese din nou în stare să încalece, dispărea cu săptămânile de acasă, lăsând-o pe ea să conducă singură ferma. Fusese mai puternică decât o crezuse el şi, cu toate că nu se alesese nimic de planurile lui, Ethan nu putuse să nu-i respecte forţa.

— E adevărat, am admirat-o. A făcut tot ce s-a putut mai bine într-o situaţie foarte dură pentru ea. Cu toate că rareori a cerut ajutor, am încercat să-i uşurez, pe cât am putut, greutăţile.

Îşi aprinse un trabuc şi deschise registrul cu socotelile în legătură cu vânzarea lânii. Avea multă treabă de făcut şi irosise deja o jumătate de zi.

Andrew coborî piciorul de pe braţul fotoliului şi se depărtă de spătar.

— Dacă Merv face şi mai multe datorii, Matilda nu va mai avea ce să moştenească. Am putea să-i facem ei o ofertă în câţiva ani şi să obţinem pământul chiar ieftin.

Ethan zâmbi.

— Am de gând să-l luăm gratis. Ce rost are să plăteşti, când nu trebuie.

Andrew lăsă capul uşor într-o parte şi-l iscodi cu privirea.

— Şi cum vrei să faci asta? E greu să-i câştigi încrederea Matildei. În niciun caz nu o să-l dea aşa, degeaba.

— Am şi eu planurile mele, băiete. Dar trebuie să avem răbdare şi nu vreau să vorbească gura fără tine.

Andrew tocmai ar fi vrut să mai spună ceva, dar tatăl lui îl întrerupse:

— Lasă totul în seama mea şi-ţi garantez că în următorii cinci ani Churinga va fi a noastră.

Matilda nu-şi găsea locul. Liniştea se lăsa tot mai grea în casă şi ştia că tatăl ei avea să se întoarcă în scurt timp. Nu dispărea niciodată mai mult de câteva săptămâni la rând şi deja ar fi trebuit să se întoarcă.

Căldura era sufocantă, şi înăuntru, iar praful roşu pe care abia îl măturase începea să se aşeze din nou pe podea. Era îmbrăcată cu o rochie de bumbac lungă până la glezne şi simţea cum pe spate i se rostogolesc picături de sudoare. Îşi dezlegă şorţul de la brâu şi-l lăsă pe spătarul unui scaun. Din cuptor venea aroma de friptură de iepure şi câteva muşte dădeau târcoale tavanului.

Hârtiile de muşte pe care le lipise de lampa cu petrol erau negre de-atâtea gâze, în ciuda obloanelor şi a sitelor fixate de mama ei cu vreo doi ani în urmă. Îşi dezlipi firele de păr de pe faţa transpirată şi le prinse într-un coc dezordonat în creştetul capului. Îşi ura părul. Era prea lung şi nu se lăsa deloc îmblânzit. Mai mult, era o palidă imitaţie a părului castaniu-roşcat al mamei sale.

Matilda împinse sita la o parte şi ieşi pe verandă. Căldura venea parcă dintr-un furnal, se izbea de pământul fără copaci din faţa casei şi tremura, strălucind, în zare. Arborii de piper din câmpul îngrădit nu mai aveau vigoare, iar sălciile de pe malul pârâului se încovoiaseră de tot, plecându-şi în zadar ramurile către canalul în care nu mai rămăsese decât o mlaştină verzuie.

— Ploaie, zise ea, mai mult pentru sine. Ne trebuie ploaie.

Cele trei trepte care duceau în curte şi la stâlpul de care se priponeau caii trebuia refăcute. Chiar şi casa avea nevoie de o zugrăveală proaspătă, iar reparaţiile pe care le făcuse tatăl ei la acoperiş începeau să cedeze. Dar, dacă stătea în mijlocul curţii şi privea printre gene, îşi putea imagina cum ar arăta Churinga dacă ar avea bani pentru reparaţii.

Casa nu era impunătoare, însă locuinţa aceea din Queensland era zdravăn construită pe piloni de cărămidă şi era adăpostită către sud de arborii de piper. Acoperişul acoperea veranda care împrejmuia trei laturi ale casei şi se termina în partea de sus cu grilaj metalic. Din peretele dinspre nord se înălţa un horn masiv, iar obloanele

şi sita erau vopsite în verde.

Izvoarele subterane menţineau păşunile roditoare. În apropiere se zăreau nişte cai care păşteau nestingheriţi, fără să ia seama la norii de muşte care le dădeau târcoale. Adăpostul oilor şi hambarul cu lână erau cufundate într-o linişte deplină acum, când se încheiase sezonul, iar lâna luase calea pieţei. Turmele aveau să fie ţinute la păşunat, aproape de apă, până la venirea ploilor, dar dacă seceta dura, puteau pierde mai mult decât până acum.

Traversând curtea, Matilda începu să fluiere şi-i răspunse deodată de sub casă un schelălăit prea bine cunoscut. Atunci se ivi un cap lăţos şi negru, urmat de un trup care venea legănându-se şi dând din coadă.

— Vino-aici, Blue. Aici, băiete.

Îl ciufuli bine şi-l trase de urechile lăţoase. Blue avea aproape şapte ani şi era mai bun decât toţi oierii. Tatăl ei nu era de acord să-l ţină în casă. După părerea lui, era un câine ca toţi ceilalţi, însă pentru Matilda era cel mai bun prieten.

Blue mergea săltând pe lângă ea când trecură prin dreptul cantinei şi al ţarcurilor. Rezerva de lemne era depozitată în spatele magaziei, iar sunetul ascuţit al unui topor îi spunea că unul dintre lucrătorii negri muncea din greu să o sporească.

— Ce faci tu, iubire? E cald tare, aşa-i?

Peg Riley îşi şterse faţa înroşită de soare şi zâmbi.

— Ce n-aş da să mă bălăcesc puţin în pârâu.

Matilda izbucni în râs.

— Eşti bine venită oricând, Peg. Dar nu prea are apă şi ce-a rămas e verde. De ce nu dai o fugă până la iazul de sub munte? Acolo apa e rece.

Femeia dădu din cap.

— Cred că o să mă lipsesc de asta. Până mâine, Bert şi cu mine trebuie să ajungem la Windulla, iar dacă el mai stă mult pe-aici, o să-şi piardă leafa jucând rişca în spatele barăcii.

Bert Riley muncea din greu şi traversa cu căruţa lui tot centrul Australiei, dar când era vorba de jocuri de noroc, pierdea mereu. Matildei îi părea rău pentru Peg. An de an venea la Churinga şi muncea în cantină, iar Ben tundea oile. Şi totuşi, puţin din ce câştigau le ajungea până la următoarea slujbă.

— Peg, nu ai obosit să vă tot mutaţi de colo-colo? Mie nici prin minte nu-mi trece să părăsesc Churinga.

Peggy încrucişă braţele la piept şi, câteva momente, căzu pe gânduri.

— Poate o fi greu să pleci dintr-un loc, dar uiţi repede şi abia aştepţi să ajungi la următorul. Da, dacă Bert şi cu mine am fi avut copii, ar fi fost altceva, dar nu putem face, aşa că o să tot mergem până o să moară unul dintre noi.

Şi începu să râdă cu poftă, trupul ei zguduindu-se sub rochia de bumbac. Probabil că observă îngrijorarea Matildei, pentru că veni la ea şi o luă în braţe, drăgăstoasă.

— Să nu te superi pe mine, iubire. Tu să ai grijă de tine şi la anu’ ne vedem iar.

Apoi se întoarse la căruţă şi urcă. Luând cu

nădejde hăţurile în mâini, dădu un strigăt puternic.

— Bert Riley, eu plec şi dacă într-o secundă nu eşti aici, plec fără tine.

Plesnind caii cu biciul, porni către prima poartă.

Bert apăru şi el târându-şi picioarele din spatele barăcii, cu mersul acela ciudat, asemenea tuturor tunzătorilor de oi, şi se grăbi să o ajungă din urmă.

— Ne vedem la anu', strigă el peste umăr, urcând în căruţă.

Churinga păru brusc pustie. Privind căruţa care se pierdea într-un nor de praf, Matilda mângâie urechile lui Blue, şi câinele îi linse mâna, vrând parcă să o consoleze. După ce cercetă magazia cu lână şi închise generatorul, se întoarse spre cantina pe care Peg o lăsase curată, apoi spre baracă. Pagubele făcute de termite erau şi mai mari, dar ea nu prea avea ce face, aşa că mătură în grabă, aşeză puţin un pat, închise uşa şi ieşi din nou în căldură.

Băştinaşii se întinseseră pe jos, pe lângă locuinţele lor, alungind muştele şi pălăvrăgind de zor, în timp ce femeile amestecau ceva în ceaunul negru de pe foc. Făceau parte din tribul Bitjarra şi erau legaţi în acelaşi timp de Churinga aproape la fel de mult ca şi ea – însă ei i-ar fi plăcut mai degrabă să-i vadă muncind pentru pâinea şi tutunul lor în loc să stea degeaba sau să se plimbe de colo-colo.

Se uită spre Gabriel, şeful lor. Era un om în vârstă, şiret, cu o oarecare ştiinţă de carte, fiind

crescut de misionari. Şedea lângă foc, cu picioarele încrucișate, cioplind o bucată de lemn.

— Ziua bună, domnişoară, zise el pe un ton solemn.

— Gabriel, este multă treabă de făcut. Te-am rugat să te uiţi la gardurile care împrejmuiesc păşunea dinspre sud.

— Mai târziu, domnişoară. Mai întâi să se rupă.

Şi rânji, arătându-şi cei cinci dinţi galbeni pe care-i mai avea şi de care era foarte mândru.

Matilda îl mai privi câteva clipe, ştiind că nu avea niciun rost să se certe cu el. O va ignora pur şi simplu şi va face treaba când va crede el de cuviinţă. Se întoarse acasă şi urcă treptele verandei. Soarele era sus pe cer, iar căldura devenea insuportabilă. Se va odihni vreo două ore, apoi va verifica socotelile. Cât timp fusese mama ei bolnavă, lucrurile îi cam scăpaseră din mână.

Matilda ridică uriaşul cazan din aramă de pe plită şi turnă apă în albie. Bucătăria se umplu de abur şi picături de sudoare îi alunecau în ochi, dar nici nu le luă în seamă. Se lupta cu greutatea cazanului, iar mintea îi stătea la socoteli, la cifrele care nu creşteau oricât de mult se străduise. Dormise prea puţin cu o noapte înainte, iar toată dimineaţa stătuse în şa, supraveghindu-l pe Gabriel ca să repare gardul. Toate acestea o istoviseră. Registrul rămăsese deschis pe masa din spatele ei. Sperase ca dimineaţa să găsească o soluţie – dar, cu toată truda, nu se alesese decât cu dureri de cap şi cu certitudinea că încasările pe lână nu îi vor ajunge să plătească datoriile şi să le

mai şi rămână ceva până la sezonul următor.

Mânia ei crescu atunci când împunse pantalonii lui Mervyn în apă cu un băţ.

— Trebuia să fiu cu ochii pe cheltuielile lui, aşa cum mi-a zis mama, murmură ea. Trebuia să ascund banii.

Pantalonii pluteau şi formau vârtejuri când îi împingea cu băţul, iar ochii ei erau plini de lacrimi gândindu-se cât de nedrepte erau toate astea. Ea şi cu mama ei se descurcaseră foarte bine, reuşiseră chiar să obţină un mic profit în anii de război, dar de când se întorsese tatăl ei totul se dusese de râpă. Luând în mâini hainele de lucru, începu să le frece cu o energie în care îşi descărca, de fapt, toată mânia şi supărarea. Îşi amintea întoarcerea lui de parcă s-ar fi petrecut ieri. Probabil că se cuvenea să-i pară rău pentru el, dar cum să-i pară rău când el nu făcuse nimic ca să-i câştige nici respectul, nici mila? Trimisese doar câteva scrisori din război şi numai una din spital, în care îşi descria rănile. Fusese adus acasă într-o căruţă, aproape doi ani mai târziu, iar ea şi mama ei chiar nu ştiau la ce ar fi trebuit să se aştepte. Şi-l amintea ca pe un bărbat puternic, care mirosea a petrol şi a tutun şi care o înţepase cu barba când o sărutase să-şi ia rămas-bun. Însă pe-atunci ea avea doar cinci ani şi o interesa mai mult fanfara care cânta zgomotos pe peron, decât bărbaţii îmbrăcaţi cu haine cafenii care urcau în tren. Nu înţelesese atunci ce însemna războiul şi ce avea să însemne pentru ea şi pentru mama ei.

Rămase cu mâinile nemişcate când se gândi la acei doi ani cât zăcuse ţintuit la pat. Îşi aminti

chipul extenuat al mamei, care nu stătea o clipă într-un loc şi care nu primea în schimb decât vorbe de ocară şi câte o palmă grea atunci când bandajele erau prea strâmte sau când voia să bea. Venirea lui acasă schimbase cu totul atmosfera de la Churinga. Magia devenise suferinţă, lumina – întuneric. Se simţise uşurată când îl văzuse încălecând şi plecând la Wallaby Flats şi chiar şi mama ei arăta mai puţin obosită în zilele următoare.

Dar, cum era de aşteptat, el s-a întors şi viaţa li s-a schimbat definitiv.

Matilda se plecă peste albie şi privi afară pe fereastră în curtea pustie şi mai departe, spre ţarcuri. Cei trei ciobani duceau turma către Wilga, unde încă se mai găsea apă şi iarbă. Gabriel şi ceilalţi nu se vedeau nicăieri şi ea se gândi că plecaseră probabil să se plimbe acum, că se isprăvise cu tunsul oilor. Era linişte, în ciuda papagalilor care se certau pe insecte în eucalipţii roşii şi a ţiuitului greierilor din iarba uscată. Ar fi vrut să rămână totul aşa cum era în momentele acelea. Dar, cum zilele treceau fără să primească vreun semn de la Mervyn, ştia că nu avea cum să dureze.

Terminând de spălat, luă coşul cu rufe şi se duse în spatele casei, să le agaţe pe frânghie. Aici, la umbra copacilor, era mai răcoare şi vedea bine câmpul îngrădit şi cimitirul. Gardul alb de ţăruşi care îl împrejmuia trebuia vopsit din nou, iar câteva pietre funerare erau în întregime acoperite de iederă. Pe tulpina unui copac se încolăcise o tufă de bougainvillaea în care mişunau albine şi

fluturi. Undeva, în depărtare, se auzea o pasăre cântând şi, întinsă la soare pe o buturugă, o privea fără să se mişte o iguană. Apoi, cu o mişcare bruscă a ghearelor, dispăru printre arbuşti.

Matilda se aşeză pe prima treaptă a verandei, cu coatele pe genunchi şi cu bărbia în palme. I se închideau ochii în mireasma pământului încins şi a ierbii uscate.

Cu toate că era atât de cald, Mervyn se simţea răcorit. Furia în urma umilinţei suferite în faţa lui Ethan Squires şi duplicitatea soţiei sale nu-i mai ardeau sufletul; se obişnuise cu gândul şi se lăsă pradă unei răceli şi a unei răutăţi care îl îndemnau acum către Churinga.

Petrecuse noaptea în aer liber, într-un sac de dormit şi cu şaua drept pernă, încălzindu-se la un foc prăpădit care abia făcuse faţă frigului din timpul nopţii. Stătuse întins, privind Crucea Sudului şi arcuirea Căii Lactee care trimitea raze palide spre pământ, îngheţând parcă peisajul, sporind cenuşiul şi iluzia de fantomatic a arborilor uriaşi – fără ca el să vadă nimic din frumuseţea naturii. Nu aşa îşi imaginase viitorul în anii aceia petrecuţi în tranşee. Nu aşa trebuia trataţi eroii. Şi îşi jurase că nu va lăsa o puştoaică să-i fure ceea ce Patrick îi promisese că va fi al lui.

Se ridică îndată ce se crăpă de ziuă, fierse ultima bucată de carne şi o mâncă cu pâinea pe care i-o dăduse bucătăreasa de la Kurrajong. Acum era după-amiază târziu, iar soarele îl orbea pe când se lăsa după muntele care îi dădea şi numele Churingăi.

Scuipă scârbit pe pământul arid. Băştinaşii îl numeau locul fermecat, îl vedeau ca pe un talisman din piatră cu puteri miraculoase – un Tjuringa. Ei bine, îşi zise el cu amărăciune, pentru el nu mai avea niciun farmec, gata. Şi cu cât scăpa mai repede de el, cu atât mai bine.

Dădu pinteni iepei când zări prima dintre porţile proprietăţii. Venise timpul să-şi ceară drepturile.

Când închise ultima poartă, văzu şi gospodăria. Pe coş se vedea ieşind fum, iar în curte se zăreau umbre sângerii, din pricina soarelui care apunea în spatele copacilor. Părea pustiu. Nu se auzea nici toporul, nici forfota oilor sau a câinilor, nu-l iscodea niciun chip de negru din bordeiele lor. Însemna că se terminase tunsul oilor, iar lucrătorii plecaseră la o altă fermă. Răsuflă uşurat. Trebuie că Matilda avusese mulţi bani puşi deoparte ca să-i plătească. Se întrebă unde putea fi noua ascunzătoare; el crezuse că le cunoştea pe toate, dar, oricum, după seara asta nu va mai conta. Venise timpul să-i arate care îi era locul şi să nu se mai amestece în treburi care nu o priveau. O va face să-i spună. O va face să priceapă că el era stăpânul – şi după aceea îi va lua o dată pentru totdeauna Churinga.

Descălecă şi scoase şaua de pe cal, după care îl duse pe pajiştea din spatele casei. Punându-şi desagii pe umăr, urcă apăsat treptele verandei şi intră în casă dând sita la o parte. Pe plită fierbea nişte carne de iepure şi toată casa se umpluse de mirosul mâncării, stârnindu-i o foame grozavă.

Tăcerea era apăsătoare. Acolo unde lumina

lămpii cu kerosen nu ajungea, întunericul era de nepătruns.

— Pe unde eşti, fetiţo? Vino şi ajută-mă cu desagii ăştia.

O mişcare a umbrelor îi atrase atenţia. Iată unde era. Stătea lângă uşa camerei ei – uitându-se la el. Ochii albaştri străluceau în lumina slabă, iar părul ei părea şi mai roşu în soarele care apunea şi ale cărui raze pătrundeau, firave, printre obloane. Parcă împietrise acolo – condamnându-l cu tăcerea şi privirea ei.

Îl trecu un fior de nelinişte şi teamă. Vreme de câteva clipe crezu că în faţa lui era Mary, venită să-l bântuie. Dar când fata ieşi în lumină, îşi dădu seama că era doar imaginaţia lui.

— Ce te tot furişezi?

Vocea lui răsună puternic în liniştea care se lăsase şi mult mai aspru decât intenţionase, în strădania de a alunga propria teamă.

Matilda luă desagii fără un cuvânt şi-i trase pe podea, în partea cealaltă a bucătăriei. Desfăcu sacul de pânză cu faină şi pachetul de zahăr, şi le duse în cămară. Pe o policioară de deasupra maşinii de gătit erau lumânările şi chibriturile, iar cana cu ceai se afla lângă ceaunul afumat.

Mervyn îşi turti pălăria de picior, după care o aruncă spre cuierele de la uşă. Trase un scaun de la masă, târându-l intenţionat pe podea fiindcă observase că fusese curăţată de curând.

Matilda nu reacţionă nicicum, iar el, urmărind-o robotind în bucătărioara aceea, îşi aminti din nou de mama ei. Mary fusese o femeie frumoasă înainte ca boala să o răpună. Puţin cam

prea slabă pentru gustul lui, dar ce îi lipsea în înălţime şi greutate se compensa cu forţa morală. De n-ar fi fost atât de arogantă, ar fi fost chiar o soţie bună – iar Matilda era făcută să devină o astfel de femeie. Poate nu la fel de puternică, dar cu siguranţă la fel de sigură pe ea. Blestemaţii de O'Connor, îşi zise el. Aveau aroganţa în sânge.

— Încetează odată, se enervă Mervyn. Vreau să mănânc.

Simţi o plăcere diabolică când o văzu fâsticindu-se, gata să risipească sarea pe care se căznea să o răstoarne din săculeţ într-o cutie veche de ceai. Ca să dea şi mai mare greutate ordinului, izbi cu pumnul în masă, apoi începu să râdă când Matilda, repezindu-se să pună mâncare într-un castron ciobit, vărsă puţin pe podea.

— Acum o să trebuiască să cureţi din nou, aşa-i? comentă el, răutăcios.

Matilda aduse castronul şi i-l aşeză în faţă. Îşi ţinea bărbia ridicată, iar obrajii i se îmbujoraseră, însă Mervyn băgă de seamă că, în ciuda stăpânirii de sine, nu avea curajul să-l privească în ochi.

O prinse de încheietura slabă a mâinii când îl văzu pe Blue străbătând bucătăria şi lingând mâncarea risipită.

— Ce caută animalul ăsta blestemat aici? Ţi-am spus să nu-l mai laşi în casă.

Matilda îl privi în cele din urmă fără să-şi poată ascunde teama din privire.

— Cred că a intrat după tine. Mai devreme nu era aici.

Glasul ei era calm, dar se simţea un tremur stăpânit care-i trăda teama.

Mervyn nu-i dădu drumul şi, cu ea de mână, vru să-l lovească pe câinele care se şi repezi afară, scăpând ca prin minune de lovitură.

— Matilda, norocul tău e că nu eşti câine, altfel ai fi primit şi tu o cizmă în fund, mormăi el, dându-i drumul.

Se săturase dejoacă, iar mirosul rasolului îi stârni şi mai tare foamea.

Luă o lingură şi începu să mănânce, muind pâinea proaspătă în sos. După un timp, observă că ea nu mănâncă.

— Nu mi-e foame, zise Matilda încet. Am mâncat mai devreme.

Mervyn întinse şi ultima bucată de pâine, adunând tot sosul din castron, apoi se lăsă pe spate, rezemat de spătarul scaunului, şi începu să se joace cu monedele din buzunar, analizându-şi cu luare-aminte fiica. Avea figura prelungă, dar îşi pierduse neastâmpărul trăsăturilor copilăreşti. Bărbia şi pomeţii aveau cândva o rotunjime delicată; acum, însă, căpătaseră fermitatea liniilor specifice unui adult. Soarele îi întunecase pielea, punându-i în evidenţă pistruii şi albastrul ochilor, iar părul lung şi rebel părea acum uşor îmblânzit şi adunat în creştetul capului. Observă că unele şuviţe se desprinseseră din strânsoare şerpuind pe lângă obraji, mângâindu-i gâtul. Îl surprinse să descopere toate acestea. În faţa lui nu se afla un copil slab, uşor de manipulat şi supus, ci o femeie în toată regula. O femeie care părea să aibă aceeaşi tenacitate ca a mamei sale. Va trebui să schimbe tactica şi chiar repede. Dacă ea s-ar căsători, el ar pierde Churinga pentru totdeauna.

— Câţi ani ai? o întrebă, în cele din urmă.

Matilda îi aruncă o privire directă, provocatoare.

— Astăzi împlinesc paisprezece.

Mervyn o măsură cu privirea.

— Eşti aproape femeie, mormăi el admirativ.

— Am crescut cu mult timp în urmă, îi răspunse ea tăios, apropiindu-se de masă. Trebuie să dau mâncare la pui şi să mă ocup şi de câini. Dacă ai terminat, aş vrea să strâng masa.

Când vru să ia castronul, Mervyn o prinse de mână.

— Ce-ar fi să bem amândoi câte-un pahar ca să-ţi sărbătorim ziua? E timpul să ne cunoaştem mai bine. Mai ales acum, când mama ta nu mai e.

Matilda îşi trase mâna şi se grăbi spre uşă.

— Am treabă.

Trânti sita în urma ei, iar el îi ascultă paşii îndepărtându-se pe verandă, apoi coborând treptele. Căzut pe gânduri, se duse şi luă sticla de whisky.

Inima îi bătea cu putere când străbătu curtea, ducând găleata cu lături. Văzuse în tatăl ei o schimbare care o speria mai mult decât furia lui, totuşi nu ştia cum să explice schimbarea aceea. Era ceva în ochii lui şi în felul de a se purta. Ceva greu de înţeles, însă ea avea sentimentul că această nouă ameninţare era mult mai periculoasă decât pumnii lui. Ajunse la ţarcul câinilor şi deschise poarta, dar, pentru prima oară, nu se mai opri să se joace cu ei înainte să-i hrănească. Lătratul şi zarva din ţarc săgetară deodată tăcerea care înconjura Churinga, însă nu putură alunga

neliniştea care o chinuia pe ea.

Cu un gest mecanic, goli găleata şi umplu jgheaburile. Soarele se lăsase dincolo de muntele Tjuringa, pe cer zărindu-se acum doar o strălucire portocalie. Noaptea venea acolo pe neanunţate şi, de obicei, ea o aştepta cu nerăbdare pentru liniştea pe care o aducea. În seara aceasta, însă, apropierea nopţii o înspăimânta; nu putea scăpa de sentimentul că lucrurile se schimbaseră. Şi nu în bine.

Păsările începură să se îmbulzească la mâncarea pe care o împrăştie ea, iar Matilda cercetă îngrăditurile în căutarea eventualelor găuri. Nimic nu era mai gustos pentru câinii dingo decât puii bine hrăniţi. Şi în ultima vreme pierduseră destul de mulţi. Şerpii erau şi ei o problemă, dar în privinţa lor nu prea avea ce face.

Întorcându-se fără tragere de inimă spre casă, luă găleata şi se strădui să-şi stăpânească tremurai care făcea să-i bată inima atât de tare. Tatăl ei o urmărea de pe verandă. I se vedea ţigara aprinsă.

— Ce tot faci acolo? E timpul să intri-n casă.

Matilda auzi vorbele rostite bolborosit şi îşi dădu seama că băuse.

— Sper că ai băut suficient ca să adormi mai repede, zise mai mult în sinea ei, foarte tulburată.

Rări paşii, cutremurându-se când îşi dădu seama că rostise exact vorbele mamei.

Mervyn se întinsese în şezlong, cu picioarele puse de-a curmezişul verandei şi legănând pe piept sticla de whisky. Era aproape goală. Când Matilda se apropie de intrare, ridică un picior şi-l

lipi de tocul uşii, împiedicând-o să treacă.

— Stai să bei cu mine.

Inima îi bătea gata să-i sară din piept.

— Nu, tată, mulţumesc, bâigui ea.

— Nu era o invitaţie, mârâi el. De data asta o să faci cum îţi zic eu.

Lăsă un picior pe podea şi o cuprinse pe după mijloc.

Matilda îşi pierdu echilibrul şi-i căzu în braţe. Se zvârcoli şi împinse cu picioarele în picioarele lui, încercând să se elibereze, însă strânsoarea lui nu slăbi deloc.

— Stai locului! strigă el. O să verşi băutura.

Matilda încetă să se mai împotrivească. Va aştepta momentul potrivit şi atunci poate chiar va scăpa de pumnul care ar fi ameninţat-o dacă s-ar fi eliberat.

— Ei, aşa da. Acum pune mâna şi bea.

Matilda ţinu buzele strânse, refuzând să înghită băutura amară pe care el o silea să o bea. Nu putea nici să respire, dar nici nu îndrăznea să scuipe lichidul. În cele din urmă împinse sticla la o parte.

— Tată, te rog, nu mă obliga. Nu-mi place.

Mervyn se uită la ea, simulând uimirea.

— Matilda, da' e ziua ta. Trebuie să primeşti şi tu un cadou de ziua ta.

Şi râse pe înfundate, zgâriindu-i obrazul cu faţa lui ţepoasă când se apropie de urechea ei.

Avea respiraţia greu mirositoare, iar miasmele împrăştiate de hainele lui murdare o îngreţoşară. Trase aer în piept, dar braţul care o strângea de mijloc îi dădu stomacul peste cap.

Înghiţi o dată, apoi încă o dată. Însă avea capul tulbure şi i se strânse stomacul. Îl apucă zdravăn de braţ, încercând cu disperare să se elibereze.

— Dă-mi drumul. O să…

O singură dată icni şi tot whiskyul pe care fusese obligată să-l înghită se împrăştie pe amândoi. Mervyn scoase un strigăt de dezgust şi o aruncă de pe genunchi, iar sticla se prăvăli pe podea. Matilda căzu peste cioburi, însă nu simţi nicio durere. Avea senzaţia că se învârteşte toată lumea cu ea.

— Uite ce-ai făcut! Târfa netrebnică! Toate sunteţi la fel.

Şi o lovi cu cizma peste şold, făcând-o să se târască departe de el, căutând uşa ca să se poată adăposti în casă.

— Eşti exact ca mamă-ta! strigă el, clătinându-se spre ea. Voi, blestemaţii de O'Connor, aţi crezut mereu că sunteţi prea buni pentru unul ca mine.

Şi o lovi din nou, izbind-o de perete.

— A venit timpul să înveţi să mă respecţi.

Matilda bâjbâi în căutarea uşii, cu ochii mereu la el. Mervyn se întoarse pe scaun cu o altă sticlă în mână.

— Dispari de-aici! mormăi el. Nu-mi eşti de niciun folos. La fel ca maică-ta.

— Nu trebuia să-i spună de două ori. Ridicându-se cu greu în picioare, porni spre uşă.

Mervny luă o înghiţitură zdravănă. Îşi şterse gura cu mâneca şi o privi duşmănos. Apoi începu iar să chicotească.

Nu eşti deloc prietenoasă, aşa-i?

Matilda se strecură în casă. Închise uşa în urma ei şi se lipi de ea, respirând greu şi tremurând. Durerea pe care o simţea la şold o stânjenea mai puţin decât cea de la picior şi, uitându-se atentă, înţelese ce se întâmplase. I se înfipsese în coapsă un ciob de sticlă.

Şchiopătă până la cămară, trase afară trusa medicală şi îşi curăţă repede rana. Soluţia antiseptică o ustură, făcând-o să-şi muşte buza de durere, însă după ce scoase ciobul şi puse un bandaj curat peste tăietură, durerea se mai domoli.

Speriată că Mervyn se ridicase de pe scaun, îşi scoase repede rochia murdară şi o puse la muiat într-o găleată, apoi se spălă. Continuau să se audă scârţâitul şezlongului pe scândurile podelei şi mormăielile lui de neînţeles.

Matilda străbătu bucătăria şchiopătând şi intră în odăiţa în care dormea ea. Blocă uşa cu un scaun şi se trânti, sfârşită, pe pat, rămânând cu ochii larg deschişi, atentă la orice zgomot. Prin ferestrele cu obloanele trase ajungeau până la ea sunetele nopţii şi miresmele de eucalipt, de iarbă uscată şi de pământ răcoros.

Se chinui să rămână trează, însă fusese o zi lungă şi grea, aşa că pleoapele îi căzură, grele. Ultimul gând, înainte să adoarmă, a fost la mama ei.

*

Atunci se auzi un zgomot străin şi se trezi brusc.

Clanţa de la uşă se mişca. Uşa era zgâlţâită. Matilda se ridică în capul oaselor şi-şi strânse

aşternutul până sub bărbie, privind îngrozită la scaunul care se legăna.

Strigă speriată când o greutate fu împinsă în uşă, despicând-o şi aruncând scaunul cât colo pe podea. Balamalele ruginite scârţâiră dureros când uşa spartă fu izbită de perete. În prag apăru Mervyn, cu înfăţişarea lui mătăhăloasă, ţinând în mână o lumânare care arunca umbre în jurul ochilor cu privirea rătăcită. Matilda se retrase în colţul cel mai îndepărtat al patului. Se lipi cu spatele de perete şi îşi strânse genunchii la piept. Poate că dacă se făcea mică de tot, putea trece nevăzută.

Mervyn intră în cameră şi ridică lumânarea mai sus când se aplecă să se uite la ea.

— Nu.

Fata întinse o mână, gata să se ferească.

— Tată, te rog, nu mă lovi.

— Dar eu am venit să-ţi dau cadoul, Matilda. Şi porni împleticindu-se spre ea, desfăcându-şi cureaua.

Matilda îşi aminti ultima bătaie cu cureaua, când agonizase zile în şir.

— Nu vreau, suspină ea. Fără curea. Te rog, fără curea.

Mervyn aşeză cu grijă lumânarea pe masa de-alături. Apoi râgâi când îşi scoase cureaua fără să ia seama la spusele ei.

— N-ai să mai primeşti curele de data asta, zise el, sughiţând.

Matilda îşi înghiţi suspinele şi se uită cu ochii măriţi de groază cum începuse să-şi descheie nasturii pantalonilor.

— Nu, zise ea pe nerăsuflate. Asta nu.

Pantalonii îi alunecară pe podea şi îi împinse cu piciorul într-o parte. Gâfâia şi ochii îi sticleau din cauza băuturii.

— Ai fost întotdeauna o târfă nerecunoscătoare, mârâi el. O să-ţi dau acum o lecţie ca să te înveţi minte, şi a doua oară să nu mă mai duci de nas.

Matilda sări din pat când Mervyn urcă după ea. Însă el era între ea şi uşă, iar fereastra era bine închisă din pricina ţânţarilor. Nu avea unde să fugă, nu avea pe cine să cheme – iar când puse mâna pe ea, începu să strige.

Strigătele se opriră în acoperişul metalic, pierzându-se în nemărginirea deşertului.

O negură deasă îi învăluia capul. Matildei i se păru că pluteşte într-o gogoaşă de mătase. Nu simţea nici durere, nu o speria nimic, se cufunda doar într-o mare de întuneric care îi liniştea sufletul zbuciumat.

Totuşi, în întunericul acela începeau să pătrundă sunetele altei lumi. Auzea cântatul cocoşilor şi ciripitul păsărilor, cum făceau în fiecare dimineaţă. Întunericul se topea şi primele raze de lumină îl alungară în străfundurile minţii ei. Matilda ar fi vrut ca negura să se întoarcă. Nu voia să fie smulsă din coconul acesta ocrotitor, nu voia să fie iar aruncată într-o realitate atât de inumană.

Soarele pătrunse de-a binelea printre nori, încălzindu-i chipul, obligând-o să se trezească. Mai rămase o clipă cu ochii închişi, întrebându-se de ce simţea atâta durere. Apoi îşi aminti şi deschise

brusc ochii.

Plecase – dar acolo, pe saltea, rămăsese urma ticăloşiei lui. Ca un trandafir sălbatic, sângele înflorise pe faţa saltelei, lăsând să se împrăştie petale pe aşternut şi pe ceea ce mai rămăsese din cămaşa ei de noapte.

Matilda încremeni ghemuită pe podea. Nu-şi amintea cum ajunsese acolo, dar îşi închipui că s-a târât singură în colţ după plecarea lui. Alungind din minte amintirile nopţii care trecuse, se ridică cu grijă şi se sprijini de perete.

Picioarele îi tremurau şi o durea tot corpul. Era şi ea murdară de sânge. Era uscat şi închis la culoare, iar mirosul lui se mai amesteca cu ceva. Uitându-se la ea, goală cum era, Matilda înţelese. Erau miasmele lui, ale corpului lui murdar şi ale mâinilor lui lacome şi dure; ale respiraţiei pline de duhoarea băuturii şi a greutăţii lui.

Strigătul unui cockatoo o făcu să tresară, dar o şi determină să se mişte mai hotărât. Nu, în veci nu îi va mai face aşa ceva.

Stăpânindu-şi tremuratul, îşi luă o cămaşă curată şi începu să-şi adune puţinele lucruri care îi aparţineau. Scoase medalionul din ascunzătoarea de sub podea, luă şalul mamei de pe stâlpul patului, adăugă cele două rochii ale ei, o fustă şi o bluză şi lenjeria peticită. În cele din urmă, luă şi cartea de rugăciuni pe care bunicii ei o aduseseră tocmai din Irlanda. Le împachetă pe toate în şal, lăsând afară doar pantalonii, cizmele şi cămaşa pe care avea să le îmbrace după ce se va fi spălat. Târând picioarele pe lângă scaunul sfărâmat, se opri câteva clipe, cât să se asigure că Mervyn

dormea încă, apoi traversă cu greu bucătăria.

Fiecare sunet pe care îl producea podeaua i se părea aproape asurzitor şi se temea ca zgomotele să nu întrerupă sforăitul ce se auzea din odaia alăturată.

Se opri din nou, simţind sângele zvâcnindu-i în urechi, apoi în tot capul. Sforăitul continua să se audă ritmic, fără întrerupere, până când ajunse la uşă. Matilda îşi ţinu respiraţia. Avea palmele umede când luă din cui traista pentru apă. Era grea, dar bine că era plină. Acum nu mai trebuia decât să deschidă uşa.

Balamalele scârţâiră – sforăitul încetă – arcurile gemură – Mervyn mormăi ceva prin somn. Matilda îngheţă. Secundele următoare i se părură o eternitate. Cu un mârâit morocănos, sforăitul începu din nou şi Matilda răsuflă uşurată. Strecurându-se pe uşă afară, deschise şi sita şi coborî în fugă treptele. Aruncă o singură privire către bordeie şi înţelese că Gabriel şi tribul lui nu se întorseseră încă, nici păstorii. Era singură şi nu ştia cât va mai trece până se va trezi Mervyn.

Mergea cu picioarele goale prin praf, grăbindu-se spre pârâu. Malurile erau abrupte şi adăpostite de sălcii, aşa că îşi dădu drumul către apa puţină din albie, ştiind că nu putea fi văzută din casă.

Apa era rece – soarele încă nu o încălzise de-ajuns, însă Matilda spălă repede urmele netrebniciei lui, lăsându-şi pielea curată, fără a scăpa însă de senzaţia că încă purta mirosul lui; ştia că era ceva de care nu va scăpa niciodată. Se freca de zor, tremurând. Oricât de curată ar părea

la suprafaţă, sufletul ei va rămâne mereu pătat.

După ce se şterse bine cu cămaşa, se îmbrăcă repede. Nu îndrăzni să străbată curtea până la hambarul în care ţineau harnașamentul, pentru că s-ar fi trezit câinii şi l-ar fi trezit pe Mervyn. Nu avea ce face, trebuia să ignore durerea şi să călărească fără şa. O dată luată hotărârea, înşfacă şalul şi, cu cizmele în cealaltă mână, merse prin apă până ajunse în spatele casei, la păşunea îngrădită.

Privi înapoi peste umăr. Nu se mişca nimic dincolo de obloanele închise şi sforăitul lui se pierdea în liniştea zorilor.

Respirând agitată şi încă tremurând, Matilda se căţără pe gard şi îşi dădu drumul pe păşune. Majoritatea cailor erau pe jumătate sălbatici şi ar fi scăpat repede de acolo, dar ea alese iapa cea mai bătrână dintre ei. Matilda o ştia de când se născuse şi, spre deosebire de ceilalţi, se putea bizui pe ea că se va întoarce acasă când o va elibera.

Caii începură să se agite şi să-şi scuture capetele, învârtindu-se de colo-colo când se apropie de calul murg al lui Mervyn.

— Şşş, Lady. Fii cuminte, fetiţo. Mergem la o plimbare, atâta tot, şopti ea, mângâindu-i botul moale.

Lady roti ochii şi dădu încet din picioare când Matilda se prinse de coama ei şi săltă, în ciuda durerii, în spinarea calului.

— Gata, fetiţo. Gata, o linişti ea.

Şi rămase cu obrazul apropiat de grumazul calului, şoptindu-i mai departe la ureche, dar cu

mâinile înfipte zdravăn în coamă. Lady era obişnuită cu duritatea lui Mervyn şi cu greutatea lui, neştiind cum să reacţioneze la noua atitudine, iar Matilda nu voia să rişte să o arunce jos.

Ducând în spate traista cu apă şi cu şalul agăţat de braţ, îndemnă calul să pornească înainte şi deschise poarta păşunii. Adunându-i pe ceilalţi cai, aşa cum făcea cu turma de oi, pierdu câteva momente bune încurajându-i să lase iarba şi-i scoase afară, pe păşunile întinse ale Churingăi.

Când dădură de gustul libertăţii neaşteptate, caii o luară din loc şi Matilda zâmbi, îndemnând-o pe Lady să pornească în urma lor. Greu i-ar mai fi adunat acum cineva la un loc, dar ăsta era un avantaj pentru ea. Fără cal, Mervyn nu avea şanse să o ajungă din urmă.

Visa că cerul se cutremura de tunete şi Mervyn se încordă în aşteptarea fulgerului şi a ploii răpăind pe acoperiş. Dar pentru că nu se auzi nimic, se întoarse pe partea cealaltă şi se afundă mai comod între perne.

Somnul, întrerupt acum, îi dădea o stare confuză. Era ceva în neregulă cu imaginea aceea a tunetului. Ceva care nu găsea o explicaţie în mintea lui.

Abia deschise un ochi şi încercă să privească, fără să-l închidă la loc, patul gol. Şi aici era ceva care nu-i venea la socoteală – însă durerea de cap şi neputinţa de a gândi coerent îi sporiră nevoia de a bea. În gură simţea un gust acru şi, când îşi trecu limba peste buzele uscate, tresări simţind usturimea unei tăieturi adânci de care nu-şi amintea.

— Cred că am căzut, mormăi el, trecând din nou cu limba peste ramă. Mary! Unde naiba eşti? strigă el.

Îi zvâcnea capul de durere şi se lăsă din nou între perne, gemând. Femeie blestemată, niciodată nu era acolo când avea nevoie de ea.

Rămase acolo, întins, cu mintea rătăcind de durere.

— Mary! strigă din nou. Femeie, treci încoace!

Nu se auzeau nici paşi grăbiţi, nici zgomot de vase în bucătărie, nici vreun semn de activitate în curte. Era o linişte nefirească. Mervyn se rostogoli în pat şi se ridică cu greu. Piciorul îi zvâcnea în acelaşi ritm cu durerea din cap, iar muşchii slăbiţi ai coapselor începură să tremure când se lăsă cu toată greutatea pe ei. Unde naiba dispăruseră toţi? Cum au îndrăznit să-l lase în halul ăsta?

Porni clătinându-se spre uşă şi o deschise violent. Uşa se izbi de perete, provocând în mintea lui amintirea unei secvenţe care nu avea niciun sens. O alungă şi intră împleticindu-se în bucătăria pustie. Simţea nevoia să bea ceva.

După ce ultima înghiţitură de whisky îi alunecă pe gât, potolind bubuiturile din cap, Mervyn privi nedumerit în jur. Pe plită nu fierbea ceaunul cu terci – nici urmă de abur, nici urmă de Mary. Deschise gura să strige din nou după ea – şi deodată îşi aminti. Mary era în pământ. De mai bine de două săptămâni.

Simţi că nu-l mai ţin picioarele şi se prăbuşi pe un scaun, îl trecu o sudoare rece şi tot whiskyul din lume nu ar fi putut şterge în clipa aceea

amintirea care renăscu în mintea lui.

— Ce-am făcut? şopti el în liniştea apăsătoare.

Scaunul se răsturnă când Mervyn se ridică brusc de la masă. Trebuia să o găsească pe Matilda. Trebuia să-i explice – să o facă să înţeleagă – că băutura îl făcuse să facă ticăloşia.

Camera ei era pustie. Uşa sfărâmată, care se mai ţinea doar într-o balama, patul plin de sânge îi amintiră şi mai limpede ce se întâmplase. Lacrimi i se rostogoleau pe faţă.

— N-am vrut, fetiţo. Am crezut că era Mary, suspină el.

Ascultă nemişcat tăcerea, apoi îşi şterse lacrimile şi intră în cameră. Poate că se ascundea, dar trebuia să o vadă, să o convingă că nu fusese decât o greşeală ceea ce se întâmplase.

— Molly, unde eşti? o chemă el blând. Vino la tata.

Folosi intenţionat numele cu care o alinta Mary când era mică – sperând că aşa va răspunde mai repede.

Dar nu primi niciun răspuns, nu se auzi niciun foşnet care să trădeze locul unde se ascundea.’ Dădu la o parte aşternutul murdar şi se uită sub pat. Deschise uşa dulapului şi bâjbâi prin întunericul dinăuntru. Nimic. Îşi şterse nasul cu mâneca şi încercă să gândească limpede. Trebuie să se fi dus în hambar sau într-una din clădirile celelalte.

Se întoarse şchiopătând în bucătărie, văzu sticla pe masă şi o aruncă pe podea unde se sparse în mii de cioburi.

— Niciodată, mormăi el. În veci nu mai pun gura pe aşa ceva.

Apoi porni către uşa de sită, târând după el piciorul schilodit, dar, când să iasă pe verandă, ceva îi atrase atenţia. Nu era ceva ce se afla acolo – dimpotrivă ceva ce ar fi trebuit să fie.

Mervyn se opri şi se uită la cuiul gol şi, în timp ce se gândea că dispăruse traista cu apă, lucrurile începeau să capete sens. Dulapul era gol. Cizmele Matildei nu erau sub pat, iar şalul lui Mary nu mai era pe stâlpul patului.

Lacrimile se uscară, iar milei şi remuşcărilor le luă locul teama. Unde naiba era? Şi de când plecase?

Soarele nu răsărise chiar de tot, dar razele lui firave îl orbeau şi-i făceau capul să zvâcnească din nou. Îşi trase pălăria pe ochi şi se îndreptă către hambare. Trebuia să fie pe-acolo, pe undeva. Matilda nu putea fi atât de nesăbuită încât să fugă, mai ales că cei mai apropiaţi vecini erau la o distanţă de aproape o sută de mile.

Se gândi în treacăt la păstorii care plecaseră cu turma în urmă cu câteva zile. Poate că se va întâlni cu ei, însă ei vor şti să-şi ţină gura dacă ţineau la slujba lor. Totuşi, ideea că într-adevăr a plecat spre Wilga şi gândul la nesuferitul de Finlay şi la nevastă-sa îl iritau la culme. Ar fi destul de rău – dar dacă a pornit către Kurrajong, la Ethan?

Groaza îl cuprinse ca o cămaşă de gheaţă şi atunci grăbi pasul. Trebuia să o găsească – şi cât mai degrabă.

Câteva clipe mai târziu se apropia de păşunea îngrădită din spatele casei, cu şaua şi frâul în

mână, ducând în spate o altă traistă cu apă. Era speriat şi furios în acelaşi timp. Dacă Matilda ajungea fie la Wilga, fie la Kurrajong, atunci viaţa lui la Churinga se va isprăvi. Vorbele aruncate în viteză şi minciunile nu aveau cum să-l mai salveze şi de data asta.

Străbătu curtea, apoi se opri brusc. Păşunea îngrădită din spatele casei era pustie. Dincolo de ea nu se zărea nimic. Trânti şaua de pământ, cuprins de o furie oarbă. Spre deosebire de Ethan Squires, nu avea niciun folos de pe urma banilor, iar fără cal, în veci nu va pune mâna pe ticăloasa aia mică. Îşi aprinse o ţigară, luă apoi şaua de jos şi străbătu întreaga păşune fumând şi frământându-şi mintea în căutarea unei soluţii. Dacă nu voia, ea nu trebuia să bea whisky, şi nici nu trebuia să i se aşeze pe genunchi. Dacă era destul de mare pentru asta, atunci era destul de mare şi pentru altele. Şi nici nu ar fi trebuit să semene atât cu maică-sa sau să-l trateze aşa cum a făcut-o dacă nu voia să fie pedepsită.

Şi, la urma urmelor, îşi zise el când ajunse la celălalt capăt al păşunii, *s-ar putea nici să nu fie fata mea.* Era clar că fusese ceva între Mary şi Ethan – iar dacă zvonurile erau adevărate, se întâmplase mult înainte ca Mary să devină soţia lui Mervyn. Asta ar explica şi oferta pe care i-o făcuse Patrick – îi dădea Churinga dacă primea să se căsătorească cu fiica lui şi complotul lui Mary şi al lui Ethan împotriva lui.

Convins acum că nu făcuse nimic rău, îşi dădu pălăria pe spate şi se uită în zare. Trebuia neapărat să o găsească pe Matilda. Nimeni nu

trebuia să afle ce se întâmplase. Nimeni nu ar înţelege. În plus, nici nu era treaba altcuiva.

Mintea i se opri, încinsă, în loc şi toată atenţia i se încordă. Se vedea ceva mişcându-se în depărtare, însă distanţa era prea mare ca să-şi dea seama ce era. Îşi făcu mâna scut deasupra ochilor şi privi cu atenţie punctul negru care abia se zărea în căldura tremurând strălucitoare. Calul ciuli urechile când fluieră Mervyn şi, după ce se trase speriat înapoi de câteva ori, curiozitatea îl îndemnă să se apropie în galop.

Mervyn rămase nemişcat, aşteptând ca animalul să ajungă lângă el. Calul era tânăr şi părea să se fi rătăcit de restul hergheliei. Singurătatea îl uluise şi atunci se întorsese la singurul loc care îi era cunoscut.

Mervyn abia îşi mai putea înfrâna nerăbdarea când calul tot ezita să se apropie, sărind tot timpul în lături, nelăsându-l să-l atingă. Ştia din experienţă că zgomotul brusc sau apropierea prea dură îl putea speria, făcându-l să fugă, aşa că îi vorbi pe îndelete, calm, liniştindu-l, după care îl înşeuă. Ajuns călare, cercetă urmele celorlalţi cai şi porni după ele. Pământul păstrase bine semnele trecerii lor, dar după o oră de mers observă că de restul urmelor se despărţeau cele ale unui singur cal, care plecase mai departe în linie dreaptă.

Se îndrepta spre sud – către Wilga.

Matilda îi dădu frâu liber lui Lady şi primele câteva mile le străbătură repede. Acum, însă, iapa începuse să obosească şi continuară drumul la trap. Niciun cal, mai ales bătrân, ca Lady, nu ar fi putut galopa pe căldura aceea. Era mai bine să

încetinească decât să rişte să o rănească.

Orele dimineţii erau înaintate, soarele era sus pe cer şi ardea cu putere. În depărtare se zăreau miraje tremurânde, iar iarba argintie foşnea sub copitele calului. Pustiul îi înghiţi în tăcerea lui şuierătoare. Dacă Matilda nu ar fi fost atât de disperată să scape de ceea ce lăsase în urmă, nu ar fi avut de ce să se teamă. Splendoarea pământului care o înconjura era parte din sufletul ei. Măreţia ţinutului o fermeca şi toate culorile acelea vii vibrau în adâncul firii ei, făcând-o să-şi dorească o contopire nestingherită cu pământul. Ţinutul domolea, în acelaşi timp, sălbăticia nuanţelor cu frumuseţea gingaşă a frunzelor, a florilor în culori pale şi a scoarţelor cenuşii, cu mireasma dulce a pinului şi a salcâmului şi cu trilul vesel al ciocârliei. Matilda se foi pe spinarea calului. Poziţia era din ce în ce mai incomodă pe măsură ce se îndepărta de Churinga, dar nu avea timp să se odihnească. Îşi şterse picăturile de sudoare de pe faţă şi îşi potrivi pălăria veche de pâslă. Apa din traistă era caldă şi sălcie şi, cu toate că-i era sete, ştia că trebuie să bea cu măsură. Primul ochi de apă se afla la multe mile distanţă.

Privi din nou cu atenţie în urmă, însă tot nu zări la orizont niciun semn care să anunţe apropierea lui Mervyn. Se aşeză mai bine pe spatele lat al iepei şi se concentră asupra drumului, privind printre urechile lui Lady. Ritmul molcom al mersului greoi avu efectul unui cântec de leagăn, iar căldura o îmbrăţişa ca ţesutul moale şi ocrotitor al gogoşii de mătase. Şarpele stătea

încolăcit într-o despicătură îngustă a pământului, la umbra unei tufe. Vibraţiile care anunţau apropierea calului îi aflaseră atenţia. Colacul stacojiu se desfăşură atunci într-o spirală care se târa pe pământ cu limba despicată, ochii fixând, fără să clipească, fata şi calul ei.

Matilda se odihnea cu bărbia în piept, cu ochii aproape închişi de somnul ademenitor. Degetele nu mai strângeau la fel de puternic coama calului, iar ea se lăsase, sfârşită de oboseală, peste grumazul lui Lady.

Copitele loviră surd pământul pietros. Tufa se rupse. Şarpele se târî cu încolăciri iuţi, descoperindu-şi colţii şi ţintind prada cu ochii lui galbeni. Lovi năprasnic, fără să irosească nicio secundă.

Când veninul se împrăştie, iapa se opri brusc şi se ridică pe picioarele dinapoi. Lovi aerul cu copitele şi necheză speriată. Smuci capul, privind înjur cu ochi sălbatici, nările dilatându-i-se de spaimă şi mişcându-se agitată în două picioare. Matilda se prinse din nou cu putere de coamă, strângând cât putu de tare genunchii, să nu fie răsturnată.

Iapa lăsă jos picioarele din faţă şi Matilda slăbi strânsoarea, lipindu-se de gâtul asudat al calului. Lady se cabră din nou şi îşi reluă mişcările zbuciumate, luptându-se să se elibereze, aşa că strădania Matildei de a rămâne călare nu-i mai fu de folos. Pământul roşcat o primi în clipa următoare.

Lady rămase pe picioarele dinapoi, rotind ochii şi descoperindu-şi dinţii, frământând speriată

pământul. Matilda se chinuia să-şi recapete suflul şi se rostogoli departe de copitele care o puteau strivi – întrebându-se întruna unde putea să fi plecat King Brown.

Sforăind şi smucind din cap, Lady se întoarse şi o luă la goană pe drumul pe care veniseră. Ridică praful în goana ei nebună şi tot pământul se cutremura de tropotul copitelor ei, iar Matilda rămase în urmă, ghemuită şi plină de răni.

— Întoarce-te! îi strigă ea. Lady, întoarce-te!

Dar nu se mai zărea decât un nor de praf în direcţia în care plecase calul – şi într-un târziu, nu se mai văzu nici atât.

Matilda îşi atinse cu grijă braţele şi picioarele. Nu părea să i se fi rupt niciun os, însă printre fâşiile cămăşii văzu că pielea îi era zdrelită. Închise ochii, încercând să-şi revină din şocul prăbuşirii atât de violente, însă ştia că şarpele pândea de undeva din apropiere, aşa că nu avea mult timp ca să se adune.

Se ridică în picioare, luă de jos traista cu apă şi legătura cu haine şi rămase câteva clipe pe loc, ascultând. Şarpele nu se mai vedea, dar asta nu însemna că nu stătea la pândă.

— Hai, adună-te, îşi zise ea. Cred că e mai speriat decât Lady după tot zgomotul pe care l-a făcut şi a dispărut de mult.

Îşi trase hotărât pălăria pe frunte, îşi aruncă lucrurile pe umăr şi cântări situaţia. Creasta cenuşiu-albăstruie căreia băştinaşii îi spuneau muntele Tjuringa nu mai era atât de departe. Wilga se afla de partea cealaltă a muntelui acoperit cu pini şi eucalipţi, dar ştia că va avea

multe ore de mers până va ajunge să o zărească.

Oftând şi cuprinsă de un fior de deznădejde, scrută în urmă orizontul. Lady era departe acum, dar tot nu se zărea nici urmă de Mervyn. Matilda înălţă bărbia şi porni. La poalele Tjuringăi putea găsi apă şi adăpost. Dacă ajungea acolo până la lăsarea nopţii, atunci se putea odihni.

Mervyn era înnebunit de teamă şi nesiguranţă, neştiind cât de departe se afla de ea. Dădu pinteni calului şi acesta mări pasul, gonind pe pământul arid, neîndurător. Soarele se ridicase de-a binelea pe cer şi după ce trecură câteva ore bune de când porniseră în goană, îşi dădu seama că armăsarul era sfârşit de oboseală. Călărise repede, dar tot nu zărea vreun semn cum că s-ar apropia de ea. Opri calul şi descălecă. I-ar fi prins bine o băutură zdravănă, dar se mulţumi şi cu apa din traistă. Îşi dăţi bine gura cu apa clocită, o lăsă să-i înmoaie limba care i se uscase şi abia după aceea înghiţi. Îşi umplu apoi pălăria cu apă şi adăpă calul. Animalul bău pe nerăsuflate, încă respirând cu greu în urma alergăturii şi cu grumazul scăldat de sudoare. După ce băuseră suficient cât să-şi poată continua drumul, Mervyn îşi îndesă pălăria udă pe cap şi porni, ducând calul de frâu. Avea să meargă o bucată de drum, la umbra calului şi, o dată ajunşi la iazul de la poalele Tjuringăi, se puteau răcori şi puteau bea pe săturate. Muştele se adunau în roiuri, iar căldura se izbea de pământul uscat şi de pietrele ascuţite, întorcându-se şi mai istovitoare asupra lor. Un şoim se vedea plutind deasupra ţinutului acoperit cu iarbă – pasăre de pradă pândindu-şi,

nestingherită, victima. Mervyn gândea înverşunat – nici nu putea vâna fără bătaie de cap, nici nu avea ochii şoimului care vedeau până departe; el se târa prin soarele arzător, urmărind o fugară care îl păcălise. Gândul la pedeapsa pe care avea să i-o dea când o va găsi îl ajuta să meargă mai departe. Gândul acesta şi teama că s-ar putea afla. Mintea îl duse înapoi la Gallipoli. Îşi aminti noaptea în care se târâse afară din groapa aceea puturoasă în care mulţi dintre tovarăşii lui pieriseră. Noaptea în care reuşise să nu fie descoperit datorită abilităţii şi vicleniei.

Stătuse luni de zile în întuneric, iar detunăturile obuzelor turceşti îi răsunaseră în minte mult timp după încetarea focului. S-a smuls de-acolo, scăpând de imaginile şi zgomotele măcelului prin care trecuseră. Însă mirosul de cordită şi de sânge nu-l părăsise – şi nici groaza. Îl făcuse să transpire, să tremure şi să se ghemuiască în noroi. Îl înnebunise cu o spaimă sufocantă pe care nu o putea controla.

Mervyn îşi aminti cum se furişase de-acolo la adăpostul întunericului, în vreme ce tovarăşii lui care supravieţuiseră bâiguiau în somn vorbe de neînţeles, cu puştile lipite de piept, simţindu-se astfel în siguranţă. Izbutise să se furişeze printre tranşee, fugind cât mai departe de linia frontului şi de moarte. Ca o sălbăticiune vânată, căutase un adăpost, unul cât de mic unde obuzele să nu-l ajungă, iar moartea să nu-i mai dea de urmă.

Ocolind postul de comandă care se afla la câţiva metri de zona cucerită de la inamic, pe plajă, găsise în cele din urmă ce căuta. Se târâse

pe lângă un cadavru pe care medicii nu-l văzuseră şi pătrunsese într-o văgăună îngustă, umedă, unde se prăbuşise la pământ, acoperindu-şi capul cu mâinile şi strângându-şi genunchii la gură.

Când şi când mai auzea focurile de armă, ecourile lor răsunând în pereţii care îl adăposteau, făcându-l să tresară şi să se ghemuiască înspăimântat. Voia să nu mai audă – voia să fie lăsat în pace. Nu mai putea suporta.

Nici nu auzise hârşâitul cizmelor pe podeaua grotei, nici nu-l văzuse pe soldatul care se apropiase de el.

— Ridică-te, laşule!

Mervyn ridicase speriat privirea. La câţiva centimetri de faţa lui se afla vârful unei baionete.

— Lasă-mă, se rugă el. Nu mă pot întoarce acolo.

— Jigodie ce eşti! Ar trebui să te-mpuşc pe loc şi să te las să putrezeşti aici.

Şi împunse aerul cu baioneta.

— În picioare!

Mervyn era ameţit şi simţea cum îi frige capul. Teroarea tranşeelor era mai puţin înspăimântătoare decât primejdia pe care o înfrunta acum. Avea să fie dus în faţa curţii marţiale, apoi, cu siguranţă, în faţa plutonului de execuţie. Era încolţit. Nu-i rămânea decât să atace şi – înainte să-şi dea bine seama ce face – puşca pe care o ducea cu el se descărcă în trupul tovarăşului său de luptă.

Bubuitura se izbi de pereţi şi-i zdruncină creierul. Zvâcnetul pe care îl simţi în genunchi îl făcu să se prăbuşească la pământ şi, preţ de

câteva momente bune, rămase acolo, jos, întrebându-se năucit ce se întâmplase. Când mintea i se mai limpezi şi reuşi să se adune puţin, privi în jurul lui.

Celălalt om zăcea la pământ, cu puşca alături. Nu se mişca, nu se auzea respirând şi, când se târî lângă el, Mervyn înţelese ce se întâmplase. Omul nu mai avea faţă. Glonţul lui Mervyn i-o zdrobise.

Îşi privi rana de la picior, groaza a ceea ce făcuse alungându-i teama şi durerea, determinându-l să se gândească cu sânge rece ce avea de făcut mai departe. Glonţul celuilalt îi zdrelise genunchiul şi îi atinsese şi coapsa înainte să-i găurească şoldul. Curând durerea avea să devină copleşitoare şi pierdea prea mult sânge ca să mai poată rămâne acolo. Se uită din nou la soldatul mort. Era mic de înălţime şi destul de slab. Nu era o problemă să-l care. Se hotărî într-o fracţiune de secundă şi ridică trupul uşor al soldatului pe umăr. Sprijinindu-se de puşcă, se îndreptă şchiopătând către ieşirea grotei. Încă se auzeau arme descărcându-se pe frontul turcesc, în cortul infirmeriei licăreau lumini, iar la centrul de comandă era agitaţie mare, răsunând comenzi de pretutindeni.

Mervyn mută cadavrul de pe umăr pe spate, înlănţuind mâinile lipsite de viaţă de gâtul lui. Făcuse din trupul mort al soldatului un scut bun care l-ar fi apărat de un glonţ rătăcit de pe deal. Coborârea către infirmerie fusese o adevărată agonie, însă apariţia lui în haosul care se crease acolo avu efectul pe care îl aşteptase şi pe care se bazase. El nu era nici mai mult, nici mai puţin

decât eroul întors din focul luptei. Rănit, îşi riscase viaţa pentru un camarad. Era să pufnească în râs când i-au spus că tovarăşul lui era mort şi toţi îl priviseră cu milă.

Mervyn se întoarse din rătăcirea amintirilor în prezent şi privi către soare. Îi dăduseră o medalie şi, după multe luni petrecute în spital, primise biletul de drum spre casă. Norocul şi viclenia îl salvaseră în noaptea aceea, la fel cum o vor face şi acum – pentru că la orizont se vedea Lady.

Zâmbi când iapa veni galopând spre el. Apucând hăţurile, încălecă din nou şi-i dădu pinteni calului. Dacă Matilda fusese aruncată, nu-i va lua mult să o găsească.

O dată cu apusul soarelui se lăsară şi umbrele lungi, răcoroase şi Matilda porni prin pădure, căutând adăpost sub ramurile copacilor. Respiraţia, mişcarea, până şi efortul de a gândi îi provocau dureri. Era sfârşită.

Tufele fremătau pretutindeni în jur când se rezemă de trunchiul unui copac, îngăduindu-şi o clipă de răgaz, însă clipocitul apei o îndemnă să pornească mai departe. Nu avea timp de odihnă, însă putea să se spele şi să-şi umple traista cu apă înainte de a continua drumul, iar gândul la cascada aceea rece şi curată de munte o învioră.

Cascada venea de sus, din munte, revărsându-se la vale şi adunând pe drum alte izvoare, căzând în cele din urmă în valea pietroasă de jos. Dar, când ieşi de sub poala pădurii, Matilda observă cu mâhnire că aproape secase din lipsă de ploaie. Apa se prelingea într-un fir subţire peste

stâncile scânteietoare şi abia reuşea să umple bazinul din vale. Rădăcinile uriaşe ale copacilor ieşiseră şi se încâlciseră la suprafaţă, ferigile deveniseră scorţoase şi frânghii groase de iederă veştejită atârnau în sălbăticie de salcâmii şi pinii uscaţi. Matilda coborî până la o stâncă netedă care ieşea dintr-un bazin şi îşi scoase cizmele. Nu se mai osteni să se dezbrace; era murdară toată, şi murdare erau şi rămăşiţele hainelor ei. Îşi dădu drumul în apa rece şi tremură de plăcere. Curând, băşicile de pe tălpi aveau să se vindece, iar soarele îi va rumeni braţele.

Închise ochii, se apucă cu mâna de nas şi se scufundă. Praful şi sudoarea dispărură. Durerea dintre coapse se potoli sub mângâierea apei. Părul ei plutea, iar pielea înfierbântată şi uscată se înmuie.

Ieşi apoi la suprafaţă, luă apă în mâini şi bău însetată, după care îşi umplu din nou traista. Păsările care tăcuseră când apăruse ea îşi reluară cântecul şi Matilda privi în sus, la coroanele copacilor din jur. Acesta fusese mereu un loc special. În locul acesta Mary îi povestise despre unicorni şi zâne, despre nişte făpturi minuscule cărora le spunea spiriduşi. Privind în jur, aproape că ar fi fost gata să creadă că toate acelea existau, însă realitatea crudă se pricepea dureros de bine să facă din poveşti lucruri absurde.

Ieşi cu părere de rău din apă şi îşi trase cizmele. Tresări când pielea dură a încălţămintei îi atinse rănile, însă durerea nu o descurajă – nu după câte trăise în ultimele ore –, îşi luă şalul şi traista şi se adânci din nou în pădure. Ajungea mai

repede dacă mergea drept înainte decât dacă ar fi ocolit, iar dacă se îndrepta continuu către sud, va ajunge în vârf chiar deasupra Wilgăi. Când ieşi din umbra şi umezeala pădurii în lumina palidă a soarelui care apunea, transpirase din nou. Dar simţi o mulţumire adâncă privind în jos, către păşunile Wilgăi şi zărind în depărtare fumul care ieşea pe coşul gospodăriei. Mai avea puţin. Copacii începeau să se rărească, soarele se lăsa şi mai jos, în umbra pământului, şi Matilda porni la vale, printre stânci, către poalele Tjuringăi. Traista cu apă era grea, legătura o încurca şi ea în coborârea aceea alunecoasă şi de multe ori se împiedica în pământul înşelător; dar nici nu se gândea să renunţe la vreuna dintre greutăţile care o stânjeneau atât de mult – amândouă erau la fel de preţioase. De sub stânci se târau sau fugeau speriate tot felul de creaturi cărora ea le stingherise somnul, iar de undeva se auzi un măgar care părea să râdă de înaintarea ei bolovănoasă. În cele din urmă ajunse jos şi se opri câteva clipe să-şi tragă sufletul şi să bea o înghiţitură de apă.

Amurgul se lăsase aproape de tot şi până la gospodăria Wilgăi mai avea de mers cel puţin trei ore, dar ea trebuia să-şi adune toate forţele ca să continue. Era posibil ca Mervyn să fi dat de mult de Lady şi putea fi chiar la doar câteva mile în urmă.

Închizând bine traista cu apă, porni înainte pe terenul întins, în direcţia fumului pe care îl zărea în depărtare.

Mergând fără întrerupere, pierdu măsura

timpului. Îşi dădea seama numai că umbrele deveneau tot mai lungi, tot mai întinse, iar lumina Wilgăi era undeva, în zare. Cizmele străbăteau singure pământul uscat şi iarba argintie, în vreme ce gândurile ei se îndreptară către Tom şi April Finlay.

Familia lui Tom Finlay stăpânea Wilga de ani de zile. Finlay bătrânul murise la câteva luni după soţia lui. Acum Tom se căsătorise şi stăpânea proprietatea împreună cu soţia lui. Matilda nu-l mai văzuse de multă vreme – de când se îmbolnăvise mama ei, iar Mervyn îi interzisese să mai vină în vizită. Ştia, însă, că va găsi adăpost la Wilga, căci ea şi Tom crescuseră împreună şi, deşi Tom era mai în vârstă cu câţiva ani, Matilda ştia că o priveşte ca pe o soră.

Şi-l amintea ca fiind un băiat slăbuţ care râdea mereu de ea fiindcă mama ei îi spunea Molly. Ce mai nume! râdea el şi o trăgea de păr. Dar, când crescuseră, nu o mai necăjea şi chiar recunoştea că alintul i se potrivea. Pentru că Matilda era un nume potrivit oamenilor foarte serioşi, şi nu ştrengarilor care se căţărau în copaci şi se jucau în praf, cu părul în ochi.

Matilda zâmbi, în ciuda temerilor şi a oboselii. Câtă dreptate avea, îşi zise ea. Mătuşa Matilda fusese o femeie rigidă şi ordonată, cel puţin portretul ei aşa o înfăţişa. Nici nu era de mirare că mama ei se răzgândise, văzându-şi copilul pus pe joacă şi mereu murdar.

Un zgomot bine ştiut îi întrerupse gândurile şi, cu nerăbdarea unei îndelungi aşteptări, privi în jur.

Se auzea tropot de copite şi în urmă, la o distanţă nu prea mare, se distingeau siluetele unui cal şi a călăreţului său. În sfârşit. O văzuse cineva şi venea să o ajute.

Flutură din mâini.

— Aici! Aici sunt! strigă ea.

Striga fără putere, însă calul venea spre ea.

Apoi, brusc o străbătu un fior de groază. Erau doi cai şi un singur călăreţ. Făcu un pas înapoi. Apoi încă unul. Nu, nu se înşelase. Siluetele prinseră contur tot mai clar şi recunoscu îndată pe omul mătăhălos de pe calul murg, ca şi înfăţişarea greoaie a lui Lady.

Începu să alerge.

Tropotul copitelor se auzea tot mai aproape, în timp ce Wilga rămânea acolo, departe, greu de atins.

Inima îi zvâcnea năvalnic, pe când alerga nebuneşte prin iarbă. Cizmele îi alunecară şi se poticni de movilele ridicate în pământul scorţos. Pălăria îi zbură şi-i căzu pe spate. Dar ochii se agăţau disperaţi de făclia care licărea în depărtare; acolo era adăpostul. Viaţa ei depindea de lumina aceea.

Tropotul se potoli şi caii veneau la pas în urma ei.

Nu îndrăzni să întoarcă privirea, dar îşi dădea seama că Mervyn era la câţiva metri în spate, jucându-se cu ea, ca pisica cu şoarecele, sâcâindu-l, provocându-l, ameninţându-l tot timpul. Un suspin de deznădejde îi scăpă când se împiedică din nou. El aştepta să o vadă căzând. Pândea momentul. Şi ştiau amândoi la fel de bine că ea nu

avea cum să-l depăşească.

Câmpia se întindea nesfârşită înaintea ei, iarba crescută mult încetinindu-i goana, pământul însuşi părând hotărât să o împiedice. Însă reuşi să rămână în picioare şi să meargă mai departe. Nu avea de ales, pentru că alternativa era cumplită, peste puterea ei de îndurare.

Tropotul molcom al copitelor era acolo, în urmă – fără să se apropie prea mult, dar mereu prezent. Îi auzea râsul reţinut, răutăcios şi zornăitul frâului. Alerga mai departe.

Se apropiase mai mult de gospodărie, chiar zărea o fereastră luminată, iar Mervyn nu ar fi îndrăznit să-i facă rău când ar fi ajuns în zona defrişată din jurul casei.

Alerga şi căuta în disperare un semn de viaţă – ceva care să o încredinţeze că era cineva afară care ar putea să o vadă. Oare unde era Tom? De ce nu venise nimeni să o ajute?

Tropotul se apropia din ce în ce mai mult, mai mult, până când Matilda nu mai auzi nimic altceva.

Respiraţia îi era tot mai răvăşită. Inima îi bubuia în piept ca un ciocan când calul ajunse chiar în dreptul ei. Îi vedea pieptul şi coastele scăldate de sudoare, şi deodată iuţi pasul şi veni în faţa ei.

Matilda se întoarse.

Calul o urmă.

Se feri de picioarele care ar fi putut să o zdrobească şi porni împleticindu-se prin iarbă.

Lovitura pe care o primi peste cap o făcu să se împiedice, braţele i se zbătură neputincioase în

aer, încercând să se prindă de frâul calului, să nu-şi piardă echilibrul. Şi-atunci căzu. Se prăbuşi pe pământul care se grăbea înaintea ei, învăluind-o într-un nor de praf, când ea se izbi, învinsă, de pietrele dure.

În lumina roşiatică a cerului văzu aplecându-se asupra ei umbra greoaie a lui Mervyn.

— Cât de departe credeai că ai s-ajungi?

Matilda se uită printre firele de iarbă spre gospodăria pustie, cufundată în linişte. Dacă nu s-ar fi oprit să se odihnească, ar fi ajuns.

O prinse brutal de mână şi o ridică în picioare. Avea o satisfacţie diavolească în privire când o apucă de păr şi o sili să-l privească. Matilda ştia că ar fi vrut să o audă strigând, implorându-l să nu o lovească, dar nu avea de gând să-i facă pe plac, oricât de mult rău i-ar fi făcut.

Îşi apropiase faţa de a ei şi Matilda îi simţi respiraţia rău mirositoare. Îi vorbi cu glas scăzut, ameninţător:

— Ce s-a întâmplat la Churinga nu e treaba nimănui. Ne-am înţeles? Mai fugi o dată şi te-am curăţat de pe faţa pământului.

Matilda ştia că nu e doar o ameninţare. Coborî privirea şi se chinui să nu tresară de durere când el înfipse degetele şi mai tare în părul ei.

— Uită-te la mine! se răsti Mervyn.

Cu ultima fărâmă de curaj ridică ochii spre el.

— N-o să te creadă nimeni. Eu sunt erou, pricepi? Şi am şi medalie ca dovadă.

Matilda se uită adânc în ochii lui şi i se păru

că distinge şi altceva în afară de ameninţări – să fi fost teamă? Imposibil. Ce spunea el era adevărat şi înţelese îndată cât de singură era.

1

Sydney-ul era scăldat în aburi înăbuşitori, iar aripile albe, pline de graţie ale Operei străluceau pe fundalul podului înalt de fier care străjuia portul. Cheiul circular era un caleidoscop de culori cu mulţimea lui de oameni, iar pe apă se aflau tot felul de ambarcaţiuni, de forme şi mărimi diverse. Australia era în sărbătoare şi toate străduţele capitalei, care abia acum înflorea, erau pline de zgomot şi de agitaţie. Jenny se dusese din curiozitate să o vadă pe regină inaugurând Opera. Căuta să-şi umple timpul şi aştepta să mai treacă o zi. Deşi cheiul însorit fusese plin de lume, nu simţise nicio ameliorare a sentimentului singurătăţii şi, de îndată ce se sfârşise ceremonia, se întoarse în casa ei din cartierul nordic, în Palm Beach.

Acum stătea pe balcon, strângând în palme balustrada cu aceeaşi disperare cu care în ultimele şase luni de doliu se agăţase de viaţa ei zdrobită, sfărâmată. Moartea soţului şi a copilului ei fusese năprasnică; nu le lăsase timp să se pregătească, să-şi ia rămas-bun – ci venise pe neaşteptate, luându-i tot şi lăsând-o pustiită. Casa părea acum prea mare, prea goală, prea tăcută. Şi în fiecare cameră se afla ceva care îi amintea de viaţa de dinainte. Dar nu mai exista cale de întoarcere, nu mai putea obţine nicio amânare. Ei

nu mai erau.

Pacificul oglindea sclipirile soarelui şi le reflecta apoi în ferestrele frumoaselor vile de pe dealul ce se înălţa pe ţărm, iar zidurile albe ale casei sale erau îmbrăcate în vegetaţie bogată, în care tremurau, legănate de vânt, flori minuscule, violete. Peter le plantase pentru că aveau aceeaşi culoare cu a ochilor ei. Acum îi era greu să le privească. Singura imagine care părea să o mai înviorezе era aceea a copiilor care se scăldau, zglobii, la malul apei. Ben, care avea numai doi ani, adora apa.

— M-am gândit eu că o să te găsesc aici. De ce-ai plecat aşa, pe neanunţate? Jen, să ştii că m-ai speriat.

Se întoarse când auzi glasul blând al lui Diane şi o văzu pe prietena ei stând în prag. Era îmbrăcată ca de obicei într-un caftan, iar buclele ei negre erau strânse cu o bandană de mătase.

— Îmi pare rău. Nu am vrut să te sperii, dar după şase luni de izolare, zgomotul şi aglomeraţia oraşului erau prea mult, trebuia să plec.

— Bine, dar ar fi trebuit să-mi spui. Aş fi venit cu tine.

Jenny clătină din cap, împotrivindu-se:

— Diane, am vrut să fiu puţin singură. Voiam să fiu sigură…

Nu putu să ducă la bun sfârşit ideea, nu putea mărturisi dureroasa speranţă pe care o trăia ori de câte ori ieşea din casă. Fiindcă cunoştea adevărul, doar văzuse sicriele coborâte în pământ.

— Am greşit. Acum ştiu asta.

— Nu e o greşeală, Jen. Doar confirmarea

celor mai rele temeri ale tale. Dar va fi mai bine. Îţi promit.

Jenny îşi privi prietena cu drag. Veşmintele exotice, bijuteriile ţipătoare şi machiajul strident ascundeau o blândeţe pe care ea nu ar fi negat-o vehement. Însă Jenny o cunoştea pe Diane de prea mult timp ca să se lase înşelată.

— Cum se face că ştii atât de multe?

Prin ochii căprui ai lui Diane trecu de o umbră de amărăciune.

— Douăzeci şi patru de ani de experienţă, zise ea sec. Viaţa e nedreaptă, într-adevăr, dar până la urmă am supravieţuit amândouă, aşa că să nu îndrăzneşti să mă laşi tocmai acum.

Se îmbrăţişară, şi secvenţe din viaţa lor se împletiră ca într-un caleidoscop în mintea lui Jenny. Se cunoscuseră într-un orfelinat la Dajarra – două fetiţe care nădăjduiau să-şi găsească părinţii, iar când visul acesta se spulberase, îşi făcuseră altul. Apoi altul.

— Îţi aminteşti când am venit prima oară la Sydney? Aveam atâtea planuri. Cum de s-au năruit toate?

Diane se trase uşor din îmbrăţişare şi brăţările de argint zăngăniră melodios, când îi îndepărtă lui Jenny părul de pe faţă cu un gest delicat.

— Jen, nu ni s-a promis niciodată nimic. Nu are rost să te tot gândeşti acum la ce soartă ne-a fost dat nouă să trăim.

— Dar este nedrept! izbucni ea, furia învingând în cele din urmă nefericirea.

Expresia lui Diane era enigmatică.

— Este adevărat, dar din păcate nu mai putem face nimic.

O apucă hotărât de braţe pe Jenny.

— Jen, treci peste asta. Fii furioasă – plângi – ţipă la lume dacă asta te face să te simţi mai bine. Pentru că nu-ţi este de niciun folos să te laşi măcinată de suferinţă.

Jenny făcu un efort să-şi stăpânească zbuciumul interior şi întoarse privirea dinspre fiinţa aceea transparentă în sinceritatea ei, uitându-se din nou spre golf. Ar fi fost mai uşor să se înfurie, să plângă şi să acuze, însă trebuia să-şi controleze viaţa; calmul acesta pe care şi-l impunea era tot ce-i mai rămăsese neatins.

Diane îşi ridică mânecile lungi, îşi aprinse o ţigară şi studie încrâncenarea care se citea pe chipul prietenei sale. *Aş vrea să pot face sau spune ceva care să dărâme zidul acesta de rezervă pe care îl ridică de câte ori suferă,* îşi zise ea. Dar, cunoscând-o bine pe Jenny, ştia că atunci când îşi va reveni, îl va dărâma singură. Aşa se întâmplase întotdeauna şi Diane nu vedea ce rost ar fi avut să schimbe ceva acum.

Gândurile o duseră înapoi la orfelinat şi la fetiţa singuratică şi tăcută care plângea rareori, oricât de mult ar fi suferit. Dintre ele două, Jenny se arătase întotdeauna mai puternică. Nici nu-şi pierdea cumpătul, nici nu plângea, nici nu se arăta furioasă pe viaţă – însă Diane ştia că dincolo de aparenţa aceea de forţă morală se afla un suflet fragil, de multe ori speriat şi sensibil la durere. Altfel cum ar fi putut Jenny să o încurajeze şi să o sprijine pe Diane atunci când i s-a spus că nu

poate avea copii? Cum altfel ar fi putut îndura agonia prin care trecuse Diane când David o părăsise pentru o neisprăvită care putea face copii şi pe care o cunoscuse la birou?

Diane îşi stinse ţigara, simţind cum înăuntrul ei renaşte vechea suferinţă. Îi trebuiseră doi ani de muncă intensă în studio ca să depăşească furia asta, însă nu fusese cruţată de lacrimi amare. Lacrimile o ajutaseră întotdeauna să se vindece şi, dacă Jenny voia să-şi continue cumva viaţa, ar trebui să le accepte.

O neliniştea neputinţa de a pătrunde în intimitatea sufletului prietenei sale. Acum ar fi trebuit să fie la galeria pe care o deţineau amândouă, ajutându-l pe Andy să aşeze sculpturile pentru expoziţia care avea să se organizeze, dar nu voia să plece înainte de a fi sigură că Jenny era în regulă.

Jenny reveni de pe balcon cu ochii ei violeţi inexpresivi, pe chipul palid.

— Bănuiesc că vrei tablourile acelea, nu?

Nici glasul nu trăda nimic din frământările care nu-i dădeau pace.

— E mai puţin de o. Lună până la deschidere şi m-am gândit cum vreau să le aşez. Vor sta ceva vreme acolo.

Dumnezeule, cum de poate fi atât de calmă? se întrebă Diane. *Dacă soţul meu ar fi murit de curând şi l-ar fi luat cu el şi pe copilul meu, cred că mă urcam pe pereţi acum. În niciun caz nu mi-ar fi stat mintea la expoziţii de artă.*

— Am împachetat deja pânzele. Sunt în atelier.

Jenny se uită în grabă la ceasul de la mână.

— Trebuie să plec acum.

Diane o privi înmărmurită.

— Să pleci? Unde să pleci? Nu e deschis pe nicăieri azi.

— La biroul avocatului. John Wainwright ar vrea să discutăm mai pe îndelete unele aspecte legate de testamentul lui Pete.

— Dar atestarea s-a făcut acum aproape şase luni. Ce, Doamne iartă-mă, mai e de discutat aici?

Jenny ridică din umeri.

— Nu a vrut să-mi spună la telefon, dar are legătură cu faptul că ieri am împlinit douăzeci şi cinci de ani.

— Vin cu tine.

Alarmată de calmul nefiresc al prietenei sale, Diane vorbise pe un ton cam aspru.

— Draga mea, chiar nu e nevoie. Dar poţi să faci altceva pentru mine: ia cu tine tablourile. Deocamdată nu pot da ochii cu Andy şi nici nu pot să văd expoziţia.

O fracţiune de secundă, Diane avu imaginea managerului galeriei lor. Andy, aşa lipsit de vlagă cum părea, se dădea peste cap când un lucru nu era perfect; dar, trecând peste ieşirile lui, omul era indispensabil. El era cel care se îngrijea de bunul mers al galeriei, îngăduindu-le lui Jenny şi lui Diane să creeze în tihnă.

— Jen, e ditamai omul acum. O să se descurce, declară ferm Diane.

Jenny clătină din cap şi părul ei negru, strălucitor i se undui pe umeri.

— Prefer să fac asta singură, Diane. Te rog să

înţelegi.

Şi îşi luă poşeta. Nu avea rost să încerce să mai spună ceva când Jenny se arăta atât de hotărâtă.

— Aş vrea să-mi dai voie să te ajut mai mult, murmură Diane.

Simţi pe braţul ei mâna rece a lui Jenny, cu unghiile ei roase şi degetele pătate de vopsea.

— Ştiu, draga mea, şi crede-mă că m-ai ajutat. Dar, ca şi Andy, sunt şi eu un om mare şi e vremea să stau pe picioarele mele.

Jenny porni în josul dealului la volanul Holden-ului ei vechi şi ieşi pe şoseaua principală. Palm Beach se afla pe coasta de mijloc a ţărmului din partea de nord, în zona urbană a Sydney-ului, dar cu toate că era la numai o oră distanţă de port, reprezenta o cu totul altă lume faţă de agitaţia şi strălucirea oraşului. Corăbiile se odihneau în golfuri liniştite; pe străzile străjuite de arbori erau magazine scumpe şi restaurante mici, dar cochete. Grădinile desfătau privirea cu varietatea de culori şi jocuri de umbre, iar casele cu vedere spre golfuri erau de un rafinament aparte, condiţionat doar de puterea banului. În ciuda stării sale, aici nu putea să nu se simtă oarecum împăcată, liniştită. Nu-i displăcea zumzetul oraşului, dimpotrivă, însă adierea care mângâia doar acest cartier de pe ţărmul nordic era ca un leac pentru rănile ei.

Windsor dormita în căldura din Hawkesbury Valley, la treizeci şi cinci de mile de Sydney. Casele erau acoperite mai toate cu şindrilă sau cu ţiglă, umbrite de uriaşi eucalipţi roşiatici. Era unul

dintre primele oraşe ridicate pe continent, întemeiat în vremea guvernatorului Macquarie, iar moştenirea sa era evidentă în arhitectura de la Courthouse şi a bisericii St. Matthew.

Jenny parcă la marginea oraşului şi preţ de câteva momente rămase în maşină, privind pe geam. Nu se uita la ceva anume, doar că avea nevoie de puţin timp ca să-şi adune gândurile înainte să-l întâlnească din nou pe John Wainwright.

Citirea oficială a testamentului se făcuse fără ca ea să înregistreze în ce măsură o va afecta. Pierderea era atunci prea recentă, iar ea trăise apoi ca într-un glob de sticlă unde nimic nu o putea atinge. Aflase despre soţul care murise lucruri pe care nu voia să le accepte şi pe care le dădea la o parte, sperând că după mai multă vreme va putea reveni asupra lor.

Acum, era de presupus că le putea înfrunta. Trebuia să analizeze ce făcuse el, să înţeleagă pentru a le putea face fată.

*

Ieşind din starea aceea ca de transă, se miră că viaţa îşi continuase cursul firesc în ciuda tragediei petrecute. Peter fusese temelia pe care ea îşi construise propria viaţă. Fusese un om inteligent, ingenios, care crezuse în talentul ei şi care o încurajase să-şi expună picturile. Cu toate acestea, visul lui de a se întoarce pe pământul său a rămas neîmplinit. Fusese prea ocupat cu banca şi cu achiziţionarea unei locuinţe pentru familia lui ca să-şi mai facă timp pentru vise.

Şi iată că testamentul revela o altă faţa a lui.

Una care nu părea să fi fost a omului pe care îl cunoscuse şi îl iubise ea.

Jenny oftă. Ar fi vrut să nu fi fost atât de siguri că timpul era de partea lor. Ar fi vrut ca Peter să fi fost cinstit faţă de ea şi să-i fi spus despre suma imensă de bani pe care o strânsese şi cu care ar fi trebuit să-şi împlinească visele pe care le împărtăşeau amândoi. Ce rost mai avea acum o avere dacă nu se puteau bucura împreună de ea?

Privi în gol, în depărtare. Diane nu ştia nimic despre testament. Poate ar fi fost mai bine dacă ar fi stat de vorbă cu ea, să afle dacă prietena ei îl văzuse pe Peter într-o altfel de lumină şi dacă nu cumva avusese vreo bănuială despre ce punea el la cale. Dar de unde ar fi putut ea să ştie? admise ea. Toate căsniciile se conduceau din interior, iar dacă ea, care trăise lângă el, nu izbutise să cunoască adevărata fire a lui Peter, Diane nici atât nu ar fi putut.

Jenny se uită la ceas şi coborî din maşină. Era vremea să plece.

Birourile Wainwright, Dobbs Steel îşi aveau sediul într-o clădire victoriană, asupra căreia vechimea lăsase urme adânci. Se opri câteva clipe şi inspiră adânc. Nu trebuia decât să se stăpânească. Altfel toată viaţa ei s-ar face fărâme şi ea ar fi pierdută.

Urcând cele câteva trepte cu paşi măsuraţi, deschise uşile grele şi intră. Clădirea era aproape lugubră, în ciuda candelabrelor mari şi a soarelui de vară australiană care se răsfrângea în ferestrele clădirilor din jur. Podeaua de marmură

şi coloanele de piatră ofereau o răcoare plăcută şi bine venită după căldura din parc.

— Jennifer?

John Wainwright, un englez scund, aproape rotund şi atins de o calviţie timpurie, purta ochelari fără rame, aşezaţi cam la jumătatea nasului său alungit. Mâna pe care i-o întinse era moale, ca a unei femei, cu degete subţiri, fără verighetă şi cu unghii perfect îngrijite. De ani de zile era avocatul familiei lui Peter, însă Jenny nu-l plăcuse niciodată.

Îl urmă în biroul întunecos şi se aşeză pe un fotoliu de piele. Era foarte agitată şi ar fi vrut să se poată ridica şi să iasă de-acolo. Nu voia nici să audă, nici să creadă că Peter ar fi avut, într-adevăr, un secret ascuns faţă de ea. Dar dacă voia să ajungă să înţeleagă ce se întâmplase, trebuia să rămână pe loc.

— Draga mea, îmi pare rău că trebuie să fiu atât de insistent. Cred că toate acestea te fac să suferi cumplit.

Îşi şterse ochelarii cu o batistă albă, imaculată, privind-o cu ochii lui miopi, cenuşii.

Jenny privi costumul lui gri cu dungi subţiri, gulerul scrobit şi cravata fină. Numai un fanfaron de englez putea să poarte astfel de haine în miezul verii, şi în Australia. Afişă un zâmbet formal şi îşi împreună mâinile în poală. Simţea cum rochia ei de bumbac i se lipise deja de spate. Încăperea nu avea nici aer condiţionat, nici ferestre deschise, iar deasupra capului ei dădea târcoale o muscă. Se simţea ca încuiată într-o celulă fără aer.

— Jennifer, nu o să dureze mult, zise avocatul,

scoţând un dosar şi desfăcând şiretul roşu. Dar vreau să fiu sigur că ai înţeles toate implicaţiile testamentului lui Peter.

Şi o privi pe deasupra ochelarilor.

— Am impresia că până acum nu ai înţeles pe de-a-ntregul despre ce este vorba, iar acum, pentru că ai împlinit douăzeci şi cinci de ani, sunt şi alte aspecte care trebuie discutate.

Jenny se foi în fotoliu, negăsindu-şi locul şi, văzând cana mare cu apă de pe birou, îndrăzni:

— Aş putea să beau un pahar cu apă? E foarte cald aici.

El râse scurt, trădând o oarecare nervozitate.

— Şi eu care credeam că voi, australienii, sunteţi imuni la căldură!

Dobitoc încrezut, îşi zise ea în sinea ei.

— Mulţumesc. Puse paharul pe masă. Îi tremura mâna atât de tare, încât era să-l scape. Putem începe?

— Sigur, draga mea, murmură el.

Îşi ridică ochelarii pe nas şi îşi duse degetele la bărbie, verificând, sobru, documentul.

— După cum ţi-am mai spus, soţul tău şi-a întocmit testamentul acum doi ani, când s-a născut fiul vostru. Ulterior au fost adăugate câteva codicile, influenţate acum de tragedia prin care ai trecut, însă esenţa testamentului rămâne neschimbată.

Atunci ridică privirea spre ea, îşi scoase ochelarii şi începu iar să-i şteargă.

— Cum te descurci, draga mea? Ce tragedie, să-i pierzi pe amândoi deodată în felul acesta!

Jenny se gândi la poliţistul care venise la uşă

în dimineaţa aceea cumplită. Se gândi la accidentul vascular suferit de Peter şi care îi fusese fatal. Îi distrusese familia într-o fracţiune de secundă, lăsând doar rămăşiţele maşinii pe care o scoseseră din şanţ, pe drumul de coastă care ducea acasă.

Fuseseră la douăzeci de minute distanţă – iar ea nu ştiuse nimic, nu presimţise nimic înainte de sosirea poliţiei. Cum a fost posibil aşa ceva? se întrebă ea pentru a suta oară. Cum se poate ca o mamă să nu simtă moartea copilului, cum se poate ca o soţie să nu presimtă că ceva nu era în regulă?

Răsuci inelul de logodnă pe deget şi privi răsfrângerea razelor soarelui în el.

— O să mă descurc, răspunse ea cu glas moale.

Avocatul o privi grav, dădu din cap şi se întoarse la documente.

— După cum ştii, Peter a fost un investitor abil. A avut mare grijă să-şi ţină ascunsă averea, fără ştirea rudelor, şi a stabilit nişte credite şi o serie de asigurări.

— Mi-e greu să înţeleg toate treburile astea, îl întrerupse ea. Peter a lucrat într-o bancă şi a avut câteva acţiuni, dar în afară de casă, care este şi ipotecată, şi în afară de statutul de colaboratori la galerie, noi aveam prea puţine bunuri propriu-zise – ca să nu mai vorbesc de banii investiţi la bursă. De unde au apărut toţi banii ăştia?

— Asigurarea a desfiinţat ipoteca, parteneriatul vă revine ţie şi lui Diane, cât despre capitalul riscat la bursă, acesta se justifică prin acţiunile pe care le-a cumpărat şi le-a vândut cu

pricepere.

Jenny se gândi la numărul mare de proprietăţi care îi reveniseră. Cât timp se implicase pe piaţa acţiunilor, se pare că Peter cumpărase terenuri pe toată coasta de nord; îndată ce preţurile creşteau, le vindea – fără ca ea să fi avut cea mai mică bănuială.

— Bine, dar trebuia să fi avut bani de la bun început, se împotrivi ea.

Wainwright aprobă tacit, dând din cap, apoi reveni la dosar.

— A făcut un împrumut masiv, girând cu casa din Palm Beach, şi a cumpărat primele proprietăţi; după aceea le-a vândut şi, cu profitul obţinut, a cumpărat mai departe.

Jenny se gândea la suma uriaşă pe care o avea în cont şi la anii în care se chinuise să facă economii cu o stricteţe absurdă, de multe ori ca să-şi poată plăti datoriile.

— Niciodată nu mi-a spus nimic despre toate astea, spuse mai mult pentru ea.

— Bănuiesc că nu a vrut să te împovăreze cu grijile financiare, răspunse avocatul cu un zâmbet distant.

Jenny îl privi cu răceală şi schimbă subiectul:

— Şi care e legătura cu ziua mea de naştere?

John Wainwright căută printre hârtiile de pe birou şi luă încă un dosar.

— Acesta este testamentul special al lui Peter. E o moştenire pe care ţi-a lăsat-o doar ţie. Ar fi vrut să-ţi spună despre ea de ziua ta, dar…

Jenny se aplecă înainte cu un amestec de teamă şi nerăbdare.

— Ce este?

— Sunt actele unei ferme de oi.

Vorbele lui o năuciră şi Jenny se rezemă din nou, şi mai confuză, de spătarul scaunului.

— Cred că ar fi bine să-mi explici mai pe-ndelete, zise ea în cele din urmă..

— Ferma a fost abandonată cu mai mulţi ani în urmă de către proprietari. Soţul tău a văzut în asta împlinirea unui vis pe care cred că îl împărtăşeaţi amândoi, aşa că a luat-o. Zâmbi. Peter era extrem de încântat. Urma să fie o surpriză pentru ziua când aveai să împlineşti douăzeci şi cinci de ani. L-am ajutat cu actele şi am încheiat un acord cu administratorul să rămână şi să îngrijească de proprietate până ce tu şi Peter veţi intra în posesia ei.

Jenny era pierdută în speculaţii şi se chinuia să înţeleagă tot ce auzea. Ticăitul ceasului făcea ca tăcerea să fie şi mai sonoră, în vreme ce ea încerca din răsputeri să-şi pună ordine în idei. Încet-încet, lucrurile începeau să capete sens. Peter îi spusese că următoarea aniversare va fi una pe care nu o va uita niciodată. Îi dăruise medalionul pe care ea îl purtase neîncetat de la ultimul lor Crăciun petrecut împreună şi, e drept, făcuse o aluzie: îi dăduse de înţeles că medalionul avea legătură cu următoarea surpriză, însă refuzase să mărturisească taina şi planurile pe care le făcea. Dar chiar să fi ajuns până aici? Greu de îndurat o asemenea revelaţie.

— De ce nu mi-ai spus imediat după ce ai citit testamentul?

— Pentru că soţul tău mi-a cerut în mod

expres să nu spun absolut nimic până ce nu vei fi împlinit douăzeci şi cinci de ani, o lămuri el pe un ton solemn. Iar Wainwright, Dobbs Steel se mândresc cu respectarea dorinţelor clienţilor.

Jenny căzu din nou într-o tăcere adâncă. Era mult prea târziu. Nu avea cum să trăiască ea singură un vis care fusese al amândurora – nu, nu singură. Însă recunoştea în sinea ei că era curioasă să afle mai mult.

— John, spune-mi ce este cu locul ăsta. Unde se află?

— În partea de nord-vest a regiunii New South Wales. Sau cum spuneţi voi, australienii, „în spatele lui Bourke”. În orice caz, e o zonă izolată, periferică. Proprietatea se numeşte Churinga şi, din câte mi s-a spus, denumirea înseamnă în limba băştinaşilor „talismanul sacru”.

— Şi el cum a găsit locul ăsta? Şi ce l-a determinat să-l cumpere? Ce este atât de special la această Churinga?

Avocatul o privi îndelung şi, când se hotărî în cele din urmă să-i explice, Jenny avu sentimentul că nu-i spunea tot ce ştia.

— Churinga se afla, din întâmplare, în dosarul cu proprietăţi al firmei noastre. Proprietarii au lăsat-o în administrarea noastră până când vom găsi cui să o dăm. Peter a fost omul potrivit la locul şi momentul potrivit. Zâmbi din nou.

Recunoştea o afacere profitabilă dintr-o ochire. Iar Churinga este o proprietate valoroasă.

Tăcerea se lăsă şi mai grea, iar ticăitul ceasului anunţa, obsesiv, scurgerea timpului, în vreme ce Jenny aştepta să audă mai multe.

— Jennifer, îmi dau seama că pentru tine este un adevărat şoc să afli atâtea dintr-o dată şi îţi cer iertare că nu ţi-am spus mai înainte. Dar îi eram dator lui Peter să fac aşa cum şi-a dorit.

Jenny nu simţi nicio urmă de ipocrizie în părerea lui de rău şi dădu din cap. Era limpede că mai mult de-atât nu-i putea spune, însă o lăsase la fel de curioasă şi nemulţumită.

— Îţi propun să te gândeşti o vreme la ce ţi-am spus şi să ne întâlnim din nou peste câteva săptămâni ca să stabilim ce vei face cu moştenirea primită. Zâmbi din nou, reţinut. Dacă te hotărăşti să nu o păstrezi, putem, bineînţeles, să aranjăm şi asta. Cunosc câţiva investitori care ar da năvală îndată ce ar apărea pe piaţă. Preţul lânii este foarte ridicat în momentul ăsta, iar Churinga este, cum ţi-am mai spus, extrem de profitabilă.

Lui Jenny încă îi era greu să se obişnuiască cu noua situație – însă nu i se părea deloc potrivit să renunţe la fermă, fără să o fi văzut măcar. Dar amână răspunsul. John avea dreptate, avea nevoie de timp să se gândească.

Avocatul îşi scoase ceasul din buzunarul vestei.

— Jennifer, eu te-aş sfătui să vinzi Churinga. Marginea aceea de lume nu e un loc potrivit pentru o femeie tânără şi mi s-a spus că ferma este izolată. Femeilor nu le este uşor să supravieţuiască acolo, în special celor care sunt obişnuite cu oraşul.

Şi-i privi cu subînţeles sandalele cu toc subţire şi înalt şi rochia scumpă de bumbac.

— Cât despre creşterea oilor în Australia, tot

bărbaţii sunt făcuţi pentru aşa ceva, dar bănuiesc că ştii şi tu.

Îi veni şi ei să zâmbească. Anii petrecuţi la Dajarra şi Waluna nu lăsaseră urme.

— O să mă gândesc, zise ea.

— Te-aş ruga să semnezi actele astea prin care confirmi că ţi s-a adus la cunoştinţă ultima moştenire. Ne sunt necesare la dosar.

Aruncă o privire fugară peste termenii juridici din care nu înţelegea prea mult. Nici nu se uscase bine prima semnătură, că îi mai înmână un dosar.

— Este copia dosarului cu acţiuni al soţului tău şi am încheiat un acord cu banca prin care îţi revine ţie dreptul de a încasa venitul. Dacă vei semna aici, aici şi aici, mă voi ocupa eu de facturi.

Jenny făcu întocmai cum i se spusese. Acţiona mecanic, îşi dădea seama că situaţia o depăşeşte şi că mai avea puţin până să clacheze. Trebuia să iasă cât mai curând din biroul acela sufocant, trebuia să iasă la lumina soarelui. Avea nevoie de timp să gândească şi să analizeze în tihnă revelaţia acestei după-amiezi.

— Îţi voi stabili încă o programare peste trei săptămâni. Până atunci ar trebui să-ţi formulezi o idee despre ce vrei să faci cu Churinga.

Când ieşi în stradă, sentimentele ei erau amestecate. Uluire, tristeţe şi curiozitate era o mixtură greu de digerat. Întorcându-se în parcare, încerca să-şi imagineze cum oare arăta ferma aceea. Probabil că era la fel ca toate celelalte – însă pentru ea era specială, căci Peter o cumpărase pentru ei.

— Churinga, şopti ea, parcă pipăind cuvântul

cu mintea.

Era un nume frumos. Vechi de când lumea, enigmatic şi plin de vrajă. Luă în palmă medalionul şi simţi trecând-o un fior de nelinişte, dar şi de nerăbdare. Magia nu exista, nu în realitatea trăită de ea, însă acolo, la margine de lume, poate că avea să-şi găsească alinarea.

De cum o văzu pe Jenny intrând în galerie, Diane îşi dădu seama că se întâmplase ceva. Un privitor oarecare ar fi observat doar picioarele lungi şi bronzate, talia subţire, graţia mişcărilor şi ochii de un violet strălucitor. Însă Diane o cunoştea prea bine şi sesiza mai mult de-atât.

Se întoarse spre Andy care ştergea nepăsător praful de pe o sculptură.

— Poţi să pleci. Am făcut destul pentru astăzi.

Privirea lui se îndreptă, şireată, către Jenny, apoi se întoarse spre Diane.

— A, discuţii între fete? Bine, îmi dau seama când prezenţa mea stinghereşte, aşa că… pa!

Diane îl urmări cu privirea până ce dispăru vijelios în camera din spate, apoi se întoarse către Jenny şi o sărută pe obraz. O simţi rece şi văzu că tremura, însă ochii îi ardeau.

— N-ai să ghiceşti în veci ce s-a întâmplat, îi spuse ea pe nerăsuflate, rostind cuvintele mai mult pe jumătate.

Diane duse arătătorul la buze, atrăgându-i atenţia.

— Draga mea, pereţii au urechi.

Şi se întoarseră amândouă când Andy apăru din camera unde intrase în urmă cu câteva secunde. Îşi pusese haina pe umeri, însă cămaşa

lui roz şi pantalonii largi erau impecabili, ca de obicei, iar pe pieptul bronzat îi strălucea medalionul de aur. Le privea pe cele două femei cu ochii mijiţi, arzând de curiozitate.

— La revedere, Andy, îi ziseră amândouă deodată.

Ridicându-şi dispreţuitor bărbia, trânti uşile galeriei şi coborî în fugă treptele, ieşind grăbit în stradă. Diane o privi din nou pe Jenny şi chicoti.

— Doamne, este enervant! E mai rău decât dacă am avea o menajeră prin preajmă.

— Cum niciuna dintre noi nu a cunoscut aşa ceva, nu am de unde să ştiu, zise Jenny, tot mai nerăbdătoare. Diane, trebuie neapărat să stăm de vorbă. Trebuie să iau o hotărâre foarte importantă.

Diane se încruntă, când Jenny scoase din poşeta de umăr ceva care semăna cu un document legal.

— Testamentul lui Pete? Credeam că s-au lămurit o dată lucrurile.

— Şi eu am crezut la fel, dar situaţia s-a schimbat.

Diane o conduse în camera din spate şi turnă pentru amândouă câte un pahar de vin. Îşi aprinse o ţigară şi se trânti pe o pernă mare de pluş din cele pe care le adusese din Maroc.

— Ce s-a întâmplat, Jen? Sper că nu te-a lăsat cu datorii?

Gândurile lui Diane o luaseră la goană. Din câte îl cunoscuse ea pe Peter, acesta ar fi fost ultimul lucru pe care l-ar fi făcut. În viaţa ei nu mai văzuse un bărbat atât de organizat, atât de

cerebral, însă multe se puteau întâmpla când ajungeai pe mâna avocaţilor şi perceptorilor, iar ea ştia cât de delicată fusese situaţia lor financiară.

Jenny clătină din cap şi zâmbi trist. Apoi scoase din poşetă dosarul, documentele şi testamentul.

— Citeşte ce-i aici, Diane. Apoi putem sta de vorbă.

Diane îşi ridică mânecile lungi şi spicui primele paragrafe ale testamentului. Erau redactate într-un stil juridico-administrativ greu de înţeles. Când în sfârşit începu să priceapă despre ce era vorba, Diane rămase cu gura căscată.

Jenny îi înmână tăcută dosarul şi Diane, care învăţase câteva noţiuni de la bursă de la un fost prieten, se arătă uluită de investiţiile făcute.

— Aş vrea să fi ştiut că Pete se implicase în aşa ceva – l-aş fi putut ajuta cu nişte ponturi. Să ştii că a făcut treabă bună.

— N-am ştiut că şi tu joci la bursă. De când faci asta?

Diane ridică privirea de pe hârtii, ţinând între degete ţigara aprinsă.

— De când am vândut prima sculptură. Prietenul meu de atunci lucra în centru. Am crezut că ştii.

Jenny dădu din cap, în semn că era prima oară când auzea acest lucru.

— Ce ciudat, nu-i aşa? Crezi că ştii absolut tot despre cineva, apoi se întâmplă ceva şi ies la iveală tot felul de lucruri.

— Eu nu-ţi mărturisesc amănunte vulgare despre viaţa mea intimă, dar asta nu înseamnă că nu am o astfel de viaţă sau că am ceva de ascuns.

Diane era furioasă pe sine, dar şi pe Jenny. Nu avea niciun rost să se simtă vinovată, dar exact aşa se simţea – şi asta o deranja.

Jenny se întinse, îi luă ţigara din mână şi o stinse.

— Di, nu te acuz de nimic. Pur şi simplu am făcut o constatare. Nu am ştiut că şi tu, şi Pete jucaţi la bursă. Habar nu aveam că dispunem de o asemenea sumă. Asta mă nelinişteşte cel mai mult. Cum a putut să ţină secretul când eu nu i-am ascuns niciodată nimic? De ce am trăit strâmtoraţi când erau atâţia bani în bancă?

Diane nu ştia ce se cuvenea să răspundă. Îi plăcuse Pete Sanders pentru că vedea că o adora pe Jenny şi pe micuţul Ben. Îi fusese devotat soţiei sale, spre deosebire de ticălosul de David care era lipsit de orice principii morale. Însă recunoştea în sinea ei că întotdeauna simţise o distanţă, o barieră între ea şi Pete peste care nu a reuşit să treacă niciodată, şi din pricina căreia şi sentimentele ei fuseseră destul de reţinute.

Era gata să-i spună ceva lui Jenny, ceva ca o consolare, însă prietena ei îi mai dădu un document. Ultimul.

— Ăsta ce mai este?

— Cadoul-surpriză pe care Pete voia să mi-l facă de ziua mea, răspunse ea cu glas stins. Iar eu nu ştiu ce să fac acum.

Diane citi cu atenţie fiecare filă a documentului şi, după ce termină, amândouă

tăcură o bună bucată de vreme. Era de-a dreptul fantastic şi Diane putea înţelege uimirea lui Jenny. În cele din urmă, îşi drese glasul şi îşi mai aprinse o ţigară.

— Nu ştiu de ce trebuie să te îngrijorezi atât. Ai bani la bancă, o casă neipotecată şi o fermă undeva, departe. Jen, care e problema? Nu cumva asta ţi-ai dorit întotdeauna?

Jenny se repezi şi-i luă documentele din mână, apoi izbi perna moale pe care stătuse până atunci.

— Of, aş vrea să aduci aici scaune ca lumea, mormăi ea, trăgându-şi rochia scurtă să-şi acopere coapsele. Este lipsit de eleganţă ca o doamnă să se chinuiască aşa pe podeaua asta afurisită.

Diane zâmbi. Cel puţin era bine că reacţiona aşa şi se bucura să o vadă astfel după atâta vreme.

— Jen, nu evita subiectul. Aş vrea să ştiu…

— Te-am auzit, o întrerupse ea. Dar am avut un şoc din care încă nu mi-am revenit. Sunt bogată. Am fost bogaţi. Atunci de ce conduc un Holden vechi şi hodorogit? De ce trebuia Peter să lucreze nopţile şi la sfârşit de săptămână? De ce nu am plecat niciodată în concediu şi nici nu ne-am cumpărat mobilă nouă?

Se întoarse, cu chipul palid şi încordat de tristeţe şi furie.

— Am fost căsătorită cu un străin, Diane. A făcut împrumuturi girând cu casa, a jucat la bursă, a cumpărat şi a vândut proprietăţi despre care eu nu am ştiut nimic. Oare câte alte secrete a mai avut?

Diane se uita la ea cum căuta din nou prin

poşetă, scoţând încă un teanc de hârtii pe care i le vârî sub nas. Era bine. Toate acestea însemnau că Jenny se întorcea de pe tărâmul întunecat în care stătuse ascunsă vreme de şase luni.

— Diane, uită-te numai la catalogul ăsta de investiţii, şuieră ea printre dinţi. Un şir de case în Surry Hills… un complex cu două etaje în Koogee şi încă unul în Bondi… Iar lista nu se sfârşeşte aici. Cumpărate, renovate şi apoi vândute, cu profituri imense pe care le investea în acţiuni. Tremura de mânie. Şi în timp ce el era ocupat să facă avere, eu mă luptam să plătesc blestemata de factură pentru energia electrică!

Diane adună hârtiile împrăştiate şi mototolite şi le netezi.

— Care va să zică, Pete lucra cu capital privat. A făcut doar ce a crezut că este cel mai bine, chiar dacă nu te-a pus şi pe tine în temă – iar ferma aceea era visul vostru, al amândurora.

Furia i se stinse la fel de repede cum izbucnise şi Jenny se aşeză iar pe perna de pe podea, rozându-şi o unghie.

— Ia mai bine o ţigară, o îndemnă Diane, oferindu-i cutia fină, subţire de Craven.

— Nu.

— Aveai unghii nemaipomenite înainte să te laşi de fumat.

Jenny dădu din cap, întărâtată.

— Dacă mă apuc din nou, nici n-o să mă mai las vreodată. Şi, în orice caz, unghiile sunt mai ieftine decât ţigările.

Zâmbi fără tragere de inimă şi sorbi din paharul cu vin.

— Mi-am cam pierdut cumpătul, aşa-i? Dar simt cum îmi scapă toate printre degete şi uneori mă întreb dacă nu cumva o să şi înnebunesc.

Diane zâmbi. Brăţările de argint zornăiră.

— Artiştii nu sunt niciodată în toate minţile, cu atât mai puţin noi două, fetiţo. Dar îţi spun că atunci când o s-o iei razna de tot, o să fiu lângă tine şi o să ne rostogolim împreună în nebunia cea mai cruntă!

Atunci începu Jenny să râdă şi, deşi era o nuanţă de isterie în glasul ei, Diane se bucură să o audă.

— Ia spune, ce-ai de gând să faci cu ferma?

Jenny se încruntă puţin şi îşi muşcă buza de jos.

— Nu ştiu. Deocamdată există un administrator care are grijă de locul acela, însă John Wainwright mi-a propus să o vând.

Îşi privi degetele, iar părul bogat, de culoarea castanelor, îi acoperi faţa, aşa că Diane nu îi văzu expresia.

— Fără Pete nu va fi acelaşi lucru, iar despre oi nu ştiu mare lucru, ca să nu mai vorbesc despre ce înseamnă a conduce o fermă.

Diane se apleca spre ea. Cine ştie, poate că Churinga era tocmai ce-i trebuia lui Jenny ca să o scoată din starea ei de suferinţă, poate că ar ajuta-o să se concentreze asupra altor lucruri.

— Dar noi am fost crescute la Waluna, iar ţie ţi-a plăcut acolo la nebunie. Iar la urma urmei, ai putea să-l păstrezi pe administrator, iar tu să fii stăpâna moşiei.

Jenny ridică din umeri.

— Ştiu şi eu, Diane… Mă ispiteşte gândul să merg şi să văd locul, dar…

— Niciun „dar”.

Diane îşi pierduse răbdarea. Îi era străină această Jenny tristă, neputincioasă, care ezita şi se eschiva.

— Nu eşti nici măcar puţin curioasă? Nu vrei să vezi ce surpriză îţi pregătise Pete?

Se strădui să se stăpânească.

— Ştiu că nu va fi acelaşi lucru acum, când el şi Ben nu mai sunt, dar ar putea fi o şansă să te desprinzi măcar pentru o vreme, să pleci departe de casă şi de Palm Beach şi de toate amintirile. Priveşte totul ca pe o aventură, ca pe un fel de vacanţă.

— Şi cum rămâne cu expoziţia şi cu peisajul din Parramatta pe care nu l-am terminat?

Diane trase adânc din ţigară.

— Expoziţia se va organiza pentru că am investit deja multă muncă. Andy şi cu mine o să ne descurcăm. În plus, peisajul tău este aproape gata. Şi o privi pe Jenny cu toată seriozitatea. Aşa că, după cum vezi, chiar nu ai nicio scuză. Trebuie să te duci acolo. Asta ar fi vrut Pete.

Până la urmă, Jenny se lăsă convinsă să ia cina în Kings Cross. Nu era departe de galerie, însă chiar în inima regiunii celei mai boeme din Sydney, un loc care le era amândurora pe plac. Luminile viu colorate licăreau cu întreruperi, din baruri şi din cluburile de noapte se auzea muzică, iar trecătorii ofereau o imagine la fel de bizară şi de pestriţă ca întotdeauna; numai Jenny era altfel, căci nu mai simţea dorinţa de a sta nepăsătoare şi

de a privi spectacolul străzii, aşa cum făcea de obicei. Luminile îi păreau prea strălucitoare, muzica mult prea sonoră, iar trecătorii în culori prea stridente. Hotărând să nu se întoarcă la galerie cu Diane, Jenny conduse până acasă.

Era o casă frumoasă, cu trei etaje, ridicată pe un deal şi cu vedere spre golf. Fuseseră norocoşi să o găsească la un preţ atât de mic. În primii ani, înainte să apară Ben, investiseră toţi banii în renovarea ei. Acum, cu acoperişul cel nou, cu aer condiţionat, cu ferestrele care ofereau imagini panoramice şi zugrăvită de curând, casa valora mult mai mult decât cheltuiseră ei. Palm Beach devenise dintr-o dată un cartier rafinat, la modă şi, cu toate că acest lucru implica week-end-uri pline de amatori de surf şi plajă, niciunul nu voise să se mute de acolo. Lui Ben îi plăcuse plaja, începuse să înveţe să înoate şi făcea mare tărăboi când venea vremea să urce din nou dealul către casă.

— Aş da orice să-l văd iar făcând tărăboi, şopti Jenny, introducând cheia în uşa atelierului ei din pod. Aş vrea… Aş vrea…

Descuie uşa şi o trânti în urma ei. Oricât de aprigă era dorinţa ei, nu îi mai putea aduce înapoi, însă casa era plină de amintiri greu de îndurat. Poate că Diane avea dreptate susţinând că ar trebui să plece măcar pentru un timp.

Luminile atelierului erau orbitoare, pentru că de multe ori ea picta şi pe timp de noapte, când soarele nu se mai zărea prin cupolă. Acum însă, simţea nevoia unei lumini blânde, aşa că răsuci comutatoarele. Aprinse câteva lumânări şi un

beţişor parfumat, îşi scoase pantofii şi începu să-şi relaxeze picioarele rotindu-şi gleznele. Degetul care îi crescuse în plus, deasupra celui mic, se înroşise şi o durea, însă vina era doar a ei. Doctorii refuzaseră să-i trateze cumva suferinţa aceasta – destul de veche, de altfel –, iar ea se hotărâse să o ignore pe cât posibil. Însă din când în când încăpăţânarea de a purta pantofi atât de eleganţi şi incomozi îi provoca dureri destul de mari.

Îşi scoase hainele şi rămase doar în lenjeria de corp, îndepărtă bijuteriile, păstrând la gât medalionul, şi se ghemui pe şezlong. Era vechi şi catifeaua începuse să se destrame, însă era confortabil; în plus, încă îi era greu să vadă patul dublu din camera de jos. I-ar fi părut pustiu.

Prin fereastra deschisă ajungea până la ea zgomotul mării, iar ţipătul îndepărtat al unui kookaburra care îşi apăra teritoriul răsună sfâşietor în tăcerea nopţii. La lumina jucăuşă a lumânărilor şi în mirosul familiar de vopsea şi terebentină, Jenny începu să se liniştească în cele din urmă.

Îşi lăsă mintea să rătăcească prin cei patru ani trăiţi lângă Peter, oprindu-se ici-colo asupra unor momente de fericire deplină, momente pe care nu avea să le uite niciodată: Ben pe malul mării, râzând bucuros când apa îi ajungea la picioare, gâdilându-l; Peter urcat pe o scară şi reparând streaşină în urma unei furtuni, cu trupul lui frumos bronzat, suplu şi atât de senzual în pantalonii lui scurţi.

Se cunoscuseră la o petrecere, la puţină

vreme după ce ea şi Diane veniseră în Sydney. El lucra deja la bancă, însă venea de la o fermă de vite din nord, moştenită de cei doi fraţi ai lui mai în vârstă. Era deştept şi cu un simţ al umorului foarte fin, iar Jenny se îndrăgostise de el aproape din prima clipă. Îi amuzau şi îi pasionau aceleaşi lucruri, iar când el îi vorbise despre pământ şi despre dorinţa lui de a avea într-o bună zi un loc al lui, cuvintele lui rezonaseră în inima ei în modul cel mai firesc. Anii petrecuţi la Waluna îi lăsaseră o amintire de neşters, entuziasmul lui Peter îl aprinsese şi pe al ei.

Jenny se ghemui mai bine în şezlong. *Doamne, cât îmi lipseşte,* îşi zise. *Mi-e dor de mirosul lui, de căldura lui, de zâmbetul lui, de cum mă făcea să râd. Mi-e dor de felul cum obişnuia să mă sărute pe gât atunci găteam, mi-e dor să-l simt în pat, lângă mine. Dar cel mai mult mi-e dor de momentele în care vorbeam despre tot felul de nimicuri, oricât de banal ne-ar fi trecut ziua, când ne minunam cât de repede creştea Ben şi împărtăşeam mândria de a avea un băieţel atât de minunat.*

În cele din urmă, lacrimile i se rostogoliră pe obraji şi se alese praful de rezistenţa ei. Suspinele izbutiră să spargă zidul de durere mută şi, pentru prima oară din ziua aceea cumplită Jenny se lăsă copleşită de neputinţă. Diane avea dreptate, recunoscu ea în sinea ei. Soarta era crudă, iar ea nu avea nicio putere în faţa ei. Visul de a avea o familie îi fusese spulberat, întocmai ca şi celelalte vise pe care ea şi Diane le împărtăşiseră în toţi acei ani petrecuţi la Dajarra. Însă după valul de

mânie veni conştiinţa faptului că Peter îi dăruise un vis pe care ea putea să-l împlinească. El nu-i va fi alături, să se bucure împreună de împlinirea dorinţei acesteia, însă darul lui putea să fie un alt început pentru viaţa ei.

Soarele răsărise deja când Jenny deschise ochii. Acum se strecura în atelier şi în razele lui se vedeau fire de praf dansând şi reflectând lumini colorate, din pricina cristalelor pe care ea le agăţase de tavan. O durea capul şi îşi simţea ochii umflaţi, însă era mult mai liniştită şi chiar încrezătoare. Ca şi când lacrimile din noaptea trecută îndepărtaseră barierele pe care singură le ridicase, amăgindu-se că ele o vor ocroti, şi o făcuseră să înţeleagă ce avea de făcut mai departe. Rămase întinsă acolo, savurând momentele de trezire, de renaştere. Apoi privirea îi alunecă spre şevaletul de lângă fereastră şi spre peisajul care era aproape terminat. Omul din Parramatta îi dăduse o fotografie a unei ferme şi a gospodăriei aferente. Cândva soţia lui trăise acolo, iar tabloul trebuia să fie un cadou pentru ziua ei.

Jenny privi pânza cu ochi critic, căută neajunsuri ale liniilor şi observă o oarecare neglijenţă pe care trebuia să o remedieze. Trecuse ceva vreme de când nu se mai atinsese de el, însă acum, în lumina noii dimineţi, simţi revenindu-i vechiul entuziasm şi pofta de a lucra. Se dădu jos din pat, traversă încăperea şi luă paleta. Îşi va isprăvi tabloul şi după aceea va face planuri. Amestecând culorile, Jenny simţi din nou fiorul acela de nerăbdare şi de curiozitate. Churinga. Părea să o cheme. O ispitea din zarea albastră a

Pacificului, trimiţând parcă răcoarea depărtării spre inima încinsă a continentului. Trei săptămâni mai târziu, Diane se întindea pe vechiul şezlong, cu multele ei inele strălucind în lumina soarelui care pătrundea prin cupolă şi pe ferestre. Cerceii îi sunară lin la urechi când îşi potrivi perna ca să o poată privi mai bine pe Jenny lucrând.

Tabloul mai avea puţin şi era gata. Ar fi vrut să-l aibă la expoziţie. Nimic nu le plăcea mai mult australienilor decât să-şi admire propria moştenire, ceva care să le amintească de inima ţării lor adorate. Cei mai mulţi nu trecuseră niciodată de Blue Mountain, iar aici, izvorând din penelul lui Jenny, se afla adevărata Australie.

Diane lăsă capul pe un umăr şi analiză tabloul cu luare-aminte. Se simţea pasiunea pe care o pusese Jenny în pânza aceasta, emoţia cu care zugrăvise întinderea nesfârşită a ţinutului şi izolarea casei – pe care până acum nu le observase.

— Cred că e cea mai bună lucrare pe care ai făcut-o în ultima vreme, murmură ea. Este foarte expresivă.

Jenny se îndepărtă cu un pas de şevalet, înclinând şi ea capul pentru a-şi examina opera. Era îmbrăcată cu un şort şi cu sutienul de la costumul de plajă; avea părul strâns într-un coc în creştetul capului, prins doar cu o pensulă. Era desculţă – lucru pe care şi-l îngăduia doar când era cu Diane – şi singura bijuterie pe care o purta era medalionul vechi dăruit de Peter de Crăciun.

— Sunt de acord cu tine, zise ea, cam cu jumătate de gură. Cu toate că nu-mi place să

lucrez după fotografii.

Diane urmărea atenţia cu care Jenny adăuga ultimele detalii. Ştia din proprie experienţă că în felul acesta fie se putea desăvârşi opera, fie se putea distruge. Venea un moment când trebuia să-ţi dai seama că nu era necesar să te mai apropii de lucrare – instinctul era singurul care îţi spunea când să te opreşti.

Jenny se îndepărtă din nou de pânză, rămase multă vreme privind-o, apoi începu să-şi strângă uneltele. Înmuie pensulele în terebentină, curăţă paleta şi spatula şi le aşeză pe masă, alături de şevalet. Apoi îşi desprinse părul şi-l scutură, eliberându-se de încordarea care pusese stăpânire pe gât şi umeri întinzând braţele spre tavan.

— Gata, oftă ea. De-acum înainte pot începe să fac planuri.

Ce bine e să o văd din nou plină de viaţă, îşi zise Diane.

Ce bine că mi s-a întors din suferinţa aceea care o făcuse aproape neom. Şi se ridică de pe canapea, tropotind cu sandalele ei aurii pe podeaua din lemn când traversă încăperea.

Jenny se întoarse şi zâmbi.

— Eşti sigură că nu te deranjează să ai grijă de casă cât timp eu o să mă sălbăticesc?

Diane dădu din cap, zăngănind iar cerceii.

— Bineînţeles că nu mă deranjează. Casa asta va fi ca un liman pentru mine, unde nu mă poate găsi nimeni şi unde voi avea puţină linişte. E tocmai ce-mi trebuie acum cu expoziţia care se apropie şi cu Rufus care nu mai conteneşte cu jurămintele.

Jenny zâmbi.

— Doar nu vrei să spui că încă îţi dă târcoale! Eu am crezut că s-a întors în Anglia.

Diane se gândi la criticul de artă de vârstă medie, dar care emana energie şi vigoare, care purta cămăşi viu colorate şi cravate chiar mai stridente, pe măsura vocii şi a gesturilor sale exuberante.

— Aş vrea să plece o dată, zise ea sec. Mă oboseşte cu prelegerile lui despre primitivismul artei australiene în comparaţie cu rafinamentul şcolii engleze.

— Nu vrea decât să te impresioneze cu multele lui cunoştinţe. E doar un englez fanfaron şi-atât.

— Poate că aşa este, dar nu mai suport să-mi tot vâre pe gât atâtea laude la adresa Angliei.

Şi se uită în gol, pe fereastră. Plaja se aglomerase deja şi, de la un radio aflat undeva, în depărtare, se auziră acordurile ultimei melodii a formaţiei Beatles.

— În ciuda celor ce ţi-am spus, să ştii că îmi place mult. Mă face să râd şi cred că ăsta este un lucru important. Nu crezi?

Jenny se apropie de fereastră, privind nostalgic.

— Ba da, spuse ea încet.

Apoi se întoarse către Diane cu ochii strălucind.

— Dar să-mi promiţi că nu faci un lucru nesăbuit şi să te căsătoreşti cu el cât sunt eu plecată, da? îl cunosc destul pe Rufus ca să-mi dau seama că poate fi foarte convingător, şi în acelaşi

timp este înnebunit după tine.

Diane simţi un fior de bucurie care o surprinse.

— Chiar crezi?

Jenny încuviinţă dând din cap, apoi se întoarse din nou către fereastră.

— Gata, am vorbit suficient despre el. Hai jos. O să pregătesc o gustare şi apoi vreau să mă ajuţi să-mi fac un plan şi un traseu către Churinga înainte să mă întâlnesc cu John Wainwright.

Diane privi ochii aceia violet plini de viaţă şi înţelese că, în sfârşit, prietena ei începea să se vindece. Poate că noua aventură avea să fie un alt început al vieţii ei – şi chiar de nu ar fi aşa, îi era recunoscătoare lui Peter că prevăzuse nevoia lui Jenny de a se întoarce acolo unde simţea că îi este locul.

John Wainwright era îmbrăcat la fel, ferestrele nu erau deschise nici de data asta şi singura concesie făcută căldurii era un ventilator pus pe birou, care nu făcea altceva decât să amestece aerul din încăpere.

Jenny se uita la el în vreme ce avocatul îşi aşeza cu grijă hârtiile pe birou. Se simţea la largul lui acolo, înconjurat de pereţii lambrisaţi şi de cărţile legate în piele. Părea prins într-o capcană a timpului – o frântură din Anglia, luată pe sus şi adusă într-un loc nepotrivit. Jenny îi zâmbi, iar el îi răspunse cu căldură. Astăzi se arăta mai prietenos şi ochii lui nu mai aruncau priviri glaciale.

— Te-ai hotărât ce vei face cu moştenirea ta?

Jenny încuviinţă, dând din cap. Deşi acceptarea darului lui Peter şi conştiinţa faptului

că rămăsese singură, pe picioarele ei o îngrijorau.

— Da, spuse ea ferm, înainte să apuce să se răzgândească. Am hotărât să păstrez Churinga. De fapt, chiar mi-am propus să mă duc acolo pentru o vreme.

Wainwright ridică instinctiv degetele la bărbie, tulburat.

— Jennifer, te-ai gândit bine? E o călătorie prea lungă pentru o femeie şi poţi da peste mulţi necioplіţi pe drumurile acelea izolate.

Era întocmai reacţia la care se aştepta ea şi, chiar când era pe punctul de a-şi apăra hotărârea, Wainwright se grăbi să-şi cerceteze agenda, împiedicând-o să mai spună ceva.

— Aş putea să-mi schimb programul şi să te însoţesc. Dar asta abia peste o săptămână, dacă nu chiar două. Şi o privi pe deasupra ochelarilor. Nu cred că e înţelept din partea ta să te aventurezi singură prin locurile acelea.

Toată răbdarea şi buna dispoziţie a lui Jenny se năruiră. Ultimul lucru de care avea nevoie era să fie însoţită în călătoria ei de omuleţul acesta îmbrăcat impecabil şi cu unghiile lui atât de îngrijite. Parcă îl şi vedea, nedespărţit de umbrela neagră, de pălăria lui rotundă şi de servietă, mergând prin drumul plin de praf al vreunui orăşel de la marginea ţării. Îşi muşcă buzele ca să nu pufnească în râs. Nu voia să-l jignească – la urma urmelor, omul nu dorea decât să fie amabil. Însă ei nu-i putea fi de niciun folos; fără îndoială, la cea mai mică problemă, el s-ar fi pierdut cu firea.

Zâmbi, pentru ca vorbele ei să nu sune prea

aspru.

— Eşti foarte amabil, John, dar am mai fost şi altă dată în sălbăticie şi ştiu la ce trebuie să mă aştept. Nu va fi atât de rău cum crezi. Să ştii că lumea e destul de civilizată şi în părţile acelea.

Răsuflă uşurat, chiar dacă mai avea o oarecare îndoială, iar Jenny continuă repede, înainte ca el să se mai poată împotrivi:

— Am făcut deja pregătirile pentru călătorie şi, din câte poţi vedea, nu o să fiu singură.

Şi puse pe birou biletele de tren şi de autobuz.

— Voi călători cu trenul până la Broken Hill, apoi voi lua un autobuz până la Wallaby Flats. M-am gândit că, dacă tot am atâta timp, e bine să văd cât mai multe din ţara asta. Ţi-aş fi recunoscătoare dacă ai putea să iei legătura cu administratorul Churingăi şi să-i spui să mă aştepte la Wallaby Flats.

John se uită la bilete.

— Jennifer, văd că eşti foarte organizată.

Ea se apleacă şi se sprijini cu mâinile de birou. Era cuprinsă de entuziasm şi chiar îi părea rău pentru omul acesta care în viaţa lui nu s-ar fi aventurat mai departe de biroul său, mai ales acum, când se transferase din Anglia.

— O să plec mâine după-amiază la ora patru. Îmi va lua cel puţin două zile să ajung la Wallaby Flats, dar nu am de ce să mă grăbesc. De acolo sper să prind o cursă sau să închiriez o maşină dacă administratorul nu poate trimite pe nimeni să mă ia. Ochii goi ai lui John Wainwright se vedeau şi mai mari prin sticla ochelarilor.

— Jennifer, Wallaby Flats nu este un oraş. E un târg uitat de lume în care sunt vreo două hanuri, nişte cocioabe în loc de case şi o cârciumă la care se strâng muncitorii plătiţi cu ziua, ciobanii şi căutătorii de aur. Se află la capătul lumii. Ai putea să rămâi blocată acolo zile în şir până să găseşti pe cineva care să te ducă la Churinga.

Jenny observă fiorul de dezgust care îl străbătu. Avusese dreptate să-l vadă ca pe o povară, dacă numai gândul la locul acela îl determinase să se neliniştească până într-atât.

— În cazul acesta va trebui să te asiguri că administratorul va avea grijă să mă aştepte cineva acolo, zise ea hotărâtă.

Poate că o credea nesăbuită şi încăpăţânată, însă aceasta era aventura ei, iar ea avea de gând să o trăiască.

— Cum vrei.

Glasul lui era plin de îndoieli.

— John, nu mă tem să călătoresc singură în zone mărginaşe. Eu am crescut într-un orfelinat din Dajarra şi toată viaţa a trebuit să mă apăr singură. Am cunoscut oameni dintre cei mai duri în locurile cele mai sălbatice în anii cât am stat la o fermă din Queensland. Sunt oameni ca mine şi ca tine. Cinstiţi, muncitori, cărora le place să bea, dar care nu mi-ar face niciun rău. Crede-mă, John. Aici, în oraş, sunt mult mai multe riscuri.

Tăcu câteva clipe, lăsându-l să rumege bine informaţia.

— Peter mi-a lăsat Churinga ca să mă pot întoarce la pământurile cărora le aparţin, John. Acolo nu am de ce să mă tem. Vorbele ei atât de

pătimaş rostite părură să-l hotărască.

— Atunci o să iau legătura cu Churinga şi o să-l anunţ pe Brett Wilson că eşti pe drum. Dacă aştepţi o clipă, o să încerc să-l sun chiar acum. Nu vreau să pleci înainte să fiu sigur că eşti aşteptată.

Ridică dintr-o sprânceană şi Jenny dădu din cap, semn că primea să aştepte. Cel puţin îi păsa de ea, aşa că îi era recunoscătoare.

După trei sferturi de oră şi după ce ea bău două ceşti de ceai slab, avocatul reveni în birou. Arăta mulţumit şi îşi freca palmele.

— Am vorbit cu domnul Wilson şi o să facă în aşa fel încât cineva să vină să te ia peste trei zile. Este posibil ca tu să ajungi seara, devreme, aşa că e de părere să te cazezi la hotel, pentru eventualitatea în care ar apărea o schimbare de ultimă oră. M-a asigurat că nu este deloc nepotrivit sau nesigur pentru o tânără să-şi petreacă singură noaptea acolo.

Jenny zâmbi şi se ridică. Wainwright îi strânse mâna cu căldură, dar fără vlagă.

— Îţi mulţumesc că ai fost atât de amabil, John, şi îţi sunt recunoscătoare pentru aranjamentele făcute în vederea călătoriei mele.

— Jennifer, îţi urez numai bine. Şi pot să spun că îţi admir curajul. Să mă anunţi cum merg lucrurile şi, dacă ai nevoie de mine… ştii unde mă găseşti.

Jenny ieşi cu paşi siguri din clădirea întunecoasă şi porni pe Macquarie Street. Privea în sfârşit înainte, către viitorul său.

2

Jenny trecea prin tot felul de emoţii când îşi luă rămas-bun de la Diane, care, ca de obicei, era înveşmântată într-un caftan exotic, avea pleoapele strident machiate şi prea multe bijuterii care zornăiau.

— Sunt entuziasmată, am emoţii şi nu sunt sigură deloc că e bine ce fac, îi zise Jenny cu glasul uşor tremurând.

Diane râse şi o îmbrăţişă.

— Ba sigur că faci bine. Nu trebuie să rămâi acolo dacă nu-ţi place, iar eu promit că nu o să dau petreceri sălbatice în casa ta. Şi o împinse încet pe Jenny când uşile trenului se deschiseră cu zgomot, răsunând în gara centrală din Sydney.

— Hai, pleacă o dată, înainte să încep să plâng şi să mi se întindă rimelul pe faţă.

Jenny o sărută, îşi aranjă mai bine rucsacul pe umeri şi porni spre tren. Gara era plină de oameni care se grăbeau să plece din oraş la sfârşit de săptămână, mulţi dintre ei fiind îmbrăcaţi ca şi ea, cu şort, cămaşă, şosete şi ghete solide. Pălăria ei de fetru era îndesată în bagaj, laolaltă cu soluţia împotriva insectelor, cu plasturele, materialele pentru desen şi cu cele trei rânduri de haine. În locurile spre care pornise nu avea nevoie de prea multe şi, în orice caz, nici nu-şi închipuia că va sta prea mult. Era doar o recunoaştere pentru a-şi satisface curiozitatea şi nevoia de a se întoarce puţin în sălbăticie ca să-şi amintească frânturi din viaţa ei anterioară. Îi mai făcu un ultim semn cu mâna lui Diane, apoi urcă în tren şi îşi găsi locul

rezervat. Economia era un obicei vechi, iar locul ieftin pe care şi-l rezervase însemna că tot drumul avea să stea în capul oaselor, fără să se bucure de avantajul cuşetei. Cu toate acestea, nu se simţea stingherită. Va avea astfel prilejul să cunoască şi să stea de vorbă cu ceilalţi călători şi nu se va mai simţi singură.

Când trenul porni, o cuprinseră o bucurie şi o nerăbdare necunoscute până atunci. Oare cum o fi Churinga – se va simţi acolo, aşa cum se simţise în copilărie? Era mai sofisticată acum, mai vârstnică şi nădăjduia că şi mai înţeleaptă; anii petrecuţi în oraş o mai temperaseră; se obişnuise cu aerul condiţionat, cu magazinele, cu apa din belşug şi parcurile răcoroase.

Sydney-ul rămânea în urmă şi Jenny privi pe geam spre cartierele mărginaşe. Vechiul ei Holden nu ar fi făcut faţă unei astfel de călătorii, aşa că se bucura că alesese trenul. Acum însă, lăsând în urmă locurile familiare, ar fi vrut să o aibă lângă ea pe Diane. Trenul înainta vertiginos dincolo de oraş, pătrunzând în Blue Mountains. Pentru Jenny, totul semăna cu o carte ilustrată magică, deschisă înaintea ochilor ei şi oferindu-i o panoramă uluitoare. Uriaşe defileuri, abrupte în înclinarea lor, lăsau să cadă cascade spumegânde în văile verzi-albăstrii. Stânci ascuţite, îmblânzite de aburul albastru al uleiului de eucalipt, ţâşneau nesfârşite către cer, strălucind în zarea luminoasă. Printre copaci se zăreau căsuţe de vacanţă risipite ici-acolo şi case mai vechi, ridicate aproape unele într-altele, pe platourile puţin înclinate; însă nimic nu putea umbri frumuseţea acestei privelişti

impresionante. Turiştii scoseseră aparatele de fotografiat, iar ceilalţi călători nu conteneau să se minuneze de peisaj. Furioasă, Jenny regretă că nu-şi luase cu ea aparatul, însă pe măsură ce trenul şerpuia printre şirurile de munţi, îşi dădu seama că imaginea aceea avea să rămână veşnic în amintirea ei. După câteva ore trecură de la un lanţ de munţi la altul. Trecând prin Lithgow, Bathrust şi Orange, trenul ieşi din lanţul Herveys Range şi porni mai departe către Gondobolin, oprindu-se doar pentru câteva minute să mai ia călători de pe prăfuite, izolate peroane. Jenny nu se mai sătura privind oile împrăştiate pe pământurile acelea, păscând iarba aspră şi dură. Deşi munţii erau copleşitori cu înălţimea lor, imaginea arbuştilor şi a pământului roşcat trezi în ea un sentiment apropiat instinctelor primare. Un grup de canguri care săltau de-a lungul câmpiei produse strigăte de entuziasm în rândul călătorilor, iar ea se bucură în tăcere de plăcerea pe care le-o făcea ţara ei atât de încântătoare.

Noaptea se lăsă repede, iar Jenny auzea cântecul roţilor pe şină şoptindu-i, adormitor: *Mergi acasă. Mergi acasă. Mergi acasă.* Ziua explodă într-o lumină roşiatică şi portocalie care se revărsa pe pământul pe care îl încălzea. Jenny se uită pe geam şi îşi savură în tihnă cafeaua. Pământul părea să rodească sub atingerea căldurii. Cât de frumos era şi în acelaşi timp pustiit şi trist! Totuşi, ce emoţii puternice evoca. Cât de bravi se înălţau arborii, neclintiţi în bătaia soarelui, doar frunzele lor fremătând, iar scoarţa primea din lumina astrului, căpătând străluciri

argintate. Simţea cum se îndrăgosteşte din nou de ţinutul acesta în care se născuse..

Încă o zi şi o noapte. Trecând prin Rezervaţia Naţională, dincolo de Mount Manara şi de Gun Lake, zonele cu populaţie restrânsă se întindeau la infinit, de-o parte şi de alta a căii ferate. Cătune pitice şi păşuni deşerte, lacuri liniştite şi munţi maiestuoşi treceau într-o cavalcadă maiestuoasă. Veni din nou dimineaţa, iar Jenny îşi simţea acum gâtul şi spatele înţepenite după atâta şedere. Cu cât se apropia de destinaţie, cu atât somnul era mai sporadic, dovadă că aproape întreaga noapte jucase cărţi şi băuse bere cu nişte turişti englezi, porniţi şi ei cu rucsacul în spate. Trenul încetini când ajunse în deşert, în oaza numită Broken Hill. Acolo trebui să schimbe trenul şi să-şi continue călătoria cu un altul. Jenny îşi strânse ghidul de călătorie şi se pregăti să coboare. Silver City, aşa cum fusese denumit cândva, se afla de o parte şi de alta a râului Darling, iar vegetaţia lui pitică şi florile viu colorate răzbeau printre clădirile construite acolo la începutul secolului şi prin norii de praf. Imaginea bizară a unei moschei discrete, datând din secolul al nouăsprezecelea, produse uimire generală printre ceilalţi turişti, care povesteau că vizitaseră şi Silverton, oraşul fantomelor, aflat la vest de Broken Hill şi folosit în ultima vreme pentru filmări. Lui Jenny i-ar fi plăcut să-i însoţească şi, luându-şi rămas-bun de la excursioniştii care îi ţinuseră companie, regretă că nu putea continua călătoria până în capătul celălalt al ţării, la Perth. Erau atâtea de văzut şi de trăit, atâtea locuri care pentru ea fuseseră până

acum simple denumiri pe hartă. Însă autobuzul aştepta, iar călătoria ei continua spre o altă destinaţie. Poate că altă dată, îşi făgădui ea. Slăbind chingile rucsacului, Jenny porni în josul drumului. Broken Hill era o împletire insolită de sat şi oraş. Clădiri impunătoare, ridicate în vremea când minele de argint fuseseră în plină dezvoltare, stăteau laolaltă cu mici case de lemn şi cu magazine străjuite de colonade. Catedrala catolică era vizavi de un mare centru comercial, iar ceasul din turnul oficiului poştal funcţiona în special ca reper pentru cei nou-veniţi, cărora oraşul le punea la dispoziţie hoteluri şi moteluri ajunse aproape în paragină.

Autobuzul aştepta în faţa hotelului Prince Albert care se înălţa mândru în mijlocul unei grădini cu vegetaţie bogată. Jenny fu dezamăgită. Spera să aibă timp să cerceteze zona sau să facă un duş şi să-şi schimbe hainele, poate chiar să mănânce ceva. Dar dacă pierdea autobuzul, trebuia să aştepte o săptămână până la următorul şi, cum se ştia aşteptată de Brett Wilson la Wallaby Flats, hotărî că nu era posibil.

— Eu sunt Les. O să iau eu astea, iubire. Tu urcă şi fă-te comodă. Vezi c-ai să găseşti în frigider bere rece şi nişte gustări; poţi să laşi banii în cutie.

Şoferul îi luă rucsacul şi îl îndesă la bagaje. Purta pantaloni scurţi, cămaşă albă, ghete şi şosete lungi, albe, răsucite cu grijă sub genunchi. Părea foarte prietenos, cu chipul lui ars de soare şi cu zâmbetul larg umbrit de mustaţă.

Jenny îi zâmbi în loc de răspuns şi urcă. Îşi

luă o sticlă de bere, dădu din cap şi răspunse la salutul celorlalţi călători, îndreptându-se către locul ei. Spaţiul era destul de restrâns, se respira greu din cauza lipsei de aer, iar muştele bâzâiau de zor. Le îndepărtă cu mâna – un automatism pentru orice australian, ca însuşi clipitul – şi luă o înghiţitură bună de bere rece. Entuziasmul ei sporea. După opt ore avea să ajungă la Wallaby Flats.

Când autobuzul porni, lăsând în urmă un nor de praf roşu, muştele se făcură nevăzute şi prin geamurile deschise pătrunse o adiere răcoroasă, binefăcătoare. Călătorii începură să-şi facă vânt cu pălării şi cu ziare şi, cu toată lipsa de confort, Jenny se simţea mulţumită.

Căldura se înteţi, berea se isprăvi, însă Les se pricepea să-i delecteze pe toţi cu pălăvrăgeala lui şi glume deocheate. La Nuntherungie se aprovizionaseră din nou cu bere, umplând apoi frigiderul la fiecare oprire. Jenny era obosită, din lipsă de somn, căldura, bere prea multă şi surescitarea crescândă. Masa de prânz a constat dintr-o gustare frugală, într-un hotel de niciunde, dar nici de data asta nu a avut timp să facă duş şi să se schimbe. Era aproape întuneric şi, slavă Domnului, se mai răcorise când autobuzul ajunse la Wallaby Flats. Jenny coborî împreună cu ceilalţi tovarăşi de călătorie şi îşi îndreptă spatele. Cămaşa şi pantalonii erau cenuşii de transpiraţie şi, după felul cum o privea lumea, îşi dădu seama că arăta îngrozitor. Cu toate acestea, era în culmea bucuriei că isprăvise călătoria şi era la un pas de destinaţia finală. Rămase pe loc, în

amurgul aflat şi el pe sfârşite, şi adulmecă nedumerită aerul.

— Ce e cu mirosul acesta îngrozitor? întrebă ea, abia respirând.

Les zâmbi.

— Cred că vine de la izvoarele de sulf, iubire. Da' o să te obişnuieşti repede. Nu-ţi face probleme.

— Sper să mă obişnuiesc, răspunse ea cam cu jumătate de gură, luându-şi rucsacul.

Hotelul Queen Victoria nu era lipsit de prestanţă, în ciuda firmei care atârna într-o parte deasupra intrării. Cu ani în urmă trebuie să fi fost un hotel pe cinste, se gândi ea. Acum, însă, era o clădire ponosită, tristă, cu două etaje şi împrejmuită de un balcon şi o verandă. Zugrăveala se ştersese de pe ziduri, iar ornamentaţia de metal ruginise şi, în multe locuri, era ruptă. Ferestrele înguste prevăzute cu storuri greoaie şi site de sârmă împiedicau muştele şi ţânţarii să pătrundă înăuntru. Legaţi de un stâlp, nişte cai prăfuiţi se tot apărau cu cozile de insectele supărătoare şi îşi ţineau capetele plecate în jgheabul din beton de la picioarele lor. Veranda era lungă şi părea răcoroasă, adăpostită cum era de balcon şi se pare că aici se şi adunau localnicii la taifas. Şedeau tolăniţi în şezlonguri sau pe trepte, urmărindu-i pe turişti pe sub borurile pălăriilor, vechi de ani de zile. Jenny îi privi şi-i analiză pe toţi cu ochi de artist. Cei mai în vârstă aveau bărbii ţepoase, iar feţele lor, pe care vremea lăsase brazde adânci, şi ochii micşoraţi din pricina soarelui care le arsese privirile stăteau mărturie pentru greutăţile

îndurate. *Aş vrea să-mi pot scoate uneltele de pictat,* îşi zise ea urcând scările. Unii dintre bătrânii aceştia, viguroşi încă, ar fi nişte modele minunate. Se opri şi îşi dădu jos rucsacul.

— Ziua bună. Ce mai căldură a fost şi azi!

Îşi plimbă privirea de la un chip împietrit la celălalt.

În cele din urmă, un moşneag cărunt răspunde:

— Ziua bună, şi ochii lui o priviră curioşi doar câteva clipe, întorcându-se apoi către pământul peste care se lăsa întunericul.

Jenny îşi dădu seama că ei erau cei care se simţeau stingheriţi şi se întrebă dacă nu cumva nu priveau venirea atâtor oameni deodată ca pe o invadare a vieţii lor atât de liniştite. Poate că izolarea oraşului lor îi făcea să-i primească atât de bănuitori pe noii-veniţi.

Îşi târî bagajul înăuntru şi-i urmă pe ceilalţi la bar. O băutură, o baie şi ceva de mâncare era tot ce-i trebuia ca să se poată culca liniştită.

La bar erau câţiva bărbaţi, cu sticlele de bere în mâini şi cu ochii urmărindu-i, pe sub borul pălăriilor, pe cei care abia sosiseră. Se sprijineau cu câte o gheată tocită de piciorul de alamă lipsit de luciu al scaunului care era bine înfipt în podea; cămăşile şi pantalonii lor purtau urmele muncii de peste zi; dialogul – dacă existase vreun dialog până atunci – fusese întrerupt, însă în privirile lor nu se putea citi animozitate, ci mai degrabă o curiozitate amuzantă.

De tavan era prins un ventilator care se rotea leneş prin aerul umed şi de fiecare grindă şi ramă

de tablou erau agăţate hârtii de muşte. Barul propriu-zis era de fapt o bucată de lemn care se întindea pe toată lungimea încăperii, prezidat din spate de un bărbat uscăţiv şi cu nas acvilin, bretele peste flanelă şi o curea în jurul pantalonilor lăbărţaţi. Lângă pereţi se vedeau aliniate o mulţime de sticle prăfuite, radioul hârâia fără să prindă frecvenţa căutată, şi singurele elemente care mai înveseleau atmosfera mohorâtă erau nişte decoraţiuni de Crăciun, uitate de vreme.

— Femeile se pot odihni în spate, spuse proprietarul cu un accent baltic.

Şi făcu un semn destul de vag cu capul către o uşă de la capătul barului.

Jenny porni în urma celorlalte femei. I se părea umilitor şi enervant să fie tratată ca şi când nu ar fi avut aceleaşi drepturi ca toată lumea. Ce mai era şi asta, doar erau în anii şaptezeci! Totuşi, aşezându-se pe un scaun din trestie împletită, dând drumul rucsacului lângă ea, ştiu că era mai bine să nu facă prea mare caz. Nici măcar Sydney-ul nu era chiar luminat. Bărbaţilor australieni nu le plăcea să-şi vadă femeile în baruri – pentru ei, era un semn al prăbuşirii unui sistem care la convenise de-a lungul anilor, aşa că nu vedeau de ce s-ar schimba lucrurile. Însă schimbările se produceau continuu şi – se gândea ea – cu cât se produceau mai repede, cu atât era mai bine: adică… oare avea cineva de gând să le ia şi lor comanda? I se uscase gâtul.

În încăperea în care se aflau femeile intră la un moment dat o blondă, lovind ritmic podeaua cu

tocurile ei subţiri. Se vedea că îşi dăduse de curând cu ruj pe buze, însă culoarea nu se potrivea deloc cu cerceii roz din plastic şi cu fusta strâmtă, portocalie. Bluza cu volănaşe multe avea un decolteu destul de îndrăzneţ, iar la încheieturi îşi pusese numeroase brăţări – lipsite de gust – care zăngăneau supărător. Părea să aibă aproape treizeci de ani, aprecie Jenny, şi era prea tânără ca să fie nevasta proprietarului, dar se arătă destul de prietenoasă şi, în orice caz, adusese puţină lumină şi culoare în camera aceea atât de mohorâtă.

— Mulţumesc, dar am băut deja prea multă bere, răspunse Jenny când i se oferi ceva de băut. Un sandviş sau o cană cu ceai ar fi numai bune.

— Bine. Nimic nu înmoaie prafu’ mai bine ca un ceai, este?

Tânăra zâmbi luminos, iar genele îi fluturară discret.

— Apropo, eu sunt Lorraine. Ce mai faci?

— O să fac foarte bine dacă beau ceva, dacă fac o baie şi dacă mănânc, zâmbi şi Jenny la rândul ei.

Aroma de friptură de miel îi spori pofta de mâncare, mai ales că prânzul era de mult uitat.

După câteva minute îşi sorbea ceaiul. Era tare şi fierbinte – numai bun ca să o învioreze puţin. Lorraine se întoarse în bar şi Jenny îi auzi tocurile plimbându-se de colo-colo, punctând râsetele aspre şi zeflemiste al muşteriilor. Privi în jurul ei, în încăperea cufundată în tăcere. Majoritatea femeilor erau pe jumătate adormite; cele care nu aţipiseră încă, rămăseseră cu privirea

pierdută în gol, prea ostenite ca să mai stea de vorbă, fie şi despre nimicuri. Lui Jenny i-ar fi plăcut să fie acum în compania lui Lorraine; în bar părea să fie o atmosferă mult mai plăcută. Trecu înjur de o jumătate de oră până se întoarse şi, după ce o urmară în bucătărie, iar ea le servi porţiile cu friptură şi legume, Jenny intră în vorbă cu tânăra femeie.

— Aveţi cumva vreun mesaj pentru mine? Mă aşteptam să vină cineva cu care trebuia să mă întâlnesc.

Lorraine ridică din sprâncenele pensate abuziv.

— Cum ai spus că te cheamă, iubire? Stai să verific.

— Jenny Sanders.

Reacţia lui Lorraine o luă prin surprindere. Zâmbetul îi îngheţă pe buze, iar ochii scăpărau scântei şi o priviră cu ferocitatea animalului de pradă.

— Brett încă n-a venit.

— Dar aveţi o rezervare pe numele meu, nu-i aşa?

— Asta-i bună, nu ştiu, doamnă Sanders! Nu vedeţi că localul e plin de când a venit autobuzul?

Jenny îi privi cu luare-aminte figura naivă şi ochii inocenţi. Minţea – dar de ce?

— Domnul Wilson a spus că a rezervat o cameră, zise ea ferm. Am aici confirmarea.

Şi îi înmână telegrama trimisă lui John Wainwright.

Lorraine nu se arătă impresionată şi nu schimbă nimic din atitudinea ei. Aruncă o privire

fugară asupra telegramei şi ridică din umeri.

— Să văd dacă tata poate face ceva, dar va trebui să împărţiţi camera cu altcineva.

Şi îi întoarse brusc spatele, balansând expert într-o mână o tavă cu pahare goale, fără să le scape.

Celelalte femei începură să comenteze, vădit intrigate de atitudinea fetei, însă Jenny ridică din umeri şi râse.

— Nu e nicio problemă. La cât sunt de obosită, aş putea dormi oriunde.

— Ei bine, după părerea mea e urât ce se întâmplă, şuieră nemulţumită o femeie cam între două vârste, al cărei mijloc gros era încins cu un cordon albastru. În timpul călătoriei, Jenny aflase că femeia se numea doamna Keen şi că era în drum spre regiunile din nord ca să-şi viziteze nepoţii.

— Dacă ai plătit pentru o cameră, atunci ar trebui să o şi primeşti.

Un murmur de încuviinţare se auzi de jur-împrejurul mesei, făcând-o pe Jenny să se simtă stingherită. Nu dorea să facă atâta caz şi nici să se pună rău cu Lorraine, pe care era evident că o supărase cu ceva. Cu toate că numai Dumnezeu ştie cu ce, se gândi ea.

— Sunt sigură că până la urmă o să se rezolve, spuse, dar cu jumătate de gură. E prea cald ca să mai pun şi eu paie pe foc, să vedem ce spune Lorraine când se întoarce.

Doamna Keen, femeie plină, durdulie, puse palma pe braţul lui Jenny şi, făcându-i cu ochiul, se aplecă şi-i spuse confidenţial:

— Stai liniştită, draga mea. Poţi să stai cu mine în cameră. E clar, Lorraine crede că umbli după omul ei – ai spus că trebuie să te întâlneşti cu un anume Brett?

Jenny o privi cu ochii mari. Poate că tocmai ăsta era răspunsul. Lorraine se purtase normal până când pomenise numele domnului Wilson. Doamne, cât de obosită era dacă nu şi-a dat seama mai devreme. Dar toată treaba asta era absurdă şi cu cât lămurea neînţelegerea mai repede, cu atât era mai bine.

— Brett Wilson este administratorul fermei mele. Nu văd de ce aş fi eu o ameninţare pentru Lorraine.

Femeia mai în vârstă începu să râdă, zguduindu-se din tot trupul.

— Draga mea, n-am mai văzut niciodată o femeie atât de geloasă cum s-a arătat ea, când a pus ochii pe tine. Cât despre faptul că eşti sau nu o rivală pentru ea – ei bine…

Şi îşi şterse ochii.

— …îmi dau seama că în ultima vreme nu prea te-ai mai uitat în oglindă.

Jenny rămase fără cuvinte, aşa că femeia continuă:

— Pun rămăşag că Lorraine a pus mâna pe administratorul tău şi face deja planuri serioase. Ţine minte ce-ţi spun, continuă ea, pe un ton solemn, trebuie să fii atentă la ea.

Îi dădu sfatul înfigând cu nădejde furculiţa într-o bucată de friptură şi un cartof.

Lorraine reveni în bucătărie chiar când conversaţia începea să se încingă.

— Toate locurile sunt ocupate, aşa că va trebui să împărţiţi patul cu altcineva, zise ea sec. Sau puteţi să dormiţi în spate, pe verandă, pe o saltea. Sunt site, aşa că aveţi intimitate.

Doamna Keen înmuie o bucată de pâine în sosul din farfurie.

— Eu am o cameră cu două paturi. Jenny poate veni cu mine.

Lorraine îşi plimbă privirea plină de resentimente de la Jenny la doamna Keen, dar nu mai zise nimic.

Jenny îşi termină cina şi o ajută pe doamna Keen la bagaje. Ieşiră pe uşa din spate afară, pe verandă. Aici se afla o scară care ducea la camera de deasupra barului. De tavan atârna un ventilator zgomotos care mişca aerul în încăperea atât de mică şi de întunecată. Mobila era puţină – două paturi de campanie, un scaun şi o masă. Obloanele erau bine închise pe timp de noapte de teama ţânţarilor. Baia era jos, afară, şi singurele accesorii pentru spălat erau un lavoar şi un urcior cu apă călâie, colorată ca drojdia rămasă din ceai.

— Nu prea e ca la Ritz, am dreptate? observă doamna Keen, lăsându-se pe un pat. Dar ce mai contează. După ce călătorie am făcut noi, orice pat e ca raiul pe pământ acum.

Jenny se întoarse la bagajele ei când femeia se dezbrăcă şi se spălă, pregătindu-se de culcare. Cel puţin lenjeria era curată, îşi zise ea, şi găsiseră prosoape curate şi săpun.

Curând, doamna Keen începu să sforăie între perne, iar Jenny, după ce se spălă puţin, îşi trase pe ea un tricou şi se întinse în întunericul tot mai

apăsător, desfătându-se cu liniştea şi pacea binemeritate după călătoria atât de lungă. După o vreme, nerăbdarea, frământările o îndemnară să iasă afară din cămăruţa aceea sufocantă, pe balcon.

Se sprijini de balustradă şi privi către cer. Noaptea părea de catifea, iar Calea Lactee revărsase puzderie de stele pe fundalul negru-albăstrui al cerului. Orion şi Crucea Sudului străluceau intense deasupra pământului adormit şi, o clipă, Jenny regretă că nu putea dormi acolo, pe o saltea. Dar ţânţarii nu i-ar fi dat pace.

Cât de frumos este, îşi zise. Apoi zâmbi. În tăcerea adâncă răsună limpede chicotitul unui kookaburra. Va trebui să facă din nou cunoştinţă cu acest ţinut al stepei mărginaşe, însă ştia că ea făcuse întotdeauna parte din lumea asta.

3

Primele raze de lumină pătrunseră printre crăpăturile obloanelor şi-i încălziră faţa. Jenny se trezi alene dintr-un somn adânc şi rămase nemişcată încă o vreme, cu ochii închişi în lumina soarelui. Pentru prima dată în ultimele luni dormise fără să viseze nimic, dar cu toate că se simţea un om nou, trăia cu aceeaşi senzaţie că Pete şi Ben se îndepărtau, fără ca ea să-i poată ajunge. Zărea siluete palide, tot mai greu conturate, apoi durerea pierderii lor părea să se stingă încet, în spaţiu şi timp – şi astfel rănile din suflet începeau să se vindece.

Scoase de sub pernă fotografiile lor şi le privi

chipurile dragi. Le sărută, apoi le puse deoparte. În amintirea ei vor rămâne mereu vii, oricât de mare ar fi distanţa dintre ei.

Doamna Keen, care până atunci continuase să sforăie, se trezi dintr-o dată, cu ochii tulburi, cu părul ciufulit.

— S-a şi făcut dimineaţă?

Jenny încuviinţă, dând din cap, şi începu să se pieptene.

— Aici se luminează mai repede de ziuă.

— Ai mare dreptate, e abia cinci dimineaţa.

Doamna Keen se întinse şi pocni din toate încheieturile.

— Oare la ce oră or servi micul dejun?

Jenny îşi prinse părul în creştet cu agrafe de bagă. Până să se întoarcă doamna Keen de la toaletă, se spălase şi se îmbrăcase, gata pentru explorare.

— Ne vedem mai târziu, îi zise şi trecu grăbită pe lângă bătrâna doamnă.

Era o zi prea frumoasă ca să rămână închisă în casă.

Toaleta se afla într-o baracă din cel mai depărtat colţ al curţii din spate, la distanţă de bucătărie. Înăuntru era întuneric, mirosea îngrozitor, în orice caz nu era un loc unde să poţi zăbovi prea mult. Pe Jenny o trecură fiori la gândul păianjenilor şi al şerpilor şi ieşi degrabă la lumina soarelui.

Era deja cald şi se anunţa căldură mai mare. Cerul era zugrăvit roz şi portocaliu, iar în zare se vedea căldura ridicându-se tremurând din pământ. Când trecu pe lângă hotel, Jenny auzi zgomot de

cratiţe şi glasul strident al lui Lorraine. Îndesându-şi mâinile în buzunarele pantalonilor, înregistra vechea stăpânire de sine care o părăsise de atâta vreme. Era o zi minunată şi nici măcar Lorraine nu ar fi putut-o strica.

Drumul şerpuia pe lângă hotel şi se pierdea în deşert. Casele care se aflau de-o parte şi de alta a şoselei erau permanent arse de soare şi bătute de vântul plin de praf. Zugrăveala era crăpată şi se cojea, iar obloanele din lemn erau scorojite acolo unde ruginiseră balamalele. Paralel cu drumul curgea la vale râul, ajuns acum doar un pârâiaş, însă era evident că în anotimpul ploios ieşea din albie, producând inundaţii, căci toate clădirile erau înălţate pe piloni de piatră.

Jenny porni către izvoarele de sulf. Les avusese dreptate, acum abia dacă mai simţea mirosul, însă când văzu apele gălbui, hotărî să renunţe la verificarea calităţilor terapeutice ale izvoarelor şi porni să exploreze minele.

Nu erau decât nişte gropi adânci săpate în pământ, mărginite sus de nişte vagoane care funcţionau ca barăci. Cartea ei de călătorie spunea că, odată, cândva, afacerile cele mai profitabile în zonă erau cele cu opal, însă minele păreau să fi fost părăsite de ani de zile. Se aplecă asupra uneia şi era să-şi piardă echilibrul când auzi o voce explodându-i în ureche:

— Domniţă, aveţi grijă ce faceţi.

Se întoarse şi dădu cu ochii de un om mărunţel. Mic şi slab, cu nasul strâmb şi ochi albaştri, vioi, omuleţul o privi aprig pe sub sprâncenele stufoase şi albe.

— Ziua bună. Să înţeleg că e a dumitale?

Jenny îşi reveni cu greu din sperietură.

— Exact. De doi ani sap aici.

Şi zâmbi, arătându-şi dinţii puţini şi mâncaţi de carii.

— Care va să zică aici încă se află opale?

— Da. Şi ce frumuseţe mi-a căzut în mâini zilele trecute.

Apoi privi peste umăr şi se aplecă spre Jenny.

— Da' să nu spuneţi asta în gura mare, că poate să vină vreo matahală care să mă ciomăgească zdravăn. Pot să-ţi povestesc nişte lucruri care or să-ţi facă părul măciucă, domniţă dragă, şi nu te păcălesc.

Jenny nici nu se îndoia. Precum majoritatea australienilor, era limpede că şi el avea darul închipuirii şi nimic nu era mai nimerit pentru trecerea timpului ca o poveste fabuloasă.

— Vrei să arunci o privire?

— Acolo jos?

Jenny ezita. Groapa era prea adâncă şi înspăimântător de întunecoasă. Şi în plus, era posibil să nu fie chiar nimic de văzut acolo.

— Da, n-o să se întâmple nimic. Nu mai sunt şerpi acolo, aşa cum erau odată, pe când minerii trebuia să se ferească de ei. Hai să-ţi arăt.

Avea mâna aspră şi Jenny simţi pe braţul ei puterea degetelor lui care o conduceau pe calea cea mai scurtă, către scară. Poate că era mic de înălţime şi bătrân cât lumea, însă avea o forţă uimitoare. Clătinându-se pe treptele şubrede, Jenny nu era deloc sigură că e bine să coboare în groapa aceea.

— Aşteaptă, îi zise el când ajunseră jos. Ne trebuie lumină.

Şi, cu un chibrit, aprinse lampa care alungă îndată întunericul.

Acolo, sub pământ, era răcoare şi, privind în jur, Jenny uită de presimţirile ei negre. Nu era o simplă groapă, ci un întreg labirint de tuneluri; pământul fusese înlăturat şi modelat ca să pună în lumină culori şi îmbinări felurite, născute de-a lungul secolelor.

— Nu-i aşa că-i o frumuseţe?

Piticul râse mândru şi clipi.

— Dar adevărata frumuseţe e ascunsă adânc în pământ.

Se întoarse şi vârî mâna într-o despărţitură îngustă săpată în peretele tunelului. După câteva minute, desfăcu o traistă de piele, legată trainic, şi vărsă conţinutul în palmă.

Jenny uită să mai respire. Lumina lămpii căzu asupra opalelor şi trimise în jur străluciri roşii, albastre şi verzi pe fundalul albului cremos. Unele dintre ele erau foarte rare. Opalele negre. Strălucind şi răspândind vrajă în jurul lor, pietrele erau stropite cu urme fine de aur.

Bătrânul aventurier alese un exemplar frumos şlefuit şi îl aşeză în palma ei.

— L-am lustruit cât de bine am putut şi cred că aş lua bani frumoşi pe el în oraş.

Jenny apropie piatra de lumină, o întoarse uşor pe toate părţile până ce se văzură strălucind şi dansând în ea flăcări roşii.

— E de necrezut! exclamă ea, uimită de ce-i era dat să vadă.

— Ba bine că nu! se mândri omuleţul. Dacă vrei să-l cumperi, ţi-l las la un preţ mai mic.

Jenny se uită cu luare-aminte la opal. Mai văzuse aşa ceva în magazinele cu bijuterii din Sydney şi ştia cât costă.

— Nu cred că-mi pot permite, spuse ea cu părere de rău. Şi apoi, opalele nu aduc ghinion?

Bătrânul îşi lăsă capul pe spate şi râse cu poftă, făcând să răsune şi cele mai depărtate colţuri ale labirintului.

— Las-o baltă, domniţă! Ai plecat urechea la netoţii care habar n-au ce vorbesc. Aduc ghinion doar amărâţilor care nu le găsesc.

Jenny îi zâmbi la rândul ei când omuleţul dădu drumul pietrelor în traista pe care o legă strâns şi o îndesă înapoi în ascunzătoare.

— Nu ţi-e teamă că ar putea coborî cineva aici şi ţi le-ar fura?

Omul dădu din cap şi întinse mâna după o colivie mică, toată numai sârme.

— Când plec din mină, dau drumul scorpionilor. Niciun ticălos nu se poate încurca cu aşa ceva.

Şi eliberă scorpionii, acoperindu-i cu o traistă în spatele unei lespezi.

— Cred că e vremea mesei. Lorraine se pricepe să gătească micul dejun, chiar dacă arată ca un accident produs la o fabrică de vopseluri.

Râse cu poftă de gluma lui şi porni în sus pe scară.

Se întoarseră tăcuţi, dar buni amici, la hotel. Jenny ar fi vrut să-l întrebe despre Lorraine şi Brett Wilson, dar ştia că într-un loc atât de mic

curiozitatea ei ar fi dat naştere la interpretări. În plus, îşi dădea prea bine seama că nu era problema ei, atâta vreme cât el îşi vedea de treabă.

În bucătăria imensă era forfotă mare. Mese lungi, aşezate pe capre de lemn, erau acoperite cu muşamale, peste care tronau farfuriile; băncile erau pline cu turiştii care sosiseră cu autobuzul, cu păstorii nomazi şi cu muncitorii care înnoptaseră acolo.

— Hei!

Şi glasul doamnei Keen acoperi toată larma din încăpere.

— Aici, iubire. Ţi-am păstrat loc.

Abia se strecură Jenny lângă colega ei de cameră, când Lorraine aproape că îi aruncă în faţă o farfurie cu friptură, ouă şi cartofi prăjiţi. Jenny se uită îngrozită la porţia din dreptul ei.

— Eu nu mănânc nimic la micul dejun. Aş vrea doar nişte cafea, te rog.

— Nu avem decât ceai. Ăsta nu-i un hotel modern din Sydney.

Şi-i luă la fel de smucit farfuria din faţă, trântind în locul ei vasul cu ceai.

— Poţi să o mai spui o dată, i-o întoarse Jenny.

Dar imediat îi păru rău, căci se lăsase dintr-o dată tăcere în toată încăperea şi toţi ochii se întoarseră de la ea la Lorraine. O auzi pe doamna Keen ţinându-şi respiraţia.

— Şi-atunci de ce nu te întorci de unde ai venit?

Lorraine înălţă capul, evident jignită, şi, zăngănindu-şi brăţările, întoarse spatele şi ieşi.

Jenny râse ca să-şi ascundă stânjeneala de a-şi fi pierdut cumpătul atât de uşor.

— Şi să mai fac o dată călătoria aia infernală cu autobuzul? Nu, mulţumesc, se adresă ea tuturor, în general.

Se auzi un oftat de uşurare, apoi râseră împreună cu ea. Curând încăperea era din nou toată numai larmă, sporită şi de zgomotul tacâmurilor. Însă Jenny îşi dădu seama că luase un start greşit. Erau puţine femeile care trăiau în sălbăticie, iar ea chiar se dovedise nesăbuită înstrăinându-se de prima care îi ieşise în cale.

După o oră, doamna Keen plecă la autobuz şi, după ce îşi luă rămas-bun, Jenny se aşeză în faţa uşii, pe verandă, cu blocul pentru schiţe în braţe. Era nerăbdătoare să înceapă odată, căci erau prea multe lucruri pe care ţinea neapărat să le pună pe hârtie. Culorile erau primare, însă unele erau mai suave, altele mai intense, împletindu-se într-o armonie desăvârşită de roşu şi brun, portocaliu şi ocru. Imposibil de surprins cu exactitate în pastel sau cu creioanele colorate. Îi părea rău că nu adusese uleiurile şi pânzele.

Se pierdu în munca ei, umplând pagini după pagini cu culori şi linii în mişcare, după cum soarele, care atunci răsărea, transforma panorama pustie de dinaintea ei.

— Doamna Sanders?

Nu-l auzise apropiindu-se, dar nici nu tresări când ajunse lângă ea. Ridică privirea şi-i întâlni ochii albaştri cu sclipiri aurii şi ape verzi, umbriţi de gene lungi şi negre. Soarele îi săpase cute la colţuri, iar chipul care se uita la ea arăta aspru,

colţuros, umbrit de pălăria de păstor. Avea bărbia despicată de o dungă nu foarte adâncă, nasul drept şi lung, iar gura primejdios de senzuală, schiţând un zâmbet amuzat. Părea să aibă înjur de treizeci de ani, însă era greu să apreciezi vârsta unui bărbat în zona aceea după ce soarele punea stăpânire pe el.

— Brett Wilson. Îmi pare rău că am întârziat. Am fost reţinut de nişte treburi la proprietate.

— Bună ziua, reuşi ea să bâiguie după ce trase aer în piept.

Care va să zică bărbatul acesta înalt şi frumos era administratorul Churingăi? Nu era de mirare că Lorraine ţinea să-l ferească de femei nou-venite.

— Eu sunt Jenny, adăugă ea repede. Îmi pare bine să te cunosc în sfârşit.

El îşi retrase mâna, dar privirea lui zăbovi o clipă mai mult decât se cuvenea.

— Cred că ar fi mai bine să vă spun „doamna Sanders”, zise în cele din urmă. Oamenilor le cam place să vorbească pe-aici, iar dumneavoastră sunteţi şefa.

Jenny nu se aştepta la asta. Era chiar neobişnuit pentru australieni să nu se adreseze pe numele mic chiar şi atunci când relaţia era aceea dintre angajat şi stăpân. Dar ceva din privirea lui o împiedică să mai spună ceva. Îşi strânse repede lucrurile.

— Bănuiesc că te grăbeşti să te întorci.

Wilson clătină din cap.

— Nu chiar, nu vă faceţi griji. Mai întâi aş bea vreo două beri. Să-i spun lui Lorraine să vă aducă

una şi dumneavoastră, cât aşteptaţi?

Nu prea avea poftă, însă dacă tot o făcea să aştepte, măcar să-i facă cinste cu o bere.

— Sigur, domnule Wilson. Dar să nu stăm prea multă vreme pe-aici. Aş vrea să văd Churinga.

Îşi dădu puţin pălăria pe spate şi, înainte să o coboare din nou pe frunte, Jenny îi zări părul negru şi inelat.

— Staţi liniştită, răspunse el tărăgănat. Churinga nu pleacă nicăieri.

După care intră în hotel.

Jenny se lăsă din nou în scaunul ei şi îşi luă blocul de schiţe. Va trebui să se obişnuiască mai repede cu ritmul acesta lent al scurgerii vieţii, chiar dacă pe ea o nemulţumea.

Glasul surescitat al lui Lorraine fu urmat, după câteva minute bune, cu ropotul ascuţit al tocurilor, apropiindu-se de ea pe verandă.

— Poftim. O bere. Brett te anunţă că nu o să întârzie prea mult, zise ea triumfătoare.

Apoi trânti sita în urma ei.

— Prostănaco, mormăi Jenny, ducând paharul la gură.

Berea era la fel de rece ca şi ochii lui Lorraine. Spre binele lui, Brett Wilson ar fi trebuit să se pregătească mai repede. Ea nu avea de gând să aştepte toată ziua ca el să-şi petreacă vremea cu o chelneriţă. Ar trebui să-i ajungă câteva beri, după care ea dorea să plece.

Jenny termină de băut berea, apoi urcă în cameră să-şi aducă bagajul. După ce se spălă pe mâini şi pe faţă, începu să-şi perie părul.

Întotdeauna o liniştea treaba asta şi, până să isprăvească, buna dispoziţie îi reveni. Se va întoarce la parter şi se va bucura de peisaj. Brett avea dreptate. Churinga nu pleca nicăieri – ca şi ea însăşi, de altfel, dacă nu pornea împreună cu el.

*

Paharul de bere era tot pe braţul scaunului, acolo unde îl lăsase. Clar, Lorraine era evident ocupată altundeva. Jenny zâmbi în sinea ei, lăsă paharul jos şi-şi luă uneltele de desenat, încă îşi amintea de primii ani petrecuţi alături de Pete. Furau clipe de răgaz ori de câte ori prindeau ocazia. Se rostogoleau în pat şi niciunul nu se îndura să-şi desprindă mâinile de celălalt.

Oftă. Era bine când făcea dragoste cu Pete şi-i lipsea mult intimitatea aceea, atingerea unui trup gol de al ei, bătăile inimii lui lângă inima ei. Clătină din cap, alungind gândurile şi întorcându-se în prezent. Nu avea rost să stăruie asupra unor astfel de lucruri. Nu făceau decât să reînvie durerea.

Îi atrase atenţia bătrânul căutător de opale care se legăna acum într-un şezlong, la capătul celălalt al verandei. Când creionul începu să alerge nerăbdător pe hârtie, Jenny uită de Brett şi de Lorraine. Bătrânul era un model excelent, stătea aproape nemişcat, privind în gol, cu pălăria largă dată doar puţin pe spate, atât cât era necesar să i se zărească profilul înăsprit de vreme.

— E chiar bun. N-am ştiut să ştiţi să desenaţi, doamnă Sanders.

Jenny ridică privirea spre Lorraine şi zâmbi.

Cine ştie, poate că era pregătită să încheie pace acum, când pusese mâna pe Brett.

— Mulţumesc.

— Ar trebui să încercaţi să vă vindeţi desenele la galeria din Broken Hill, dacă tot aveţi de gând să rămâneţi mai mult pe aici. Turiştilor le plac asemenea lucruri.

Jenny ar fi vrut să-i spună că operele ei erau deja bine cunoscute în Australia, dar se răzgândi. Nu era cazul să strice încercarea de a face pace, arătându-se îngâmfată.

— Fac asta doar ca să treacă timpul mai repede.

Lorraine se aşeză pe braţul scaunului şi o privi atent cum termina desenul.

— Exact aşa arată bătrânul Joe, zise ea admirativ. Până şi felul cum îşi răsfrânge buza de jos când se gândeşte…

Jenny desprinse foaia din blocul de desen.

— Ce-ar fi să-l păstrezi tu, Lorraine? E un dar de la mine.

Femeia făcu ochii mari, uluită.

— Sunteţi sigură? Măi să fie! Mulţumesc. Se îmbujoră de emoţie. Îmi pare rău pentru… ştiţi la ce mă refer. De obicei nu-mi ies aşa din pepeni, dar pe-aici sunt atât de puţine femei şi ar fi ruşinos să ne certăm. Îi întinse mâna. Prietene?

Cu toate că se cam îndoia de sinceritatea ei, Jenny îi strânse mâna şi dădu din cap aprobator.

— Prietene.

Lorraine se arătă mulţumită şi se întoarse la desen.

— Te deranjează dacă i-l arăt lui Joe? Are să

fie tare încântat!

— Sigur că nu mă deranjează, răspunse Jenny zâmbind.

— Îţi fac cinste cu o bere pentru desen. Brett nu mai întârzie mult.

Lorraine sări de pe braţul scaunului şi porni în grabă spre Joe ca să-i arate desenul.

Bătrânul râse şi privi spre capătul verandei.

— Ai făcut treabă bună, domniţă. E mai bună decât orice oglindă.

Şi ridică un pahar gol în semn de salut.

Jenny înţelese imediat aluzia.

— Lorraine, ai putea să-mi aduci berea? Joe merită din plin o răsplată pentru că a fost un model atât de bun.

Brett părăsi întunecimea barului şi, deschizând sita, ieşi pe verandă. Doamna Sanders se aşezase lângă Joe şi-i asculta poveştile fabuloase despre căutarea opalelor, fără să-l observe şi pe el, aşa că o putu studia în voie preţ de câteva momente.

Era mult mai tânără decât se aşteptase el, şi era chiar frumoasă cu părul ei strălucitor şi cu picioarele lungi şi bronzate. Îi păru rău că îi vorbise atât de tăios. Însă bătrânul Wainwright îi spusese doar că e văduvă – nu-l pregătise pentru o asemenea surpriză. Dar ceea ce îl tulburase cel mai mult erau ochii ei. Din clipa în care ridicase privirea spre el, Brett se recunoscu vrăjit de felul în care îşi schimbau nuanţa de la violetul intens până la paloarea ametistului.

Îşi dădu pălăria pe spate şi-şi şterse picăturile de sudoare de pe frunte. Îi părea prea fragilă

pentru Churinga. Era posibil să nu reziste acolo mai mult de câteva săptămâni, după care va da fuga înapoi la Sydney. Lorraine avea dreptate. Toţi orăşenii erau la fel. Se credeau în stare să înfrunte sălbăticia, dar când dădeau piept cu realitatea – lipsa apei curente, incendii, inundaţii şi secetă – plecau la fel de repede cum veneau. *Ducă-se!* îşi zise el. *Nici prin minte nu-mi trecea că o să ajung să primesc ordine de la o femeiuşcă nepricepută!*

Văzu cum soarele se împletea cu firele castanii din părul ei, se uită la ea cum gesticula de zor, explicându-i cine ştie ce lui Joe, şi îşi schimbă părerea. Nu era nici urmă de durere pentru pierderea suferită de curând. Trebuie să fi ascuns durerea în adâncul sufletului – iar pentru asta era nevoie de forţă şi curaj; fără a mai pune la socoteală faptul că făcuse singură toată călătoria şi că nu se arăta istovită de drum. Înfăţişarea ei era tot atât de exotică precum a unor păsări fabuloase care trăiau în tufişuri, iar acum se avântaseră până aici. Poate că femeia asta era mai tenace şi mai puternică decât îşi închipuise el.

Chiar în clipa aceea Jenny se întoarse spre el şi Brett nu putu să-şi ascundă tresărirea când ochii ei frumoşi îi întâlniră pe ai lui. Îşi lăsă pălăria din nou pe frunte şi se urni din loc. *Ea este stăpâna şi de ea depind toate. Dacă nu-i va plăcea Churinga, atunci probabil că o va vinde. Dar dacă rămâne… lucrurile s-ar putea complica.*

— Mai întârzii o clipă, domnule Wilson. Joe îmi spune o poveste.

Brett observă cum ochii i se întunecaseră în umbra verandei şi îşi dădu seama că îl va face să

joace după regulile lui – ironia ei nu trecu neobservată. Ar fi vrut să-i spună că o va aştepta în camionetă, însă istorisirile lui Joe erau neîntrecute şi, în plus, îi plăcea felul cum doamna Sanders îşi lăsa capul într-o parte când asculta. Aşa că se sprijini de balustrada verandei, arborând un aer plictisit, şi îşi aprinse o ţigară.

Când în cele din urmă povestea se termină, Jenny se ridică. Nu putea să nu-i observe picioarele lungi şi zvelte, dar se strădui să privească hotărât la jumătatea distanţei. Era înaltă, dar nu depăşea un metru şi şaptezeci; era numai bine. *Brett Wilson,* se admonestă el, *adună-te odată şi nu te mai uita ca un nătărău.*

— La revedere, Joe. Ne mai vedem.

Apoi se aplecă şi-i luă bagajele.

— Haideţi, îi zise din nou tăios. E mult de mers.

Îi auzi paşii venind în urma lui pe verandă, dar nici nu se întoarse, nici nu-i vorbi. Nu se pricepea la conversaţii şi, în plus, se îndoia că ea i-ar fi putut spune ceva care să-l intereseze.

Camioneta stătea în soare, în spatele hotelului. Brett aruncă în spate rucsacul lui Jenny, apoi luă din mâinile lui Lorraine cutia cu alimente şi le băgă sub prelată. Voia să dispară cât mai repede de-acolo, înainte ca fata să spună sau să facă vreun gest nechibzuit. În ultima vreme devenise prea pretenţioasă, iar el tot evitase să vină în *oraş. Asta e problema cu femeile,* îşi zise el morocănos. *Zâmbeşte-le şi ţine-le puţin de urât şi gata, cred că au şi pus stăpânire pe tine.* Urcă în maşină şi trânti imediat portiera.

Lorraine se aplecă pe geam şi parfumul ei umplu toată cabina.

— Pa, Jen. Sper să ne revedem curând.

Brett răsuci cheia în contact şi apăsă cu putere acceleraţia, acoperindu-i glasul. Tresări când Lorraine îl prinse ferm de braţ, iar hotărârea din privirea ei îl făcu să îngheţe pe loc.

— Pe curând, Brett. Şi nu uita că mi-ai promis că mergem la picnic de ziua armatei.

— Ba bine că nu. Pa, se grăbi el să încheie conversaţia.

Îşi trase mâna şi porni în marşarier. Preţ de o clipă crezuse că zăpăcita aia avea să-l sărute chiar de faţă cu doamna Sanders. Lorraine devenea mult prea posesivă, iar lui nu-i convenea chiar deloc. Băgă în viteza întâi; cu cât ajungea mai repede la Churinga, cu atât era mai bine. Cel puţin acolo ştia cum se rezolvă treburile. Animalele erau mult mai uşor de înţeles decât femeile.

Jenny luă parte fără să vrea la această scenă şi se amuză în sinea ei. Biata Lorraine avea mult de furcă dacă voia să-l prindă în mrejele ei pe individul ăsta capricios. Oare toţi localnicii aveau aceeaşi atitudine când aveau de-a face cu o femeie? se miră ea. Sau poate că Brett se jenase de prezenţa ei? Posibil, hotărî Jenny. Lorraine i se adresase insistent şi trebuia să se intimideze ştiindu-se lângă şefă lui.

Jenny privi pe geam, căci în faţa ei se întindea deşertul în toată splendoarea lui şi curând îi uită pe cei doi. Pe marginea drumului străjuiau moviliţe stacojii făcute de termite. Albia râului,

uscată şi cu gropi la tot pasul, făcea maşina să se zguduie zdravăn şi ameninţa să-i răstoarne la fiecare cotitură. Din iarba galbenă, rămasă verde doar pe alocuri, se înălţau fără vlagă arbori cu trunchiuri argintii şi cu frunze ofilite. Pământul avea culoarea zgurii, şi din loc în loc era brăzdat cu negru, dar cerul era de un albastru uimitor.

Într-o bună zi, îşi făgădui ea, va împrumuta camioneta şi va veni aici, în sălbăticie, să picteze. Dar înainte va trebui să ia legătura cu Diane şi să-i spună să-i trimită uleiurile şi pânza.

Merseră în tăcere, gândurile fiindu-le întrerupte doar de vaietul motorului şi de scrâşnetul chibritului când Brett îşi aprindea câte o ţigară. Lui Jenny chiar îi plăcea cum decurgeau lucrurile. În felul acesta avea vreme suficientă să privească împrejurimile. Conversaţia politicoasă şi, până la urmă, absurdă ar fi întinat perfecţiunea clipei.

Deasupra copacilor se roteau stoluri de păsări exotice, viu colorate, strălucind pe fundalul cerului. Cockatoo, păsările cu creasta ca de sulf, se ciorovăiau de zor, kookaburra făceau mare haz, iar zumzetul veşnic din apropierea pământului se intensifica datorită agitaţiei greierilor atunci când Brett trecea de pe un drum – greu de descifrat – pe altul.

Călătoreau de aproape zece ore când zăriră în depărtare un şir de arbori de ceai şi o boltă lungă, teşită, din piatră.

— Muntele Tjuringa. Băştinaşii i-au dat numele acesta din cauza formei – seamănă cu o „churinga” sau cu un talisman din piatră. Muntele

este unul dintre locurile lor sacre, pline de o magie doar de ei ştiută.

Jenny se prinse de bară când roţile din faţă se izbiră de o zonă cu fisuri mai pronunţate.

— Şi casa când o să se vadă?

Brett zâmbi crispat.

— Cam peste o oră şi jumătate. După ce trecem de copacii aceia ne mai rămân de străbătut vreo cincizeci de mile.

Jenny se uită la el.

— Dar cât de mare este proprietatea? Cincizeci de mile dincolo de copaci? Păi trebuie să fie imensă!

— Are doar o sută şaizeci de mii de acri. E chiar mică pentru zonele acestea, răspunse el nonşalant, ţinând ochii aproape strânşi din pricina soarelui şi cu atenţia îndreptată asupra gropilor.

Jenny regretă că nu-l ascultase cum trebuie pe John Wainwright. Cu siguranţă că îi spusese toate acestea, însă ea tot uluită era, cu toate că era conştientă de vastitatea fermelor industriale australiene.

— Domnul Wainwright mi-a spus că ai fost desemnat să conduci Churinga acum doi ani. Până atunci unde ai fost?

— Churinga. La Crăciunul acesta se împlinesc zece ani de când ne-am mutat aici, soţia mea şi cu mine. Am preluat totul de la bătrânul care urma să se pensioneze. Atunci m-au angajat la bancă.

Jenny îl privi înmărmurită. Nu mai pomenise nimeni de o soţie, iar ea era convinsă că nu era căsătorit. Atunci de ce pierdea timpul cu Lorraine? Nici nu era de mirare că îl jenase purtarea

celeilalte. Se rezemă din nou de banchetă şi privi mai departe, cufundată în gândurile ei. Apele liniştite erau mai adânci decât îşi închipuise ea. Avea să fie o experienţă interesantă să o cunoască pe femeia acestui bărbat.

— Chiar în faţă e gospodăria Churingăi, spuse Brett în cele din urmă, pe când soarele se pierdea încet în spatele muntelui.

Jenny simţi emoţia din glasul lui şi înălţă capul să vadă bine clădirea care se profila pe fundalul unui pâlc de eucalipţi înalţi. Iar când locul i se înfăţişă în toată splendoarea, înţelese ce însemna Churinga.

Casa era tipică pentru Queensland. Construită din piatră albă, acoperită cu tablă ondulată şi sprijinită pe piloni din cărămidă, era adăpostită în partea dinspre sud de imenşi arbori de piper care acum, din cauza căldurii de peste zi, îşi plecaseră ramurile din care se auzea un zumzet neîncetat de albine. Clădirea era înconjurată de o verandă a cărei balustradă era înveşmântată cu bougainvillea. Sitele erau vopsite în roşu, iar păşunea îngrădită din spate făcea ca verdele ei crud să contrasteze minunat cu ocrul pământului din curte.

Brett opri maşina şi arătă spre. Păşunea îngrădită.

— E irigată prin sondă. Trebuie să captăm izvoarele subterane – ele asigură aprovizionarea, dar suntem norocoşi – Churinga nu e în pericol să rămână fără apă pentru că avem aproape muntele şi apele lui. Se zice că în vremea războiului Churinga a rezistat bine în cei zece ani de secetă.

Jenny coborî din maşină şi se întinse. Călătoriseră toată ziua, iar acum se simţea înţepenită şi o durea tot corpul. Se uită la caii de pe păşune şi îi invidie pentru umbra copacilor de care se bucurau nestingheriţi. Cu toate că soarele era la apus, căldura era încă înăbuşitoare.

— Şi clădirile de-acolo ce sunt?

Proprietatea era mult mai mare decât Waluna – părea mai degrabă un orăşel decât o fermă.

Brett i le arătă pe fiecare în parte.

— Aceea este pentru crescătorii de vite şi lângă ea e cantina. Adăpostul acela mare de-acolo este pentru oamenii care tund oile, iar cel mai mic este pentru argaţi. În curtea din spate se află abatorul şi stiva de lemne.

Apoi se întoarse şi arătă spre partea dinspre răsărit a casei.

— Acolo e hambarul pentru lână, porumbarul şi cisternele. De multe ori este nevoie şi de douăzeci de oameni la tuns. Alături sunt hambarele pentru provizii şi coteţele clinilor. Mai departe urmează adăpostul puilor, cocina porcilor şi lăptăria. Fiecare clădire îşi are generatorul ei.

— Nu mi-am închipuit că sunteţi chiar independenţi, murmură ea. E pur şi simplu uimitor.

Brett scormoni cu gheata în praf şi îşi dădu pălăria pe ceafa. Nici nu încerca să-şi ascundă mândria din privire.

— Da, ne descurcăm singuri în majoritatea privinţelor, însă tot trebuie să ne bizuim pe Royal Mail pentru provizii, benzină şi petrol lampant. Dacă seceta ne afectează prea mult, suntem

nevoiţi să cumpărăm fân, porumb şi faină. Uneltele, maşinile trebuie comandate după catalog, dar din fericire avem un mecanic priceput, aşa că maşinile noastre merg bine până în ultima clipă. Sunt adăpostite în hambarul de acolo, iar alături este fierăria şi, la capăt de tot, tâmplăria.

Jenny încă privea cu luare-aminte toate câte îi arăta el, când glasul lui deveni grav:

— Rezervoarele acelea conţin apă potabilă, doamnă Sanders. E numai de băut.

Apoi se întoarse şi arătă spre un canal în care apa curgea alene pe sub sălciile plângătoare, în partea stângă a păşunii.

— De la pârâul acela se ia apă pentru spălat şi pentru treburile din gospodărie.

Jenny se hotărî să-l lămurească:

— Domnule Wilson, eu nu am trăit mereu în civilizație. Ştiu cât de importantă este apa aici.

El îi aruncă o privire, vag interesată, dar imediat îşi preluă monologul. Parcă repetase îndelung discursul acesta şi nimeni nu-l putea opri să-l susţină:

— Când păraiele ies din albie, curtea se inundă. Din cauza asta, toate clădirile sunt înălţate pe piloni. Pilonii sunt din cărămidă din pricina termitelor.

— Nu e de mirare că iubeşti atât locul acesta, zise ea oftând. Este minunat.

— Da, dar poate deveni şi foarte dur, adăugă el aspru. Să nu vă faceţi doar idei romantice în legătură cu el.

Jenny îşi dădu seama că nimic din ce-ar zice

sau din ce-ar face ea nu i-ar putea schimba părerea – pentru Brett Wilson ea nu era decât o orăşeancă ignorantă, aşa că îl văzu întorcându-i spatele fără să-i mai spună nimic, se duse la camionetă şi o descărcă. Avea un corp desăvârşit, bine legat, musculos. Ar fi fost un model nemaipomenit pentru o sculptură a lui Diane, însă nu-l vedea făcând aşa ceva. Şi alungă îndată gândul.

— Domnule Wilson, soţia dumneavoastră este înăuntru? Abia aştept să o cunosc.

Brett se opri lângă ea, cu braţele pline cu provizii, cu fruntea încruntată.

— E în Perth, îi răspunse cu glas răspicat.

Jenny îşi duse mâna la frunte din pricina soarelui şi ridică ochii spre el. Văzu în privirea lui şi în felul cum îşi strânsese buzele că întrebarea ei răscolise o suferinţă mai veche. Nu, ceva nu era în regulă – poate că soţia plecase când aflase de Lorraine?

Brett se sprijini pe un picior.

— Nu e plecată în vacanţă, dacă la asta vă gândiţi, se apără el. A rămas acolo pentru totdeauna.

Şi porni spre uşă, desprinse un cârlig, deschise sita şi năvăli în casă.

Jenny se grăbi să îl urmeze şi îl găsi în bucătărie.

— Îmi pare rău, nu am vrut să mă amestec.

Brett continuă să despacheteze proviziile, fără să se întoarcă spre ea.

— Nu vă faceţi griji. Sunteţi străină de locurile acestea, aşa că nu aveaţi de unde să ştiţi

ceva despre mine şi Marlene.

Apoi se întoarse brusc, cu zâmbetul pe buze.

— Nu i-a plăcut aici. A zis că se simte pierdută în spaţiul acesta atât de mare. Aşa că s-a întors la Perth, la barul în care am cunoscut-o.

Se lăsă o lungă tăcere, moment în care Jenny ar fi vrut să-l consoleze cumva, dar nu ştia cum.

— Nu am vrut să mă mânii acum, zise el, scuzându-se astfel. Dar nu-mi place vorba pe-ascuns şi m-am gândit că e mai bine să vă spun eu înainte să aflaţi de la altcineva. Acum spuneţi-mi dacă mai aveţi nevoie de ceva. În curând se vor întoarce oamenii şi mai am multe de făcut înainte să se întunece.

Jenny primi scuzele lui zâmbind.

— Cine găteşte aici pentru toţi oamenii? Aveţi o menajeră?

Momentul de încordare se spulberă şi Brett îşi îndesă mâinile la spate, în curea, iar faţa i se lumină dintr-o dată de un zâmbet care îi adânci şi mai mult cutele de la ochi, făcându-l şi mai chipeş.

— Ei, Doamne! Dumneavoastră, orăşenii, aveţi idei tare ciudate. De cele mai multe ori ne gospodărim singuri aici, dar în perioada tunsului oilor – acum, de exemplu – vine soţia unui lucrător şi se ocupă de mâncare.

Îşi îndesă mai bine pălăria pe cap şi porni spre uşă.

— Vă spun mai multe despre locul acesta mai târziu. În jumătate de oră se ia masa şi, pentru că e abia prima noapte pe care o petreceţi aici, cred că ar fi bine să mâncaţi în cantină. Ma Baker este de serviciu. Vine aici în fiecare an cu bărbatul ei,

aşa că e posibil să ştie tot atât de mult ca şi mine despre Churinga.

Jenny nu mai avu vreme să-i mulţumească. Plecase deja.

Rămase în picioare în bucătăria tot mai întunecată, ascultând sunetele care veneau de pretutindeni. Zgomotul ascuţit, răsunător al unui ciocan izbit de nicovală, behăitul oilor şi strigătele oamenilor se amestecau cu zarva păsărilor şi cu lătratul câinilor. Se aştepta să găsească linişte aici, însă încet, încet îşi aminti cum era când era copil. Când amintirile reveniră, Jenny începu să se relaxeze. Se întorsese la ţară după prea mulţi ani – însă ecoul lumii de aici îi răsuna acum tot mai familiar.

Ferma Waluna era cuibărită în inima ţinutului Mulgă, în Queensland. Casa era mai mică decât la Churinga, dar era construită în acelaşi stil, cu acoperiş din tablă şi cu verandă umbrită. Păşunile se întindeau pe o suprafaţă imensă în jurul gospodăriei şi încă. Simţea mirosul ierbii arse de soare şi adierea vântului printre arborii de ceai.

John şi Ellen Carey veniseră la orfelinatul din Dajarra la câteva luni după ce Jenny împlinise şapte ani. Îşi amintea dimineaţa aceea de parcă toate se petrecuseră abia ieri. Măicuţele îi scutiseră pe ea şi pe ceilalţi copii de treburile gospodăreşti şi le ceruseră să se alinieze în salon, sub privirea aspră a maicii stareţe. Erau cu toţii cuprinşi de entuziasm, căci sosirea unor oameni la Dajarra însemna că unul dintre ei va fi luat în grijă, sau chiar adoptat dacă avea noroc, şi avea să scape pentru totdeauna de sora Michael.

Jenny o ţinea pe Diane strâns de mână. Făcuseră un pact să nu se despartă niciodată – şi în ciuda dorinţei de a se elibera de sub autoritatea severă a măicuţelor, ştiau că dacă plecau de la Dajarra, părinţii lor adevăraţi nu le-ar mai fi găsit niciodată.

Jenny zâmbi când şi-i aminti pe Ellen şi pe John trecând încet prin faţa şirului de copii. Ellen se oprise o clipă în faţa ei, însă maica stareţă clătină din cap şi o îndemnă să treacă mai departe. Jenny nu reuşise să desluşească murmurele lor.

Dar îşi dăduse seama că nici de data aceasta ea şi cu Diane nu aveau să fie alese.

În cele din urmă li se spusese copiilor să părăsească încăperea şi se grăbiseră cu toţii în bibliotecă să isprăvească de şters praful. Jenny îşi amintea că se simţise dezamăgită, dar şi bucuroasă, însă cum pentru ea nu era ceva nou, făcu ce făcuse şi altă dată – nu se mai gândi şi îşi văzu de treabă.

Surpriza venise o dată cu sora Michael, care le anunţă că vor pleca amândouă la familia Carey. Se uitase atentă în ochii lipsiţi de emoţie ai maicii, întrebându-se dacă nu cumva era şi acesta un mod de a o pedepsi. Cu toate acestea, după câteva zile ea şi Diane porniseră pe un drum nou, către o casă nouă, cu promisiunea maicii stareţe că le va aduce înapoi de îndată ce vor apărea părinţii lor naturali.

Jenny rămase cu privirea pierdută în gol, vechile îndoieli renăscând în mintea ei. Ceilalţi copii de la Dajarra au fost adoptaţi cu toţii, însă ea

şi Diane au avut alt destin. Se întrebase întotdeauna de ce. Oftă. Ellen şi John erau atât de bătrâni că le puteau fi bunici, însă le oferiseră o viaţă bună şi numai datorită lor au fost ele în stare să înfrunte lumea cu sentimentul că fiecare om are valoarea lui. Crescuseră la Waluna şi, cu toate că cei doi părinţi atât de cumsecade muriseră, ea încă îşi amintea cu drag locurile şi oamenii de acolo.

Se trezi în cele din urmă din visare şi privi în jur. Era timpul să exploreze Churinga.

Bucătăria era simplă şi dotată cu tot ce era necesar. De-a lungul peretelui se afla un şir de dulapuri pline cu tot felul de oale şi cratiţe, laolaltă cu un serviciu de masă complet. Lângă bufetul cam şubred, chiar sub fereastră, se afla o chiuvetă din porţelan, decolorată şi cu rezervoare din lemn, iar mijlocul încăperii era dominat de o masă mare de lemn, bine curăţată. Într-un colţ – acum tăcut – era un radio cu frecvenţă dublă, singura legătură cu lumea din afară.

Jenny se opri lângă masă şi privi înjur. Bucătăria fusese mărită şi într-un colţ se aflau mai multe scaune acoperite, cu faţa spre ferestrele înalte care dădeau în spatele casei. Pe pereţi erau rafturi cu cărţi şi tablouri chiar frumoase.

Când se uită cu mai multă băgare de seamă, observă că toate tablourile înfăţişau sălbăticia, doar unul zugrăvea Churinga şi acela îi atrase în mod special atenţia. Cu siguranţă că fusese făcut cu mulţi ani în urmă, deoarece casa era mai mică şi aproape ruinată, iar copacii erau mai puţini şi nu atât de umbroşi ca acum. Dincolo de curtea din

faţă se vedeau doar câteva adăposturi dărăpănate, iar sălciile de lângă pârâu erau tinere şi ramurile lor abia dacă atingeau apa.

Jenny privi pictura cu ochi critic. Nu se vedea nicio semnătură şi era evident că fusese făcută de un amator, însă nu era lipsită de un oarecare farmec. Artista – era convinsă că trebuia să fie o femeie – era îndrăgostită de subiect. Dar cine era femeia aceasta atât de sensibilă? Să fi fost soţia vreunui lucrător nomad care mai câştiga şi ea ceva ca să înmulţească banii aduşi de soţ, sau vreo artistă călătoare care primise adăpost la fermă?

Jenny ridică din umeri. Până la urmă nici nu conta – cea care pictase lăsase în urma ei un crâmpei incontestabil din trecutul proprietăţii.

Revenind la cercetările ei, descoperi o baie mică, dotată cu lavoar şi duş. Era cam rudimentar, dar ce mai conta! Un duş tot un duş rămânea, iar ea nu rezistă tentaţiei. Îşi scoase hainele în care transpirase o zi întreagă, se vârî sub apa care abia curgea şi începu să cureţe urmele călătoriei. Apoi, înfăşurându-se într-un prosop curat, porni desculţă de-a lungul coridorului, căutând dormitorul.

Deschise prima uşă şi îşi dădu seama că se aventurase pe teritoriul lui Brett. Pe podeaua camerei văzu un talmeş-balmeş în care se distingeau ghete şi diverse haine de lucru. Patul era nefăcut şi se simţea un miros puternic de gaz, amestecat cu aroma spumei de ras şi cu mirosul grajdului. Se uită puţin la dezordinea aceea şi se întrebă dacă ei chiar îi convenea să-l ştie atât de aproape pe omul acesta imprevizibil şi irascibil.

Închise uşa şi intră alături. Camera avea vedere spre păşunea îngrădită şi spre spatele casei, fusese de curând măturată şi curăţată şi cineva pusese pe pervaz un borcan cu flori de câmp. Un gest frumos, dar părea făcut mai degrabă de către Ma Baker decât de Brett, îşi zise ea.

Capetele patului erau din aramă împletită, iar cuvertura era din petice în care se îmbinau culori calde. O carpetă cam zdrenţuită acoperea podeaua din lemn, iar decorul era completat de un scaun, un dulap vopsit alb şi o masă de toaletă. Rămase câteva clipe în picioare, în amurgul care se lăsa tot mai greu, încercând să şi-i imagineze pe oamenii care trăiseră cândva aici, dar nu vedea decât patul gol. Nu auzea decât zgomotele vieţii care se desfăşura nestingherită afară, în curte. O cuprinse brusc conştiinţa propriei suferinţe şi se lăsă să cadă pe pat.

— Of, Pete, suspină ea. Aş vrea să fii aici, cu mine.

Lacrimi începură să i se rostogolească pe obraji, dar le şterse repede şi începu să-şi despacheteze lucrurile. Îşi scoase o cămaşă curată şi o altă pereche de pantaloni scurţi şi se îmbrăcă.

— Eşti obosită, ţi-e foame şi încă nu-ţi găseşti locul aici, murmură ea. Dar nu are rost să te laşi doborâtă.

Ceva mai hotărâtă decât se simţea, îşi strânse lucrurile şi încercă să se simtă ca acasă. Când deschise dulapul, o asaltă un miros violent de naftalină şi de levănţică. Nu se afla acolo nicio haină şi se gândi că probabil Ma Baker le luase pe

toate de acolo, eliberând dulapul pentru ea. *Păcat,* îşi zise. *Aş fi putut găsi ceva interesant.*

O cuprinse neastâmpărul. După ce văzuse tot ce era de văzut în casă, ieşi, atrasă de păşunea din spate şi de micul cimitir pe care îl zărise mai înainte.

Când coborî de pe verandă, observă că înserarea alunga umbrele. Porni prin iarba înaltă, uitându-se la caii care moţăiau la adăpostul copacilor. Alături, un lot mic de pământ luxuriant fusese îngrădit cu ţăruşi albi. Cruci din lemn marcau moviliţele mormintelor, îmbrăţişate de crini sălbatici. Era un loc de odihnă liniştit, în care fusese îngropată familia care trăise cândva acolo. Mult mai intim decât un cimitir public de pe un deal din afara Sydney-ului, îşi aminti ea cu tristeţe.

Deschise poarta şi băgă de seamă că balamalele fuseseră unse de curând, iar iarba fusese tunsă.

— Cel puţin e cineva căruia încă îi pasă, murmură ea, înaintând în cimitir.

Mai erau acolo opt cruci încă drepte. Celelalte erau aproape înghiţite de vegetaţia sălbatică. Jenny citi fiecare epitaf de pe crucile care purtau pecetea timpului. Familia O'Connor se stinsese pe la sfârşitul secolului XIX şi trebuie să fi fost dintre primii veniţi din ţara veche. Mary şi Mervyn Thomas muriseră la scurt timp unul faţă de celălalt şi curând după primul război mondial.

Epitafurile de pe pietrele funerare mai mici erau mai greu de descifrat. Scrisul se deteriorase, lemnul se subţiase. Crucile micuţe erau apropiate

una de cealaltă, ca îmbrăţişate, iar Jenny se văzu nevoită să dea la o parte plantele agăţătoare ca să poată citi ce era scris pe ele. Toate aveau aceeaşi tristă inscripţie: „Băieţel. Mort la naştere.”

Înghiţi dureros. Brett avea dreptate – ţinutul Churingăi putea fi dur.

Porni mai departe către două din cele mai recente pietre funerare. Cioplit în aceeaşi piatră închisă la culoare, scrisul se distingea încă bine printre lichenii care apăruseră şi aici – numai că epitaful de pe mormântul femeii nu avea nicio noimă, iar Jenny se trase puţin înapoi, încercând să găsească o explicaţie.

— Este gata masa.

Jenny ridică privirea, tresărind la auzul glasului care îi întrerupsese gândurile.

— Să însemne asta ce cred eu că înseamnă? întrebă ea, arătând spre piatră.

Brett îşi dădu puţin pălăria pe spate şi vârî mâinile în buzunare.

— Nu ştiu, doamnă Sanders. S-a petrecut înainte să ajung eu aici. Se zvoneşte că în urmă cu mai mulţi ani a avut loc aici o tragedie. Dar sunt zvonuri şi atât, aşa că nu trebuie să vă îngrijoreze.

— Zvonuri? Ce fel de zvonuri?

Jenny se ridică şi-şi scutură palmele de praf. Adora misterul.

— Nu e nimic de care să faceţi caz, zise el nepăsător. Haideţi. Nu o să mai găsim nimic de mâncare dacă nu ne grăbim.

Jenny se uită la el cu luare-aminte, însă Brett îşi feri privirea. Ştia ceva, dar era limpede că nu voia să împărtăşească nimănui secretul. Îl urmă

afară din cimitir, apoi străbătură curtea, simţind cum pofta de mâncare îi sporeşte la gândul că de istoria Churingăi se legau mistere tulburătoare.

4

Brett nu se miră să o găsească în cimitir; la urma urmelor, cimitirul făcea parte din specificul locului şi, mai ales că şi ea rămăsese văduvă de curând, era firesc să meargă acolo. Îi păru totuşi rău că adusese vorba de zvonuri. Doamna Sanders părea o femeie insistentă şi foarte curioasă şi, ca toate femeile pe care le cunoscuse el, cu siguranţă că îl va cicăli până ce va accepta să-i spună ce ştia.

Gânduri tulburi începură să-l frământe pe când se îndreptau către cantină. Aflase suficient de multe să ştie că era mai bine ca trecutul Churingăi să rămână îngropat.

Îşi trase pălăria aproape pe ochi şi merse în tăcere pe lângă ea. Era mult mai obişnuit cu mirosul lânii decât cu esenţele exotice ale Sydney-ului. Doamna Sanders îl tubura. Cu cât se va întoarce mai curând în locuinţele lucrătorilor, cu atât era mai bine. Ar fi trebuit să-şi mute lucrurile de noaptea trecută, şi chiar ar fi făcut-o dacă iapa lui nu şi-ar fi pierdut o potcoavă, obligându-l să meargă pe jos cale de cinci mile.

Brett deschise sita şi-i făcu loc să între, apoi îşi agăţă pălăria într-un cui de lângă uşă. Ma avea o regulă strictă în privinţa pălăriilor purtate în casă. Era multă zarvă în încăpere, oamenii se amuzau, însă la vederea doamnei Sanders amuţiră

cu toţii.

— Fraţilor, dumneaei este noua voastră şefa, zise Brett zâmbind când ei o măsurară uluiţi din cap până-n picioare, insistând asupra picioarelor ei lungi şi a părului strălucitor. Apariţia ei îi tulburase de-a binelea, şi pe bună dreptate, gândi Brett. Dă-te mai încolo, Stan, băiete. Lasă-mă să mă aşez.

Ma veni repede din bucătărie, ştergându-şi mâinile pe şorţul de la brâu. Lui Brett îi plăcea Ma. Era o plăcere să stea de vorbă cu ea, iar mâncărurile ei erau delicioase. Tresări când ea îl apucă destul de tare de-o ureche.

— Asta pentru ce-a mai fost, Ma?

— Nu mai ştii să te porţi cuviincios, Brett Wilson, îi răspunse ea, şi toţi cei de la masă începură să râdă.

Apoi se întoarse spre Jenny cu un zâmbet luminos.

— Nimeni nu mai ştie să fie cuviincios aici, iubire. Eu sunt doamna Baker şi mă bucur să te cunosc.

Brett o privi pe furiş pe Jenny când îi răspunse la salut lui Ma, după care se aşeză la masă. Ochii ei jucau veseli la umbra genelor şi el ştia prea bine de ce – râdea de el. Femei nesuferite. Mereu se uneau împotriva unui biet om atunci când el numai la asta nu se aştepta.

Ma îşi puse mâinile în şolduri şi se uită nedumerită la ei, cum rămăseseră cu toţii cu gurile căscate şi cu ochii iscoditori.

— Ce-aveţi, oameni buni? N-aţi mai văzut o doamnă până acum?

Ca şi ceilalţi, Brett lăsă capul în jos şi atacă farfuria plină din faţa lui. Pe Ma nu trebuia să o supere cu nimic. În plus, drumul lung cu maşina îi stârnise foamea, iar dacă stătea cu nasul în farfurie putea să evite privirile pline de subînţeles ale celorlalţi şi înghiontirile lor şirete. Nu aveau decât să creadă ce pofteau. Ea nu era decât noua şefă. Stăpâna. Nimic special.

Jenny se bucură să vadă zâmbetul prietenos al lui Ma. Îi amintea de Ma Kettle din filmele vechi pe care le urmărea sâmbăta dimineaţă. Era o femeie fără vârstă, cu zâmbet larg, amuzantă, dar care nu tolera bădărăniile oamenilor pentru care gătea şi spăla.

Ma îi puse şi ei în faţă o farfurie plină.

— Pofteşte, draga mea. O friptură sănătoasă de miel. Se vede că ai nevoie să fii hrănită cum trebuie. Eşti prea subţirică, adăugă ea îngrijorată.

Jenny roşi, căci ştia că, în ciuda aparentei preocupări pentru mâncarea din faţa lor, bărbaţii ascultau. Fusese o greşeală să vină la masă alături de ei. Ar fi fost mult mai bine dacă ar fi rămas în casă. Brett adusese provizii cât să-i ajungă o lună.

Când ea se apropie de mâncare, hotărâtă să nu lase farfuria neatinsă, bărbaţii păreau să nu-i mai dea atenţie şi, după vreo două încercări timide, până la urmă îşi reluaseră conversaţia. Oile păreau subiectul principal al dezbaterii şi, cum în ultimii zece ani ea nu avusese de-a face decât cu carnea din prăvălia măcelarului, Jenny tăcu şi studie, preocupată, încăperea.

Cantina era formată din locul în care se gătea, bucătăria propriu-zisă, şi încăperea asta

spaţioasă. Masa de lemn nelăcuit, aspru, ocupa toată lungimea camerei, iar de-o parte şi de alta se aflau bănci. Tavanul înalt era din tablă ondulată, sprijinit pe piloni masivi de lemn. Pretutindeni se simţea amestecul de mirosuri tari: aroma mâncării, lanolina, mirosul grajdurilor şi sudoarea pricinuită de munca asiduă de peste zi.

În timpul cinei, Jenny se simţi tot mai stânjenită văzându-se înconjurată de mai bine de treizeci de bărbaţi care, supravegheaţi de doamna Baker, se străduiau să aleagă cuvintele şi încercau să facă o atmosferă cât de cât plăcută. Tensiunea din încăpere era aproape palpabilă. Ea nu era la largul ei şi bănuia că şi ei se simţeau la fel.

După ceea ce păru o eternitate, bărbaţii se grăbiră să iasă pe uşă, bucuroşi că pot să scape de-acolo. Se gândi că poate oamenii aceştia erau obişnuiţi să mai rămână câteva ore bune după masă, bucurându-se în tihnă de o bere şi o ţigară şi stând de vorbă despre ce lucraseră peste zi, motiv pentru care se simţi chiar ca o nepoftită.

După ce ieşi şi ultimul dintre ei, ducându-şi mai întâi farfuria în bucătărie, Ma apăru cu două căni cu ceai şi o cutie de tutun.

— Să nu le dai prea mare atenţie, o sfătui ea, făcând semn cu capul în direcţia de unde se auzea acum larma. Sunt băieţi de treabă, dar nu ştiu să vorbească decât cu o chelneriţă. N-au niciun pic de educaţie.

Jenny îşi reprimă zâmbetul şi refuză să-şi răsucească o ţigară, cu toate că se simţea ispitită. Fusese o zi plină.

— Totuşi, simt că le-am cam dat peste cap

masa. Cred că de data viitoare o să mănânc în casă.

Ma se uită gânditoare peste muşamaua de pe masă.

— S-ar putea să fie mult mai bine, doamnă Sanders. La urma urmelor, dumneata eşti acum stăpâna aici.

— Spune-mi Jenny. Nu sunt obişnuită cu atâta formalitate. Aici aşa este obiceiul?

Ma râse şi închise capacul cutiei cu tutun.

— Ei, Doamne, nu, draga mea! Numai că aşa ne arătăm noi respectul. Mie poţi să-mi spui Simone. M-am săturat să mi se tot spună Ma, mă face să mă simt de parcă aş avea o sută de ani.

Jenny se uită la ea cu luare-aminte şi zâmbi.

— Ce mai nume, nu-i aşa? Dar maică-mea a citit şi ea odată o carte şi pe eroină o chema Simone – aşa că… m-am pricopsit cu numele ăsta. Uită-te la mine…

Şi începu să râdă, zguduindu-se din tot trupul ei zdravăn.

Jenny zâmbi, bucuroasă că într-un loc dominat de bărbaţi găsise pe cineva cu care putea sta de vorbă.

— Întotdeauna i-ai însoţit pe oieri?

Ma încuviinţă, dând din cap.

— Stan şi cu mine suntem împreună de nici nu mai ştiu când. Pe atunci eu aveam grijă de copiii unui fermier, în Queensland, iar el venise cu tovarăşii lui să tundă oile.

Mai luă o înghiţitură de ceai, cu ochii împăienjeniţi de amintiri.

— În vremea aceea era un bărbat tare chipeş.

Era înalt şi drept, cu braţele ca frânghia – numai fibră. O străbătu un fior la gândul timpurilor de-atunci. Acum, când îl vezi, n-ai zice, aşa-i? Tunsul oilor îl face pe om să se încovoaie şi îl îmbătrâneşte înainte de vreme. Dar Stan al meu e încă mai vrednic decât toţi ceilalţi.

Simone oftă zgomotos şi îşi sprijini coatele pe masă.

— Mi-a luat ceva vreme să pun mâna pe nesuferitul ăsta. Era tare alunecos. Dar îmi pare bine că am reuşit. Am cumpărat un cal şi o căruţă şi de-atunci şi până astăzi tot pe drum suntem. Câteodată este foarte greu, dar n-aş face schimb cu un fermier şi cu casa lui arătoasă. Cred că am văzut Australia cum n-a văzut-o nimeni.

Jenny simţi din nou cum nerăbdarea şi curiozitatea nu-i dădeau pace. Oare Simone ştia ceva despre taina celor care trăiseră înainte aici? Ştia ce însemnau cuvintele din epitaf?

— Tu trebuie să fi văzut multe schimbări de-a lungul anilor. Atunci, la început, aţi venit şi pe aici?

Femeia clătină din cap.

— Am mers doar prin Queensland. Doar de cinci ani am început să ne îndreptăm şi-ncoace.

Pe Jenny o dezamăgi grozav răspunsul, dar îşi dădu seama că nu avea rost să insiste.

— Nu ţi-am mulţumit pentru flori şi pentru că ai făcut ordine în camera mea. Tare bine a fost să fiu astfel întâmpinată după o călătorie atât de lungă.

— Pentru puţin, iubire. Am făcut-o bucuros.

Şi continuă să-şi fumeze ţigara în tăcere.

— Dar cu hainele din dulap ce s-a întâmplat? Mi-am dat seama că au fost acolo nişte lucruri, pentru că mirosea a naftalină.

Simone păru absorbită de modelul de pe cutia cu tutun.

— M-am gândit că nu vă trebuie toate vechiturile acelea şi le-am luat de-acolo.

Însă curiozitatea lui Jenny nu se putea potoli aşa, cu una, cu două. Aceeaşi atitudine. O privire piezişă, aerul de indiferenţă studiată.

— Aş vrea să le văd. Ştii, eu sunt artistă şi una dintre cele mai mari plăceri în anii de colegiu era să reconstitui istoria veşmintelor. Dacă au aparţinut celor care au trăit aici, atunci…

— Jenny, nu trebuie să-ţi pierzi vremea cu trecutul. N-o să-ţi facă niciun bine. În plus, erau doar nişte zdrenţe.

Ia te uită, Simone devenise foarte prudentă şi nu se putea uita în ochii lui Jenny.

Jenny păstră tonul calm, dar stăruitor:

— Dacă-i aşa, nu e nicio problemă să mă laşi să le văd, am dreptate? Haide, Simone. Cu cât încerci să le ascunzi, cu atât mă faci mai curioasă. Hai să rezolvăm asta mai repede, ce zici?

Simone oftă, necăjită.

— Lui Brett nu o să-i placă treaba asta, să ştii. Mi-a spus să le ard.

— Şi de ce-ar vrea el să faci una ca asta? întrebă ea uluită. În plus, continuă Jenny, foarte bătăioasă dintr-o dată, nici nu sunt lucrurile lui ca să le ardă.

Şi inspiră adânc, înciudată.

— Pentru Dumnezeu, Simone. Dacă nu e

decât o grămadă de vechituri, de ce atâta mister?

Simone se uită la ea preţ de câteva clipe, apoi se hotărî:

— Draga mea, asta este. Eu fac doar ce mi se spune. Hai să mergem, sunt în spate.

Jenny o urmă în bucătărie, unde chiuveta era plină cu vase care trebuia spălate. Era o încăpere plăcută, cu draperii în carouri la ferestre şi o masă din lemn de pin. Pe podea se aflau grămezi de legume proaspete, iar de cârligele care atârnau din tavan erau agăţate tot felul de cratiţe şi tigăi.

— Le-am pus pe toate în cufărul ăsta vechi. Mi-ar fi părut rău să le ard.

Simone avea o expresie îndărătnică, dar roşeaţa din obrajii ei nu avea nimic de-a face cu căldura din bucătărie.

Jenny se lăsă pe vine lângă cufărul ponosit şi desfăcu chingile de piele. Îi bătea inima cu putere, dar nu-şi putea explica de ce. Până la urmă, îşi zise ea, nu erau decât nişte haine vechi.

Dădu capacul pe spate, lipindu-l de perete, şi îşi ţinu răsuflarea. Spre marea ei surprindere, în cufăr nu se afla nici urmă de zdrenţe, ci o grămadă de rochii şi perechi de pantofi care se purtaseră demult, în secolul trecut.

Simone îngenunche lângă ea şi-i spuse cu toată sinceritatea:

— Sigur, dacă aş fi ştiut că te interesează lucrurile astea, niciodată n-aş fi…

— Simone, lasă, o întrerupse Jenny cu blândeţe, neputându-şi dezlipi ochii de comoara peste care dăduse. Mă bucur că nu le-ai ars.

Şi începu să scoată una câte una hainele

împăturite cu grijă, studiindu-le vrăjită. Găsi acolo cămăşi de noapte din cea mai fină pânză, lucrate de mână şi păstrate în condiţii foarte bune în hârtie de mătase. Dantela în stil victorian de la gulerul şi manşetele unei rochii era la fel de albă ca în ziua în care fusese făcută rochia. Desfăcu o rochie de mireasă foarte frumoasă, din mătase, care trebuie să fi fost adusă din Irlanda, şi îşi cufundă faţa în materialul fin. Se simţea încă mirosul de levănţică. Găsi şi rochii de bumbac care păreau să fi fost purtate de un copil în prima jumătate a secolului, apoi dădu de nişte hăinuţe de copil mic, lucrate tot de mână, care nu păreau să fi fost îmbrăcate vreodată. Văzu rochii cu talia joasă, aşa cum se purtau la începutul secolului al nouăsprezecelea, şi rochii care apăruseră după război, lucrate dintr-un bumbac nu la fel de bun şi cu gulere care se puteau schimba.

— Simone, zise ea pe nerăsuflate, acestea nu sunt vechituri. Ar putea fi articole de colecţie.

Femeia roşi din nou.

— Dacă aş fi ştiut că le vreţi, nu le-aş fi scos din casă. Dar Brett mi-a zis că precis nu veţi vrea să vă împiedicaţi de ele.

Şi tăcu.

Jenny o privi atent şi înţelese ce avusese de gând cu lucrurile acelea deosebite, dar nu-i spuse nimic. O bătu uşor pe mână.

— Sunt încă aici. Asta e tot ce contează.

Scoase din cufăr nişte pantaloni de călărie şi nişte cizme roase, scofâlcite de atâta purtat, şi un şal minunat, de mătase, dar care începuse să se roadă pe margine. Îşi afundă faţa în el şi inspiră

adânc mireasma levănţicăi. Oare toate aceste lucruri vor fi fost purtate de femeia a cărei fotografie o ţinea încă în medalion? apoi privirea îi fu atrasă de un colţ verde care se întrezărea printre cutele unui cearşaf din pânză. Era o rochie de bal, dar ce căuta printre hainele de lucru? Fină, elegantă, aproape strălucitoare, căptuşită cu batist şi pe deasupra cu satin, împodobită la talie şi la umeri cu trandafiri lucraţi din acelaşi material.

— Ţi s-ar potrivi culoarea asta, observă Simone. Ce-ar fi să o probezi?

Pe Jenny o ispitea ideea, dar ceva în legătură cu rochia o făcea să ezite, şi preferă să o lase deoparte.

— Ia te uită! exclamă ea. Are şi pantofi asortaţi. Trebuie să fi fost făcută pentru o ocazie specială.

Pe Simone nu păreau să o impresioneze toate acestea şi încercă să încheie momentul destul de brusc.

— Asta-i tot, draga mea. Mai e doar o ladă plină cu cărţi vechi şi diverse lucruri.

Jenny îi opri mâna care era pe cale să închidă capacul.

— Cărţi? Ce fel de cărţi?

— Par să fie nişte jurnale, dar majoritatea dintre ele sunt zdrenţuite tare.

Jenny o privi sever.

— Ce e cu locul acesta de vă determină pe toţi să fiţi atât de secretoşi – şi de ce se face atâta caz în legătură cu hainele astea? Au vreo legătură cu ciudata piatră funerară din cimitir?

Simone oftă.

— Iubire, nu ştiu decât că mai demult s-a întâmplat ceva foarte rău aici. Brett s-a gândit că ar fi mai bine să nu te îngrijorezi din cauza asta, mai ales că şi tu ai trecut de curând printr-o tragedie.

Şi se opri puţin.

— Mi-a părut tare rău când am auzit de soţul tău şi de băieţel.

Brett Wilson ar face bine să-şi vadă de treaba lui!

— Mulţumesc, Simone. Dar să ştii că nu sunt atât de fragilă cum mă credeţi voi.

Şi se aplecă din nou peste cufăr, scoţând afară cărţile. Ce palpitant – erau, într-adevăr, jurnale şi Simone avusese dreptate, unele erau aproape distruse. Cele mai noi erau învelite în piele fină; celelalte, care nu erau la fel de recente, erau îngălbenite şi arătau de parcă fuseseră udate. În total erau douăsprezece: unele groase şi grele, acoperind unul sau chiar doi ani; altele erau doar nişte caiete care cuprindeau fapte petrecute în câteva luni.

Pe când Simone o privea mustrător, Jenny le aşeză pe fiecare cu grijă pe podea, în ordine cronologică. Cuprindeau perioada dintre 1924 şi 1948. Le răsfoi puţin, remarcând felul în care scrisul de copil, neformat devenise cu vremea matur, sigur.

Şi totuşi, ultimul dintre jurnale o contrarie. Rândurile erau strâmbe, aproape ilizibile, de parcă erau scrise de altă mână.

— Asta-i tot. Vrei să te ajut să pui totul la loc?

Jenny rămase cu ultimul caiet în mână, închis. Avea senzaţia că simte prezenţa femeii care scrisese acolo, iar sentimentul era atât de puternic, încât nici nu auzi ce-i spusese Simone.

— Jenny? Iubire, s-a întâmplat ceva?

Se desprinse cu greu din gândurile ei.

— Nu, nu s-a întâmplat nimic. Hai să împachetăm hainele la loc şi să ducem cufărul în casă. Caietele le iau eu.

În câteva minute chingile fură închise şi cele două femei străbătură curtea pustie. Murmurul vocilor abia se auzea din locuinţele lucrătorilor şi luminile erau mai toate stinse. După ce lăsară cufărul pe podeaua din bucătărie, Simone spuse noapte bună.

— Sunt gata de culcare. Aici începem munca de dimineaţă, înainte să se facă prea cald.

Jenny se uită la ceas. Era abia zece, dar se simţea şi ea foarte obosită.

— Pari sfârşită, nu te supăra că-ţi spun, îi zise Simone. Ţi-am pus aşternut curat pe pat. Dacă la noapte ţi se face frig, vezi că sus, pe dulap, sunt pături. Să ţii obloanele trase, altfel ţânţarii te mănâncă de vie.

— Mulţumesc, Simone. Rezolv mâine dimineaţă treaba asta cu Brett. Nu vrei să te ajut cu spălatul vaselor?

— Nu, mă descurc. În plus, tu eşti şefa aici. Nu tu trebuie să mă ajuţi pe mine la treabă.

Jenny îi zâmbi.

— Bine, noapte bună atunci. Şi-ţi mulţumesc încă o dată.

— Noapte bună, draga mea. Tare bine a mai

fost să stau de vorbă cu o femeie. Băieţii sunt cumsecade şi ei, dar m-am cam săturat să aud vorbindu-se numai despre oi.

Jenny o conduse până la uşă şi o privi îndepărtându-se prin întuneric către cantină. Aerul era cald, îmbietor, adierea uşoară a vântului purtând mireasma tare a florilor. Deveni dintr-o dată conştientă de ceea ce-i fusese dat să moştenească şi se lăsă pe un scaun, cu privirea pierdută. Dinspre locuinţele muncitorilor ajungeau până la ea vocile înăbuşite ale bărbaţilor şi văzu lumină în clădirea argaţilor şi la cantină. Toate acestea îi aparţineau ei. Pământul, animalele, casa – totul. Moştenise un oraş. O comunitate care se bizuia pe ea pentru mijloacele de trai şi pentru bunăstare.

Era greu de purtat imensa povară. Ştia atât de puţine despre felul acesta de viaţă – puţinii ani petrecuţi în copilărie la Waluna o învăţaseră doar chestiunile esenţiale – pe când responsabilitatea era copleşitoare.

Căscă lung, acceptând darul pe care i-l făcuse soarta şi hotărând să nu îşi mai facă griji în seara aceea în legătură cu evoluţia lucrurilor. Plecă de pe verandă şi se întoarse în casă.

Era linişte şi se gândi că Brett adormise probabil. Apoi observă pe masă un bilet. Se mutase în camerele lucrătorilor.

— Asta chiar că e o uşurare, oftă ea. O grijă mai puţin.

Cufărul se vedea ca o umbră întunecată în obscuritatea încăperii. Parcă îi făcea semn, parcă o trăgea cu forţe nevăzute spre chingile de piele,

îndemnând-o să le desfacă şi să ridice capacul. Rochia verde strălucea suav în lumina lunii, ispitind-o să o scoată şi să o îmbrace.

Pliurile bogate din batist şi satin foşniră când Jenny se dezbrăcă de hainele ei şi trase rochia pe cap. Răcoroasă şi mângâietoare, rochia îi alinta picioarele, parcă dansând în jurul lor cu fiecare mişcare pe care o făcea. Închise ochii şi apucă faldurile cu mâinile, auzind cum, din alte vremuri, ajungeau. Până la ea acordurile unui vals. Apoi începu să se legene, lăsându-se purtată de muzică. Se roti prin cameră, desculţă, fără ca paşii ei să se audă. Rochia o luase parcă din lumea aceea şi o dusese departe, unde era aşteptată de cineva drag.

Simţi cum braţe străine îi cuprind talia, pe gât îi alunecă o suflare caldă şi îşi dădu seama că el sosise. Însă nu vedea lumină, nimeni nu o întâmpină cu bucurie, valsul se transformase în nişte acorduri grave, sumbre, iar când sărutul lui îi îngheţă pe obraz, simţi un fior zguduindu-i tot trupul.

Jenny deschise repede ochii. Picioarele i se opriseră din plutire. Inima îi bătea cu putere. Muzica se stinsese, casa era pustie, însă ea putea să jure că nu fusese singură. Cu degetele tremurânde, desfăcu nasturii micuţi şi rochia alunecă, şoptind ceva de neînţeles, pe podea. Stătea acolo jos, scăldată de razele lunii, cu faldurile răsfirate, prinse parcă în mijlocul unei piruete.

— Dar, adună-te odată, pentru numele lui Dumnezeu! se mustră ea. Te laşi furată de

închipuiri.

Însă vocea ei nu îndepărtă cu nimic sentimentul că nu era singură şi, tremurând, strânse rochia şi o îndesă înapoi în cufăr. Închise bine chingile, îşi luă de jos hainele pe care le lepădase şi jurnalele şi plecă în camera ei. După ce se spălă în grabă, intră în aşternutul răcoros şi bine apretat, încercând să se liniştească.

O durea spatele şi umerii îi erau încordaţi, dar oricât de mult s-a străduit să-şi aşeze pernele, să le facă mai pline şi mai moi, întorcându-se neîncetat de pe o parte pe alta, somnul nu voia să se apropie de ea. Amintirea muzicii, a partenerului ei fantomatic care o condusese în ritmul dansului nu-i ieşea din minte.

Cum stătea întinsă pe pat, în lumina aceea difuză, se uită spre jurnalele lăsate pe scaun. Şi ele o chemau. Cereau să fie citite. Încercă să reziste, să nu răspundă chemării. Însă melodia îndepărtată nu-i dădea pace… atingerea mâinilor lui, sărutul lui lipsit de căldură care o făcuse să tremure… Nu de teamă, altul era sentimentul, însă era greu de explicat… El era dornic ca ea să deschidă acele jurnale şi, după puţină vreme, se recunoscu învinsă.

Caietul cel mai de demult era zdrenţuit şi legat în carton.

Paginile erau îndoite şi aproape destrămate, iar scrisul era al unui copil.

Acesta este jurnalul intim al Matildei Thomas, în vârstă de paisprezece ani.

Când Jenny începu să citească, muzica încetă.

5

Jenny se desprinse încet din lumea Matildei, cu chipul scăldat în lacrimi, şi înţelese că cealaltă fată o purtase prin noapte, umbrind farmecul Churingăi, arătându-i cum aceasta fusese cândva o temniţă. Lui Jenny i se părea că aude tropotul calului venind tot mai aproape când ticălosul de Mervyn o prinsese pe biata Matilda şi o adusese înapoi. Părea să simtă şi ea spaima copilei, ştiind că nu era nimeni să-i audă strigătele şi să-i vină în ajutor.

— Prea târziu, şopti ea. Am ajuns prea târziu aici ca să mai pot face ceva.

Dar, pe măsură ce lacrimile i se uscau pe obraji şi pe măsură ce imaginile îşi pierdeau din acuitate, Jenny se gândi că Matilda învăţase să lupte la rândul ei – pentru a supravieţui grozăviei care fusese viaţa alături de Mervyn –, altfel nu ar mai fi existat niciun jurnal. Şi privirea i se îndreptă spre caietele încă necitite. Ele erau dovada, paginile lor cuprindeau răspunsurile la toate întrebările pe care i le provocase lectura din noaptea asta.

— Gata! Micul dejun!

Şi Simone dădu buzna în cameră, cu un zâmbet care îi îngheţă îndată pe buze când dădu cu ochii de Jenny.

— Ce s-a întâmplat, iubire, ori n-ai dormit bine?

Jenny clătină din cap, mult prea tulburată ca să-şi poată ascunde emoţiile. O vedea încă pe Matilda alergând pe câmp, luptându-se pentru

viaţa ei.

Simone lăsă tava cu micul dejun pe podea şi rămase pe loc, cu mâinile în şolduri, uitându-se îngândurată la caietele împrăştiate prin pat.

— Ştiam că aşa o să se întâmple. Ai citit toată noaptea, nu-i aşa? Şi acum uite cât eşti de tristă.

Jenny era goală sub cearşaf şi se simţea oarecum vulnerabilă şi stânjenită sub privirea îngrijorată a femeii.

— N-am păţit nimic… Serios, se bâlbâi ea.

Simone cloncăni ca o găină supărată şi adună îmbufnată jurnalele, punându-le grămadă pe măsuţa de toaletă.

— Eu n-am înţeles nimic din toate cuvintele acelea, zise ea, continuând să facă ordine. Dacă află Brett, o păţim amândouă. Mi-a zis să am grijă să te odihneşti cum trebuie.

Interesant, îşi zise Jenny. *Nu mi-am dat seama că e atât de atent cu privire la nevoile mele.*

— Simone, lasă-l pe domnul Wilson în seama mea, spuse ea ferm. Sunt om mare acum şi pot să-mi port singură de grijă.

Femeia pufni nemulţumită, ridică tava de jos şi o aşeză pe pat.

— Ai să te simţi mai bine după un mic dejun bun.

— Mulţumesc, murmură Jenny, privind ouăle prăjite şi bucata de şuncă cu un tremur.

Cum ar putea ea să mănânce, ştiind că Matilda fusese captivă în casa asta? Cum putea să fie atentă la sporovăială lui Simone, când nu voia decât să se întoarcă mai curând în 1924?

Simone ieşi din cameră şi în câteva clipe se auzi zăngănitul oalelor în bucătărie. Clipi nedumerită când i se păru că o orchestră îndepărtată interpretează un vals, iar un miros de levănţică pătrunse în cameră. Ceţurile trecutului o învăluiau, împingând-o prin culoarele vremii, într-un somn adânc, dar neîndurător, în care visele îi erau bântuite de umbre întunecate şi tropot de copite din ce în ce mai asurzitor şi mâini puternice, agresive..

Câteva ore mai târziu, când deschise ochii, Jenny se trezi transpirată. Rămase întinsă în pat, cu mintea înceţoşată, până ce găsi destulă putere să redescopere realitatea şi să se agaţe ferm de ea. Lumina soarelui topi iţele încurcate ale coşmarului, iar tumultul din curtea Churingăi înăbuşi strigătele.

— E de-a dreptul ridicol, bombăni ea, înfăşurându-se cu cearşaful şi dându-se jos din pat. Mă port ca o nesăbuită.

Cu toate astea, când văzu grămada de caiete pe care Simone le pusese deoparte, îşi dădu seama că va reveni asupra lor.

— Dar nu acum, spuse ea hotărâtă.

Strângând şi mai bine cearşaful în jurul ei, Jenny porni desculţă pe culoar, către baie. Zgomotul din bucătărie încetă brusc şi Simone apăru îndată de după colţ.

— Nu ţi-ai mâncat micul dejun, comentă ea sever.

— Nu mi-a fost foame, se apără Jenny.

De ce o făcea Simone să se simtă ca un copil năbădăios?

Femeia o cercetă cu o privire îngândurată, apoi oftă neputincioasă.

— M-am gândit că nu ţi-e bine şi ţi-am făcut o supă.

O conduse pe Jenny în bucătărie şi arătă spre castronul cu carne şi legume şi spre bucata de pâine caldă pe care le pregătise şi le lăsase pe masă.

Jenny îşi strânse şi mai tare cearşaful, stingherită de goliciunea ei.

— Stai liniştită, Simone. N-am nimic, numai că sunt cam obosită după călătoria pe care am făcut-o.

Şi se strădui să zâmbească.

— Dar supa arată excelent.

Simone se aşeză la capătul celălalt al mesei ţinând o cană mare şi albă, din care ieşeau aburi de ceai. Nu o slăbea pe Jenny din priviri şi o văzu luând trei linguri zdravene de supă.

— E delicioasă, spuse Jenny cu sfială.

Şi chiar aşa era. Bogată în legume, consistentă – exact ce-i trebuia ca să alunge amintirea coşmarului. Curând castronul era gol.

— Acum trebuie să fac un duş şi să mă îmbrac.

Se uită la ceas.

— E chiar aşa târziu? exclamă ea.

— Sigur e totul în regulă? o întrebă Simone, deloc convinsă, însă îşi privi şi ea ceasul şi-i dădu de înţeles că mai avea o mulţime de treburi de făcut. Dacă ai nevoie de ceva, mă găseşti în curte. Trebuie să dau de mâncare la păsări. Mă strigi şi am şi venit.

Jenny o privi coborând treptele care dădeau în curte, apoi dispăru după colţ. Când nu-i mai auzi paşii, plecă spre duş.

După câteva minute, gata îmbrăcată, ieşi pe verandă. Părul încă ud îi dădea o senzaţie plăcută de răcoare în căldura amiezii şi inspiră adânc, umplându-şi plămânii de mirosul pământului încins de razele soarelui. Îi privi pe oamenii care dădeau zor prin curte după treburi. Era în plin sezon al tunsului oilor şi ea era nerăbdătoare să vadă cum evoluaseră lucrurile de când era ea copil, la Waluna.

Staulul în care se desfăşura tunderea oilor, cea mai mare construcţie de pe proprietatea Churinga, era sprijinit pe piloni din cărămidă şi înconjurat de plăci înclinate. Aerul era încărcat de praf, iar glasurile oamenilor se amestecau cu cele ale oilor. În spatele clădirii era labirintul ţarcurilor.

Când o oaie era gata, în sus, pe pantă, era trimisă o alta. Argaţii, majoritatea tineri şi de culoare, adunau animalele la un loc, strigând cu îndârjire comenzi câinilor care se repezeau cu colţii rânjiţi spre oile rătăcite, obligându-le să rămână în turmă.

Jenny privi câteva clipe scena, amintindu-i de o alta, petrecută cu ani în urmă, când ea stătea întocmai ca acum lângă ţarcurile de la Waluna. Aici nu se schimbaseră prea multe, îşi zise. Metodele vechi rămân cele mai bune. Se îndreptă spre partea cealaltă a staulului, unde oile tunse coborau pe pantă către locul unde le aştepta soluţia pentru deparazitare. Braţe puternice le

ridicau, le însemnau apoi cu vopsea, le înmuiau şi le injectau, după care le dădeau drumul, lăsându-le să se plângă în ţarcurile lor. Munca era istovitoare sub soarele care dogorea nemilos, însă oamenii păreau veseli, în ciuda sudorii şi a încordării la care îi silea grija pentru animalele îndărătnice; unii chiar se opriră o clipă să o salute, după care se întoarseră la strădania lor.

Jenny dădu din cap şi zâmbi. *Cel puţin, nu mă ignoră,* se gândi ea. *Dar cred că se întreabă nedumeriţi ce-oi fi căutând eu aici. Altfel s-ar fi ocupat Pete de toate. El ar fi ştiut ce se cuvine să facă şi să spună. Şi-ar fi dat seama ce e în mintea lor şi ar fi procedat în consecinţă.* Şi Jenny oftă. A fi femeie conta foarte puţin aici! Sydney-ul şi cariera ei înfloritoare îi păreau în urmă cu sute de ani.

Porni la întâmplare şi se trezi în faţa staulului unde se tundeau oile. Îşi amintea că, în anii petrecuţi la Waluna, pe când era copil şi apoi adolescentă, ajutase şi ea la căratul grămezilor de lână şi la aşezarea lor în camionete. Tunsul producea mare încântare, erau angajaţi oameni noi, oile erau strânse în turme pe păşune, în fine, peste tot plutea un aer de aşteptare şi mulţumire. Pe ea o uimise şi o captivase întotdeauna locul acesta unde se tundeau oile şi unde se depozita lâna. Aici oamenii trudeau şi de multe ori lăsau să le scape înjurături, însă erau mereu plini de voie bună. Stătu puţin pe gânduri, apoi se hotărî să urce treptele.

Şi îşi ţinu respiraţia. Cupola staulului lăsa să pătrundă lumina, iar spaţiul era de două ori mai

mare decât la Waluna. Maşinile electrice de tuns şi strigătele oamenilor se amestecau, umplând clădirea în toată imensitatea ei. Mirosurile de gaz şi de lână, de sudoare şi catran erau înţepătoare, însă o trimiseră îndată cu ani în urmă, în vremea copilăriei ei, făcând-o să se gândească la toţi cei pe care îi pierduse plecând la Sydney. Vârî mâinile în buzunare şi rămase tăcută lângă uşă, privind la munca oamenilor.

Erau douăzeci de lucrători, toţi goi până la brâu, aplecaţi asupra oilor care behăiau neputincioase şi pe care le ţineau strâns între genunchi. Băiatul care ţinea în mână găleata cu catran, slab, cu ochi căprui şi mari, dinţi albi şi pielea ciocolatie, nu avea mai mult de zece ani. Găleata părea prea grea pentru braţele lui încă firave, însă când îl văzu repezindu-se să cauterizeze o tăietură pe care o suferise o oaie, Jenny îşi dădu seama că se înşelase. Deşi părea slab şi lipsit de putere, băiatul era, de fapt, voinic şi îşi făcea treaba cu dârzenie.

Trei bărbaţi adunau grămezile de lână, la aruncau pe o masă lungă de la capătul celălalt al staulului, alegeau lâna bună de cea care nu era chiar de soi, o bătuceau şi o făceau baloturi, după care o aşezau deasupra grămezilor deja făcute şi care aşteptau să fie transportate în camioane la cea mai apropiată gară. Jenny ştia că asta era munca cea mai importantă. Era nevoie de pricepere ca să poţi aprecia adevărata calitate a lânii, aşa că nu se miră să-l vadă printre cei trei şi pe Brett.

Se sprijini de tocul uşii şi îl privi cum muncea.

Ca şi ceilalţi, era gol până la brâu. Umerii lui largi şi pieptul puternic străluceau de sudoare în lumina fierbinte a soarelui. Coapsele lui zvelte erau strânse în pantaloni albi, iar de data asta nu mai purta pălăria de care nu se despărţea niciodată. Bucle negre şi dese îi acopereau în neorânduială fruntea şi ceafa, reflectând străluciri negre-albăstrui de fiecare dată când se mişca.

Era genul de bărbat înalt, brunet, chipeş, adorat de autorii de scrieri romantice, însă bărbaţii aceştia care emanau atâta forţă şi care alegeau să rămână închişi în ei puteau da mari bătăi de cap. Niciodată nu puteai şti cu precizie ce era în mintea lor şi un dialog firesc cu ei era imposibil.

Bine că nu e Diane aici, îşi zise Jenny. *S-ar fi îndrăgostit pe loc de virilitatea bărbatului ăsta şi în cinci minute l-ar fi şi culcat pe Brett pe pernele ei marocane.* Gândul acesta o făcu să râdă şi renunţă să-l mai privească.

Nu-i trebui mult ca să-şi dea seama că atmosfera din staul se schimbase, că încetaseră chicotelile. Jenny observă că lucrătorii tăcuseră brusc şi întorseseră privirile către ea. Cercetă pe rând chipurile acum ostile şi o cuprinse neliniştea. De ce o priveau aşa? Ce făcuse?

Mersul apăsat al lui Brett făcu podeaua să se zguduie când străbătu întreaga lungime a staulului, venind spre ea cu chipul înnegurat şi cu pumnii strânşi. Tăcerea devenise asurzitoare şi zeci de ochi îi urmăreau paşii.

Jenny nu mai avusese timp să spună ceva. Nici să se mai gândească la ceva. El îi prinse

braţul cu o mână ca de fier şi o trase în jos, în curte.

Smulgându-se din strânsoarea aceea, Jenny simţi şi mai acut durerea provocată de mâna lui.

— Cum îndrăzneşti să faci una ca asta? îi şuieră ea printre dinţi.

Brett o străfulgera cu o privire tăioasă.

— Femeile nu au ce căuta în staul. Aduc ghinion.

— Poftim?

Era atât de năucită, încât nu-şi mai găsea cuvintele.

— Aşa cum aţi auzit, răspunse el furios. Să nu vă mai apropiaţi de clădirea aceea.

— Îngâmfatule… Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti aşa?

Mânia ei era şi mai aprinsă cu atât mai mult cu cât oamenii din staul şi din curte se opriseră din lucru şi ascultau curioşi.

— Eu sunt administratorul şi ce spun eu e literă de lege, indiferent cine e şeful. Iar staulul în care se tund oile nu e un loc pentru femei. Provoacă accidente, adăugă el fără să şovăie.

Când Janny vru să-i spună vreo două vorbe pe care să le ţină minte toată viaţa, Brett îi întoarse spatele şi dispăru din nou în staul. Dându-şi seama că lucrătorii erau încă ochi şi urechi, îşi înghiţi replica tăioasă. Ticălosul! Cine s-o fi crezând?

Se gândi să se întoarcă în staul şi să-l pună la punct chiar acolo, dar ştia că asta ar umili-o şi mai mult. Aşa că porni spre păşunea din spatele casei, cu călcâiele scormonind praful şi cu pumnii strânşi în buzunare. Dintre toţi bărbaţii nesuferiţi,

încăpăţânaţi şi neciopliţi pe care avusese nenorocul să-i cunoască, el îi întrecea pe toţi. Şi chiar se pricepea grozav să o întărite.

Caii o priveau cu ochi curioşi, dar blânzi, după care se întoarseră să pască iarba. Jenny se sprijini de gard şi rămase acolo, uitându-se la ei, liniştindu-se încet şi lăsând să treacă mânia pe care i-o stârnise ruşinea îndurată. *Ce s-o fi întâmplat cu mine?* se întrebă ea. *De obicei sunt atât de calmă, ştiu atât de bine să-mi controlez emoţiile. Ce mi-o fi venit să-i îngădui să mă facă să-mi ies din fire?*

O adiere caldă se furişă printre firele de iarbă, ca al unor paşi în ritm de dans. Jenny se cutremură. Vraja aceea a

Churingăi avea în ea ceva întunecat şi pătrunzător. Îi simţea prezenţa, auzea iar muzica pe care o aducea cu ea.

Gândurile îi zburară din nou la jurnale şi la taina nedezlegată a cimitirului. Ca şi Matilda, la început fusese entuziasmată. Acum era mai neliniştită – sau poate chiar se temea. Venise din curiozitate, din nevoia de a-şi redescoperi rădăcinile de care se desprinsese când pornise în viaţă să caute o altă împlinire. Acum, însă, îşi dădea seama că alta era raţiunea – era aici din pricina Matildei. Venise pentru că o fetiţă de paisprezece trebuia să-şi spună povestea cuiva care să o şi înţeleagă.

Jenny oftă. Totuşi, era mai bine dacă nu ar fi venit. Sperase prea mult, aşteptase ca Churinga să o îndrume, să-i dea un sens vieţii ei acum, când Peter şi Ben nu mai erau – iar Churinga nu făcea

decât să o tulbure şi mai tare.

Lăsă caii să pască în tihnă şi dădu roată celorlalte clădiri ale proprietăţii. Găsi hambare pline de fân, magazii cu maşini, unelte şi butoaie cu petrol, îi văzu pe oameni aplecaţi asupra muncii şi auzi oile behăind şi făcând mare zarvă în ţarcurile lor. În cele din urmă, se opri la coteţele câinilor.

Puii erau minunaţi: aveau ochii strălucitori şi jucăuşi, picioarele încă li se împleticeau, iar codiţele erau, de fapt, nişte smocuri de puf. Luă unul şi-şi vârî faţa în blăniţa lui. Căţeluşul scoase limba şi o linse pe faţă, bucuros, iar Jenny începu să râdă. Nimeni nu reuşea să alunge mâhnirea aşa cum o făcea o vietate atât de jucăuşă.

— Lăsaţi-l jos!

Jenny rămase nemişcată şi căţeluşul începu să se zbată în braţele ei. Se săturase în ziua aceea de Brett Wilson.

— Aici nu e staulul unde se tund oile, domnule Wilson. O să-l las jos când o să vreau eu, i-o întoarse ea.

Tăcerea devenea tot mai încordată pe măsură ce ochii cenuşii îi înfruntau tot mai aprig pe cei violeţi.

— Câinii aceia nu sunt mascote. Tot ce vedeţi aici îşi are rostul său – inclusiv puii. Dacă nu devin paznici buni, sunt eliminaţi.

— Sunt convinsă de asta, îl repezi Jenny. Păcat că nu se întâmplă la fel şi cu administratorii lipsiţi de maniere.

Ochii lui fulgerară, iar colţurile buzelor i se mişcară spasmodic, dar abia perceptibil.

— E o măsură cam prea drastică să-l împuşcăm pe administrator, doamnă Sanders.

Jenny îşi vârî din nou faţa în blana mătăsoasă a căţeluşului. Omul acesta râdea de ea, iar ea nu voia să-l lase să vadă că ea face haz.

Brett îşi îndesă mâinile în buzunare.

— Am impresia că am cam pornit cu stângul, doamnă Sanders. Ce-ar fi să încheiem un armistiţiu?

— Nu eu am declarat război, replică Jenny, stăpână pe ea când ridică ochii spre el.

— Nici eu, răspunse Brett oftând. Dar într-un loc ca ăsta trebuie să existe nişte reguli. Într-un staul în care se tund oile se pot întâmpla tot felul de accidente dacă oamenii nu sunt atenţi. Şi, credeţi-mă, dumneavoastră chiar le-aţi distrage atenţia.

Şi o privi stăruitor, preţ de câteva clipe lungi, fără să-şi ascundă amuzamentul.

— Cât despre căţei…

Încă un oftat.

— E mult mai greu să-i ucizi dacă îi îndrăgeşti prea tare.

Şi iar se lăsă tăcere, moment în care Brett îi luă căţeluşul din braţe şi îl înapoie mamei lui. Apoi îşi îndesă mai bine pălăria pe cap şi plecă.

Jenny îl privi străbătând curtea, recunoscând în sinea ei că nu-i displăcuse deloc disputa cu el. *Cel puţin bine că are simţul umorului,* îşi zise ea. Păcat, însă, că nu se manifesta mai des.

’ După ce-i mai privi o dată îndelung pe căţeluşi, porni înapoi spre casă. Nu se pricepea să dea o mână de ajutor la administrarea proprietăţii,

dar ar fi vrut să facă şi ea ceva util. Şi îşi dădu seama că o invidiază pe Simone. Uite o femeie care se supunea regulilor şi gătea, neobosită, pentru zeci de muncitori, acum, în miezul verii. Îşi cunoştea locul, contribuia la treburile gospodăriei şi îşi câştiga existenţa.

— Doamne, oftă Jenny, mă simt atât de inutilă aici. Nu se poate să nu fie ceva ce pot face şi eu.

Urcând treptele câte două odată, intră în bucătărie şi îşi pregăti un ceai. Alături, pe farfurioară, puse câţiva biscuiţi, apoi ieşi pe verandă şi se aşeză în leagănul lung, prins cu cârlige chiar de grindă. Scârţâitul molcom al frânghiei care trecea prin inelele de metal îi amintea de verile de demult şi, legănându-se domol, începu să se desprindă, fără să bage de seamă, de larma din curte şi din ţarcuri. Canicula se simţea chiar şi acolo, la umbra verandei. Nicio boare de vânt nu mişca frunzele copacilor sau petalele florilor. În eucalipţi, păsările se ciorovăiau neobosite, iar doi oposumi alergau de colo-colo pe acoperişul verandei.

Ceaiul i se răci, soarele ajunse la amiază, iar gândurile ei se întoarseră la Matilda. Churinga fusese mai mică atunci, dar dacă ar fi ca ea să se întoarcă acum, multe nu i-ar fi străine.

Jenny privi tremurul îndepărtat al căldurii şi i se păru că vede o siluetă firavă, înfăşurată într-un şal colorat, alergând desculţă prin curte şi îndreptându-se către râu. Tresări când fiinţa aceea se întoarse şi se uită la ea, făcându-i semn să o urmeze. Încerca să-i transmită ceva – voia să o aducă pe Jenny în vremurile acelea întunecate şi

să o facă martoră la grozăvia care se petrecuse acolo. Dar de ce? De ce o alesese pe Jenny ca să-şi destăinuie povestea secretă?

Uită de ceai şi rămase cu privirea pierdută în depărtare. Se simţea atrasă într-un mod bizar de copila aceea. I se părea că erau într-un fel suflete pereche, că vieţile lor se împleteau cumva – şi înţelese că oricât de anevoios ar fi fost drumul, nu o putea abandona pe Matilda în călătoria pe care o începuse.

Întorcându-se în casa umbroasă, Jenny luă al doilea jurnal şi se aşeză în pat. Suspinând tulburată de presimţiri sumbre, deschise caietul şi începu lectura.

Viaţa la Churinga se schimbase. Matilda se mişca printre umbre, devenind una cu ele. Curajul nu o părăsise însă, iar mintea ei se căznea să ticluiască răzbunarea cea mai cruntă pentru chinurile îndurate de când Mervyn o silise să se întoarcă.

Pe măsură ce trecuse timpul, mintea i se ascuţise şi înţelepciunea ei sporise. Băutura şi momentele lui de beţie erau salvarea ei şi, cu toate că asta însemna secarea veniturilor de pe lână, ea îl încuraja. O dată îndobitocit de băutură, el nu mai reprezenta o ameninţare. Dar tot nu însemna că putea dormi liniştită. În fiecare noapte, sfârşită de truda din timpul zilei, Matilda rămânea trează, cu faţa întoarsă spre uşă şi într-o încordare chinuitoare a simţurilor, aşteptând să-i audă paşii.

Ca să se apere îşi făcuse şi o armă – un beţigaş ascuţit pe care îl ţinea dârz în mâinile ei

mici şi agile –, dar nu o dată arma se întorsese împotriva ei. Căutase fructe şi frunze otrăvitoare pe care i le pusese în mâncare, dar în zadar. Părea că nimic nu-l putea doborî. Curajul ei începu să slăbească atunci când lunile de abuzuri începură să umple paharul. Simţea că nu va mai ajunge la un liman, lăcomia lui nu putea fi stăvilită în niciun fel. Trebuia să-l ucidă.

Toporul era bine ascuţit şi lama îi strălucea în lumina lunii ce se strecura prin crăpăturile storurilor. Sângele îi zvâcnea în urechi în vreme ce sta încremenită în linişte casei. Visase zile în şir momentul acesta, îl plănuise în amănunt, iar acum aştepta ca îndrăzneala ei să o salveze pentru totdeauna. Stătea în bucătărie cu toporul în mână, iar pe braţe şi pe faţă se distingeau, livide, ultimele vânătăi.

Podeaua scârţâi sub apăsarea uşoară a paşilor ei, şi îşi ţinu respiraţia. Mervyn continua să sforăie nestingherit dincolo de uşa închisă.

Întinse mâna spre ivăr şi îl ridică încet, milimetru cu milimetru; apoi împinse uşa, până ce auzi tânguirea balamalelor. Inima îi bătea să-i spargă pieptul, capul îi vuia, iar mâna începu să-i tremure. Oare el nu auzise zgomotul?

Acum îl putea vedea. Zăcea întins pe spate, cu gura deschisă, iar pieptul i se înălţa şi cobora, mişcat de furia sforăiturilor.

Matilda se târî aproape până ajunse la marginea patului. Privi în jos, la chipul acela pe care îl ura mai mult decât orice, la mâinile puternice şi crunte, la trupul acela greoi – şi ridică toporul.

Lama străluci când lumina căzu asupra ei. Matilda îşi ţinu respiraţia. Bătăile inimii erau năvalnice, iar ea rămase nemişcată, cu toporul ridicat.

Mervyn mormăi ceva în somn şi deodată o fixă cu ochi tulburi.

Matilda şovăi. Frica o paraliză, iar curajul o părăsi fulgerător. Alergă plângând înapoi în camera ei, recunoscându-se definitiv înfrântă.

Vara se consuma treptat şi îşi făcea drum către Crăciun şi Anul Nou. În depărtare se adunau nori pe cer, negri şi învolburaţi, grei de ploaia aşteptată de-atâta vreme. Matilda porni călare împreună cu Meryvn şi cu Gabriel să aducă mai aproape de casă turma sleită de puteri. Oile murdare, miţoase, se înghesuiau, se împungeau dinaintea lor, iar Blue alerga dintr-o parte într-alta ca să le ţină la un loc. Praful scormonit şi de copitele cailor se ridica de pe pământ, orbindu-i pe călăreţi şi oprindu-se, înecăcios, în gât.

Dădu pinteni calului, îndemnându-l să urce malul abrupt după o oaie care căutase să scape pe-acolo. O ajunse din urmă şi fluieră la Blue să vină şi să o gonească înapoi la turmă. Oile se năpustiră de-a lungul câmpiei şi Matilda le privi deznădăjduită. În anul acela pierduseră mulţi miei din cauza câinilor dingo şi a secetei. Nu-şi mai permiteau să plătească lefurile muncitorilor şi proprietatea era prea întinsă pentru ca doi bărbaţi şi o copilă să poată face faţă tuturor muncilor.

Mervyn se ducea tot mai des la cârciumă şi zăbovea din ce în ce mai mult şi, cu toate că Matilda răsufla uşurată pentru răgazul de care se

bucura, ştia că mai devreme sau mai târziu aveau să ajungă faliţi. Casa era dărăpănată, iar hambarele – cândva atât de rezistente – acum erau mâncate de termite. Canalele trebuia desfundate, gardurile îndreptate, câmpul avea nevoie să fie prăşit. Apa se împuţinase şi un nou puţ era mai mult decât necesar.

Matilda oftă neputincioasă şi îşi îndemnă calul spre păşunea din spatele casei. Ethan Squires nu făcea un secret din dorinţa lui de a pune mâna pe Churinga, iar Mervyn încercase să-i forţeze mâna ca să vândă. Însă ea ţine la moştenirea ei ca la ochii din cap. Ethan Squires nu avea să i-o ia – şi nici fiul lui vitreg.

Matilda zâmbi furioasă în spatele batistei pe care o ţinea apăsată pe faţă ca să se apere de praf. Poate că Ethan se credea deştept, dar ea îi înţelesese planul ascuns. Andrew Squires era, într-adevăr, un tânăr frumos şi şcolit, însă ea nu simţea nimic pentru el şi nici nu ar fi putut să simtă ceva vreodată. N-ar fi avut minte să se vândă numai ca să scape de tatăl ei. Churinga însemna prea mult pentru ea, iar căsătoria cu Andrew echivala cu pierderea proprietăţii.

Păşunea îngălbenise sub cerul necruţător şi, după ce turma fusese adusă înăuntru şi porţile închise, se îndreptă către casă. Nu se mai gândea la casa aceea ca la un cămin protector, îşi zise ea tristă. Nu era decât locul în care izbutise să supravieţuiască încă o zi.

Mervyn alunecă din şa şi îşi duse calul ostenit în ţarc. Apoi o luă pe Lady şi îi puse frâul cu zăbală. Iapa roti ochii când el încălecă.

— Asta-i. Am plecat la Wallaby Flats.

Matilda îşi deshămă calul şi-i dădu drumul în ţarc. Răsuflă uşurată în sinea ei, dar se strădui să nu-l lase să-i citească bucuria din ochi şi se arătă preocupată să strângă harnaşamentul.

— Uită-te la mine, fetiţo. Cu tine vorbesc.

Simţi pericolul din glasul lui neobişnuit de calm. Îşi impuse să-şi păstreze cumpătul, să nu-şi trădeze tulburarea şi se întoarse spre el. În sinea ei, însă, tremura.

— Ethan şi coteiul ăla al lui nu au ce căuta pe pământul nostru. Ştiu ce urmăreşte – dar n-o să pună mâna pe nimic. Şi se uită la ea. Ne-am înţeles?

Matilda încuviinţă, dând scurt din cap. Era singurul lucru cu care erau amândoi de acord.

Cravaşa lui Mervyn îi atinse uşor obrazul, apoi îi ajunse sub bărbie, silind-o să ridice capul şi să-l privească. Mervyn se aplecă în şa şi-i zise, cinic:

— Nu mă săruţi de bun-rămas, Molly?

Ura ei căpătă rădăcini tot mai adânci când făcu un pas spre el şi-i atinse obrazul ţepos cu buzele nemişcate, reci.

Mervyn râse fără niciun haz, ba chiar adăugă cu sarcasm:

— Ce mai sărut! Sau poate te păstrezi pentru Andrew Squires.

O privi cu ochi ca de gheaţă, făcând-o să încremenească locului, apoi îi dădu pace.

— Ţine minte ce ţi-am spus, fato. Tu îmi aparţii mie, ca şi Churinga.

Şi, dând pinteni calului, ieşi în galop din

curte.

Matilda privi dâra de pulbere până ce se topi în depărtare. Tăcerea Churingăi o învălui, aducându-i din nou liniştea şi o energie proaspătă, renăscută. Privi în sus, spre cer. Ploaia ameninţa încă, dar dacă nu era decât o făgăduială deşartă? Norii păreau să se împrăştie şi se îndreptau către Wilga.

După ce hrăni purceii şi puii, după ce îi închise în coteţele lor pentru înnoptat, Matilda străbătu curtea ca să stea de vorbă cu Gabriel.

Bătrânul şedea lângă un foc care fumega, păzind ceaunul în care fierbea carne de cangur şi legume.

— Vine ploaia, domniţă. Spiritele norilor vorbesc cu vântul.

Matilda inspiră adânc. Omul avea dreptate. Vântul îşi schimbase direcţia şi începea să miroasă a ploaie.

— Ar fi bine să-ţi muţi adăpostul. Când o să iasă pârâul din albie, o să te inunde.

Bătrânul zâmbi, iţindu-şi dinţii galbeni, şi dădu din cap.

— Mai întâi să mănânc. E destul timp.

Şi avea dreptate. Mai trecură încă două zile de căldură mistuitoare şi vânturi uscate, până să se descătuşeze norii. Picături grele izbiră apoi furioase în acoperişul vălurit şi şfichiuiră în ferestre. Apa umplu canalele şi pâraiele, revărsându-se bogată, în torente, pe pământul pârjolit. Fulgerele luminau împrejurimile ca noaptea, ţâşnind ca nişte împuşcături din cerul întunecat. Tunetul bubuia apoi ca o furie a naturii,

făcând să se cutremure casa din temelii.

Matilda şedea ghemuită lângă focul care mocnea în vechea maşină de gătit. Nu avea ce face. Caii erau la căldură, în grajd, Gabriel şi familia lui se aflau în siguranţă în porumbar.

Turma fusese lăsată afară – singurul risc pe care se văzuse nevoită să şi-l asume însă celelalte animale erau închise în adăposturile lor. Niciun semn de la Mervyn.

— Suntem doar noi doi, Blue, murmură ea, mângâind blana mătăsoasă din creştetul câinelui.

Blue păru să înţeleagă nevoia de tovărăşie sinceră, nestingherită a stăpânei şi-i linse afectuos mâna.

Matilda se înfăşură mai bine cu şalul. Casa fusese construită în aşa fel încât în verile toride să păstreze aerul răcoros. Acum era chiar frig înăuntru. Focul care fumega în vatră împrăştia prea puţină căldură, iar lampa dădea lumină cât să se zărească umbre firave în ungherele bucătăriei. Şi totuşi se simţea în siguranţă. Ploaia îi era prietenă. Îl ţinea pe Mervyn departe şi făcea ca Churinga să renască. Curând deşertul avea să se umple de vegetaţie, de anemone albastre, iarbă deasă şi copaci tineri.

Se lăsă pe spate, cu pleoapele îngreuiate. În noaptea aceea avea să doarmă fără teamă.

Bătăile violente în uşă o treziră şi Matilda se şi ridică în picioare, repezindu-se la puşcă. Blue mârâi cu colţii rânjiţi, gata să sară la oricine ar fi intrat pe uşă.

— Cine e? strigă ea, acoperind ropotul ploii pe acoperiş.

— Terry Dix de la Kurrajong. Dă-ne drumul, iubire.

Matilda se apropie de fereastră, însă râurile de apă care curgeau o împiedicară să distingă ceva. Se zăreau doar nişte umbre pe verandă.

— Ce vreţi?

Încărcă puşca şi trase piedica.

— L-am adus pe tatăl tău. Lasă-ne să intrăm.

Matilda se încruntă. Dacă era Mervyn, atunci de ce atâta tărăboi? Ceva nu era în regulă. Se apropie şi mai mult de fereastră. Umbrele se mişcară, se vedeau două siluete şi se distingeau tot mai bine acum, când se apropiară de geam. Păreau să care ceva greu. Mervyn trebuie să se fi făcut din nou pulbere şi amicii lui îl aduceau acasă.

Oftă. Cel puţin nu îi va face necazuri, nu în halul în care era.

Ţinea puşca într-o mână şi cu cealaltă descuie uşa care se dădu brusc de perete, băgând înăuntru apă, frunze şi bucăţi de lemn smulse din copaci. Cei doi oameni trecură vijelios pe lângă ea, ducându-l între ei pe Mervyn. Îl trântiră pe masă cu un zgomot surd şi niciunul nu spuse o vorbă preţ de câteva clipe.

Matilda îşi mută privirea de la grămada plină de noroi de pe masă la cei doi păstori din pelerinele cărora picura apă. Ceva se întâmplase, pentru că Mervyn stătea prea nemişcat.

Terry Dix îşi scoase pălăria care mustea de apă şi îşi trecu mâinile prin păr. Ezită să privească în ochii Matildei, iar vocea lui, de obicei voioasă, era ezitantă acum.

— L-am găsit printre rădăcinile unui copac la graniţa cu Kurrajong. De urma calului nu am dat.

Matilda se gândi la Lady şi nădăjduia ca bietul animal să nu fi păţit nimic. Se uită din nou la Mervyn.

— Înseamnă că e mort, zise ea fără să şovăie.

Terry o privi cu ochi mari, nevenindu-i să creadă că este atât de nepăsătoare. Se uită apoi spre celălalt şi lăsă privirea în jos.

— Nici nu se putea altfel, pentru că l-a prins inundaţia pe câmp.

Matilda dădu din cap şi se întoarse lângă masă. Hainele lui Mervyn erau rupte şi pline de noroi. Rădăcinile copacului îi lăsaseră urme pe pielea vânătă acum, ca urmare a decesului. Nu mai părea atât de puternic şi atât de ameninţător cum fusese odată. Însă când privirea ei se opri asupra ochilor închişi, Matilda se cutremură. Se aştepta să-i vadă deschizându-se brusc, fixând-o fără să clipească.

— O să te ajutăm să-l îngropi, iubire, da?

Matilda se mai uită o dată la omul pe care îl ura din toată inima şi primi ajutorul.

— Da. E prea greu ca să mă pot descurca singură.

Străbătu apoi bucătăria şi se opri lângă maşina de gătit, punând pe foc ibricul înnegrit de-atâta fum.

— Să beţi mai întâi o cană cu ceai ca să vă încălziţi. Cred că aţi îngheţat.

Aţâţă focul şi tăie câteva bucăţi de pâine şi de friptură rece de miel, fără să se mai întoarcă nici măcar o dată spre cadavrul care zăcea în mijlocul

bucătăriei.

Cei doi ciobani mâncară şi băură ceaiul în tăcere. Hainele lor ude străluceau în lumina focului, iar ei schimbau priviri pe furiş.

Matilda se aşeză lângă foc şi privi flăcările. Nu-i păsa ce credeau cei doi. Ei nu-l cunoşteau pe Mervyn aşa cum îl cunoscuse ea – şi nici nu ar fi înţeles că aşa ceva a fost cu putinţă.

— Ar fi bine să mergem. Stăpânul o să trimită după noi, iar caii au şi ei nevoie de hrană.

Matilda se înfăşură cu şalul şi se ridică.

— Atunci haideţi. Lopeţile sunt în hambar. Îl chem şi pe Gabriel să vă ajute.

Şi luă sacii în care fusese făina, gândindu-se că se potriveau ca linţoliu.

Păstorii aduseră lopeţile în vreme ce Matilda îl trezi anevoie pe somnorosul Gabriel. Cei trei bărbaţi ridicară cadavrul de pe masă şi, cu greu, ieşiră pe uşa îngustă a bucătăriei direct în ploaie. Abia se puteau face auziţi din pricina tunetelor înfricoşătoare, însă Matilda le făcu semn către cimitir şi îi conduse până acolo. N-ar fi vrut să-l vadă înmormântat lângă mama ei, nici lângă bunici, însă ar trezi prea multe bănuieli dacă l-ar îngropa undeva în câmp.

Rămase descoperită în ploaie, cu rochia de bumbac lipită de ea, făcându-i-se frig şi tremurând când apa îi pătrunse în pantofi prin tălpile subţiri. Se uita cum lopeţile scormoneau pământul reavăn. Văzu apoi cum îl coborâră pe Mervyn Thomas în groapa adâncă şi cum îl înveliră cu sacii de faină. Numără grămezile de pământ care fuseseră aruncate cu lopata peste el. Apoi, fără niciun

cuvânt, se întoarse spre casă.

Păstorii o urmară la scurtă vreme, iar ea se întrebă de nu fi s-o fi părut bizar faptul că nu îngânase măcar o rugăciune pentru Mervyn – că nu-i făcuse o înmormântare creştinească. Ridică bărbia şi privi cum cădea ploaia pe acoperişul verandei. Dumnezeul părintelui Ryan nu avea decât să hotărască singur ce voia să facă.

Gabriel se grăbi înapoi în porumbar, la femeia lui grasă şi caldă. Cei doi păstori îşi luară rămas-bun şi porniră către Kurrajong. Matilda mai zăbovi puţin pe verandă, după care se întoarse şi închise bine uşa în urma ei. Ar fi putut pleca împreună cu ei, dar nu mai era nevoie să încerce să scape de acolo. Gata – acum era liberă.

Ploile durară două luni, timp în care Matilda căută şi cântări în mintea ei moştenirea lăsată de Mervyn. O înzestrase cu o fermă în prag de prăbuşire. Un testament care îi impunea să reuşească acolo unde eşuase el. Şi-i mai lăsase în pântece un copil care avea să-i amintească întotdeauna de anii cei mai întunecaţi.

6

Stan organizează o rişcă în spatele barăcilor. Intri şi tu, Brett? îi şopti cu glas înfundat muncitorul.

Brett aruncă o privire către bucătărie. Dacă Ma ar şti că Stan se implicase iar în aşa ceva, atunci ar da cu toţii de necaz. Dădu din cap, primind propunerea.

— Dar mai am câte ceva de făcut mai întâi.

— Are vreo legătură cu noua stăpână?

George îi făcu cu ochiul şi-l înghionti cu cotul.

— E chiar frumoasă, aşa-i? Eu zic că ai ales bine, amice.

Brett râse foarte amuzat.

— Ar trebui să ieşi şi tu mai des în lume. Uită-te la tine, a fost de-ajuns puţin parfum ca să-ţi pierzi minţile.

George ridică din umeri fără să-şi piardă buna dispoziţie.

— Păi, e mult mai plăcut decât nesuferitul miros de lână din fiecare zi.

Şi oftă.

— Să fi fost eu mai tânăr cu douăzeci de ani şi să nu fi fost cocoşat de-atâta muncă, cred că îmi încercam şi eu norocul.

Brett îi privi nasul coroiat, bărbia încărunţită şi părul moale, împuţinat. Zilele lui George de mare cuceritor erau de mult apuse.

— Ai fi riscat mult, frate. E tare aprigă femeia asta. Şi e tăioasă la vorbă ca o lamă de cuţit.

George ridică din sprâncene, dar nu mai zise nimic.

Brett se întoarse la cina pe care nu o terminase, în vreme ce tovarăşul lui îşi luă farfuria, o duse în bucătărie şi ieşi. *Trebuie să-mi măsor bine cuvintele,* îşi zise el. *Lucrătorilor ăstora nu le place nimic mai mult decât bârfa pe care să o poarte cu ei peste tot pe unde ajung.*

— Unde-i Stan? întrebă Ma, arătându-se din bucătărie şi ştergându-şi mâinile pe şorţ.

Brett ridică din umeri şi se prefăcu preocupat de mâncarea din farfurie. Nu avea de gând să-şi

dea în vileag prietenul, cu toate că, după părerea lui, Stan era un nesăbuit.

Ma oftă şi se aşeză pe scaunul din faţa lui. Deschise cutia cu tutun şi începu să-şi răsucească o ţigară.

— Cum se face că băieţii ăştia se fac nevăzuţi atunci când ai mai multă nevoie de ei? Mi-a promis că mă ajută să repar masa din bucătărie.

Brett isprăvi şi ultimul dumicat şi îşi linse buzele.

— Te ajut eu, Ma. Nu-ţi face griji.

Femeia îşi aprinse ţigara şi-l fixă cu privirea prin norii de fum.

— Sper că nu joacă iar rişca, zise ea calm. Omul ăsta nu ştie când să se oprească.

Brett împinse la o parte castronul şi îşi luă ţigările.

— Nu cred că o să aibă probleme, murmură el.

Privirea femeii era pătrunzătoare, însă nu mai adăugă nimic; rămaseră amândoi la masă şi îşi fumară ţigările în tăcere. După cum i se îmbinau sprâncenele la mijloc, într-o încruntătură gravă, Brett îşi dădu seama că o mai preocupa şi altceva, în afară de Stan.

— Doamna Sanders a stat de vorbă cu tine? întrebă ea în cele din urmă.

Brett se smulse din gânduri şi îşi aminti de ochii violeţi şi de gura gata să izbucnească în râs. Fusese cam dur cu ea astăzi, dar nici ea nu se lăsase mai prejos.

— În legătură cu ce?

Se vedea că Ma nu se simţea la largul ei,

privind în lături şi bătând cu degetele pe cutia de tutun.

— S-a întâmplat ceva, Ma?

Gata, acum era ochi şi urechi la ce voia ea să-i spună. Nu-i plăcea să o vadă neliniştită.

Ma clătină din cap.

— Mă întrebam doar dacă ţi-a spus ceva despre hainele acelea vechi… şi despre celelalte lucruri.

Brett se încruntă la rândul lui.

— Şi de ce mi-ar fi spus? Doar tu le-ai luat de-acolo şi le-ai ars.

O văzu, roşind, ruşinată.

— N-ai făcut-o?

Ma roti nervoasă cutia cu tutun, încăpăţânându-se să privească fix, într-un punct de pe masă.

— Oarecum.

Brett inspiră adânc şi-şi muşcă buza. Fir-ar să fie, femeia asta nesăbuită a lăsat-o pe Jenny să citească jurnalele!

— Asta ce vrea să însemne, Ma?

Glasul lui era blând, mai degrabă mustrând-o decât învinuind-o, însă în sinea lui era furios şi-i trebui multă stăpânire de sine ca să nu răbufnească.

Ma încetă până la urmă să se joace cu cutia de tutun şi-l privi din nou în ochi.

— Nu ştiu de ce tot faceţi cu toţii atâta caz, se apără ea. Nu erau decât nişte haine vechi, iar ea s-a bucurat grozav când le-a văzut. M-am gândit că nu-i nimic rău să le păstreze.

Brett îşi stinse ţigara.

— Ai auzit şi tu zvonurile, continuă ea. Şi după toate prin câte a trecut, n-am vrut să…

— N-ai vrut să ajungă să urască locul ăsta şi să-l vândă? îndrăzni femeia. Tu şi nepreţuita ta Churinga, continuă Ma cu dispreţ. Locul ăsta e blestemat şi tu ştii prea bine.

Brett dădu din cap, împotrivindu-se.

— Nu, Ma, nu despre asta e vorba. Nu înţelegi.

Femeia îl privi furioasă.

— Ba da, îl contrazise ea. Înţeleg foarte bine. Ai o situaţie foarte bună aici. Dacă vinde, probabil că vei rămâne fără slujbă. Cu atât mai bine, zic eu. E mai bine să scapi de-aici.

Dispreţul ei îl amuţi, ca şi intuiţia ei. Cât de aproape era de adevăr! Churinga însemna totul pentru el. Fusese lăsat să conducă proprietatea ca şi când ar fi fost a lui şi se mândrea cu ce făcuse. Churinga devenise una dintre cele mai bune ferme din New South Wales. Dar dacă Jenny s-ar hotărî într-adevăr să vândă, atunci el ar putea fi nevoit să plece – şi-l durea gândul a pleca departe de tot ce realizase el.

Mâna durdulie a lui Ma se lăsă uşor pe braţul lui.

— Iartă-mă, iubire. Dar mai devreme sau mai târziu tot ai să te loveşti de asta. Ce-ar putea face o tânără ca ea într-un loc ca ăsta? Nu are bărbat, nu are rădăcini aici, în sălbăticie – şi cu siguranţă nu ştie ce înseamnă să conducă o fermă de oi.

— Şi tu crezi că o să vrea să vândă?

Era foarte mâhnit.

— Ei bine, nu pot să spun că i-ai făcut o

primire prea călduroasă, am dreptate? îl înţepă ea. Am auzit şi eu de tărăboiul din staul şi despre căţel.

Şi lăsă să-i scape un oftat adânc.

— Bărbaţii ăştia, adăugă apoi, înciudată.

— Lasă, că nici ea nu s-a lăsat mai prejos, se apără el.

— Aşa o fi. Dar ţine minte că ea e singură aici. E normal ca treburile să-i pară bizare. Tu n-ar trebui să fii atât de aspru cu ea, Brett.

O privi fără să-i răspundă. Ma avea dreptate. N-ar fi trebuit să o bruscheze pe Jenny.

Glasul lui Ma se auzi de data asta împăciuitor:

— Dragule, ştiu că ţi-e greu. Dar locul tău nu e aici. Şi nu a fost niciodată. Nu trebuia să te ataşezi atât de el.

Brett îşi trecu mânios degetele prin păr.

— Ba da, Ma. Întotdeauna am visat la locul ăsta. În plus, nicăieri nu mi-aş permite acum să trăiesc nici pe jumătate la fel de bine – nu după ce i-am plătit lui Marlene atât de mult din economiile mele.

— Atunci nu crezi că dacă te-ai arăta mai prietenos, mai cumsecade, s-ar putea simţi şi ea mai bine? Brett, asta e o vizită de probă, iar prima impresie e foarte importantă.

Brett o aprobă, dând din cap.

— Mi-am cerut scuze, Ma. Şi am încercat să-i explic şi ce e cu staulul şi cu câinii. Cred că a înţeles, pentru că ultima oară când ne-am văzut, am încheiat pace.

— Şi-atunci de ce nu a trecut în seara asta pe-

aici? îl întrebă ea direct. De ce stă singură în casă?

Brett îşi vârî mâinile în buzunare şi o privi cu răceală.

— Probabil că citeşte jurnalele alea blestemate, şuieră el.

Ma ridică din umeri.

— Şi ce-are a face? Trecutul nu-i poate face niciun rău şi, în plus, are dreptul să ştie ce s-a întâmplat aici.

— Tu nu le-ai citit, o repezi el.

Se gândea la Matilda şi la primii ani ai Churingăi şi-l trecu un fior.

— Dacă o va determina ceva să plece, să ştii că jurnalele acela vor fi de vină.

Ma îl privi fără să clipească.

— S-ar putea să ai o surpriză. Jenny nu mi se pare genul de femeie care dă bir cu fugiţii din orice. Uită-te cum a plecat din Sydney şi a venit singură aici – şi după ce pierdere!

Şi dădu din cap, gânditoare.

— Să ştii că pare o femeie puternică şi deşteaptă, care ia singură hotărâri.

Brett rămase pe gânduri, în vreme ce Ma începu să strângă masa şi se retrase, cu mersul ei legănat, în bucătărie. Jenny Sanders era, fără îndoială, un mister. În sinea lui recunoştea că îi admiră curajul şi umorul. Poate că era cazul să nu-l mai preocupe ce gândesc ceilalţi şi să caute să o cunoască mai bine. Pentru că dacă ea citea jurnalele, era necesar ca cineva să-i arate că lucrurile se schimbaseră de pe vremea Matildei– că fantomele trecutului dispăruseră de mult şi că

nu avea de ce se teme.

Dar nu în seara asta, hotărî el, uitându-se la ceas. *Până îi repar masa lui Ma, se face prea târziu.*

Jenny ridică ochii de pe textul aproape şters al jurnalului. Tăria şi curajul Matildei răzbăteau prin mâzgăliturile creionului, făcând-o să se jeneze de propriile slăbiciuni. Cum o vlăguise viaţa modernă!

Închise ochii şi încercă să-i vadă chipul acelei copile a cărei poveste se desfăşură dinaintea ei. A fetei care avusese atâta tărie cât să-şi cumpere o rochie de culoarea mării şi să valseze, lăsându-se purtată de muzica diafană. Prezenţa ei părea aproape reală – ca şi cum Matilda s-ar fi întors la Churinga şi acum o privea întorcând paginile.

Uitând unde se află şi vremea în care trăia, Jenny se întoarse la jurnal. Pătrunse mai adânc în trecut, când viaţa fusese mult mai grea, într-o vreme când numai o femeie puternică, asemenea Maţi Idei, ar fi putut supravieţui.

Iapa lui Mervyn se întoarse după două săptămâni, într-o zi când ploaia se domolise, iar soarele timid transformase cerul plumburiu într-o mare de lumină albă, palidă. Zgomotul copitelor o făcu pe Matilda să iasă repede în curte şi, minunându-se şi bucurându-se în acelaşi timp, îi prinse frâul şi o duse în grajd.

Lady slăbise mult, era murdară şi îşi pierduse o potcoavă – dar părea mulţumită că ajunsese acasă. Matilda o hrăni bine şi o adăpă, apoi, după ce se sătură, luă o ţesală ca să-i redea strălucirea. O mângâie pe coama încâlcită şi coborî pe

grumaz, simţindu-i bătăile puternice ale inimii. Îşi lipi chipul de pieptul osos şi-i respiră mirosul de praf amestecat cu umezeală.

— Deşteaptă fată. Bravo, Lady, o alintă ea. Bine-ai venit acasă.

Urmele ploii dispărură cu totul şi cerul deveni din nou albastru. Păşunile înverziră, invadate de iarba grasă şi de flori viu colorate şi o ceată de canguri se aciuară pe lângă pâlcul de eucalipţi. Păsări cu penaj strălucitor zburau de colo-colo, iar aerul era curat şi răcoros după ploile îndelungate. Era vremea să verifice ce rămăsese din turma de oi, să facă un bilanţ şi să vadă ce mai putea salva de pe urma potopului.

Se pregătea să plece călare când auzi în curte tropot de copite. Matilda îşi luă puşca, verifică dacă era încărcată şi ieşi pe verandă.

Ethan Squires se apropia călare pe calul lui negru, animal nărăvaş care scurma noroiul cu copita şi fornăia; calul ciuli urechile când stăpânul lui trase de frâu şi-l opri. Haina de ploaie îi ajungea lui Squires până la glezne şi o pălărie cafenie, pleoştită, îi umbrea faţa. Rămânea însă la vedere bărbia care trăda firea neînduplecată şi ochii aprigi. Asta nu era o vizită de curtoazie.

Matilda ridică puşca şi ţinti, fără să şovăie.

— Ce vrei?

Squires îşi scoase pălăria.

— Am venit să-ţi adresez condoleanţe, Matilda. Aş fi venit mai curând, însă vremea nu mi-a îngăduit.

Ea se uită cu dispreţ la hainele lui elegante şi la calul scump. Râdea de ea sau ce era cu omul

ăsta? Doar nu bătuse atâta drum ca să aducă omagiu unui om pe care îl detesta.

— Ar fi bine să-mi spui exact de ce-ai venit, Squires. Am o grămadă de treabă.

Omul zâmbi, dar ochii lui nu păreau să spună că se amuza.

— Îmi aminteşti de mama ta. La fel de aprigă şi tenace. Nu e nevoie să mă ameninţi cu puşca.

Matilda o strânse şi mai bine în mână.

— Asta hotărăsc eu.

Squires ridică din umeri.

— Bine, Matilda. Dacă aşa vrei tu…

Se opri şi câteva clipe privirea lui trecu de la puşcă la chipul ei.

— Am venit să te rog să te mai gândeşti în legătură cu vânzarea Churingăi.

Şi ridică mâna, fără să o fi scos din mănuşă, când văzu că Matilda se pregătea să-l întrerupă.

— Îţi dau cuvântul meu că preţul va fi avantajos.

— Churinga nu e de vânzare.

Puşca rămăsese îndreptată spre pieptul lui.

Hohotele de râs ale lui Squires spintecară liniştea dimineţii, iar calul lui se agită şi smuci nervos capul.

— Draga mea, dar tu ce-ţi imaginezi că poţi face aici? o întrebă el, arătând în jurul lui cu mâna păşunile înglodate şi hambarele decrepite. Toate se năruie în jurul tău şi acum, că s-a terminat cu ploile, creditorii lui Mervyn o să vină să-ţi ceară datoriile. Va trebui să vinzi porcii, caii şi s-ar putea şi restul oilor.

Matilda îl ascultă până la capăt, fără un

cuvânt. Era un om puternic – iar ea avea doar cincisprezece ani. Dacă l-ar lăsa să creadă că poate fi o pradă uşoară, atunci chiar ar pierde totul. Ştia însă că ce spunea el era adevărat, doar stătuse de veghe nopţi la rând gândindu-se la datoriile pe care nu ştia cum avea să le plătească.

— Şi de ce te frământă pe tine treaba asta? îl repezi ea.

Inima începu să-i bată năvalnic când, deodată, îi veni în minte un gând primejdios.

— Ţie nu-ţi datora nimic, nu-i aşa?

Asprimea de pe chipul lui se mai îndulci şi dădu din cap mustrător.

— I-am promis mamei tale că voi avea grijă de tine şi că nu-i voi împrumuta nimic lui Mervyn.

Şi se plecă puţin în şa.

— Molly, în ciuda suspiciunilor tale, să ştii că sunt un om de onoare. Am admirat-o pe mama ta şi din pricina ei sunt azi aici. Dacă va fi ca Churinga să devină a mea, o voi obţine în mod corect.

Deşi era gata să-i sară inima din piept, Matilda îl privea fără să clipească, stăpână pe sine.

— Chiar dacă asta ar însemna ca eu să mă căsătoresc cu fiul tău?

Tăcerea lui era cât se poate de grăitoare.

— Squires, nu sunt proastă. Ştiu că Andrew nu face decât ce-i spui tu – din cauza asta nu o să am niciodată de-a face cu el. Spune-i să nu-mi mai trimită invitaţii la petrecerile lui, nu mă interesează aşa ceva, iar Churinga nici nu e de vânzare, nici nu o să fie dată la schimb.

Chipul lui Squires se întunecă, iar ochii lui o sfredeleau, dând semne că şi-a pierdut răbdarea.

— Copilă nesăbuită ce eşti! şuieră el printre dinţi. De unde crezi că o să primeşti o ofertă mai bună? Fiul meu vitreg e gata să-ţi ofere o viaţă la care nici n-ai visat, iar Churinga ar rămâne tot a ta.

— Va fi înghiţită de Kurrajong, îl corectă ea, tăindu-i vorba. Nu încheiem nicio afacere, Squires.

— Cum îţi închipui că poţi conduce locul ăsta singură şi fără bani?

— O să mă descurc.

Gândurile ei alergau nebuneşte. Trebuia să existe o cale ca să scape de creditorii lui Mervyn. De asta depindea supravieţuirea Churingăi.

Ethan dădu din cap ca un părinte care îşi dojeneşte copilul.

— Matilda, fii rezonabilă. Îţi ofer şansa de a lua totul de la capăt, fără datorii. Hai să intrăm şi să stăm de vorbă despre propunerea mea. Ai să fii surprinsă să afli cât de mult valorează locul ăsta, chiar în starea în care se află.

Se ridică în scări gata să descalece.

Matilda ridică puşca.

— Domnişoara Thomas pentru tine, Squires. Şi nu sunt o copilă nesăbuită, îi zise ea aprig. Încalecă cum trebuie şi dispari de-aici.

Ethan, furios, strânse buzele şi aruncă fulgere din ochi când se lăsă pe spinarea calului. Smuci frâul, făcându-l să se mişte neliniştit în loc, în noroi.

— Spune doar cât timp crezi că ai să supravieţuieşti aici singură? Poate te crezi la fel

de tare cum a fost maică-ta, dar nu eşti decât o puştoaică.

Matilda privi de-a lungul ţevii, cu degetul pe trăgaci.

— Sunt mai mare decât îţi închipui. Şi ţi-aş fi recunoscătoare dacă nu ţi-ai mai lua aerul ăsta de superioritate în faţa mea. Acum dispari mai repede de-aici, înainte să-ţi trimit un glonţ în pălărie.

Bărbatul îşi struni calul nărăvaş fără să-şi desprindă privirea de pe chipul ei.

— O să-ţi pară rău, domnişoară Thomas.

Sarcasmul era la fel de dur ca şi strânsoarea în care ţinea, iritat, frâul.

— Pun rămăşag că mai mult de o lună nu o să rezişti. Apoi ai să te rogi de mine să te scap de fermă. Dar preţul va fi mult mai mic.

Matilda îl privi întorcând calul din faţa verandei şi pornind în galop către Kurrajong. Erau mai bine de o sută de mile între cele două ferme, însă fata nu se îndoia că avea să-l revadă. Squires era un adversar viclean. Nu se dădea bătut atât de uşor.

Lăsă puşca jos şi îşi şterse palmele ude de sudoare, uitându-se lung în urma siluetei care dispărea treptat în zare. Tremura, însă era încrezătoare, în ciuda ameninţărilor. Trebuia să-l supravegheze atent pe Squires – însă ea câştigase prima bătălie pentru Churinga.

Când fluieră scurt, Blue veni în goană, cu urechile ciulite şi cu ochii strălucind, aşteptând nerăbdător să fie pus la treabă. Ţopăind la picioarele ei, o urmă în grajd şi aşteptă ca Matilda

să o înşeueze pe Lady.

Când ieşi pe câmp împreună cu Gabriel pentru a aduce animalele lângă casă, aşa cum făceau în fiecare primăvară, Matilda ştia că turma era mult sărăcită. Însă erau animalele ei – iar ea era hotărâtă să izbutească acolo unde tatăl ei dăduse greş.

Jenny închise jurnalul. O durea spatele şi pleoapele i se îngreuiaseră. Când se uită la ceas îşi dădu seama că trecuseră mai bine de douăsprezece ore de când evadase în lumea Matildei. Se făcuse noapte, iar Churinga dormea, însă Jenny, în ciuda oboselii, simţi primul fior al speranţei renăscute. Matilda era pe cale să experimenteze aventura, necunoscutul. Curajul şi hotărârea luaseră locul disperării şi deznădejdii de odinioară.

Se dădu jos din pat şi plecă desculţă în bucătărie, direct la cufăr. Îl deschise şi scoase afară rochia verde ca marea. O ridică şi o privi puţin gânditoare, apoi se strecură printre faldurile ei de mătase.

Închise ochii şi dansă în ritmul muzicii de departe, întrebându-se dacă partenerul ei misterios avea să i se alăture din nou. Totuşi, nu-i păsa prea mult dacă va dansa singură în noaptea asta; Matilda îi dădea o lecţie despre ceea ce însemna cu adevărat supravieţuirea, o lecţie pe care nu ar fi putut-o învăţa niciunde altundeva.

7

Jenny se trezi în strigătul păsărilor care se

ciorovăiau în copacii de lângă fereastră şi în chicotele unui kookaburra care îşi apăra, neobosit, teritoriul printre eucalipţi. Se simţea, în sfârşit, odihnită şi relaxată, în ciuda nopţilor mai mult nedormite din ultima vreme; se întinse cu voluptate, apoi coborî din pat.

Astăzi, hotărî ea, va învăţa mai multe despre Churinga şi îşi va petrece timpul în compania lucrătorilor, ascultându-i şi urmărindu-i în pregătirile lor pentru muncă. Era sâmbătă şi, din câte înţelesese de la Ma, orele de lucru se reduceau la jumătate, aşa că se puteau ivi multe ocazii să stea de vorbă şi cu păstorii, şi cu cei care tundeau oile, şi poate chiar cu băştinaşii. Era decisă să înveţe cum decurg lucrurile acolo, să înţeleagă care fuseseră problemele şi riscurile cu care se luptase Matilda.

Se îmbrăcă, îşi pregăti o cană cu ceai şi se gândi că primul lucru pe care trebuia neapărat să-l facă era să încalece din nou. De ani de zile nu mai călărise; îi plăcea grozav, însă pe când avea cincisprezece ani şi era la Waluna, căzuse rău din şa, ceea ce îi cam zdruncinase încrederea; acum era atentă când calul rotea ochii, ciulea urechile şi bătea aerul cu copitele. Dar singura cale pentru a înţelege mai bine lumea Matildei era să pătrundă adânc în inima ei – nu să se ascundă în casă, lăsând ca viaţa fermei să treacă pe lângă ea.

Îşi prinse părul în creştetul capului şi luă o pălărie veche de fetru dintr-un cuier de la bucătărie. O privi câteva clipe, gândindu-se dacă nu cumva fusese a Matildei, dar până la urmă îşi zise că era, probabil, o pălărie mai veche a lui

Brett şi şi-o îndesă pe frunte. Ar fi luat-o cu el dacă i-ar fi trebuit.

Afară atmosfera era plăcută, soarele nu răsărise încă de-a binelea, iar cerul era de un albastru îngheţat. Curtea era deja plină, cu toate că încă era foarte devreme. Câinii lătrau, iar oamenii şi caii se pregăteau de muncă. Se simţea în atmosfera aceea – aşa cum observase cu ani în urmă la Waluna – nerăbdarea cu care lucrătorii aşteptau să reia tunsul oilor. Era o zi care îi apropia cu încă un pas de ziua vânzării lânii şi de primirea simbriei.

Inspiră adânc, bucurându-se de aerul proaspăt şi râzând de nişte papagali care se agitau de colo-colo, încercând să-şi înmoaie penele în rouă dimineţii. Ce prostuţi, îşi zise ea. Dar până la urmă duşul improvizat nu era o idee rea. Îşi îndesă bine cămaşa în pantaloni şi îşi răsuci mânecile, apoi porni către cantină. Câţiva bărbaţi duseră în grabă mâna la pălărie şi plecară grăbiţi mai departe. Jenny le răspunse la salut cu un zâmbet pe care şi l-ar fi dorit încrezător.

Pe măsură ce se apropia de locuinţele lucrătorilor îşi dădu seama că cel ce se bărbierea la pompa de apă, pe jumătate dezbrăcat, era Brett. Încetini paşii. Poate era mai bine dacă îl ocolea, cel puţin până după micul dejun. Pentru că, deşi păstrau distanţa, episodul din ziua precedentă era încă viu în mintea ei şi nu ştia cât de conciliant putea să fie el acum.

Se pregătea să o ia pe un alt drum către cantină, când privirile li se întâlniră în oglinda pe care Brett o sprijinise de mânerul pompei. Astfel

surprinsă, Jenny nu mai avu cum să evite un schimb de cuvinte. Dar era hotărâtă să nu-i mai permită să o supere.

— Bună ziua, domnule Wilson. E o dimineaţă superbă, zise ea veselă.

— 'Neaţa, răspunse el ţâfnos, repezindu-se să-şi tragă pe el cămaşa şi să-şi încheie nasturii.

— Nu te obosi să te îmbraci din cauza mea, îl opri ea pe acelaşi ton politicos şi binevoitor.

De fapt, era chiar foarte bucuroasă că îl surprinsese în dezavantaj şi, în plus, imaginea care i se înfăţişa nu era deloc neplăcută.

Mâinile lui Brett se opriră. Cu ochii aţintiţi pe faţa ei, îşi scoase cămaşa cu mişcări leneşe şi continuă să se bărbierească. Se privea în oglindă şi fiecare mişcare a briciului era fără greş.

— Aş vrea să călăresc, îi spuse Jenny, reuşind cu greu să-şi adune gândurile şi evitând să-i mai privească spatele atât de frumos bronzat. Pot să împrumut un cal după micul dejun?

Brett trecu prudent lama peste gropiţa din bărbie şi abia apoi îi răspunse:

— Doamnă Sanders, nu sunt cai obişnuiţi. Unii abia au fost îmblânziţi.

Şi din nou se lăsă tăcere, iar Brett îşi concentră toată atenţia asupra bărbieritului.

Jenny recunoscu strălucirea din ochii lui, când o privi în oglindă, li văzu colţurile gurii ridicate pe când Brett îşi curăţa lama. Iar râdea de ea. Jenny inspiră adânc, hotărâtă să nu-şi mai piardă cumpătul. De data asta nu mai înghiţea momeala.

Ţinând în mână lama curată în care se

reflecta soarele, Brett o privi gânditor.

— Sunt sigur, totuşi, că o să găsim ceva potrivit pentru dumneavoastră. Avem câteva iepe mai potolite şi cred că una dintre ele ar merge. O să-i spun unuia dintre băieţi să vă însoţească.

Jenny îi zâmbi.

— Nu este necesar, domnule Wilson. Sunt sigură că o să mă descurc.

Îşi ştergea ultimele urme de spumă cu un prosop, iar ochii îi străluceau din pricina soarelui care îi ardea pe faţă când se întoarse cu faţa spre Jenny.

— Nu plecaţi nicăieri singură, doamnă Sanders. Poate fi prea riscant.

Jenny înălţă capul şi se uită la el.

— În cazul ăsta, domnule Wilson, ar fi bine să mă însoţeşti chiar dumneata, zise ea ferm. Fără îndoială că-mi va fi de folos înţelepciunea dumitale şi pari destul de puternic ca să mă aperi de orice pericol.

— În cazul în care nu aţi observat, să ştiţi că ne aflăm în toiul muncii aici. Sezonul de tuns este abia la mijloc, iar eu nu pot lipsi.

Şi îşi propti mâinile în şolduri. Sub o ureche îi rămăsese un strat subţire de spumă.

— E de-a dreptul minunat să fii atât de necesar, murmură ea, privind fără să clipească scânteia din ochii lui. Dar azi e sâmbătă şi se lucrează doar jumătate din zi, aşa că nu mă îndoiesc că veţi putea lăsa deoparte responsabilităţile cele multe, măcar pentru puţină vreme.

Îi venea să râdă şi ochii lui licăreau.

— În cazul ăsta, doamnă Sanders, plăcerea va fi de partea mea.

Şi făcu o plecăciune, după care se întoarse la pompă şi îşi vârî capul sub apă.

— Mulţumesc, murmură ea, privind stropii de apă care se rostogoleau pe spatele bărbatului. Apoi se întoarse, conştientă că el o urmăreşte cu privirea – ştiind că nu-i era străin efectul pe care îl avea asupra ei.

Fir-ar să fie, gândi ea, furioasă. Omul ăsta era chiar o pacoste. Dar, pe când se apropia de cantină, îşi recăpătă buna dispoziţie şi zâmbi. Putea fi interesantă o zi petrecută cu el.

Brett rămase pe loc, în soarele care începea să dogorească; părul îi aluneca pe frunte, iar tăietura din bărbie îl ustura. De ani de zile nu se mai tăiase în timp ce se bărbierea, dar fusese aproape imposibil să-şi stăpânească mâna când se căznea să nu îl pufnească râsul.

Vrea să călărească, îşi zise el cu dispreţ. *Dar unde s-o fi crezând – la vreo fermă pentru turişti? Dacă doamna vrea să călărească, o să-i găsesc un cal, dar pun rămăşag că mâine n-o să-i mai ardă să dea ordine pe-aici. Nimic nu te aduce mai bine cu picioarele pe pământ ca o şedere prelungită în şa.*

Şi o privi apropiindu-se de cantină, admirându-i arcuirea frumoasă a fundului în pantalonii strâmţi. Apoi se repezi la un prosop şi se şterse înciudat. Femeia asta putea să-i aducă necazuri şi, cu cât afla mai repede ce punea la cale, cu atât mai bine.

Îşi trase cămaşa pe el şi recapitulă ce avea

să-i spună, întrebările la care aştepta răspuns. Dar niciuna nu suna cum trebuie. Nu părea genul de femeie care să poată înţelege dragostea unui bărbat pentru pământ. Era doar o orăşeancă răsfăţată care privea Churinga ca pe o aventură şi care se va sătura repede de locul ăsta după ce îi va trece entuziasmul.

Privi furios către cantină. Doamna Sanders ţinea în mâinile ei mici viitorul lui. Noii proprietari poate că nu erau dispuşi să cheltuiască cu un administrator, dar chiar dacă ea ar hotărî să rămână, nu avea garanţia că îl va păstra pe el. Gândul de a părăsi Churinga îi provoca o suferinţă cumplită şi îşi dădu seama că Ma avea dreptate. Singura modalitate de a-şi spori cât de cât şansele eră să se poarte amabil cu ea – lucru care nu ar fi fost atât de dificil în altă împrejurare –, dar ea părea hotărâtă să-l zăpăcească. În plus, el cunoscuse prea puţine femei din oraş, aşa că nu ştia cum trebuie să se poarte, în cele din urmă îşi îndesă pălăria pe frunte.

— Las-o baltă, mormăi el şi intră în cantină, să-şi ia şi el micul dejun.

Jenny fu prima persoană pe care o văzu. Era şi greu să treacă neobservată, mai ales pentru că îşi prinsese părul în aşa fel că i se vedea gâtul suplu, iar acolo unde cobora decolteul cămăşii i se ghiceau, ascunşi, sânii. Se grăbi să mute privirea când ochii ei violet îl zăriră, şi se aşeză în cel mai depărtat capăt al mesei. Luă ceainicul uriaş şi îşi turnă o cană, adaugă patru linguri cu zahăr şi amestecă bine. Avea nevoie de multă energie dacă va trebui să-şi petreacă ziua cu ea.

— Bună dimineaţa, Brett.

Ma îi aşeză în faţă o farfurie cu friptură, ouă şi cartofi prăjiţi.

— Asta ar trebui să te întărească dacă pleci călare cu doamna Sanders. Şi v-am pregătit şi prânzul să-l luaţi la pachet.

Conversaţia se întrerupse brusc, căci zeci de ochi se întoarseră spre el.

— Probabil că ne întoarcem până la prânz, bombăni el, concentrându-se asupra fripturii.

Ma se făcu că ignoră stânjeneala lui, de parcă intenţiona să înrăutăţească situaţia.

— Dacă zici tu… Dar e păcat să vă grăbiţi să vă întoarceţi când nu e nevoie.

Murmure vesele se auziră înjur, iar Stan Baker îl înghionti cu cotul.

— Ai dat de necaz, frăţioare. Ascultă-mă bine. Când femeile încep să facă planuri fără să ne întrebe, atunci e musai să punem piciorul în prag.

Şi vorbele lui atât de înţelepte îşi şi găsiră ecou în zarva care se produse pe loc.

— Stan, încetează cu aiurelile, mormăi Brett. Şi lasă-mă să mănânc liniştit.

— Şmecheria e să nu le laşi să te prindă, continuă Stan, râzând pe înfundate şi aprinzându-şi pipa, după care se întoarse spre ceilalţi ca să facă împreună haz de gluma lui.

Brett privi în partea cealaltă a mesei, către Jenny. Nu citea nici urmă de compasiune în privirea ei pentru felul în care i se dăduse lui peste cap întreaga dimineaţă; ba chiar, când ea se ridică de la masă, luându-şi farfuria şi ducând-o în bucătărie, mai avusese şi îndrăzneala de a-i face

cu ochiul.

Pofta de mâncare îi dispăru îndată şi împinse farfuria din care abia gustase. Îşi aprinse o ţigară. Jenny şi Ma îl făcuseră să pară un prostănac şi, cu toate că era obişnuit să fie tachinat, fiind cel mai mic dintre cei patru fraţi, îşi dădea seama că de data asta nu putea să iasă ceva bun. Ma era răspunzătoare pentru multe şi, când se va ivi ocazia, o va lua deoparte și-i va cere să se stăpânească şi să nu mai facă pe peţitoarea. În fiecare an proceda la fel. Aşa s-a şi trezit încolţit de Lorraine.

Îşi fumă ţigara şi îşi mai turnă o cană cu ceai. Cel puţin Lorraine era departe şi, atâta vreme cât rămânea acolo, nici nu-şi putea vârî nasul în treburile de aici. Iar el nu avea de gând să sporească hazul tovarăşilor săi grăbindu-se să o urmeze pe Jenny, ci îşi va bea ceaiul în tihnă.

Stan pufai din pipa lui, cu pieptul costeliv încă zguduit de tuşea provocată de hohotele de râs. Brett se uită la el cu luare-aminte, întrebându-se câte sezoane va mai apuca bătrânul ăsta mucalit. Avea cel puţin şaizeci de ani, dar încă era unul dintre cei mai îndemânatici tunzători de oi din New South Wales. Ciudat, însă trupul acela slab şi cocoşat nu părea să obosească niciodată.

— E timpul să mergem la muncă, spuse Stan, îndesându-şi pipa în buzunarul jachetei şi ridicându-se de la masă. Ma m-a alergat peste tot prin Queensland până să mă prindă şi m-a prins numai pentru că am lăsat-o eu.

Şi zâmbi.

— Ţine minte, băiete, o femeie să nu ştie

niciodată că vrei să fii prins – asta s-ar putea să-i dea idei.

Brett se uită la buzunarul din care ieşea fum.

— Într-una din zile o să iei foc din cauza pipei ăsteia.

Bătrânul scoase pipa fumegândă şi scutură restul de tutun într-o farfurioară.

— Stai liniştit, frate. Eu am de gând să mor în patul meu cu nevastă-mea lângă mine.

Preţ de câteva clipe păru preocupat de ceva, sugându-şi gingiile.

— Totuşi, eu zic că e vremea să laşi şi tu o femeie să pună mâna pe tine. Ai să te cocoşezi de bătrâneţe singur aici, şi nu e bine.

— Stan, nu-mi purta tu de grijă. Mie îmi convine situaţia asta, i-o întoarse Brett.

Apoi se ridică şi îşi trase pe frunte pălăria. Conversaţia începea să se apropie de o zonă pe care el ţinea cu tot dinadinsul să o ocolească.

Stan râse când dădură sita la o parte şi ieşiră, apoi se opri ca să-şi aprindă din nou pipa. O dată treaba făcută, trase fumul cu voluptate, stinse chibritul şi porni către staul.

Brett privi lung în urma lui. Nimeni nu stingea un băţ de chibrit sau o ţigară cu mai multă înverşunare decât o făcea un locuitor al tufişurilor. Fuseseră cu toţii martori ai puterii focului şi ai dezastrelor pe care le putea produce. Plecă şi el de la cantină, cu gândul la ce-i spusese bătrânul – şi, cu toate că îi venea greu să recunoască, Stan avea dreptate. Era într-adevăr singur. Nopţile nu mai erau la fel de când plecase

Marlene, iar casa părea pustie, nemaiavând

cu cine să schimbe o vorbă despre altceva în afară de oi. În plus, de când se mutase în locuinţele muncitorilor, simţea lipsa intimităţii în care asculta muzică sau citea în liniştea serilor lungi. Bărbaţii erau o companie plăcută, dar din când în când tânjea după parfumul şi după mângâierea pe care o putea aduce o femeie într-o casă.

Ridică ochii spre soarele care se înălţase bine pe cer. Gândurile nu-l ajutau cu nimic, aşa că, pierzându-şi răbdarea, porni cu pas apăsat spre grajd ca să-i înşeueze doamnei Sanders iapa murgă.

Jenny se căţărase pe gard şi se uita la Brett cum înşeua acum iapa. Asemeni celorlalţi bărbaţi de la Churinga, făcea şi el parte din decorul locurilor, şi ei îi era greu să şi-l imagineze altundeva. Era dur şi ars de soare şi vânt ca pământul însuşi, aspru ca iarba şi misterios cum misterioasă era prezenţa atâtor păsări şi flori exotice, delicate, în ţinutul acela arid.

Îi păru rău pentru stinghereala pe care o simţise la micul dejun şi ea i-ar fi pus capăt dacă ar fi fost, într-adevăr, de folos. Însă nu ştiuse că Simone avea să spună în gura mare ce planuri aveau ei şi, în plus, îşi dădea seama că intervenţia ei ar fi dat naştere la şi mai multe interpretări. Avea o vagă bănuială că Simone încerca să cam facă pe peţitoarea pe socoteala ei şi îşi propuse ca după orele de călărie să stea de vorbă cu ea între patru ochi. Brett era, ce-i drept, diferit de toţi bărbaţii pe care îi cunoscuse. Stilurile lor de viaţă se ciocneau de fiecare dată, iar ei nu aveau nimic în comun. În afară de Churinga. Şi chiar şi-aşa, pe

acest temei nu putea clădi mai mult decât o prietenie. Era prea curând – mult prea curând.

Jenny se dădu jos de pe gard, luă desaga cu merinde şi străbătu păşunea. Bărbatul şi cei doi cai o aşteptau şi, cu toate că ofereau o privelişte încântătoare, având ca fundal muntele Tjuringa, ea nu putu să nu se gândească ce bine ar fi fost dacă Peter ar fi aşteptat-o cu frâiele în mână. Acesta era visul lui – acesta era viitorul pe care şi-l dorise pentru ei amândoi iar ea nu era deloc sigură că era drept să se bucure doar ea de el.

Se pare că nu-şi putu tăinui bine nostalgia care o cuprinsese. Zâmbetul de pe chipul lui Brett se topi când se uită la ea cu mai multă luare-aminte.

— V-aţi răzgândit cumva, doamnă Sanders? Dacă vreţi, putem amâna.

Jenny îşi alungă din minte gândul la Peter şi Ben şi îşi puse mănuşile de călărie.

— Nici vorbă, domnule Wilson. Ai putea să mă ajuţi?

Brett îşi împreună palmele şi, când ea sprijini piciorul, o săltă în şa. Zâmbetul îi reapăru pe buze când încălecă şi el.

— Mai întâi o să ne îndreptăm spre sud. Apoi o să ne oprim să luăm masa la umbră, la poalele muntelui. Şi o privi întrebător. Sunteţi de acord?

Jenny încuviinţă dând din cap şi apucă frâul. Iapa rupsese un smoc de iarbă şi mesteca, mulţumită. Era bătrână şi blajină, iar Jenny răsuflă uşurată şi îi păru rău pentru gândurile deloc binevoitoare la adresa lui Brett. Se temuse să nu-i fi pregătit vreo sălbăticiune de cal numai ca să o

pună la punct, însă el se dovedise mai puţin pizmaş decât îl crezuse. Dar pentru ea, până şi iapa asta bătrână însemna o adevărată aventură după un timp atât de îndelungat şi trebuia să se concentreze ca să nu cadă şi să se facă de râs.

Se îndepărtară de casă, picioarele cailor făcând iarba să foşnească. După ce ieşiră din păşunea casei şi porniră înainte, de-a lungul câmpului, caii porniră la galop.

— Dar vă ţineţi chiar foarte bine în şa, doamnă Sanders, îi strigă Brett. Sunteţi puţin încordată, dar era de aşteptat cu un cal străin.

Jenny strânse din dinţi şi încercă să zâmbească, să dea de înţeles că e sigură pe ea. Surpriza pe care o manifesta el faţa de îndemânarea ei nu era nimic pe lângă strădania sa epuizantă de a rămâne în şa. Începuse să şi tremure din pricina încordării genunchilor şi a mâinilor. Îi lipsea condiţia fizică, îi lipsea şi exerciţiul şi ar fi vrut să călărească o vreme singură înainte de a ieşi cu el.

Dar, uitându-se înainte, spre muntele Tjuringa, şi văzând cât era de întins şi de pustiu ţinutul acesta acoperit de iarbă argintie, se bucură că venise Brett cu ea. Ar fi fost o nebunie să plece singură călare pe-acolo, pentru că de-ar fi căzut sau s-ar fi rănit, ar fi putut trece ore până să o găsească cineva.

Îşi aminti de Matilda şi de goana ei disperată după eliberare. I se părea că aude zgomotul ghetelor ei pe pământul uscat şi tare şi ecoul strigătelor ei după ajutor. Pe aici trebuie să fi venit copila aceea cu mulţi ani în urmă.

— Ne îndreptăm spre munte, îi strigă Brett peste umăr. Aţi vrut să aflaţi mai multe despre Churinga, ei bine, asta e şansa dumneavoastră.

Şi dădu pinteni calului, pornind într-un galop mai alert.

Jenny se desprinse de trecut şi se întoarse brusc în realitatea prezentă. Îşi îndemnă şi ea iapa să grăbească paşii. Trupul animalului era scăldat de sudoare, dar Jenny prinse mai bine frâiele şi se grăbi pe urmele lui Brett. Se ridică în şa şi se aplecă aproape de grumazul calului, ţinând genunchii strânşi. Avea să fie un test dur al nervilor şi mai că îşi dorea să nu fi făcut ea propunerea. Dar nici prin minte nu-i trecea să-i dea lui Brett prilejul să afle cât de tare se temea.

Apoi, ca prin minune, teama dispăru şi nici nu se mai simţea încordată. Se îndreptă şi dădu frâu liber iepei. Pălăria îi căzu pe spate, rămânând agăţată de gât cu şnurul subţire de piele. Părul îi flutura în vânt şi se simţi cuprinsă de bucuria libertăţii. O încânta peste măsură să simtă adierea caldă a vântului pe faţă şi stabilitatea calului de sub ea.

Brett se depărtase destul. Trupul abia dacă i se mişca, deşi calul lui alerga, de parcă nici nu atingea pământul, cei doi – omul şi calul – într-o armonie desăvârşită pe fundalul accidentat al muntelui Tjuringa. *E minunat,* îşi zise ea. *Aş putea merge aşa întruna..*

Când se apropiară mai mult de munte, Jenny observă că era doar parţial acoperit cu vegetaţie pitică. La poale, arbori seculari formaseră o adevărată oază şi, apropiindu-se şi mai mult, se

auzi distinct curgerea apei şi cântecul păsărilor. S-ar putea ca Matilda să fi ajuns până aici – însă Jenny era hotărâtă să nu mai lase gândurile negre să-i strice ziua aceea încântătoare.

Îl urmă pe Brett în răcoarea de sub bolta verde a copacilor, până ce ajunseră la bazinul săpat în stâncă şi la cascadă. Opri calul şi se uită la Brett zâmbind. Abia mai respira şi ştia că a doua zi va fi înţepenită de febră musculară, dar acum nu simţea decât bucuria de a fi călărit.

— A fost nemaipomenit, zise ea pe nerăsuflate. Îţi mulţumesc că m-ai însoţit.

— Staţi liniştită, mormăi el, sărind din şa şi venind lângă ea.

— Nu m-ai înţeles, zise ea. Nu credeam că o să mai pot călări vreodată după accident. Dar am făcut-o. Chiar am făcut-o. Şi se aplecă pe gâtul iepei şi o bătu uşor cu palma. Bravo, fetiţo, îi şopti ea.

Expresia lui Brett era indescifrabilă.

— Ar fi trebuit să-mi spuneţi. V-aş fi lăsat mai mult timp să vă obişnuiţi cu Mabel. Nu mi-am dat seama.

Jenny ridică din umeri.

— Nici nu aveai cum. Aveam cincisprezece ani, iar calul nu era încă suficient îmblânzit. S-a speriat, eu am căzut şi nu m-am dat la o parte din calea lui la timp.

Vorbea degajat, însă nu uitase durerea provocată de copita grea care o lovise în umăr şi în coaste. Luni de zile trecuseră până i se vindecaseră oasele rupte.

— Ar fi bine să ne odihnim puţin, doamnă

Sanders. Aţi călărit mult, iar apa este acum bine venită.

Jenny dădu drumul frâului şi îşi trecu un picior peste şa, gata să sară. Atunci, înainte să-şi dea seama ce se petrece, două braţe vânjoase o ridicară şi o lăsară jos. Simţi bătăile inimii lui şi căldura palmelor pe mijlocul ei, înainte să-i dea drumul pe pământ. Se întoarse spre el, copleşită de emoţie.

— S-a întâmplat ceva, doamnă Sanders?

Îngrijorarea din privirea lui dispăru îndată şi Jenny nu îşi dădea seama dacă roşeaţa din obrajii lui se datora stânjenelii de a fi fost atât de aproape de ea sau efortului fizic.

Se trase un pas înapoi.

— Nu, nu s-a întâmplat nimic. Mulţumesc. Doar că mă dezobişnuiserăm de mersul călare. Cred că mi-am cam pierdut condiţia fizică.

Privirea lui o cercetă în treacăt de sus până jos, apoi se opri asupra chipului ei. Figura lui vorbea de la sine, însă el nu mai zise nimic. Se întoarse şi o conduse printre trunchiurile copacilor către bazinele de apă.

— Dar cu caii ce facem? N-ar trebui să-i priponim?

— Nu e nevoie. Caii din herghelie sunt obişnuiţi să rămână pe loc dacă frâiele sunt lăsate jos.

Luară apă în pălării. Era rece ca gheaţa, stingând arşiţa din gâtul ei, răcorindu-i faţa şi trupul dureros. După ce îşi potoliră setea, rămaseră în tăcere în timp ce caii se adăpau.

Brett îşi aprinsese o ţigară şi se uita în gol,

absent, pe când Jenny îşi frământa mintea cam ce-ar putea discuta cu el. Conversaţia banală, politicoasă l-ar fi plictisit, iar ea ştia atât de puţine despre slujba lui, încât ignoranţa ei ar fi putut-o face să pară proastă.

Oftă şi privi lung în jurul ei. Muntele Tjuringa era format din piatră închisă, colorată ici-colo cu portocaliu, şi se înălţa în neorânduială, de parcă cineva ar fi aruncat stâncile la întâmplare una peste cealaltă. Cascada venea dintr-o fisură adâncă, ascunsă aproape cu totul privirii de către vegetaţia bogată, iar în apa din bazine se oglindeau desenele vechi de secole făcute de băştinaşi pe pereţii muntelui.

— Ce s-a întâmplat cu tribul care a trăit în ţinutul ăsta? întrebă ea în cele din urmă.

— Bitjarra? Brett îşi privi capătul ţigării. Încă îşi mai fac din când în când apariţia pentru nişte întruniri tradiţionale, fiindcă ei consideră locul ăsta sacru, însă majoritatea au plecat în oraşe.

Jenny îşi aminti de băştinaşii rătăcitori care se hrăneau şi se îmbătau pe străzile din Sydney. Pierduţi în aşa-zisa civilizaţie, uitându-şi cultura străveche, ţinuturile natale fiind ocupate cu forţa de fermieri, ei trăiau de pe o zi pe alta din pomana oamenilor.

— E trist, nu-i aşa?

Brett ridică din umeri.

— Unii dintre ei au rămas credincioşi Visării, însă li s-a dat şi lor de ales, ca tuturor. Viaţa lor aici a fost destul de dură, aşa că de ce-ar rămâne?

O privi pe sub borul pălăriei.

— Bănuiesc că te gândeşti la Gabriel şi la

tribul lui.

Jenny dădu din cap. Nu o mira faptul că şi el citise jurnalele – altfel nu ar fi fost atât de hotărât să-i interzică ei să le vadă.

— Au plecat cu mult timp în urmă. Dar chiar acum mai sunt câţiva argaţi Bitjarra care lucrează pentru noi, probabil rude îndepărtate. Foarte pricepuţi la cai aceşti Bitjarra.

— A fost bine pentru Matilda Thomas să-i aibă în preajmă atunci. Trebuie să-i fi fost greu după ce a murit Mervyn.

Brett îşi stinse ţigara.

— Oricum ar fi, viaţa aici este dură. Fie o înfrunţi, fie te doboară ea pe tine.

O privi pătrunzător preţ de câteva clipe, apoi întoarse capul.

— Bănuiesc că peste puţin timp o să vă hotărâţi să vindeţi şi să vă întoarceţi la Sydney. Aici e prea greu pentru o femeie – mai ales când e singură.

— Se poate, murmură ea. Dar nici Sydney-ul nu e o sărbătoare. Suntem, într-adevăr, în anii şaptezeci, dar mai e până când femeile vor fi considerate egale bărbaţilor.

Brett pufni nemulţumit, iar Jenny se întreba ce remarcă tăioasă avea să-i mai dea acum, dar văzu că se răzgândise.

— Să ştii că eu nu am trăit întotdeauna în oraş, declară ea hotărât. Până la şapte ani am stat la Dajarra, apoi m-am mutat la o fermă, în Waluna, unde am locuit împreună cu John şi Ellen Carey până când am împlinit cincisprezece ani. Abia atunci am plecat la Sydney, la colegiul de artă. Pe

soţul meu l-am cunoscut în oraş, aşa că am rămas acolo, însă amândoi am vrut mereu să ne întoarcem într-o bună zi aici, la ţară.

Brett o privi gânditor.

— La Dajarra nu e decât un orfelinat catolic, atât.

Jenny încuviinţă, dând din cap.

— Întocmai. Pentru o vreme a fost casa mea, dar nu am de gând să mă duc acolo nici măcar în vizită.

Brett se ridică în picioare şi luă în gură un fir de pai pe care îl mestecă, tulburat.

— Doamnă Sanders, să ştiţi că îmi pare rău pentru impoliteţea de ieri. M-am gândit…

— Te-ai gândit că nu sunt decât o bogătaşă care a venit să-ţi facă zile fripte, continuă ea ideea. Brett, eu nu ţi-am povestit despre trecutul meu ca să ţi se facă milă de mine. Nu am vrut decât să nu mai fie neînţelegeri, asta e tot.

— Punct ochit, punct lovit, răspunse el zâmbind.

— Perfect.

Şi se întoarse, uitându-se uimită cum un stol de papagali viu coloraţi alcătuiră un curcubeu printre ramurile copacilor. Când privi înapoi spre Brett, îl văzu întins pe spate şi cu pălăria trasă pe ochi. Era limpede, conversaţia lor luase sfârşit.

După câteva minute, Jenny îşi pierdu răbdarea şi se hotărî să privească mai de-aproape picturile băştinaşilor. Culorile erau atât de intense de parcă abia ieri fuseseră pictate şi înfăţişau păsări şi animale sălbatice care fugeau îngrozite de oameni care le vânau cu suliţe şi bumeranguri.

Erau nişte cercuri şi spirale, şi presupuse că ar fi totemuri tribale; printre arbuşti descoperi urme de palme, mai mici decât palmele ei, care marcau o trecere.

Îşi croi drum printre tufişuri, minunându-se de fiecare nouă descoperire. Dădu de o grotă care ducea în inima muntelui, pe ale cărui ziduri erau înfăţişate creaturi fabuloase. Era gravat acolo un Wanjinna, spirit al apei, care părea să se ridice dintr-o crăpătură a stâncii în sus, spre cascadă. Înaintă şi mai mult printre tufişuri şi începu să urce. Ajunse pe un fel de platou, unde găsi muşuroaie de pământ galben aşezate în formă de cerc în jurul cenuşii unde fusese aprins cândva un foc şi unde rămăseseră acum doar oasele şi penele de pe urma festinului. Se lăsă pe vine şi privi printre vârfurile copacilor către câmpie. Aproape că putea auzi muzica fluierelor de bambus. Aceasta era inima vechii Australii. Moştenirea ei.

— Ce naiba faceţi? Unde-aţi plecat de una singură?

Brett apăru dintre tufişuri şi se opri lângă ea gâfâind din pricina urcuşului.

Jenny ridică privirea către ochii aceia care scăpărau fulgere şi se ridică de jos fără să se grăbească.

— Domnule Wilson, înţelege odată că nu sunt un copil, îi răspunse ea calm. Ştiu să-mi port singură de grijă.

— Zău? Atunci cum de n-aţi văzut scorpionul de pe cizmă?

Jenny se uită îngrozită la creatura minusculă care era gata să o înţepe acolo unde se termina

cizma şi unde şoseta era singura apărătoare. Rămase stană de piatră, apoi, cu o mişcare fulgerătoare, îl îndepărtă, lovindu-l cu mâna apărată de mănuşă.

— Mulţumesc, zise ea înciudată.

— Nu zic că nu aţi crescut la Waluna, dar încă mai aveţi multe de învăţat. După care bodogăni: Am crezut că aveţi atâta minte ca să nu urcaţi singură până aici.

— Poate nu mi-a plăcut compania pe care o aveam jos, lângă bazin, îl repezi Jenny la rândul ei.

— Dumneavoastră aţi insistat să vă însoţesc.

Jenny îşi îndesă pălăria pe cap şi trecu vijelios pe lângă el.

— Am greşit. Dar a doua oară n-o să se mai întâmple.

— Foarte bine. Pentru că am altceva mai bun de făcut decât să fiu dădaca unei femei fără minte care se amuză plimbându-se pe lângă cuiburile de scorpioni.

Jenny se întoarse, mânioasă că fusese luată prin surprindere de scorpion şi cu orgoliul rănit.

— Nu uita cu cine stai de vorbă, domnule Wilson, şuieră ea printre dinţi.

— Nu am cum să uit – credeţi-mă. Dar dacă nu v-aţi purta ca o copilă neastâmpărată, nu aţi fi tratată astfel, i-o întoarse el.

— Cum îndrăzneşti? întrebă Jenny cu un calm care nu prevestea nimic bun.

Brett prinse brusc palma care era gata să-l lovească şi o trase mai aproape de el.

— Îndrăznesc, pentru că dacă vi s-ar întâmpla ceva, eu aş fi cel învinovăţit.

Şi-i dădu repede drumul.

— E timpul să plecăm. Am treabă acasă.

Jenny porni după el, furioasă încă.

— Ce-i cu tine? întotdeauna eşti atât de necioplit?

Ajunseră la bazin şi Brett apucă frâiele cailor. Se întoarse spre ea cu o privire stranie în umbra întunecată a copacilor.

— Uitaţi care e treaba, doamnă Sanders. Dacă vă jucaţi cu focul, să fiţi pregătită să vă şi ardeţi.

Jenny se calmă brusc, acum jenată. Îl privi în ochi, dar nu mai văzu acolo nici urmă de umor, nici în fermitatea bărbiei nemişcate. Îi smulse frâul din mână şi, fără să mai aştepte ajutorul lui, încălecă.

Călăriră tăcuţi înapoi spre casă, cuvintele lui răsunând necontenit în mintea ei. Ce-a vrut să spună şi de ce a devenit atât de irascibil? Ea nu făcuse decât să cerceteze un loc străvechi al băştinaşilor. Să fi fost acesta – şi episodul cu scorpionul – un motiv întemeiat ca el să devină atât de nepoliticos, chiar belicos?

Janny se tot foia în şa. Nu era deloc în apele ei, o făcea să se simtă atât de… Cum? Tulburată? Vinovată? Stânjenită? Oftă, abătută. Nu ştia cum să caracterizeze efectul acesta pe care Brett Wilson îl avea asupra ei şi o agasa grozav faptul că nu înţelegea ce simţea.

Când ajunseră la păşunea din spatele casei, Jenny alunecă din şa. O dureau spatele şi braţele, iar degetul acela pe care îl avea în plus se frecase de cizmă şi o rodea îngrozitor. Data viitoare se va

încălţa cu cizmele cele vechi, hotărî ea amărâtă. Şi va pleca împreună cu altcineva. O dimineaţă petrecută în compania lui Brett Wilson fusese mai mult decât suficientă.

— Mulţumesc, îi zise ea pe un ton glacial. Sper că nu ţi-am răpit prea mult din preţiosul dumitale timp. Acum te poţi întoarce la treburile gospodăriei.

Răutăcioase cuvinte, şi îi păru rău chiar în momentul în care le rosti – dar ar fi fost chiar nesăbuită dacă s-ar fi scuzat după cât de grosolan se purtase el.

Brett luă frâiele, deşeuă caii şi plecă. Primi mulţumirea ei doar cu o înclinare scurtă a capului.

Simone era în bucătărie, cu o cană de ceai şi o farfurie cu salată şi brânză în faţă. Chipul ei se lumină de curiozitate şi nerăbdare.

— Ce devreme v-aţi întors! Cum a fost?

Jenny îşi aruncă pălăria pe masă şi se aşeză. O dureau şi muşchii de existenţa cărora habar nu avea, iar piciorul îi zvâcnea.

— Călăritul în sine a fost formidabil, dar despre companie nu pot spune acelaşi lucru.

Simone rămase cu ceainicul în mână, nedumerită.

— Adică… tu şi Brett v-aţi certat?

Jenny încuviinţă dând din cap.

— A fost nepoliticos – şi zău că nu înţeleg ce l-a apucat.

— Iartă-mă, draga mea, dar nu-mi vine să cred ce aud. Ce s-a întâmplat?

— Nimic, îi răspunse Jenny îmbufnată.

Acum tot ce se petrecuse i se părea pueril şi

nu avea rost să mai insiste.

— Poate că tocmai asta e şi problema.

Şi Simone zâmbi, turnând ceai în căni.

Jenny se uită curioasă la chipul femeii care trăda o ciudată satisfacţie.

— Asta ce vrea să însemne?

Simone începu să râdă şi o bătu protector pe mână.

— Nimic, draga mea. Chiar nimic. Totuşi mi se pare ciudat să spui despre Brett că e nepoliticos. De obicei Brett e un băiat foarte de treabă. Multe fete ar da orice numai să se bucure de o plimbare călare cu el.

— În cazul ăsta, Lorraine şi toate celelalte sunt bine venite. Eu am şi altceva de făcut decât să-mi petrec dimineaţa cu Brett Wilson.

— Jenny, ia stai puţin. Între Lorraine şi Brett nu e nimic mai mult decât ce-şi imaginează ea. El nu s-a mai apropiat serios de o femeie de când l-a părăsit soţia lui.

Furia din privirea femeii nu trecu neobservată şi Jenny se întrebă ce făcuse, oare, Marlene de-o supărase atât de tare.

— Iar nevastă-sa asta nu a fost nici ea vreo comoară, încheie Simone. L-a dus de nas pe bietul Brett.

— Cum adică?

Era clar că Simone ţinea mult la Brett şi era convinsă că el nu putea face nimic rău, că nicio femeie nu era suficient de bună pentru el.

— Cânta într-un bar din Perth, din câte am auzit eu, începu ea, încrucişând braţele la piept. Dar am impresia că bărbaţii nu veneau acolo doar

pentru vocea ei, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Se opri şi-şi strânse buzele enervată.

— Bietul Brett. A crezut că s-a ales cu o soţie drăgălaşă care îi va fi credincioasă şi care îi va umple casa de copii. A provocat o mulţime de necazuri pe-aici nesuferita aia. Nu-şi putea ţine mâinile acasă şi pace.

Şi oftă necăjită.

— Nu e de mirare că e atât de irascibil cu femeile. Crede că suntem făcute toate din acelaşi aluat. Dar cu Lorraine cum de s-a încurcat? Din câte îmi dau eu seama, ea şi Marlene au chiar multe în comun.

Simone ridică din umeri.

— E tânără, frumoasă şi disponibilă. Iar un bărbat are şi el nevoile lui, Jenny – şi Brett e, la urma urmelor, bărbat –, dar nu cred că a înnebunit într-atât încât să rămână cu ea. Fătuca asta se înşală dacă-şi închipuie că poate pune mâna pe Brett. După câte a pătimit cu Marlene, el caută acum ceva cu adevărat stabil.

Jenny îşi aminti figura nerăbdătoare a lui Lorraine şi veselia care o cuprinsese de îndată ce sosise Brett la Wallaby Flats.

— Biata Lorraine, oftă ea.

Ma pufni, nemulţumită.

— E cu dus şi-ntors aici. Nu te amărî prea mult pentru fata asta. A avut mai mulţi bărbaţi decât am văzut noi două la un loc, adaugă ea dispreţuitor.

Jenny mestecă în ceai.

— Noi doi pur şi simplu nu ne putem înţelege. Faţă de Peter, răposatul meu soţ, Brett este atât

de morocănos, atât de greu se poate apropia cineva de el. L-am supărat cu ceva – este?

Simone începu să râdă.

— Nu e ceea ce-ţi imaginezi.

Jenny o privi încruntată.

— Asta ce mai vrea să însemne?

Simone lăsă la o parte voia bună şi deveni serioasă.

— Nimic, draga mea. Doar că… Brett se teme că vei vinde locul ăsta şi-l vei lăsa fără slujbă şi casă. De zece ani munceşte pe rupte ca să facă proprietatea să arate aşa cum o vezi astăzi, şi i s-ar frânge inima dacă ar trebui să plece.

— Bine, dar în cazul ăsta nu a găsit deloc metoda cea mai bună ca să mă impresioneze, răbufni Jenny.

Simone făcu un gest de negare cu mâna.

— Aşa înţelege el să-şi ascundă sentimentele. Ce să-i faci, băieţii ăştia de pe-aici sunt mai necopţi la minte. Ei sunt convinşi că trebuie să pară duri, puternici, şi-atât. Stan al meu vine de la staul râzând şi glumind de parcă n-ar avea nicio grijă. Dar câteodată, când crede că nu sunt atentă, ar urla de durere de spate.

Jenny îşi termină ceaiul în linişte. Începea să înţeleagă purtarea lui Brett. Asprimea trebuia să camufleze teama, încerca să-i dovedească cum că Churinga era o proprietate care merita să fie păstrată. Era un loc pe care el îl putea administra cu pricepere şi înţelepciune. Sosirea ei îl tulburase – era tânără, era femeie şi viitorul lui depindea de ea.

Îşi aminti căldura mâinilor lui pe spatele ei şi

bătăile inimii atât de aproape de inima ei atunci când o trăsese lângă el după ce ea vrusese să-l lovească. Observase la el în clipa aceea ceva ce fusese gata să-i străpungă apărarea – ceva ce ea recunoscuse. Şi totuşi... era greu de crezut.

— Simone, sunt frântă după călătoria asta. Îţi mulţumesc pentru ceai şi pentru lămuriri. Ne vedem mai târziu.

— Bine. Oricum, e vremea să încep să pregătesc cina.

Jenny străbătu curtea şi se îndreptă spre casă, gândindu-se mereu la felul în care petrecuse ziua. Churinga îşi aruncase vraja asupra ei, iar ea trebuia să hotărască ce era de făcut. *Dar nu încă,* îşi zise ea. *Sunt aici doar de câteva zile şi n-o să-l las pe Brett Wilson să-mi influenţeze judecata.*

Storurile erau trase şi bucătăria o întâmpină cu răcoarea şi umbra ei binefăcătoare. Privi către cufărul deschis, la rochia care strălucea suav în lumina puţină şi, deşi era sfârşită de oboseală, îşi dădu seama că trebuie să citească următorul jurnal.

Îşi scoase îndată cizmele din picioare, îşi masă puţin degetele înainte să urce în pat şi după câteva minute evadă din nou în lumea Matildei.

Turma fusese adusă pe păşunea casei. Oile erau murdare şi ude, slabe şi mai puţine la număr, iar mieii de primăvară erau mai puţini decât se aştepta Matilda. Încasările de pe lână nu aveau cum să acopere datoriile făcute de tatăl ei. Trebuia să găsească o altă modalitate de a plăti.

Privind la turma care păştea nestingherită iarba proaspătă, îndestulătoare acum, Matilda

simţi pruncul mişcând în pântecele ei. Într-adevăr, fusese o hotărâre înţeleaptă aceea de a aduce oile atât de devreme. Churinga era pustie, îi avea doar pe Gabriel şi familia lui şi curând ea nu va mai putea străbate singură câmpul. Tunderea oilor se putea face şi acolo şi în felul ăsta ea putea supraveghea toate lucrările.

Simţea cum îi creşte pântecele, dar nu putea urî copilul acela. Conceput în păcat, el nu avea totuşi nicio vină – iar Matilda era hotărâtă să-i ofere tot ce avea viaţa mai de preţ.

Zilele se măriră, devenind tot mai călduroase, iar iarba începu să-şi piardă verdele de primăvară şi prospeţimea. Matilda ieşea călare în fiecare zi, însoţită de Gabriel şi de Bluey, ca să repare gardurile şi să cureţe pâraiele de aluviuni. Nopţile le petrecea rătăcind printre socoteli şi bilanţuri. Când aveau să apară creditorii, ea trebuia să fie pregătită.

Grădina de zarzavat asigura tot necesarul pentru hrană, la fel şi vacile de lapte şi purceii. Ceea ce era pe terminate erau proviziile de petrol lampant, faină, zahăr, sare şi lumânări. Perioada de tundere a oilor se apropia şi, dacă reuşea să se descurce fără să le vândă, nu rămânea decât să găsească bani ca să-i plătească pe lucrători.

Atinse cu mâna medalionul primit de la mama ei. Matilda îl purta zi de zi acum – nu mai avea de ce să se teamă de

Mervyn. Era foarte valoros, ar fi putut lua mulţi bani pe el, dar nici prin minte nu-i trecea să-l vândă. Mai bine să dea nişte arme din colecţia lui Mervyn în schimbul seminţelor şi al unei cantităţi

bune de faină. Profeţia sumbră a lui Ethan răsuna în tăcerea casei şi, în ciuda hotărârii ei de a-i dovedi că se înşelase, simţea că e pe cale să piardă Churinga.

Veniseră după ea cam la o lună după ce încetaseră ploile. Nu se vedea că e însărcinată pentru că se îmbrăcase cu o cămaşă largă şi o salopetă veche a lui Mervyn, iar când ei intrară în curte, o văzură urcată pe scară şi ajutându-i lui Gabriel să repare acoperişul.

Matilda ştia cine erau oaspeţii şi ştia şi de ce veniseră. Se uită la ei de sus şi se întrebă dacă îi vor da măcar şansa să le prezinte, în linii mari, propunerea ei. Era limpede că ceva puseseră şi ei la cale – dovadă că veniseră împreună. Pe măsură ce cobora de pe scară, se pregăti sufleteşte pentru bătălie.

Până să ajungă ea, ei descălecaseră şi acum o aşteptau pe verandă. Matilda băgă de seamă că îi evitau privirea şi că îşi frământau, neliniştiţi, pălăriile în mâini. Hotărî să nu irosească timpul făcând conversaţie.

— Nu am bani, le zise fără să ezite o clipă. Dar într-un fel sau altul am de gând să plătesc datoriile tatei.

— Ştim asta, domnişoară Thomas.

Hal Ridgley era proprietarul băcăniei din Lightning Ridge şi, deşi era om în vârstă, păru că se sfieşte să-i înfrunte privirea.

Matilda se uita de la unul la celălalt. Mai încolo de Ridgley aşteptau Joe Tucker de la cârciumă, Simmons de la bancă şi Sean Murphy de la Woomera. Matilda inspiră adânc şi se

întoarse spre Sean. Era plăcut de toată lumea din zonă şi părerea lui era apreciată şi respectată. Dacă l-ar câştiga de partea ei, ar avea şanse să-i convingă şi pe ceilalţi să-i primească oferta.

— Tata ţi-a rămas dator pentru berbecul acela şi pentru cele două oi. De berbec încă am nevoie ca să-mi măresc turma, dar amândouă oile au câte doi miei zdraveni, sănătoşi, îi accepţi ca plată?

Omul cu părul cărunt, în care străluceau razele soarelui, căzu pe gânduri.

— Berbecul acela e bun de prăsilă. Pe mine m-a costat o grămadă de bani, domnişoară Thomas, spuse el într-un târziu. Nu ştiu ce să zic.

Matilda luase în calcul ezitarea lui.

— Sean, îţi dau atunci şi cele două oi, îi zise ea fără să-şi piardă cumpătul. Dar berbecul trebuie să mai rămână aici încă un sezon dacă e să supravieţuiesc.

Murphy se uită la ceilalţi bărbaţi care aşteptau să-i audă răspunsul, apoi dădu afirmativ din cap.

— Domnişoară Thomas, mie târgul mi se pare corect.

Matilda simţi că îi creşte inima. Se întoarse apoi către

Hal Ridgley şi-i zâmbi.

— Ploile au venit înainte ca eu să pot folosi toată cantitatea de furaje aduse de tata. Poţi să iei înapoi tot ce a rămas şi ai să primeşti şi şaua spaniolă, ca să fim chit.

Observă imediat satisfacţia din privirea lui şi insistă asupra avantajului de a încheia un asemenea târg.

— Ţi-a plăcut întotdeauna şaua asta şi cu siguranţă valorează mai mult decât îţi datorăm.

Hal roşi auzind-o.

— Sunt sigur că furajele sunt pline de gărgăriţe, dacă n-or fi şi roase de şoareci în întregime.

— Nu, asta nu se întâmplă în hambarele mele, i-o întoarse Matilda. Le-am depozitat în lăzi de metal şi capacele se închid etanş.

Îşi îndreptă spatele şi privi fix spre pieptul lui.

— Batem palma?

Când Sean îl înghionti, bărbatul încuviinţă dând din cap cu un gest scurt, reţinut, iar Matilda zâmbi, mulţumită în sinea ei. Râvnise întotdeauna la şaua frumos lucrată şi împodobită a lui Mervyn – şi, cu toate că ar fi obţinut mai mult dacă ar fi vândut-o la oraş, ştia că nici Hal nu o putea refuza.

Joe Tucker făcu un pas înainte şi-i înmână un teanc de chitanţe.

— Uite poliţele lui Mervyn. Unele sunt vechi.

Matilda îşi simţi pulsul luând-o la galop. Spre deosebire de celelalte datorii, pe cele faţă de proprietar nu le cunoştea prea bine. Răsfoind hârtiile semnate de tatăl ei, Matilda se posomorî. Mulţi bani. Multe pariuri pierdute. Mult whisky. Suma depăşea posibilităţile ei.

— Îmi pare rău, Matilda. Dar şi eu am o mulţime de facturi de plătit şi nu-mi pot permite să renunţ la banii ăştia. Treburile nu merg prea bine acum nici pentru mine.

Matilda îi zâmbi trist. Bietul Joe. Era un om cumsecade. Şi lui îi era la fel de greu să-i ceară ei

despăgubire pentru datoriile lui Mervyn. Privi dincolo de curte, către păşunea îngrădită unde caii păşteau în tihnă. Avea calul ei, roibul care era doar pe jumătate îmblânzit, alţi doi care erau încă sălbatici şi iapa sură a tatălui său.

Tăcerea se prelungea tensionată, întreruptă la răstimpuri de scârţâitul şezlongului de pe verandă în care se legăna Simmons, bancherul. Matilda se simţi zguduită de un fior. Tatăl ei părea să se fi întors din mormânt şi o pândea, gata să o prindă.

Se smulse din gânduri şi se concentră asupra lui Joe.

— Uite cum facem. Iei cei doi cai sălbatici şi-i vinzi. Dacă ai să-i îmblânzeşti mai întâi, poţi să iei bani frumoşi pe ei. În plus, amândoi sunt armăsari, aşa că ai putea să încerci la Chalky Longhorn, la Nulla Nulla. El caută cai pentru curse.

Tucker se posomorî.

— Matilda, nu mă pricep la îmblânzit caii. Dacă mi-ai da roibul şi cei doi armăsari, aş fi sigur că-mi recuperez banii.

Matilda se uită spre roibul ei. Era o iapă superbă, alerga repede şi era zdravănă şi sigură pe picioarele ei. Păstrase o doză de sălbăticie, atât cât să uimească la cursele de cai. Data trecută Mervyn îl învinsese pe unul dintre argaţi care părea favorit şi câştigase o mulţime de pariuri. Dar Matilda nu putea să o piardă şi pe ea, şi pe cei doi armăsari. Însemna să rămână fără niciun cal dacă Lady ar păţi ceva. Era bătrână şi curând nu va mai putea face faţă la muncă.

— Fie roibul, fie armăsarii, spuse ea hotărât. Nu ţi-i pot da pe toţi trei.

Din ce în ce mai încrezător, Joe deveni mai bătăios, mai neînduplecat.

— Tatăl tău îmi este dator de multă vreme şi să ştii că doar din respect pentru tine nu i-am dat poliţele astea lui Squires. Abia aşteaptă să pună mâna pe Churinga.

Matilda îi văzu ochii licărind acum, când scosese asul din mânecă. Înţelese că asta era o bătălie pierdută.

— Îţi mulţumesc că ai venit întâi la mine, îi zise ea calm. Poţi să iei toţi caii dacă doar aşa îl pot ţine departe pe Squires de pământul meu.

Simmons se ridică de pe şezlong, făcând să scârţâie scândurile verandei cu greutatea lui.

— Domnişoară Thomas, nimic din toate astea nu îţi va fi de ajutor, zise el pe un ton solemn. Banca nu poate fi cumpărată cu cai, furaje sau şei. Iar dacă nu poţi plăti împrumutul făcut de tatăl tău, cu părere de rău va trebui să chemăm executorii judecătoreşti. Nu va fi o problemă să vindem. Avem deja oferte.

Figura lui nu trăda nici urmă de părere de rău. Matilda luă poliţele de la Joe şi le îndesă în buzunar. Era sigură că Squires se oferise să cumpere Churinga. Îi văzu pe ceilalţi coborând de pe verandă şi plecând să-şi ia fiecare bunurile obţinute, dar atenţia ei era îndreptată asupra omului din faţa ei. Ştia de ce venise, găsise documentele după înmormântarea lui Mervyn.

— Eu zic să intrăm puţin. Chestiunea asta trebuie discutată pe îndelete, zise ea hotărâtă. Şi

nu doresc să audă şi ceilalţi ce vreau să vă spun.

Simmons se uită la ea pieziş, însă o urmă înăuntru fără să se împotrivească. După ce îi puse înainte o cană cu ceai, Matilda se aşeză şi îşi întinse mâinile pe masă.

— Arătaţi-mi condiţiile împrumutului, domnule Simmons, îi ceru ea cu glas scăzut.

Bancherul îşi desfăcu servieta de piele şi scoase un teanc de documente, apoi se întoarse la ceaiul din faţa lui. Ochii lui o fixară, nemişcaţi, amintindu-i de câinii dingo care pândeau momentul în care se puteau arunca asupra mielului.

Matilda citi documentele şi, după ce isprăvi, le împinse înapoi spre el.

— Nu sunt legale. Nu vă datorez decât împrumutul pe care l-a făcut mama acum cinci ani.

Simmons îşi îndreptă spatele pe scaunul de lemn.

— Ba să ştiţi că sunt chiar legale, domnişoară Thomas, se împăună el. Documentele au fost întocmite chiar de către avocatul meu.

— În cazul ăsta, ar trebui să-l concediaţi, domnule Simmons, îi sugeră ea, sarcastic. Pentru că nu-şi face datoria cum trebuie.

Bancherul îşi pierdu răbdarea.

— Domnişoară Thomas, nu cred că eşti dumneata în măsură să pui la îndoială una dintre cele mai luminate personalităţi juridice din Australia.

— Ba da, atunci când se face un împrumut şi se ipotechează proprietatea mea fără acordul

meu, replică Matilda tăios.

Lăudăroşenia şi aerul solemn pe care îl adoptase bărbatul până atunci pieriră, lăsând loc confuziei.

— Dar am văzut actele… Când tatăl tău a făcut împrumutul, el era proprietarul pământului.

Matilda clătină din cap.

— Avea dreptul să trăiască aici şi să lucreze pământul toată viaţa lui, dar nimic mai mult. Uitaţi-vă la restul documentelor. Citiţi-le şi dumneavoastră. Şi dacă nu sunteţi de acord cu ce vedeţi acolo, vă propun să staţi de vorbă cu avocatul domnului Squires. El a semnat testamentul mamei mele.

Simmons îşi scoase din buzunar o batistă imaculată şi începu să-şi şteargă nervos creştetul atins de calviţie, cercetând contrariat documentele. Îi tremurau mâinile şi cămaşa i se udă pe piept de sudoare.

Matilda aşteptă până ce termină el de citit. Inima începu să-i bată tot mai tare, când îşi aminti ce prevedea documentul acela atât de important. Mama ei îi explicase detaliat ce plănuise şi ea cunoştea pe dinafară conţinutul actelor.

— Domnişoară Thomas, trebuie să mă sfătuiesc cu un specialist în privinţa asta. Se pare că tatăl dumitale nu a fost chiar cinstit faţă de noi.

— Nu a fost corect faţă de multă lume, domnule Simmons, adăugă ea sec.

— Datoria va trebui totuşi plătită. E vorba de o sumă substanţială şi împrumutul nu poate fi anulat pur şi simplu.

Matilda se ridică.

— Atunci daţi-mă în judecată. Domnule Simmons, nu o să obţineţi Churinga fără luptă.

Bancherul se uită puţin la ea, îngândurat.

— Câţi ani ai?

— Cincisprezece. Dar nu vă lăsaţi înşelat de vârsta mea.

Matilda încrucişă mâinile la piept şi-l privi de sus.

— Mai avem de lămurit împrumutul făcut de mama dumitale. Cum ai de gând să-l achiţi?

Matildei nu-i scăpă nuanţa de sarcasm din glasul lui. Aduse cutia de tutun pe care o ascunsese atâta vreme de Mervyn şi în care depozitase de mai bine de un an tot ce găsise prin buzunarele lui, tot ce putuse aduna prin economii drastice şi minciuni. Pentru clipa asta strânsese tot ce se afla acolo, dar era tot ce avea. Restul avea să fie achitat la încasarea câştigurilor pe lână.

Răsturnă monedele pe masă şi ele sclipiră ademenitor în lumina soarelui.

— Tot ce este aici acoperă jumătate din datorie. Jumătatea cealaltă, aşa cum a stabilit mama, va fi achitată după ce luăm banii pe lână.

Simmons se încruntă şi rămase cu privirea la grămada de monede.

— După cum arată turma dumitale, domnişoară Thomas, mă îndoiesc că vei obţine cine ştie ce bani în sezonul ăsta – atunci să te văd ce-ai să faci. Asta e tot ce ai?

Matilda numai de compasiunea lui nu avea nevoie. Nici nu mai voia să-l vadă acolo, în bucătăria ei.

— Asta mă priveşte pe mine, domnule Simmons. Acum, dacă nu mai aveţi nimic de spus, aş vrea să mă întorc la treburile mele.

Şi îl conduse afară, pe verandă. Îi privi apoi pe cei patru oameni umplându-şi traistele cu apă şi încălecând. Joe era în fruntea lor şi se îndrepta către porţile aflate în ruină, urmat de roib şi de cei doi armăsari pe care îi ducea de frâu. În faţa cailor mergeau oile şi mieii. Matilda aşteptă până când nu se mai văzură decât ca o pată mică în depărtare şi se întoarse la reparaţia acoperişului.

Gabriel era sus de tot, cu spatele rezemat de horn. Nu făcuse nimic de când apăruseră oamenii aceia.

Matilda îşi ţinu răsuflarea ca să-şi mai domolească durerea de spate şi urcă pe scară până în vârf. Nu se mai putea mişca la fel de repede, căci copilul creştea şi-l simţea tot mai greu sub hainele care îl ascundeau vederii.

— Gabe, hai să terminăm odată aici. După aceea pregătim şi masa.

Omul se uită la ea, zâmbind încurcat.

— Nu mai sunt cuie, domniţă.

— Atunci coboară şi caută, fir-ar să fie! îl repezi Matilda.

8

Matilda vedea că timpul zboară. Curând avea să nu-şi mai poată ascunde sarcina, aşa că, la o săptămână după tratativele cu bancherul, o înhămă pe Lady la căruţă şi, însoţită de Bluey, porni către Wallaby Flats. Proviziile se

împuţinaseră îngrijorător şi nu exista decât o cale ca să obţină bani pentru aprovizionare.

Îndemnând calul la trap către oraş, Matilda îşi aminti ultima ei călătorie departe de Churinga. Atunci fugise disperată ca să scape, însă nu era decât un copil. De data asta era femeie în toată puterea cuvântului, stăpână pe destinul ei. Datoriile fuseseră plătite, Churinga era încă a ei, iar iarba răsărită în primăvară îi hrănea oile cum se cuvine.

Noaptea făcu popas. Se înfăşură în pătură şi se adăposti sub căruţă, păzită de Bluey care începea să mârâie la cel mai mic zgomot, şi ascultând clinchetul clopoţeilor de la hamurile lui Lady care păştea liniştită alături. Când începu să se crape de ziuă, se ridică, îşi făcu ceai şi mâncă bucata de pâine pe care o luase cu ea.

Din copaci se auzeau ciori croncănind, iar în faţă îi apărură câţiva canguri, la care Bluey se şi repezi să-i gonească din drum. Îi era cald în pelerina tatălui ei, însă o proteja ca un cort. Deşi nu era treaba nimănui altcuiva, Matilda nu se simţea pregătită să facă faţă bârfelor şi insinuărilor, şi nici nu avea de gând să dea explicaţii în numele ei sau al tatălui ei. Dacă această călătorie avea să decurgă bine, atunci nu mai era nevoie să se întoarcă în Wallaby Flats decât după naşterea copilului – şi va pune lucrurile la punct la vremea lor.

Wallaby Flats nu se schimbase de când venise Matilda pe-aici prima oară, cu mama ei, pe când era mică. Oraşul era înconjurat de pustiu, era plin de praf, mirosea a sulf şi era înţesat cu mine de

opal. Casele erau deteriorate de vreme, balustrada verandei de la cârciumă era tot plină de găuri, iar oamenii care stăteau la umbra ei continuau să privească în gol.

Matilda o priponi pe Lady de un stâlp lângă jgheabul cu apă, trase din căruţă colecţia de puşti şi porni pe aleea podită cu scânduri. Când intră în magazin, clopoţelul sună, anunţându-i sosirea. O întâmpină un amestec puternic de arome – zahăr şi cafea, ceai, piele şi petrol lampant. După zdruncinăturile de pe dram, mirosurile astea erau prea mult pentru stomacul ei. Înghiţi cu greu de câteva ori până ce depăşi senzaţia de greaţă. Observase că în ultima vreme mirosurile îi făceau rău – probabil că treaba asta avea legătură cu copilul.

Îşi trase şi mai bine haina peste pântecele umflat şi porni cu pas sigur către tejghea, unde aştepta vânzătorul.

— Cât îmi daţi pe puştile astea?

Nu îl cunoştea, pentru că proviziile lor veneau întotdeauna prin poştă.

Era un bărbat slab, cu pielea ciupită de vărsat şi cu o mustaţă cu colţurile lăsate. O privi cu luare-aminte, după care luă puştile pe rând, le cercetă butoiul, apoi chiulasa, încărcătorul, percutorul şi le cântări, pe fiecare, în mâini. Se strâmbă, aparent nemulţumit, şi le lăsă înapoi pe tejghea.

— Am deja o mulţime de arme. Iar astea nu valorează cine ştie ce.

Matilda îl privi glacial. Ea ştia bine ce valoare aveau. Mervyn îi spunea tot timpul când îi cerea

să le cureţe şi să le ungă. Alesese trei din şapte – pe cele mai de preţ.

— Astea două sunt Winchester, iar cealaltă Enfield.

Le luă, le desfăcu şi apăsă percutorul.

— Fine ca mătasea. Bune ca în ziua când le-a cumpărat tata.

Aşteptă apoi în tăcere ca el să le studieze iar, atingându-le cu grijă şi umezindu-şi buzele, presimţind că era pe cale să încheie o afacere bună. Matilda ştia că el încerca să hotărască până unde putea forţa norocul aşa că, înainte să propună o sumă care să-i jignească pe amândoi, ea rupse tăcerea:

— Am o listă cu provizii, declară ea ferm. Puştile astea ar trebui să acopere valoarea.

Vânzătorul îşi frecă bărbia, se trase de colţurile mustăţii şi îşi plimbă ochii mici şi vicleni de la puşti la lista – cam lungă, e drept – de provizii.

— Eu nu obişnuiesc să fac asemenea afaceri, zise el într-un târziu. Dar presupun că armele acoperă valoarea listei.

Şi se uită la ea cu mai multă atenţie.

— Nu eşti tu puştoaica lui Merv Thomas?

Matilda încuviinţă, dând din cap precaut.

Cu o expresie tristă, el luă în mână o puşcă.

— Mi s-a părut mie că recunosc Enfield-ul. Îmi pare rău pentru tatăl tău. Eu i-am zis atunci să nu plece. Dar ştii cum era Merv.

Şi zâmbi.

— Nesuferitul nu asculta niciodată. A fost băiat bun. I se simte lipsa pe-aici.

Matilda răspunse cu un zâmbet reţinut. Chiar nu avea de gând să piardă vremea stând de vorbă despre „bunul şi bătrânul Merv” şi îi vârî din nou vânzătorului lista sub nas.

— Îmi puteţi da proviziile astea? Căruţa mea este chiar aici în faţă.

— Apropo, eu sunt Fred Partridge. Tu ce faci, cum te descurci la Churinga?

— Îl am pe Gabe, se grăbi ea să-i răspundă. Şi acum, pentru că începe sezonul de tundere a oilor, vor veni mai mulţi lucrători.

— Vrei să pun un anunţ? câţi angajezi în sezonul ăsta?

Întrebarea o luă prin surprindere pe Matilda – la aşa ceva nu se aşteptase. Se uită în spatele lui şi văzu un şir nesfârşit de anunţuri. Tunderea oilor aducea în zonă un număr mare de oameni din toată ţara şi chiar de mai departe. Iar îndată ce puneau piciorul în oraş, se opreau chiar aici, la magazin, căutând de lucru.

— O să vă anunţ eu dacă e nevoie, răspunse Matilda.

— Da, draga mea, dar trebuie să te grăbeşti.

Şi luă o bucată de hârtie pe care însemnă ceva în grabă.

— Te trec aici cu zece tunzători şi o bucătăreasă. Cred că sunt de-ajuns.

Apoi lipi anunţul pe peretele din spate, alături de celelalte. Matilda simţi că i se usucă gura. Nu putea plăti atâţia oameni decât dacă l-ar trimite pe Gabe să vândă purceii şi două vaci. Şi ea cu ce-ar mai rămâne?

— Să fie mai bine nouă tunzători. În fiecare

an vine la noi Peg Riley şi găteşte, iar Bert încă mai tunde.

Vânzătorul o cercetă mai atent.

— Draga mea, nu ţi-e bine? Ta stai jos puţin; o s-o chem acum pe nevastă-mea să-ţi pregătească o cană cu ceai.

Matilda îşi adună puterile şi alungă greaţa.

— N-am nimic, răspunse ea pe un ton firesc. Nu vă deranjaţi.

Dar împotrivirea ei veni destul de târziu. Aşteptând parcă un semn, din spatele draperiei care despărţea magazinul de casa propriu-zisă apăru soţia vânzătorului, aducând o cană cu ceai.

— Matilda Thomas? îmi pare bine să te cunosc.

Şi o măsură repede din cap până-n picioare, apoi se opri asupra chipului ei, privind-o curioasă.

— Draga mea, cum te descurci de una singură acolo? Am auzit că l-ai pus la punct pe Simmons. Nu ştiu cum ai reuşit, dar te felicit. Era şi timpul să-şi găsească naşul acritura aia.

Pe Matilda nu o miră să afle cât de repede circulase zvonul, dar nici nu întrebă ce altceva se mai auzise în oraş. Ochii aceia de şoim erau pătrunzători, iar ea nu voia pentru nimic în lume să fie constrânsă să toarne acum minciuni ca să-şi ascundă secretele.

— O să fie bine de îndată ce voi încasa banii pe lână, murmură ea, grăbindu-se să înghită ceaiul fierbinte şi dulce. Mulţumesc pentru ceai, dar trebuie să mă grăbesc pentru că mai am şi alte treburi. O să mă întorc după provizii.

Matilda ieşi, dar auzi trântindu-se în urma ei

sita de la intrare şi îşi dădu seama că nevasta vânzătorului ieşise şi o urmărea cu privirea. Traversă grăbită drumul plin de praf, îndreptându-se către bisericuţa de pe colţ, intră şi se aşeză, răsuflând uşurată, într-una din stranele înalte şi lăcuite. O durea spatele îngrozitor, iar copilul nu mai avea astâmpăr. Se gândea să rămână puţin aici şi să se odihnească, pentru că era răcoare şi nu o putea vedea nimeni.

— Tu eşti Matilda Thomas, nu-i aşa? Măi, măi, măi! Ce surpriză plăcută.

Matilda inspiră adânc. Sperase ca preotul să fie plecat prin parohie. De obicei vizitele îi luau şi câte trei luni – însă altul fusese norocul ei. Îl găsise acasă. În cele din urmă îndrăzni şi ridică privirea către chipul blând al părintelui Ryan. Era tânăr şi foarte cumsecade, iar când trăia mama ei, îi vizita destul de des. Matilda îl văzuse ultima oară în urmă cu două luni când venise să rostească o rugăciune la mormântul lui Mervyn.

— Bună ziua, părinte.

— Ce faci, Matilda, cum merge treaba? îmi închipui că nu e deloc uşor pentru un pui de om cum eşti tu, singură într-un loc ca Churinga. Bănuiesc că o să vinzi, nu-i aşa?

Matildă clătină vehement din cap.

— Nu, părinte. Rămân acolo.

— Matilda, dar nu e deloc înţelept ce faci. Nu se cuvine ca o tânără să aibă atâtea responsabilităţi.

O privea îngrijorat, glasul lui cu accent irlandez izbindu-se cu ecou de cupola de lemn a bisericii.

Matilda auzise asta prea des deja.

— Părinte, tot singură eram şi când trăia tata, zise ea tăios. Fac acum ce făceam şi atunci. Gabe şi familia lui sunt acolo cu mine. Şi mă ajută.

Preotul zâmbi.

— A, Gabriel. Unul dintre cei mai trândavi fii ai Domnului, spuse el, oftând. Cred că nu te poţi bizui prea mult pe el. Se zice că are obiceiul să cam piardă vremea hoinărind.

— Ei, părinte! Noi toţi avem nevoie de puţin timp liber din când în când. Şi se ridică imediat. Acum trebuie să plec. Am de luat nişte alimente, după care mă grăbesc înapoi la Churinga.

— Nu vrei să te mărturiseşti, copilă? A trecut ceva vreme.

Matilda dădu din cap, hotărâtă. Dumnezeu îi ştia prea bine păcatele – nu avea rost să i le spună şi părintelui Ryan.

— Nu am timp, părinte. Poate când veniţi în vizită data viitoare.

Preotul zâmbi trist.

— Aşa spui mereu.

Şi se uită mai atent la haina pe care ea o strângea în jurul ei.

— Matilda, eşti sigură că nu s-a întâmplat nimic?

— Sunt puţin obosită, nimic mai mult. Acum chiar trebuie să plec.

Şi ieşi din biserică, grăbind paşii către băcănie. Cu cât pleca mai repede de acolo, cu atât mai bine. Prea mulţi ochi curioşi o cercetau insistent, prea multă lume era gata să o asalteze cu bunăvoinţa ei.

Fred Partridge încărca ultimele pachete cu provizii în căruţă. În prag stătea soţia lui şi o privea pe Matilda apropiindu-se, iar în spatele ei se vedeau cei doi copii care se uitau şi ei, curioşi.

Matilda verifică lista şi produsele din căruţă. Nu lipsea nimic.

— Ţi-am mai pus unele lucruri care ar putea să-ţi fie de folos, îi zise Fred. Cuie, sfoară şi încă un sac cu grăunţe pentru pui. Nevastă-mea s-a gândit că s-ar putea să ai nevoie şi de pânza aceea. Eu zic că intră în preţul puştilor lui Mervyn.

O uşoară roşeaţă îi coloră obrajii palizi, iar ochii lui evitară să-i întâlnească privirea, uitându-se în gol, peste umărul ei.

Matilda văzu pânza cu pătrăţele albastre şi se şi gândi cum o va folosi.

— Mulţumesc.

Se urcă în căruţă, luă frâiele, apoi zâmbi vânzătorului şi familiei lui. Nu avea rost să-i înstrăineze, pretinzând că nu are nevoie de generozitatea lor. Erau oameni cumsecade, iar ea se cuvenea să le fie recunoscătoare. Totuşi, se întreba cât de cumsecade vor mai fi dacă ea nu va obţine suficienţi bani pe lână, iar proviziile s-ar termina din nou. Acum nu mai avea nici puştile, purceii şi vacile erau deja arvunite pentru plata tunzătorilor, iar ei nu-i mai rămânea nimic să dea la schimb.

Fluieră scurt şi din spatele magazinului apăru, săltând, Bluey care vânase probabil până atunci şobolani. Lovi cu frâul spinarea arcuită a lui Lady şi porniră pe drumul plin de praf către ieşirea din oraş. Nu se uită în urmă, dar era sigură

că oamenii ieşiseră din cârciumă ca să o privească şi la fiecare fereastră se dădeau la o parte draperiile pe măsură ce înainta pe strada principală. Ţinea capul drept. Nu aveau decât să spună vrute şi nevrute pe seama ei. De acum înainte se va descurca singură – şi nu va rămâne nimănui datoare.

Jenny stătea întinsă pe pat, privind în tavan. Încerca să şi-o imagineze pe Matilda în căruţa trasă de un cal bătrân, cu Bluey săltând alături. Încerca să-şi închipuie truda şi singurătatea din lunile care urmaseră, când fusese nevoită să repare acoperişul şi zidurile şi chiar să reconstruiască din temelii staulul pentru tunsul oilor. Ce gânduri îi trecuseră prin minte când călătorise pe pământul ei, fără să dea peste nicio altă urmă de viaţă?

Jenny simţi că singurătatea Matildei rezona acut în ea însăşi. Ştia prea bine ce înseamnă singurătatea. Înţelegea ce însemna să tânjeşti după cineva cu care să poţi sta de vorbă. Din anii petrecuţi la orfelinat aflase puterea rezistenţei tăcute, nevoia de a-şi ascunde emoţiile cele mai profunde sub o aparenţă de autocontrol. Pentru că, o dată dezvăluite, teama şi tulburarea o puteau face să pară slabă – iar sora Michael atât aştepta ca să o poată pedepsi.

Se întoarse în timp la Dajarra şi la orfelinatul de acolo, la glasurile copiilor care tulburau liniştea, iar amintirea maicilor o făcu să se cutremure. Ele guvernau instituţia cu limbile lor ascuţite şi cu mâini aprige, însă glasul surorii Michael o făcu să retrăiască teroarea acelor ani.

„Jennifer, tu eşti copilul diavolului şi trebuie să-l scoatem din tine cu o bătaie bună.”

Tresări de parcă nuiaua subţire şi dureroasă pe care sora o purta mereu cu ea îi atinse din nou spatele. Chiar şi acum, după atâţia ani, cu greu intra într-o biserică catolică fără să se cutremure de groază şi se înfiora ori de câte ori auzea foşnetul veşmintelor de maici sau clinchetul mătăniilor. Erau sunete la care îi venea să fugă şi să se ascundă.

Jenny coborî din pat şi se aplecă pe fereastră. Avea nevoie de aer şi lumină ca să poată alunga amintirile întunecate. Cruzimea acelor ani o va urmări toată viaţa, însă Diane apăruse ca o izbăvire.

Singură, suspinând, fetiţa de numai patru ani fusese găsită pe treptele orfelinatului într-o seară, după slujbă. Pe rochiţă avea prins un bilet: *Se numeşte Diane. Nu mai pot face faţă.*

Jenny oftă amintindu-şi suspinele înăbuşite ale lui Diane din noaptea în care venise în pat lângă ea şi se ţinuseră în braţe până dimineaţă. O legătură strânsă se născuse atunci între ele – legătură ce nu avea să se rupă niciodată – şi în momente ca acestea, de singurătate apăsătoare, Jenny îi simţea cel mai mult lipsa.

— Cel puţin eu o am pe Diane, şopti ea. Biata Matilda nu a avut pe nimeni.

Vorbele ei rătăciră în tăcerea după-amiezei târzii şi, în cele din urmă, plecă de la fereastră. Îşi aminti rochia verde ca apa mării, muzica difuză venită de niciunde şi braţele care o purtaseră delicat prin cameră în ritmul dansului. Totuşi,

cineva o iubise mult pe Matilda. Cineva al cărui duh rătăcea încă la Churinga câtă vreme povestea ei se cerea împărtăşită.

Matilda înfipse lopata în pământ şi scoase cartofii. Se grăbea să isprăvească, pentru că mai erau o mulţime de făcut până a doua zi, când aveau să sosească lucrătorii. Durerea de spate o chinuise însă toată ziua şi o făcea să se mişte greu. O apăsa undeva, jos, înspre mijloc, şi se gândea dacă nu cumva îşi sucise vreun muşchi când cărase generatorul în spatele staulului.

Se opri câteva clipe, apăsând cu degetele locul dureros, şi îşi ţinu răsuflarea. Durerea se împrăştia, încingând-o ca o curea de fier şi pătrunzând până înăuntrul pântecelui. De câteva zile copilul încetase să se mai mişte şi se lăsase greu ceva mai jos. Matilda îşi trecu palma peste moviliţa care crescuse sub cămaşa largă, întrebându-se dacă nu cumva sosise sorocul.

— Nu încă, îşi zise ea, respirând din nou. Nu se poate. Nu e timp de aşa ceva. În curând vor sosi lucrătorii.

Se aplecă să culeagă cartofii, însă o durere cumplită, ca o arsură, o doborî. Se lăsă în genunchi, uitând de cartofi şi concentrându-se asupra durerii chinuitoare care o asalta. Cu ochii strâns închişi, se chirci aproape agonizând şi îşi apăsă obrazul de pământul cald. Un plânset îi urcă în gât pe când se legăna în neştire şi se transformă într-un lung geamăt surd când contracţiile încetară.

Clătinându-se pe picioare, Matilda porni încet către verandă. Trebuia neapărat să ajungă

înăuntru înainte ca lucrurile să meargă mai departe. Însă de cum ajunse la uşă, porni un nou val de contracţii şi căzu pe şezlong, parcă sfâşiată.

— Gabriel! strigă ea. Gabe! Ajută-mă.

Colibele erau pustii şi singura mişcare se vedea în ţarcul oilor.

Frica îi sporea durerea. Naşterea în sine nu-i era necunoscută, căci ajutase oilor să aducă mieii pe lume – dar dacă se întâmpla ceva rău? Văzuse multe oi murind în astfel de momente, şi mulţi miei născându-se morţi.

— Gabriel! ţipă ea. Unde naiba eşti?

Pielea i se acoperi de sudoare şi îi pătrunse şi în ochii larg deschişi, aşteptând răspuns la strigătele ei. Nu veni nimeni.

— Gabriel, gemu ea. Întoarce-te, te rog. Nu mă lăsa acum. Am nevoie de tine.

Contracţiile încetară, curtea rămase goală şi Matilda înţelese în cele din urmă că era singură. Împinse sita şi intră în bucătărie, luă o pătură veche dintr-un cuier de după uşă şi o întinse pe podea în faţa maşinii de gătit. Într-un ceaun fierbea apă, iar pe masă se afla cuţitul cu care curăţa ea măruntaiele iepurilor. Îl luă şi-i dădu drumul în ceaun. Avea nevoie de el ca să taie cordonul ombilical.

Capul îi era tulbure, dar reuşi să-şi îndepărteze salopeta şi să-şi scoată ghetele. Cămaşa era udă, dar nu o scoase. S-ar fi simţit prea vulnerabilă goală şi îndurerată. Pregăti alături o bucată curată de pânză în care să învelească copilul, îngenunche pe pătură şi-l chemă scâncind pe Gabriel. Unde dispăruse toată

familia lui? Nu era semn bun, căci Gabriel simţea mereu apropierea necazului şi niciodată nu-l găseai când se întâmpla nenorocirea.

— Ticălos leneş, bun de nimic, bombăni ea. Nu mă pot bizui niciodată pe el la nevoie.

Durerile deveniră şi mai acute, succedându-se la intervale scurte, până când simţi nevoia să împingă copilul afară. Suferinţa era omniprezentă. Nevoia de a împinge sporea. Se simţea ca luată de un vârtej în care nimic nu mai avea sens, în afară de dorinţa de a da naştere vieţii din ea.

Atunci, venind ca de pe un alt tărâm, se auzi sita de la uşă trântită de cineva, apoi paşi tropotind pe scândurile podelei. Vocile păreau să strige de pe altă lume, căci vuietul din urechile ei le înăbuşea. Zări şi nişte umbre care se mişcau de colo-colo precum fantomele la lumina focului.

— O, Doamne! Bert, fata asta naşte. Adu-mi repede lădiţa din căruţă.

Matilda deschise ochii şi văzu figura cunoscută, binevoitoare a lui Peg Riley.

— Stai liniştită, draga mea. Să nu te sperii. Are Peg grijă de tine.

— Copilul, îngăimă ea, apucând disperată braţul lui Peg. Vine.

— Să ştii că vine, iubire, şi chiar se grăbeşte. Ţine-te bine şi împinge.

Braţe puternice o ţinură ferm când Matilda se agăţă de ele. Scrâşnind din dinţi şi ţinând ochii strâns închişi, se abandonă nevoii de a împinge cu toată puterea. În sfârşit, când mai împinse o dată în neştire, simţi copilul alunecând afară din ea. Atunci se lăsă întunericul. O întâmpină şi o mistui

în adâncurile lui. Iar ea se lăsă să alunece cu un suspin de recunoştinţă.

Într-un târziu, Matilda deschise ochii, tulburată de lăsarea întunericului şi de strălucirea argintie a lunii în colţul ferestrei. Ceva nu era cum trebuie, se întâmplase ceva. Se luptă să se smulgă din uitare şi îşi aminti. Oare cât stătuse în nesimţire, şi unde era copilul ei?

Într-un colţ întunecat al odăii i se păru că vede o umbră mişcându-se şi, îngrozită, strigă. Era Mervyn. Se întorsese din mormânt să o pedepsească şi să-i ia copilul.

— Nu e nimic, draga mea. Sunt eu, Peg Riley.

Şi simţi o mână caldă îndepărtându-i părul de pe frunte, în vreme ce o alta îi apropie de buze o cană cu o băutură cu aromă necunoscută, dar foarte dulce.

Matilda bău şi, privind chipul atât de familiar şi blând al femeii, se linişti. Întotdeauna îi plăcuse Peg Riley, iar acum, când o ştia aici, se simţea în siguranţă.

După ce goli cana, Peg i-o luă şi o înveli cu cearşaful până sub bărbie.

— Aşa, draga mea. Gata. Acum poţi să dormi iar. Peg e aici şi o să aibă grijă de tine.

— Unde este copilul meu? murmură ea.

Pleoapele ei erau grele şi nu reuşea să învingă somnul.

— Nu-ţi face griji, iubire. În noaptea asta ai nevoie doar de un somn bun. Mâine dimineaţă o să te simţi mult mai bine.

— Copilaşul meu, şopti ea. A păţit ceva copilaşul meu?

Vorbele ei mai rătăciră o vreme în odaie şi în mintea ei până ce o cuprinse somnul. Visele, însă, nu aveau astâmpăr, amestecându-se cu glasuri necunoscute şi cu zgomot de paşi venind dintr-o încăpere îndepărtată.

Deschise ochii în cele din urmă şi văzu că se luminase de ziuă. Lumina albă, limpede se strecură printre noile draperii cadrilate şi se opri asupra lui Peg care croşeta liniştită lângă patul ei. Matilda zâmbi cu ochii la ea şi îi luă în mâinile ei palmele roşii.

— Peg, îţi mulţumesc. Mi-a fost aşa de frică. Nu ştiu ce-aş fi făcut dacă nu ai fi venit tu.

— Stai liniştită, draga mea. Ne-am hotărât să venim direct aici şi să nu mai trecem prin Wallaby Flats. Îmi place să fiu gata înainte de venirea tunzătorilor.

Îşi retrase mâinile şi îşi adună lucrul.

— Nu pot să spun că mi-a părut rău când am auzit de taică-tău, dar socotesc că te-ai descurcat de minune. Turma arată destul de bine, să ştii.

Matilda se lăsă înapoi, între perne. Deşi dormise mult, se simţea sfârşită şi obosea vorbind. Se uită la Peggy cum trebăluia prin cameră, bucuroasă să audă din nou foşnetul fustelor şi paşii uşori ai unei alte femei.

— Draga mea, bea asta. O să te înzdrăvenească.

Matilda simţi mirosul ciudat şi se strâmbă.

— Am pus ceva care să te ajute să dormi. N-o să-ţi facă rău.

Peg aşteptă până ce Matilda bău tot laptele. Apoi îi luă cana din mână şi, după ce se frământă

câteva clipe, o întrebă în cele din urmă:

— Bărbatul tău unde este?

Matilda simţi că roşeşte de ruşine.

— Nu există niciun bărbat, şopti ea.

Răspunsul nici nu o surprinse, nici nu o îngrozi pe femeie. Dădu din cap, înţelegătoare, şi mai îndesă puţin aşternutul sub saltea înainte să se întoarcă spre uşă.

— Peg, unde este copilaşul meu?

Femeia se opri în prag, cu spatele drept şi cu mâna pe ivăr. Secundele se scurgeau dureros de încet şi, până să se întoarcă Peg spre ea, Matilda era deja înspăimântată. Peg privea în jos, cu un aer grav.

Matilda încercă să se ridice într-un cot, însă era prea slăbită şi nu găsi puterea.

— Peg, ce s-a întâmplat? scânci ea.

Peg veni şi se aşeză pe pat. O cuprinse pe Matilda într-o îmbrăţişare caldă, tandră.

— Draga mea, bietul copilaş era mort. Nu am putut face nimic pentru el.

Matilda se lăsă legănată la pieptul femeii, însă vorbele lui Peg se învârteau în mintea ei fără să le poată pătrunde înţelesul.

— Bert al meu îi face un sicriu frumos. O să-l înmormântăm pe micuţ aşa cum se cuvine.

Băutura pe care i-o dăduse Peg îşi făcea efectul şi Matilda nu reuşea să lupte cu valurile de întuneric pe care le aducea somnul şi care ameninţau să o supună din nou.

— Mort? şopti ea. Copilaşul meu e mort?

Adevărul se ivea din întunericul care o învăluia şi lacrimile îi udară obrajii. Ştiuse că ceva

nu era în regulă. Copilul fusese prea liniştit în pântecele ei. Ar fi trebuit să se ducă la Wallaby Flats, la doctorul Peterson, şi să ceară ajutor. Din vina ei murise copilul.

Peg o ţinu în braţe până când o răzbi somnul.

Zgomotele începură să se strecoare, la început neclare, apoi tot mai stridente. Behăitul oilor, bâzâitul generatorului, pălăvrăgeala oamenilor – toate se uniră şi dădură buzna în amorţeala somnului. Matilda ascultă sunetele familiare, înţelegând că sosiseră lucrătorii şi bucurându-se că Peg şi Albert se vor ocupa de ei.

Adevărul o izbi cu sălbăticie. Copilul ei era mort. Peg şi Albert aveau de gând să-l înmormânteze. Nu se putea ca ea să rămână în pat şi să nu facă nimic.

— Peg? Unde eşti?

Dădu jos picioarele din pat, cu cearşafurile răsucite laolaltă cu cămaşa ei de noapte.

Nu veni niciun răspuns.

Trebuie să fie la cantină, îşi zise ea.

Îşi simţea capul ca umplut cu lână, iar picioarele îi tremurau când încercă să se ridice. Sprijinindu-se de măsuţa de lângă pat, aşteptă să treacă ameţeala. Niciodată nu mai simţise un asemenea gol pe dinăuntru şi venirea pe lume a copilului lăsase în urmă o durere surdă. Respiră adânc de câteva ori, adunându-şi forţele pentru drumul până la bucătărie.

Când mintea i se mai limpezi şi reuşi să se concentreze asupra măsuţei de lângă pat, observă că lipsea ceva. Ceva important, dar nu îşi putea da seama ce anume.

— O să-mi aduc aminte curând, şopti ea.

Trăgând o cămaşă largă peste cea de noapte, se târî spre bucătărie. Era pustie, dar nu se miră. Dacă veniseră tunzătorii, însemna că Peg avea multă treabă la cantină. Dar parcă îi lăsase un bilet.

Clătinându-se, Matilda se apropie de masă, luă bucăţica de hârtie şi se prăbuşi pe un scaun să citească. Scrisul era aproape indescifrabil.

Bert s-a îmbolnăvit. A trebuit să plecăm. Am făcut tot ce s-a putut pentru copil.

Peg Riley

Mototoli biletul şi cu ochii în lacrimi se uită în jur. Îi părea rău să afle că Albert se îmbolnăvise, dar ea, *ea* cum avea să se descurce acum de una singură? Se bizuise pe Peg şi pe ajutorul ei în timpul sezonului de tuns.

Băgă însă de seamă că cei doi nu plecaseră cu mâna goală. Luaseră faină şi zahăr din proviziile atât de greu agonisite de ea şi tăiaseră şi din carnea de oaie. Lacrimile i se uscară brusc. O cuprinse o furie oarbă pe propria-i slăbiciune. Era ultima oară când îşi mai punea nădejdea în cineva, îşi jură ea. Se descurcase singură până acum – aşa că va găsi şi mai departe puterea de a continua.

Se ridică şi ieşi pe verandă. Din toate părţile venea spre ea larma Churingăi şi Matilda se opri pe margine, privindu-l pe Gabriel care se ocupa de argaţi. *Până la urmă s-a întors,* îşi zise ea. *Dar cine s-o fi ocupând de staul?*

Lăsă deoparte gândul la tunsul oilor. Trebuia să vadă neapărat unde îi fusese îngropat copilul. Trebuia să-şi ia rămas-bun. Picioarele abia o ţineau, dar până la urmă ocoli casa împleticindu-se şi ajunse la cimitirul familiei. Dar refuză să se lase doborâtă de slăbiciune. Nu era momentul să se căineze pentru soarta ei.

Pământul proaspăt săpat era acoperit cu pietre ca să fie apărat de câinii dingo, iar mormântul de dedesubt era marcat cu o cruce cioplită din lemn. Matilda îngenunche în ţărână, printre florile de câmp. Întinse mâna şi atinse patetica moviliţă, lăsând că-i curgă lacrimile nestingherite pe obraji şi gândindu-se îndurerată la mica făptură din pământ. Copilul ei. Copilaşul pe care nu-l văzuse şi pe care nu-l ţinuse în braţe niciodată.

Încercă să se roage, dar nu-şi găsea cuvintele. Încercă să pună toată dragostea ei în atingerea crucii – însă ştia că era prea târziu. Era pedepsită pentru ticăloşia ei şi a tatălui ei. Copilul, fără niciun păcat, fusese luat la cer. Poate că aşa era mai bine, gândi ea după ce i se uscară lacrimile. *Căci ce fel de viaţă i-aş fi putut oferi eu? Vorba s-ar fi împrăştiat peste tot, ne-ar fi otrăvit vieţile şi până la urmă am fi fost distruşi amândoi.*

Culese câteva flori şi le aşeză lângă cruce. Apoi se ridică, şovăind, şi rămase vreme îndelungată cu ochii la amintirea zguduitoare a trecutului ei.

— O să supravieţuiesc şi acum, aşa cum am făcut mereu, şopti ea. Dar într-o zi promit că-ţi voi pune la cap o piatră de mormânt aşa cum se

cuvine.

Jenny închise caietul, lăsând lacrimile să-i curgă şiroaie pe obraji. Înţelegea ca nimeni altcineva durerea pierderii copilului. Îşi dădea seama cât jelise Matilda în inima ei, pentru că şi ea îşi amintea acum de Ben, copilul ei atât de mic şi de drăgălaş. Îşi amintea zâmbetul lui senin şi părul blond strălucitor; picioruşele lui dolofane şi degeţelele cu care o apuca strâns de mână, spre marea ei bucurie.

Cel puţin ei i se îngăduise să-şi cunoască băieţelul. Să-l iubească înainte să-i fie smuls. Matilda nu avea nici fotografii, nici alte amintiri dragi – nu avea decât o cruce grosolan cioplită pe o moviliţă de pământ.

Jenny îşi acoperi faţa cu palmele şi plânse pentru amândouă.

9

Brett ezită puţin înainte să ciocănească. Reacţionase sub impulsul momentului, lucru neobişnuit la el, dar după călătoria de dimineaţă simţi un oarecare respect faţă de surprinzătoarea doamnă Sanders şi voia să-şi ceară scuze.

Ma nu era nici ea străină de venirea lui aici. Îi spusese pe şleau ce părere îşi făcuse Jenny despre el şi, fiindcă se considerase întotdeauna un tip cumsecade, rămăsese stupefiat când îşi dăduse seama cât de nepoliticos fusese. Jenny se temuse, mai mult ca sigur, de calul acela, dar se lipise de el – şi la propriu, şi la figurat – până ce îşi recăpătase încrederea. Nu rămăsese marcată de

faptul că fusese trântită rău cândva.

Căţeluşul alb-negru se zvârcolea în braţele lui, împingându-l cu lăbuţele să-l lase jos, dar Brett îl ţinea bine, nu prea convins că făcuse bine să vină aici în seara asta. Zărise luminile aprinse şi se gândise că Jenny nu se culcase încă; cu toate astea, casa părea pustie, nimeni nu răspunse când ciocănise.

Mai aşteptă câteva clipe, apoi împinse sita. *Trebuie să fie înăuntru,* îşi zise el. *Nu are unde altundeva să fie.* Însă gândul că poate aţipise în camera ei veni ca o uşurare. Putea pleca acum şi să se scuze a doua zi de dimineaţă.

Tăcerea din casă i se păru aproape copleşitoare şi Brett îşi drese glasul ca să-şi anunţe prezenţa. Şovăi la gândul că i-ar putea tulbura intimitatea, ştiind prea bine cât era de importantă într-un asemenea loc, dar nici nu ar fi vrut să o sperie dacă nu dormea.

Apoi, dincolo de uşa dormitorului auzi suspine înăbuşite şi se nelinişti. Poate era mai bine să plece imediat, înainte ca ea să-l surprindă ascultând. Una era să aibă de-a face cu femeile şi alta să dea ochii cu o femeie care plânge. Rămase o clipă locului, neştiind ce să facă, iar căţeluşul nu contenea să se zvârcolească în braţele lui. Poate că mojicia lui era pricina lacrimilor ei. Spera să nu fie aşa, dar cu femeile nu ştii niciodată.

Căţeluşul făcu mişcarea decisivă. Răsucindu-se încă o dată nervos, căzu pe podea şi o luă la goană către camera lui Jenny. Zgârie cu lăbuţele din faţă lemnul uşii şi începu să scâncească.

Suspinele încetară dincolo de uşă.

— Cine-i acolo? se auzi glasul înăbuşit, dar alarmat al lui Jenny.

— Eu sunt, doamnă Sanders. Nu e nimic important. Mă întorc mâine dimineaţă, zise Brett repede, gata să plece.

— Nu, nu pleca. Vin imediat.

Brett ridică de jos căţeluşul, îşi scoase pălăria şi se îndepărtă de uşă, stânjenit. Desluşea bine mişcările din cameră, oftatul înăbuşit şi suspinele care încă nu se liniştiseră spunându-i că momentul nu era potrivit. Îşi dorea să fie înapoi, în baracă. Îşi dorea să nu fi venit.

Uşa se deschise şi în prag apăru Jenny cu faţa brăzdată de lacrimi. Brett făcu un pas înapoi. Vedera acelor ochi frumoşi, plini de lacrimi avu un straniu efect asupra lui.

— Ţi-am adus un dar de pace, spuse el timid. Dar îmi dau seama că am nimerit într-un moment prost. O să mă întorc mâine dimineaţă.

Bolborosea şi poate că nici nu avea sens ce spunea, dar Jenny nu observă.

— E pentru mine? O, dragul de el, şopti ea, cu ochii mari de bucurie. Ce drăguţ. Mulţumesc.

Brett îi dădu în braţe ghemul de blană şi micul animal începu să-i lângă urmele lacrimilor de pe obraji. Brett privi în ochii aceia de culoarea ametistului. Simţi că i se pune un nod în gât şi îşi dădu seama că uitase toate vorbele pe care le repetase îndelung. Ar fi vrut să întindă mâna spre ea şi să o atingă – ar fi vrut să-i îndepărteze cu o mângâiere părul strălucitor de pe obrazul ud şi să-i şteargă lacrimile cu buzele lui.

Revelaţia îl năuci şi se strădui să-şi vină în

fire. Ce-i trecea lui prin minte? Era stăpâna lui. Trebuie că înnebunise. Îşi drese glasul şi îşi îndreptă spatele.

— Am vrut să vă cer iertare pentru dimineaţa asta şi… ăă… pentru incidentul de ieri, se bâlbâi el. M-am gândit că v-ar prinde bine puţină companie. E un căţeluş grozav, numai că nu e obişnuit să stea în casă.

Când Jenny ridică ochii spre el, simţi că îi urcă sângele în obraji şi începu să-şi învârtă pălăria în mâini, dând încet înapoi către uşa de la intrare şi spre veranda salvatoare.

Jenny chicoti veselă când căţeluşul se zvârcoli, o linse iar pe obraji şi scânci.

— E o frumuseţe, nu-i aşa, năzdrăvanule? îl alintă ea, zburlindu-i blăniţa mătăsoasă din creştet. Mulţumesc, Brett. E cel mai încântător dar pe care mi l-ai fi putut face.

— E târziu, spuse el, morocănos. Ne vedem dimineaţă.

Şi întinse mâna spre clanţă, privind undeva peste umărul ei.

— Chiar trebuie să pleci? Rămâi, te rog, să bem o bere. Ai putea să mă ajuţi să-i găsesc un nume mititelului ăstuia.

Brett auzi singurătatea din glasul ei şi recunoscu în privirea ei dorinţa de a avea pe cineva în preajmă.

— Ştiu şi eu… începu el.

Oscila între dorinţa de a rămâne şi convingerea că era mai bine să plece.

— Te rog.

Şi ochii violeţi îi căutară privirea, rugători.

Nu mai avea scăpare. Îşi aminti de singurătatea lui Marlene, de acuzaţia pe care i-o adusese că nu petrece mai mult timp cu ea şi că nu o ascultă atunci când voia să stea de vorbă. Vina are un fel anume de a te munci, iar gândul că Jenny avea nevoie de el îl determină să plece din prag şi să o urmeze în bucătărie. O bere nu putea face niciun rău.

Rămăsese stingherit lângă masă, cu pălăria în mână, şi se uita la Jenny cum turna lapte într-o farfurioară. Căţeluşul stătea nerăbdător lângă ea, apoi se repezi să lipăie laptele risipit pe podea şi pe lăbuţe şi, uitându-se cu ochi mari la ei, aştepta să le vadă reacţia.

Jenny începu să râdă, îl mângâie pe cap, apoi se întoarse spre frigider să ia cele două beri. Le desfăcu, îi dădu una lui Brett şi pe cealaltă o duse la gură şi luă o înghiţitură bună.

Brett se uită la gâtul ei prelung, dar schimbă iute privirea, întrebându-se dacă nu cumva Jenny începuse un fel de joc cu el. Nu se putea ca ea să nu-şi fi dat seama ce efect avea asupra lui. Trebuia să termine berea şi să plece.

Jenny se aşeză în partea cealaltă a mesei şi se uită la căţeluşul care începuse să-i roadă o pereche de pantofi.

— Îţi mulţumesc încă o dată, Brett. A fost chiar foarte drăguţ din partea ta.

— Pentru puţin, mormăi el.

Văzuse din nou lacrimi în ochii ei şi se strădui să nu ridice privirea de la berea din faţa lui. Ar fi vrut să o întrebe de ce era atât de necăjită, însă nu ştia cum să înceapă. Spera doar că nu va

începe iar să plângă. *Fir-ar să fie,* îşi zise el. *De ce nu-i şi Ma aici? Ea ar şti ce trebuie făcut.*

— Vorbesc serios. Asta e o dovadă de bunătate din partea ta, cu toate că după cât am fost de nesuferită dimineaţă, nu meritam. Dar acum chiar am nevoie de un prieten.

Brett o privi dându-şi dădu părul pe spate şi îi adresă un zâmbet chinuit. Femeia asta suferea, dar nu era treaba lui să afle de ce. Pesemne că avea legătură cu pierderea ei, iar jurnalele nu-i erau de niciun folos.

Probabil că îl simţise stânjenit. Se întoarse şi privi căţeluşul înainte să-i vorbească din nou. Năzdrăvanul descoperise o pereche de şosete şi mârâia încântat, rozându-le şi trăgând de ele.

— Cred că i s-ar potrivi numele de Ripper[1], spuse ea în cele din urmă. Tu ce crezi?

— E numai bun, se grăbi Brett să răspundă, bucuros că trecuse momentul de încordare. E un zurbagiu. Un pui de animal, dar plin de energie.

Tăcerea se prelungi din nou şi Brett mai luă o înghiţitură de bere. Nu ştia ce să mai spună şi, pe măsură ce trecea timpul, se simţea tot mai jenat. Tocmai vru să se ridice de la masă, când ea întinse mâna peste masă şi o puse pe a lui.

Se simţi ca electrocutat. Încremeni cu privirea aţintită în ochii aceia violeţi care păreau să se fi apropiat mai mult de ai lui.

— Vorbeşte-mi despre Matilda Thomas, Brett.

Nu, ochii aceia nu erau doar violeţi. Acum,

---

1 *Ripper* (engl.) înseamnă, pe de o parte, „spintecător", pe de altă parte - „grozav”, „formidabil" (n.t.).

când era atât de aproape, descoperi în ei străluciri aurii şi stropi de albastru, în jurul cărora străjuia ca un brâu negrul cel mai adânc. Cu un gest stângaci, îşi retrase mâna şi o puse pe sticla de bere, încercând parcă să se sprijine de ea. Trebuia să se aştepte. Dar de ce tocmai în seara asta, când ea deja era foarte mâhnită, iar el parcă îşi înghiţise limba?

— Ce vreţi să spuneţi, doamnă Sanders?

Mai mult de-atât nu putu zice. Avea nevoie de timp ca să-şi adune minţile.

— Ştii prea bine ce vreau să spun, Brett Wilson, îl repezi ea, cu ochii întunecaţi, furioasă.

Şi se ridică brusc de la masă, făcând podeaua să scârţâie sub apăsarea scaunului.

— Iar dacă nu încetezi odată să-mi tot spui doamna Sanders, jur că o să sparg sticla asta în capul tău.

Se uitară unul la celălalt, năuciţi de vorbele ei, apoi pufniră simultan în râs.

— Asta e chiar culmea, chicoti Jenny. Dumnezeule, suntem oameni maturi, cum de-am ajuns să ne înţepăm aşa?

Brett dădu din cap, continuând să zâmbească.

— Nu ştiu ce să zic. S-ar putea să fie din vina mea. Dar să fiu sincer, doamnă… adică Jenny, eu chiar am avut un şoc. Mă aşteptam să vină cineva mai în vârstă. Cineva mai puţin…

— Autoritar? îl completă ea.

El nu la asta se gândise, dar în fine, o lăsă aşa. Văzu şi sclipirea veselă din ochii ei când Jenny îşi înălţă capul şi-l privi fără să şovăie.

— De unde era să ştiu că eşti atât de tânără

şi… mă rog…

Se opri – spusese deja prea mult.

Jenny zâmbi.

— O să iau vorbele tale drept un compliment. Hai să-ţi mai dau o bere.

Îi dădu sticla şi ridică şi ea berea ei, propunând un toast.

— Să închinăm pentru o mai bună înţelegere reciprocă.

— Da, de ce nu?

Berea era rece, întocmai cum îi plăcea lui, dar nu ştia când se ridicase Jenny de la masă să o aducă. Nu mai vedea decât chipul şi ochii ei. Trebuia să fie foarte precaut, altfel se putea trezi chiar îndrăgostit de încântătoarea Jenny Sanders.

— Brett, povesteşte-mi despre trecutul locului acesta, îi ceru ea, deodată serioasă.

Şi ridică repede mâna ca să nu-i dea ocazia să se împotrivească.

— Tu şi Ma aţi pomenit ceva despre tot felul de zvonuri. Te rog, trebuie să ştiu despre ce este vorba.

În mintea lui era o mare confuzie. De când citise jurnalele, îşi dăduse seama că zvonurile erau mai nimic faţă de adevăr, dar nu ştia cât de departe ajunsese ea cu lectura. Se hotărî să-i vorbească numai despre aspectele favorabile în legătură cu trecutul Churingăi. Dar de unde să înceapă? Mai luă o gură de bere ca să amâne puţin discuţia şi ca să-şi adune gândurile.

— Familia O’Connor a venit aici demult, prin secolul al optsprezecelea. Erau irlandezi săraci, ca majoritatea coloniştilor. Se săturaseră de

conducerea britanică şi erau însetaţi de pământ. Voiau să aibă un pământ al lor pe care să-l muncească. La început, gospodăria Churingăi nu era decât o cocioabă în inima sălbăticiei. Găsiseră apă, iarbă şi adăpost de inundaţii în ţinutul mai înalt de lângă munte. Dar pământul trebuia desţelenit ca să-şi poată mări turma pe care o aduseseră cu ei.

Şi Brett rămase cu privirea pierdută în gol, închipuindu-şi cum se desfășuraseră anii aceia de muncă istovitoare.

— Nu aveau nici tractoare, nici alte maşini sofisticate. Mai toată munca se făcea cu toporul şi cu săpăliga. Dar după ce au curăţat pământul şi au văzut că oilor le merge tot mai bine, au început să-şi mărească suprafaţa proprietăţii. Când Mary a preluat conducerea fermei, Churinga avea aproape o sută de mii de acri, iar căsuţa era înconjurată de hambare şi adăposturi pentru animale.

— Mary a fost mama Matildei?

Brett confirmă dând din cap.

— În primul război mondial, când Mervyn, soţul ei, era la

Gallipoli, ea a administrat singură locul acesta. A adus oi merinos şi vite de lapte, iar cu banii obţinuţi pe lină şi-a îmbunătăţit gospodăria. Zvonurile spun că lui Mervyn i-a fost ciudă văzând cât de bine se descurcase, iar după moartea ei se pare că a vrut să vândă Churinga lui Ethan Squires.

— Dar nu a putut, murmură Jenny. Proprietatea era a Matildei.

Îşi termină berea.

— Am citit câteva dintre primele jurnale şi nu a fost o lectură plăcută. Însă aş vrea să ştiu ce au crezut ceilalţi despre Matilda. Ce e cu zvonurile de care ai pomenit mai devreme?

— Înainte să împlinească douăzeci de ani, Matilda Thomas era deja o legendă vie. Era o fiinţă bizară, pentru că era o femeie singură într-o lume în care bărbaţii erau stăpâni. Se spunea despre ea că e ciudată, chiar excentrică, căci trăia alături de băştinaşii aceia, iar oamenii se tem întotdeauna de ceea ce nu înţeleg, aşa că a fost lăsată să se descurce singură. S-a vorbit şi de un copil, desigur, puţine lucruri scapă curiozităţii oamenilor. Dar pentru că nu-l văzuse nimeni, lumea uitase de el.

Se opri, ştiind că era mai mult de-atât, dar ezitând să-i împărtăşească ceea ce el considera o speculaţie răutăcioasă.

— Ea a făcut ca Churinga să arate aşa cum e astăzi?

Brett încuviinţă, dând din cap.

— A fost respectată pentru ceea ce a realizat aici, deşi ceilalţi fermieri şi soţiile lor nu erau de acord cu ea. Şi zâmbi. A fost o tânără răzvrătită din câte am înţeles. Se îmbrăca tot timpul în haine bărbăteşti şi nu dădea doi bani pe ce credea lumea despre ea.

— Dar tatăl ei? Despre el ce se spune?

Jenny ardea de nerăbdare să afle, iar Brett înţelegea prea bine de ce.

— S-a întors erou din război. Dar adevărul nu a ieşit la iveală decât după ce s-a înecat în timpul

inundaţiei. Nu fusese împuşcat când încerca să-şi ducă un camarad departe de asaltul inamicilor, ci unul dintre ai lui l-a împuşcat când l-a găsit ascunzându-se departe de front. Mervyn l-a ucis, l-a luat în spate şi s-a întors la baza sa militară. A fost decorat cu Ordinul Victoria şi după ce a stat un an sau mai bine în spital, a fost trimis acasă. A crezut că poate scăpa aşa, dar un soldat din Sydney şi-a revenit din amnezia de care suferea şi a făcut o declaraţie în faţa comandamentului. Când răniţii de pe lângă ascunzătoarea lui Mervyn fuseseră adunaţi, pe el nu îl observaseră, aşa că a văzut tot.

— Nu mă miră să aflu că era un laş, spuse Jenny îndârjită. Un om ca el nu ar putea fi în veci erou.

Brett îşi bău berea în tăcere, întrebându-se cât de mult o afecta toată istoria asta. La urma urmei, nu trecuse mult de când ea însăşi rămăsese văduvă, iar jurnalele descriau în amănunt primii ani la Churinga. Oare lacrimile ei din seara asta fuseseră pentru propria durere sau pentru Matilda, pentru pierderea inocenţei acestei tinere?

— Povesteşte-mi despre Matilda.

— Ai citi jurnalele. Ştii la fel de multe ca şi mine, zise el, încercând să evite o relatare care l-ar fi chinuit şi pe el.

Jenny clătină din cap.

— Nu le-am citit pe toate. Vreau să ştiu ce s-a întâmplat după ce a murit copilul. Şi ce rol au avut cei din clanul Squires.

Iată-l pe teren alunecos. Cu toate că jurnalele

nu pomeneau prea multe despre implicarea lui Ethan, adevărul şi zvonurile se împleteau supărător, ca de obicei. Se uită la ea, îşi dădu seama că ceva tot trebuia să spună, aşa că se hotărî să se limiteze la ceea ce ştia el că era adevărat:

— După moartea copilului, Matilda nu prea a mai fost văzută. S-a mai dus în oraş de câteva ori pe an, tot cu calul acela bătrân al lui Mervyn, şi s-a întâlnit cu vecinii ei de la Wilga, cu Tom şi April Finlay. După ce Churinga a început să prospere, Matilda a modernizat-o puţin şi a cumpărat chiar şi o camionetă, dar nu a călătorit niciodată prea departe cu ea.

îşi aprinse o ţigară şi privi undeva, în gol.

— Se spune despre ea că a rămas aici ca o pustnică. Îi avea lângă ea doar pe cei din neamul Bitjarra, în afară de sezonul de tuns, nu mergea niciodată la curse şi la picnicurile tradiţionale, nici la serate, nu ieşea deloc în lume. Andrew

Squires încerca pe toate căile să se apropie de ea, dar Matilda ştia că el nu voia decât pământul ei, aşa că l-a ţinut la distanţă. Despre fiul cel tânăr al lui Squires se spune că era chiar îndrăgostit de ea, însă nu s-a ales nimic.

— Dar ea a avut până la urmă pe cineva, nu-i aşa? întrebă Jenny, aplecându-se şi apropiindu-şi din nou mâinile de ale lui.

Brett ridică din umeri. Avea să afle cât de curând, când va termina jurnalele; în niciun caz nu avea de gând să-i spună acum, după ce plânsese atât.

— Nu ştiu, Jenny. Îmi pare rău, zise în cele

din urmă.

Jenny îl fixă cu o privire gravă, solemnă, apoi se rezemă de spătarul scaunului. Era limpede că o frământa neîncetat ceva.

— Din jurnale reiese că Ethan Squires voia să obţină neapărat pământul ei. Şi din câte mi-a spus avocatul meu, familia asta manifestă încă interes pentru Churinga.

Îl privea direct, pătrunzător.

— Ce are Churinga de este atât de râvnită?

— Apă, îi răspunse Brett. Kurrajong are mai multe sonde şi un râu destul de bun, însă Churinga este străbătută de trei râuri, fără a mai pune la socoteală izvoarele subterane. Cei din familia O'Connor ştiau să deosebească un pământ bun de unul rău, iar Squires a regretat mereu că a venit prea târziu ca să mai poată revendica proprietatea asta.

— Spune-mi ce ştii despre familia Squires.

Brett oftă. De ce tot insista? Dacă Ma l-ar fi ascultat şi ar fi pus pe foc jurnalele acelea blestemate, nimic din toate astea nu ar fi preocupat-o acum pe Jenny.

— Tatăl lui Ethan a fost mezinul unei familii bogate de fermieri englezi. A fost trimis aici pe la începutul secolului trecut ca să-şi găsească norocul, cu atâţia bani cât să-i ajungă în primii ani. Şi-a început afacerea în Queensland, învăţând mai întâi să deosebească oile englezeşti de cele australiene, după care a coborât în sud. A văzut pământul, şi-a dat seama că era un loc numai bun ca să se stabilească şi aşa a construit Kurrajong. Dar pentru că Churinga se întindea la sud şi est de

terenul lui, nu a avut încotro şi a trebuit să-şi mărească proprietatea către nord. Numai că în partea aceea pământul e mai uscat. Râurile sunt mai puţine, iar ploile nu sunt aşa bogate.

— Aşa a început vrajba între cele două familii?

Brett răspunse din nou cu o ridicare din umeri.

— Nu cred că s-a ajuns vreodată la un conflict deschis, doar că tatăl lui Ethan nu şi-a ascuns resentimentele faţă de familia O'Connor şi a făcut tot ce i-a stat în putinţă să-i sâcâie. Apoi l-a lăsat ca moştenitor pe Ethan care, uite, a încercat să-şi însoare fiul vitreg cu Matilda, numai că ea i-a dat planurile peste cap, refuzând să coopereze. Ethan e încă supărat din cauza asta.

— Mi-ai spus că şi pe Charlie Squires l-ar fi interesat Matilda. Cum de nu a fost încurajată relaţia asta, dacă tatăl lui era atât de dornic să pună mâna pe Churinga?

— Asta nu mai ştiu, recunoscu el.

Jenny căzu pe gânduri.

— Brett, tu crezi că locul acesta este blestemat? Crezi şi tu că Churinga e un talisman care atrage nenorociri?

Brett pufni.

— E de-a dreptul ridicol! Nu este decât un loc ca o sută altele. Izolat, mărginit şi înconjurat de tot ce poate fi mai dur pe lumea asta. Ce i s-a întâmplat Matildei se putea întâmpla oricui altcuiva. Trebuie să ţii minte ce a reuşit ea să realizeze în ciuda tuturor greutăţilor, şi nu să-ţi închipui tot felul de bizarerii. Nu e nimic malefic

aici – nu e decât o viaţă dură.

— Tu eşti realmente îndrăgostit de locul ăsta, am dreptate? murmură ea. Cu toate că tocmai izolarea asta te-a făcut să-ţi pierzi soţia.

Brett răsuflă uşurat de întorsătura pe care o luase discuţia, începea să se liniştească.

— Marlene s-a născut şi a crescut în oraş. Îi plăceau magazinele, îi plăcea să meargă la cinematograf, să-şi cumpere tot timpul haine noi şi să se ducă la petreceri. Trebuia să-mi fi dat seama că va ajunge să urască locul ăsta, adăugă el calm. Am făcut tot posibilul să fie fericită aici, dar nu a fost de-ajuns.

Dintr-o dată, Jenny îşi dădu seama că era important să vadă Churinga pe care o cunoştea el – adevărata Churinga.

— Să nu-ţi faci idei greşite despre locul acesta, Jenny. Este, într-adevăr, izolat şi sălbatic, dar are ceva ca de începutul lumii. Gândeşte-te la Matilda. Ea nu avea luxul şi facilităţile de care ne bucurăm noi azi şi nici oameni care să o ajute. Şi cu toate astea a rămas aici. A muncit şi s-a zbătut ani la rând ca să facă din pământul ăsta ceea ce este astăzi. Pentru că l-a iubit. A iubit pământul, a iubit căldura şi spaţiul deschis, întins – şi în ciuda a toate prin câte a trecut, nu s-a lăsat înfrântă de nimic.

De aproape nimic, se corectă în gând. Dar deocamdată Jenny nu trebuia să ştie.

Tăcu. Adusese argumente suficiente, iar ea părea mulţumită de ceea ce auzise. Nerăbdarea şi neliniştea dispăruseră din privirea ei.

— Îţi mulţumesc, Brett. Dar cu cât citesc mai

mult din jurnalele alea, cu atât mai mult ezit să rămân. Churinga pare să răspândească un fel de vrajă asupra oamenilor care trăiesc aici. Mă simt de parcă Matilda ar bântui casa asta. Sunt momente în care ştiu că e aici, în casă. Şi mă atrage tot mai mult în lumea ei, iar eu nu sunt sigură că vreau aşa ceva.

Se cutremură, înfiorată.

— Pare să ştie că eu pot să-i înţeleg suferinţa. Numai că pentru mine e prea curând după ce i-am pierdut pe Ben şi pe Peter. Rănile mele încă sunt nevindecate, nu mi le pot asuma şi pe ale ei.

Brett îi luă mâna în palmele lui şi o ţinu strâns.

— Atunci aruncă jurnalele. Arde-le. Lasă trecutul în urmă înainte să te doboare.

Jenny clătină din cap.

— Nu pot. Matilda s-a agăţat de mine şi trebuie neapărat să aflu ce s-a întâmplat cu ea. Trebuie să încerc să înţeleg ce a ţinut-o aici.

— Atunci dă-mi voie să-ţi arăt Churinga de care m-am îndrăgostit eu. Lasă-mă să te ajut să înţelegi de ce rămânem în ţinutul ăsta cu toate că ne îmbătrâneşte înainte de vreme. Jenny, asta e casa mea. N-aş vrea să plec de-aici nicăieri altundeva. Şi mi-ar plăcea să ajungi şi tu să iubeşti locul ăsta.

Simţi cum i se urcă sângele în obraji şi îşi dădu seama că începuse să vorbească prea pătimaş. Putea să-l creadă nebun.

— Te temi să nu-ţi iau casa, aşa-i?

Brett încuviinţă cu un gest umil din cap, fără să mai poată spune ceva. Simţea în degetele ei

sângele pulsând, încălzindu-i şi lui palma, răspunzând la bătăile inimii lui.

— Te gândeşti să vinzi? întrebă el în cele din urmă, temându-se de răspunsul ei, dar ştiind că nu trebuie să se piardă cu firea, ci să înfrunte decizia ei.

— Nu ştiu, Brett, îi răspunse Jenny, căzând pe gânduri. E minunat aici şi cred că pot să înţeleg dragostea ta pentru pământ. Dar textele acelea de pe morminte nu-mi dau pace.

Îşi retrase mâna din palma lui şi încrucişă braţele la piept, străbătută de un nou fior.

— Iartă-mă, dar acum nu pot să-ţi dau un răspuns definitiv. Ştiu cât de mult depinde viitorul tău de treaba asta.

Brett răsuflă uşurat. Cel puţin, bine că nu era hotărâtă să vândă – mai era o speranţă.

— Problema ta e că dai prea mult frâu liber imaginaţiei. Bine, nu e de mirare după câte ai trecut şi tu de curând. Dar să ştii că toate fermele au câte un cimitir al lor – nu e timp să duci oamenii în oraş pentru înmormântare. Tu ar trebui să te concentrezi asupra vieţii pe care o trăieşti, ar trebui să te gândeşti ce vrei să faci cu viaţa ta. Lasă trecutul în pace şi bucură-te de ceea ce-ţi aparţine.

Jenny se uită la el cu ochi pătrunzători, uimită să-l audă vorbind astfel.

— Eşti chiar un filosof, domnule administrator, observă ea.

— De la mama am moştenit deprinderea asta, recunoscu el, zâmbind. Tot timpul vorbea despre viaţă şi moarte. Se pare că am preluat unele

cugetări de-ale ei.

Tăcu, ţinând între degete ţigara care mocnea.

— Părinţii mei au fost oameni cumsecade, continuă el.

Încă le simt lipsa. Pot să spun că eu şi fraţii mei am fost norocoşi să avem asemenea părinţi.

Preţ de câteva clipe îşi aminti chipul mamei. Apoi se topi printre celelalte amintiri. Imaginea ei era legată de copilărie, când femeia aceea se căznise ca fiii ei să se bucure de tot ce-i lipsise ei când fusese copil. Un cămin şi o familie iubitoare, haine curate şi educaţie.

Glasul lui Jenny îi întrerupse gândurile:

— Te invidiez. La Dajarra am primit hrană şi educaţie, numai că maicile de-acolo nu obişnuiau să piardă timp oferindu-ne şi afecţiune.

Oftă.

— Când îţi începi viaţa aşa, devii foarte prudent şi prea sigur că te poţi descurca şi singur – din cauza asta nu poţi avea încredere în nimeni. Cred că aşa se explică şi faptul pentru care am atâtea reţineri în privinţa acestui loc.

Ridică privirea spre el şi-i zâmbi.

— Şi în privinţa ta, îl înţepă ea.

Brett se vedea nevoit să-şi schimbe tot mai repede părerea despre Jenny. Ea nu era nici pe departe o puştoaică răsfăţată venită din Sydney, ci o copilă care îşi ascundea singurătatea şi durerea în spatele unui zid de falsă rezervă. Îi amintea de un mânz pe care îl avusese el cândva. Fusese bătut de fostul stăpân până când ajunsese să nu mai aibă încredere în nimeni, îi luase vreme îndelungată şi-i trebuise multă răbdare, blândeţe

şi abilitate până reuşise să-l vindece.

— Nu mi-am închipuit că a putut fi atât de rău, şopti el.

Nu ştia ce altceva ar fi putut spune.

Jenny, însă, nu voia să-l audă compătimind-o.

— Povesteşte-mi cum era când erai tu copil, îi ceru ea.

Brett îşi stinse ţigara şi ridică de jos căţeluşul car, o dată ajuns în poala lui, adormi. Jenny îi zâmbi. Era clar că deveniseră prieteni.

— Trăiam în Mossman, în nordul regiunii Queensland. Tatăl meu era tăietor de trestie, aşa că îl vedeam foarte rar. Tot timpul trebuia să mai muncească încă un sezon ca să strângă bani de-ajuns pentru un teren şi casă. Până la urmă, trestia i-a venit de hac. E o nenorocire. Plină de tot felul de paraziţi şi insecte muşcătoare care infectează rănile pe care le capeţi pe câmp.

Jenny îl asculta cu atenţie, însă el se opri, îşi mai aprinse o ţigară, apoi aşeză căţeluşul într-o poziţie mai comodă. Nu dorea să o întristeze pe Jenny cu poveşti despre copilăria lui chinuită, trăită în sărăcie, dar nici n-ar fi vrut să sară peste acele timpuri de parcă nu ar fi însemnat nimic pentru el. Mama lui se chinuise prea mult în căsuţa lor închiriată. Până la urmă, trestia i-a grăbit şi ei sfârşitul, dar altfel decât a făcut cu tatăl lui.

— Am fost patru copii. John, cel mai mare dintre fraţi, împreună cu un alt frate, Davey, lucrau şi eu pe câmp. Cred că le plăcea prea mult mirosul de melasă.

Şi pufni, amintindu-şi cu neplăcere de

momentele acelea.

— Eu uram mirosul dulce şi înţepător. Se simţea peste tot – în casă, în haine, în păr.

— Dar cum era, de fapt? Uite, am trăit la Dajarra până la şapte ani şi cu toate că locul e în inima câmpului de trestie, noi eram înconjuraţi doar de păşuni şi munţi. Iar ferma de oi la care am locuit apoi, tot în Queensland, nu era la o distanţă prea mare la nord de câmpul de trestie.

— E cu totul altă lume. Fierbinte, umedă, e ca o împărăţie a muştelor şi a şerpilor. Căldura te vlăguieşte, transpiri continuu, iar trestia te ademeneşte.

Se opri, amintindu-şi bine viaţa de-atunci.

— Era frumos totuşi. Ar trebui să vezi cum arată un câmp cu trestie în bătaia vântului – parcă e o mare întinsă, verde, care se unduieşte, se leagănă. Numai că sunt puţini australieni albi care pot face munca asta. E o încercare căreia nu mulţi îi supravieţuiesc. Iar aceia sunt oameni aparte.

Tăcu din nou şi mângâie îngândurat urechea căţeluşului, reflectând la schimbările care apăruseră acum şi în munca pe câmpul de trestie. Curând maşinile aveau să înlocuiască strădania a sute de oameni, iar cei asemenea fraţilor lui se vor vedea nevoiţi să-şi găsească altceva ca să-şi câştige ’ existenţa.

— După război, afacerea a fost preluată de imigranţi şi greu găseai pe cineva care să vorbească aceeaşi limbă. Orientalii, italienii şi grecii sunt cei mai pricepuţi tăietori, dar vremurile se schimbă şi când maşinile îi vor înlocui pe oameni, nu vor mai rămâne decât

legendele despre câmpurile de trestie.

Jenny mai împinse o bere către el.

— Spune mai departe, îl îndemnă ea cu glas scăzut.

Brett bău îndelung înainte să continue. Parcă ar fi vrut să cureţe gustul de melasă şi să alunge amintirea fumului înecăcios care umplea aerul când ardeau câmpurile înainte de a tăia trestia.

— Ne mutam dintr-o casă închiriată într-alta. Trebuia să stăm mereu la câteva mile distanţă de câmp pentru ca tata să poată veni la noi. Dar nu-l vedeam decât rar. Era mereu plecat cu ceilalţi tăietori. Legaseră între ei o frăţie bizară. Femeile nu apăreau prea des în viaţa lor şi acum mă întreb de ce a ales tatăl meu să se căsătorească. Cred că ne vedea ca pe o povară, iar promisiunea pe care ne-o făcea – anume că odată vom avea o casă cum se cuvine – cred că şi el ştia că e doar o fantezie.

— Care va să zică nici ţie nu ţi-a fost uşor, spuse Jenny, înţelegând prea bine acum mâhnirea lui.

Brett stinse ţigara şi începu să mângâie căţeluşul adormit. Se gândea că în seara asta vorbise mai mult decât ar fi făcut-o într-o lună de zile. Dar era plăcut să stea de vorbă cu Jenny şi nu regreta.

— De ceea ce ţi-a lipsit mereu nu-ţi poate fi dor, zise el aproape vesel. Am fost destul de fericiţi, iar mama a făcut tot ce i-a stat în putinţă ca să ne simţim speciali.

Şi tăcu iar, amintindu-şi de momente mai puţin senine. Fuseseră zile când mama lui era prea frântă de oboseală ca să mai poată lua de

spălat, aşa că se căzneau el şi cu fraţii lui să care cazanul de alamă ca să nu piardă banii. Nici până astăzi nu-şi putea explica de unde avusese mama lui – o fiinţă atât de fragilă şi slabă – puterea de a ridica toate acele pături şi cearşafuri fierbinţi, în aburul sufocant. Dar a făcut-o. Zile în şir a făcut-o.

Jenny tăcu, înţelegând nevoia lui de a păstra unele gânduri numai pentru el.

Brett se retrăsese printre umbrele trecutului. Îşi amintea de momentele în care tatăl lui era sfârşit de atâta trudă şi nu se mai ducea la tăiat trestia. Se îmbolnăvise de icter şi fiecare criză îl slăbea tot mai mult, până ce nu a mai avut deloc puterea să iasă pe câmp. Sfârşitul venea încet, iar tatăl lui – Brett şi-l amintea bine – îl aştepta, galben şi vlăguit, în coliba sărăcăcioasă. Nici acum nu putea înţelege ce demon putea face un om să-şi grăbească sfârşitul de dragul trestiei.

— Tata a fost un tip puternic, zdravăn, spuse el într-un târziu. Ne ridica pe toţi în braţele lui vânjoase şi putea să şi alerge, cărându-ne aşa, prin toată casa. Dar după ce trestia l-a doborât, a murit slab, chinuit, prăpădit.

— Nu mi-am imaginat ce poate face trestia dintr-un om, zise Jenny, gânditoare. Privim zahărul cu atâta nepăsare, fără să ne gândim de unde vine şi ce preţ a plătit un om ca să taie trestia. Îmi pare rău că tatăl tău a trebuit să moară aşa.

Brett ridică din umeri.

— Jenny, asta a fost viaţa pe care şi-a ales-o el. Şi-apoi, cineva tot trebuie să facă şi munca aceasta. Eu, însă, mi-am dat repede seama că nu e de mine. John şi Davey au continuat şi după

moartea mamei, pe când Gâl şi cu mine am plecat în sud, ca argaţi la o fermă de oi şi la una de vite. Gâl a rămas în Queensland şi până la urmă a reuşit să-şi cumpere o proprietate, dar eu am plecat şi mai la sud. Lucrez cu oile de când aveam şaisprezece ani şi nu mi-a părut rău nicio clipă.

O surprinse pe Jenny înăbuşindu-şi un căscat şi ridică de pe genunchi căţeluşul.

— Cred că vrea şi năzdrăvanul ăsta să tragă un pui de somn. Oricum, e timpul să plec şi eu. Cred că te-am ameţit cu atâta vorbă.

— Nu, se grăbi ea să-l contrazică, uitându-se serioasă la el. Chiar vreau să-ţi mulţumesc pentru câte mi-ai împărtăşit din viaţa ta. Sper numai să nu-ţi fi trezit prea multe amintiri dureroase. Ştiu cât de greu este.

Brett zâmbi şi dădu din cap.'

— Ce-ar fi să vii călare cu mine mâine dimineaţă, să-ţi arăt Churinga pe care încă nu ai cunoscut-o? Poate că dacă ai s-o vezi aşa cum o văd eu, o să înţelegi de ce este un loc atât de special.

Jenny lăsă capul într-o parte, privindu-l cu ochi strălucitori şi cu o uşoară ironie.

— Eşti sigur că te poţi desprinde de munca ta?

Brett râse cu poftă.

— Nu o să mi se simtă lipsa. E duminică.

— Dacă-i aşa, abia aştept.

Îi luă căţeluşul din braţe, cufundându-şi faţa în blăniţa lui.

— Atunci... ne vedem dimineaţă, da? Plecăm devreme, când e încă răcoare.

Jenny încuviinţă dând din cap şi un zâmbet îi lumină faţa.

Brett dădu sita la o parte şi plecă. Era extenuat, dar se îndoia că va reuşi să doarmă în noaptea asta.

Jenny rămase în prag cu căţelul în braţe şi îl privi străbătând curtea. Mergea cu paşi mari şi rari şi cu mâinile îndesate în buzunarele pantalonilor. Zâmbi şi-l sărută pe Ripper în creştet. După ce renunţase la atitudinea autoritară şi arogantă, Brett devenise o companie foarte plăcută, iar darul pe care i-l făcuse era tocmai ce-i trebuia ei după cât plânsese pentru Matilda.

Căţeluşul scânci în somn şi dădu din lăbuţe de parcă alerga. Îi simţea căldura în braţe şi se întoarse în bucătărie să-i pregătească un culcuş şi o cutie să-şi facă nevoile, îngrămădi o pătură într-o lădiţă de legume şi-l aşeză acolo.

Când se dezbrăcă să se culce, îşi dădu seama că nu putea să lase jurnalele deoparte şi să uite de ele. Trebuia citite – de aceea le şi lăsase Matilda.

Dar Brett avea şi el dreptate. Trebuia să privească înainte, către viitor, şi să dea mai puţină importanţă celor ce se întâmplaseră aici cu atâţia ani în urmă. De ea depindea să descopere muzica pe care el şi Matilda o aflaseră aici. Atunci, poate că avea să se simtă şi ea acasă în locul ăsta.

10

Era duminică dimineaţa şi clopotul cu care Ma anunţa masa sună cu o oră mai târziu decât de obicei. Jenny mai rămase întinsă în pat o vreme,

bucurându-se de răcoarea binefăcătoare a dimineţii. Apoi, amintindu-şi brusc de planurile pentru ziua asta, se dădu repede jos. Imediat, însă, simţi dureri în tot corpul din pricina călătoriei din ziua precedentă, iar degetul mic era şi mai iritat de cizmele noi pe care le încălţase.

Dintre cearşafuri se ivi capul micuţ al lui Ripper care o privea cu ochi mari, cu o ureche răsucită şi lipită de cap. Jenny pufni în râs şi-l scoase de-acolo.

— Căţel rău, îi şopti ea. Doar ţi-am făcut culcuş în bucătărie.

Ripper numai semne de căinţă nu dădu şi începu să-i lângă faţa când Jenny îl luă în braţe; îl scoase afară pe uşa din spate, iar el alergă bucuros prin iarbă, şi ridică piciorul.

Jenny se întoarse în bucătărie şchiopătând şi căută o alifie şi un plasture pentru deget. Se uită la ceas şi lăsă să-i scape un strigăt de mirare şi ciudă. Era abia cinci şi jumătate. Când se va obişnui cu orele atât de matinale la care începeau zilele aici şi cu siesta de după-amiază?

După ce îşi bandajă bine degetul, începu să-şi pregătească micul dejun. În cele din urmă, avea în faţă o cană cu ceai, un ou fiert şi pâine prăjită. Totuşi, ceva lipsea. Zornăitul unei biciclete de pe care un băiat îi arunca ziarul pe verandă era un sunet familiar în dimineaţa de duminică, sunet căruia, la Sydney, nu-i dădea mare importanţă. În dimineaţa asta, însă, absenţa ritualului o irita.

Îşi amintea de zilele de lenevie când zăcea pe balcon şi privea marea, răsfoind reviste de artă, citind noutăţile şi uitându-se la fotografiile

lucioase, sau când Peter – atunci când era acasă – se repezea la paginile de ştiri din domeniul financiar şi sportiv. Lui Ben îi plăceau revistele cu benzi colorate. Şedea liniştit în braţele ei şi o asculta citindu-i.

Tăie cu un gest hotărât vârful oului.

— O să mă obişnuiesc să fiu din nou singură, mormăi ea. Nu are rost să-mi tot plâng de milă.

Ripper mătura podeaua cu codiţa lui aspră, cu capul într-o parte de parcă înţelegea.

Stăteau în bucătăria scăldată de soare, iar căţeluşul ciugulea bucăţele de pâine prăjită din mâna ei cu delicateţea unei domnişoare afectate. Mai târziu, după ce isprăvi cu micul dejun, făcu un duş şi se îmbrăcă. Îşi puse pantaloni largi şi cămaşă de bumbac, se încălţă cu cizmele vechi, iar pe cap aceeaşi pălărie ponosită. Îşi scosese bijuteriile şi îşi căuta mănuşile de călărie, când auzi un ciocănit în lemnul sitei.

— Aşteaptă puţin, Brett. Vin imediat! strigă ea.

Mănuşile căzuseră sub pat şi acum se lăsase în genunchi şi se sprijinea în palme, încercând să ajungă la ele. Ripper nu-i era de niciun ajutor. Credea că e rost dejoacă.

— Sunt Andrew Squires, doamnă Sanders. Iertaţi-mă dacă am venit prea de dimineaţă.

Jenny îngheţă. Andrew Squires? Iată ceva ce putea fi interesant.

Reuşi până la urmă să-şi recupereze mănuşile de la Ripper şi, în ciuda curiozităţii de a-l cunoaşte pe bărbatul care îi făcuse curte Matildei, întârzie puţin ca să se calmeze. Squires putea să aştepte.

La urma urmelor, asta nu era oră de făcut vizite, îşi zise ea, ursuză.

Se privi în oglindă. Soarele îi bronzase pielea şi îi colorase obrajii şi, după ce îşi prinse părul în creştetul capului, se hotărî să-şi rujeze discret buzele şi să-şi picure un strop de parfum pe gât. Gândul că arăta bine îi sporea încrederea în ea însăşi.

Era cu spatele către ea şi se sprijinea de balustrada verandei, privind la zarva care se pornise deja în curte. Lângă stâlp era parcat un Holden ultimul tip, acoperit cu un strat subţire de praf roşiatic care nu ascundea, totuşi, strălucirea metalului.

Ripper mârâi ascuţit şi rămase pe loc, cu picioarele înfipte în podeaua verandei.

— Domnule Squires?

Se întoarse spre ea şi Jenny rămase uimită de înfăţişarea aceea neobişnuită. Era înalt, bine legat şi încă destul de atrăgător, cu toate că avea cel puţin şaizeci şi şapte de ani. Venise cu maşina şi totuşi era îmbrăcat în pantaloni de călărie, jachetă de tweed şi cizme englezeşti de călărie, frumos lustruite, iar cămaşa albă, apretată era descheiată la gât, lăsând să se vadă o eşarfă elegantă. Mustaţa şi părul nu-şi pierduseră nuanţa roşcată, iar ochii lui o fixară cu o privire albastră, intensă.

— Bună ziua, doamnă Sanders.

Avea un accent mai degrabă englezesc decât australian şi îi aminti de John Wainwright.

— Sper din toată inima să nu vi se pară inoportună vizita mea matinală, dar am vrut să ajung înainte să se facă prea cald.

Şi schiţă o plecăciune.

— Bun venit la Churinga. Andrew Squires, la dispoziţia dumneavoastră.

Jenny dădu mâna cu el, observându-i freamătul nervos al buzelor şi strălucirea soarelui în părul de culoarea cuprului. Strângerea de mână fără vlagă nu-i făcu plăcere.

— Bună ziua, îi răspunse ea, retrăgându-şi imediat mâna. Nu vreţi să intraţi şi să beţi ceva?

— După dumneavoastră, doamnă.

Şi dădu la o parte sita, urmând-o înăuntru.

Jenny îl încuie în dormitor pe Ripper, care nu înceta să mârâie, apoi pregăti ceaiul şi căută două ceşti cu farfurioare care să arate decent. Puse alături şi câţiva biscuiţi, după care se aşeză şi ea la masă. La ora asta el nu ar fi acceptat o băutură mai tare, iar ea nici nu avea de gând să-i pregătească micul dejun. *Şi-apoi,* îşi zise ea văzându-l că studiază arogant încăperea, *în viaţa mea nu am avut încredere în oamenii roşcovani.*

Squires acceptă o ceaşcă cu ceai, se uită curios la Jenny şi îşi puse tacticos un picior peste celălalt. Era un gest bizar, tipic feminin – ceea ce nu o ajută să-şi schimbe părerea despre el.

— Am înţeles că dumneavoastră locuiţi la Kurrajong, spuse ea, ca să rupă cumva tăcerea. Proprietatea a fost a băştinaşilor, ca şi Churinga?

Fir-ar să fie, o făcea să se simtă ciudat, nu mai era în apele ei. Ochii lui trădau o gândire calculată, pragmatică, iar după gura şi bărbia care trădau slăbiciune recunoscu omul lacom.

— Desigur, îi răspunse Squires. Kurrajong înseamnă „veşnic”, doamnă Sanders. Şi se

învecinează cu Churinga de aproape un secol.

Apoi zâmbi condescendent.

Jenny sorbi ceaiul, sperând că Brett se va grăbi să apară. Omul ăsta nu bătuse atâta drum pentru o conversație – urmărea el ceva.

— Ştiu şi eu câte ceva despre istoria Churingăi, domnule Squires. Dar tot ce am aflat pare să fie doar presupuneri, zvonuri. Vă amintiţi cumva de Matilda Thomas?

Expresia lui nu trăda nimic. Andrew Squires îşi privi, preocupat, unghiile.

— Eu am fost educat în străinătate, doamnă Sanders, şi m-am întors abia când am fost acceptat în Barou. Iar de lucrat lucrez în Melbourne. Kurrajong nu e decât un loc unde mă retrag din când în când, departe de agitaţia oraşului.

Şi ridică privirea spre ea, fixând-o cu ochii lui albaştri.

— Nu am avut niciodată plăcerea de a o întâlni pe această femeie. Dar ştiu că tatăl meu a cunoscut-o destul de bine.

Mincinosule, gândi Jenny, susţinându-i privirea fără să şovăie.

— În cazul acesta poate că ar trebui să vă fac la rândul meu o vizită, domnule Squires. Mi-ar plăcea să stau de vorbă cu tatăl dumneavoastră despre anii aceia de început.

Squires plecă din nou puţin privirea, cu aceeaşi expresie impenetrabilă, şi i se adresă cu glas tărăgănat:

— Mă îndoiesc că vă poate spune prea multe. Ei nu prea au fost în legătură.

E şi mincinos, şi fanfaron, hotărî Jenny. În plus, stătea în bucătăria ei, bând ceai făcut de ea, de parcă el ar fi fost stăpânul locului. Venise timpul să-l vadă plecat.

— Domnule Squires, să ştiţi că trebuia să telefonaţi înainte, îl avertiză ea sec. Mi-am făcut nişte planuri pentru ziua de azi şi sunt deja în întârziere.

Andrew se arătă amuzat şi privi cu superioritate încercarea ei destul de tranşantă de a-l face să plece. Îşi alese o ţigară cu filtru auriu dintr-o tabacheră de argint şi o potrivi într-un ţigaret de fildeş. O aprinse cu o brichetă de argint şi suflă fumul spre tavan înainte de a-i răspunde.

— Doamnă dragă, dar ştiu că nu vă străduiţi deloc să-l faceţi pe om să se simtă bine venit. Mai ales când cineva bate atâta drum ca să vă facă o vizită.

— Vizita aceasta are un scop anume?

Şi se uită spre uşă. *Unde o fi Brett? De ce nu apare odată?*

— Măi să fie, zise el tărăgănat. Direct la afaceri. Aşa da! Doamnă Sanders, cred că noi doi ne vom înţelege de minune.

— Depinde ce afacere doriţi să discutăm, îi răspunse ea la fel de reţinută.

Squires se uită la ea cu luare-aminte prin fumul care se ridica din ţigară.

— Păreţi o femeie cu bun-simţ şi Dumnezeu ştie cât de rare sunt astfel de fiinţe. Având în vedere talentul artistic şi faima tot mai mare de care vă bucuraţi, nu mă îndoiesc că vă simţiţi mult mai acasă în oraş decât în acest loc părăsit.

— Treceţi la subiect, domnule Squires. Chiar nu am toată ziua la dispoziţie.

Squires îi zâmbi de sus şi scutură scrumul în farfurioară. Jenny se întreba cum o fi să te opui omului acestuia într-un tribunal. Era un ticălos cu o mare stăpânire de sine, genul de individ pe care ţi l-ai fi dorit aliat, nu adversar.

— Mi se pare că Wainwright v-a vorbit deja despre interesul nostru pentru Churinga, doamnă Sanders. Am venit acum aici tocmai ca să vă fac o ofertă.

Jenny vru să spună ceva, când Squires ridică o mână, cerându-i să tacă.

— Măcar aveţi politeţea să mă lăsaţi să termin ce am de spus.

— De acord, dacă veţi avea şi dumneavoastră politeţea să ţineţi seamă că vă aflaţi în casa mea şi că nu aveţi dreptul să veniţi aici şi să daţi ordine, îl repezi ea. Nu ne aflăm la tribunal – şi nici eu nu sunt în boxa martorilor.

— Aveţi dreptate.

Zâmbetul lui o îmbrăcă din cap până-n picioare ca o cămaşă de gheaţă.

— Doamnă Sanders, chiar îmi place să ascult o femeie care spune întocmai ce gândeşte. La un moment dat ajungi să te saturi de atâţia linguşitori, nu sunteţi de aceeaşi părere?

Jenny îl privi cu dispreţ nedisimulat.

— N-am de unde să ştiu.

Nu se arătă deloc afectat de nedelicateţea ei.

— Cum vă spuneam, sunt gata să vă ofer un preţ mai mult decât onorabil pentru proprietatea aceasta. Dacă acceptaţi să vindeţi, sunt sigur că

vom ajunge la o înţelegere care să fie în avantajul ambelor părţi.

Jenny se rezemă de spătarul scaunului, străduindu-se să-şi înfrâneze mânia crescândă. Pur şi simplu, clanul Squires nu renunţa la bătălia pentru Churinga, iar după ce îi spusese Brett cu o seară în urmă, era şi ea convinsă că bătălia avea să dureze. Ethan l-a trimis acum pe şarpele ăsta ca să continue mizeria pe care o începuse el cândva, cu Matilda.

Forţă un zâmbet, însă inima îi bătea nebuneşte şi abia se putea stăpâni să nu-i repeadă o palmă peste rânjetul acela de reptilă. Foarte bine, îl va bate cu armele lui.

— La ce preţ v-aţi gândit?

Însufleţit la gândul că era pe cale să-şi atingă ţelul, Squires se aplecă puţin spre marginea mesei.

— Şapte sute cincizeci de mii de dolari. Plus acţiuni.

Jenny era uluită de suma propusă, dar avu grijă să nu-şi trădeze uimirea. Văzuse care era valoarea reală estimată şi ştia că preţul oferit de el era peste valoarea proprietăţii. Jocul începea să fie destul de riscant, aşa că hotărî să nu-l continue. Putea să ceară şi un milion – şi, ştiind cât de mult ţinea Squires să pună mâna pe Churinga, nu se îndoia că ar fi acceptat.

— Într-adevăr, domnule Squires, este un preţ foarte bun, zise ea mult mai calmă decât se simţea. Dar ce vă face să credeţi că sunt dispusă să vând?

Îşi mai aprinse o ţigară cu mişcări domoale,

nonşalanţa lui trădând încrederea că doamna Sanders putea fi cumpărată.

— Să ştiţi că mi-am făcut temele. Dumneavoastră sunteţi văduvă. În plus, sunteţi un artist a cărui faimă capătă proporţii şi sunteţi implicată ca partener în administrarea unei galerii din oraş. Mai toată viaţa aţi fost nevoită să faceţi economii severe. Acum aveţi însă şansa să vă îmbogăţiţi cum nici n-aţi visat vreodată. Ce folos puteţi avea dumneavoastră, o femeie singură, de pe urma unei ferme de oi de la capătul lumii, când aţi putea trăi fără griji toată viaţa în oraş?

Ticălosul îşi făcuse temele într-adevăr, se documentase temeinic, iar ea se strădui din răsputeri să nu-i arate cât de tare o afecta.

— E adevărat. Numai că răposatul meu soţ a cumpărat locul acesta pentru mine. Nu mi s-ar părea corect să-l vând.

Squires se apleacă şi mai mult.

— Aici greşiţi, doamnă Sanders. A cumpărat Churinga pentru amândoi, gândindu-se că veţi locui aici împreună cu fiul dumneavoastră şi că veţi începe astfel o viaţă nouă. Intenţia lui nu a fost nicidecum ca dumneavoastră să vă chinuiţi aici de una singură, să trăiţi în locurile acestea fără familie, fără prieteni.

Jenny îl privi cu luare-aminte şi îşi jură că dacă va vinde vreodată Churinga, în niciun caz nu i-o va vinde acestui şarpe.

Andrew insistă:

— Gândiţi-vă puţin, doamnă Sanders. Niciodată nu va mai trebui. Să vă faceţi griji în privinţa banilor. Veţi fi liberă să călătoriţi la Paris,

la Florenţa, la Roma, la Londra. Veţi putea vizita Luvrul şi Galeriile Tate, veţi avea şansa să pictaţi pentru plăcerea dumneavoastră, nu ca să vă câştigaţi existenţa.

— Am călătorit deja destul de mult, iar Londra nu m-a interesat, replică ea calm. Churinga nu este de vânzare.

Uimirea străfulgeră doar o clipă în ochii lui, dar o reprimă la fel de repede cum apăruse.

— Doamnă Sanders, îmi dau seama că propunerea mea vine prea repede după pierderea pe care aţi suferit-o. Poate că aveţi, într-adevăr, nevoie de timp să vă adunaţi gândurile înainte de a lua o hotărâre.

Mare bestie, îşi zise Jenny. *Nu şi-a pierdut zâmbetul, deşi refuzul meu l-a şocat de-a binelea.*

— Nu am nevoie de timp ca să mă gândesc la propunerea dumneavoastră. Churinga nici nu este, nici nu va fi de vânzare.

Şi se ridică în picioare.

— În plus, am multe de făcut astăzi. Aşa că vă rog să nu vă supăraţi, dar…

Squires băgă mâna într-unul dintre buzunarele elegantei sale jachete de tweed. În sfârşit, sângele îi năvălise în obraji, iar mânia se revărsa, anulând politeţea lui rigidă.

— Aveţi aici cartea mea de vizită, doamnă Sanders. Dacă vă răzgândiţi, vă rog să mă căutaţi. Preţul este negociabil.

Jenny primi cartea lui de vizită, decorată pompos, se uită la literele aurii, apoi ridică privirea spre ochii lui albaştri scăpărători.

— Vă mulţumesc. Dar aţi primit deja

răspunsul meu.

Şi se îndreptă spre uşă, urmată de paşii lui grei, răsunând ca nişte lovituri de ciocan. Ieşiră pe verandă şi Jenny răsuflă uşurată. Casa începuse să i se pară sufocantă, apăsătoare.

Andrew Squires îşi potrivi pălăria fină, cu boruri înguste şi îşi trase mănuşile. Apoi, fără să o prevină nicicum, avu îndrăzneala să-i ia mâna şi să i-o sărute, făcând o scurtă plecăciune.

— Asta până când ne vom revedea, doamnă Sanders.

Jenny rămase stupefiată, privindu-l cum se îndreaptă spre maşină; porni motorul, apoi dispăru într-un nor de praf pe drumul către Kurrajong. Simţea încă pe mână atingerea buzelor lui şi îşi şterse dosul palmei de pantaloni.

— Ce-a vrut?

Se întoarse şi îl văzu pe Brett la capătul celălalt al verandei. Ţinea în mână frâiele a doi cai înşeuaţi, gata de dram, iar ochii lui scăpărau în soarele dimineţii.

Îi spuse tot.

Brett dădu drumul frâielor şi se apropie de ea. O prinse de braţe şi o trase lângă el, silind-o să-l privească în ochi.

— Jenny, omul acesta e veninos. E întocmai ca taică-său. Să nu ai de-a face cu niciunul dintre ei, altfel tot ce a realizat Matilda aici se duce de râpă.

— Brett, mai uşor că mă doare, se împotrivi ea.

Îi dădu drumul şi îşi trecu degetele prin păr, tulburat.

— Iartă-mă, Jen. Dar să ştii că am vorbit

serios.

— Nu e prima oară când întâlnesc genul acesta de om. Rece, calculat şi lacom, obişnuit să cumpere tot ce nu poate obţine altfel – dar stai liniştit, Brett, nu sunt atât de nesăbuită. Pot să-i fac faţă unui asemenea om.

— Şi cum a rămas?

Era încă mânios.

— I-am spus că nu accept cele şapte sute cincizeci de mii de dolari.

— Cât?

Jenny începu să râdă.

— Ah, ar trebui să te priveşti acum într-o oglindă! Eram sigură că o să fii şocat.

— La naiba! Până şi pe mine m-ar tenta o asemenea sumă, zise el, nevenindu-i să creadă. Habar n-am avut că Churinga valorează atât de mult.

— Nu valorează atât, crede-mă pe cuvânt, ripostă ea. Dar omul s-a arătat gata să plătească şi pentru neînţelegerile din trecut. Nu pot să zic că nu m-a ispitit, însă nu mi s-a părut corect să vând unui Squires după toţi aceşti ani. În plus, ştia prea multe despre mine şi despre ocupaţia mea. Cred că a pus pe cineva să mă spioneze.

— Nu m-ar mira s-o fi făcut, spuse Brett îngândurat.

Jenny inspiră adânc aerul răcoros al dimineţii.

— Gata, nu te mai gândi la el. Soarele e sus, caii sunt pregătiţi, eu sunt gata. Hai să mergem să călărim.

— Jen, de Andrew şi de familia lui nu scapi aşa. Sunt bogaţi, puternici – dar nu sunt demni de

încredere.

Jenny se uită atent la el şi văzu că era înfricoşat la gândul că lucrurile se vor schimba şi că el va trebui să plece în altă parte.

— Ştiu, îi răspunse ea solemn. Dar eu nu sunt săracă aşa cum era Matilda – am mijloacele necesare să mă lupt cu ei – şi-apoi, Churinga este a mea, nu a lor.

Îşi aşeză, împăciuitoare, mâna pe braţul lui.

— Nu o să le vând lor niciodată.

Şi îi adresă un zâmbet.

— Uită clanul Squires şi arată-mi Churinga, îi zise ea veselă.

Dialogul cu Andrew îi lăsase un gust amar, însă nu avea de gând să-şi strice ziua cu Brett din cauza asta.

Apucară frâiele cailor şi porniră agale pe pământul ars de soare din curtea principală. Liniştea se prelungea, dar Jenny spera că Brett nu va rămâne morocănos multă vreme. Ar fi vrut să uite de Andrew şi de toţi membrii familiei Squires, să se poată bucura de minunile Churingăi aşa cum făcea Brett.

Îşi făcuse griji degeaba. Curând, el începu să-i arate şi să-i vorbească despre multele clădiri ale proprietăţii, ducând-o la ţarcurile turmei şi descriindu-i ritualurile sezoniere.

— Transhumanţa se face în funcţie de vreme, apă, iarbă, dar şi de rasa oilor. Ca să fim siguri că specia rămâne neatinsă şi că produce lâna cea mai bună, toate oile Churingăi sunt merinos.

Jenny se opri în dreptul ţarcurilor, uitându-se la ghemurile mari de lână care se mişcau de colo-

colo.

— Dar de ce sunt ţinute atât de înghesuite? Chiar aşa trebuie?

Brett rânji.

— Da, pentru că sunt cele mai nesăbuite animale de pe pământ. Le-a intrat în cap că trebuie să o ia la goană, şi atunci când scapă una, toate celelalte o urmează. Dacă n-ar fi câinii, n-am mai avea ce tunde.

Preţ de câteva clipe o privi grav.

— Sunt îngrădite aici doar pentru o vreme. Cei pe care i-am angajat să tundă oile lucrează foarte repede. Sunt constrânşi s-o facă. Mulţi dintre ei depind de un program, trebuie să ajungă într-o anumită zi la un alt staul şi, în plus, primesc mereu un bonus pentru munca rapidă şi eficientă.

— Bine, dar mi se pare o cruzime ca oile să fie tunse chiar acum, în pragul iernii. Oare nu au nevoie de blană să le ţină cald şi să le apere de umezeală?

Brett dădu din cap şi un zâmbet îi înflori la colţurile gurii.

— Astea-s prejudecăţi de orăşean, murmură. Lâna face legea pe-aici. Iar oile nu sunt decât marfa, pur şi simplu marfa. Şi pentru ca lâna lor să fie mai bună, mai deasă, *acum* trebuie tunse. E cel mai potrivit moment.

Jenny se uită din nou spre animalele strânse grămadă în ţarcuri şi înţelese că aici nu era de folos compătimirea, unde numai ceea ce era puternic şi util supravieţuia.

— Şi ce altceva se mai petrece aici în timpul anului? Bănuiesc că numai iarna te poţi linişti

puţin.

Brett îşi aprinse o ţigară şi o conduse pe aleile şerpuitoare din labirintul de ţarcuri.

— Oile trebuie supravegheate pe tot parcursul anului – pentru altceva nu prea rămâne timp. Le mutăm de pe o păşune pe alta, le alegem, le separăm, le supraveghem înmulţirea. După tuns, sunt marcate şi dezinfectate. Dacă nu plouă la vreme şi iarba e săracă, trebuie să tăiem arbuşti şi să le cărăm noi hrana.

Îşi dădu pălăria pe ceafa şi-şi şterse sudoare de pe frunte.

— Oile sunt cele mai neghioabe animale de pe faţa pământului. Nu mănâncă nimic ce nu provine de pe păşunile lor, cât despre arbuşti – nici nu se uită la ei, decât dacă mănâncă mai întâi Iuda.

Jenny zâmbi, cunoscând simbolul.

— Ştiu ce înseamnă asta. Mi-aduc aminte că şi John Carey mi-a povestit despre Iuda – conducătorul turmei. Diavol şi izbăvitor – mare pacoste.

— Mda. Într-un incendiu, dacă nu iese primul pe poarta deschisă, restul de dobitoace rămân pe loc şi ard de se fac cenuşă pentru că nu văd salvarea la doi paşi de ele.

Jenny ridică ochii spre el.

— Dar îţi place ce faci, aşa-i?

Brett încuviinţă, dând din cap.

— De cele mai multe ori, da. Dar nu mă pasionează atât de mult şi asistarea oilor când fată. Fiecare oaie trebuie prinsă, trebuie să-i faci coada inel, să o strângi de urechi, iar dacă oaia nu e bună pentru reproducere, trebuie castrată. Asta

nu-mi place, şi nici să împuşc mieii cărora corbii le-au mâncat ochii şi care continuă să alerge pe câmp.

Jenny se cutremură.

— Nu ţi-am promis că o să afli doar lucruri plăcute, Jenny. Aşa e viaţa aici. Noi creştem cele mai bune oi merinos. Tot ce se face aici are ca scop obţinerea lânii ireproşabile. Nicio oaie nu se vinde pentru carne. Când nu mai produc lână, oile sunt exportate pentru piei, seu, lanolină şi clei. Absolut totul se foloseşte – nimic nu e de prisos.

Jenny se uită la ţarcuri şi la câmpul de dincolo de ele. Parcă nu-i venea să creadă că tot ce vedea era al ei.

— Şi câte oi sunt?

— Păi câte două oi pentru fiecare acru de păşune. Asta înseamnă că sunt în total înjur de trei sute de mii de capete, dar să ştii că numărul lor scade simţitor dacă e secetă sau dacă se produce un incendiu ori un potop.

Plecară de lângă ţarcuri şi trecură prin dreptul tâmplăriei, de unde ajunse până la ei mirosul înţepător de lemn crud, amintindu-i de Waluna. Când era copil, chiar în apropiere se afla o curte plină cu cherestea, iar ei îi plăcea grozav mirosul. Uneori se furişa pe sub gardul de sârmă şi îşi umplea buzunarele cu aşchii pe care le ţinea într-o cutie de lângă pat.

Coteţul şi curtea găinilor erau de fapt un şopron îngrădit cu sârmă, unde cocoşii păşeau ţanţoşi printre găini. Lăptăria arăta impecabil, iar lângă pereţii acoperiţi cu faianţă albă sclipeau maşinile de muls.

— Avem doar câteva vite. Nu sunt o afacere la fel de profitabilă ca oile, dar ne asigură cantităţi bune de lapte, unt şi brânză şi, uneori, carnea ca variaţie faţă de cea de miel.

Porniră apoi către ţarcul cailor, care se întindea pe o suprafaţă de câţiva acri, în spatele locuinţelor argaţilor. Brett se sprijini de gard.

— Majoritatea cailor sunt nărăvaşi, iritabili, dar pot fi struniţi şi atunci faci treabă bună cu ei. Îi folosim prin rotaţie, ca să nu cedeze niciunul. Niciun argat nu călăreşte două zile la rând acelaşi cal decât dacă e plecat departe, la câmp, şi nu se poate întoarce.

— Şi de înmulţit, aici se înmulţesc?

Brett dădu din cap.

— Toţi sunt fie cai sălbatici, fie iepe. Armăsarii dau dureri de cap, aşa că nu ţinem. Dacă avem nevoie de animale noi, cumpărăm.

Jenny mângâie grumazul încordat al murgului. Muştele roiau pe la ochii ei şi iapa le alunga, neobosită, cu coada.

— Pare destul de blândă.

— Este una dintre puţinele iepe îmblânzite, dar poate fi şi aprigă.

Luă apoi frâul calului său şi încălecă.

— Hai să-ţi arăt şi câinii şi după aceea plecăm.

Adăposturile clinilor erau şi ele îngrădite, destul de joase, iar culcuşurile erau acoperite cu paie. Câinii, toţi cu blană argintie, se repeziră la gardurile de sârmă mârâind şi arătându-şi colţii.

— Căţelele sunt ţinute separat ca să le putem hrăni cum trebuie, îi explică Brett, arătând spre

adăpostul cel mai îndepărtat, unde mamele alăptau puii.

— Avem şi câţiva Kelpie, cum e Ripper, de pildă, dar nu se compară cu un Queensland Blue pentru a păzi oile. După părerea mea, este cel mai bun câine – inteligent, agresiv, iute. Nu răsfăţaţi cum sunt câinii de oraş.

Şi îi aruncă o privire ironică.

— Dar aici aproape totul pare sălbatic, se miră Jenny, uitându-se la două pisici care apăruseră furtunos de după un hambar şi care se războiau cu atâta înverşunare, încât nu se distingea decât o amestecătură de blană, gheare şi colţi.

Brett desprinse biciul de la oblâncul şeii şi şfichiui aproape de urechile animalelor. Plesnetul le făcu să o ia la frigă de parcă fusese opărite. Jenny şi Brett râseră cu poftă.

Jenny urcă şi ea în şa, întoarse iapa şi porni pe urmele lui Brett.

— După ce se termină sezonul de tuns, câţi oameni mai rămân aici?

— De obicei zece, uneori chiar doisprezece. Se ştie că pe îngrijitorii de vite greu îi poţi ţine mai multă vreme într-un loc. Pleacă mereu mai departe, acolo unde cred ei că vor găsi o fermă mai mare şi mai bogată, însă astea sunt doar vorbe. Dar noi trebuie să avem grijă de animale pe tot parcursul anului.

Jenny privi cu ochii mijiţi iarba uscată care strălucea în soarele dimineţii. Copacii singuratici păreau să stea de strajă la marginile ţinutului aceluia bătut de vânt. Scoarţa se crăpase în fâşii

uscate pe trunchiurile lor, iar firave vârtejuri de vânt spulberau frunzele moarte şi le luau pe sus, laolaltă cu fire de iarbă galbenă, mutând dintr-un loc într-altul grămezile foşnitoare. Dacă cineva ar scăpa un băţ de chibrit în iarbă, Churinga s-ar curăţa de pe faţa pământului!

Treceau printr-o pădurice de eucalipţi când un stol de papagali ţâşni pe deasupra lor. Se zărea bine printre ei şi puful roz al celor mai exotice exemplare ale speciei şi, în cele din urmă, îi văzură oprindu-se în ramurile celor doi arbori de piper de la capătul curţii cu cherestea. O mulţime de păsări gălăgioase fluierau neobosite în dogoarea văzduhului şi un kookaburra chicoti asurzitor, atrăgându-le atenţia când coborî din zbor şi îşi strânse aripile pestriţe pe o ramură joasă, nu departe de ei. Uriaşe pânze de păianjeni alcătuiau o dantelă în care se legănau, strălucitoare, picături de rouă, iar stăpânii păroşi şi cu picioare lungi ai acestor lăcaşuri îi dădură lui Jenny fiori. Era obişnuită cu păianjenii roşiatici şi inofensivi din Sydney, însă creaturile astea erau adevăraţi monştri şi cu siguranţă vătămători.

Pe măsură ce gospodăria Churingăi rămânea mai în urmă, Jenny începu să se relaxeze. În ciuda căldurii, a muştelor, a păianjenilor şi a şerpilor, totul înjur era de-a dreptul mirific. Dar va putea ea să trăiască aici?

Deocamdată era încă obişnuită cu oraşul, îi plăcea să se bucure de mare şi de senzaţia apei sărate pe obraji. Tânjea după o baie într-o cadă cu apă limpede, în locul duşurilor aproape mâloase de care avusese parte în ultima vreme. Se gândea

la Diane şi la ceilalţi prieteni ai ei care îi înţelegeau nevoia de a picta, care împărtăşeau acelaşi interes faţă de teatru şi galeriile de artă şi care aduceau culoare şi dădeau viaţă lumii ei. Când Simone se va muta la următoarea fermă, ea va rămâne singura femeie în toată Churinga. Singură în mijlocul unor oameni care vorbeau atât de puţin şi care nu trăiau decât pentru pământ şi pentru animalele de care îngrijeau – şi care poate nici nu priveau cu ochi buni şederea ei acolo.

— Cum te descurci, Jenny? încă nu te-au doborât căldura şi praful?

Jenny făcu o grimasă.

— Mi se pare că sunt permanent plină de praf. Este peste tot şi să ştii că am renunţat să mai curăţ prin casă. Dar muştele nu mă deranjează, iar cu căldura sunt obişnuită.

Merseră mai departe în tăcere, singurele semne sonore de viaţă fiind croncănitul ciorilor şi ţipătul sfâșietor al unor papagali. Începea să-şi dea seama că Churinga îi pătrundea tot mai mult sub piele. Descoperea aspecte atât de cunoscute, lucruri care păreau să fi făcut întotdeauna parte din fiinţa ei şi, cu toate că venea pentru prima oară în ţinutul ăsta, avea sentimentul că sosise acasă.

— Acum suntem pe proprietatea Wilga, îi zise Brett cam după o oră de mers. Vezi copacii?

Jenny duse mâna streaşină la ochi. Ramuri înverzite şi foarte dese se plecau spre pământ într-o simetrie perfectă, formând umbrare ademenitoare în arşiţa soarelui.

— Vântul le dă forma aceea? Bieţii copaci

arată de parcă i-ar tunde cineva regulat.

Brett râse şi Jenny observă cât de atrăgător era cu ochii strânşi şi încreţiţi la colţuri.

— Ai dreptate în parte. Oile îi pasc până la o anumită înălţime – până unde reuşesc să ajungă. Din cauza asta toate sălciile din Wilga sunt rotunde.

Caii mergeau cu paşi rari printre smocurile de iarbă uscată.

— Dar n-or să se supere proprietarii dacă pătrundem fără acordul lor? N-ar trebui să le facem mai întâi o vizită?

Brett smuci dintr-o dată frâiele şi calul nărăvaş fornăi şi bătu nervos din picioare când el se întoarse spre Jenny.

— Eu credeam că ştii. Nu ţi-a explicat Wainwright?

— Ce să-mi explice?

— Toate astea sunt ale tale, fac parte din Churinga.

Jenny înregistră uluită informaţia.

— Dar parcă spuneai că noi nu creştem vite? Şi ce s-a întâmplat cu familia Finlay?

Brett se uită către prima cireadă de vite care păştea undeva, în apropiere.

— La Churinga nu creştem, dar Wilga are altă conducere, alt administrator care se ocupă de ea. Iar familia Finlay a plecat imediat după război.

Iapa plecă grumazul ca să poată paşte în tihnă, făcând să răsune în aerul cald şi nemişcat clinchetul frâului.

— Dar de ce au denumiri diferite? De ce nu se numeşte tot Churinga?

— Cândva a fost o fermă separată. Iar numele îi vine, bineînţeles, de la arbori[2] şi… bănuiesc că nu s-a gândit nimeni să-l schimbe când a devenit parte din Churinga.

— Totul pare să cânte în părţile astea, şopti Jenny.

Aroma pământului ars de soare era pătrunzătoare, iar glasurile păsărilor şi ale greierilor se împleteau armonios cu sunetele înconjurătoare.

— Băştinaşii au un limbaj muzical. Ar trebui să-i asculţi cum sporovăiesc la întrunirile lor tradiţionale. Mai toate locurile de pe-aici sunt denumite de ei, în limba lor, cu excepţia unora care poartă nume date de fermierii europeni.

— Aşa e peste tot în Australia, zise Jenny zâmbind. Tasmania e plină de astfel de exemple.

Continuară să călărească, unul lângă altul prin păşuni.

— Ai călătorit mult, Jenny? o întrebă Brett în cele din urmă.

— Destul de mult. Când am plecat de la Waluna, m-am dus la colegiul de artă. După ce am absolvit, am călătorit împreună cu Diane prin Europa şi Africa timp de un an, ca să studiem istoria artei.

Şi îşi aminti cu drag de Diane, de caftanele ei vaporoase şi de bijuteriile ei bizare.

— Când am fost în Marrakesh, Diane s-a îndrăgostit de tot ce era exotic, însă mie mi-a

---

2 Wilga sînt arbori specifici Australiei, rezistenţi la secetă şi al căror frunziş seamănă cu cel al sălciilor (n.t.).

plăcut mai mult Parisul. Montmartre, malul stâng al Senei, Luvrul.

Brett părea să fi sesizat nostalgia din glasul ei.

— Ţi-ai dori să te poţi întoarce?

— Câteodată. Poate că într-o bună zi chiar am s-o fac, dar nu va mai fi la fel. Niciodată lucrurile nu rămân aceleaşi. Oamenii pe care i-am cunoscut atunci trebuie să fi plecat acum şi multe altele s-au schimbat. În plus, acum sunt şi eu mai în vârstă şi nu mai sunt atât de nepăsătoare faţă de posibilele riscuri.

— La Paris nimic nu poate fi la fel de periculos ca şerpii veninoşi peste care aici ai toate şansele să dai, îi răspunse el, îngândurat.

Jenny îşi aminti încăperile sordide în care locuiseră ea şi Diane şi se gândi apoi la francezii dezgustători care credeau că toate tinerele trebuia seduse.

— Şerpi sunt peste tot, replică ea sever. Numai că nu toţi se târăsc pe burtă.

— Eşti cinică! o tachină Brett.

Jenny pufni în râs.

— Uite ce te învaţă călătoriile. S-ar putea să-mi încerc norocul aici. E mai greu de trăit, dar măcar ştii de ce trebuie să te fereşti.

— O să ţin minte asta.

Şi apucă frâul mai cu nădejde.

— Hai să-ţi arăt locul meu preferat. Seamănă cu cel în care am fost ieri, dar e de partea cealaltă a muntelui. Suntem destul de aproape şi… cred că n-o să fii dezamăgită.

Porniră în galop, străbătând câmpia

nesfârşită acoperită cu iarbă uscată, trecură pe lângă copacii care străjuiau marginile proprietăţii şi se îndreptară către tremurul albăstrui al munţilor din zare. Prin iarbă începeau să se vadă fire verzi, ca un păienjeniş printre smocurile arse – semn că izvoarele care irigau păşunile nu erau departe.

Cu încheieturile dureroase şi cu picioarele tremurând, cu toate că era încântată de noua aventură călare, Jenny aştepta cu nerăbdare să se odihnească.

— Aproape am ajuns! îi strigă Brett cam după o jumătate de oră.

Jenny văzu că frunzele copacilor erau grase, de un verde aprins, iar iarba era şi ea verde reflectând strălucirea argintie a dimineţii. Gândul că va ajunge îndată la apă o determină să dea pinteni calului până ce se opriră sub poala pădurii. Descălecă, îşi scoase pălăria şi îşi şterse fruntea de sudoare. Muştele se şi repeziră la ea, lipindu-i-se de faţă şi de braţe şi adăpându-se din umezeala pielii.

Brett apucă frâiele cailor şi îşi croi drum prin vegetaţia deasă. Căldura care se simţea acum la umbră îi amintea de Queensland, de atmosfera umedă, parcă aburindă şi animată de un continuu bâzâit de gâze. Venea în urma lui, cu hainele ude şi cu sudoarea curgându-i pe faţă. *Se va isprăvi oare drumul ăsta vreodată?* se întrebă ea.

Pătrunseră brusc într-un luminiş în care lumina galben-aurie parcă explodase, iar o cascadă care se prăbuşea din înălţimi răcorea arşiţa zilei. Brett se opri şi inspiră adânc. Era o

oază ascunsă printre povârnișurile munţilor. Copacii, verzi şi bogaţi, îşi plecaseră frunzişul asupra bazinului care se întindea limpede la picioarele lor. Pe stâncile prăvălite de-o parte şi de alta erau presărate flori şi lujeri de viţă sălbatică, ce se târa unduitoare deasupra crăpăturilor. Un stol de păsări, stingherite de apariţia lor, se refugiaseră într-un nor. Papagali în penajul cărora se amestecau cele mai vii culori, de la stacojiu aprins şi albastru până la galben strălucitor şi verde întunecat, se năpustiră laolaltă cu vrăbiile, cintezoii şi graurii care fluturau agitaţi din aripile lor mici şi care se strigau între ei de cum părăseau o ramură şi poposeau pe o alta. Părea că lumea toată era numai a păsărilor. Se înălţară în văzduh cu sutele, apoi se lăsară printre frunzele arborilor, urmărindu-i pe intruşi cu ochi scăpărători.

Jenny râse cu poftă, încântată, şi încă un stol de papagali flutură din aripi pe deasupra capetelor lor.

— Ţi-am spus că e ceva special, zise Brett, zâmbind bucuros.

— Nu mi-am imaginat că poate exista un asemenea loc pe meleagurile astea. Nu în sălbăticia asta.

— Nu trebuie să vorbeşti în şoaptă, se amuză Brett. Păsările se vor obişnui repede cu noi.

O apucă de braţ şi îi atrase atenţia către un loc anume.

— Ia uită-te acolo, pe malul noroios.

Jenny se uită în direcţia degetului lui. În mâlul cleios se vedeau zeci de urme de raci.

— Super! exclamă ea entuziasmată. Trebuie

să luăm câţiva pentru cină.

— Mai târziu, hotărî Brett. Acum am putea să înotăm.

Tot entuziasmul îi pieri brusc. În limpezimea desăvârşită a bazinului, apa era chiar foarte ispititoare, însă ce plăcere ar fi să înoţi îmbrăcat?

— Ar fi trebuit să mă previi de-acasă, se împotrivi ea. Nu mi-am adus nimic pentru baie.

Brett zâmbi misterios şi, asemenea unui vrăjitor, băgă mâna în desagă, scoase ceva şi i-l aruncă lui Jenny. Era de un portocaliu nefiresc, aproape sângeriu, cu flori purpurii imprimate pe toată suprafaţa dantelei de nailon.

— E al lui Ma. Cred că e puţin cam larg, dar altceva mai bun n-am găsit.

Jenny privi uluită costumul de baie. Era imens şi îngrozitor de demodat, dar dacă îi lega şnururile la spate şi dacă îl încingea la mijloc cu cureaua de la pantaloni, mergea. Dar, pentru mai multă siguranţă, nu îşi va scoate lenjeria intimă.

După ce legă şi strânse bine costumul, Jenny se codi puţin înainte să iasă din spatele tufelor. Era desculţă şi, cu toate că degetul rănit era acoperit cu un plasture gros, se vedea destul de bine – iar ea se temuse întotdeauna de momentul în care oamenii începeau să comenteze ciudăţenia asta şi să pună întrebări. Era ceva ce călugăriţele considerau a fi un semn al satanei şi, deşi ea era acum de altă părere, tot se jena.

Căldura şi clipocitul apei erau însă prea îmbietoare. Jenny îşi scoase medalionul de la gât şi se iţi de după tufe. Brett se afla deja în apă. Avea un slip negru care îi punea în evidenţă

picioarele musculoase, fermitatea abdomenului şi pieptul lat – adevărată întruchipare a perfecţiunii. Se lăsase pe spate şi plutea liniştit, iar soarele care se rătăcise printre buclele lui negre le făcea să pară de un albastru întunecat.

Jenny îşi legase şnururile pe după umeri. Ma fusese binecuvântată cu un piept generos şi, oricât s-ar fi străduit ea, tot se vedea că nu prea avea ce să ascundă. Se scufundă, apoi ieşi imediat la suprafaţă. Apa era rece ca gheaţa şi îi tăie respiraţia. Iar când se avântă şi mai mult în adâncurile verzi care oglindeau sublim razele soarelui, simţi costumul Simonei umplut de-a binelea cu apă şi-l văzu plutind în jurul ei ca o vestă gonflabilă.

Ei, fir-ar să fie! îşi zise ea, plutind în voia apei. *Arăt destul de bine, iar apa e grozavă după toate duşurile alea.*

Îl văzu pe Brett înotând cu mişcări sigure către marginea cealaltă a ochiului de apă, unde o cascadă subţire ca un fir se strecura în jos printre crăpăturile stâncilor. Intră sub şuvoiul de apă şi-l lăsă să se reverse asupra capului. Apoi dădu un chiot de plăcere, făcându-le pe bietele păsări să zboare din nou, nedumerite.

Jenny râse şi ea, dar, când îşi simţi costumul din ce în ce mai plin cu apă şi trăgând-o în jos, hotărî că era mai bine să rămână în propria ei lenjerie, decât să se înece. Desfăcu, aşadar, cureaua şi scoase costumul, îl aruncă pe mal, şi porni să înoate, eliberată. Se scufundă de câteva ori în adâncimile reci, câteva minute înotă încoace şi-n colo, apoi se scufundă din nou şi ieşi în partea

cealaltă, la capătul cel mai îndepărtat al bazinului unde lespezi de piatră se înălţau din apă la umbra copacilor şi ieşi, ridicându-se pe una dintre stâncile plate.

Se întinse acolo, abia mai putând respira de frig şi de oboseală, lăsându-se mângâiată de căldura petelor de soare şi a pietrelor. Zgomotul braţelor lui Brett care se loveau de suprafaţa apei şi sporovăială păsărilor începură să se stingă pe măsură ce Jenny se lăsă învinsă de oboseala călătoriei. Pleoapele i se îngreuiară şi, ca o felină alintată de o mână iscusită, adormi.

— Jenny… Jenny…

Vocea lui venea de undeva de departe. Părea un cântec de leagăn pe fundalul melodios al ciripitului păsărilor, îngânat de clipocitul apei.

— Jenny, trezeşte-te. E vremea să mâncăm.

Deschise cu greu ochii şi se descoperi în oglinda albastră cu străluciri aurii a privirii lui. Ca nişte opale nepreţuite, ochii lui scăpărau scântei. Jenny se ridică, uimită şi contrariată de ceea ce citise acolo şi îşi scutură părul ud ca să-şi ascundă stânjeneala.

— Am dormit mult? se grăbi ea să întrebe.

— Ce-i drept, te-ai cam lăsat furată. Şi păreai atât de liniştită, încât îmi părea rău să te trezesc.

Glasul i se schimbase, de parcă respiraţia ar fi fost un chin pentru el, însă înainte ca ea să înţeleagă, Brett zise scurt:

— Hai! Ma ne-a pus prânzul la pachet şi dacă ne mai întoarcem cu el nemâncat, va fi vai şi-amar de noi.

Îi întinse mâna şi, când Jenny o apucă, o trase

lângă de el. Erau atât de aproape încât amândoi simţiră cum căldura trupurilor lor deveni una, învăluindu-i laolaltă cu lumina soarelui. Jenny observă cum ochii lui se întunecară, îi simţi în palmă tremurul degetelor, auzi cum îşi ţine respiraţia.

— Ai grijă, îi spuse el aspru, dându-i drumul şi întorcându-i spatele. Pietrele alunecă.

Jenny se smulse din vraja pe care o aruncase asupra ei şi-l urmă printre arbuşti. Logica îi spunea că interpretase greşit tulburarea lui. Brett nu făcea decât să fie politicos cu stăpâna lui, îi arăta Churinga şi era încântat de reacţia ei. Însă o mică voce interioară, insistentă nu-i dădea pace. Crezuse că o va săruta şi, pentru că el nu o făcuse, era dezamăgită.

Când ajunse în luminişul din partea cealaltă a bazinului, Jenny îşi dădu seama îngrozită că lenjeria ei udă era transparentă. Se repezi la cămaşă şi dispăru în spatele unei tufe, acoperindu-se cât ai clipi. Cu obrajii arzând de jenă, se mustră în sinea ei pentru cât fusese de necugetată. Nu era de mirare schimbarea pe care o observase la el când o văzuse aproape goală, întinsă pe piatră. Nu era de mirare nici că nu se îndurase să o trezească. Trebuie că o privise o vreme.

Îşi încheie nasturii, îndesă cămaşa în pantaloni şi îşi trase în picioare şosetele ca să-şi ascundă degetul. Gândindu-se mai bine, socoti că Brett dăduse dovadă de delicateţe. Oricare alt bărbat cu sânge clocotitor s-ar fi repezit la ea – dar, ea fiind „şefa”, el hotărâse să fie discret.

Dar cum să dea ochii cu el acum? Cum să

îndrăznească să se poarte de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic? Trase adânc aer în piept şi ieşi de după tufe. *Nu* se întâmplase, de fapt, absolut nimic, iar dacă el nu va spune nimic, nici ea nu o va face.

Brett era cu spatele spre ea şi pregătea masa pe pietre. Scosese din desagă pui, şuncă, pâine, brânză, roşii şi o sticlă cu suc de lămâie, bere şi o butelcuţă cu ceai.

Jenny îi evită privirea şi începu să mănânce. Abia acum îşi dădea seama cât îi era de foame, iar puiul era cu adevărat delicios. Brett ori nu observase stinghereala ei, ori hotărâse că nu se petrecuse nimic care să merite a fi comentat. Cert este că vorbea necontenit despre Churinga.

Ea îl asculta povestindu-i despre lână şi despre licitaţiile de oi, despre problemele de transport şi despre cât era de greu să găseşti muncitori de nădejde. Minutele se scurgeau fără ca el să pomenească ceva despre înot şi ea începu să se liniştească şi să se bucure de compania lui.

Când soarele coborî mult în spatele copacilor, pescuiră o duzină de raci ca să-i ducă acasă pentru cină şi porniră pe drumul de întoarcere. Jenny era sfârşită de oboseală, însă avea un sentiment de împlinire – ca atunci când se încheie o zi plăcută din care nu au lipsit exerciţiile fizice. Pe măsură ce se apropiau de casă, aştepta cu nerăbdare crescândă somnul binemeritat.

Deşeuară caii, îi ţesălară, îi hrăniră și-l adăpară, apoi se rezemară de gard, privind cum se lăsa noaptea. O boltă de stele veghea deasupra şi luminile se zăreau atât de limpede, încât ei i se

păru că de-ar întinde mâna, ar putea atinge Crucea Sudului. Ar putea să o ia în palmă şi să o ţină bine.

— Brett, să ştii că a fost o zi minunată. Îţi mulţumesc. Am văzut nişte privelişti superbe.

El o privi amuzat, încercând să-şi ascundă zâmbetul.

— Şi eu am descoperit unele la fel de frumoase, îi zise, după care se întoarse şi alergă spre barăcile lucrătorilor înainte ca ea să găsească o replică tăioasă.

11

Se aflau în toiul sezonului de tuns şi veniseră turme întregi de oi de la fermele mai mici, motiv pentru care Brett avea prea puţin timp liber; Jenny evada atunci cu blocul ei de desen, încercând să surprindă tot ce era special în ţinutul acela cu pământ roşiatic. Dar după căldura de peste zi plecau din nou călare pe câmp, bucurându-se de răcoarea serii şi, pe măsură ce se scurgea timpul, Jenny aştepta nerăbdătoare aceste plimbări şi era dezamăgită când Brett avea treabă şi nu o putea însoţi.

Zilele treceau pline de zgomot şi agitaţie. Mai bine de patru sute de mii de oi aşteptau să fie împinse în sus, pe rampă, spre staul înainte ca lucrătorii să pornească mai departe, către următoarea fermă. Jenny urmărea animalele care tropoteau grăbite pe pantele înclinate, coborând către braţele vânjoase care le prindeau ca să le dezinfecteze. Apoi, aceleaşi mâini le introduceau

în gât nişte pompe care trebuia să le deparaziteze intestinele şi abia după aceea le dădeau drumul în ţarcuri, unde Brett şi câţiva argaţi separau berbecii castraţi de cei de prăsilă şi mieii de oile-mame.

Castrarea mieilor masculi se făcea repede şi era o operaţie sângeroasă, apoi măcelărirea oilor pentru blana lor era, de asemenea, un act crud, dar inevitabil, iar carcasele împodobeau curţile tăbăcarilor şi ale măcelarilor. Viaţa era dură la Churinga – nu era loc de sentimente. Până şi pisicile care se strecurau printre hambare şi ţarcuri erau sfrijite şi hămesite, fiecare dintre ele nefiind altceva decât un animal de pradă viclean şi experimentat. Niciodată hrănite sau mângâiate de mâna omului, rolul lor era să cureţe proprietatea de dăunători. Aşa cum spusese Brett, la Churinga toată lumea trebuia să-şi câştige dreptul de a rămâne acolo.

Pe când călărea alături de argaţi, ascultându-le istorisirile, Jenny începu să înţeleagă enormitatea responsabilităţii pe care şi-o asumase Matilda. Proprietatea era imensă, aşa că oamenii o supravegheau pe rând, mereu cu puşca şi biciul în mână. Dormeau pe câmp şi păzeau oile, împuşcând iepurii care mâncau iarba şi câinii dingo sau corbii care se năpusteau asupra mieilor. Mistreţii, negri, păroşi şi mari cât vitele, puteau face ravagii într-o turmă care păştea adunată, aşa că oamenii erau şi mai vigilenţi când îi ştiau pe-aproape. Era de ajuns ca mistreţul să se repeadă o singură dată şi să-şi înfigă colţii lungi şi încovoiaţi pentru ca omul să fie sfâşiat.

Curând Jenny se obişnui să călărească ore în şir şi chiar învăţă cum să folosească biciul lung şi greu pe care bărbaţii îl mânuiau cu atâta uşurinţă pe deasupra oilor. Nu o mai deranja nici praful ridicat de mii de copite, nici grămezile de muşte care dădeau roată ca nişte nori negri, pândind să se lase pe spinarea cailor asudaţi, pe când însoţea şi ea turmele către păşunile de iarnă. Pielea îi strălucea arsă de soare, iar mâinile i se înăspriseră. Noaptea se prăbuşea în pat şi nici că se mai mişca până ce zgomotele din cantină nu anunţau începutul unei noi zile.

Ripper, ale cărui lăbuţe, piept şi sprâncene – toate de culoarea cafelei cu lapte – se înroşiseră de praf, o urma pretutindeni, privind-o cu adoraţie şi cu limba atârnând de căldură. Părea să ştie că lui nu i se cerea să muncească asemenea celorlalţi Kelpie, dar în acelaşi timp îi urmărea cu privirea, rânjetul lui trădând o anume superioritate.

Trecuse o lună şi jumătate de la venirea lui Jenny. Tunzătorii începuseră să-şi adune lucrurile ca să plece mai departe. Zarva atât de firească din curte şi din staul se stinsese într-un murmur abia auzit, iar Brett plecă cu transporturile de lână ca să se asigure că totul se desfăşoară cum trebuie.

Jenny simţea cum se aşterne pacea la Churinga, cum tăcerea învăluia ţarcurile mute şi păşunile pustii. A doua zi urmau să plece Stan şi Simone şi viaţa ei avea să se schimbe din nou, întorcându-se, poate, la singurătatea în care trăise Matilda.

Se gândi, nostalgică, la jurnalele rămase necitite şi la rochia verde din cufăr. Muzica

ademenitoare a trecutului se auzea tot mai tare pe măsură ce se scurgeau zilele şi Jenny era conştientă că în curând va trebui să revină în lumea pe care o părăsise. Trebuia să revină în labirintul unei vieţi pline de fantome, dar care nu îi era necunoscută şi căreia începea să-i priceapă rostul.

În bucătărie aerul era înăbuşitor, căci temperatura depăşea patruzeci şi cinci de grade Celsius, iar Jenny transpira pregătind cina, şi o admira pe Simone pentru tenacitatea ei. Cine gătea într-o asemenea căldură merita o decoraţie, dar cine o făcea zi de zi, pentru un număr atât de mare de oameni, se cuvenea să fie sanctificat.

Cina urma să se servească pe la zece, când se încheia ziua şi când se mai potolea şi vipia de peste zi. Pe la nouă jumătate, când sosiră musafirii, Jenny îi întâmpină îmbrăcată într-o rochie de casă de bumbac şi încălţată cu pantofi cu toc jos.

Simone purta o rochie de un galben strălucitor şi, pentru prima oară de când se afla Jenny acolo, se machiase şi îşi ondulase părul. Stan, despre care gândea că nu putea fi niciodată altceva decât un tunzător de oi cu mâinile lungi şi cu spatele încovoiat, era în seara asta neobişnuit de elegant, într-un costum care nu i se potrivea prea bine şi cu părul bine udat, lipit de cap. Îşi târa picioarele, ruşinat şi stingherit de noua înfăţişare, fără hainele cu care era obişnuit.

Jenny îi conduse prin bucătărie unde aroma fripturii de vită şi a budincii de Yorkshire venea dinspre cuptor şi umplea toată încăperea. Uşile

către corpul cu care fusese prelungită casa erau larg deschise şi scaunele fuseseră scoase afară, în răcoarea nopţii. Petrecuse mai toată ziua ştergând praful, curăţând şi măturând veranda şi aranjând vase imense cu flori de câmp pe măsuţele de lângă scaune. Scosese afară şi masa din bucătărie. Cu greu putea fi recunoscută de sub pânza albă care o acoperea şi pe care strălucea porţelanul fin. Argintăria reflecta luminos razele lunii, iar între sfeşnicele pe care Jenny le descoperise într-un cotlon din dulapul din bucătărie domnea o vază plină cu crini sălbatici.

Simone se opri şi se uită la decorul acela cu ochii mari de încântare. Jenny o urmări cum atingea în treacăt şerveţelele şi argintăria. Poate că exagerase cu pregătirile? Oamenii aceştia nu erau decât nişte simpli muncitori, aspri şi plini de vigoare ca şi pământul pe care îl lucrau. În niciun caz nu se asemănau cu oamenii întăriţi din Sydney.

— Jenny.

Se auzi un oftat de bucurie.

— Îţi mulţumesc că faci din cina asta ceva atât de special. Nici nu ştii de cât timp îmi doresc să mă aşez la o masă pe care să găsesc flori, argintărie şi lumânări aprinse. Nu o să uit asta niciodată.

— M-am temut să nu crezi că vreau să fac pe grozava, recunoscu Jenny. M-am cam lăsat antrenată când am găsit toate astea închise în dulapurile din casă. Dacă te face să te simţi puţin stingherită, să ştii că oricând pot să mai duc din ele de-aici.

Simone întoarse spre ea o privire speriată.

— Nici să nu-ţi treacă prin cap! Pentru cei mai mulţi, eu sunt Ma. Când se văd cu stomacul plin, uită cu toţii de mine. Acesta este cel mai frumos gest pe care l-a făcut cineva pentru mine de ani de zile.

Şi-l înghionti pe Stan.

— Când zic asta, mă gândesc şi la tine, amice!

Jenny turnă sherry în pahare.

Simone se lăsă într-un fotoliu şi îşi savură încântată licoarea din pahar.

— Multă vreme o să-mi amintesc seara asta, spuse ea, nostalgică. A fi mereu pe drum are şi dezavantaje.

Stan se aşeză pe marginea canapelei, lăsând mâinile lungi să-i atârne între genunchi şi se uită înjur.

— Aţi aranjat foarte frumos aici, doamnă Sanders.

— Mulţumesc. Uite, ştiu că ţi-ar prinde bine acum o bere. Şi te rog să-ţi scoţi haina şi cravata. Este mult prea cald ca să exagerăm cu eticheta.

— Nici să nu te gândeşti, Stan Baker! îl repezi Simon.e. Măcar o dată în viaţa asta a ta de nimic să faci şi tu ce se cuvine. Ţine haina şi cravata la locul lor.

Jenny se uita la cei doi şi văzu neînduplecarea de pe chipul lui Simone, ceea ce îl determină pe Stan să adopte un aer resemnat. Umplu paharul femeii, gândindu-se că poate cina o va mai îndupleca.

Friptura de vită şi budinca au fost un succes,

iar Jenny aduse apoi bezea de piersici şi frişcă pentru budincă. Pregătise frişca mai devreme şi o ţinuse împreună cu bezeaua la frigider de teamă să nu se topească. Totul a fost devorat cu încântare, iar la sfârşit se servi cafea şi coniac.

Se ridicară de la masă şi se aşezară din nou pe fotoliile comode, privind pământul adormit.

— Simone, o să-mi fie dor de tine. Eşti singura femeie cu care am stat de vorbă de când am ajuns de la Wallaby Flats, îi zise Jenny tristă.

— Cum, de-atunci nu ai mai luat legătura cu prietenele tale din oraş?

— Bine, mi-a mai scris Diane de câteva ori, dar legătura telefonică este atât de proastă, încât este imposibil să am o convorbire ca lumea.

— Te-ai hotărât ce vei face? Se pare că ţi-ai găsit locul aici, acum când tu şi Brett aţi încetat să vă ciorovăiţi.

Simone îşi scoase pantofii. Stan îşi scosese de mult, pe furiş, haina şi cravata, lăsându-le pe spătarul scaunului.

— Încă nu m-am decis. E drept că mă simt ciudat de legată de locul ăsta, însă mai sunt o mulţime de lucruri pe care nu le-am făcut în lumea de unde vin. Mă tem să nu mă folosesc de Churinga ca de un pretext pentru a fugi de realitate.

— Ei, asta-i! exclamă Simone. Draga mea, locul ăsta nu are nimic ciudat. E plin de viaţă şi asta-i tot.

Jenny privi câmpul luminat de lună.

— Poate latura dură a vieţii. Cu toate astea, sunt multe de descoperit în ţinutul ăsta. E o

întreagă lume în care să tot călătoreşti.

Îşi aminti ultima scrisoare primită de la Diane. Se gândi la oferta pe care o făcuse Rufus, dornic să cumpere acţiunile lui Jenny la galerie şi să-i închirieze casa dacă ea s-ar hotărî să rămână la Churinga. Însă ea nu putea să renunţe la toate atât de uşor. Casa, galeria, prietenii – toate făceau parte din fiinţa ei. În plus, îşi dorea să picteze. Avea nevoie să picteze. Blocul de desen era plin de schiţe care îi cereau să le pună pe pânză. Pictura devenise pentru ea o necesitate fizică şi dacă trecea prea mult timp fără a o împlini, devenea ţâfnoasă.

— Este un ţinut singuratic, te asigur. Am cutreierat prin New South Wales şi Queensland toată viaţa mea de adult şi am văzut multe schimbări. Femeile trebuie să fie mai tari decât bărbaţii, cu voinţa de nezdruncinat şi nepăsătoare faţă de blestematele muşte şi de praf. Rămânem aici din pricina bărbaţilor noştri şi a copiilor. Şi din pricina a ceea ce prinde rădăcini în noi – dragostea pentru pământul ăsta. Aşa că presupunem că ai fi mai fericită în oraş.

Jenny o privi tristă pe Simone. Femeia avea dreptate. Nimic nu o putea ţine pe ea aici, doar nişte vise pierdute. Nu mai avea nici soţ, nici copil de care să aibă grijă, şi nici nu simţea o pasiune mistuitoare pentru pământ ca să o lege de

Churinga. Nu ar fi vrut însă să strice atmosfera serii aceleia, aşa că schimbă îndată subiectul.

— Simone, ia spune-mi, de-aici unde plecaţi?

— La Billa Billa. Este o fermă nemaipomenită,

iar cantina e dotată cu tot ce trebuie. După aceea plecăm la Newcastle ca să ne vizităm fiica şi să ne vedem nepoţii. A trecut ceva vreme de când nu i-am mai văzut, nu-i aşa, Stan?

Tăcut de felul lui, Stan se mulţumi să dea din cap.

— Avem trei copii. Două fete şi un băiat, se mândri Simone. Şi în total nouă nepoţi, dar nu prea apucăm să-i vedem. Sunt împrăştiaţi prin toată ţara, iar dacă fermele la care lucrăm noi sunt la distanţă prea mare, nu-i vedem de la un sezon la altul.

Şi rămase pe gânduri, cu privirea pierdută în întuneric.

— Şi asta când umblăm de colo-colo căutând de lucru. Banii se isprăvesc repede când nu e de tuns, iar Stan e prea bătrân ca să se întoarcă la trestie.

— Şi atunci… tu ce planuri ai, Stan, pentru vremea când nu o să mai meargă cu tunsul oilor?

Jenny şi-l închipuia cu greu locuind într-un cartier lângă mare.

— Eu zic că mă mai aşteaptă câteva sezoane, mormăi Stan, pufăind din ţigară. I-am promis mereu lui Ma că la momentul potrivit vom avea şi noi un loc al nostru. Bine, nu cine ştie ce. O locuinţă mică şi drăguţă, cu un teren de vreo mie de acri, ca să nu-mi ies din mână cu munca.

Auzindu-l, Simone pufni:

— Numai vorba-i de tine! Mereu trebuie să ajungem la încă o fermă şi trebuie să trecem de încă un sezon. Nu m-ar mira ca într-o zi să ieşi cu picioarele înainte, între patru scânduri, dintr-un

staul.

Jenny simţi dezamăgirea femeii dincolo de vorbele grele şi se întrebă dacă nu cumva ideea care îi venise era chiar bună, salvatoare.

— Dacă m-aş hotărî să rămân, începu ea, fără ca asta să fie o promisiune, v-ar plăcea să locuiţi şi voi aici?

Simone se uită iute spre soţul ei şi nădejdea îi lumină privirea o clipă. Apoi privi din nou spre Jenny.

— Ştiu şi eu, draga mea, ce să zic? Cutreierăm ţara asta de prea mult timp, aşa că va fi foarte greu să rămânem într-un singur loc.

— Aţi putea locui în casa de lângă pârâu, iar tu m-ai putea ajuta să îngrijesc de gospodărie şi să pregătesc mâncarea pentru tunzători. Stan ar putea fi de mare ajutor în curte şi s-ar ocupa şi de hambarul de lână.

Stan tăcu ca de obicei, iar tăcerea lui era mai grăitoare decât vorbele.

Simone se uită la el şi oftă.

— Draga mea, pentru mine ar fi raiul pe pământ. Dar Stan nu e omul care să se stabilească într-un loc. Îl mănâncă tălpile şi îl mână mereu dorul de ducă.

Ridică din umeri şi zâmbi forţat.

— Simone, stai liniştită, se grăbi Jenny să o consoleze. Oricum, eu încă nu am luat nicio decizie, dar dacă am să rămân, o să-ţi scriu. Poate că până atunci o să reuşim să-i forţăm cumva mâna lui Stan.

Simone îşi muşcă buza şi se uită mai întâi la Jenny, apoi la Stan care privea foarte preocupat în

sticla de bere, de parcă acolo, pe fundul băuturii, se găseau răspunsurile.

— Jen, deocamdată e bine aşa cum stau lucrurile acum. În orice caz, o să-ţi dau adresa din Newcastle. Iar fiica noastră va avea grijă să ajungă scrisorile la noi.

Stan îşi isprăvi berea şi se ridică.

— Mulţumim pentru cină, doamnă Sanders. Noi vă suntem tare recunoscători pentru tot ce-aţi făcut pentru noi, însă mâine în zori trebuie să pornim la drum.

Jenny îi strânse mâna. Anii în care lucrase cu lâna i-o înmuiaseră şi lanolina i-o protejase bine de bătături, îmbrăţişarea lui Simone fu caldă şi chiar încurajatoare, şi Jenny îşi dădu seama cât de greu avea să-i fie fără ea. De femeia aceasta jovială şi în acelaşi timp tenace se simţise apropiată ca de o mamă, aşa cum nu se mai simţise decât lângă Ellen Carey, iar gândul că se putea să nu o mai vadă niciodată era greu de îndurat.

Îi conduse afară pe verandă şi-i urmări cu privirea străbătând curtea şi îndreptându-se spre cantină. Le mai făcu o dată cu mâna şi se întoarse în casă. Locul îi părea deja pustiu, iar vasele de spălat din chiuvetă şi scaunele goale sporeau senzaţia de părăsire. Praful se aşezase din nou pretutindeni, în linişte şi parcă pe ascuns ca întotdeauna. Mesele lustruite erau acoperite cu o pulbere fină, iar florile până atunci proaspete se ofileau sub greutatea firelor de praf.

Îl eliberă pe Ripper din dormitor ca să-i dea să mănânce resturi de la masă, apoi îl izgoni afară pentru tura de seară, iar ea începu să spele

vasele. Apoi, tunându-și încă o ceaşcă de cafea, se afundă într-un fotoliu şi inspiră adânc aerul nopţii.

Căldura era mângâietoare. Foşnetul frunzelor şi al ierbii uscate se auzea ca un cântec de leagăn. Muzica începu din nou să răsune, atrăgând-o în trecut, într-o îmbrăţişare tandră şi de şoapte fine. Venise iar timpul să deschidă jurnalele.

Iarna secetoasă a fost urmată de o vară fără ploaie. Nu era vreme să-şi jelească pruncul pierdut, căci iarba stacojie, crescută până la genunchi, se înăsprise sub dogoarea nemiloasă a soarelui, copacii erau aproape despuiaţi, iar frunzele se ofiliseră şi se uscaseră. Mulţimi de iepuri şi de canguri se aciuaseră în zonele din sud unde câmpul era mai roditor, lăsând în urmă zăduful şi seceta.

Matilda privi de-a lungul păşunilor cu pălăria lăsată pe frunte, ferindu-şi ochii de lumina puternică. Pentru că Tom Finlay îi dăduse o mână de ajutor la supravegherea tunsului anul trecut, banii obţinuţi pe lână acoperiseră datoriile către bancă. Iar ei îi rămăsese atât cât să reziste încă o vară. La cât de mare era Churinga, numărul oilor era destul de mic şi, dacă nu ar fi fost iepurii şi cangurii, iarba ar fi fost suficientă, îi rămăseseră doar o mie de merinos din numeroasa turmă de odinioară, însă numărul mic de oi făcea să-i fie mai uşor să le supravegheze. Dacă ploaia întârzia să vină, Matilda trebuia să taie arbuşti ca să hrănească oile.

Cu o mică rezervă de hrană în desagi, Matilda şi Gabriel colindau păşunile. Se obişnuise să

doarmă şi pe pământul tare, cu cizmele în picioare, păzită de puşca mereu încărcată, atentă la foşnetele vreunui mistreţ, câine dingo sau şarpe târâtor. Zile caniculare urmau după nopţile aproape geroase.

Cu Bluey săltând alături, Matilda călărea în mijlocul turmei împrăştiate. Îi venea să plângă ori de câte ori pierea câte o oaie, dar se mulţumea să o îngroape în tăcere, ştiind că nu putea face nimic altceva.

Veni şi vremea mieilor şi, o dată cu ea, şi lupta acerbă împotriva animalelor de pradă. Matilda verifică ţarcurile pe care le făcuse împreună cu Gabriel în colţul cel mai îndepărtat dinspre apus. Cu o turmă redusă, îi era mai uşor să le ţină pe toate la un loc înainte să fete.

Mieii erau prinşi, separaţi, codiţele le erau strânse în câte un inel, iar de urechi li se agăţa câte o za metalică. Castrarea era o treabă extrem de murdară şi de sângeroasă, testiculele erau prinse între degete şi apoi tăiate şi azvârlite. Operaţia îi repugna, pur şi simplu, dar după ce la început avusese o strângere de inimă, în cele din urmă învăţase şi meşteşugul ăsta şi îşi făcea treaba repede. Era un rău necesar pentru a păstra calitatea superioară a lânii.

La fel era şi curăţarea lânii din părţile din spate ale oilor – o altă treabă dezgustătoare pe care trebuia să o facă. Niciun tunzător care se respecta nu se înjosea să atingă lâna murdară decât dacă era plătit dublu, iar ea nu-şi putea permite să înfiinţeze un adăpost pentru ucenici, aşa cum era la Kurrajong, unde tunzătorii tineri

învăţau meseria pe animale ude, îndărătnice sau în blana cărora îşi făcuseră cuiburi muştele şi viermii.

Partea din spate este cea mai murdară la animalele acestea. Acoperită de excremente şi forfotind de muşte care îşi depun ouăle, lâna se strânge în inele şi noduri negre. Matilda şi Gabriel s-au luptat cu neastâmpăratele lighioane fără pic de minte şi tunseră blana până la piele. Pe Gabe nu părea să-l supere muştele, însă Matilda se văzuse nevoită să-şi acopere faţa cu un văl de plută, prins de borul pălăriei – nu găsise alt mijloc de a se proteja de roiurile care păreau că nu îi vor mai părăsi niciodată.

Cum sezonul de tuns se apropia, începu să verifice turmele împreună cu Gabriel. Pe fiecare păşune se aflau pâlcuri de oi, unele dintre ele strânse în ţarcuri, altele aduse aproape de casă. Matilda trecea de la unele la altele străbătând pământul uscat şi prăfos, şi o trecu un fior. Turma se mărise şi, cu toate că era departe de a egala bogăţia de oi de odinioară, îşi dădea seama că nu va avea cu ce să plătească tunsul tuturor.

Rămase nemişcată în liniştea staulului şi privi în sus acoperişul ca de catedrală unde firele de praf jucau în razele de lumină. Mirosul de sudoare şi lanolină, de lână şi catran umpleau aerul. Trase adânc aer în piept, cu o voluptate neobişnuită. Asta însemna să fii fermier, crescător de oi, unul dintre producătorii celei mai bune lâni din lume. Privi apoi în jos, către podea şi urmele circulare de pe scânduri, unde asudaseră generaţii de tunzători. Apoi se uită la găleţile cu smoală din

colţ şi la generator. 1-1 fixase acolo un lucrător nomad în schimbul câtorva farfurii cu mâncare şi al unui adăpost pe timp de noapte. Plăcile înclinate şi mesele pentru sortarea lânii fuseseră întărite cu lemn. Nou, dar ce folos dacă nu putea să angajeze nici tunzători, nici băieţi pentru smoală, nici oameni care să sorteze lâna?

Oftă prelung, din adâncul inimii. Tunzătorii voiau plata pe loc. Însă dacă nu angaja oameni, nu avea cum să producă lână. Iar fără banii pe lână, ea nu putea supravieţui.

— Ziua bună, Matilda. Văd că ai început să-ţi aduni turmele.

Se întoarse şi-i zâmbi lui Tom Finlay, ai cărui ochi verzi şi păr negru trădau originea irlandeză. Îi strânse mâna.

— Da. De fapt, aproape că am şi isprăvit. La Wilga cum merg treburile?

— Am adus aproape toată turma acasă. Nu a plouat anul ăsta, dar să ştii că am o mulţime de miei. Trebuie să recunosc că m-am spetit ceva cărând hrană pentru sălbăticiunile mele de oi.

Matilda dădu din cap, aprobându-i nemulţumirea.

— Hai în casă să bem un ceai. S-ar putea să găsesc şi o sticlă cu ceva mai tare.

— Ceaiul e suficient.

Şi străbătură împreună curtea bătătorită.

— Îmi pare bine să te găsesc sănătoasă, Molly.

Dezmierdarea o făcu să zâmbească. El îi spusese întotdeauna Molly, iar ei îi făcea plăcere.

— Ne-am făcut o mulţime de griji şi eu, şi

April anul trecut, când ai avut atâtea probleme. Ea ar fi vrut să venim pe la tine după ce am terminat amenajarea staulului tău, dar ştii şi tu cum stau lucrurile.

Matilda deschise sita de la uşă şi se duse la maşina de gătit.

— Poate că nici nu m-aţi fi găsit, îi răspunse, şi tăie nişte felii de carne rece de oaie pe care le puse între felii de pâine. Mai tot anul l-am petrecut pe câmp. Dacă am rămas doar eu şi Gabriel ca să avem grijă de oi, nu avea niciun rost să mai vin pe-acasă.

— Dar tinerii Bitjarra nu v-au ajutat?

Matilda aşeză pe masă mâncarea frugală şi dădu din cap.

— Sunt mai mult decât nefolositori. Majoritatea sunt prea tineri, iar ceilalţi sunt foarte neîndemânatici. În plus, nici nu am cai de ajuns, aşa că i-am lăsat pe băieţi aici să se ocupe de hambare şi de adăposturi şi să facă puţină curăţenie după ce am ieşit din iarnă.

Mâncară în tăcere şi, după ce terminară, se lăsară pe spătarele scaunelor ca să bea câte o cană cu ceai tare.

Tom se uită la ea gânditor.

— Molly, să ştii că te-ai schimbat mult. Mi te-aduc aminte ca pe o fătucă slabă cu fundiţe în păr şi căreia îi plăcea să se îmbrace elegant duminica, mai ales pentru picnicuri şi banchete.

Matilda îi privi chipul frumos de irlandez, cutele subţiri de la colţurile ochilor, pielea arsă de soare şi mâinile largi şi pricepute care stăteau mărturie pentru caracterul lui.

— Cu toţii ne schimbăm, răspunse ea liniştită. Uită-te la tine. Acum eşti bărbat în toată puterea cuvântului. Nu mai eşti puştiul nesuferit care mă trăgea de păr şi-mi umplea obrajii de praf.

Apoi oftă.

— Vremea funditelor şi a rochiilor pentru petreceri a trecut, Tom dragă. Amândoi a trebuit să creştem.

Oaspetele se aplecă puţin, contrariat.

— Molly, dar asta nu înseamnă că nu trebuie să te bucuri de viaţă. Chiar dacă te îmbraci tot timpul în zdrenţele astea, tu eşti o fată frumoasă şi tânără. Ar trebui să mergi în continuare la petreceri şi să-ţi cauţi un soţ. Nu să dormi pe apucate, iepureşte, în mizerie de oaie şi lână încurcată.

Matilda pufni în râs. Se simţea bătrână de o sută de ani şi ştia că arăta ca o sperietoare îmbrăcată cu pantalonii vechi din flanel ai tatălui ei şi cu cămaşa aceea murdară.

— Dacă ai ajuns să gândeşti aşa, înseamnă că nici tu nu ai stat prea mult departe de câmp.

Tom clătină din cap.

— Moli, înţelege că asta nu e o viaţă pe care să o trăiască o tânără de una singură. Şi sunt destui cărora le-ar plăcea să te cunoască mai bine.

Buna ei dispoziţie se topi brusc.

— Bărbaţi, vrei să spui? întrebă ea pe un ton acru. Andrew Squires încă mai îmi dă târcoale, şi au mai fost vreo doi, însă le-am făcut vânt de nu s-au văzut.

Ochii verzi ai lui Tom licăreau amuzaţi, iar Matilda îl privi parcă spunându-i să nu

îndrăznească să râdă de ea.

— Nu-mi trebuie niciun bărbat! Doar dacă tunde oi şi dacă pleacă imediat ce-şi isprăveşte treaba.

Tom împinse spre ea săculeţul cu tutun, după care îşi răsuci o ţigară.

— Că veni vorba despre tunsul oilor, zise el tărăgănat şi cu ochii încă strălucind de haz, ia spune-mi, câte capete ai?

— Mai puţin de o mie cinci sute, răspunse Matilda fără să se codească, chinuindu-se să-şi răsucească şi ea o ţigară, deşi se vedea că nu se pricepe. Dar anul acesta eu zic că mă descurc. Să nu-ţi faci griji.

Nu-şi dezlipea ochii de la ţigară, de teamă ca Tom să nu-i zărească nădejdea care încolţise în privirea ei.

— Săptămâna viitoare vin tunzătorii la mine. Dacă până atunci apuci să-ţi însemni oile, să le castrezi şi să le aduci la Wilga, o să le poţi tunde o dată cu ale mele.

— Şi cât o să mă coste?

Generozitatea lui Tom era copleşitoare, însă ea trebuia să fie practică.

Tom zâmbi.

— Păi, Molly dragă, continuă el cu acelaşi glas tărăgănat, depinde.

Matilda ridică dintr-o sprânceană şi-l privi drept în ochi.

— Am încheiat un târg cu Nulla Nulla şi Machree. Aduc şi ei oile la mine anul ăsta, şi amândoi îşi pot permite să plătească ceva mai mult, aşa că o să acopere şi cheltuielile tale.

Îi zâmbi la rândul ei.

— Vicleană treabă.

Tom dădu din cap, împotrivindu-se.

— Ba deloc. Şi bătrânul Fergus, şi Longhorn îşi permit să dea un ban în plus. Sunt nişte zgârciţi amândoi. Ei, acum ce zici?

— Îţi mulţumesc, spuse ea simplu, privindu-l cu recunoştinţă nedisimulată şi strângându-i ferm mâna.

— N-ar strica să-mi mai dai o cană cu ceai. Am încă gura încleştată de pe drum.

Matilda îi umplu din nou cana, gândindu-se cum l-ar putea răsplăti. Însă Tom Finlay se pricepuse întotdeauna să-i citească gândurile, iar trecerea timpului nu-i afectase talentul ăsta.

— Vei sta acasă la noi, dar ţine minte că oile tale nu vor fi tunse degeaba. E mult de lucru şi tu vei da o mână de ajutor, aşa că la sfârşit nu-ţi va mai arde de mulţumiri.

Matilda trase ultimul fum în tăcere. Într-o bună zi – îşi făgădui ea – îl va răsplăti pe Tom. Era singurul vecin, şi nu erau puţini, care se oferise să o ajute, iar ea nu putea uita aşa ceva.

După plecarea lui, străbătu curtea către locuinţele băştinaşilor.

— Gabe, mâine aş vrea să vii cu mine călare şi să isprăvim o dată cu adunarea turmelor. Băieţii tăi cei mai mari pot rămâne aici să aibă grijă de păşunea casei. Noi o să plecăm cu oile la Wilga.

— Dar e bun şi staulul nostru, domniţă. De ce tre’ să mergem la Wilga?

Matilda se uită la figura osoasă care ieşea de sub pătura subţire.

— Pentru că acolo ne putem tunde oile mai ieftin.

Gabriel se încruntă – mintea lui lucra mai încet.

— E prea greu, domniţă, să ducem turma la Wilga. Eu şi băieţii am obosit, mai zise el morocănos.

Matilda se stăpâni. Era şi ea obosită, extenuată de fapt, sfârşită, iar Gabriel nu era decât un leneş bun de nimic.

— Ia spune, Gabe, mai vrei zahăr şi tutun?

Omul dădu din cap şi zâmbi, încuviinţând.

— Atunci ai să capeţi ce vrei abia după ce se întoarce turma de la Wilga, se arătă Matilda neînduplecată.

Zâmbetul omului se topi şi se uită şiret spre nevasta lui.

— Nu pot s-o las singură pe femeie. Vine copilul.

Exasperarea ei atinse punctul culminant.

— Gabe, dar mai sunt încă şase femei care pot avea grijă de ea. E al patrulea copil şi la niciunul nu ai fost în preajmă când s-a născut.

Se uită la copiii plini de praf care se jucau în jurul taberei. Crescuseră şi se transformaseră din nişte plozi care mergeau de-a buşilea în adolescenţi, iar pielea neagră corb devenise cafenie. Majoritatea moşteniseră părul negru şi sârmos al înaintaşilor, însă unii aveau părul cânepiu şi aproape blond. Era limpede că unul sau doi păstori duseseră lipsă de femei.

— Unde sunt băieţii? O să am nevoie şi de ei.

Gabriel privi în gol.

— La Kurrajong, bâigui el. Se câştigă bani frumoşi acolo.

Dacă tot se câştigă atât de bine, îşi zise ea furioasă, *atunci de ce naiba nu se mutau cu toţii acolo?* Se feri totuşi să comenteze cu voce tare. Până se vor pune lucrurile pe picioare la Churinga trebuia să-i încurajeze să rămână. Nu o costa prea mult să-i ţină, însă martor îi era Dumnezeu cât de nesuferiţi erau băştinaşii ăştia.

— Ai să primeşti acum un sac cu zahăr şi unul cu faină. După ce ne întoarcem cu turma de la Wilga, ai să mai primeşti câte unul şi în plus o să-ţi dau şi nişte tutun.

Se priviră în tăcere, preţ de câteva momente lungi. Apoi Gabriel aprobă dând din cap.

Cei doi băieţi pe care îi adusese cu el erau la fel de sprinteni ca şi Blue la adunatul oilor în turmă, urmărind şi grupând laolaltă mioarele rătăcite. Dar, strângerea oilor la un loc nu dură mai puţin de trei zile. În timpul acesta cerul se acoperi cu nori grei şi negri, iar tunetul care răsună undeva, în depărtare, anunţă ploaia. Cu toate acestea, goliră păşunile una câte una, fiecare turmă fu adusă acasă şi închisă în ţarc, înainte ca norii să elibereze preţioasa încărcătură, alungaţi mereu de vântul fierbinte şi uscat care făcea iarba să foşnească şi neliniştea animalele.

Nici nu se iviseră zorile în a patra zi când Matilda împachetase deja în desagi lucrurile de care avea nevoie în următoarele săptămâni şi, după ce o înşeuă pe Lady, se opri lângă gard şi îşi privi oile care forfoteau nerăbdătoare. Cu toate că nu plouase în anul acela, la Churinga iarba

rezistase şi nu se uscase, iar animalele grase şi miţoase erau zdravene, sănătoase. Ştia că o parte din grăsimea aceea avea să se piardă în călătoria la Wilga, dar ceea ce conta cu adevărat era calitatea lânii.

— Vine furtuna, domniţă, îi zise Gabriel care încălecase armăsarul ei.

Matilda ridică ochii spre cer. Norii se adunau din nou şi fulgerele săgetau aerul de parcă cerul şi pământul erau două bucăţi uriaşe de cremene care se frecau una de cealaltă.

— Să mergem atunci.

Şi făcu semn băieţilor să deschidă porţile.

Blue se lăsă pe burtă când îi auzi fluieratul ascuţit, apoi se ridică şi dădu roată turmei când ieşi pe poartă, în câmp. Cu o împunsătură ici, un ghiont colo, gonind din urmă mulţimea mioarelor şi încolţind-o pe cea după care se luau toate, reuşea să ţină turma unită.

Matilda venea călare în urmă, alături de Gabriel, îndemnând animalele să meargă tot înainte, şfichiuind cu dibăcie biciul deasupra capetelor lor îndărătnice şi înghiţind praful stârnit de mii de picioare. Electricitatea care umplea aerul o înfiora, făcând să i se zbârlească părul pe mâini şi la ceafa. Nori aducători de furtună se adunau ameninţători şi ascundeau soarele dimineţii în spatele unei pături de plumb care înăbuşea lumina zilei.

— Furtună uscată, domniţă. Nu-i deloc bună în locurile acestea.

Matilda încuviinţă dând din cap şi un fior de spaimă o zgudui din nou. Trebuia să ajungă la

Wilga înainte ca furtuna să izbucnească. Nimic nu era mai primejdios decât o astfel de dezlănţuire a stihiilor, căci la primul trăsnet ar pierde controlul turmei.

Bluey părea să fi simţit şi el primejdia. Alerga după o oaie înspăimântată, o îmboldea pe o alta mai leneşă şi stătea mereu cu ochii pe cea din fruntea turmei. Le înghiontea şi mârâia la ele, le dădea roată şi le repezea din urmă, le pândea lăsându-se pe burtă până ce le descoperea pe cele gata să se rătăcească, împiedicându-le să se abată din drum. Tot chinul dură o zi întreagă, însă în cele din urmă, când soarele palid dispăru în spatele muntelui, ajunseră pe păşunile Wilgăi şi-i zăriră pe păstorii care se grăbeau să-i întâmpine. Adunară oile într-un ţarc din spatele staulului, având grijă să nu le amestece cu celelalte turme.

— Le poţi sorta şi însemna mâine, îi zise Tom. Se pare că furtuna n-o să ne ocolească.

Matilda termină de numărat şi răsuflă uşurată.

— N-am pierdut niciuna pe drum. Bine că am ajuns când am ajuns.

Se uitară amândoi la norii fumurii şi plini de fulgere care se alungau pe cer.

— Are să fie o adevărată grozăvie, spuse Tom zâmbind, însoţind-o către grajd.

Cei doi cai ai ei se alăturaseră celorlalţi, tresărind cu toţii neliniştiţi de apropiata furtună.

— April este în casă. Hai înăuntru, e vremea să luăm masa.

April era cu vreo trei sau poate cinci ani mai mare decât

Matilda; avea mâinile roşii de atâta muncă, iar silueta ei, de altfel zveltă, părea acum prea fragilă ca să facă faţă căldurii şi sarcinii deopotrivă. Era trasă la faţă şi foarte obosită, însă nu stătea locului nicio clipă, trebăluind mereu prin bucătărie, trecând de la masă la cuptor şi de la chiuvetă la masă. Îşi răsucise mânecile rochiei până la cot, iar şuviţele palide de păr care alunecaseră din cocul strâns în creştet îi aduna sudoarea de pe faţă.

— Mă bucur să te văd din nou, Molly, îi zise ea cu un zâmbet obosit, dar binevoitor. O să-mi prindă foarte bine o mâna de ajutor la vremea asta.

Matilda evită să privească pântecele mărit. O cuprinse tristeţea, însă o alungă fără remuşcări. April alesese să se căsătorească şi să aibă copii. Ei nu se potriveau cu planurile ei, aşa că de ce s-ar simţi altfel decât eliberată?

Gospodăria Wilgăi era mai întinsă decât a Churingăi, acoperind şi culmea unei coline nu foarte înalte, iar veranda dădea spre pâraiele din vale şi spre păşunea îngrădită. Sălciile umbreau barăcile lucrătorilor, iar pe malul pârâului se aflau aliniate colibele. Ca şi la Churinga, aproape de casă nu erau copaci. Ar fi fost prea riscant în eventualitatea unui incendiu.

April turnă apă fierbinte într-un lighean şi-i întinse Matildei un prosop zdrenţuit şi o bucată de săpun de casă.

— Spală-te puţin, apoi odihneşte-te, Moli. Mai durează până e gata masa.

Camera pe care o pregătise Matildei se afla la

capătul cel mai îndepărtat al casei, spre răsărit. Pe fereastră se zăreau ţarcurile oilor, iar înăuntru încăperea era mică, plină de mobilă masivă şi cu un pat imens de alamă. Mirosea frumos acolo, a ceară de albine, şi se simţea că podeaua fusese de curând măturată cu nuiele proaspete. Ascultă zgomotul copiilor care se jucau în curte. Câţi o mai fi având Tom acum? Patru… sau poate cinci?

Ridică din umeri şi, zărindu-şi chipul într-o oglindă, rămase cu ochii pironiţi, îngrozită. Ea să fie femeia slabă, cu piele aproape ciocolatie şi cu părul încâlcit? Nu-şi dăduse seama cât de mult crescuse, cât era de subţire sau cât o îmbătrâneau cutele de la coada ochiului. Dacă părul i-ar fi fost o idee mai închis la culoare, iar ochii puţin mai albaştri, ar fi putut crede că are în faţă fantoma lui Mary Thomas.

Cu o grimasă îndurerată îşi privi pantalonii de flanel pe care îi mai tăiase ca să i se potrivească. Erau pătaţi şi uzaţi; îi legase la genunchi şi la glezne cu şireturi, măsură necesară împotriva vietăţilor care i s-ar fi putut târî în sus, pe picioare.

Cămaşa cenuşie fusese cândva albastră, dar soarele şi nenumăratele spălări cu leşie o decoloraseră.

Oftă. Lui Mary Thomas îi plăcuse să se îmbrace simplu, ca un păstor obişnuit, însă veşmintele ei erau întotdeauna curate şi bine croite, nu ca zdrenţele pe care le îmbrăca ea.

Se gândi la April şi la rochia ei curată de bumbac şi îşi aminti cum îi spusese Tom că şi ea ar trebui să îmbrace o rochie şi să meargă la

petreceri, să danseze. Se strâmbă nemulţumită, apoi îşi scoase hainele murdare şi începu să se spele. Trecuse multă vreme de când nu o mai preocupau veşmintele pe care le îmbrăca, iar de aici înainte cu atât mai puţin îi va păsa. Îşi alesese drumul în viaţă, iar dacă asta o făcea să semene mai degrabă cu un bărbat, cu atât mai bine. Pentru femei era mult mai greu în locurile acelea, iar ea avea de gând să supravieţuiască.

Matilda adormi pe salteaua umplută cu fulgi, însă curând se auzi clopotul care anunţa masa. Se grăbi să se alăture celorlalţi în bucătărie. Era destul de stânjenitor să mănânce în compania altor oameni, să fie în atenţia a şase perechi de ochi care îi urmăreau fiecare mişcare.

Cei patru copii, băieţi cu toţii, nu moşteniseră niciunul părul blond deschis şi chipul blând al lui April, ci sprâncenele negre, stufoase şi ochii verzi ai tatălui.

— Oamenii vor sosi poimâine, zise Tom, înmuind o bucată de pâine în tocăniţă. Cred că pe la mijlocul lunii viitoare vor ajunge şi la oile tale.

Matilda se mulţumi să dea din cap, cu gura prea plină ca să răspundă. După ce trăise luni de zile numai cu friptură rece şi pâine, acum nu dorea să irosească timpul vorbind.

— April e aproape gata cu eliberarea barăcilor. Ai putea să o ajuţi cu ţarcurile sau la cantină. Tu hotărăşti.

Matilda privi figura palidă a lui April şi îşi dădu seama că, deşi ea ar fi preferat să lucreze la ţarcuri, mai de folos ar fi la cantină şi în barăci. Aici era nevoie de curăţenie şi chiar de repararea

paturilor. Apoi, tunzătorii veneau, ce-i drept, cu bucătăreasa lor, însă Wilga îşi avea şi ea argaţii ei şi mereu trebuia pregătite legume şi mereu era de copt pâine. În plus, mai erau şi copiii de supravegheat. Nu putea s-o lase pe April să se lupte singură cu atâtea.

— Cum te descurci cu apa, Moli? Ai oprit suficientă în rezervoare dacă n-o să plouă?

Matilda împinse la o parte farfuria şi începu să-şi răsucească o ţigară. Mâncase pe săturate.

— Mda. Rezervoarele sunt cam singurele lucruri pe care le-a ţinut tata în stare bună, răspunse ea sec. Bine, mai avem şi sonda, dar râul nu este acum decât un fir subţire de apă.

— Bunicul tău a fost un om tare înţelept când a instalat rezervoarele. Acum doi ani, chiar înainte să înceapă ploile, am mai instalat şi eu încă două, dar noi avem mare noroc aici cu pâraiele şi cu râurile. Fântânile arteziene irigă bine păşunile, însă din pricina surplusului de minerale, apa lor nu e prea bună în gospodărie.

Brusc, când răsună de-afară un bubuit rău prevestitor, toţi amuţiră şi se întoarseră, privind spre ferestre.

Întreaga fire şi toată suflarea îşi ţinuseră respiraţia, suspendaţi într-o aşteptare înfricoşată. Se scurseră secunde lungi, prelungind neliniştea, sporind spaimele. Cei mai mici se ridicară de la masă şi se adăpostiră între cutele şorţului lui April, ca nişte mici creaturi speriate.

Faţa ei era albă, iar ochii măriţi nici nu îndrăzneau să clipească.

— Nu e nimic, zise ea mecanic. Avem

paratrăsnet, aşa că nu are cum să ne atingă.

Şi o trecu un fior de groază.

— Te rugăm, Doamne, nu lăsa să ne atingă, adăugă ea în şoaptă.

Bubuitura zgudui casa, sfâşie cerurile şi-şi revărsă furia. Lumina izbucni în flăcări albastre dintre norii apropiaţi de pământ, aducând în întunericul nopţii o strălucire pe care ei nu o cunoscuseră nici ziua. Trăsnetul lovi în liniştea aceea ca un bici şfichiuitor, trecând de la un nor la altul, despicând cerul peste care se făcuse stăpân. Pământul se cutremură când tunetul asurzitor se dezlănţui şi se izbi de acoperişul metalic. Fâşii de lumină zdrenţuită, albastră şi galbenă, străluciră deasupra dealurilor şi păşunilor, atinseră silueta singuratică a unui copac din mijlocul câmpului şi, înainte să se stingă, aprinseră în jurul lui o aură nepământească. Vijelia le zgudui şi lor capetele, răsunându-le surd în urechi. Îi orbi cu revărsarea de lumină şi-i asurzi prin forţa şi greutatea ei.

— Trebuie să văd ce fac turmele! strigă Tom.

— Vin cu tine, zbieră şi Matilda.

Se opriră în prag şi priviră la grozăvia naturii care se încăpăţâna să nu-şi descătuşeze o dată furia întreagă, ştiind că nu va ploua, că pământul scorţos nu va fi izbăvit şi nici copacii uscaţi şi găunoşi. Aerul era atât de dens, încât Matilda abia respira, iar electricitatea din atmosferă îi făcea părul să se ridice şi să şerpuiască în aer; dacă ar fi încercat să-l aşeze, ar fi scos scântei. Se grăbiră să ajungă la ţarcuri, unde îi găsiră pe ceilalţi oameni verificând gardurile şi porţile. Oile se uitau neliniştite în jur şi behăiau continuu, însă

erau îngrămădite unele într-altele şi nu aveau unde să plece.

Matilda străbătu în fugă curtea către padocul cailor. Îi găsi speriaţi, izbind aerul cu copitele, cu coamele în vânt şi cu cozile ţepene de spaimă. Nimeni nu reuşi să pună mâna pe ei şi, după mai multe încercări fără rezultat, Tom şi Matilda înţeleseră că nu le rămânea decât să rişte şi să aştepte. Câinii urlau şi schelălăiau în coteţele lor, vitele mugeau şi căutau adăpost în îmbrăţişarea pământului. Părea că lumea întreagă se zvârcolea în agonie.

Furtuna continuă toată noaptea şi toată ziua următoare. Tunetele sfârtecau aerul, norii acopereau soarele şi limbile de fulger trimiteau flăcări albastre de-a lungul şi de-a latul cerului. Oamenii deveniseră nepăsători la zgomotele vijeliei, iar copiii se apropiau temători de fereastră ca să privească afară în tăcere, înfioraţi. Dar niciunul dintre ei nu se îndura să dea glas temerilor comune. Putea fi atins un fir de iarbă sau un copac uscat, rămas stingher în mijlocul păşunii, putea atrage fulgerul care începea ca o scânteie albastră şi, în câteva secunde, cuprindea tot cerul.

Tunzătorii sosiră împreună cu alţi argaţi, mocani şi băieţi care se ocupau cu smolitul oilor. La cantină începu munca – pregătirea continuă a mesei, coptul pâinii, fripturii, prăjituri şi plăcinte –, orice îi ajuta să nu se mai gândească la furtună.

Matilda simţea cum i se scurg picături de sudoare de-a lungul şirei spinării, făcând ca hainele să i se lipească de piele, iar termometrul

indica nu mai puţin de cincizeci şi cinci de grade. Bucătăria înota în aburi şi, cu toate că era obişnuită cu munca istovitoare de pe câmp, la sfârşitul unei zile petrecute gătind se simţea sfârşită de oboseală, iar admiraţia ei faţă de April sporea. Însărcinată în luna a opta şi ştiind că mai bine de optzeci de oameni aşteaptă să primească de mâncare, ea nu se oprea din roboteală nicio clipă şi nici nu se plângea.

Către sfârşitul celei de-a doua nopţi se dezlănţui vântul. Se năpusti în spirale asupra pământului, rostogolindu-se de-a valma şi doborând tot ce întâlnea în cale. Nu era chip să se opună ceva ciclonului. Oamenilor nu le rămânea decât să se roage să nu se transforme în tornadă care să radă tot.

Tom privea de pe verandă cum vântul îi mătura câmpul, cum rupea copacii şi parii gardurilor din pământ, azvârlindu-i în cele patru colţuri ale Wilgăi, ca şi când ar fi fost beţe de chibrit. Se formaseră adevărate tunele de praf ce se izbeau de pământ, gonind într-o anumită direcţie, apoi repezindu-se brusc spre o alta, fiecare dintre spirale dând naştere altora care adunau apa din pâraie şi o scuipau apoi în vârtejuri ce nu mai conteneau. Acoperişurile se cutremurau, peretele atelierului unde se ţineau maşinile se înclină şi se legănă, ca până la urmă să se prăbuşească peste un ţarc, din fericire gol. Obloanele se loveau de geamuri, iar aerul era plin de praf înecăcios.

Vântul goni furtuna mai departe şi a treia zi până pe la prânz pământul se linişti. Oamenii care

se aflau la Wilga ieşiră din adăposturi ca nişte naufragiaţi, evaluând pagubele.

Sălciile de pe malurile râurilor supravieţuiseră şi rămăseseră cu ramurile plecate către prundişul scăldat de ape murdare. Eucaliptul care străjuia păşunea cea mai apropiată fusese despicat. Acum zăcea la pământ şi din trunchiul lui argintiu se înălţau către cer două ramuri, fără viaţă. Două dintre cele şase rezervoare de apă explodaseră, aşa că repararea lor deveni prima urgenţă. Era necesar să fie înlocuite şi acoperişurile din tablă ondulată, iar atelierul maşinilor trebuia dărâmat cu totul şi reconstruit. Din fericire, animalele din ţarcuri nu fuseseră doborâte, se speriaseră doar şi acum erau mai agitate ca de obicei.

Un argat se întoarse după ce reparase gardurile cu o expresie posomorâtă şi murdar după lungul drum pe care îl străbătuse călare.

— Ţi-am găsit cinci vite, Tom. Îmi pare rău, frate. Cred că le-a izbit din plin şi le-a luat pe sus. Le-am găsit la o distanţă de câteva mile de locul unde păşteau. Sunt ţepene.

Tom dădu din cap, resemnat.

— Bine că nu au fost mai multe. În plus, oile n-au păţit nimic, cu toate că era să cadă adăpostul peste ele.

Când se întoarse cu April în bucătăria încinsă, Matilda era foarte neliniştită cu gândul la Churinga. Stricăciunile de la Wilga puteau fi repede reparate de numeroasele mâini destoinice, dar dacă Churinga era curăţată de pe faţa pământului? Dacă rezervoarele erau împrăştiate,

iar casa şi adăposturile erau smulse din pământ? Cu o hotărâre de nestrămutat, îşi lăsă grijile deoparte. Turma ei era în siguranţă – putea supravieţui.

La câteva ore după ce trecu furtuna, staulul era gata de lucru, iar tunzătorii se străduiau să recupereze timpul pierdut. Un tunzător de calibru putea tunde înjur de două sute de oi într-o zi. Lucrau cu o mare îndemânare, cu forţă, dar şi cu răbdare, netezind trupul oii cât era de lung, trecând cu maşina de ras aproape de pielea fragilă şi îndepărtând lâna dintr-o singură mişcare, aşa încât să fie pe placul celui mai pretenţios şef de staul. Era o muncă interesantă, captivantă, exercitată într-o atmosferă în care stăpâni erau sudoarea, zgomotul, muştele şi duhoarea împrăştiată de miile de oi.

Când se putea desprinde de bucătărie, Matilda dădea fuga la staul să-i privească pe meşterii atât de pricepuţi, căci spre deosebire de alţi fermieri, pe Tom nu-l deranja prezenţa şi ajutorul femeilor în staul. Uneori, Matilda lua o găleată cu apă proaspătă şi un polonic, şi trecea pe la fiecare tunzător, dându-i să bea. Pe căldurile acelea, fiecare om avea nevoie să bea aproape zece litri de apă într-o zi. Se oprea şi-i privea muncind. Majoritatea erau scunzi, slabi, dar vânoşi, încovoiaţi şi cu mâini alungite care tundeau oile dintr-o singură mişcare, lăsând în final lâna la picioarele mioarelor.

Matilda observă că de data asta niciun tunzător nu făcea pe grozavul. Nu se afla aici niciunul în stare să tundă peste trei sute de oi pe

zi şi să facă avere cât ai bate din palme. Îl privea pe şeful de staul umblând cu paşi mari printre şirurile de tunzători, asudând şi înjurând. Vorba lui era lege, iar tunzătorii trebuia să lucreze după standardele lui ridicate: să nu tundă din două mişcări şi să nu taie pielea atât de fină a oii.

Când veni rândul oilor lor, Fergus Mebride şi Joe Longhorn începură să se plimbe printre rânduri. O zăriră pe Matilda şi o salutară cu un gest reţinut, ridicând mâna la pălărie, însă timiditatea îi împiedica să lege un dialog cu ea, aşa că se mulţumiră să-şi supravegheze grămezile de lână.

Mai rămăseseră cam şase săptămâni până la încheierea sezonului de tuns. Zilele erau tot mai călduroase şi mai uscate, de parcă furtuna storsese toată natura de apă. Matilda asuda în bucătărie, după care căuta refugiu în ţarcuri şi staule, unde nu era nici pe departe mai răcoare, însă atmosfera nu mai era înecăcios de umedă. O înăbuşeau aburii, închisă în casă cât era ziua de lungă, şi îi plăcea să simtă pe faţă razele soarelui şi să ostenească muncind din greu la ţarcuri.

Când Mebride şi Longhorn porniră cu turmele la iernat, tunzătorii urcară şi ei în căruţele lor şi plecară de la Wilga. Lâna fusese deja strânsă în baloți şi trimisă la gara din Broken Hill.

Matilda se întrebase dacă anul acesta îi va revedea pe Peg şi pe Albert, însă de multă vreme nu-i mai întâlnise nimeni, aşa că îşi închipui că de data asta plecaseră în sus, spre Queensland. Poate că le fusese ruşine pentru că îi şterpeliseră carnea

şi faina, îşi zise ea. Într-adevăr, nu se mira că în sezonul ăsta nu se mai arătaseră la Churinga.

Luă ultima cină cu Tom şi April, spălară vasele şi le puseră deoparte, iar în cele din urmă culcară copiii. Matilda era pe verandă la un loc cu ceilalţi, încercând să potrivească în mintea ei nişte vorbe pe care să le spună oamenilor acelora atât de cumsecade. Ani la rând se căznise să-şi ascundă sentimentele şi emoţiile, aşa că acum îi venea greu să-şi exprime toată recunoştinţa în aşa fel încât ei să înţeleagă cât de sinceră şi profundă îi era mulţumirea.

— Tom, îţi mulţumesc, spuse ea într-un final, conştientă că era insuficient.

El, însă, vedea dincolo de nepriceperea ei. Dădu din cap, o bătu uşor cu mâna pe umăr şi se întoarse scrutând curtea cu privirea.

— Molly, mă gândesc că ar fi bine ca mâine să vin şi eu cu tine, împreună cu încă vreo doi băieţi. Vijelia asta a făcut multe pagube şi n-aş vrea să te ştiu la strâmtoare tocmai acum, în pragul iernii.

— Nu e nevoie, se grăbi ea. Tu şi April aţi făcut deja prea mult pentru mine. Tom, te asigur că o să mă descurc, stai liniştit.

— Întotdeauna ai fost încăpăţânată, îi zise el, dar fără urmă de răutate. Şi să ştii că April nu ar fi reuşit să hrănească atâţia oameni de una singură. Pot să spun că ai plătit deja tunsul oilor.

— Bine, Tom, dar tu trebuie să-ţi duci turma la iernat şi mai sunt o mulţime de lucruri de făcut aici, în gospodărie, continuă Matilda să se împotrivească.

— Nu-ţi face griji, o linişti Tom. Am terminat

aproape cu reparaţiile, iar mocanii pot să adune singuri turmele. În plus…

Şi se întoarse spre ea zâmbind.

— …la ce mai sunt buni vecinii dacă nu să se ajute din când în când?

April lăsă din mână ciorapul pe care îl cârpea. Coşul cu împletituri era plin ochi, ca de obicei, şi în ciuda faptului că muncea ore în şir în gospodărie, ea nu putea sta degeaba, deşi se vedea că e obosită.

— Molly, am fi mai liniştiţi dacă te-am şti în siguranţă. Nu înţeleg cum poţi să stai acolo singură.

Şi o trecu un fior.

— E destul de greu când pleacă Tom cu turma. Să fiu în locul tău, nu cred că aş supravieţui.

Matilda zâmbi şi luă în mână un ciorap.

— E uimitor câte poţi face de una singură atunci când nu ai de ales, April.

Apoi se uită la aţă şi la ac şi, mai degrabă stângaci, începu să ţeasă un ciorap de-al lui Tom.

— Dar din câte am înţeles eu, Ethan s-a oferit să cumpere Churinga, zise blând April.

Matilda se înţepă cu acul, privi picătura de sânge care înflori şi vârî degetul în gură.

— E adevărat, murmură ea. Şi i-am şi explicat unde poate adresa oferta.

Tom râse în hohote.

— Ia te uită, Molly, vorbeşti întocmai ca mama ta. Bravo ţie. Eşti fermier în toată puterea cuvântului.

Se treziră înainte de răsăritul soarelui şi,

până să se lumineze de zi, luaseră micul dejun. Matilda îi sărută pe copii care, după ce o atinseră cu obrajii lor catifelaţi, o zbughiră în curte strigând cât îi ţinea gura. Se întoarse apoi spre April.

— Mi-a prins bine să mai stau de vorbă cu o femeie, îi zise. Repede mai trece ziua când stai la taifas.

April îşi şterse mâinile pe şorţ şi o îmbrăţişă.

— A fost tare bine, spuse ea cu părere de rău că trebuia să se despartă de prietena ei. Te rog să-mi promiţi că ai să mai vii.

Matilda simţi pruncul mişcând şi se trase înapoi. Vechea durere revenea, făcând-o să se simtă slabă, îndemnând-o să fugă. Se strădui, însă, să zâmbească.

— O să încerc să mai trec, dar ştii şi tu cât e de greu.

Se îndepărtară de verandă şi străbătură curtea întinsă, care abia ieri era plină de oameni, cai şi mii de oi. Blue îi auzi şuieratul şi veni alergând dinspre cuştile câinilor, oprindu-se la picioarele ei. Gabriel, care dormise în aceeaşi colibă cu alţi trei băştinaşi, porni agale către păşunea îngrădită şi se întoarse cu cei doi cai. După ce eliberară oile din ţarcuri şi când câinii îşi începură treaba, porniră cu toţii către Churinga.

Matilda vedea în iarbă urmele lăsate de vijelie şi văzu în zare schimbări şi mai mari. Copacii fuseseră doborâţi, parii gardurilor smulşi din pământ şi lăsaţi grămadă, amestecaţi cu valuri de sârmă. Bornele de hotar, ca şi copacii mai bătrâni, dispăruseră pentru totdeauna. Şi cu toate

acestea, muntele nu se schimbase cu nimic. Îşi păstrase aceeaşi forţă, încă îmbrăcat cu arbori verzi şi deşi. Rămăsese de strajă la hotarul Churingăi.

Răsuflă uşurată când ajunseră pe păşunea din spatele casei, căci nu părea să se fi produs cine ştie ce pagube.

— Dumnezeule! Ia uită-te acolo!

Şoapta îngrozită a lui Tom o făcu să privească imediat în direcţia indicată de el.

Unul dintre rezervoarele din fontă fusese dărâmat peste acoperiş şi pătrunsese în casă, strivind sub greutatea lui zidul din partea respectivă. Rămăsese înclinat printre rămăşiţele peretelui dinspre sud şi deasupra ruinelor se înălţa acoperişul din tablă ondulată, ca nişte aripi ruginii.

Matilda se întoarse spre Tom, cu o privire în care se împleteau, curios, uşurarea şi suferinţa.

— Mi-ai salvat viaţa, şopti ea. Dacă nu aş fi venit la

Wilga…

Îşi umezi buzele.

— Rezervorul a căzut chiar peste camera mea.

Tom preluă imediat iniţiativa pentru repararea stricăciunilor.

— Tu şi Gabe vă ocupaţi de oi. Noi o să avem grijă de reparaţii. Se pare că ai scăpat destul de ieftin din furtuna care a fost, fiindcă pagubele nu sunt foarte mari.

Şi o privi cu ochi pătrunzători.

— Molly, slavă Cerului că ai fost la noi!

Apoi îşi îndemnă calul spre casă şi le strigă comenzi scurte mocanilor care îi însoţiseră, fără să-i mai dea răgaz Matildei să răspundă.

Ajutată de Gabriel, adună oile în ţarcuri. Nu se întâmpla nimic dacă le mai ţinea acolo câteva zile, până la terminarea reparaţiilor casei. Gabriel se întoarse la coliba nou ridicată şi la copilul care abia i se născuse – şi tot acum primi şi faina şi tutunul promise, considerând că treaba lui se isprăvise.

Matilda nu putu să între în casă, deşi stricăciunile cele mai mari erau doar într-o parte, aşa că săpă o groapă în curte, o înconjură cu pietre şi aprinse focul. Într-un ceaun şi o tigaie veche, cam ciobită, reuşi să gătească în zilele următoare pentru Tom şi cei doi ciobani, iar în timpul nopţii dormeau înfăşuraţi în păturile pe care le ţineau legate de şa.

Cu ajutorul celorlalţi, Tom construi un scripete şi se căzniră să ridice rezervorul greu şi să-l aşeze între pilonii lui înainte să înceapă repararea gardurilor şi a casei. Pereţii din lemn fuseseră sfărâmați în mii de bucăţi, ferestrele sparte, stâlpii verandei zdrobiţi ca nişte surcele, iar acoperişul ajunsese doar o îngrămădire de tablă ondulată. Tom îşi scoase pălăria şi se scărpină în creştet.

— Se pare că tre’ s-o luăm de la capăt, Moli. Locul ăsta e la pământ.

Matilda îl privi îngrozită.

— Tom, dar nu e timp să te ocupi şi de reparaţii. Cu oile ce faci?

— La naiba cu oile! răspunse el. Au grijă

oamenii de ele. Eu vreau să fiu sigur că la iarnă îţi va fi cald şi nu te va ploua.

Şi plecă înainte ca ea să mai poată spună ceva.

Oamenii munciră din greu mai bine de o săptămână. Un cioban se întoarse de la Wallaby Flats cu o căruţă plină cu cherestea, jurând că o luase de la un fermier care renunţase la ea pentru că se hotărâse să-şi dărâme un adăpost. Matilda îl privi neîncrezătoare, însă cum omul vorbea foarte convingător, înţelese că nu-i rămânea altceva de făcut decât să-l creadă.

Tom ştia cum să-i pună la treabă şi pe băştinaşi. Le ceru lui Gabe şi băieţilor lui să susţină colţurile, în vreme ce el şi mocanii bătură scândurile care alcătuiau pereţii. Le dădu ciocan şi cuie ca să înlocuiască acoperişul şi-i învăţă cum să pună geamuri noi în rama ferestrelor.

Cu o uşă nouă, cu sitele şi obloanele reparate şi proaspăt vopsită, Churinga strălucea în soarele verii târzii. Veranda fusese măturată, de jur-împrejurul casei, umbrită de un acoperiş nou, înclinat şi susţinut de stâlpi zdraveni.

— April a pus flori pe tot acoperişul, până sus, la rezervoare. S-ar putea ca în câţiva ani să nu se mai vadă partea veche şi urâtă. Ar fi bine să încerci şi tu, Moli.

Matilda se uită la noua ei casă şi rămase fără cuvinte de bucurie, cu ochii umezi de recunoştinţă.

— S-ar putea să ai dreptate, Tom.

Apoi se întoarse spre el.

— Cum aş putea să-ţi mulţumesc? Ai făcut

foarte mult pentru mine.

Tom îi înconjură umerii cu braţul şi o trase mai aproape.

— Să zicem că aşa ţi-am cerut eu iertare pentru toţi anii în care te-am tras de păr şi te-am băgat cu forţa în râu. Şi pentru că de când a murit mama ta nu am mai fost atât de apropiaţi. Molly, noi suntem prieteni vechi, iar prietenii la aşa ceva sunt buni.

Matilda rămase şi-i urmări cu privirea pe bărbaţii care porniseră călare, apoi, cu Blue după ea, intră în noua casă şi închise uşa. Nu se putea descrie în cuvinte sentimentul pe care îl încercă atunci când atârnă pe perete tabloul Churingăi pictat de mama ei, însă îşi dădu seama că în sfârşit găsise un bărbat în care putea să aibă încredere. Un om de onoare pe care îl putea numi prieten. Poate că mai erau şi alţii. Oameni buni care făceau parte din comunitatea de care ea se ferise până atunci.

Îi reveni curajul de a-i înfrunta şi hotărî ca, după ce va duce turma la iernat, să plece călare la oraş şi să-şi cumpere o rochie. Şi într-o bună zi, îşi mai făgădui ea, va găsi o cale să-l răsplătească pe Tom pentru bunătatea lui.

Jenny puse semn în jurnal. Putea înţelege cum trebuie să se fi simţit Matilda. Atâta generozitate după brutalitatea pe care o îndurase o amuţise, dar o şi încurajase. Un alt fel de curaj, diferit de cel de care avea nevoie când pleca pe câmp, curaj care o ajuta să se deschidă faţă de ceilalţi – să cunoască oamenii şi să înveţe să aibă din nou încredere în ei.

Se uită spre căţeluşul care se scărpina de zor din pricina puricilor.

— Haide, Ripper. E vremea să ne culcăm. Şi mâine dimineaţă să ştii că te aşteaptă o baie bună, băiete, îl avertiză ea.

Ripper ridică ochii, urmărind-o cu priviri galeşe prin odaie, apoi o zbughi afară. Jenny mai privi încă o dată păşunea întinsă şi cerul înalt şi negru, spuzit de stele. Peisajul era deopotrivă încântător şi sălbatic – dar întotdeauna o răsplătea, începea să înţeleagă de ce îl adorase Matilda şi de ce îl iubea Brett.

12

Eu trecerea timpului, liniştea devenea apăsătoare şi Jenny începea să devină tot mai conştientă de izolarea în care trăia. Reuşea, totuşi, să-şi găsească alinare în propria ei companie şi în aceea a oamenilor care nu plecaseră de la Churinga – trăia un sentiment de pace pe care nu-l mai cunoscuse.

Cât era ziua de lungă se plimba călare pe pământul întins, cu blocul de desen într-o desagă, iar în timpul nopţilor friguroase, când păşunile sclipeau sub greutatea picăturilor de rouă, mătura, ştergea praful, făcea curăţenie prin casă. Spălă draperiile şi aşternuturile, vopsi dulapurile din bucătărie şi mută cufărul în dormitor. Rochiile se cuvenea să stea în dulap, hotărî ea. În niciun caz ascunse.

Scoase din cufăr rochia verde şi o lipi de ea. Mirosul de levănţică se răspândi prin cameră şi

orchestra închipuită reluă valsul. Începu să danseze şi simţi prezenţa spiritului Matildei, însă muzica dădea glas mai mult ca oricând unui ecou trist. Refrenul se articula ca o însăilare de vise neîmplinite pe care cu greu le putea desluşi.

Jenny închise ochii, gata să dea chip dansatorilor fantomatici. Căci ei erau cei care o îndrumau spre paginile jurnalelor ce istoriseau viaţa Matildei. Povestea lor cerea să fie împărtăşită.

— Jenny? Eşti acasă?

Deschise repede ochii, muzica încetă şi se pierdu, imaginile se topiră. Se simţea de parcă fusese smulsă dintr-o dimensiune temporală şi spaţială şi azvârlită într-o alta, dar în ciuda tulburării, primul gând a fost ca Brett să nu o găsească în starea aceea.

— Aşteaptă puţin. Vin într-o clipă! îi strigă ea.

După zgomotul sitei care se închisese se auziră paşii lui pe podeaua bucătăriei şi Jenny atârnă rochia în dulap. Vocea lui baritonală se împletea cu lătratul scurt şi bucuros al lui Ripper – fundal sonor pe care Jenny părăsea o realitate şi se întorcea într-o alta, schimbând repede rochia cu o pereche de pantaloni şi o cămaşă. Respiră adânc şi deschise uşa odăii.

— Bună, Jen.

Brett ridică privirea spre ea, lăsând căţeluşul să-şi încerce forţa dinţilor cu degetele lui.

Jenny zâmbi, neaşteptat de bucuroasă să-l vadă.

— Nu mă aşteptam să te întorci atât de curând. Cum a mers treaba cu transportul lânii?

— Bine. Am obţinut un preţ bun la licitaţie şi am dus banii la bancă, aşa cum procedez de obicei.

Băgă mâna în buzunar.

— A trebuit să plătesc oamenilor salariile şi să achit şi alte cheltuieli, aşa că uite cecurile.

Janny privi înmărmurită cifrele. Erau mai mulţi bani decât şi-ar fi putut imagina.

— Întotdeauna se încasează atât de mulţi bani pe lână?

Brett ridică din umeri.

— Depinde de piaţă. Dar cam asta este media.

I se păreau atât de fireşti sumele acestea, observă Jenny. Ca şi când banii aceia mulţi nu însemnau, de fapt, mai nimic, împături chitanţa şi o îndesă în buzunarul pantalonilor. La urma urmelor, nici nu erau banii lui, aşa că de ce s-ar fi entuziasmat?

— Ia spune, Jen, ai o bere? A fost un drum tare lung.

Jenny aduse două sticle şi le desfăcu.

— Pentru cecul obţinut pe lână.

— Şi la mai mare!

Brett luă o înghiţitură bună, apoi îşi şterse buzele cu dosul palmei.

— A, să ştii că ţi-am adus ceva de la Broken Hill. E un pachet care îl aştepta pe Chalky White să-l ia de la Royal Mail.

Ieşi pe verandă şi se întoarse cu un colet impresionant, privind-o pe Jenny cu ochii lui în care licăririle aurii şi verzi se împleteau jucăuş într-un zâmbet cald.

Jenny uită să mai respire.

— Diane mi-a trimis lucrurile!

Şi se repezi să rupă ambalajul şi sfoara cu care era legat, până ce dădu de cutia veche de lemn în care îşi ţinea uleiurile, sulurile de pânză şi mai multe mănunchiuri de pensule.

— S-a gândit să-mi trimită şi şevaletul ăsta uşor, exclamă Jenny, uimită şi încântată în acelaşi timp.

— Pot spune că te-ai aranjat pentru iarnă.

Jenny dădu din cap. Era prea absorbită de tuburile ei de vopsele, de spatulele strălucitoare, de sticluţele cu terebentină şi ulei de în ca să mai poată răspunde. În sfârşit, putea să aştearnă viaţa Churingăi pe pânză. Putea să dea culoare şi lumină desenelor pe care le schiţase în ultima lună şi poate chiar să dea viaţă imaginilor sugerate de jurnale. Îi revenise energia de odinioară. Ardea de nerăbdare să înceapă.

— Bine, asta dacă te hotărăşti să rămâi. În următoarele luni nu se întâmplă mare lucru pe-aici, mai ales că păstorii au plecat cu oile la iernat.

Jenny ridică privirea spre el fără să lase din mână tuburile cu vopsele.

— Acum, dacă am toate astea, nu o să sufăr de singurătate. Sunt atâtea de pictat, am atâtea schiţe pe care trebuie să le pun pe pânză. E casa, sunt păşunile, apoi fâşia de pământ care duce la cascada aceea minunată şi la bazinul ei. Muntele, oaza unde am înotat, sălciile, staulul şi ţarcurile.

Se opri o clipă ca să-şi tragă sufletul.

— Iar seara o să-mi ţineţi de urât tu şi cu Ripper.

Brett se lăsă de pe un picior pe celălalt, cu

mâinile în buzunare şi privirea plecată.

— Păi… începu el.

Jenny îşi îndreptă spatele, tulburată de o presimţire.

— Ce s-a întâmplat, Brett? îl întrebă liniştit.

Se vedea că nu era la largul lui. Ceva nu-i dădea pace, însă îi era greu să exprime în cuvinte.

— Te supără gândul că vei sta aici cu mine atâta vreme? Dacă e aşa, chiar nu trebuie să te nelinişteşti. Atâta timp cât ştiu că mai e cineva în preajmă, nici nu e nevoie să ne vedem, spuse Jenny.

Îndrăzneţe vorbe, îşi zise ea. *De ce nu recunoşti odată că abia aştepţi să petreci mai mult timp cu el? Un timp în care treburile la Churinga nu mai sunt imperative. Un timp în care să ajungem să ne cunoaştem mai bine.*

Brett o privi cu ochi tulburi.

— Jen, e nedrept ce-mi spui. Nu-mi place ideea de a te lăsa singură aici – şi nici n-aş face-o dacă nu ar fi cu adevărat necesar, replică el blând.

— Dar de ce-ar fi atât de necesar? îl întrebă ea pe un ton destul de aspru, căci se gândi îndată la Lorraine.

— La Broken Hill mă aştepta o scrisoare de la Davey, fratele meu care trăieşte în Queensland. Se pare că John nu mai e deloc în putere, iar aceasta este singura ocazie ca să-l pot vedea şi eu anul ăsta.

Jenny citi pe chipul lui ezitarea, neputinţa de a lua o hotărâre. — Şi cât timp ai să lipseşti?

Vorbise calm, în ciuda amarei dezamăgiri.

— O lună. Dar pot să-mi anulez zborul dacă

nu vrei să rămâi izolată atâta vreme. Sunt sigur că în ultimele săptămâni te-ai simţit destul de singură.

Pe Jenny o irita cel mai mult sentimentul geloziei pe care îl trăise cu câteva clipe în urmă şi uşurarea pe care o simţise aflând că Brett nu plănuia să-şi petreacă următoarea perioadă de concediu în compania lui Lorraine; îi era ruşine şi de concluziile pe care se pripise să le tragă. Şi, la urma urmelor, de ce ar afecta-o decizia lui? în niciun caz nu era treaba ei. Brett îi era prieten, iar prietenii se cuvine să aibă încredere unii într-alţii, nu să fie suspicioşi.

— Bineînţeles că trebuie să te duci, îi zise în cele din urmă, hotărât. Eu o să mă descurc. Toate astea o să mă ajute să-mi umplu timpul şi în plus am şi staţia radio care mă va ţine la curent cu ce se mai petrece sau în cazul în care aş avea nevoie de ajutor.

— Mă nelinişteşte gândul că rămâi singură aici. Jen, locul ăsta nu este ca în oraş.

— Ai mare dreptate, încuviinţă ea, scuturându-şi praful de pe pantaloni şi ridicându-se în picioare. Dar o să mă descurc. Hai, Brett, du-te şi-ţi vizitează fratele. N-o să păţesc nimic.

Nu părea prea convins şi mai zăbovi puţin în prag.

Jenny îşi puse mâinile în şolduri şi-l privi în ochi.

— Sunt om mare, Brett, crede-mă că la nevoie pot să mă apăr şi singură – iar dacă situaţia ajunge să mă depăşească, pot oricând să mă întorc la Sydney. Acum du-te şi lasă-mă să pictez.

Brett o privi gânditor preţ de câteva momente lungi, cercetându-i chipul ca şi când ar fi căutat să afle ceva anume. Apoi plecă. Dădu sita la o parte, traversă veranda şi coborî treptele, tropotind cu cizmele pe scândurile podelei.

Jenny oftă prelung când liniştea se aşternu din nou. Aşteptase întoarcerea lui cu o nerăbdare mai mare decât şi-ar fi îngăduit să recunoască – iar constatarea o ului. Casa părea şi mai pustie după plecarea lui, liniştea mult mai adâncă, singurătatea Churingăi şi mai acută. Vedea înaintea ei săptămânile lungi care se pregăteau şi i se păru că aude un râs blajin, acompaniat de foşnetul mătăsii.

Pufnind nemulţumită, se repezi la cutia cu uleiuri. Imaginaţia ei o lua razna. Churinga şi oamenii care trăiseră cândva aici aveau un efect straniu asupra ei şi cu cât începea mai repede să picteze, cu atât va fi mai bine.

Nu-i trebui prea multă vreme ca să-şi adune câteva lucruri într-o valiză. Acum se întorsese pe verandă şi privea în casă prin sită.

Brett îşi dădu seama că Jenny nu pierduse vremea cât timp lipsise el. Mobila fusese mutată de lângă ferestre undeva în partea din spate a casei, iar podeaua şi masa erau acum acoperite cu cearşafuri. Şevaletul se afla întins pe masă, pensulele adunate în borcane, iar uleiurile aşteptau aliniate, îşi alesese bine locul. Lumina venea dinspre câmp şi pătrundea înăuntru, iar briza umfla uşor perdelele.

O privi întinzând pânza între cadrele pe care i le făcuse Woody la tâmplărie şi simţi deodată o

dezamăgire neaşteptată. Ea nu avea nevoie de el. Probabil că nici nu va observa că plecase. Avea tot ce dorea.

Oftă neputincios, se întoarse şi străbătu curtea către camionetă. Canistrele de câte treizeci şi cinci de litri cu apă şi benzină se aflau deja în spate, iar roţile de rezervă şi sculele de reparat erau strâns legate de patul de campanie. Îşi aruncă valiza pe scaunul pasagerului şi urcă. Îl aştepta o călătorie lungă şi nu putea să nu se gândească cum că i-ar fi fost mai uşor să plece dacă ar mai fi văzut măcar o dată ochii aceia frumoşi.

Înjură în şoaptă şi răsuci cheia în contact. Era nebun de-a dreptul şi era timpul să stea departe de Churinga o vreme.

Camioneta porni prin ţinutul pietros şi Brett se strădui să se concentreze asupra drumului. O mişcare greşită ar fi fost de-ajuns ca să se răstoarne, iar drumul pustiu care ducea spre Bourke nu era potrivit pentru un accident. Din Bourke urma să călătorească spre nord până la Charleville, chiar prin inima deşertului Mulgă, apoi la Maryborough trebuia să ia un avion până la Cairns, unde aranjase să-l ia cineva cu maşina şi să-l ducă până la culturile de trestie. Abia acolo îl va aştepta Davey.

Nu-i plăcea să zboare, mai ales cu avioane mici, însă avea de străbătut o distanţă de peste o mie cinci sute de mile şi nu putea pierde vremea. Davey nu obişnuia să scrie, aşa că scrisoarea în care îi vorbea despre John îl şocase. Mai fusese bolnav, dar nu pomenise nimic când mai vorbiseră

la telefon – destul de rar de altfel. Brett aflase abia cu prilejul vizitelor ocazionale în nord. Însă de data asta părea să fie ceva serios, iar gândul că putea fi prea târziu ca să mai facă ceva îl determina să-şi asume riscuri de neimaginat în altă împrejurare. Se străduia să rămână calm şi să nu se pripească. Nu le-ar fi fost de niciun ajutor fraţilor lui dacă ajungea mai demoralizat ca ei.

Timpul zbura şi milele rămâneau în urmă cu sutele. Se lăsă noaptea şi Brett dormi agitat, trezindu-se la răstimpuri, nerăbdător să-şi reia călătoria de cum se iveau zorile.

Churinga i se părea acum departe, parcă într-o altă lume, şi în orele de singurătate apăsătoare pe care le petrecea la volan, cu toate că se gândea mereu la fratele lui John, nu reuşea să-şi alunge din minte imaginea lui Jenny. Îşi amintea cum lumina devenea arămie când se împletea în părul ei. Cum se mişca. Îşi amintea picioarele ei lungi şi trupul zvelt, dezmierdat de soare în ziua când înotaseră. Se mustra în sinea lui pentru nerozia de care dădea dovadă. Încerca să şi-o scoată din minte şi să se concentreze asupra motivului pentru care plecase la drum. Însă cu cât creştea distanţa dintre ei, imaginea ei părea să prindă rădăcini tot mai adânci în mintea lui şi Brett sfârşi întrebându-se cum se descurca singură şi dacă şi ea se gândea la el.

Coborî în cele din urmă din avionul care îl lăsă în acest tărâm al culturilor de trestie şi deodată se simţi asaltat de mult prea cunoscutul miros de melasă care îl trimise înapoi în anii copilăriei şi îi trezi amintiri pe care le crezuse de

mult uitate. Era greţos şi pătrunzător, îmbibând tot aerul umed, lăsându-se peste pământ ca o pătură înăbuşitoare. Nici nu coborâse bine din avion că şi asudă din plin, cămaşa lipindu-i-se de spate.

— Ce mai faci, frate? Ce bucurie să te văd!

John era îmbrăcat în ţinuta tăietorilor de trestie – pantaloni kaki, cizme şi flanelă. Pielea lui avea o culoare galben-maronie, iar mâinile şi picioarele lui scheletice erau pline de cicatrice.

Brett se holbă la omul din faţa lui. Nu se văzuseră de trei ani şi, când îşi strânseră mâinile, se strădui să-şi ascundă stupefacţia şi să vadă în bătrânul acela adus de spate şi încărunţit pe bărbatul zdravăn, bine legat, cu statură impunătoare pe care şi-l amintea. Davey avea dreptate să-şi facă griji. Trestia îl omora cu zile pe fratele lui mai mare, aşa cum îl omorâse şi pe tatăl lor.

— Dar ce cauţi tu aici, John? Am crezut că o să vină Davey să mă aştepte.

— Încheie un contract pentru sezonul următor, îl lămuri John. În plus, m-am săturat să tot zac ca un netrebnic cât e ziua de lungă. Aerul proaspăt îmi face bine.

Obrajii lui Brett deveniseră stacojii.

— Frăţioare, ăsta numai aer curat nu este. Zahăr topit şi-atât.

John zâmbi şi prin pielea subţire i se vedeau oasele capului.

— Se pare că New South Wales îţi prieşte. Te-ai lenevit acolo, ticălosule. Să ai grijă de o adunătură de oi nu mi se pare o treabă de bărbat.

Uită-te la tine, nici măcar nu ai păr alb în cap, adăugă el cu tristeţe, trecându-şi mâinile prin firele care-i mai rămăseseră.

Brett ar fi vrut să facă haz, însă îl durea sufletul privindu-şi fratele.

— E drept, John. Iar tu eşti un bătrân acum – ai trecut de patruzeci de ani.

Îl bătu uşor cu palma pe spate pe fratele lui pentru ca vorbele să nu-i pară prea răutăcioase, şi-l simţi pe John chircindu-se sub atingerea sa.

Brett îl privi mai de-aproape.

— Ia spune, John, cât de tare te-ai ramolit? Să nu-mi ascunzi absolut nimic.

— O să mă fac bine, mormăi el, conducându-l pe Brett către maşină. Frigurile galbene, asta e. O dată ce te-ai pricopsit cu ele, nu mai scapi. Ştii şi tu.

Brett urcă în camionetă şi-l privi pe fratele său răsucind cheia în contact şi pornind printre culturile de trestie. Frigurile explicau acum culoarea galbenă a pielii lui John şi chipul lui stafidit. Înţelegea şi de ce avea mâinile şi picioarele atât de slabe, de ce îmbătrânise înainte de vreme şi de ce îl dureau încheieturile.

— Davey mi-a spus că ultimul atac de friguri te-a doborât. Asta acum o lună. Şi din câte observ eu, tu ar fi trebuit să fii acum în pat.

John îşi aprinse o ţigară şi, după un acces violent de tuse, o lăsă să-i atârne în colţul gurii.

— Ba nu. O să-mi treacă, ai să vezi. Nu-mi trebuie decât să stau câteva săptămâni departe de trestie.

Privea înainte, de-a lungul cărării şerpuite

care străbătea câmpul de trestie.

— Când ţi-a scris Davey, chiar eram terminat. Dar i-am spus şi lui că o să-mi revin, aşa se întâmplă mereu.

Brett începea să-şi piardă răbdarea. Nu învăţase nimic John din câte pătimise tatăl lor?

Fratele lui nu părea să-i înţeleagă îngrijorarea şi continua să vireze nesăbuit printre gropi.

— Brett, să ştii că ţi-ai ales cel mai bun moment ca să vii. Sezonul s-a încheiat şi Davey crede că am putea obţine ceva de lucru la rafinărie. Dar asta abia peste câteva săptămâni.

— Am auzit că lucrurile încep să se cam schimbe pe-aici. Ce-o să faceţi la anul, dacă fermierii aduc maşini de tăiat trestia?

— A, asta nu-i o problemă. Maşinile costă bani mulţi, iar Davey taie de-i depăşeşte norma, cum făceam şi eu când aveam anii lui. În afară de greci, el este cel mai bun tăietor, aşa că, după părerea mea, o să mai muncim câţiva ani buni. Şi cât de curând o să avem şi noi locul nostru. Am văzut o proprietate grozavă pe lângă Mossman. Proprietarul vrea să se retragă şi e gata să mai reducă din preţ.

Brett se uită la fratele său şi nu putu să nu observe cât de prefăcută era nădejdea din ochii lui care ardeau de febră. Avea patruzeci şi cinci de ani şi părea de şaizeci. De ce trăiau aşa el şi Davey, când ar putea să ducă o viaţă mult mai sănătoasă, în ţinuturile uscate din New South Wales? De unde atracţia asta a trestiei infestate de şobolani, pe care o culcau la pământ în fiecare zi

prin aerul acela sufocant de umed, şi de unde mândria asta de a fi cel mai rapid tăietor din grup? Cât despre ideea de a avea un loc al lor – şi asta nu era doar o nălucire. De ani de zile vorbeau despre aşa ceva şi poate că cel puţin de trei ori până acum îşi putuseră permite să cumpere locul de lângă Mossman. Dar, de fapt, ei nu aveau de gând să se stabilească undeva. Trestia şi viaţa de tăietori le pătrunsese în sânge.

Brett oftă. Trebuia să-l convingă pe John să se întoarcă împreună cu ei. Erau multe de făcut la Churinga. Treburi care i-ar fi dat trupului său şansa de a se vindeca. Fiindcă dacă John rămânea acolo, nu avea să mai apuce prea multe sezoane.

Se întoarse şi privi spre câmpurile de trestie, unde smocurile arse se zăreau cât vedea cu ochii, de-o parte şi de alta a drumului. Îi părea rău că venise. John nu avea nevoie de el şi nici nu i-ar asculta sfaturile. De multă vreme locul lui nu mai era aici. Îşi scoase cămaşa şi îşi şterse sudoarea. Cu cât înainta mai mult în ţinutul acela, cu atât se simţea mai vlăguit de umiditate şi tânjea după păşunile verzi ale Churingăi şi după sălciile pletoase şi umbroase. Şi după Jenny.

Privea câmpurile pârjolite, însă revelaţia aceasta ultimă şi orbitoare nu-l lăsa să mai vadă nimic. O iubea pe Jenny. Îi era dor de ea, simţea nevoia să fie lângă ea. Ce căuta el aici când ea era singură la Churinga şi, cine ştie, poate chiar plănuia să se întoarcă la Sydney? Expresia ei când îi spusese că va pleca pentru o lună fusese suficientă ca să-i dea de înţeles că ea nu ar rămâne niciodată acolo, departe de civilizaţie. Era

un loc prea singuratic, prea izolat pentru o femeie atât de inteligentă şi atât de frumoasă. Va vinde, se va muta, iar lui nu-i va mai rămâne nimic. Nici casa, nici slujba, nici femeia.

Era cât pe-aci să se întoarcă spre John şi să-i ceară să-l ducă înapoi la aeroport, însă raţiunea învinse şi tăcu. Trebuia să uite de Jenny şi să se gândească în primul rând la John. Trebuia să găsească o modalitate de a-l determina să renunţe la trestie, fie şi numai pentru o vreme. Dacă se întorcea acum acasă, nu realiza nimic.

— Ai căzut de-a binelea pe gânduri, Brett. Sunt probleme?

John ţinea o mână pe volan, iar cealaltă atârna afară.

— Nimic ce n-aş putea rezolva, răspunse Brett scurt.

John începu să râdă şi întoarse maşina ca să între în parcarea unei clădiri dărăpănate cu pretenţii de hotel.

— A, care va să zică este vorba despre o femeie?

Opri motorul şi se întoarse spre fratele mai tânăr.

— Iubeşte-le şi lasă-le, frăţioare. Sunt în stare să lege un bărbat şi cu lanţuri, sunt pretenţioase şi se fac stăpâne pe timpul şi pe banii lui. Ascultă-mi sfatul, amice, şi vezi-ţi singur de viaţa ta. E mult mai bine.

— Nu-i atât de simplu, îl contrazise Brett cu jumătate de gură, întinzând mâna după valiză.

John nu avusese niciodată prea mult respect pentru femei, iar atitudinea lui de-acum devenea

chiar iritantă.

— Credeam că ţi-ai învăţat lecţia de când cu nevasta aia a ta. Cum o chema? Merna? Martha?

— Marlene, îi aminti Brett. Dar asta e cu totul altfel.

John nu se putu abţine să nu scuipe, scârbit.

— Noaptea, toate pisicile sunt negre, dragă Brett. Ascultă ce-ţi spune unul care a trecut prin aşa ceva.

— Pe mine nu mă interesează aventurile de-o noapte. Eu vreau să am o soţie, copii, un loc al meu.

John se uită dispreţuitor la fratele său.

— Dar ai mai încercat asta o dată. N-a mers. Eu zic să-i dai înainte cu chelneriţa de care ai pomenit data trecută când am stat de vorbă. Pare genul de femeie dornică de aventură şi nu va trebui să te însori cu ea.

— Lorraine este o bună companie, dar nimic mai mult.

Şi se gândi la ea şi la încercările ei de a obţine mai mult decât simpla lui prietenie. Fusese neghiob că nu pusese capăt legăturii. Fusese arogantă crezând că poate obţine ceva fără ca el să se implice. Bineînţeles că ea aşteptase mai mult de la el. Mai mult decât fusese el dispus să ofere.

— Cred că te înşeli în ceea ce priveşte căsătoria, John. Mie mi se pare că Lorraine mă priveşte ca pe o şansă de a pleca din Wallaby Flats.

Fratele lui strâmbă puţin din nas.

— S-ar putea să ai şi tu dreptate. Majoritatea femeilor urmăresc să primească ceva de la un

bărbat. Dar hai, lasă asta acum, vreau să beau o bere.

Se chinui să deschidă portiera şi coborî din maşină cu faţa aproape vânătă de durere şi udă de sudoare.

Brett ştia că nu trebuia să-l ajute, aşa că străbătu parcarea cu un pas în urma omului aceluia care abia îşi târa picioarele, oprindu-se în faţa uşii. Ăsta era John, cu dubioasa lui înţelepciune. El îşi legase definitiv viaţa de culturile de trestie care cereau şi mai mult de la el decât ar fi tăcut o femeie. Numai că el vedea lucrurile altfel, aşa că nu avea niciun rost să încerce să-l convingă.

Hotelul era înălţat pe piloni, pe la jumătatea unui deal. Înconjurate de arbori tropicali, de flori căţărătoare şi viţă sălbatică, verandele şi ferestrele larg deschise abia lăsau să pătrundă înăuntru puţin din adierea uşoară a vântului. Sus, pe dealuri, aerul era mai puţin încărcat de umezeală, însă mirosul melasei se simţea încă foarte puternic, fiindcă ajungea de la coşurile rafinăriei din vale.

Brett veni pe urmele fratelui său, păşind pe linoleumul plesnit din loc în loc care acoperea podeaua holului, cufundat şi el în obscuritate, apoi urcară scările goale, fără covor. John deschise uşa camerei lui şi se prăvăli pe patul metalic, vechi de când lumea.

— Vezi că berile sunt în frigider, îi zise lui Brett, epuizat.

Brett se strâmbă când privi mai cu luare-aminte camera pe care avea să o împartă cu fraţii

lui. Până şi argaţii de la Churinga aveau condiţii mai bune. În cameră se aflau trei paturi, o masă, la ferestre nu erau draperii, pe podea nici urmă de covor, iar un bec atârna din tavan, fără abajur. Zugrăveala de pe pereţi era scorojită, în colţuri se înmulţea mucegaiul, praful acoperea totul cu un strat gros, iar așternuturile de pe pat arătau de parcă nu mai fuseseră spălate de luni de zile. De tavan era suspendat un ventilator care scârţâia nestingherit, în legea lui, iar hârtiile pentru muşte nu fuseseră schimbate de mai multe săptămâni. Îşi lăsă valiza pe patul cel mai apropiat şi deschise frigiderul. Cu cât reuşea mai repede să-l convingă pe John să iasă din văgăuna asta, cu atât se va urca mai repede în avion şi se va întoarce la Maryborough.

Berea era rece ca gheaţa, îi arse gâtul, îngheţându-i papilele gustative; un fulger dureros îi străbătu capul pe măsură ce înghiţea. Însă nimic altceva nu ar fi reuşit să-i stingă atât de repede setea şi să potolească arşiţa. Goli sticla, îi dădu drumul în coşul de gunoi – plin şi acesta –, şi mai desfăcu o bere. Îşi scoase cămaşa şi rămase în pantaloni scurţi, aruncându-şi ghetele şi ciorapii pe podea, după care se trânti în pat. Nici nu-l răcorise bine berea, că şi începu să iasă prin piele. Era extenuat.

— John, de ce naiba ai ales tu să trăieşti aşa, când ştii prea bine că asta te omoară?

Vorbea intenţionat atât de deschis, fiindcă limbajul diplomatic îi era cu totul străin lui John.

Fratele lui stătea culcat pe spate pe salteaua mizerabilă, cu mâinile sub cap.

— Pentru că asta e singura viaţă pe care ştiu să o trăiesc şi… doar la asta mă pricep.

Se întoarse cu greu pe o parte şi faţa lui galbenă ca de ceară se învioră deodată, ba chiar pe pomeţii ascuţiţi apărură pete de culoare.

— Nu există nimic pe faţa pământului care să se compare cu sentimentul pe care îl ai când ştii că eşti un fel de rege al trestiei. Încă sunt în stare să tai alături de cei mai rapizi dintre muncitori şi cu toate că acum sunt cam slăbănog, tot nu reuşesc să mă bată. Să mai treacă vreo două săptămâni şi o să mă pun pe picioare. Ne ramolim cu toţii, asta-i viaţa. Dar nimic nu se compară cu viaţa alături de o mână de tovarăşi, lângă care să munceşti pe rupte, văzând cum îţi creşte averea în bancă.

— Şi care mai e rostul banilor acelora dacă tot nu te vei putea folosi de ei? De ani de zile îmi vorbeşti de un loc peste care ai vrea să fii stăpân. De ce nu te retragi acum, cât mai poţi, să-ţi cumperi un loc al tău şi să-i mai laşi şi pe începători să facă treaba asta?

John se lăsă înapoi între perne.

— N-am cum. Locul pe care îl vreau eu o să ne coste tot ce am economisit Davey şi cu mine, şi chiar mai mult de atât. Dar în câţiva ani ar trebui să se strângă suma necesară.

— Pe naiba! Vorbeşti exact ca tata. John, n-o să vă luaţi în veci o casă a voastră, iar tu ştii asta prea bine. O să vă tot mutaţi din baracă în baracă, dintr-un hotel dărăpănat într-altul, până ce-ai să îmbătrâneşti şi-ai să te îmbolnăveşti prea tare ca să mai poţi munci. Şi toţi banii pe care i-ai strâns o

să-i dai la spital.

John nu se arătă deloc surprins de izbucnirea fratelui mai tânăr.

— Ţii minte că ţi-am vorbit despre un loc pe lângă Mossman? Să ştii că este chiar minunat – şi casa, şi ce-i în jurul ei. S-ar putea să-l putem cumpăra dacă Davey şi cu mine am pune banii laolaltă. Şi ar fi bine.

— Cât vă mai trebuie? Vă mai ajut şi eu dacă asta înseamnă că ai să laşi mai repede câmpul.

— Mulţumesc pentru ofertă, dar noi ne putem descurca fără ajutor.

John îşi termină şi el berea şi întinse mâna să mai ia una.

Lui Brett nu-i scăpă tremurul mâinii şi greutatea cu care înghiţea. În faţa lui era un om foarte bolnav şi cu toate că avea, probabil, mai mulţi bani puşi deoparte decât îşi închipuia el, orgoliul acela nesăbuit îl va împiedica să renunţe la culturile de trestie până va pica mort. Dacă l-ar sprijini cu propriile economii, Brett nu ar mai ajunge niciodată stăpân peste o fermă cu oi, aşa cum visa de atâta vreme – însă era gata să facă orice, numai să-l vadă din nou pe John înzdrăvenit.

Îşi privi îndelung fratele. Diferenţa mare de vârstă dintre ei şi distanţa care îi separa îi înstrăinase. Dacă l-ar fi întrebat cineva, Brett nu ar fi ştiut să spună ce altceva îi mai plăcea lui John în afară de trestie. Viaţa lui era o enigmă, niciunul dintre ei neputând înţelege cum de aveau ambiţii atât de diferite, niciunul neînţelegând de ce se înstrăinaseră atât de mult. Era evident de ce venise aici în anul ăsta. Dar în toţi ceilalţi ani de

ce venise? Legătura de sânge devenise tot mai fragilă – aproape gata să se rupă – şi cu toate acestea ceva îl atrăgea înapoi la rădăcinile pe care le dispreţuia. Ceva intangibil şi frustrant în cele din urmă.

Gândurile lui se spulberară când uşa se izbi de perete şi, înainte să poată face o mişcare, fu aproape turtit de Davey. Râzând şi tuşind, gata să se înece, Brett se căzni să se elibereze, însă fratele său îl strângea foarte tare.

— Bine, bine, îi strigă Brett. Mă dau bătut. Dar pentru Dumnezeu, omule, dă-mi drumul.

Davey se desprinse din strânsoare şi-l ridică pe Brett în picioare, îmbrăţişându-l cu putere.

— Ce mai faci, frăţioare? Doamne, ce bine îmi pare să te văd. Nefericitul ăsta nu face nimic toată ziua, stă degeaba cât e ziua de lungă şi-şi plânge de milă.

Brett zâmbi. Davey nu se schimbase deloc, poate doar fizic. Acum era mai înalt cu vreo cinci centimetri, umerii şi pieptul i se lăţiseră, braţele îi erau vânjoase şi pielea arsă de soare. Pe el încă nu-l istovise trestia.

La cât era de obosit, Brett nu-şi putea măsura forţa cu el şi doar făgăduindu-i să bea o bere împreună reuşi să scape din jocul acela de-a încăierarea.

— Ai început să te ramoleşti, Davey, îl tachină Brett.

— Aiurea, replică fratele lui zâmbind. Pun rămăşag că sunt mai puternic ca tine.

Brett abia îşi recăpătase suflul după ce îl eliberase din ultima strânsoare. Ridică mâinile

împăciuitor.

— Gata, e prea cald pentru nebunii de-astea. Te cred. Hai, mai bea o bere.

Davey goli şi a doua sticlă şi, înainte să se aşeze pe pat lângă Brett, îşi mai luă una.

— La spune, care mai e viaţa în Never Never, acolo unde sunt bărbaţi adevăraţi şi oi îndărătnice?

Brett ridică ochii în tavan. Era o glumă veche de-a lor.

— Nu peste mult timp s-ar putea să plec de la Churinga. A apărut noul proprietar, zise el nonşalant.

Davey îl privi pe deasupra sticlei.

— Înseamnă că e greu, frate, spuse el într-un târziu. Asta înseamnă că vii acasă?

— Nici pomeneală! Trestia nu e pentru mine. Nu a fost niciodată. Mă gândesc că va trebui să-mi caut o altă fermă, asta-i tot.

Acum, după ce rostise gândul care îl preocupa atât, Brett suferea mai mult ca oricând, însă ştia că nu în faţa fraţilor lui trebuia să se plângă.

John dădu la o parte pernele umede şi se ridică în capul oaselor. Era transpirat tot şi Brett auzi un fel de horcăit ieşindu-i din plămâni în timp ce se chinuia să respire.

— Şi cum e stăpânul ăsta nou? Un nenorocit, nu?

Brett clătină din cap, căutând să evite o discuţie despre Jenny.

— E femeie, zise el scurt, după care schimbă repede subiectul. Ce-ar fi să mai bem câte o bere?

Pe ultimele le-am şi transpirat, se grăbi el să încheie.

Davey se holba la el, uimit, dar îl lăsă pe John să dea glas părerii lor.

— La naiba! se strâmbă cel mai mare dintre fraţi. Nici nu e de mirare că vrei să pleci dacă e să primeşti comenzi de la o afurisită de femeie. Halal noroc pe capul tău, amice. Hai, mai bea o bere. În loc să ne bucurăm de-un pahar, pierdem vremea cu vorba.

Brett luă berea, bucuros că niciunul dintre fraţii lui nu voia să afle mai mult, dar şi dezamăgit că nu arătau niciun interes pentru viaţa lui.

John părea să învingă boala. Se agăţa hotărât şi cu încăpăţânare de viaţă, în ciuda chinului pe care îl trăia. Brett ştia totuşi că putea fi ultima oară când se vedeau. Greşise când venise aici – nu rezolvase nimic, iar John va continua la fel, până va cădea. Pe de altă parte, după zece zile petrecute tot într-un chef, Brett recunoştea în sinea lui că tăietorii de trestie ştiau să se bucure de viaţă. Cimpoaiele răsunaseră până târziu în noapte, chemând mereu la dans, berea cursese în valuri, luptele deveniseră legendare, iar starea de mahmureală părea să nu-l mai slăbească.

În ultima zi se dădu jos din pat, se privi în oglinda murdară de muşte şi se strâmbă nemulţumit. Suferinţa era chiar mai mare decât crezuse: îl durea până şi bărbieritul şi pieptănatul.

După ce luă micul dejun – ceai, şuncă cu grăsime multă şi ouă prăjite, aproape arse – urcă în camionetă alături de fraţii săi.

— Eşti gata?

Davey era în sfârşit serios, arătând mai în vârstă decât era, mai îngrijorat.

Brett dădu din cap. Pelerinajul fusese probabil adevăratul motiv al vizitei lui – singura legătură care îl ţinea, într-adevăr, aproape de locurile acelea.

Bisericuţa de lemn era ascunsă într-o vâlcea adâncă, verde, unde palmierii ofereau adăpost faţă de soarele arzător şi pădurea tropicală care se întinsese până aproape de zidurile lăcaşului. Cimitirul era ca o oază atent îngrijită pe fundalul sălbăticiei, un loc în care pietrele funerare de marmură şi crucile cioplite străluceau în lumina soarelui, răspândite într-o ordine anume pe o suprafaţă de câţiva acri. Aşa îi răsplătea trestia pe cei care munceau pentru ea.

Brett îngenunche lângă cele două lespezi de marmură identice şi aşeză în vasul din piatră buchetul de flori pe care îl aduseseră. Apoi se alătură fraţilor săi şi rămaseră tăcuţi amintindu-şi de părinţii lor.

Lui îi veni în minte mama, femeia aceea mică şi slabă, dar cu o forţă interioară de nezdruncinat care – îşi dădea el seama acum – se născuse din nevoie. Fusese o mamă iubitoare şi blajină, în ciuda sărăciei şi a strădaniei de zi cu zi de a o scoate cumva la capăt, iar el încă îi simţea lipsa, încă îşi dorea să poată sta de vorbă cu ea. Fusese piatra pe care se clădise familia lor, însă acum nu mai era – temelia se prăbuşise.

Se uită apoi la mormântul tatălui său. Plătise cel mai scump preţ trestiei, aşa cum se întâmplase cu cei mai mulţi dintre cei care erau îngropaţi

acolo – aşa cum aveau să facă Davey şi John dacă nu plecau mai repede. În anii copilăriei, tatăl lui fusese ca un străin. Un om care, de cele mai multe ori, îşi amintea să trimită câte un mandat poştal. Îi urmase pe tăietorii de trestie către nord şi locuise în barăci şi colibe, preferind să stea în preajma tovarăşilor decât a soţiei şi a copiilor. Pentru fiii mai mari, el fusese un adevărat erou. Dar pentru Brett şi Gâl, omul rămăsese o enigmă.

Brett îşi amintea destul de vag înfăţişarea tatălui în tinereţea lui, însă revăzându-l pe Davey îşi aminti de omul puternic şi plin de vitalitate care apărea din când în când în viaţa lor. Însă amintirea cea mai clară era aceea a unui bătrân uscat care se chinuia să respire între cearşafurile mereu ude de sudoare şi liniştea de mormânt care se lăsase în casă în aşteptarea morţii lui.

Abia la maturitate înţelesese Brett ce relaţie solidă îi legase, de fapt, pe părinţii lui. Tatăl nu voia să audă de nimic altceva decât de trestie, iar mama lui îl acceptase aşa cum era pentru că îl iubea. Reuşiseră să-şi construiască o viaţă împreună în iadul acela de umezeală din nord, să-şi crească copiii cum se pricepuseră mai bine. După moartea tatălui, mama lor se dăduse bătută. Parcă pierduse dorinţa de a lupta fără el. Băieţii ei nu mai aveau nevoie de ea, aşa că putea să-şi afle şi ea odihna.

Brett se întoarse şi ieşi din curtea bisericii. Venise vremea să plece din nord. Munţii îl împiedicau să vadă cerul, pădurile deveniseră sufocante, iar căldura era prea înăbuşitoare, de neîndurat. Tânjea după spaţiul deschis al câmpiei

şi după praful ridicat de turma de oi, după sălciile pletoase şi eucalipţii răsăriţi din iarba verde. Churinga – şi Jenny.

Întors la hotel, îşi îndesă lucrurile în valiză şi chemă un taxi. John insistase să meargă în ziua aceea cu Davey la rafinărie, în ciuda tusei înecăcioase şi a stării fizice tot mai îngrijorătoare, iar Brett îşi dădu seama că nu putea face nimic ca să-l împiedice.

— A venit timpul să plec, îi zise lui John, îmbrăţişându-l stângaci.

Văzu imediat grimasa de durere, îl simţi ţinându-şi respiraţia şi-i auzi horcăitul din plămâni.

— Du-te neapărat la un vraci. Mai cheltuieşte ceva din banii ăia şi pe medicamente. Şi odihneşte-te, pentru numele lui Dumnezeu! adăugă apoi, mâhnit şi furios în acelaşi timp.

John se trase înapoi din îmbrăţişarea fratelui său.

— Doar n-oi fi vreun mototol, se împotrivi el. N-o să trag acum chiulul de la muncă doar pentru că tuşesc.

Davey îl îmbrăţişă pe Brett şi-l strânse la piept, după care începu să-şi arunce lucrurile într-o pătură pe care o luă pe umăr.

— O să am eu grijă de ticălosul ăsta bătrân, fii fără grijă, Brett. Acum ai putea să ne duci şi pe noi până în vale. Camioneta e stricată, aşa că o vreme nu mai avem ce face cu ea.

Plecară toţi trei cu taxiul, în tăcere. Nu aveau ce să-şi spună în afară de banalităţi, şi-apoi era prea cald ca vreunul să se mai străduiască să

închege un dialog. Era clar, singurul lucru care îi mai aducea din când în când la un loc era legătura de sânge, iar Brett îşi dădu seama, copleşit de tristeţe, că nici legătura aceasta nu mai era de-ajuns.

Îşi privi fraţii îndepărtându-se. Porniseră către imensele furnale ale rafinăriei din cărămidă roşie, iar el se întreba dacă îi va mai revedea vreodată. Era bucuros că pleacă.

Când ajunse la Charleville, urcă în camionetă şi se îndreptă către sud. Aerul era uşor, fierbinte şi uscat, abia trădând prezenţa iernii printr-o adiere proaspătă. Nici nu umplea plămânii de apă, nici nu usca viaţa din trupul omului, îi dădea voie să respire. Şi el o făcea cu nesaţ, desfătându-și privirea cu nesfârşitele păşuni ale sudului, pline de culori şi contururi blânde. Se întindeau pretutindeni – iarbă argintie, trunchiuri albe, eucalipţi verzi – culori dulci după strălucirea citricelor din nord, culori pe care un om le putea privi toată viaţa.

Nu-şi propusese de la început să-l viziteze pe Gâl, dar după zilele deprimante pe care le petrecuse cu John şi Davey, simţea nevoia să-l vadă şi pe acest frate, să-şi mai tragă puţin sufletul şi să se gândească la ce era de făcut mai departe. Pentru că dacă se vindea Churinga, atunci era timpul să-şi caute altceva de lucru sau să-şi găsească un loc al lui. Iar cu Gil îi fusese întotdeauna uşor să stea de vorbă, pentru că vedeau lucrurile la fel, aveau idei asemănătoare în ceea ce priveşte viaţa.

Gil locuia cam la o sută de mile sud-vest de

Charleville, undeva prin zonele uscate de la Mulgă, unde oile şi vitele depăşeau cu miile numărul oamenilor. Ferma avea o casă veche, dar elegantă, tipică pentru stilul din Queenslander, cu verande spaţioase şi umbrite, cu grilaje dantelate din fier forjat. Păşunea îngrădită era şi ea adăpostită de şiruri de arbori, iar când se apropie de casă pe alee, văzu grădina care îi apăru ca o explozie de culoare.

— De unde ai apărut, Brett? Doamne, ce bine că te văd!

Brett coborî din camionetă şi îşi îmbrăţişă fratele. Era o diferenţă de numai un an între ei şi mai toată lumea îi credea gemeni.

— Şi mie îmi pare bine să te văd, frate dragă, răspunse Brett. Am fost în nord, pe la John şi pe Davey, şi m-am gândit să trec şi pe la tine. Dar dacă am nimerit într-un moment prost, pot să plec şi să mă întorc acasă.

— Nici să nu-ţi treacă prin minte. Gracie nu m-ar ierta în veci dacă te-aş lăsa să pleci aşa.

Abia urcară treptele către intrare, când sita de la uşă se izbi de perete şi Grace se şi repezi în braţele lui Brett. Era înaltă, brunetă, dar plină de energie şi zveltă ca un puşti, deşi născuse deja trei copii, iar Brett o iubea ca pe o soră.

În cele din urmă îl eliberă din îmbrăţişare şi se dădu un pas înapoi ca să-l privească.

— Frumos ca întotdeauna. Mă mir că nu a pus încă mâna pe tine o fată.

Brett şi Gil schimbară priviri atotştiutoare.

— Văd că lucrurile nu s-au schimbat pe-aici, mormăi Brett.

Grace îi dădu o palmă în joacă.

— Brett Wilson, e vremea să te aşezi şi tu undeva şi să le dăruieşti copiilor mei nişte veri pe care să-i viziteze. Nu se poate să nu fi găsit pe cineva care să-ţi fie pe plac.

Brett ridică din umeri, furios că simţea că roşeşte.

— Gracie, ce-ar fi să faci şi tu cinste cu o bere? Am gura uscată de pe drum.

Femeia îi aruncă o privire care spunea limpede că nimic nu o va determina să renunţe la misiunea pe care şi-o asumase, după care plecă să le aducă ceva de băut.

— Copiii unde sunt?

— Sunt plecaţi cu Will Starkey. Turma este la iernat, iar puştii sunt destul de mari ca să doarmă în aer liber. Mâine ar trebui să se întoarcă.

Brett zâmbi, gândindu-se la cei doi băieţi şi la sora lor.

— Greu mi-i pot imagina pe năzdrăvanii tăi având grijă de o turmă.

— Ai să fii surprins. Călăresc la fel de bine ca şi mine şi cred că după ce vor termina şcoala vor rămâne toţi trei să aibă grijă de pământ.

Apoi se uită spre Brett.

— Au simţul acela special. Aşa cum îl avem şi noi doi.

Grace se întoarse cu bere şi cu un platou cu sandvişuri care trebuia să le ţină de foame până la ora ceaiului, după care rămaseră toţi trei pe verandă, cufundaţi în scaune comode şi privind departe, pe câmp. Vorbiră despre John şi Davey, despre trestie, despre vizita pe care o făcuse Brett

la cimitir. Gil aminti de preţul lânii, de lipsa ploii şi vorbi despre domesticirea cailor, ultima lui îndeletnicire. Grace încercă să-l convingă pe Brett ca în timpul şederii lui acolo să se întâlnească cu câteva prietene singure, însă renunţă când Brett ameninţă că pleacă.

Îl privi cu luare-aminte.

— Brett, pe tine te frământă ceva – şi am impresia că nu are nicio legătură cu John şi Davey.

Se sprijini cu mâinile pe genunchi şi se aplecă puţin spre el.

— Ia spune, iubire, ce se întâmplă? Sunt probleme la Churinga?

Fir-ar să fie, îşi zise el. *Femeii ăsteia nu-i scapă nimic.* Luă o înghiţitură de bere ca să câştige timp, însă privirea ei insistentă nu-l slăbea.

— S-a vândut Churinga, zise el în cele din urmă.

— Iisuse, dar e îngrozitor! exclamă ea. Asta înseamnă că o să-ţi pierzi slujba?

Brett se uită lung în pahar, după care îl goli.

— Nu ştiu. Proprietara e din Sydney şi nu se poate hotărî dacă să rămână sau nu.

— Proprietara?

Ochii lui Gracie se aprinseră brusc şi femeia se rezemă din nou de spătarul scaunului, încrucişând braţele la piept.

— Care va să zică am ajuns şi la partea cu adevărat importantă a problemei, zise ea triumfătoare. De cum ai venit mi-am dat seama că s-a întâmplat ceva.

— Gracie, vezi-ţi de treabă, o dojeni Gil. Lasă omul să spună ce are de spus.

Brett se simţea cuprins de o energie care nu-i dădea pace. Se ridică şi începu să se plimbe de-a lungul verandei, povestindu-le totul despre Jenny. După ce isprăvi, se opri şi îşi îndesă mâinile în buzunare.

— Aşa că vedeţi şi voi cum stau lucrurile. S-ar putea ca timpul meu la Churinga să se apropie de sfârşit şi trebuie să mă gândesc la ce voi face în continuare. Este în parte şi motivul pentru care am venit la voi.

Gracie începu să râdă cu lacrimi, iar cei doi fraţi se priviră unul pe celălalt şi ridicară din umeri. Nu avea niciun rost să încerce măcar să înţeleagă cum funcţionează mintea unei femei.

În cele din urmă se opri şi-i privi compătimitor.

— Bărbaţii ăştia! spuse ea, pierzându-şi răbdarea. Serios acum, tu chiar nu ai nicio idee despre ce trebuie să faci?

Îl privi pe Brett.

— Mie mi se pare că eşti îndrăgostit de văduva asta tânără, aşa că de ce dramatizezi? Spune-i şi ei, măi omule! Vezi şi tu ce are ea de spus înainte să intri în panică.

Îşi lăsă capul pe un umăr şi-l iscodi cu ochii ei strălucitori.

— S-ar putea să fii surprins de ce-ai să auzi.

Brett începu să se entuziasmeze, dar realitatea îl aduse imediat cu picioarele pe pământ.

— Grace, femeia asta este foarte bogată, ce-ţi închipui tu că ar putea să vadă la mine?

Grace se repezi să adune de pe masă

farfuriile şi paharele goale. În obraji îi apăruseră două pete roşii.

— Brett, să nu cumva să-ţi plângi de milă. Dacă ea chiar nu vede ce minune de om eşti, atunci nici nu merită să te aibă.

Apoi se ridică şi-l privi mustrător.

— Ai aşteptat atâta timp să apară femeia potrivită. Nu renunţa acum. Asta ar putea fi ultima ta şansă.

— Nu e chiar atât de simplu, mai încercă el să se împotrivească. E bogată, e foarte frumoasă şi încă poartă doliu.

Grace legănă în palmă farfuriile, încercând să deschidă sita de la uşă cu piciorul vârât pe dedesubt.

— Dar n-am zis să te repezi acum cu amândouă picioarele, insistă ea oftând. Nu te grăbi, las-o să te cunoască mai bine. Mai întâi ai putea să-i devii prieten şi după aceea vei vedea cum evoluează lucrurile.

Şi îl privi cu blândeţe.

— Brett, dacă ţii mult la ea, atunci merită să aştepţi.

Şi intră în casă, lăsând sita să se izbească în urma ei, după care se aşternu o tăcere îndelungată.

— Frate, s-ar putea ca Gracie să aibă dreptate, zise Gil într-un târziu, îngândurat.

Brett rămase cu privirea pierdută în zare, dincolo de păşunea îngrădită a casei, într-un tumult de gânduri.

— S-ar putea, murmură el. Dar dacă lucrurile n-or să meargă, o să-mi caut alt loc.

Gil se rezemă de spetează şi îşi sprijini picioarele de îngrăditura verandei.

— În câteva luni o să apară pe piaţă o proprietate foarte bună. Am aflat chiar de la Fred Dawlish. El şi soţia lui se pensionează şi or să se mute la Darwin, ca să fie lângă nepoţi. Locul este prea mare pentru ei şi niciunul dintre fii nu vrea să preia afacerea, aşa că ei renunţă.

Şi îşi privi fratele cu luare-aminte.

— Are mai puţin de o mie de acri. Ţinutul e potrivit pentru creşterea oilor, iar turma este dintre cele mai bune. Ar fi numai bine pentru tine, Brett, de-ai avea bani suficienţi.

Se gândi la ce bani îşi depozitase la bancă. După divorţ îi rămăsese mai puţin decât sperase el, dar suficient ca să acopere suma pomenită de Gil. Cu toate acestea, gândul de a o părăsi pe Jenny şi de a lăsa Churinga îl neliniştea.

— Sună bine. O să mă gândesc la ce mi-ai spus, zise în cele din urmă.

— Aşa să faci, iar cu Grace o să stau eu de vorbă. Acum, dacă îi miroase puţin a romantism, o să devină imposibilă.

Cei doi fraţi îşi zâmbiră şi plecară să vadă noua serie de cai care venise chiar în dimineaţa aceea. Orele trecură şi ziua se micşoră. Brett dormi în camera liberă, înconjurat de jucăriile risipite ale copiilor.

Rămase o săptămână, dar timpul se scurse pe nesimţite. După ce îşi împachetă lucrurile şi îşi urcă valiza în camionetă, simţi o împunsătură de invidie. Gil se aranjase foarte bine. Îşi găsise un loc în lume şi o avea lângă el pe femeia potrivită.

Veniseră şi copiii, care făceau din locul în care trăiau un adevărat cămin, umplând casa de larmă şi voioşie şi dând un rost muncii grele de la ferma care va fi mai târziu a fiilor.

Când trecu de prima dintre cele cincisprezece porţi, se întoarse să fluture din mână către Gil şi familia lui. Va duce dorul tărăboiului pe care îl făceau copiii. Îi va simţi lipsa lui Gracie, a mâncărurilor ei gustoase şi a entuziasmului pe care îl punea în tot ce făcea. În afară de Churinga, doar aici se mai simţea acasă, iar gândul că îl aştepta postul de administrator şi locuinţa goală îl îngrozea. Oare Jenny plecase? O fi gonit-o singurătatea?

Schimbă în viteza a treia şi apăsă puternic pe acceleraţie. Irosise deja prea mult timp – poate era prea târziu căci după ce stătuse de vorbă cu Gracie şi după ce se gândise la alternative, îşi dăduse în sfârşit seama care era viitorul lui. Şi era hotărât să nu lase să-i scape şansa asta.

Conducând spre sud, către Churinga, gândurile i se învolburară. Jenny suferea încă în urma pierderii soţului. Gracie avea dreptate, se cuvenea să aibă răbdare şi să-i lase timp să-şi revină. Trebuia să devină prieteni buni înainte ca lucrurile să avanseze. Dar ştia prea bine că răbdarea lui se putea risipi uşor şi înţelese că a-i face curte lui Jenny era una dintre cele mai dificile încercări în care se aventurase vreodată. O voia dureros de mult, însă aştepta ca ea să facă primul pas. Iar el nu era deloc sigur că Jenny era pregătită să-l privească şi altfel decât ca pe administratorul Churingăi.

Ajunse în cele din urmă la Wallaby Flats şi frână într-un nor de praf chiar în faţa hotelului. Nu trecuseră nici trei săptămâni de când plecase, însă lui i se părea mai mult. Cu toate că ar fi preferat să se ducă direct spre Churinga, mai avea ceva de făcut aici, ceva ce nu aştepta cu nerăbdare.

Când intră, o văzu pe Lorraine ştergând pahare în spatele barului. Părul ei blond, ca un snop de fin, era atât de ţeapăn, încât niciun uragan nu ar fi avut suficientă forţă ca să-l clintească, iar fardul strident îi mânjise ochii din pricina căldurii. Scoase un chiot de bucurie când îl văzu şi se grăbi să-i iasă în întâmpinare.

— Trebuia să mă anunţi că te întorci, îi spuse ea, luându-l de braţ. Doamne, Brett, ce bine îmi pare să te văd.

Lui nu-i scăpară zecile de ochi care priveau această scenă şi simţi că i se urcă sângele în obraji când se eliberă din strânsoarea ei.

— Nu pot să stau prea mult. Lorraine, aş vrea o bere.

Fata îi turnă cu îndemânare bere într-un pahar aburit, apoi îl privi dând băutura pe gât, sprijinită cu coatele de tejghea, aşa încât bluza foarte decoltată lăsă să se vadă prea mult.

— Mai vrei una? întrebă ea, alintându-se ca o pisică pusă pe tors. Sau ai vrea să-ţi aduc altceva?

Brett citi în ochii ei o promisiune şi dădu din cap.

— Doar bere, Lorraine.

Dispoziţia ei păru să se schimbe, iar zâmbetul se stinse.

— Ia spune, care mai e viaţa la Churinga? îmi

închipui că noua stăpână e o figură, nu-i aşa?

Brett îşi înghiţi berea care alunecă rece pe gât, răspândind răcoarea binefăcătoare în tot pieptul.

— Nu ştiu ce să zic. Eu am fost plecat în nord.

Nu voia să stea de vorbă despre Jenny. Nu pentru asta venise până acolo.

Lorraine se apleca peste bar, cu sânii atingând tejgheaua lucioasă din lemn de tec.

— Am auzit de băieţii de-acolo. Cei care taie trestie.

Tremură uşor, străbătută de un fior de plăcere, şi plimbă de-a lungul braţului lui un deget cu unghia lăcuită.

— Este şi asta ceva, nu? Poate ar trebui să plec din Wallaby Flats şi să călătoresc şi eu?

Brett îşi retrase mâna, îşi răsuci tacticos o ţigară şi o aprinse. Situaţia asta era mai dificilă decât îşi imaginase el.

— Ar fi bine dacă ai pleca de-aici, Lorraine, numai să nu-ţi închipui că acolo ţi-ar fi mai bine.

Femeia se îmbufnă imediat.

— Şi aici de ce-aş rămâne? Pentru o adunătură de oi şi pentru un individ pe care îl văd mai puţin de patru ori într-un an?

Brett mai duse o dată paharul la gură, bău îndelung şi-l lăsă apoi gol pe tejghea.

— Lorraine, nu eşti legată de mine. Du-te şi călătoreşte dacă asta doreşti. Australia este destul de mare şi sunt mii de bărbaţi pe care i-ai putea cunoaşte.

Femeia tresări ca arsă şi începu să şteargă cu înverşunare cercurile de apă care se formaseră pe

tejghea.

— Să înţeleg că vrei să mă pui la locul meu? i-o întoarse ea.

— Tu ai spus că vrei să călătoreşti, se apără Brett, evitând deliberat să atace chestiunea pentru care venise. Eu nu am făcut decât să fiu de acord cu tine.

Mâinile lui Lorraine se opriră. Îl fulgeră cu privirea şi vorbi gâtuită de furie:

— Brett Wilson, am crezut că însemn ceva pentru tine. Dar eşti întocmai ca şi ceilalţi ticăloşi de pe-aici.

— Exagerezi, Lorraine. Noi nu am fost niciodată atât de apropiaţi şi nici nu ţi-am promis ceva vreodată.

Ea se aplecă şi mai mult, şuierându-i în faţă:

— Nu? Atunci de ce m-ai tot luat la dans şi la petreceri? De ce vii mereu aici şi stai ore în şir de vorbă cu mine dacă de fapt nu te interesează?

Brett făcu un pas înapoi, ferindu-se de veninul cu care împroşca Lorraine.

— Ne-am simţit şi noi bine, dar asta e tot, ezită el. Ne-am ţinut de urât unul altuia. Dar eu ţi-am spus de la bun început că nu vreau să mă mai leg de nimeni după Marlene.

Lorraine trânti un pahar pe tejghea.

— Sunteţi toţi la fel! îi strigă în faţă. Veniţi aici şi vă îmbătaţi ca nişte proşti, nu vorbiţi decât despre blestematele alea de oi, despre iarbă şi despre vreme. Aş putea fi tot aşa de bine o mobilă, aşa de mult vă pasă de mine.

Se lăsă brusc tăcerea în încăperea plină de praf şi de fum, şi toate privirile se întoarseră către

ei.

— Îmi pare rău, dar dacă asta e părerea ta, poate chiar ar fi bine să te muţi de-aici.

Lacrimi negre, amestecate cu rimei, se rostogoliră pe obraji.

— Nu vreau să plec nicăieri, scânci ea. Ce vreau eu e aici. Chiar nu-ţi dai seama ce simt pentru tine?

Brett se simţi deodată ca un dingo jegos şi lăsă capul în jos.

— Nu mi-am dat niciodată seama, mormăi el. Îmi pare rău, Lorraine, dar te-ai înşelat în privinţa mea. Am crezut că ai înţeles..

Nu o putea privi în faţă, îi era prea ruşine.

— Ticălosule, şuieră ea. Te ţii după aiurita aia de doamnă Sanders, aşa-i? Vrei s-o aduci în patul tău, după care să pui mâna pe Churinga. Ei bine, n-o să-ţi meargă, băiete. Ai să vezi tu. Ea o să se întoarcă în oraş, că acolo îi e locul, iar tu ai să rămâi cu buza umflată. Dar să nu-ţi închipui că o să te aştept – o să fiu plecată de mult.

— Ce se petrece aici?

Tatăl lui Lorraine mai păstra încă un accent rusesc care se combina bizar cu şuieratul tipic vorbei australienilor.

Brett se uită la Nikolai Kominski şi dădu din cap, bucuros de întrerupere.

— Stai liniştit, Nick. S-a înfuriat puţin Lorraine, dar o să-i treacă.

În clipa următoare se trezi cu un pahar plin cu bere drept în faţă şi cu cămaşa udă.

— Tu să nu mă tratezi pe mine de sus, ticălosule! strigă ea.

Nick îşi prinse fiica de mână. Era mai scund decât ea cu câţiva centimetri, slab, însă părea să o domine.

— Fetiţo, nu e prima oară când îţi spun. Omul ăsta nu este interesat. O să-ţi găsesc un flăcău bun, un rus. O să te aşezi şi tu la casa ta, o să faci copii.

Lorraine se smuci din mâna lui.

— Nu-mi trebuie un blestemat de imigrant. Aici nu e Moscova.

Şi părăsi barul, lovind podeaua cu tocurile care sunau ca nişte castaniete.

Nikolai ridică din umeri, îşi turnă votcă într-un pahar şi o dădu pe gât.

— Femeile, oftă el. De când a murit mama ei, fata asta îmi face numai probleme.

Brett îi zâmbi şi spuse:

— Dar ştiu că şi-a dat drumul, Nick. Îmi pare rău că s-a supărat, însă eu niciodată…

Nikolai îi făcu semn cu mâna să înceteze cu scuzele şi-i turnă şi lui o înghiţitură de votcă.

— Ştiu, ştiu. Brett, tu eşti un om bun, dar nu pentru Lorraine a mea. Pentru ea o să aduc un flăcău rus, o s-o căpătuiesc eu.

Şi râse, lovind cu palma osoasă în tejghea.

— Femeile nu ştiu ce-i bine pentru ele până când nu le spune un bărbat. Am eu grijă de Lorraine. Nu-ţi face griji.

Brett dădu şi el băutura pe gât, termină şi berea şi îşi luă pălăria. Nu dorea să facă o şedinţă bahică alături de Nick; o mai făcuse şi altădată şi se alesese cu o durere de cap care durase multe zile. Iar şederea la John şi Davey îi pusese oricum

capac.

— Ne vedem la curse, frate.

Plecă de la hotel şi urcă în camionetă. Scena din bar îl tulburase. Îi părea rău că o făcuse pe Lorraine să sufere, însă lui nu-i trecuse prin minte că fata avea sentimente atât de puternice. Abia acum îşi dădea seama că se jucase cu focul, dar fusese al naibii de prost ca să observe.

13

Jenny şi Ripper intraseră într-o perioadă de rutină după plecarea lui Brett şi a celorlalţi şi, în pacea şi singurătatea Churingăi, în prag de toamnă, ea simţea că vindecarea începuse cu adevărat. Îi fuseseră necesare spaţiul şi timpul acestea ca să-şi afle din nou liniştea interioară, căreia îi simţise lipsa acut, de prea multă vreme; ca să-şi evalueze viaţa şi tragedia care o va însoţi întotdeauna; ca să se împace cu durerea. Îşi dădu seama că acum putea să examineze furia, să se detaşeze de ea, înţelese că şi sentimentul acesta făcea parte din procesul vindecării şi că venise vremea să-l lase la o parte. Amintirea lui Peter şi a lui Ben nu va dispărea niciodată, dar, cu toate că era dureros, ajunsese să înţeleagă că trebuia să se despartă şi de ea.

Zilele treceau una după alta, într-un ritm asemănător, contopindu-se una cu alta şi cu o calmă influenţă care îi aducea forţa lăuntrică de a privi spre viitor. Dimineaţa hoinărea pe câmp sau călărea până la păşunile unde fuseseră duse oile la iernat ca să surprindă spectacolul şi larma

oamenilor printre turmele albe. Caii erau nărăvaşi, pe jumătate sălbatici, iar oamenii care îi încălecau erau la fel de aspri şi necruţători. Găsea acolo culori pastelate care se îmbinau pe fundalul pal al ierbii şi al munţilor albaştri, iar creionul ei alerga neobosit pe coala de hârtie în încercarea de a înregistra tumultul şi forţa imaginilor.

Ripper alerga pe lângă ea. Când obosea, Jenny îl băga în desagă şi el rânjea bucurându-se de adierea răcoroasă a brizei care îi flutura pe la urechi. După-amiaza, când arşiţa încingea pământul, căutau un ungher răcoros pe verandă şi Jenny aștemea pe pânză tot ce lucrase de dimineaţă. Îşi descoperea acum o rapiditate şi o măiestrie necunoscute până atunci – ca şi când avea o limită de timp pentru ceea ce lucra şi o forţă venită din intimitatea fiinţei ei o îndemna să nu irosească nicio secundă.

Când toamna alunecă în iarnă, rouă din zori apăru strălucitoare pe firele de iarbă, iar nopţile deveniră atât de răcoroase încât trebui să se retragă în casă, să aprindă maşina de gătit şi să se ghemuiască într-un fotoliu în faţa focului. Cu Ripper sforăind la picioarele ei, Jenny reveni în lumea Matildei.

Deschise cel mai cuprinzător jurnal, care acoperea cea mai lungă perioadă. Scrisul era mult mai ferm decât în caietele precedente, enunţurile mai scurte, de parcă Matilda nu mai avusese timp de ajuns ca să consemneze evenimentele din acele vremuri atât de încărcate.

Anii ’30 duseseră Marea Criză până departe, înlăuntrul teritoriului. Străbătuse oraşele, lăsând

femeile şi copiii lor să-şi poarte singuri de grijă şi să strângă pomeni, în vreme ce bărbaţii lor porniseră să caute de lucru. Lucrătorii aceştia nomazi treceau cu traista în spinare de la o fermă la alta, cerând de mâncare şi un loc de muncă. Formau o întreagă armată de hoinari, alergând după ceva ce exista doar în mintea lor. Îi anima pe toţi un fel de neastâmpăr care îi mâna mereu spre necunoscut, astfel încât nu zăboveau prea mult pe nicăieri. De parcă pustietatea vastă şi virginitatea pământului de dincolo de Black Stump îi încuraja să se lase în voia sorţii şi să învingă până şi nopţile dormite în Rezervaţia Sydney-ului.

Matilda îşi îngropă banii sub scândurile podelei şi ţinu sprijinită de tocul uşii o puşcă încărcată. Cu toate că majoritatea nomazilor nu făceau niciun rău, nu se cădea să rişte. Se făcuseră săpături fructuoase pe lângă Wallaby Flats, mai ales după ce se zvonise că într-o mină părăsită de multă vreme se găsise un opal şi, pe măsură ce criza se accentua, tot mai mulţi ticăloşi din oraşe se aventurau spre locurile acelea. Oameni care o priveau cu ochii ca ai lui Mervyn. Oameni care voiau să primească mai mult decât o mâncare caldă şi un adăpost într-un hambar.

Însă erau şi femei care îşi însoţeau bărbaţii, iar Matilda avea pentru ele admiraţie şi o profundă înţelegere. La fel de aspră ca pământul pe care îl străbătea, această nouă generaţie de migratori şerpuiau pe drumurile pustiei în căruţe care făceau mare hărmălaie cu oalele, tigăile şi ceaunele lor. Ca şi Peg, unele femei erau pline de voie bună, altele erau acre – însă Matilda

înţelegea de ce alegeau să-şi ţină ascunse necazurile vieţii lor singuratice. Ştia că undeva în ţinutul acela imens numit Never Never se afla un copac anume, ori o piatră care străjuia mormăitul unui copil, al unui soţ sau al unui prieten. Aceste locuri puteau părea lipsite de importanţă altora, însă semnificaţia lor rămânea pentru totdeauna săpată în inimile acelea care cunoscuseră şi înduraseră multe suferinţe.

Bărbaţii ajutau la treburile gospodăreşti în schimbul a câtorva saci cu făină şi zahăr, şi primeau şi ceva bani. Cum mâncarea era ieftină, Matilda avea mereu grijă ca cei care o ajutau să plece de la Churinga sătui. După plecarea lor, alt om venea şi le lua locul, altă căruţă, altă familie.

Matilda ştia prea bine ce însemna lupta pentru supravieţuire. Datorită lui Tom, care încă o lăsa să se folosească de staulul lui, banii de pe lână o ajutaseră să-şi îmbunătăţească turma aducând berbeci şi oi de rasă superioară şi să-şi angajeze vreo doi mocani. Nu era greu să dai peste astfel de lucrători, însă mai dificil era să-i lămurească să muncească pentru o femeie. Cei care locuiau în ţinuturile acelea aveau un anumit fel de a gândi, iar femeile stăpâne nu se potriveau cu psihologia lor, dar nu le luase mult ca să-şi schimbe atitudinea taciturnă în respect când, după o şedere mai îndelungată, observaseră că Matilda nu le cerea mai mult decât era ea însăşi în stare să facă. Îi angajă pe Mike Preston şi pe Wally Peebles care veniseră dinspre Mulgă atunci când afacerea stăpânului lor dăduse faliment, iar prezenţa lor îi era de mare ajutor, mai ales că

numărul rătăcitorilor crescuse.

Ethan Squires se dovedea un adversar viclean. Deşi nu mai apăruse niciodată la Churinga, Matilda simţea de departe influenţa răutăţii lui. Găsea gardurile care împrejmuiau pământul ei dezmembrate pentru ca turma ei să treacă pe păşunile lui, iar semnele cu care îşi marcase oile erau acoperite cu vopsea verde ca pinii de la Kurrajong. Mieii îi erau furaţi de îndată ce veneau pe lume şi îşi găsi un berbec cu gâtul tăiat de o lamă prea subţire pentru ca să poată crede că animalul fusese victima unui mistreţ sau a unui dingo, însă nici ea, nici ciobanii ei nu aveau vreo dovadă care să-l incrimineze pe Squires. În ciuda supravegherii continue a păşunilor şi a nesfârşitelor nopţi petrecute sub cerul liber, îi era imposibil să deţină deodată controlul întregii proprietăţi, iar Squires părea să ştie prea bine unde era Matilda mai vulnerabilă..

Era iarnă, aerul era destul de rece ca să iasă aburi când respira, şi Matilda stătea nemişcată, cu Lady lângă ea, în canalul lipsit de apă care traversa cel mai îndepărtat colţ al păşunii dinspre sud. Ceilalţi supravegheau păşunile din apropiere, unde înmulţirea oilor era în plină desfăşurare. Ea alesese zona aceea mai izolată a Churingăi. Era întuneric şi o linişte ca de mormânt, şi singura apărătoare împotriva frigului şi a umezelii era o pătură subţire. Până şi oile se îngrămădiseră unele într-altele, într-o tăcere apăsătoare.

Zgomotul care o făcu să tresară din aţipeală era extrem de uşor, tainic şi foarte apropiat. Prea şiret ca să fie un mistreţ, însă destul de precaut

pentru un dingo. Matilda trase cocoşul puştii cu o mişcare abia perceptibilă şi se ghemui printre umbrele pământului. Vederea ei pe timp de noapte era bună şi curând zări siluetele de lângă gard. Vânătorii ăştia veneau în două picioare, iar intenţiile lor erau evidente.

Se deplasă silenţios în josul albiei, fără să se ridice, până când ajunse în spatele lor. Bluey o urmă cu colţii rânjiţi, gata să se repeadă. Nu aştepta decât un semn ca să sară, însă în înţelepciunea lui părea să înţeleagă nevoia de tăcere şi aştepta semnalul ei de atac.

Cei trei indivizi începură să taie sârma şi să scoată stâlpii gardului. Oile se mişcară neliniştite. Câinii mârâiră. Matilda rămase pe loc, aşteptând.

— Potoleşte javrele alea, şuieră o voce familiară.

Matilda se înfioră dintr-o dată – nu de frig, ci din cauza urii pe care abia şi-o putea stăpâni. Billy, cel mai mic fiu al gunoiului de Squires, continua ticăloşia tatălui său.

— Aş vrea să-i văd mutra când are să descopere că i-a dispărut jumătate din turmă!

— Asta ai să şi păţeşti dacă nu ne mişcăm mai repede, îl repezi unul dintre argaţii lui Squires. Acum pune câinii ăia la treabă!

Matilda aşteptă până ce-şi văzu turma strânsă laolaltă, apoi se ridică şi-l ţinti cu puşca pe Billy, ţâncul de cincisprezece ani al lui Squires.

Până aici. Încă o mişcare şi trag.

Ameninţarea ei fu urmată de mârâitul înfiorător al lui Bluey, care aştepta încă să primească un semnal.

Cei trei îngheţară, însă câinii lor continuau să aducă oile aproape de deschizătura din gard.

Apăsă pe trăgaci şi detunătura spulberă pământul de la picioarele lui Billy, făcându-l să sară îngrozit. Oile se speriară, aşa cum se şi aşteptase, şi se împrăştiară în toate părţile. Băgă încă două cartuşe în butoiul puştii, fără să lase jos patul armei.

— Chemaţi-vă câinii şi dispăreţi de pe pământul meu! strigă ea.

Bluey se târa pe pământ către un alt Queensland Blue – o bestie de care părea să asculte toată haita, cu colţi lungi şi un mârâit înfiorător. Cei trei încă ezitau.

— Matilda, n-ai să îndrăzneşti să împuşti câinele.

Billy nu părea însă la fel de încrezător cum îi era vorba.

— Nu mă pune la încercare, i-o întoarse ea, furioasă.

Degetul ei se fixă pe trăgaci, ţinându-l pe băiat în cătare.

Oamenii mormăiră ceva de nedesluşit, însă tot Billy se desprinse primul dintre ei şi se îndreptă către Kurrajong, de partea cealaltă a gardului.

Cei doi câini stătură deoparte. Se învârteau pe loc aşteptând încordaţi, cu gurile îmbăloşate, cu priviri sălbatice şi cu colţii rânjiţi.

— Cheamă-l înapoi, altfel îl împuşc, ameninţă Matilda.

Fluieratul ascuţit se pierdu aproape în tropotul de copite ce se apropia. Matilda nu-şi luă

ochii de la Billy ca să ştie că Wally şi Mike auziseră împuşcăturile.

— Încercuiţi-i, băieţi. Au de reparat gardul şi de adunat oile.

Argaţii de la Kurrajong se repeziră să-şi prindă caii, însă nu se putură împotrivi unui bici şfichiuitor, lasoului şi câinelui mânios. Matilda încălecă pe Lady şi se alătură lui Mike şi lui Wally, care îi supravegheau cu puştile pregătite pe oamenii care munceau de zor. După ce-şi văzu gardul reparat şi fixat la locul lui, Matilda se întoarse spre Mike:

— Leagă-i. E timpul să-l ducem pe ţâncul de Billy înapoi la tatăl său.

Mike zâmbi mulţumit şi o ajută să adune caii la un loc şi să-i urce pe cei trei aventurieri, legaţi fedeleş, în şei. Apoi, însoţiţi de Bluey care se mai repezea din când în când la mâinile şi picioarele lor atârnate, începură lungul drum către Kurrajong.

Soarele se apropia de apus în ziua următoare când în sfârşit trecură şi de ultima păşune şi zăriră în faţa lor gospodăria în toată splendoarea ei. La toate ferestrele elegantei case licăreau lumini, revărsându-se asupra grădinilor care coborau spre râu, luminând umbrele copacilor şi ale hambarelor din jur.

Matilda trase de frâiele calului şi toţi trei se opriră să privească magnifica privelişte. Era cunoscută drept una dintre cele mai bogate ferme din New South Wales, însă când o vedeai pentru prima oară măreţia ei te uluia. Se uita înmărmurită la casa aceea cu două etaje, cu

balcoane frumoase şi decorate cu ornamente din fier forjat. Oftă când văzu peluza bogată, tufele de trandafiri şi sălciile pletoase. Era o minune.

Apoi ochii îi căzură pe Billy şi toată admiraţia ei pieri. Squires avea deja mai mult decât îi trebuia. Atunci cum de îndrăznea să-şi încurajeze odrasla să fure? Strânse frâiele şi mai tare şi îşi îndemnă calul să înainteze. Era vremea să-l pună pe ticălosul acela la punct.

Urmată îndeaproape de ceilalţi, intrară pe aleea imaculată ca o procesiune bizară, însă mânia o împiedica acum să se mai minuneze de măreţia locului. Le făcu un semn însoţitorilor ei să se oprească, descălecă, urcă apăsat treptele de la intrare şi bătu la uşă.

Ieşi chiar Squires, mare cât uşa, aproape acoperind lumina ce sclipea în spatele lui. Fu evident stupefiat să o vadă pe Matilda.

Fata zări preţ de câteva secunde covoarele scumpe şi candelabrele de cristal, dar nu se lăsă impresionată.

— L-am prins pe Billy finind oi din turma mea, îi zise ea pe un ton glacial.

Squires rămase cu gura căscată când îi văzu pe cei trei trimişi ai lui făcuţi grămadă şi aruncaţi pe spinările cailor. Apoi figura i se înăspri când băgă de seamă că Mike şi Wally îl ţinteau cu puştile chiar pe fiul lui. Întoarse spre Matilda o privire ca de gheaţă.

— Cu siguranţă că au ajuns pe pământul tău din greşeală, îi zise el, dispreţuitor.

— Pe naiba! îl repezi ea. L-am văzut dărâmându-mi gardurile. Chiar veniseră cu câinii

după ei.

Şi arătă cu mâna haita care mârâia şi se smucea printre picioarele cailor.

Pe faţa lui Squires nu se clinti niciun muşchi, iar ochii lui nu trădau nicio emoţie când se uită la ea.

— Ai vreo dovadă pentru acuzaţiile astea, Matilda? Poate ar fi bine să-mi arăţi gardul stricat, iar eu o să te ajut să-ţi găseşti animalele rătăcite.

Fata se gândi la gardul reparat şi la turma ei împrăştiată pe propriile păşuni. Cât de uşor reuşise Squires să-i zdruncine apărarea. Gândea repede şi era foarte inteligent. Nici nu era de mirare că era atât de bogat şi puternic.

— Am doi martori. Pentru mine e o dovadă suficientă, se încăpăţână ea.

— Pentru mine nu, Matilda.

Păşi pe verandă, trecând pe lângă ea de parcă nu reprezenta nimic.

— Îţi sugerez să-ţi iei oamenii şi se dispăreţi de la Kurrajong înainte să pun să fiţi arestaţi cu toţii pentru violarea proprietăţii şi pentru violenţă.

Aroganţa lui i se păru de-a dreptul stupefiantă.

— Dacă te mai prind pe tine ori pe altcineva de la Kurrajong pe pământul meu, vă duc direct la Broken Hill. Să afle odată şi legea câte nelegiuiri pui la cale, Squires.

Omul părea să se relaxeze şi îşi aprinse tacticos o ţigară de foi. Trase un fum, scoase trabucul din gură şi-l examină îndeaproape.

— Nu cred că poliţia îţi va fi de prea mare ajutor. Ce fac eu nu-i priveşte pe ei – în plus, sunt

bine plătiţi să mă lase în pace.

Apoi coborî privirea spre ea, zâmbind viclean:

— Aşa se întâmplă în afaceri, Matilda. Dacă mă calci pe bătătură, sunt nevoit să o fac şi eu.

— Ce n-aş da să-ţi scot ochii, om de nimic ce eşti, şuieră ea printre dinţi.

Îl ocoli, coborî în grabă treptele de lemn şi o încălecă pe Lady. Apucând frâul, întoarse iapa cu faţa la el.

— Data viitoare o să trag fără să mai stau pe gânduri. Nici poliţia nu va mai putea ignora că unul dintre ai tăi zace mort pe pământul meu.

— Du-te acasă, fetiţo, şi apucă-te de croşetat, îi răspunse Squires cu un sarcasm greu de îndurat. Sau şi mai bine ar fi să vinzi. Locurile astea nu sunt pentru femei.

Coborî de pe verandă în umbra aleii şi, cu toate că lumina îi venea din spate, aşa că trăsăturile lui erau invizibile, Matilda ştia că ochii lui scăpărau scântei.

— Îmi pare bine că te-am lăsat fără grai, Squires. Asta înseamnă că ai înţeles, în sfârşit, că nu mă vei învinge niciodată.

Întoarse calul către poartă. Fuseseră douăzeci şi patru de ore de coşmar, însă era posibil ca adevăratele greutăţi abia de acum încolo să înceapă. Războiul fusese declarat între ei doi, prin urmare era timpul să angajeze mai mulţi oameni ca să apere Churinga.

April mai născuse un băiat. Acum Joseph împlinise trei ani şi se făcuse un copil vioi şi inteligent, iar Matilda îl iubea de parcă ar fi fost al ei. Îl privea cum creşte, alături de fraţii lui, tânjind

şi jelind în inima ei după pruncul pe care îl pierduse.

— Ai să-l răsfeţi sărutându-l atât, îi zise Tom într-o seară, când Matilda îl pregătea pe Joseph pentru culcare.

— Niciodată nu-i prea multă dragostea care trebuie oferită unui copil, şopti ea, inspirând aroma dulce a micuţului proaspăt îmbăiat şi cu pielea pudrată.

Tom se uită la ea în tăcere, apoi deschise ziarul.

— Poate-i timpul să ai şi tu copiii tăi, Molly. Mulţi bărbaţi aşteaptă să le dai o şansă.

Matilda îl ridică pe Joseph în braţe şi-l aşeză călare pe şoldurile ei.

— Sunt prea ocupată să apăr Churinga de Squires ca să mă mai pot gândi şi la altceva.

— Moli, ai doar douăzeci de ani. Mă gândeam că e păcat să-ţi vedem noile rochii doar eu şi April, mormăi Tom. Asta-i tot.

Matilda se uită la rochia de bumbac brodată cu rămurele pe care şi-o cumpărase când fusese singura dată la Broken Hill. Cobora de la umeri până la şolduri, unde se încingea cu un cordon lat, pornind apoi în pliuri bogate până la genunchi. Noua modă i se păruse foarte îndrăzneaţă după rochiile lungi şi închise până sus, la gât, pe care le îmbrăca mama ei, însă când văzu asemenea rochii şi la alte femei, la spectacolele care se mai organizau în ţinutul lor, începu să-i placă libertatea de mişcare pe care o dădea croiala.

— Ce rost are să mă gătesc ca să-mi adun turma, îi răspunse ea. Iar dacă m-aş înfăţişa la

târg îmbrăcată aşa, nu m-ar lua nimeni în serios.

Apoi ieşi din cameră şi o ajută pe April să culce copiii. Era timpul să deschidă radioul.

Acesta era ultima minune care pătrunsese până în zona lor şi aproape toate fermele aveau un aparat. Matilda pusese în balanţă nevoile şi preţul şi hotărî că mult mai necesari i-ar fi nişte cai, însă de câte ori se ducea la Wilga se dezlipea greu de radio.

Era o maşinărie imensă şi urâtă, ocupând aproape tot colţul de lângă şemineu. Însă făcea legătura cu restul lumii, iar Matildei i se părea absolut fantastic să ştie că în Queensland fusese potop, în vestul Australiei – secetă, iar în nord – inundaţie pe plantaţiile de trestie. Pentru prima oară în viaţa ei putea să afle cum era lumea din afara Churingăi, şi totuşi nu tânjea să plece. Oraşele erau locuri primejdioase, doar văzuse ce făcuseră din oamenii care fuseseră nevoiţi să-şi ia lumea-n cap şi să-şi abandoneze locuinţele.

April luă ceva de ţesut din nelipsita grămadă, Tom îşi savura mulţumit pipa şi aşteptau cu toţii ca radioul să se încălzească.

— Molly, ar trebui să faci şi tu copii. Şi ţi-ar trebui un bărbat să aibă grijă de tine. Te pricepi de minune să vezi de ai mei.

Matilda se uită ţintă la April, apoi la Tom.

— Am mai vorbit despre treaba asta. Îmi ajung copiii tăi – iar un bărbat la ce mi-ar fi de folos?

— Să-ţi ţină de urât, îi răspunse April blând. Să aibă grijă de tine.

Acul ei împungea neobosit şoseta de lână.

— Eşti de una singură acolo, Molly, iar Tom şi cu mine am sta mai liniştiţi dacă am şti că este cineva care să te protejeze.

Preţ de câteva secunde Matilda se simţi ispitită să-i povestească despre Mervyn şi despre copilul mort, însă nenorocirea ei rămăsese o taină atâta vreme, încât îi era imposibil să o aducă la lumină – să dea formă şi culoare unor întâmplări pe care ar fi preferat să le ţină ascunse în inima ei.

— Sunt fericită aşa, April. Am încercat şi eu să merg o dată la o petrecere, dar am simţit că locul meu nu era acolo. E mai bine să-mi ţin singură de urât şi să-mi văd de treabă la Churinga.

April se uită la ea fără să clipească.

— Este prima oară când aud asta. Când ai fost tu la o petrecere?

Matilda ridică din umeri.

— La sfârşitul sezonului, când s-a organizat la Nulla Nulla. Tu abia îl născuseşi pe Joseph.

Ochii ei albaştri îi luminară faţa palidă.

— Ai fost singură? Of, Molly. Dacă ne-ai fi spus, Tom te-ar fi însoţit.

— Era şi el ocupat, răspunse Matilda.

— Hai, spune, cum a fost?

Şi lăsă la o parte lucrul din mână, iar Tom renunţă să-şi mai citească ziarul.

Matilda îşi aminti seara cu pricina şi se înfioră.

— Mă hotărâsem, în sfârşit, să-mi cumpăr nişte haine bune şi când am primit invitaţia m-am gândit că n-ar strica, totuşi, să o accept. Aşa, pentru o schimbare. Îi cunoşteam pe majoritatea celor care aveau să vină – în primul rând pe

bărbaţi, pentru că am de-a face cu ei în fiecare an la piaţă şi la licitaţii. Familia Longhom m-a găzduit în casa administratorului, alături de alte femei singure.

Şi tăcu, simţind cum i se urcă sângele în obraji la amintirea chinului de a fi împărţit un spaţiu atât de mic cu alte cinci femei pe care nu le cunoştea şi cu care nu avea nimic în comun.

— Nu ţi-a plăcut, nu-i aşa, Molly?

Matilda încuviinţă dând din cap.

— M-au privit de parcă eram un stârv adus de vreun dingo, şi după ce mi-au pus o mulţime de întrebări care mi s-au părut prea indiscrete, m-au ignorat pur şi simplu.

Oftă adânc, apoi începu să-şi răsucească o ţigară.

— Într-un fel, asta a şi simplificat lucrurile. Eu nu eram în stare să vorbesc despre noutăţile din muzică şi film, iar ele nu ştiau nimic despre oi. Aşa că mi-am pus rochia cea nouă, le-am ascultat vorbind despre băieţi şi farduri, după care le-am urmat când a trebuit să plecăm la petrecere.

Îşi aminti cum o lăsaseră şezând pe patul îngust, în vreme ce ele flecăreau şi chicoteau şi îşi vopseau feţele. Îşi dorea şi ea să facă parte dintr-un grup atât de voios, însă ele nu aveau nevoie de ea, şi-atunci nici ea nu avea de gând să se facă de râs insistând fără să fie poftită. Aşa că le lăsase să plece fără ea, apoi străbătu agale distanţa scurtă până la hambarul unde avea loc petrecerea. Fusese o noapte minunată, cu o răcoare binefăcătoare şi un cer înstelat, iar aerul îi dezmierdase în voie braţele şi picioarele dezgolite.

Când o cumpărase, rochia o făcuse să se simtă drăguţă, însă în comparaţie cu celelalte fete ale căror toalete erau croite la oraş, ştia că părea demodată şi stângace pentru o tânără de şaptesprezece ani.

— La uşă l-am întâlnit pe Charlie Squires care mi-a adus ceva de băut. S-a purtat chiar foarte frumos şi m-a invitat la dans.

Matilda zâmbi. Îi plăcuse Charlie şi fusese surprinsă că se împrieteniseră atât de repede. Era doar cu doi ani mai mare decât ea, însă era un tânăr rafinat după anii petrecuţi la şcoala din Melbourne, aşa că Matilda se întrebase de ce dorise el să-şi petreacă timpul cu ea când erau atâtea alte fete acolo, mult mai frumoase, cu care ar fi putut dansa. Însă tânărul îndrăgea pământul şi, în timp ce dansau şi stăteau de vorbă, Matilda îşi dăduse seama că găsise în sfârşit pe cineva care să-i înţeleagă dragostea pentru Churinga.

April ridică din sprâncene.

— Tu şi Charlie Squires? O, Doamne! Sunt sigură că şi taică-său are un cuvânt de spus aici.

— Nu mai era nimeni din familia lor acolo şi mă gândesc că poate Charlie a ales el singur să danseze cu mine.

Se uită la ţigara din care abia dacă trăsese două fumuri şi care agoniza între degetele ei.

— În orice caz, totul nu a durat decât o seară, după care nu am mai fost la nicio petrecere.

— Păi de ce, Molly? Dacă Charlie a manifestat interes pentru tine, de ce nu te-a mai invitat la alte petreceri?

Se uită la April, apoi clătină uşor din cap.

— Nu din cauza lui nu am mai fost. De fapt, am ţinut legătura cu el în fiecare zi, timp de o lună, chiar a venit să mă vadă o dată sau de două ori. Stinse ţigara. Ne înţelegeam foarte bine şi ne apropiaserăm mult când, brusc, a încetat să mă mai caute.

— Sigur nu tu ai fost de vină, Moli? Asta n-ai spus.

Tom nu o slăbea din ochi.

— Ce l-a determinat să se îndepărteze? Iar tu de ce nu te-ai mai dus la petreceri? Doar ai spart gheaţa – greul trecuse.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat cu Charlie, zise ea, îngândurată. M-am gândit că a intervenit bătrânul Squires să pună punct relaţiei, ştiind că fiul lui îmi face curte, după cele petrecute cu Andrew. Dar nu am auzit nimic, iar acum când mă întâlnesc cu Charlie nu face decât să-mi zâmbească şi să-mi spună „Bună ziua”, după care îmi întoarce spatele. Pare să se jeneze ori de câte ori mă vede.

Tom se încruntă.

— Foarte ciudat. Molly, ceva tot trebuie să se fi petrecut din moment ce s-a schimbat aşa. La urma urmelor, avea doar nouăsprezece ani şi la vârsta asta băieţii mai degrabă îşi fac de cap decât să se lege de cineva.

— Se poate, răspunse ea, încercând să-şi ascundă suferinţa de a fi fost respinsă.

Îi plăcuse Charlie, o făcuse să râdă şi în prezenţa lui se simţise feminină, atrăgătoare.

— Însă la petreceri nu m-am mai dus din cauza celorlalte femei. Pot să înfrunt un mistreţ ori un dingo, să-i împuşc între ochi, dar nu mă

descurc cu bârfa, cu observaţiile răutăcioase şi cu snobismele soţiilor şi fiicelor celorlalţi fermieri.

April îşi puse mâna înroşită de atâta muncă pe mâna Maţi Idei.

— Molly, dar ce s-a întâmplat? S-au purtat chiar atât de urât cu tine?

Matilda respiră adânc.

— A doua zi dimineaţă, când eram în baie şi-mi aranjam părul, le-am auzit vorbind. Râdeau de rochia mea, făceau haz de felul cum merg şi vorbesc, de aspectul mâinilor mele şi de lenjeria intimă... Dar nu am pus prea mult la suflet treburile astea. M-a înfuriat ce-au spus despre Charlie şi despre mine..

Se opri, amintindu-şi cum râdeau pe înfundate, umilind-o, de partea cealaltă a uşii. Ştiau că era în baie. Ştiau că le putea auzi.

— Spuneau că Charlie se poartă atât de frumos cu mine din cauză că bătrânul Squires vrea să pună mâna pe pământul meu. Spuneau că niciun bărbat întreg la minte nu s-ar căsători cu mine şi că în cele din urmă s-ar putea să sfârşesc cu o droaie de copii de-ai băştinaşilor, pentru că numai un negru m-ar putea găsi atrăgătoare. Au făcut tot felul de presupuneri în legătură cu mine şi cu Gabe, nişte grozăvii care m-au făcut să tremur de furie. Am ieşit vijelios din baie, le-am spus câteva vorbe usturătoare şi am plecat. Dar le mai auzeam râzând când am luat-o pe Lady şi am pornit înapoi spre Churinga. Şi uneori încă mai aud râsetele lor – şi-atunci îmi dau seama că e mai bine să rămân singură şi să-mi văd lungul nasului.

— Dar e îngrozitor, protestă Tom. Longhom s-

ar înfuria grozav dacă ar afla, ca şi soţia lui. De ce nu le-ai spus nimic?

— Şi să tulbur şi mai mult apele? zâmbi Matilda. Tom, nu s-ar fi schimbat nimic. Ele tot nu şi-ar fi schimbat părerea despre mine, cum nici eu nu mi-aş schimba-o în ce le priveşte. Eu sunt mulţumită aşa. Cât despre Charlie… chiar mi-a plăcut să fiu curtată o vreme, dar mi-am dat şi eu seama că relaţia asta nu ar fi putut duce niciunde, pentru că mereu m-aş fi întrebat dacă nu cumva Ethan a avut vreun amestec în toată povestea şi dacă Charlie nu a făcut-o decât pentru Churinga.

— Molly, dar e păcat, şopti April.

Matilda râse uşor amuzată.

— Am şi-aşa destule probleme încercând să-i fac pe nesuferiţii ăştia de mocani să-şi vadă de treaba lor, aşa că nu-mi mai trebuie şi un soţ de care să am grijă. Faceţi voi copii, iar eu o să-i iubesc din toată inima. Dar aleg pământul şi oile în locul reuniunilor sociale. Am văzut ce-mi pot oferi.

Tăcură, făcând linişte ca să poată asculta în tihnă ştirile de seară, urmate de un concert transmis de la Melbourne. Gândul la noaptea aceea în care suferise şi la umilirea ei de către Charlie care urmase la scurtă vreme se pierdu în trecutul căruia îi şi aparţinea. Viaţa ei era una stabilă, iar ea era mulţumită să rămână de una singură. Ce altceva şi-ar mai fi putut dori şi de ce?

Fredonând refrenul unui anume vals pe care îl îndrăgea mult, ieşi pe verandă să mai fumeze o ţigară, înainte de a merge la culcare. Tom veni şi el şi se aşezară amândoi pe fotoliile de la intrare,

tăcând o vreme – Bluey era întins între ei, sforăitul lui era acompaniat de ţârâitul greierilor.

— Câinele ăsta al tău i-a dat târcoale unei căţele de-ale mele şi dacă nu mă înşel o să aibă pui. Dacă ies căţei buni, îi împărţim, ce zici?

— Bravo, Bluey. N-am ştiut că mai eşti în stare, râse Matilda. Bineînţeles că o să împărţim puii, Tom Finlay! Dacă vor fi măcar pe jumătate atât de buni ca Bluey, atunci o să le dau de lucru.

Tom căzu pe gânduri, legănându-se în balansoar.

— Să nu pui la inimă ce-ţi zice April. Nu vrea decât să te vadă la locul tău, nimic mai mult. Sper că nu te-am necăjit iscodindu-te atât despre Nulla Nulla. Sunt sigur că nu ţi-a fost deloc uşor, fată dragă.

Matilda oftă. Tom avea intenţiile cele mai bune, însă ea şi-ar fi dorit să renunţe la acest subiect.

— Eu zic că mai fericită de-atât nu o să fiu niciodată. Am prietenii mei, pământul meu şi un mic cheag la bancă. Ce altceva şi-ar mai putea dori o fată?

— Ploaie, veni scurt răspunsul lui.

Matilda ridică privirea spre cerul senin şi plin de stele, apoi încuviinţă dând din cap. De patru ani nu mai plouase din belşug şi, cu toate că oile ei nu erau prea multe, iarba începea să se împuţineze la Churinga.

Veni şi cel de-al cincilea an de secetă, iar Matilda vedea sumele crescând în registrul cu socoteli; ştia, însă, că dacă seceta avea să mai ţină mult, situaţia s-ar schimba. Puii lui Bluey erau tare

frumoşi. Erau opt în total, dintre care două căţeluşe. Luând fiecare câte una, Tom şi Matilda împărţiră puii între ei. Erau inteligenţi şi ascultători, iar după puţin timp putu să-i ia pe câmp şi să-i facă să-şi arate destoinicia la mânatul turmei.

Îşi mută turma de pe o păşune pe alta pe măsură ce iarba devenea una cu pământul şi în cele din urmă se văzu nevoită să-şi aducă oile acasă, unde iarba încă era bogată datorită sondei. La un moment dat vânduse câteva şi pusese banii la bancă. Oile nu puteau fi silite să mănânce şi o costa mai puţin să ţină un număr mai mic de oi decât să cumpere furaje scumpe.

Toată lumea era afectată. Wilga, Billa Billa, chiar şi Kurrajong. Lâna de calitate mai proastă se vindea la cel mai mic preţ şi Matilda se întreba dacă nu cumva tot ce realizase ea avea să se sfârşească aici. Pe câmp iarba era puţină, uscată, foşnitoare. Oile păreau lipsite de viaţă şi vlăguite de căldura grozavă.

Apoi veniră furtunile. Uscate, neîndurătoare şi umplând aerul de electricitate, trăsniră în înaltul cerului, lăsându-i pe fermieri să se lupte mai departe cu arşiţa şi cu disperarea, îngroşară aerul cu norii lor grei de ploaie, cerul se întunecă, şi ea se văzu nevoită să aprindă lampa şi în timpul zilei. Matilda şi mocanii ei se uitau spre înaltul cerului, nădăjduind că vor veni ploile mult aşteptate, iar când norii se rupseră în cele din urmă, abia dacă plouă atât cât să răcorească puţin pământul ars. Stropii se lăsară luaţi de vânt şi împrăştiaţi de colo-colo, iar ploaia nu zăbovi mai

mult de câteva secunde.

Se întinse în pat, căznindu-se să adoarmă după încă o zi care părea să nu se mai sfârşească, în care mutaseră din nou oile de pe o păşune pe alta unde iarba părea să fie ceva mai bună. Îi era cumplit de cald şi nu-şi găsea liniştea, iar Bluey tremura, speriat şi el, sub pat. Sunetul furtunii şi al trăsnetelor umplea casa, izbindu-se de acoperiş şi făcând să se zguduie temeliile. Parcă întreaga lume era în flăcări şi aştepta ultima şfichiuire a fulgerului ca să piară într-un foc apocaliptic.

Trebuie să fi adormit în cele din urmă, pentru că a doua oară când deschise ochii, cu toate că era încă întuneric, iar tunetele nu încetaseră să bubuie, ceva se schimbase. Se sprijini într-un cot şi adulmecă aerul. Temperatura scăzuse cu câteva grade, iar pe fereastra deschisă pătrundea o adiere răcoroasă, proaspătă.

— Ploaie! strigă ea, sărind din pat. O să plouă!

Cu Bluey lipit de picioarele ei, Matilda o zbughi din casă şi se opri pe verandă. Primii stropi loviră acoperişul şi înnegriră pământul uscat din jurul casei. Picăturile cădeau din ce în ce mai numeroase şi mai grăbite, ca într-o bătaie de tobă, până ce ritmul alert se transformă în vuiet.

Matilda nu mai ţinu seama că era doar în cămaşă de noapte. Uită şi că era desculţă. Cu obrajii uzi de lacrimi şi de ploaia atât de dragă, coborî de pe verandă şi întinse braţele către cer.

— În sfârşit, în sfârşit, suspină ea.

Gabriel şi familia lui se târâră cu greu din colibele lor şi începură să râdă şi să danseze în

ploaia rece. Wally şi Mike apărură şi ei din baraca lor cu piepturile dezgolite şi cu părul răvăşit de somn. Le văzu de departe zâmbetele bucuroase.

— Plouă! le strigă ea, deşi nu mai era nevoie.

— Mare dreptate ai, râse Wally, cel mai tânăr dintre cei doi ciobani, când i se alăturară în curte.

Matilda căpătase o energie de nestăvilit şi ar fi vrut să sărbătorească miracolul, aşa că văzându-i pe Gabriel şi soţia lui ţopăind în noroi, îl luă de mână pe Wally şi începu să se învârtească cu el într-un dans ameţitor prin toată curtea. Mike o prinse de mână pe fiica cea mai tânără a lui Gabriel şi li se alăturară îndată. În câteva secunde erau cu toţii plini de noroi şi fără suflare.

Când se trântiră în cele din urmă pe treptele de la intrare, rămaseră nemişcaţi şi se uitară transfiguraţi la pământul scorţos care înghiţea încet-încet apa dătătoare de viaţă. Era o minune – şi nu se putea spune că venise prea devreme.

Mike a fost primul care a rupt tăcerea şi a dat glas gândului care începuse să-i neliniştească pe toţi.

— Molly, cred că ar fi bine să ducem oile pe un teren mai înalt înainte să vină prea multă apă. Acum sunt prea aproape de râu şi dacă râul iese din matcă, vom pierde multe oi.

O măsură cu privirea şi Matilda îşi dădu deodată seama că i se udase cămaşa de noapte, încât imaginaţia cuiva nu mai avea prea mult de lucru. Roşi furioasă şi îşi strânse mai bine cămaşa pe lângă ea.

— O să mă îmbrac imediat, îngăimă ea. Mike, ocupă-te tu de micul dejun.

Alergă înăuntru şi-şi scoase repede cămaşa murdară şi udă leoarcă. Se spălă cât ai clipi şi se şterse cu unul dintre prosoapele noi pe care le cumpărase de la Chalky la ultima lui vizită.

Chalky White, ca şi tatăl lui mai înainte, străbătea ţinutul de ani buni. Nimeni nu-i cunoştea numele adevărat, nici vârsta, însă venirea lui era aşteptată cu nerăbdare mai ales de femei, pentru că el aducea întotdeauna ultimele modele de rochii, pantofi, farduri, discuri, cărţi şi tot felul de alte lucruri care făceau dintr-o casă un spaţiu intim şi cochet. Cândva, omul călătorea cu un cal şi o căruţă, însă acum conducea o camionetă decapotabilă şi venea mai mult de două ori pe an.

Se uită la pantaloni şi la cizme şi hotărî să nu le folosească. Le-ar distruge noroiul. Însă pelerina lungă de ploaie avea să-i fie de mare ajutor.

Micul dejun se consumă pe fugă – câteva sandvişuri cu friptură de oaie şi o cană cu ceai tare şi dulce. Schimbară puţine vorbe, pentru că abia se auzeau între ei din pricina răpăitului de pe acoperiş, apoi plecară toţi să-şi înşeueze caii. Gabe avea să rămână acasă să aibă grijă ca apa să nu ajungă până la vite şi la porci şi să acopere hambarele şi căpiţele de fân pentru ca ploaia să nu-i lipsească de proviziile atât de preţioase.

Picăturile erau grele, aproape dureroase. Matilda îşi îndesă bărbia în gulerul pelerinei şi îşi trase pălăria pe ochi, supraveghindu-i pe Bluey şi pe cei trei pui ai lui care se străduiau să ţină oile laolaltă. Fluierăturile mocanilor erau acoperite de zgomotul ploii care se izbea de pământ, însă

animalele erau foarte abile şi bine antrenate.

Lady era speriată, bătea ţărâna cu copitele, scuturându-şi coama şi ciulind urechile. Matilda apucă ferm frâul şi-i dădu pinteni. Avea să fie o zi lungă, un drum greu, însă erau recunoscători Cerului.

Oilor nu le plăcea să fie ude. Tunse de curând, tremurau îngrămădite unele într-altele, împrăştiindu-se în grupuri mici când încoace, când încolo, tot încercând să scape de câinii şi călăreţii care nu le slăbeau nicio clipă. Tot timpul apărea cineva care le oprea din rătăcirea lor, le întorcea la turmă şi le silea să meargă înainte. Toate acestea făceau ca deplasarea dinspre păşuni să se desfăşoare cu mare dificultate, însă cum orizontul era încă ascuns de o perdea de apă, înaintarea devenea tot mai susţinută.

Matilda îşi umplu plămânii cu mirosul sublim şi proaspăt al pământului înmuiat şi al tufişurilor pline de apă. Câteva picături de apă nu însemnau nimic pentru locurile acelea, însă ploaia îmbelşugată făcea să crească din pământ iarbă proaspătă – iar pentru un fermier, iarba însemna viaţă.

În cele din urmă ajunseră pe un teren mai înalt, la răsărit de muntele Tjuringa. Nu era iarbă multă, însă în curând avea să răsară acolo vegetaţie bogată, iar râurile repezi duceau la vale belşug de ape. După ce cercetară gardurile, eliberară oile şi făcură cale întoarsă.

Era ora trei după-amiază, dar soarele nu dădea semne că s-ar mai arăta în ziua asta. Norii se alungau neîncetat pe cerul plumburiu, negri şi

grei, iar rafalele de vânt răspândeau ploaia printre copaci ca printr-o sită. Caii îşi croiau cu greu drum prin apele râurilor şi printre vâlcele, unde şuvoaiele alergau despletite peste pământul tare, cu coamele aruncând stropi grei şi şfichiuitori, cu apa şiroindu-le pe gât şi pe picioare.

Pelerina lungă atârna greu pe umerii Matildei şi simţea că i se preling pe gât picături reci. Nu-i păsa. Îi era cu neputinţă să simtă frigul sau mizeria acum, când în sfârşit venise ploaia. Faptul că te udai era un preţ mic pentru supravieţuire.

Pârâul cu albiile abrupte îşi ieşise din matcă. Acolo unde cu numai câteva ore în urmă curgea un fir de apă se dezlănţuise acum un torent nestăvilit care acoperise totul în cale. Matilda strânse cu putere frâul alunecos şi o îndemnă pe Lady să coboare malul şi să între în apă.

Iapa se împotrivi când simţi că alunecă prin noroi, încercă să se întoarcă, zvâcni din cap neliniştită şi aruncă înjur priviri îngrozite când simţi că picioarele i se afundă tot mai mult în apă. Matilda încercă să o liniştească şi o îndemnă să meargă mai departe, însă iapa ciuli urechile şi se trase înapoi.

Calul negru al lui Mike se apropiase prea mult. Când se opri şi el şi începu să necheze, Matilda o simţi pe Lady tremurând de spaimă. Cu doar câteva minute în urmă amândoi caii erau sub control.

— Trebuie să traversăm, Molly, îi strigă Mike peste noianul de ape. Nu e cale de întoarcere – şi dacă nu o facem acum, o să rămânem împotmoliţi.

— Ştiu, răspunse ea. Dar Lady e speriată şi

nu cred că o să reuşească.

— Ar însemna să aşteptăm să se oprească ploaia, dar cred că o să ţină cel puţin câteva zile.

Pe malul apei aştepta liniştit armăsarul castaniu al lui Wally şi nu părea afectat de neliniştea şi spaima celorlalţi doi.

— O să trec eu primul, iar voi o să vă ţineţi de frânghie.

Îşi dezlegă frânghia şi o înfăşură în jurul trunchiului unui copac de pe mal care se ridica de obicei mult deasupra apei, însă acum se scufundase aproape în întregime. Legând celălalt capăt strâns în jurul mijlocului său, ridică de jos doi dintre căţeluşi şi-i îndesă în pelerină. Calul lui se avântă în valurile furioase şi începu să înoate vijelios împotriva curentului.

Mike şi Matilda ţineau strâns de frânghie, gata să-l tragă pe Wally înapoi în cazul în care calul lui ar fi fost smuls de sub el. Ploaia îi biciuia nemiloasă, înţepându-le ochii şi îngheţându-le mâinile, însă nu slăbiră strânsoarea. Şuvoiul curgea năvalnic, apele de dedesubt – rostogolindu-se peste prundişul râpos în vârtejuri învolburate – erau primejdioase, iar viaţa lui Wally depindea de ei.

În cele din urmă bărbatul ieşi din apă, dar calul lui încercă să se prindă de ceva pe malul abrupt şi alunecă în noroi. Se încorda iar şi iar, se lupta din răsputeri. La un moment dat, Wally alunecă de pe spinarea calului şi, târându-se în sus pe mal, trase de frâu, strigându-i calului vorbe de încurajare.

Pentru cei care priveau, urcuşul părea de

coşmar, însă cei doi ajunseră într-un târziu pe pământ uscat şi Wally legă frânghia de un buştean. Când îşi scoase pălăria şi o flutură către ei, Matilda şi Mike răsuflară uşuraţi. Era teafăr. Şi reuşise.

— Tu urmezi, Molly! îi strigă Mike. Dar dacă simţi că-ţi fuge calul de sub tine, lasă-l. Tu să ţii frânghia strâns şi să înaintezi.

Dădu din cap în semn că înţelesese, însă nu avea de gând să o lase pe Lady să alunece de sub ea şi să piară. Erau tovarăşe de prea multă vreme, trecuseră prin prea multe împreună pentru ca Matilda să o abandoneze. Îl îndesă pe căţeluşul care mai rămăsese în pelerina ei şi micuţul începu să se zvârcolească, udându-i cămaşa până la piele cu blăniţa lui plină de apă. Aşteptă să-l vadă liniştit, apoi o îndemnă blând pe Lady să între din nou în apă. Cu o mână ţinea strâns frâul, cu cealaltă se agăţă de frânghie, iar genunchii şi coapsele se încordară în încercarea de a o ţine pe bătrâna iapă sub control, căci apa se învolbura ameţitor sub picioarele ei.

Lady alunecă şi se împiedică, smucind din cap şi nechezând speriată. Matilda se aplecă peste grumazul ei, îi murmură la ureche vorbe liniştitoare şi o îmbărbătă până când iapa îşi regăsi echilibrul şi curajul să înainteze şi să lupte cu torentul.

Apa le trecu de picioare şi Matilda îi simţi izbitura când Lady începu să înoate. Se prinse ca o lipitoare de spinarea calului, gata să-i atingă coama cu faţa, strângând cu mâinile frâul şi frânghia şi simţind între ea şi cal zvârcolirile

căţeluşului.

— Bravo, fetiţo, o alintă ea. Bravo, fetiţo. Acum uşor, Lady. Mai departe, fetiţo. Mai departe.

Ploaia se revărsa necontenit, orbindu-le şi sporind furia râului, făcând malurile şi mai alunecoase şi mai primejdioase. Wally aştepta pe partea cealaltă şi striga vorbe de încurajare, însă Matilda nu mai vedea şi nu mai auzea nimic, pentru că iapa începuse să obosească sub ea.

— Hai, fetiţo. Încă puţin. Încă puţin şi ajungem acasă, o îndemnă ea.

Lady se ridică şi se lăsă din nou peste albia râului, străduindu-se din răsputeri să urce pe mal. Însă nu avea în ce să se proptească, noroiul alunecos şi vâscos îi fugea de sub picioare şi o trăgea înapoi în apă.

Matilda îi auzea răsuflarea grea, îi simţea încordarea obosită a muşchilor şi sări de pe spinarea calului. Ţinând strâns căpăstrul şi cu picioarele înţepenite în noroi, se chinui să o scoată afară din apă şi să o tragă în sus, pe mal.

Lady fornăia şi se lupta şi ea cu şuvoiul de apă şi cu mâlul, căutând un punct de sprijin şi dezvelindu-şi dinţii, încercând să o urmeze pe Matilda care se căţăra pe malul abrupt, trăgând-o după ea. Îi striga vorbe de îmbărbătare şi, când reuşiră să iasă din apă, Wally îşi dădu drumul la vale ca să apuce frâul şi să ajute cu forţa lui.

Timpul părea să se fi oprit în loc când iapa îşi reluă urcuşul chinuitor, însă deodată simţi cum loveşte pământul tare cu copita şi, făcând încă un salt, se înălţă până sus, pe mal. Rămase acolo câteva momente lungi, chinuindu-se să respire, de

parcă nu-i ajungea aerul. Apoi picioarele se frânseră sub ea şi se lăsă la pământ. Dinţii ei lungi şi galbeni clănţăniră surd, dădu ochii peste cap şi rămase nemişcată.

Matilda îngenunche în noroi şi căţeluşul îi alunecă neobservat din sân, alergând apoi la fraţii lui. Mângâie grumazul calului, atingând cu blândeţe fiecare fibră a trupului acela care fusese cândva plin de vigoare, iar lacrimile îi alunecau întruna pe obraz, amestecându-se cu picăturile de ploaie. Lady fusese un tovarăş de nădejde – chiar singurul ei prieten din acel prim an – şi se dovedise curajoasă până în ultima clipă.

— Vine şi Mike, îi strigă Wally aproape de ureche. Ajută-ne!

Matilda îşi înghiţi lacrimile şi apucă frânghia. Mike era deja la jumătatea râului şi în spatele lui era Bluey. Când apa se învolbură pe spinarea calului, câinele era cât pe-aci să se piardă şi Matilda, speriată, îşi ţinu răsuflarea.

Bluey nu avea de gând să înoate. Se lipi de Mike fără să-şi piardă echilibrul, apoi lătră scurt şi dădu din coadă.

— Afurisitului ăsta chiar îi place, strigă Wally, trăgând de frânghie. Pun rămăşag că şi râde.

Matilda amuţise, înspăimântată şi mâhnită. Pierduse astăzi un tovarăş. Nu se simţea în stare să îndure încă o pierdere.

Calul lui Mike se căzni şi el să urce pe mal şi curând dădu de pământ tare. Bluey sări de pe spinarea lui şi se scutură bine de apă, după care se repezi la Matilda cu labele lui nămolite şi cu limba afară. Ea şi cei doi bărbaţi se trântiră pe

pământ, gâfâind extenuaţi, nemaiţinând seama că erau din ce în ce mai uzi şi mai îngheţaţi. Reuşiseră.

După ce îşi recăpătară suflul, Matilda urcă pe cal în spatele lui Mike şi porniră înapoi pe drumul lung către casă. Câinii alergau pe lângă ei, nerăbdători să ajungă într-un adăpost uscat şi călduros şi să-şi primească hrana. Matilda se gândea doar la Lady. Nu avuseseră încotro, aşa că o lăsaseră în urmă. Ce sfârşit nedemn pentru un cal atât de curajos! Matilda îmbrăţişa şaua. Îi va simţi lipsa.

Ploile făcură ca iarba să crească până la brâu. Pentru prima dată în ultimii cinci ani, locuitorii din New South Wales respirară uşuraţi. Oile care supravieţuiseră secetei se vor înzdrăveni şi vor da o lână bună. Se vor hrăni bine şi viaţa se va întoarce la normal.

Însă viaţa în ţinuturile interioare era crudă, natura înşelătoare, aşa că nu răsuflară uşuraţi pentru prea multă vreme. Apa care căzuse potop fu absorbită de pământ şi dispăru. Soarele răsări din nou pe cer, mai strălucitor şi mai mistuitor ca oricând. Pământul se acoperi de aburi şi curând iarba abundentă deveni din nou argintie, iar păşunile se umplură de praf şi se uscară de arşiţă.

Tom pierduse câteva oi într-o păşune din vale, însă turma lui era mult mai bogată decât ă Matildei şi se considera norocos că paguba nu fusese mai mare. Matilda cumpără de la el un căluţ să o înlocuiască pe Lady şi viaţa reluă inevitabilul ciclu – adunarea oilor, înmulţirea, tunsul şi vânzarea.

Devenise un ritual vizita la Tom şi April cel puţin de câteva ori pe lună. Veştile care veneau din Europa nu erau deloc îmbucurătoare, şi primul-ministru Menzies avertiză că ar putea izbucni războiul dacă Hitler continua atacurile prin Europa.

— Tom, ce ar însemna pentru noi, aici, atacul lui Hitler asupra Poloniei?

Stăteau cu toţii în jurul mesei din bucătărie, iar atmosfera era dintre cele mai tensionate în noaptea aceea de septembrie, 1938.

— De ce ar afecta Australia un război în Europa?

— Înseamnă că vom fi implicaţi, răspunse el gânditor. Bănuiesc că sprijinul nostru este aşteptat chiar, având în vedere că facem parte din Commonwealth. Chamberlain trebuie să acţioneze cumva, şi repede.

Se lăsă tăcere şi April uită să mai împletească la ciorap, cu chipul ei palid luminat de lampă.

— Tom, dar tu nu va trebui să pleci, nu-i aşa? O să fie nevoie de tine la fermă. Ţara asta o să aibă nevoie ca niciodată de lână şi de seu, de carne şi clei. Dacă va fi într-adevăr război, încheie ea înspăimântată.

Se uită întrebător la soţul ei, însă el evită să-i întâlnească privirea şi închise radioul.

— Depinde cum vor evolua lucrurile, draga mea. Dar un bărbat nu poate sta la adăpost în vreme ce tovarăşii lui sunt împuşcaţi. Dacă va fi nevoie de mine, atunci o să plec.

Matilda şi April îl priviră îngrozite.

— Şi cu Wilga ce faci? Nu poţi să pleci pur şi

simplu, se împotrivi Matilda. Şi cum rămâne cu April şi cu copiii? Cum îţi închipui că or să se descurce fără tine?

Tom îi zâmbi.

— N-am spus niciodată că este sigur. N-am zis decât că s-ar putea să plec şi eu dacă va fi nevoie de mine. Dar e posibil să nu fie niciun război.

Matilda văzu cum entuziasmul îi aprinse privirea şi îşi dădu seama că vorbele lui nu însemnau nimic. Ardea de nerăbdare la gândul că ar putea merge să lupte. Abia aştepta să fie chemat. Se uită la April şi ştia că nici ei nu-i scăpase lumina stranie din ochii lui, căci păli şi mai mult, iar mâinile îi rămaseră nemişcate în poală.

Matilda îşi muşcă buza şi luă repede o hotărâre. Jurase să-l răsplătească pe Tom pentru omenia lui şi poate că acum venise momentul să-şi împlinească făgăduiala.

— Tom, dacă ai să pleci cu adevărat, o să am eu grijă de Wilga. Oile pot fi aduse la un loc şi pot să folosesc staulul şi adăposturile tale pentru tuns. Cine ştie, poate vor rămâne câţiva bărbaţi care să lucreze pământul, dar până ai să te întorci tu, o să ne descurcăm noi cumva.

April izbucni în lacrimi şi Tom veni lângă ea să o liniştească. Matilda ieşi din cameră afară, pe verandă, apoi plecă să se plimbe pe păşunea îngrădită de lângă casă. Ei doi aveau nevoie să rămână singuri, iar ei îi trebuia spaţiu şi timp ca să se gândească la ce era de făcut.

Se opri lângă gard şi, preţ de câteva clipe, privi caii, apoi ridică ochii spre cer. Părea

nesfârşit, gata să îmbrăţişeze fâşia aceea de pământ cu puzderia lui de stele. Era greu de crezut că acelaşi cer acoperea şi Europa sfâşiată de război. Oamenii vor pleca la luptă şi vor muri. Pământul va rămâne în grija femeilor şi a băieţilor mult prea tineri pentru a şti ce este de făcut. Sau în grija bătrânilor peste care trecuseră prea mulţi ani ca să mai aibă puterea să lupte împotriva capriciilor naturii. Pentru prima oară în atâţia ani de când se născuse se bucura că nu e bărbat. Îi părea bine că nu era nevoită să părăsească Churinga şi să se ducă pe un tărâm străin, ucigaş.

Se înfioră. Va face tot ce-i va sta în putinţă pentru April şi pentru băieţi, însă nu uitase cât de greu îi fusese mamei sale în anii războiului. Şi Dumnezeu să-i ajute pe ei toţi dacă istoria se va repeta.

14

Soarele coborâse la apus. Jenny îşi rezemase de perete pânzele terminate şi îşi curăţa pensulele, când îl auzi pe Ripper lătrând. Se întoarse când zgomotul paşilor pe verandă se apropie şi, foarte plăcut surprinsă, îl văzu în prag pe Brett.

— Bună! Vocea ei sună ciudat, pe un ton prea înalt, şi aproape fără suflare. Te-ai întors mai devreme.

Brett zâmbi, îşi scoase pălăria şi îşi şterse fruntea.

— Văd că ai avut de lucru, nu glumă, zise el, făcând semn spre pânzele stivuite. Fluieră

îndelung. Grozavă treabă! Cred că lucrezi foarte repede.

Jenny se întoarse şi ea să-şi privească picturile. Era tulburată de venirea lui neaşteptată şi-i trebui un moment ca să se desprindă de ochii aceia albaştri-cenuşii, ca să-şi poată regăsi stăpânirea de sine. *Ce-o fi cu mine?* se întrebă ea. *Sunt emoţionată ca o fetişcană de liceu.*

— Ce zici de treaba pe care am făcut-o? îl întrebă ea în cele din urmă, când Brett se apropie ca să se uite cu luare – aminte la duzina de peisaje.

Vârî mâinile în buzunare şi privi gânditor:

— Să ştii că eu nu prea mă pricep la asemenea lucruri, însă pot să-ţi spun sigur că ai ajuns să simţi bine locul ăsta.

Şi alese o pictură pe care o puse pe şevalet.

— Uite, ăsta îmi place cel mai mult, şopti el.

Jenny se mai linişti şi se uită zâmbind cu căldură la scena pastorală în care erau zugrăviţi păstorii şi oile lor.

— Am însoţit călare mocanii pentru ăsta. Lumina era sublimă şi am vrut neapărat să surprind esenţa a ceea ce este Churinga cu adevărat.

Brett se uită la ea şi încuviinţă dând din cap.

— Socot că ai reuşit. Aproape că simt mirosul oilor.

Jenny îl privi la rândul ei, întrebându-se dacă Brett nu voia, de fapt, să o tachineze, însă expresia lui era mai degrabă meditativă, continuând să se uite la pictură. Ea se întoarse şi reluă curăţatul pensulelor şi răzuirea vopselelor

de pe paletă. Nu mai ştia ce se cuvenea să-i spună bărbatului acela înalt şi tăcut care se apropiase atât de mult, încât îi simţea căldura trupului. Absenţa lui timp de câteva săptămâni o făcuse să-şi dea seama că Brett era parte din Churinga, o parte care însemna mult pentru ea – iar în sinea ei se dusese o luptă între conştiinţa fidelităţii şi noile emoţii.

— A fost o vacanţă plăcută? îl întrebă Jenny într-un târziu, când nu mai rămăsese nimic de curăţat, iar tăcerea devenea tot mai stânjenitoare.

— Fratele meu John este destul de bolnav şi ar trebui internat într-un spital, sau măcar să se retragă o vreme de la tăiatul trestiei. Dar e încăpăţânat şi nu l-am putut convinge să renunţe şi să facă ceva mai bun cu viaţa lui. Călătoria a fost pur şi simplu o pierdere de vreme, însă mi-a prins bine să-l văd pe Gil după aceea.

— N-ai vrea un sandviş şi-o bere?

Îşi auzi glasul aproape sugrumat şi se întrebă din nou de ce nu poate purta o discuţie firească, fără să i se pună un nod în gât. Luă masa pliantă şi o scoase pe verandă. Avea nevoie de aer.

Brett veni după ea şi se sprijini de balustradă, privind-o cum pregătea masa.

— Mâine este ziua armatei şi au loc picnicuri şi curse de cai. Mă gândeam că ţi-ar plăcea să mergi.

Subiectul de discuţie părea neutru, iar vocea lui era calmă, chiar impersonală, ceea ce însemna că Jenny încă nu reuşise să se facă de râs.

— Sigur că da. Se sărbătoreşte la Kurrajong, nu? Am tot ascultat prin staţie şi se pare că este

subiectul fierbinte al zilei.

Brett aprobă dând din cap.

— Este cea mai mare fermă din ţinut, aşa că de ani de zile este şi gazda evenimentului. Petrecerea o să ţină trei zile şi e bine să fii pregătită, pentru că o să rămânem acolo.

Jenny ar fi vrut să-şi ascundă entuziasmul din privire şi muşcă dintr-un sandviş. Ocazia de a-i cunoaşte pe cei din clanul Squires nu putea fi ratată.

— Şi unde o să stăm? într-una dintre cabane?

— Pentru că eşti noul proprietar al Churingăi, bănuiesc că te vor găzdui în casă, în clădirea principală. Îi aruncă o privire pe deasupra sticlei de bere. Pentru ei va fi ceva cu adevărat special să te aibă ca oaspete. Se fac tot felul de speculaţii la radio de când ai venit.

— Ştiu, chicoti Jenny. Ascult şi eu.

Şi muşcă încă o dată cu poftă din sandviş.

— Sper să mă ridic la nivelul aşteptărilor, asta este. Nu sunt obişnuită cu atâta notorietate.

Brett zâmbi amuzat.

— Jenny, ca să devii foarte cunoscut trebuie să faci ceva rău şi mă îndoiesc că e cazul tău.

Jenny îşi bău berea în tăcere, gândindu-se la Ethan Squires şi la fiii lui. Cine ştie, poate că bătrânul avea să umple nişte goluri lăsate de Matilda în jurnalul ei – în plus, ar fi interesant să afle de ce renunţase Charlie să o mai curteze.

— Ia spune-mi, ce se întâmplă exact?

— Păi mai întâi se va face o slujbă în Wallaby Flats, după care lumea se va întoarce la Kurrajong pentru curse. În prima zi vor fi rundele

eliminatorii şi fiecare bărbat din New South Wales nădăjduieşte să ajungă în runda finală, care are loc în a treia zi. Vor fi mai multe picnicuri, cu focuri de artificii şi târg de distracţii. Apoi, în ultima noapte, cei de la Kurrajong organizează dansul.

— Se pare că e vorba de distracţie pe cinste.

Brett zâmbi reţinut, căldura zâmbetului reflectându-se în ochii lui.

— Chiar aşa este. Şi femeilor şi bărbaţilor le place la fel de mult, pentru că le dă prilejul să se îmbrace elegant şi să stea de vorbă.

— Când plecăm?

— Mâine în zori. Eu trebuie să vin cu un rând de cai, aşa că vei conduce tu camioneta.

Apoi se uită la căţeluşul care adormise sub scaunul lui Jenny.

— Ripper va trebui să rămână acasă, altfel câinii de la Kurrajong îl vor savura ca pe o delicatesă.

Ripper păru să înţeleagă că devenise subiect de conversaţie, aşa că veni la el, cerând să fie mângâiat.

— Ei, uşurel, băiete. Abia m-am spălat.

Şi râse încet, jucându-se cu zglobiul animal, iar când ridică din nou privirea spre Jenny, ea simţi că o încearcă ceva ca o dorinţă. Întoarse repede capul şi luă o gură din berea care se încălzise deja. Singurătatea îi făcea imaginaţia să o ia razna.

Brett era doar prietenos, sociabil şi nimic mai mult, iar ea era pe cale să se facă de râs gândind cu totul altceva.

Soarele se lăsa uşor dincolo de orizont, aruncând un efemer văl portocaliu şi roz asupra pământului, când terminară cina. Jenny se uită la ceas şi plecă.

— Dacă mâine ne trezim atât de devreme, cred că ar trebui să ne retragem la culcare, zise ea într-o doară.

Nu voia să se ducă la culcare, ci să stea acolo cu Brett şi să privească Crucea Sudului strălucind din ce în ce mai tare.

Se ridicară amândoi deodată. Brett o privea cu ochi insondabili, cu o expresie enigmatică. Urmă o lungă tăcere, când Jenny se simţi parcă atrasă spre el, însă toată vraja se risipi când Brett îşi îndesă pălăria pe cap şi-i întoarse spatele.

— Atunci ne vedem mâine la cinci. Noapte bună, Jen.

Jenny îl privi străbătând curtea, cizmele lui cu toc plat stârnind praful şi purtându-l într-un pas săltat, efect al orelor nenumărate petrecute în şa. Zâmbi, întrebându-se dacă omul acela ştia să danseze, roşi la gândul că braţele acelea puternice ar putea să o ţină aproape de el, dar până la urmă pufni dezgustată şi intră în casă. *Oare pe cine vreau să duc de nas? Eu îi sunt şefă, iar el este prietenul lui Lorraine. Şi,* hotărî ea, *cine ştie, poate că nici nu se pricepe să danseze.*

Şi totuşi era foarte surescitată. Trecuse multă vreme de când nu mai ieşise în lume; de fapt nu mai avusese nicio tragere de inimă după moartea lui Peter, iar prietenii ei nu-şi doreau să invite o femeie singură la petreceri. Îşi aminti chefurile animate la care participase când era adolescentă.

I-ar plăcea să se îmbrace elegant şi să se învârtă până ar ameţi.

Apoi, brusc, se dezmetici, amintindu-şi că nu avea altceva de îmbrăcat în afară de blugi, cămăşi şi pantaloni scurţi.

— Nu pot să merg, murmură ea către Ripper. Mai ales ştiind că toate femeile se vor da peste cap să fie care mai de care mai elegante.

Căţelul lătră scurt şi începu să se caute energic de purici.

Jenny îl privea fără să-l vadă. În mintea ei încolţi o idee care la început i se păru revoltătoare şi pe care încercă să o înlăture. Şi totuşi. Şi totuşi… Ar fi posibil. De-ar avea curaj.

Se duse în dormitor, deschise uşa dulapului şi toată camera se umplu de mirosul plăcut al levănţicăi. Era aroma anilor de mult apuşi, zăbovind ca o amintire. Refrenul ireal începu să răsune în casa goală, dar parcă venea din alte vremuri şi, când Jenny scoase rochia de culoarea mării, i se păru că Matilda însăşi intrase în cameră pe nesimţite, îndemnând-o să o mai îmbrace o dată. De parcă ea şi misteriosul ei partener aşteptau ca Jenny să fi se alăture în valsul lor.

Muzica se auzea hipnotizantă şi Jenny îşi scoase hainele şi se îmbrăcă cu valurile de mătase şi batist, iar când se privi în oglindă i se păru că zăreşte o strălucire ca de păr roşiatic şi că aude râsul uşor al unei alte femei.

Închise ochii. După câteva momente îi deschise din nou, dar descoperi dezamăgită că era singură.

Se privi din nou în oglindă cu ochi critic, se

întoarse de mai multe ori, lăsând lumina lămpii să danseze, strălucitoare, în faldurile de mătase ale rochiei. Verdele oceanic căpătă acum sclipiri violete, armonizându-se perfect cu ochii ei şi cu strălucirea castanie a părului. Corsajul era foarte strâmt în talie, cu o delicată răscroială la gât şi cu mâneci înfoiate. Rochia era cam scurtă, însă asta nu era o problemă. Fustele scurte erau la modă în Sydney şi Jenny ştia bine că are picioare frumoase.

Însă cum stătea şi se privea, continuând să asculte muzica bizară, îşi dădu seama că rochia – oricât ar fi fost de frumoasă – nu se mai potrivea cu timpurile actuale. Îi părea rău să renunţe la ceva atât de special – ceva ce cândva însemnase mult pentru Matilda.

I se păru că aude un suspin, uşor ca o adiere pătrunzând în cameră şi pe braţe simţi o mângâiere ca de mătase. Nu se temea, căci Matilda nu mai era pentru ea o enigmă. Atingerea aceasta nu era decât un semnal că i se îngăduia să facă ceea ce gândise că ar fi cel mai bine. Era o acceptare a timpului care trecuse şi un semn că Matilda voia ca rochia ei deosebită să fie din nou purtată.

— Mulţumesc, şopti Jenny. O să am grijă de ea, promit.

Lăsă rochia să alunece de pe ea şi o întinse pe pat. Avea nevoie şi de pantofi şi atunci îşi aminti de perechea pe care o găsise pe fundul cufărului şi care era evident că fusese asortată cu rochia. Scoase şi pantofii din dulap, dar se resemnă repede. Pantofii erau prea mici şi, cum ea

avea degetul acela în plus la piciorul drept nu i-ar fi putut încălţa, oricât s-ar fi străduit. Nu avea încotro, trebuia să se încalţe cu sandalele cu tocuri joase pe care le pusese în bagaj în ultima clipă. Erau destul de elegante şi puteau ţine onorabil locul pantofilor de dans.

Luă rochia în bucătărie şi desprinse cu grijă trandafirii cusuţi în jurul taliei şi la umeri. Apoi, după ce ezită un moment, începu să taie. Două ore mai târziu, când lăsă jos din mână acul şi aţa, Jenny se văzu cu o rochie de seară cu umerii goi, fără bretele, mai elegantă decât orice rochie scumpă pe care ar fi găsit-o la Sydney.

O lipi de ea şi se privi din nou în oglindă, dar îşi dădu seama că încă mai avea ceva de făcut pentru ca vestimentaţia pentru petrecere să fie fără cusur. După câteva minute îşi legă la gât un şnur de mătase verde pe care cususe trandafirii stropiţi acum cu o pulbere aurie, care se odihneau între curba delicată a gâtului şi umeri.

Jenny se privi uimită de transformare, apoi îşi spuse, chicotind mulţumită:

— Ei bine, Cenuşăreaso, chiar ai să mergi la bal acum. Şi nu oricum!

Jenny se trezi şi începu să se pregătească înainte de răsăritul soarelui. Făcu un duş şi se spălă pe cap, îşi puse pantaloni de bumbac şi o cămaşă brodată şi îşi lăcui unghiile. Nu avea bijuterii multe – se opri la o pereche de cerceii de argint şi la medalionul dăruit de Peter, de care nu se despărţea niciodată. Se privi în oglindă cu ochi critici şi se simţi dintr-o dată uşor emoţionată. Trecuseră ani buni de când nu mai fusese la o

petrecere câmpenească şi nu ştia dacă era pe de-a-ntregul pregătită – dar acum orice îndoială venea prea târziu. Trebuia să meargă.

Ripper veni după ea trist şi asistă la ordinea făcută de Jenny în camera ei şi la pregătirea rucsacului. O urmă apoi afară, până la camionetă, şi se aşeză deznădăjduit la picioarele ei când Jenny aşeză pe scaunul din dreapta rochia îmbrăcată cu o husă. Îşi dădea seama că se petrecea ceva la care el nu avea să ia parte.

Jenny îl mai luă o dată în braţe pentru un ultim răsfăţ. Pe durata week-end-ului, Ripper avea să fie dus înapoi la cuştile clinilor şi îi va duce dorul. Nu rezistă tristeţii din ochii căprui, aşa că după o scurtă ezitare, cedă.

— Hai cu mine, păcătosule. Urcă înainte să te vadă careva. Şi-i dădu drumul în camionetă, avertizându-l. Dar ai grijă: dacă latri măcar o dată, te las acasă.

Ripper dădu bucuros din coadă, părând să fi înţeles avertismentul. Jenny urcă şi ea şi porni motorul. În partea cealaltă a curţii îl zări pe Brett înconjurat de mai mulţi cai pe care îi ţinea în frâu.

— Ripper, treci imediat pe podea, murmură ea. O să dăm amândoi de necaz dacă te prinde aici.

Cei doi bărbaţi care rămăseseră la Churinga făcură semne de rămas-bun convoiului de cai şi camionete. Jenny se alătură şirului la prima poartă şi îşi dădu seama că o aştepta o călătorie destul de anevoioasă. Drumul până la Kurrajong era plin de gropi, iar praful stârnit de celelalte maşini se ridica deja într-un nor gros şi i se lipi de pielea

umedă, făcând-o să nu se simtă bine. Greşise când alesese să se îmbrace cu haine curate.

Timp de cinci ore înghiţi o grămadă de praf şi nu văzu altceva decât bărbaţii din spatele camionetei care mergea înaintea ei. Cu cât trecea timpul, oamenii deveneau tot mai vorbăreţi şi mai veseli, fiindcă berea deja începuse să curgă şi, după cât de dezordonat mergeau cele trei camionete din faţă, era clar că nici şoferii nu se dăduseră în lături.

Intrarea principală la Kurrajong se făcea printr-o poartă din fier, proaspăt vopsită, pe sub un arc masiv ce-i domina pe toţi cei care treceau pe dedesubt cu o emblemă deasupra. Era o primire impresionantă, însă uimirea cea mare se produse abia la ivirea casei.

Veranda colonială şi balconul în spatele căruia se înălţa zidul de cărămidă, stâlpii pe care se împleteau bougainvillaea şi alte flori exotice, multicolore, confereau casei un stil aparte şi frumuseţe. Grădinile luxuriante şi grandoarea mută a domeniului emanau bogăţie şi putere – dar mai ales încredere în însemnătatea a tot ceea ce reprezenta Kurrajong. Totul era întocmai ca în descrierea Matildei şi Jenny avu sentimentul că trăieşte aceeaşi stânjeneală. Îşi aminti însă curajul şi demnitatea cu care Matilda îşi apărase pământul chiar aici, pe proprietatea aceasta imensă şi înţelese că nu avea de ce să se simtă stânjenită. Ce se întâmplase ţinea de trecut. Ea trăia acum alte timpuri – o vreme în care lucrurile trebuia lămurite –, o şansă pentru cei de la Churinga şi Kurrajong să îngroape securea

războiului.

— Eşti uimită? o întrebă Brett, aplecându-se puţin în şa.

— Poate nu atât de mult cât ar trebui, râse Jenny. Însă este impresionant, într-adevăr.

— Du-te la conac. Eu trebuie să am grijă de cai.

— Cum, nu vii şi tu?

Gândul că va da ochii singură cu toţi străinii aceia o cam speria.

Brett clătină din cap şi zâmbi.

— Eu nu sunt decât un angajat, aşa că o să fiu găzduit într-o cabană. Dar ne vedem mai târziu.

Şi-atunci îl văzu pe Ripper care, auzindu-i vocea, ieşi repede din ascunzătoare.

— Parcă ţi-am spus să-l laşi acasă.

Jenny luă căţelul în poală.

— Stai liniştit că n-o să păţească nimic. Poate dormi în camionetă. Pur şi simplu nu m-a răbdat inima să-l las.

— Ce ţi-e şi cu femeile astea, pufni Brett şi porni cu caii spre ţarc.

Jenny nu mai avu vreme să riposteze. Andrew Squires cobora treptele largi ale verandei în întâmpinarea ei. Era, fără îndoială, un bărbat care arăta bine, recunoscu Jenny, şi se vedea că are mare încredere în el însuşi. Dar era un mincinos şi un şarlatan şi ea ar fi vrut să-i evite compania.

Bărbatul îi zâmbi curtenitor şi-i strânse mâna cu căldură.

— Bună dimineaţa, doamnă Sanders. Ce plăcere să vă întâlnesc din nou!

Jenny îi zâmbi la rândul ei. Îi era cald, se

simţea murdară şi îi ardea gâtul de sete – iar înfăţişarea perfectă a lui Squires o irita. Cum de putea rămâne curat în tot praful ăsta?

— Aveţi o locuinţă încântătoare, zise ea politicos.

— Mă bucur că vă place, răspunse Squires, luând din camionetă bagajele şi rochia. Sper să-mi îngăduiţi la un moment dat să vă arăt şi împrejurimile.

Şi preţ de câteva clipe îi susţinu privirea cu ochii lui azurii, după care se întoarse către camionetă, de unde apăru Ripper.

— Salutare! Ia te uită, se pare că avem un pasager clandestin.

Tensiunea scăzu şi Jenny începu să râdă.

— A insistat să vină şi el. Dar poate să doarmă aici, înăuntru, şi promit că nu va sta în calea nimănui.

Andrew îl mângâie pe cap şi Ripper dădu bucuros din coadă.

— Nu vă faceţi griji. Din moment ce ştie cum să se poarte în casă, este bine venit.

Jenny începea să-şi schimbe părerea despre Andrew. Nu putea să fie atât de rău dacă îl plăcea pe Ripper. Cine ştie, poate că întâlnirea cu clanul Squires nu avea să fie atât de înspăimântătoare cum crezuse. Îl urmă în sus, pe trepte, şi intrară în hol pe eleganta uşă a conacului.

Părea să fi păşit într-o altă lume. Podelele erau acoperite cu covoare persane, iar pereţii împodobiţi cu tablouri în rame aurite şi cu oglinzi. Pe mesele perfect lăcuite se aflau vaze de cristal pline cu flori, trofee de argint şi porţelanuri vechi,

de valoare. Jenny se opri sub un candelabru splendid, căci simţul ei estetic aprecie strălucirea curcubeului împrăştiat de lacrimile de cristal pe ziduri şi pe tavan.

— Bunicul meu l-a adus cu mulţi ani în urmă din călătoria pe care a făcut-o la Veneţia. Este ca o bijuterie de familie, se mândri Andrew.

— Nu mi-ar plăcea să răspund de curăţarea lui, remarcă Jenny.

— Avem servitori care se ocupă cu aşa ceva, o lămuri Andrew. Haideţi să vă arăt camera în care veţi sta.

— Nu aveţi servitori care să facă şi treaba asta?

Tonul ei fu destul de sarcastic, chiar dacă atenuat de un zâmbet.

Squires o privi solemn.

— Ba da. Dar pentru că aceasta este prima vizită pe care o faceţi la Kurrajong, m-am gândit că aţi aprecia o primire făcută de gazde personal.

Jenny se uită în altă parte, ruşinată de propria afurisenie, şi îl urmă repede pe scară.

— Va veni o menajeră să vă ajute să despachetaţi, îi zise Andrew, lăsându-i pe pat bagajele şi rochia. Baia este acolo. Când sunteţi gata, coborâţi în sufragerie ca să-i cunoaşteţi pe toţi membrii familiei şi pe ceilalţi invitaţi. Cred că vă imaginaţi cât sunt de curioşi cu toţii să o cunoască pe noua proprietară de la Churinga.

Şi îi zâmbi cu căldură, ceea ce îi sporea frumuseţea trăsăturilor. Dacă Jenny nu ar fi cunoscut şi latura cealaltă a firii lui, ar fi fost tentată să creadă că omul din faţa ei ar putea fi o

companie plăcută. Îi mulţumi şi aşteptă să-l vadă ieşit din cameră înainte de a se apleca pentru a-l mângâia pe Ripper.

— E puţin diferit de cum îl ştiam noi, nu-i aşa, băiete?

Jenny admiră brocartul de culoarea cafelei cu lapte de la fereastră şi din jurul patului încadrat de patru stâlpi de lemn. Pe podeaua lăcuită era întins un covor deschis la culoare, într-o perfectă armonie cu strălucirea mobilierului victorian. Străbătu camera şi se opri lângă măsuţa de toaletă, cercetând atent gama de sticluţe de cristal cu parfumuri dintre cele mai fine, şi săpunurile cât un boboc de trandafir dintr-un bol Wedgwood. Balmain, Chanel, Dior. Gazdelor ei le plăcea să facă risipă de generozitate, însă Jenny se întrebă dacă nu cumva primirea atât de somptuoasă ascundea un anume plan.

Gândul la Churinga, la podelele ei aspre şi la mobilierul simplu o determină să socotească exagerată toată această opulenţă şi, pentru prima oară i se făcu dor de locul acela încântător şi familiar. Îşi dădu brusc seama că Churinga devenise pentru ea „acasă”. Casa din Sydney i se părea acum prea depărtată. Tânjea să se întoarcă mai repede în simplitatea rustică a locului pe care îl moştenise.

O bătaie uşoară în uşă îi întrerupse gândurile şi, când se întoarse, Jenny întâlni o pereche de ochi negri care o priveau cu bunătate. Fata care aştepta în prag era negresă şi pe sub şorţul scrobit purta o rochie de bumbac în alb şi albastru. Era desculţă şi-i zâmbi prietenoasă.

— Bine-aţi venit, domniţă. Să vă ajut la despachetat, da?

Jenny îi zâmbi.

— O să fac eu asta mai târziu.

Zâmbetul se topi într-o clipă de pe chipul fetei şi se apropie târând picioarele şi privind-o nedumerită pe Jenny printre gene.

— Stăpânul mi-a zis să vă ajut.

Jenny observă tulburarea fetei şi primi. Nu avea rost să încerce să dea peste cap sistemul, dar a lăsa o menajeră să-i despacheteze bagajele i se părea prea mult.

Fata dădu zor prin cameră aşezând în sertare lenjeria intimă a lui Jenny şi agăţându-i rochia în dulap, după care făcu semn spre hainele ei cu care călătorise pe drum.

— Să le spăl şi pe astea, nu?

Jenny se încruntă.

— Nu este timp. Curând va trebui să cobor.

Fata dădu din cap, îndărătnică.

— Este destul timp. Daţi-mi-le să le spăl.

Jenny ridică din umeri şi capitulă. Îşi scoase hainele.

— Cum te cheamă?

— Jasmine, domniţă.

Şi fata făcu hainele grămadă, apoi ieşi repede pe uşă.

Jenny oftă şi intră în baie. Cum nu mai avea altceva cu care să se îmbrace, putea să-şi îngăduie o baie bună înainte să coboare la întâlnirea cu familia Squires şi cu invitaţii ei.

Rămase în prag mută de uimire. Era atâta risipă de lux acolo, încât s-ar fi potrivit într-o casă

de toleranţă. Robinetele de aur aveau formă de delfini, iar faianţa italienească era pictată de mână. Într-un colţ se afla o statuetă din alabastru, reprezentând pe Venus din Milo, înconjurată de mai multe sticluţe cu săruri de baie. Pe o bară din aluminiu erau împăturite prosoape groase şi pufoase, iar lămpile din cristal aruncau străluciri blânde asupra halatului de mătase care aştepta în budoarul stil Ludovic XVI. Era limpede că locuitorii de la Kurrajong nu făceau baie cu apă mocirloasă!

Cu apa clipocind până la urechi, Jenny închise ochii şi se odihni lăsând capul pe perniţa aşezată exact la locul potrivit. De fapt, totul depăşea măsura, dar ea era hotărâtă să profite de situaţie şi să se răsfeţe.

Nu avea habar cât lenevise în cadă, însă când deschise ochii apa începuse să se răcească. Fără tragere de inimă, Jenny ieşi din cadă şi se înfăşură într-un prosop, aruncând o privire spre sticluţele cu cremă şi alte balsamuri pentru piele aliniate sub aceeaşi generoasă Venus. Nu avea timp să încerce nimic din tot ce se afla acolo – era deja în întârziere.

Jasmine făcuse minunea: pantalonii fuseseră bine periaţi şi călcaţi şi bluza spălată. Cum de reuşise să facă totul atât de repede era o enigmă, însă Jenny nu mai avea timp să se minuneze; se uită la ceas şi se îngrozi: trecuse o oră fără ca ea să-şi fi dat seama.

În vreme ce se îmbrăca, se ruja şi se dădea cu rimei, auzi maşini oprindu-se pe aleea din faţa casei, apoi voci şi murmur de oameni care se

salută unii pe alţii. Şovăi. Ea era o străină – subiectul curiozităţii şi speculaţiilor de tot felul. Trebuia să apeleze la tot curajul ei.

Se uită în oglindă şi îşi aminti prima ei expoziţie. Avusese emoţii şi în ziua aceea, însă reuşise să le ascundă adoptând o atitudine de artist şi îşi jucase rolul până când se simţise la largul ei. Astăzi nu putea fi altfel – numai că în loc de artistă, astăzi trebuia să fie stăpâna unei moşii. Era văduva bogată venită din oraş căreia nu-i erau străine asemenea reuniuni. Respiră adânc.

— Dacă o scot la capăt şi de data asta, murmură ea, cred că o să mă apuc serios de teatru.

Văzând că Jenny se îndreaptă spre uşă, Ripper scânci şi o privi galeş.

— Să stai cuminte, îi ordonă ea. Te scot afară mai târziu.

Ajunsă în capul scărilor, îşi dădu seama unde se află sufrageria după direcţia din care veneau vocile. Inima îi bubuia în piept şi îşi dori să-l fi avut pe Brett alături de ea.

Trase adânc aer în piept, îndreptă umerii şi începu să coboare. Cortina se ridicase. Era vremea să înceapă primul act.

Prin uşile deschise apăru un bărbat de vreo şaizeci de ani care se opri să o aştepte în dreptul scărilor. Zâmbea curtenitor şi avea o înfăţişare plăcută. O învălui pe Jenny cu o privire admirativă şi-i întinse mâna, dând de înţeles că era încă unul dintre fiii lui Squires.

— Ce plăcere să te cunosc, doamnă Sanders. În sfârşit! Eu sunt Charlie. Pot să-ţi spun Jenny?

Jenny simţi îndată o reală simpatie faţă de el. Nu era de mirare că Matilda îl plăcuse – vedea şi de ce.

— Sigur că da. Şi mie îmi pare bine să te cunosc, Charlie.

Squires îi luă mâna şi i-o trecu pe braţul lui.

— Acum să intrăm în cuşca leilor. Eu zic să isprăveşti repede cu ei şi-apoi să ne aşezăm undeva şi să bem o sticlă cu şampanie. Eşti pregătită să-l întâlneşti pe tata?

Jenny îi zâmbi la rândul ei.

— Numai dacă-mi promiţi că nu mă laşi singură în arenă.

Charlie o privi gânditor.

— Eşti prea dulce ca să te pot lăsa undeva, o tachină el. Cred că noi doi o să ne înţelegem de minune.

Se lăsă condusă printre oaspeţi. Deşi nu-i scăpau privirile insistente şi murmurele de uimire ale persoanelor pe lângă care treceau, atenţia lui Jenny era concentrată asupra bătrânului din scaunul cu rotile.

Ethan era alb la faţă, avea nasul coroiat şi ochii aproape incolori sub pleoapele moi. Mâinile noduroase şi cu vene proeminente stăteau nemişcate pe pătura care îi acoperea genunchii. Privirea care o iscodi era ascuţită, inteligentă şi cunoscătoare.

— Îmi aminteşti de Matilda, zise el tare în liniştea care se lăsase. Mă întreb dacă eşti la fel de arţăgoasă.

— Numai dacă sunt provocată, domnule Squires, explică ea pe acelaşi ton, susţinându-i

privirea.

Actriţa din ea o ajută să-şi ascundă şocul arborând o atitudine semeaţă.

Ethan pufni şi se uită spre Charlie.

— Să fii atent la femeia asta, fiule. Dacă seamănă cât de puţin cu predecesoarea ei, nu m-ar mira să te gonească de la Churinga cu un glonţ în spate.

După care râse dispreţuitor, dar îl întrerupse un acces de tuse.

Printre cei adunaţi acolo îşi făcu loc o femeie slăbuţă, elegantă, care îi ajută bătrânului să bea dintr-un pahar cu apă. Îi aruncă lui Charlie o privire dojenitoare.

— Ţi-am spus să nu-l inciţi. Ştii bine că nu trebuie provocat.

Charlie îi prinse braţul lui Jenny ca pentru a se apăra de o acuză nedreaptă.

— Tata nu are nevoie să fie provocat. Nu face decât să se amuze aşa cum face de obicei.

Femeia ridică ochii deznădăjduită şi oftă:

— Iertaţi-mă, doamnă Sanders. Cred că ne consideraţi necivilizaţi.

Îi întinse o mână foarte îngrijită pe care străluceau diamante:

— Eu sunt Helen Squires. Soţia lui James, fratele lui Charlie.

— Jenny.

Îi răspunse cu un zâmbet la fel de prietenos şi cu o strângere fermă de mână, bucuroasă să o urmeze pe femeia mai în vârstă ca să se retragă deoparte.

— De când a aflat de sosirea ta abia aşteaptă

o înfruntare, îi mărturisi Helen. Charlie ar fi trebuit să te prevină cât este de nepoliticos. Îmi pare rău dacă te-a jignit, dar o dată pornit nu-l poţi opri.

— Nu e nimic, îi răspunse Jenny zâmbind, însă dincolo de politeţea de faţadă era încă tulburată din pricina şocului.

— Să sperăm că se va linişti suficient ca să-mi povestească şi mie din trecutul Churingăi.

Observă un mesaj tacit între frate şi cumnată, dar înainte să mai poată adăuga ceva, Charlie o luă de braţ şi o conduse să-i prezinte pe ceilalţi oaspeţi.

— O să ai destul timp să stai de vorbă cu tata, însă acum cred că ar fi bine să-l lăsăm să fiarbă la foc mic, îi şopti el. Hai să continuăm cu prezentările.

Jenny strânse o mulţime de mâini şi zâmbi binevoitor, încerca să-şi amintească nume şi legături de rudenie, răspunzând mereu la aceleaşi întrebări şi spunând aceleaşi banalităţi. Se simţea dezgolită de privirile curioase ale invitaţilor şi se bucură când Charlie o trase în cele din urmă afară, pe verandă, la o gustare. Sorbi şampania rece şi se strădui să se liniştească atunci când o slujnică veni şi-i aşeză în faţă o farfurie cu omletă pufoasă. A

— Te-am cam chinuit, nu? Să ştii că-mi pare rău. Însă te-ai descurcat lăudabil, mai ales cu tata.

Jenny se uită la el.

— Charlie, e foarte ciudat ce mi-a spus el. Ce Dumnezeu a vrut să spună?

El ridică din umeri şi sorbi din şampanie.

— Aiureli de om bătrân. Nu-l lua în seamă.

— Mie mi s-a părut că a avut o ţintă, îl contrazise Jenny, îngândurată.

Charlie se concentră o vreme.

— Cred că a văzut în tine ceva din dorinţa Matildei de a fi independentă. Licărirea aceea de încăpăţânare – privirea orgolioasă care făgăduieşte război oricui îndrăzneşte să te provoace.

Apoi se întoarse spre ea şi-i zâmbi.

— Replica ta scurtă şi promptă l-a făcut să vadă imediat asemănarea. Am cunoscut-o şi eu cândva şi amintirea ei este greu de uitat. Ar trebui să fii măgulită.

Jenny stătu puţin pe gânduri.

— Da, sunt măgulită.

Voia să-l întrebe de ce a încheiat atât de brusc prietenia lui cu Matilda, dar se hotărî să-l cunoască mai bine înainte să deschidă subiectul. El nu avea de unde să ştie de existenţa jurnalelor şi poate că era mai înţelept să păstreze secretul.

Charlie lăsă şervetul deoparte, se rezemă de pernele fotoliului de nuiele şi-i spuse vesel:

— Se pare că anul acesta s-a strâns aici toată lumea din New South Wales. Dar nu cred că trebuie să-ţi amintesc pentru cine au venit. Două luni de bârfe şi suspiciuni le-au aţâţat curiozitatea.

— În curând nu o să mai fiu o noutate pentru nimeni.

Se uită apoi către ţarcuri, unde îl văzu pe Brett în mijlocul altor bărbaţi, sprijiniţi cu toţii de gard. Două luni. I se părea că trecuseră repede. Dar acum se apropia iarna, iar ea trebuia să ia cât

mai repede o hotărâre în privinţa Churingăi.

— Pe un dolar că nu va fi aşa.

— Nu merită atât, îi răspunse Jenny. Când începe parada?

Charlie se uită la ceasul de la mână.

— Cam în două ore. Ar fi bine să-i urnim pe toţi din loc. Mi-ar face mare plăcere să-mi dai voie să te conduc, cu maşina mea.

O făcu să zâmbească această curtoazie atât de formală şi privi înainte, în curte. Ar fi preferat să meargă cu Brett şi cu oamenii de la Churinga, dar ei păreau să-şi fi făcut propriile aranjamente, căci porniră toţi către camionete.

— Îţi mulţumesc, Charlie, zise în cele din urmă. Aş fi onorată.

Monumentul eroilor se afla la capătul unui drum plin de praf, undeva la periferia orăşelului Wallaby Flats. Jenny, însă, în maşina cu aer condiţionat a lui Charlie era ferită şi de praf, şi de căldura sufocantă. Se uita pe geam la mulţimile aliniate în stradă, întrebându-se de unde veniseră atâţia oameni. Erau crescători de vite, mocani, tunzători de oi, argaţi şi negustori. Fermieri înstăriţi şi scăpătaţi, unii conducând maşini, alţii călare. Lucrători nomazi în căruţele lor prăfuite, din care se auzea zăngănitul oalelor şi al tigăilor. Femei îmbrăcate în rochii de bumbac albe, strălucitoare, cu pălării multicolore ţineau de mână copiii mici; bărbaţii se aliniaseră în rând, îmbrăcaţi în uniformă, cu medaliile bine lustruite, pe cap cu pălării moi, cu boruri late trase semeţ peste sprâncenele încruntate. Mişcarea, freamătul acela al mulţimii pe fundalul pământului stacojiu

şi al cerului străbătut de nori albi, oferea un adevărat caleidoscop. Jenny îşi dorea să-şi fi adus caietul de schiţe.

Charlie parcă maşina alături de celelalte ale familiei, apoi porniră agale să se alăture mulţimii de pe stradă. Jenny încercă să-l descopere pe Brett în mulţimea şi zarva aceea, însă fără succes. Apoi, tânguirea înăbuşită a unui cimpoi îi atrase atenţia că parada începuse.

În urma fanfarei din Wallaby Flats veneau caii, cu clinchetul harnaşamentului lor. Zeci de perechi de cizme stârneau şi ridicau praful. Un val de patriotism cuprinse întreaga mulţime când prin faţa ei trecură către monumentul eroilor trei generaţii de soldaţi. Erau figuri pe care Jenny le recunoscu, figuri cu privirea aţintită înainte, cu bărbiile ridicate, sugerând mândria soldaţilor, cu medalii strălucitoare care se legănau în ritmul marşului – figurile unor bărbaţi care plecau călare cu oile pe pământul Churingăi şi pe care Jenny nu-i crezuse atât de vârstnici ca să fi luat parte la război.

Oficialităţile oraşului, în toată splendoarea lor, aşteptau sosirea paradei. Apoi, un preot cu sutana umflată de vânt, începu slujba. Se intonară cu un entuziasm febril vechi imnuri îndrăgite de comunitate, şi Jenny se lăsă furată de elanul patriotic. Şi când pe lespezile de piatră se aşezară coroane de maci sângerii, şi când un soldat mult prea tânăr începu să intoneze stingerea, simţi că lacrimile îi înţeapă ochii. Iar când trista notă finală se stinse, mulţimea întreagă lăsă să-i scape un suspin înfiorat.

— Acum începe distracţia, spuse Charlie, făcând semn către cârciuma la uşa căreia era deja înghesuială.

— Multe capete vor suferi durere la noapte.

Jenny se uită la el şi toată tristeţea momentului fu uitată în faţa zâmbetului voios al lui Charlie.

— Şi acum?

— Acum ne întoarcem la Kurrajong, răspunse el scurt, înainte ca toţi să se repeadă la cele mai bune locuri pentru picnic.

Undele râului sclipeau în soare. Până să ajungă Charlie şi Jenny, la umbra copacilor se instalaseră deja o mulţime de pături şi coşuri pentru picnic. Copiii se scăldau în apa răcoroasă şi jucau fotbal în iarbă. Fuseseră instalate o mulţime de gherete viu colorate şi toate erau asaltate de muşterii. Erau şi jongleri, şi scuipători de foc, boxeri, cucoane grase şi bărboase, fuseseră aduse un carusel, dar şi bărci care se legănau pe râu.

— Jenny, eu sunt gazdă şi mai am multe de făcut, îi spuse Charlie. Dacă ai vrea, aş putea vorbi cu cineva să-ţi ţină companie.

Jenny clătină din cap.

— Mergi şi fă-ți treaba. Îmi face chiar plăcere să descopăr totul singură.

Charlie o mai privi o clipă, după care plecă. Cu toate că îi plăcea compania lui, Jenny se bucură că mai avea şi altele de făcut. Abia aştepta să se plimbe singură, să mănânce vată de zahăr şi mere în caramel. Zarva şi miresmele târgului câmpenesc îi amintiră de copilăria petrecută la Waluna.

Îşi făcu loc printre coşurile de picnic şi răspunse binevoitor la saluturile vesele. Toată lumea părea să ştie cine este ea, dar, spre norocul ei, puţini se opriră să stea de vorbă. Trecu pe lângă cortul unde se servea bere. Era plin de lume şi grămada de sticle goale de-afară creştea văzând cu ochii. Undeva în spatele cortului se încinsese o ceartă destul de aprinsă, însă după câteva minute cei doi protagonişti se luară la braţ şi începură să cânte un vechi cântec de-al păstorilor.

Jenny trecu mai departe, bucurându-se de gustul bun al vatei de zahăr şi se întrebă pe unde ar putea fi Brett.

În cele din urmă îl zări într-o mulţime care se strânsese în jurul ringului de box. După ce-şi făcu loc printre spectatori, Jenny se opri brusc. Brett era cu Lorraine. Se ţineau de braţ şi el părea mulţumit. Le stătea bine împreună şi erau la fel de apropiaţi ca orice cuplu care se bucura de o zi de petrecere.

Jenny făcu repede cale întoarsă, înainte să o vadă ei. Ziua nu-i mai păru la fel de frumoasă.

15

Când ridică privirea, Brett zări figura înmărmurită a lui Jenny înainte ca ea să se întoarcă şi să plece. Când îşi dădu seama cum trebuie să fi văzut eu lucrurile, simţi că se prăbuşeşte cerul şi se depărtă de Lorraine. Fata se agăţase de el doar cu câteva momente înainte, dar, vrând să evite o scenă, el căuta un moment prielnic să scape.

— Ar fi bine să plec, mormăi Brett. Trebuie să am grijă de cai.

— Credeam că mergem împreună la picnic, se îmbufnă Lorraine. Am pregătit totul sub copaci, chiar lângă apă.

— Lorraine, nu pot să mănânc înainte de curse.

Nu-i scăpă îndârjirea din ochii fetei.

— Şi-apoi, le-am promis fraţilor Squires că o să ciocnesc un pahar cu ei.

— Cred că mai degrabă i-ai promis duduii Sandres, îl luă ea peste picior. Brett Wilson, ai grijă că te faci de râs. Femeile ca ea nu caută decât bani. Pariez că s-a încurcat deja cu Charlie ăla.

— Nu-i judeca pe ceilalţi după standardele tale, Lorraine, replică Brett, mânios.

— Ticălosule! îl repezi ea. Nu ştiu ce-oi fi văzut la tine. Dar dacă-ţi închipui că ai dat lovitura cu duduia aia, atunci să ştii că te înşeli. Ea este de-a lor. Face parte dintre bogătani – iar tu nu eşti decât un amărât de angajat.

Şi-i întoarse spatele plecând furioasă de acolo, cu tocurile ei înalte afundându-se în iarbă.

Brett îi urmări retragerea, înţepat de vorbele ei şi făcând un efort să nu creadă ce spusese ea. Pentru că el era convins că Jenny era deosebită de toţi bogătanii din lumea celor ca Squires. Fără îndoială că pe ea nu o vor influenţa nici banii, nici puterea, ci îşi va decide singură viitorul. Îşi făcu loc printre oamenii adunaţi acolo şi porni către zona rezervată picnicului la Kurrajong.

Dar când văzu grupul numeros, ezită. Era o

scenă interesantă – una la care s-ar fi simţit stânjenit să participe. Vorbele lui Lorraine îi răsunară în urechi când o zări pe Jenny stând veselă de vorbă cu Charlie Squires. Ori de câte ori Squires se apleca spre ea, figura ei exprima voie bună. Părea să se simtă bine şi primea bucuroasă toată atenţia lui, fără să trădeze vreo urmă de stinghereală în bogăţia de care era înconjurată.

Sub sălcii, pe iarbă fuseseră întinse pături. La umbră se zăreau mese şi scaune, feţele de masă strălucitor de albe fiind acoperite cu argintăria încă şi mai scânteietoare. Femeile de la Kurrajong erau deosebit de elegante, îmbrăcate cu rochii fine de vară, cu pălării cu boruri largi şi sorbind delicat şampanie din pahare lungi de cristal; râdeau şi se întreţineau cu oaspeţii. Bătrânul Squires stătea de vorbă cu alţi invitaţi, adăpostit la umbra unei umbrele mari, deasupra capului său înălţându-se ca un linţoliu fumul trabucului; dădea tot timpul ordine şi avea grijă să-şi domine auditoriul. Ca de obicei, Helen era în preajmă, jucând după cum îi cânta răutatea bătrânului, în vreme ce James, soţul ei, servea băuturi oaspeţilor.

Însă Brett se întoarse din nou către Jenny şi Charles. Păreau să se simtă bine împreună, îşi zise el. Deşi Charles era cu mai bine de patruzeci de ani mai în vârstă decât Jenny, ticălosul arăta încă foarte bine şi ştia cum să zăpăcească o femeie.

„Ticălosul mai e şi bogat”, adăugă Brett în sinea lui, amărât. „Îi poate oferi orice şi-ar dori ea – dar nu urmăreşte decât să pună mâna pe pământ.”

Brett făcu cale întoarsă înainte ca cei doi să-l zărească. Pentru el nu era niciun rol în scena pe care o urmărise şi s-ar fi simţit ca un intrus, cum de altfel şi era. Însă nu se îndura să plece, căci gândul că Jenny îi scăpa printre degete nu-i dădea pace. Acum, când ea văzuse ce viaţă plină de desfătări îi putea asigura un fermier bogat, ce-i putea oferi el, ce ea nu avea deja?

Jenny nu mai luase parte la niciun asemenea picnic. Se serveau aperitive şi salate, somoni întregi şi pui fripţi, caviar scânteind pe pat de gheaţă. O piramidă de fructe se înălţa triumfătoare în mijlocul mesei acoperite cu damasc alb şi argintărie şi cristaluri scânteietoare. Stăpânii de la Kurrajong erau maeştri în a-şi face oaspeţii să se simtă bine. Şi totuşi, cu toată ospitalitatea şi conversaţia politicoasă, Jenny simţea că lipsea ceva şi, urmărind relaţiile dintre membrii familiei pe parcursul week-end-ului, îşi dădu seama unde era hiba.

Avea în faţa ei o familie alcătuită din caractere diverse, care nu se prea agreau. Ethan Squires era patriarhul incontestabil care domnea peste această familie numeroasă, peste copii şi nepoţi, instrumentul de tortură fiind teama. Teama de a nu fi luat în seamă. Teama de a nu fi exclus din testament. Teama că averea Kurrajong-ului ar putea fi înstrăinată dacă nu se supuneau cuvântului lui. Ca mulţi alţi bătrâni, avea puterea de a-i controla cu ajutorul banului şi îşi exercita această putere cu plăcere.

Pe James îl iritase întotdeauna înverşunarea cu care bătrânul ţinea hăţurile la Kurrajong.

Charlie era o companie plăcută, însă frustrarea lui era evidentă, când vorbea despre planuri la Kurrajong, planuri ce nu puteau fi realizate cât timp trăia tatăl lui. Andrew părea să fie singurul căruia îi convenea viaţa de-acolo. Însă cu toate că era singurul care scăpase din ghearele bătrânului şi îşi făcuse o carieră în oraş, legăturile cu moşia erau încă strânse. Cu tot rafinamentul lui, şi el era supus supremaţiei tiranice a lui Ethan. Toate afacerile în care se implica Kurrajong treceau mai întâi prin biroul lui şi Jenny bănuia că Ethan deţinea, de fapt, controlul a tot ce mişca acolo.

Moleşită de mâncarea îmbelşugată şi vin, şi ameţită de căldură, se lăsă pe spate, rezemându-se de pernă şi închise ochii. Abia înţelegea frânturi din ce se vorbea în jurul ei şi, cum era străină printre cei de-acolo, nu putea lua parte la sporovăială femeilor.

— Măi să fie! Uite ce înţeleg eu prin pasărea paradisului.

Jenny deschise ochii, întrebându-se ce-o fi vrând să spună

Charlie. Rămase cu gura căscată.

— Diane! exclamă ea.

Charlie îşi luă privirea de la apariţia înveşmântată în caftan stacojiu şi se uită la Jenny cu luare-aminte.

— Cunoşti creatura aceea exotică?

Jenny zâmbi şi se ridică imediat.

— Ba bine că nu, răspunse ea. Nu-i aşa că-i o plăcere să o priveşti?

Nici nu avea nevoie să audă replica lui Charlie. Ştia prea bine că acesta era efectul pe

care îl avea Diane asupra bărbaţilor.

Jenny alergă spre prietena ei şi o îmbrăţişă, bucuroasă şi uluită în acelaşi timp.

— Dumnezeule, dar ce-i cu tine aici?

— Aşa îţi întâmpini tu prietena care străbate jumătate de ţară ca să ajungă la tine?

Diane râse şi făcu un pas înapoi, ţinând-o pe Jenny de mâini.

— Doamne, fetiţo, dar arăţi splendid. Se pare că viaţa asta în aer liber îţi prieşte.

Jenny se uită la caftanul roşiatic care nu se prea armoniza cu eşarfa portocalie pe care Diane o legase ca un pirat în jurul capului. La urechi i se legănau cercei grei de aur, iar la încheieturile mâinilor zângăneau nelipsitele brăţări. Fardul din jurul ochilor era strident, ca de obicei, în ciuda căldurii, iar parfumul pe care îl răspândea amintea de bazarurile arabe din Maroc.

— Văd că ai hotărât să te amesteci printre localnici, îi spuse Jenny.

Diane se uită în jur, zâmbind celor care le priveau.

— M-am gândit să le dau oierilor ăstora un adevărat subiect de discuţie, răspunse Diane cu graţie.

Jenny îl zări pe Charlie apropiindu-se de ele.

— Hai să plecăm de-aici, să putem sta de vorbă, îi zise repede prietenei sale.

Diane văzu încotro privise şi se trase într-o parte.

— Nici să nu te gândeşti. Nu plec nicăieri până când nu mi-i prezinţi pe toţi cei despre care mi-ai scris.

Şi se uită atent la Charlie.

— Acela nu e Brett, nu? Arată bine, dar e cam trecut.

— Potoleşte-te, o repezi Jenny în şoaptă. Acela este Charlie Squires.

Diane se holbă la ea.

— Nu Squires ticălosul?

— Nu, e fiul lui, murmură Jenny, în vreme ce Charlie se şi apropiase de ele.

Diane semăna cu un papagal strălucitor în mijlocul unor vrăbii când Charlie puse stăpânire pe ea şi o conduse înapoi, la picnic, ca să o prezinte şi celorlalţi. Se auzea de departe clinchetul metalic al brăţărilor ei când dădea mâna cu oaspeţii.

Primi un pahar cu şampanie. Zâmbea necontenit şi nepăsător la reacţia celorlalte femei care o priveau uluite.

Jenny o urmărea cu privirea, ştiind câtă plăcere îi făcea lui Diane să fie în centrul atenţiei. Întotdeauna fusese aşa şi se întreba dacă nu cumva faptul că fusese abandonată pe când era doar un copil era de vină pentru felul extravagant în care se îmbrăca şi pentru firea ei extravertită. Era hotărâtă să se facă remarcată, să nu fie ignorată niciodată sau înlăturată. Era felul în care înţelegea ea să se pună în valoare, să se apere de indiferenţa şi anonimatul de care suferise ca orfană.

Diane se desprinse în cele din urmă din cercul de admiratori şi, luându-şi prietena la braţ, porniră să se plimbe pe malul râului. Soarele se pregătea să apună şi o adiere mult aşteptată

începuse să răcorească pământul.

— Cum de m-ai găsit?

Era prima oară când Jenny reuşea să stea de vorbă numai cu ea.

— Am cumpărat o maşină veche de teren de la un prieten – tot artist – care abia s-a întors de pe coasta de vest. Expoziţia a mers realmente bine, dar m-a epuizat. Aveam nevoie să plec pentru o vreme, simţeam nevoia de spaţiu.

Şi începu să râdă.

— Şi ce spaţiu am găsit aici, Dumnezeule! Parcă nu se mai sfârşeşte. Nu credeam că o să ajung vreodată la Wallaby Flats, ca să nu mai spun de Churinga.

Jenny se uită la ea neîncrezătoare.

— Vrei să spui că ai condus atâta drum? Tu? Tu, care plăteşti imediat un taxi ca să te ducă până la magazin?

Diane ridică din umeri.

— Am mai făcut-o şi înainte, aşa că de ce aş fi dat înapoi acum?

— Diane, dar aveam optsprezece ani. Şi nu aveam minte. Când mă gândesc la cât am riscat conducând singure prin Europa şi Africa, mă trec fiori.

Diane strânse buzele şi îi aruncă o privire maliţioasă.

— Da, dar până la urmă ne-am distrat pe cinste, nu?

Jenny îşi aminti odaia umedă şi friguroasă în care locuiseră pe când se aflau în Earl’s Court, apoi aleile întunecate pe care trebuia să le străbată când sfârşeau programul la barul Soho.

Apoi se gândi la praful şi muştele din Africa şi la ochii întunecaţi şi primejdioşi ai arabilor pe care îi întâlniseră pe drumul către Marrakesh. Îşi aminti tovărăşia în care călătoriseră cu alţi australieni, la fel de săraci şi liberi, care plecaseră de-acasă în căutarea aventurii. Primejdia dădea farmec călătoriilor pe care le făceau. Ignoranţi şi naivi în chip sublim, îşi vedeau de drumul lor fără să se gândească prea mult. Cu toate acestea, în anul de după terminarea colegiului îşi făcuseră prieteni de nădejde, iar amintirile erau şi acum la fel de vii.

— Tot nu-mi vine să cred că eşti aici, spuse ea într-un târziu. Doamne, ce bine-mi pare să te văd din nou.

Diane o privi direct.

— Mi-am făcut griji pentru tine, din cauza asta a trebuit să vin. Scrisorile tale erau puţine şi la intervale mari de timp. Nu-mi spuneau mare lucru, dar aveam senzaţia că ceva nu e în regulă.

Jenny o îmbrăţişă drăgăstos.

— Nu s-a întâmplat absolut nimic. Doar că m-am lăsat furată de jurnalele alea şi de imaginaţia mea. Însă mi-am acordat spaţiul şi timpul necesare ca să-mi revin şi, destul de bizar aş zice, jurnalele m-au ajutat să văd că viaţa nu se sfârşeşte după o tragedie. Exemplul Matildei m-a făcut să-mi dau seama că e timpul să-mi văd mai departe de viaţa mea şi să las trecutul în urmă.

— Să înţeleg că ai de gând să te întorci la Sydney?

— Nu neapărat, răspunse Jenny prudent.

— Ezitarea asta are vreo legătură cu un anume Brett Wilson sau mă înşel eu?

Jenny simţi că i se urcă sângele în obraji.

— Nu fi caraghioasă. E aici cu prietena lui.

Diane o privi câteva clipe îngândurată, după care nu mai făcu niciun comentariu.

— Mi se pare că o să înceapă următoarea cursă, zise ea, când lumea începu să se strângă în jurul terenului marcat. Participă vreun personaj interesant?

Jenny ridică din umeri.

— Habar n-am, răspunse ea sincer. E cursa veteranilor, cea de dinainte de final.

Îşi făcură şi ele loc prin mulţime şi curând se văzură cuprinse de acelaşi entuziasm care îi anima şi pe ceilalţi spectatori ce priveau de pe margine pregătirile cailor şi călăreţilor. Caii păreau să simtă că se va petrece ceva şi începură să bată din copite, să fornăie şi să se înghiontească unii pe alţii, rânjind şi ciulind urechile.

Ca şi la celelalte curse din timpul sărbătorii, călăreţii erau bărbaţi care trăiau şi munceau acolo, în sălbăticie. Fermieri, mocani, tunzători şi administratori de fermă. Toţi erau îmbrăcaţi în culorile vii hotărâte de cei care îi sponsorizau şi cu un sac de dormit sau cu o pătură în spate.

În mulţime se lăsă dintr-o dată tăcerea. Caii şi călăreţii aşteptau încordaţi. Steagul care anunţa începutul cursei fâlfâi în aer. Apoi începu goana, într-o explozie de praf şi strigăte de încurajare.

Cursa se desfăşura de-a lungul unei fâşii înguste de pământ, apoi urma un deal, iar călăreţii trebuia să se strecoare printre copaci şi să ocolească cuiburile de termite. Mulţimea îi pierdu din ochi pe cei din faţă, însă, chiar după două zile

de întreceri entuziasmul lor nu scăzuse. Nu se mai săturau privind dâra de praf care plutea deasupra tufişurilor. Trecură minute lungi până apăru primul călăreţ dintre copaci şi începu să coboare dealul abrupt, întorcându-se în vale. Cu copitele abia atingând pământul argilos, înghiţind lacom aerul, caii ocoleau în viteză arborii de ceai, frământând pământul plin de gropi. Bărbaţii din şa ţineau frâiele strâns, îi loveau cu călcâiele şi se aplecau pe grumajii asudaţi, strigând îndemnuri în urechile ciulite. Se apropia linia de sosire şi nu putea fi decât un învingător.

Jenny şi Diane strigară şi se bucurară laolaltă cu toată lumea când câştigă un cioban de la Kurrajong.

— Măi să fie! Este mult mai palpitant decât Cupa Melbourne, zise Diane. Ce-ar fi să pariem şi noi la cursa următoare?

— E o idee grozavă, doamnelor. Dacă doriţi, mă ocup eu de asta.

Şi Charlie le zâmbi curtenitor şi zise:

— Jenny, bănuiesc că vei vrea să pariezi pe administratorul tău. Nu are prea multe şanse, dar se poate şi mai rău.

Jenny evită deliberat privirea pătrunzătoare a lui Diane şi-i dădu lui Charlie cinci dolari.

— De ce nu? Dar pariez că va ieşi pe primul loc, nu pe al doilea sau al treilea. La urma urmelor, poartă culorile Churingăi şi sunt sigură că ştie ce face.

— Dar de ce are puţine şanse? întrebă Diane, dându-i şi ea bani.

Charlie începu să râdă.

— Pentru că în ultimii trei ani tot el a câştigat. Însă Kurrajong are o armă secretă anul ăsta şi se pare că domnia lui Brett ca Rege al Dealului s-a sfârşit.

Privi spre un tânăr slăbuţ cu o figură vicleană, călare pe un nărăvaş cal bălţat.

— Dingo Fowley a obţinut deja nişte victorii anul ăsta în Queensland şi Victoria, şi pare să se acomodeze cu căldura. Aş zice că este cel mai bun călăreţ pe care l-am cunoscut.

Jenny îl urmări cu privirea până ce dispăru în mulţime, apoi se întoarse către Diane care o fixa.

— Aşadar, să-mi spui care este, o grăbi ea, nerăbdătoare. Vreau să văd ce afacere am făcut cu cei cinci dolari ai mei.

Jenny se uită spre linia de pornire. Brett era călare pe un cal roib şi purta stema Churingăi cusută în stilul tradiţional al băştinaşilor pe cămaşa verde cu fireturi aurii. Era frumos şi emana forţă aşa cum şedea în şa, domolindu-şi calul nărăvaş cu mâinile lui abile. Ochii li se întâlniră şi rămaseră aşa preţ de câteva clipe. Brett îi făcu un semn discret din ochi, ca într-o conspiraţie intimă care îi unea şi-i izola pe ei doi de restul lumii.

Diane scoase un mormăit din gât:

— Ăsta da secret care merită păstrat! Nu mă mai miră că nu ai avut vreme să-mi scrii.

Jenny simţi că roşise şi îşi luă ochii de la Brett.

— Diane, numai la nebunii te gândeşti, zise ea apăsat. Nimic mai fals. E prima oară când îl văd week-end-ul ăsta.

— Chiar aşa? murmură gânditoare prietena ei.

Se înălţă steagul pentru start şi Brett apucă ferm frâul. Stroller se mişca nervos sub el, dansând pe vârfurile picioarelor, aşteptând încordat îndemnul. Lângă el, calul bălţat al lui Dingo Fowley îl tot înghiontea şi nu-i dădea pace, însă Brett se concentră numai asupra drumului. Aflase despre Dingo şi despre şmecheriile lui, însă era hotărât să-l învingă. Avea o reputaţie pe care trebuia să o păstreze şi un trofeu de câştigat – iar mai ales acum, când Jenny îl privea purtând culorile ei, era mai important ca oricând să rămână Regele Dealului.

Se lăsă steagul şi Stroller ţâşni de pe linie o dată cu armăsarul lui Fowley. Traseul era brăzdat cu făgaşe şi foarte abrupt. La un moment dat, cizma lui Dingo izbi scara lui Brett, ameninţându-i echilibrul. Stroller mări pasul şi, la prima cotitură în vârful dealului, ţâşni înainte şi începu cursa sinuoasă printre tufişuri.

Efortul era tot mai mare pe măsură ce înaintau, căci ramurile arborilor se agăţau de ei de ambele părţi şi copitele tropoteau asurzitor pe pământ. Din ţărână se înălţau movile de termite înalte cât omul, solide baricade ce trebuia ocolite cu o repeziciune şi o siguranţă ce se dobândeau după ani lungi de experienţă în strângerea oilor.

Cai şi călăreţi, transpiraţi şi plini de praf, se apropiau de ieşirea la lumină dintre arbori şi tufe. Dingo nu-l slăbea deloc, călărea aproape lipit de grumazul calului său, îndemnându-l cu mâinile şi cu picioarele să alerge mai repede şi căutând să

izbească din nou piciorul lui Brett ca să-l scoată din scară.

Lumina soarelui li se păru orbitoare când ieşiră din umbra verde a copacilor şi începură să coboare de pe creastă. Lumea întreagă părea un caleidoscop de arşiţă şi praf, de bubuit de copite şi miros de sudoare. Când îl întoarse pe Stroller ca să înceapă coborârea abruptă, Brett ştia că Dingo era încă lângă el.

Copitele alunecară pe rocile argiloase, muşchii se încordară şi plămânii puternici se umplură cu aer pe când picioarele zvelte ale animalelor se căzneau să nu piardă echilibrul. Mâinile înşfăcară frâiele şi mai strâns, iar genunchii se strânseră şi se lipiră de coastele cailor. Praful şi sudoarea erau una, cum una erau calul şi călăreţul când ajunseră pe cel din urmă platou. Linia de sosire se vedea drept înainte, însă strigătele mulţimii nu se auzeau din cauza tropotului copitelor. Dingo încă era lângă el şi calul lui întindea botul spre Stroller.

Când steagul se lăsă anunţând încheierea cursei, mulţimea îi învălui cu toată bogăţia ei de culori şi urale. Caii se opriră brusc, alunecând şi derapând. Stroller întinse mai mult botul şi trecu primul linia de sosire.

— Te-ai descurcat bine, amice, îi strigă Dingo. Dar anul viitor n-o să mai fie la fel de uşor.

Brett îl întoarse pe Stroller şi se opri în faţa lui. Abia îşi putea stăpâni mânia şi îl apucă pe omuleţul cel slab de guler.

— Mai încearcă o dată şi crede-mă că ai să-ţi înghiţi dinţii, mârâi Brett.

Dingo se holbă la el cu o inocenţă prefăcută, batjocoritoare.

— Să încerc ce?

Brett îşi înfrână pornirea de a-l trage jos de pe cal şi de a-i zdrobi mutra. Îi văzu pe membrii familiei Squires apropiindu-se cu trofeul şi se abţinea să facă o scenă.

— Vechiul truc pentru a scoate cizma din scară, Dingo, şuieră printre dinţi. Măcar încearcă ceva original.

Mărunţelul pufni într-un râs cinic şi în cele din urmă Brett îl lăsă în pace.

— Ne vedem la anul. Dacă o să mai ai curajul.

Întoarse calul şi se pierdu printre admiratori.

Brett alunecă din şa când dădu drumul frâului şi simţi o lovitură în picioare. Întinse mâna să se sprijine de ceva şi observă că fusese prins între Stroller şi Lorraine. Fata îl înconjurase cu braţele şi îl înăbuşea cu sărutări.

— Grozav! exclamă ea. Ai fost nemaipomenit. Ştiam că tu o să câştigi.

Brett încercă să o dea la o parte, însă cu delicateţea nu puteai face faţă.

— Lorraine, se răsti la el. Potoleşte-te. Te dai în spectacol.

Lorraine privi peste umărul lui şi Brett îi surprinse strălucirea ochilor. Înainte să mai poată face ceva, Lorraine râse cu poftă şi-l sărută pe buze.

— Eroul meu!

Tonul ei era sarcastic, dar răsuna cu un fel de bucurie triumfătoare, iar când se desprinse de el, Brett înţelesese de ce.

Jenny era la o depărtare de câţiva paşi. După expresia ei când se întoarse în mulţime, era limpede că asistase la întreaga mascaradă.

Întinse braţele şi o ţinu pe Lorraine la distanţă.

— De ce faci asta? între noi nu mai e nimic, de ce nu încetezi?

— Nu se termină nimic până nu hotărăsc eu, i-o întoarse ea. Nu scapi atât de uşor de mine, Brett Wilson.

— Cine mai e şi paraşuta asta?

Ca de obicei, Diane trecea direct la obiect.

— Lorraine, îi răspunse Jenny scurt. Este prietena lui Brett.

Diane mormăi dezaprobator:

— Ce gusturi are! După care puse împăciuitoare palma răcoroasă pe mâna lui Jenny. Jen, eu nu mi-aş face prea multe griji. N-o să dureze.

— Dar cine-şi face griji? răspunse ea, încercând să pară nepăsătoare, însă tonul ei trăda deznădejdea care anulase strălucirea zilei. Îşi dorea să plece înapoi la Churinga.

— Jenny, tata vrea să oferi tu trofeul.

Se uită îngrozită la Charlie.

— De ce eu?

Charlie îi zâmbi binevoitor.

— Pentru că tu eşti proprietara fermei câştigătoare. Haide.

Se mai uită o dată disperată spre Diane, după care porni fără tragere de inimă către grupul în mijlocul căruia se afla Brett. Pe măsură ce înainta auzea comentariile şoptite în jurul ei şi îşi dădea

seama că era urmărită de zeci de priviri, însă ea nu vedea decât chipul îngâmfat al lui Lorraine care stătea alături de Brett.

Ethan ridică ochii spre ea din scaunul lui cu rotile.

— Felicitări, mârâi el. Norocul începătorului, desigur. Anul viitor trofeul o să se întoarcă la noi.

Jenny luă figurina ornamentată care reprezenta un cal ridicat pe picioarele de dinapoi şi se întoarse spre Brett. El privea încruntat când se depărta de Lorraine.

— Felicitări, îi spuse Jenny pe un ton glacial şi întoarse capul chiar când Brett era pe cale să o sărute pe obraz.

— Jenny, îi spuse el blând. Nu e ceea ce pare.

Ea se uită în ochii lui fără să clipească, citi în privirea aceea ceva care îi făcu inima să-i tresalte, apoi zări mâna posesivă a lui Lorraine pe braţul lui şi îşi dădu seama că se înşelase.

— Ne revedem înapoi la Churinga, domnule Wilson.

Când se întoarse la Diane şi la Charlie, în urechi îi răsunau încă chicotele lui Lorraine şi cu greu reuşi să întreţină o conversaţie politicoasă şi să bea şampanie, de parcă totul era în regulă. Însă nu era – da, ceva se întâmplase. Oare ce fel de joc începuse Brett? De ce mesajele pe care le trimiteau ’ ochii lui contraziceau faptele?

Ziua se sfârşi cu strângerea coşurilor pentru picnic şi cu demontarea chioşcurilor de la târgul de distracţii. Jenny se scuză faţă de Charlie şi de ceilalţi, aranjă ca unul dintre mocani să-i ducă acasă camioneta, iar ea urcă în maşina strident

colorată a lui Diane.

— Bine-ai venit la Trevor, îi spuse Diane, răsucind cheia în contact. Are tot confortul modern, inclusiv aer condiţionat.

Jenny se uită în spate. Un pat de campanie fusese întins pe jos, de acoperiş atârnau bucăţi de sarong, iar blocuri de desen şi şevaleturi erau îngrămădite lângă roţile de rezervă şi canistrele de apă.

— Parcă îmi aminteşte de ceva, spuse Jenny zâmbind.

Diane începu să râdă.

— Ai mare dreptate. Trevor ar putea fi fratele geamăn al lui Allan.

Jenny se rezemă de spătarul scaunului şi se uită pe geam la peisaj. Cu mulţi ani în urmă, Allan fusese maşina care le purtase prin Europa. O cumpăraseră la Earl’s Court, era vopsită în albastru, cu un val imens pe o parte, iar pe cealaltă cu soarele, luna şi stelele. Sus, pe capotă, era pictat steagul Australiei, iar uşile din spate fuseseră decorate cu floarea-soarelui, într-un galben strident. Trevor avea pictate pe ambele părţi limbi de foc, pe uşi – cranii, iar pe capotă, tot ca un blazon al morţii, simbolul substanţelor radioactive, într-adevăr, era o altă generaţie, însă mesajul era acelaşi.

— Mă întreb ce s-o fi întâmplat cu bietul nostru Allan.

Diane se concentra asupra drumului plin de hârtoape şi se străduia să nu piardă din ochi maşinile familiei Squires.

— Probabil că mai călătoreşte încă, zise ea pe

un ton uşor nostalgic. A fost o maşină de nădejde.

Continuară drumul în tăcere până când ajunseră în faţa conacului Kurrajong. Reacţia lui Diane o făcu pe Jenny să zâmbească.

— Ia te uită ce bogăţie! O minunăţie.

— Aşteaptă să vezi ce e înăuntru, o preveni Jenny.

Hellen le întâmpină în salon.

— Sper să nu vă deranjeze dacă veţi dormi împreună. Toată casa e plină.

Jenny şi Diane se priviră zâmbind.

— Stai liniştită, Helen. Pentru noi va fi ca în vremurile vechi.

Jenny îşi conduse prietena pe scări, apoi rămase în urmă, lăsând-o pe Diane să cerceteze singură camera.

— Măi să fie! Ai trecut de partea celor bogaţi şi celebri. În viaţa mea n-am văzut aşa ceva.

Apoi îl luă în braţe pe Ripper, voios nevoie-mare, şi dădu ocol camerei, atingând uimită ornamentele, sticluţele cu parfum, uitându-se curioasă în dulapuri şi sertare. Când intră în baie, lăsă să-i scape un strigăt de stupoare.

— Cine a făcut chestia asta trebuie împuşcat, zise ea râzând. Ai mai văzut vreodată o sculptură atât de jalnică? Biata Venus!

Jenny începu şi ea să râdă.

— Într-adevăr, arată oribil. Dar la fel ai arăta şi tu dacă n-ai avea altceva de făcut decât să stai aici degeaba toată ziua.

Diane se prăbuşi pe pat şi se întinse ca o pisică în razele soarelui care aproape asfinţise.

— E destul de diferit faţă de ce am avut noi

când eram mici, nu? Mă tot aştept să o văd pe sora Michael intrând pe uşă.

Jenny se cutremură.

— Nu-mi mai aduce aminte. Sper să nu mai văd niciodată nici locul, nici pe femeia aia.

Diane se ridică într-un cot, brusc serioasă.

— Trebuie să recunoaştem, totuşi, că a fost mai bine decât în unele case în care am fost plasate.

Jenny nu dorea să-şi reamintească coşmarul primului loc în care fusese găzduită. Nu voia să-şi amintească de pretinsul tată adoptiv care se strecurase într-o noapte în camera ei, apoi de scandalul monstruos care urmase când ea, ţipând, alergase la soţia lui. Nu o crezuse, îi spusese că minte şi că este o copilă rea şi răzbunătoare, după care fusese trimisă înapoi la Dajarra.

Maica stareţă o ascultase binevoitoare, pe când sora Michael şuierase printre dinţi că ar fi trebuit să tacă şi să rămână acolo, indiferent ce s-ar fi întâmplat. După acest incident, a trebuit să mai treacă un an înainte să-şi găsească refugiu la Waluna.

Jenny adoptă o atitudine senină, zâmbitoare.

— Vrei să faci baie? Mai sunt trei ore până începe dansul.

Jenny petrecu mult timp îmbrăcându-se, aranjându-se şi era aproape gata cu machiajul când Diane ieşi din baie. Îmbrăcase o rochie de un purpuriu închis în care străluceau fire argintii, foarte decoltată şi care lăsa să i se vadă – în toată splendoarea lor – picioarele lungi şi bronzate. Îşi strânsese părul negru în creştetul capului şi îl

prinsese cu piepteni de argint, lăsând două bucle delicate să-i încadreze figura. La urechi îi sclipeau cercei de ametist şi colierul asortat la gât.

— Un dar de despărţire de la Rufus, chicoti ea. Sunt drăguţe, nu?

Jenny se uită mâhnită la cerceii ei simpli şi la medalion.

— Mă faci să mă simt prost îmbrăcată, zise ea deznădăjduită.

— Nici pomeneală! Rochia asta e grozavă – nu-ţi mai trebuie decât cerceii mei de jad care să o pună şi mai bine în evidenţă, şi o pereche de pantofi ca lumea.

Şi Diane începu să scotocească în geanta ei cu de toate şi scoase triumfătoare cerceii.

Jenny admira felul în care verdele şi argintiul îi puneau atât de bine în valoare rochia, când se auzi un ciocănit în uşă şi în clipa următoare intră Helen.

— Am întârziat? întrebă Jenny, privind rochia neagră, elegantă, care lăsa să i se vadă umerii albi, şi perlele scumpe care îi împodobeau discret lobii urechilor şi gâtul.

Femeia – mai în vârstă decât cele două prietene – zâmbi.

— Deloc. Am vrut doar să profit de ocazie să stăm puţin de vorbă şi să mă asigur că nu vă lipseşte nimic.

Se uită la ele cu o reală plăcere.

— Sunteţi două fete tare drăguţe, remarcă ea oftând. Toţi bărbaţii vor dori să danseze cu voi.

Jenny se simţi absurd de stânjenită în faţa acestei femei atât de elegante şi rafinate, şi se uită

nervoasă la Diane.

— Nu cumva am exagerat îmbrăcându-ne astfel?

Helen începu să râdă.

— Nicidecum! Când altcândva vă puteţi îmbrăca elegant şi distra în locul ăsta?

Întinse mâna spre Jenny şi-i atinse rochia de culoarea mării.

— E frumoasă. Culoarea asta se reflectă straniu în ochii tăi.

Şi oftă din nou.

— Nu aş putea purta niciodată culoarea asta fără să arăt îngrozitor de ştearsă. Nu-mi place că am tenul atât de deschis.

Jenny se uită admirativ la părul platinat pe care Helen şi-l strânsese cu măiestrie la ceafa, lăsându-şi liber gâtul ca de porţelan.

— Eu nu aş reuşi în veci să fiu atât de elegantă. În plus, le-am invidiat întotdeauna pe blonde.

Helen puse mâna ei moale pe braţul lui Jenny.

— Ia te uită ce grup de admiratoare am format! Iar obiectul admiraţiei noastre suntem tot noi, adăugă ea, râzând cochet. Dar nu te superi dacă îţi dau un mic sfat?

Jenny înghiţi în sec şi se uită la Diane. Cu ce o fi greşit? Ce tabu încălcase?

— E vorba de încălţări, draga mea. Prea banale. Aşteaptă aici şi îţi aduc eu o pereche de pantofi de la mine.

Jenny şi Diane se uitară una la cealaltă când uşa se închise în urma ei.

— Şi cu degetul meu ce fac? şopti Jenny

îngrijorată. Dacă pantofii ei sunt prea înguşti, n-o să-i pot încălţa.

— Nu mă întreba pe mine, zise Diane. Să sperăm doar că nu sunt prea demodaţi, pentru că dacă îţi vin bine, n-o să ai încotro, o să trebuiască să-i încalţi.

După câteva minute, Helen se întoarse cu o cutie care avea o etichetă deosebită.

— Dacă nu mă înşel, purtăm aceeaşi mărime. Ia probează-i.

Pantofii erau dintr-o dantelă fină, deschisă la culoare şi i se potriveau de parcă fuseseră făcuţi pentru ea. Tocurile erau subţiri şi ascuţite, iar vârfurile lungi şi cu perle mărunte incrustate. Jenny o auzi pe Diane exclamând şi ridică privirea spre Helen.

— Sunt minunaţi, zise ea sufocată. Dar nu ştiu dacă îndrăznesc să-i port.

— Nici poveste! o contrazise Helen. Şi te rog să-i păstrezi. Rochia la care trebuia să se potrivească pantofii ăştia este mult prea veche, iar eu sunt probabil prea în vârstă să mai port aşa ceva. Acum haideţi. Sunt gazdă şi trebuie să ajung devreme jos. Şi cum sunteţi şi voi gata, puteţi merge cu mine.

Hambarul imens în care se ţinea petrecerea era cam la două mile distanţă de casă şi, ca să-şi protejeze toaletele şi podoabele, toţi membrii familiei merseră cu maşina. Înăuntru se mai simţea mirosul finului, dar se făcuse o curăţenie desăvârşită pentru această ocazie. Pe lângă pereţii hambarului fuseseră puse baloturi pe care se puteau aşeza oaspeţii, iar lângă uşă fusese aranjat

un bar. Pe o scenă improvizată îşi acorda instrumentele un grup de muzicanţi, îmbrăcaţi în ţinută de cow-boy, iar de grinzi fuseseră agăţate steguleţe şi baloane.

— Cât de cunoscute îmi sunt toate astea, zise Diane, făcând semn către un grup de fete care stăteau nerăbdătoare într-un colţ. Ţii minte cât de oribil era să aşteptăm să fim invitate la dans?

Jenny încuviinţă, dând din cap. Imaginea era cu adevărat vie în mintea ei, însă chiar nu-şi amintea ca Diane să fi aşteptat vreodată şi să nu fie invitată. Luară paharele de şampanie oferite de Andrew şi se retraseră să privească sosirea oaspeţilor.

— El n-a venit încă, îi şopti Diane. Şi nici pe ea nu o văd.

Jenny nu avea nevoie să-i explice lui Diane la cine se referea, însă reuşi să evite un răspuns, căci toată lumea îi aplaudă pe James şi pe Helen când declarară începutul petrecerii. Nici nu mai avu vreme să se întrebe pe unde era Brett, căci Charlie o luă de mână şi începu să o rotească entuziast într-o polcă.

Curând hambarul vuia în viitoarea dansului, Jenny se trezi dansând cu bărbaţi pe care nu-i mai văzuse până atunci, se văzu strânsă cu putere în braţe de tineri cu mâini fierbinţi şi prea înveseliţi de bere care o învârtiră până ce ameţi. Dansă lent şi cu mocani mai în vârstă care o călcară pe picior şi care nu se sfiau să privească în decolteul rochiei sale. Transpirase şi obosise grozav, însă în cele din urmă reuşi să se strecoare din nebunia de pe ringul de dans şi se aşeză, frântă, pe un balot de

paie ca să-şi tragă puţin sufletul.

Charlie cel vigilent nu se vedea pe nicăieri, iar Diane încă plutea în jurul încăperii în braţele unui păstor chipeş – cel dintâi care o invitase la dans. Părea să se simtă foarte bine. Jenny o invidia pentru energia ei inepuizabilă, însă era plăcut şi să stea acolo, să privească mişcarea şi culorile prin încăperea largă.

Vru să bea ceva când cineva îi luă repede paharul din mână şi se trezi ridicată în picioare.

— Charlie, nu mai pot…

Protestul se stinse când Brett o luă în braţe.

— E un dans mai lent, dar nu promit că nu te voi călca, îi strigă el, încercând să acopere zgomotul.

Jenny se mişca în braţele lui ca în transă. Simţea prin cămaşă căldura trupului lui şi simţea lipită de mijlocul ei palma lui caldă şi fermă. Totul făcea ca entuziasmul cu care trăia clipele să sporească, iar priceperea lui Charlie în ceea ce priveşte dansul fusese dată uitării. Căci în ciuda tuturor negărilor ei, de fapt asta aştepta. În braţele lui se linişti şi închise ochii.

Formaţia era foarte bună şi începuse un şir de melodii îndrăgite country şi western. Vise spulberate, inimi frânte, promisiuni încălcate – într-adevăr, versurile erau triste, însă dansând îmbrăţişată de Brett, Jenny recunoscu în sinea ei că de prea multă vreme nu mai fusese atât de fericită.

— Eşti cu adevărat frumoasă, Jenny, îi spuse el la ureche.

Ea îl privi în ochi şi înţelese că era convins de

ceea ce spunea.

— Mulţumesc. Şi felicitări pentru titlul de Rege al Dealului.

— Al patrulea an la rând, completă el mândru. Dar eu zic că ce se petrece acum e mult mai important.

— Da?

Brett încuviinţă cu un gest scurt din cap.

— Ţi-am spus şi mai devreme – lucrurile nu erau aşa cum păreau. Între mine şi Lorraine nu mai e nimic.

Jenny îl privi gânditoare preţ de câteva clipe, dar hotărî să nu lase suspiciunile să-i strice seara şi se avântă cu el într-o polcă rapidă care urmă după vals. Într-un târziu, se văzu nevoită să-i ceară să se oprească.

— Mi-e prea cald şi mă dor picioarele îngrozitor, îi spuse ea râzând necăjită. Putem să stăm un dans?

Brett o conduse înapoi la balotul de fin.

— Cred că ne-ar prinde bine ceva de băut! strigă el în zgomotul asurzitor. Promiţi că nu pleci de-aici?

Jenny se bucură ca un copil auzindu-l că voia să stea cu ea şi dădu din cap. Apoi îl privi strecurându-se printre perechile care dansau ca să ajungă la bar şi se simţi dintr-o dată singură.

— Aş zice că dumneata eşti frumoasa balului, doamnă Sanders.

Jenny nu-l auzise apropiindu-se, însă scaunul cu rotile nu făcea zgomot pe podeaua de lemn. Se priviră în tăcere – acceptând amândoi că în oceanul acela de culoare, mişcare şi zgomot se

crease între ei o mare de aversiune reciprocă şi curiozitate.

— Matilda se credea prea distinsă pentru genul ăsta de lucruri. Se ascundea cu tovarăşii ei negri, refuzând toate invitaţiile.

— Poate era preocupată de multe alte treburi şi nu-şi mai îngăduia timp pentru petreceri, îi răspunse Jenny pe un ton glacial.

Avea limpede în minte imaginea Matildei la singura petrecere la care fusese şi se înfioră. Cât de răi puteau fi oamenii!

Ethan se aplecă în scaunul lui, apucându-i încheietura mâinii cu degetele lui osoase.

— Să ştii că Charlie a vrut să se căsătorească cu ea. Dar m-am gândit că nu e suficient de bună pentru el. Ce părere ai?

— Eu aş zice că s-a simţit uşurată. Cine ştie, poate că el nici nu o iubea.

Ethan îi dădu drumul şi făcu o grimasă care trăda un dispreţ nemăsurat.

— Iubire, zise el sarcastic. La asta se gândesc toate femeile. Pământul e cel care guvernează aici, doamnă Sanders. El ne conduce pe toţi.

— Pe dumneavoastră se pare că v-a înverşunat foarte tare, domnule Squires. Şi mă întreb de ce.

Ochii acoperiţi de pleoape grele priviră în altă direcţie, bătrânul prefăcându-se că nu a auzit. Când se întoarse spre ea, chipul lui era la fel de impenetrabil ca o casă pe o furtună de praf.

— Te gândeşti să rămâi la Churinga? o întrebă el deodată.

Jenny era calmă când se uită la el.

— Nu ştiu. De ce?

— Îţi dau un preţ bun pe ea. Kurrajong se extinde în afaceri, vrem să creştem şi cai. Iar Churinga ar fi numai bună pentru o astfel de fermă.

Brett se apropiase cu băuturile şi Jenny se şi ridică, bucuroasă că poate scăpa de compania bătrânului.

— Andrew mi-a vorbit deja despre o ofertă. L-am refuzat. Poate dacă mi-aţi spune de ce este atât de important pentru dumneavoastră să vă aparţină Churinga, m-aş mai gândi.

Bătrânul nu mai zise nimic, dar se uită lung în ochii ei vreme de câteva secunde, apoi îi întoarse spatele şi plecă.

— Doar n-ai vorbit serios, nu? Adică cum că te-ai mai gândi?

Lui Brett îi pierise zâmbetul şi se uita la ea încruntat.

Dar Jenny zâmbi şi-i luă paharul din mână.

— Nu. Dar el nu ştie asta.

Era aproape patru dimineaţa şi petrecerea încă era în toi. Diane dispăruse în noapte cu păstorul ei, pe Brett îl luaseră prietenii lui pe sus la un dans scoţian ameţitor care părea să nu se mai sfârşească, iar Jenny era extenuată. O dureau picioarele, simţea că băuse prea multă şampanie, iar pe Charlie îl căuta degeaba. Sperase că Brett o va duce înapoi acasă cu maşina, dar se înşelase. Se mai uită o dată, oftând, la învârtita petrecăreţilor şi ieşi din hambar.

Noaptea era răcoroasă, cerul căpătase o nuanţă violacee în aşteptarea zorilor, iar larma

petrecerii rămânea încet, încet în urmă. Jenny îşi scoase pantofii, bucurându-se de uscăciunea pământului. Drumul lung până la conac avea să-i lase suficient timp să-şi limpezească mintea şi să tezaurizeze preţioasele clipe petrecute cu Brett.

Casa părea pustie, iar la ferestre se zăreau luminile ca nişte faruri care semnalizau în noapte. Jenny urcă treptele dansând şi fredonând o melodie. Fusese noaptea cea mai frumoasă – acum avea de ce să aştepte cu nerăbdare ziua următoare.

După cinci ore de somn, Jenny se trezi. Probabil că Diane se strecurase în cameră nu de mult, căci se întinsese în pat lângă ea, cu rochia mototolită în jurul coapselor. Ripper dădea din coadă nerăbdător.

— Mai întâi o să mă spăl şi o să mă îmbrac, apoi o să te scot puţin afară înainte să plecăm acasă, şopti Jenny.

Gândul la Churinga o făcea nerăbdătoare. Churinga şi Brett deveniseră cele mai importante lucruri din noua ei existenţă şi, în sfârşit, putea şi ea să privească spre viitor.

Lăsând-o pe Diane să doarmă mai departe, coborî în grabă scara şi ieşi pe verandă. Ziua de lucru începuse deja, curtea forfotea de oameni şi cai, iar din bucătărie venea un miros de şuncă. Îl eliberă pe Ripper din lesă, îi dădu drumul să scormonească prin tufe şi inspiră adânc mirosul ameţitor de praf şi viţă sălbatică. Începea încă o zi caniculară, fără niciun semn de ploaie. Îşi plimbă privirea prin curte până ce dădu cu ochii de cabana în care locuiseră în ultimele zile Brett şi

administratorul de la Kurrajong. Se întrebă dacă nu cumva plecase deja la Churinga sau dacă încă era pe undeva. Atunci, însă, observă o mişcare în umbra cabanei. Toate speranţele i se năruiră.

Era Lorraine. Cu pantofii în mână, cu părul răvăşit şi cu fardul întins pe faţă, Lorraine se strecura pe uşă afară.

Jenny nici nu-şi dădu seama că plecase de pe verandă decât când ajunse deja la jumătatea curţii. *Nu trebuie să mă pripesc şi să trag concluzii greşite,* îşi zise ea hotărâtă. Cine ştie, poate că Lorraine fusese cu administratorul celălalt, sau poate că se întorcea de la rulotele oaspeţilor care fuseseră parcate dincolo de barăcile tunzătorilor. Poate doar o înşelase vederea.

— Bună! A fost o petrecere pe cinste, nu?

Lorraine se căznea să-şi menţină echilibrul încercând să se încalţe stând într-un picior. Ar fi vrut să-şi aranjeze puţin părul, dar până la urmă renunţă, zâmbindu-i lui Jenny cu subînţeles.

— Să nu te aştepţi ca Brett să apară prea devreme la Churinga. A avut o noapte destul de grea. Şi-i făcu semn cu ochiul. Ştii ce vreau să spun.

Jenny se înfurie şi-şi vârî pumnii în buzunare ca să nu cedeze ispitei de a se înfige în părul femeii. Nu trebuia să o lase pe neisprăvita asta să vadă cât de mult o dureau vorbele ei.

— N-am idee despre ce vorbeşti, ripostă ea mândră şi, în fond, ce cauţi în locuinţa administratorului? Doar ştii că e interzis.

Lorraine pufni în râs.

— Măi să fie! Vorbeşti ca bătrâna mea profesoară.

Apoi, brusc, deveni serioasă, îndreptând arătătorul spre

Jenny, împungând aerul cu unghia vopsită aprins.

— Fii atentă, „Doamnă Atotputernică”. Locul dumitale nu e aici, iar eu o să mă duc unde am chef.

Înălţă bărbia, surâse dispreţuitor şi îi mai aruncă lui Jenny o privire sfidătoare înainte să treacă pe lângă ea şi să plece:

— Brett mi-a spus că pot să rămân – aşa că ce-ar fi să-ţi vezi de treabă?

Jenny o văzu apoi urcându-se într-o camionetă şi părăsind ferma. Abia apoi se întoarse la conac, urcă scările în grabă şi intră vijelios în cameră.

— Diane, trezeşte-te. Plecăm acasă.

Diane o vedea ca prin ceaţă cu ochii ei mâzgăliţi de rimei şi cu părul acoperindu-i faţa.

— Dar ce s-a întâmplat? bâigui ea.

Mânioasă, Jenny începu să-şi facă bagajele.

— Afurisitul ăla! răspunse ea furioasă, căznindu-se să-şi înghită lacrimile. Nici prin minte n-o să-ţi treacă ce-a făcut de data asta.

Diane căscă şi se întinse, somnoroasă.

— Nici nu încerc să ghicesc. Dar n-am putea să bem măcar o cafea înainte de plecare? scânci ea. Am o gură amară.

— Nu, nu putem, răspunse Jenny printre dinţi. Cu cât ajung mai repede la Churinga, cu atât mai bine. M-am făcut de râs. E timpul să termin o

dată şi jurnalele alea, după care mă întorc şi eu la Sydney.

Trânti sertarele şi îndesă lenjeria în bagaj.

— Brett nu are decât să rămână cu Lorraine, iar Squires cu Churinga, adăugă ea în culmea mâniei. Iar tu, zise ea întorcându-se către căţel, tu va trebui să te obişnuieşti cu felinarele de pe străzi.

Pe drumul către Churinga, Diane tăcu. Se vedea că Jenny nu voia să stea de vorbă şi experienţa îi spunea că era mai bine să o lase un timp pe prietena ei să se frământe singură, în cele din urmă avea să-i povestească tot – aşa făcuse întotdeauna. Da, numai că aşteptarea era frustrantă, iar lipsa somnului şi a cafelei nu contribuia să reducă frustrarea.

Diane ţinea strâns volanul, străduindu-se să ghicească drumul şi dorindu-şi să se întoarcă mai repede în oraş. Privind un uliu singuratic plutind lin deasupra unui crâng, recunoscu în sinea ei că îndrăgea frumuseţea primitivă a ţinutului, însă era obişnuită cu drumuri şi şosele asfaltate şi cu vecini care nu locuiau la o distanţă de câteva sute de mile.

Îşi aprinse o ţigară şi se uită la Jenny care continua să privească pe geam. De ce naiba nu-i explica o dată ce era cu graba asta spre Churinga? Ce se petrecuse între ea şi Brett de o supărase aşa de rău?

Tăcerea deveni dintr-o dată de neîndurat.

— Jen, chiar nu înţeleg cum poţi să te gândeşti măcar să locuieşti aici. Nu vezi nimic altceva decât cer şi pământ.

Jenny întoarse capul şi făcu ochii mari, amuzată.

— Nu vezi nimic? Ai înnebunit? Uită-te la culori, uită-te cum tremură orizontul şi cum se unduieşte iarba de parcă ar fi argint topit.

Diane simţi o bucurie ascunsă. Ştia că Jenny nu va rezista şi va apăra frumuseţea ca de început de lume a locurilor.

— Mda, să zicem că locul are un anume farmec aspru, zise ea aparent nepăsătoare. Însă tot spaţiul de aici mi se pare sufocant.

— Diane, nu te mai înţeleg.

Femeia zâmbi.

— Jen, gândeşte-te puţin. Uită-te în jurul tău şi ai să vezi mii de mile peste care se întinde pustiul şi în mijlocul pustietăţii ăsteia se află mici grupuri de oameni, izolaţi unii de alţii. De aici şi senzaţia asta de claustrofobie.

— Continuă.

Diane se întoarse spre ea. Vedea că Jenny înţelegea ce vrea să spună şi hotărî să insiste.

— Oamenii aceştia trăiesc şi muncesc în comunităţi foarte mici. Ţin legătura prin staţii radio şi, din când în când, se mai întâlnesc la petreceri câmpeneşti sau la picnicuri şi curse de cai. Mereu aceleaşi figuri, aceleaşi subiecte de dialog, aceleaşi vechi animozităţi.

— Ca peste tot, o întrerupse Jenny.

— N-aş zice. Sydney e un oraş mare, cu oameni mulţi care nu se cunosc între ei. Nu e greu să te muţi şi să o iei de la capăt, să-ţi schimbi slujba şi să legi prietenii noi. Sunt o mulţime de lucruri care să te preocupe, nu ai cum să te

plictiseşti prea repede. Pe când aici, în afară de oi şi pământ nu vezi şi nu auzi altceva. Izolarea îi obligă pe oameni să se adune pentru că au nevoie de un contact cu ceilalţi, însă reuniunile dau naştere la tot felul de bârfe şi aprind vechi duşmănii. Pare imposibil să scapi de aşa ceva. Oamenii aceştia rar pleacă din locul lor – mai ales fermierii. Ajung să se cunoască mai bine între ei prin vorba purtată de colo-colo sau prin căsătorii. Fidelitatea îi leagă pe veci. Dacă îţi faci un duşman aici, de fapt ţi-ai făcut vreo douăzeci.

Jenny nu-şi luă ochii de la geam.

— Diane, nu cumva exagerezi? Aici e loc pentru toată lumea, iar dacă cineva pleacă, o face numai dacă doreşte.

— Bine, numai că o fermă e plină de oameni care au propriul set de loialităţi, propriii rivali. Dacă tu nu-ţi găseşti locul printre ei? Dacă obiceiurile lor ajung să ţi se pară ţărăneşti, grosolane, chiar respingătoare? Este aproape sigur că îi vei întâlni cel puţin o dată pe săptămână. Nu poţi evita asta – sunt oameni care trăiesc şi muncesc pe pământul tău. Fac parte din comunitatea care alcătuieşte ferma.

Jenny nu mai spuse nimic multă vreme, apoi se întoarse din nou spre prietena ei.

— Diane, ştiu la ce te referi şi-mi dau seama că nu vrei decât să mă ajuţi. Însă trebuie să mă ocup de chestiunea asta, nu am ce face. Aşa că renunţă.

Trevor scârţâi din toate încheieturile când coborî o colină mai abruptă şi roţile scrâşniră sub apăsarea frânei.

— Ce s-a petrecut între tine şi Brett?

— Nimic.

— Nu mă duce pe mine cu vorba! Doar am văzut cum vă uitaţi unul la celălalt. Păreaţi în al nouălea cer.

— În cazul ăsta eşti la fel de oarbă ca şi mine, răspunse Jenny. Mi-a făcut, într-adevăr, plăcere să-l am pe Brett lângă mine, dar între el şi Charlie nu e nicio diferenţă – amândoi sunt gata să obţină tot ce se poate.

— Ce treabă are Charlie în toată povestea asta?

— Nu are nicio treabă. Mă rog, e o companie plăcută, însă tot farmecul lui nu poate ascunde faptul că nu vrea decât să pună mâna pe Churinga. La fel stau lucrurile şi cu Brett.

Diane se încruntă.

— De unde ştii?

— Pentru că într-un fel sau altul mi-a şi mărturisit, răspunse Jenny aproape exasperată. Numai la asta se gândeşte de când am venit aici. Mă tot bate la cap cu întrebări despre planurile mele, vine mereu după mine şi încearcă să mă convingă să nu vând.

— Jen, cred că eşti puţin cam aspră cu el. Când l-am cunoscut, mie mi s-a părut un tip destul de deschis, care evident ţine la tine.

— Hmm. Ţine atât de mult la mine încât, după ce îmi şopteşte tot felul de nimicuri drăgălaşe la ureche, alege să-şi petreacă noaptea cu Lorraine.

Surprinsă, Diane era cât pe-aci să piardă controlul maşinii din pricina şocului, iar roţile se izbiră într-o brazdă mai ridicată.

— Eşti sigură?
— Am văzut-o în dimineaţa asta ieşind din cabana în care a dormit el. I-a făcut o plăcere deosebită să-mi spună ce noapte fierbinte au petrecut ea şi Brett şi, după cum arăta, să ştii că nu minţea.

Jenny vorbea cu un glas neobişnuit de aspru. Diane nu ştia ce să mai creadă. Pentru prima oară intuiţia ei o trădase. Fusese convinsă că Brett era la fel de îndrăgostit de Jenny cum era şi ea de el. Putea să jure că Lorraine nu reprezenta decât o ameninţare infimă. Nu se mai mira că Jenny fusese atât de supărată în dimineaţa asta.

— Îmi pare rău că n-a mers, zise ea blând. Am crezut…

— Ei bine, te-ai înşelat.

Jenny îşi îndreptă spatele şi încrucişă braţele la piept ca pentru a ţine pe toată lumea la distanţă.

— Trebuia să fi avut mai multă minte şi să nu mă fi îndrăgostit de primul bărbat frumos care mi-a ieşit în cale. Nu ştiu ce-a fost cu mine.

— Nu cumva din pricina singurătăţii? Jen, toţi avem nevoie de cineva în viaţa noastră. Gândeşte-te puţin, a trecut un an. E vremea unui nou început.

— Nu e adevărat şi tu ştii prea bine, răspunse ea hotărâtă. Aşa singură cum sunt, mă simt cu adevărat fericită. Ultimul lucru de care am nevoie este un bărbat care să-mi dea viaţa peste cap.

— Aşa am crezut şi eu, zise Diane cu amărăciune. Dar de când s-a întors Rufus în Anglia, mi-am dat seama că îi simt lipsa mai mult

decât aş fi crezut.

Ştia că Jenny rămăsese cu ochii la ea, dar nu-şi desprinse privirea de pe drum.

— Asta nu înseamnă că nu o să-mi treacă. În cele din urmă toţi depăşim momentul, adăugă ea cu pretinsă nonşalanţă.

Jenny tăcu o vreme.

— În ceea ce mă priveşte, e mai degrabă vorba o chestiune de orgoliu rănit, spuse ea în cele din urmă. Cred că m-am simţit măgulită şi, cum eram într-o stare vulnerabilă, am fost uşor de prostit – asta mă înnebuneşte cel mai tare.

Diane încuviinţă, dând din cap înţelegătoare.

— E mai bine să te înfurii decât să te ascunzi ca să-ţi lingi rănile. Iar dacă vrei să-ţi refaci mândria, va trebui să-l înfrunţi pe Brett înainte să pleci.

— Ştiu, răspunse ferm Jenny. Şi cu cât o fac mai curând, cu atât va fi mai bine.

Bravura asta de suprafaţă nu o putea păcăli pe Diane. O cunoştea prea bine pe Jenny.

Pe Brett îl miră plecarea matinală a lui Jenny de la Kurrajong. Ar fi vrut să-i spună că intenţionase să o conducă acasă de la petrecere, însă până să se desprindă de tovarăşii lui, ea părăsise deja hambarul. Sporită de durerea de cap înfiorătoare, supărarea lui din dimineaţa aceea se datora şi oamenilor care nu se îndurau să se dea jos din pat şi să pornească spre casă.

Mai că îşi pierdu răbdarea când descoperi că doi băieţi din neamul băştinaşilor fuseseră plecaţi la tribul lor, iar un cal îşi pierduse o potcoavă. A trebuit să aştepte ca potcovarul de la Kurrajong

să-i potrivească o alta, timp în care oamenii lui rătăciseră care încotro, aşa că mai pierduse o jumătate de oră ca să-i adune. În cele din urmă îi văzuse urcaţi în camionete şi, când soarele începea să coboare în spatele muntelui Tjuringa, caravana se apropia de sfârşitul călătoriei.

Brett oftă de mulţumire când zări gospodăria. Maşina hippy era parcată în faţa treptelor, prin urmare Jenny era acasă. Dar până termină cu adăpostirea cailor şi până dădu indicaţii oamenilor pentru a doua zi, se şi înnoptă, iar în dormitoare se aprinseră luminile. Îşi dădu seama că era o oră prea înaintată ca să-i facă o vizită lui Jenny şi, cu toate că abia aştepta să o vadă, înţelese că trebuia să amâne până dimineaţă.

Dormi bine, împăcat, visând nişte ochi violet şi o rochie care îi amintea de valurile oceanului. Iar când primele raze de soare pătrunseră în cameră, sări înviorat din pat. După o jumătate de oră străbătea curtea. Pulsul lui o luă razna când o zări pe Jenny.

Ea nu-l văzuse încă, astfel că Brett putu să o privească nestingherit câteva momente. Era frumoasă chiar şi îmbrăcată cu blugii ei vechi şi cu cămaşa decolorată. Părul ei avea nuanţa castanie a calului său şi reflecta sublim lumina soarelui în timp ce se plimba cu paşi rari pe verandă. Amintirea caldă a trupului ei dansând în braţele lui îl făcu să surâdă şi iuţi paşii cu o voioşie pe care nu o mai simţise de mult.

— Bună, Jen. A fost o petrecere pe cinste, nu-i aşa?

Rămase în capul scărilor, cu spatele spre el, şi

Brett crezu că nu l-a auzit. Era gata să mai spună ceva când Jenny se întoarse şi ceea ce văzu îl făcu să rămână ca trăsnit. Ochii ei priveau în gol, dincolo de el, iar chipul părea cioplit din marmură – nu trăda nicio emoţie.

— Ţie îţi plac astfel de lucruri şi bănuiesc că din cauza asta te-ai şi simţit atât de bine. Eu însă sunt obişnuită cu evenimente mai puţin provinciale.

Vorbea cu răceală şi cu superioritate, altfel decât de obicei.

Brett se încruntă. Asta nu era femeia care dansase cu atâta entuziasm în braţele lui. Nu era femeia care zâmbise, care râsese şi care păruse bucuroasă să fie cu el în urmă cu două nopţi. Toată fericirea lui se spulberă. Fiinţa asta atât de distantă, atât de rece era departe de a semăna cu Jenny pe care o cunoştea şi pe care o iubea el.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă el încet.

Jenny continua să privească în gol, ţintind un punct în zare.

— Îmi dau seama că nu mă leagă nimic de oamenii de aici, răspunse ea glacial. Peste o săptămână Diane se întoarce la Sydney. Am de gând să plec împreună cu ea.

Cruzimea cu care vorbise îl îngrozi.

— Nu se poate, murmură el. Şi cu noi cum rămâne?

Abia atunci coborî privirea spre el, fixându-l cu ochii ei de culoarea ametistului, mai aspri şi mai strălucitori ca niciodată.

— *Noi,* domnule Wilson? Nu există un „noi”. Eu sunt proprietara Churingăi. Dumneata eşti

administratorul meu. Aşa că nu eşti în măsură să-mi judeci deciziile.

— Ticăloaso, îi spuse el printre dinţi, înspăimântat la gândul că se lăsase atât de uşor tras pe sfoară. Era la fel de rea ca şi Marlene.

Jenny nu părea să-l fi auzit.

— O să-i cer avocatului meu să te pună la curent în legătură cu planurile mele. Până atunci, poţi rămâne aici ca administrator.

Apoi îi întoarse spatele şi, înainte ca el să apuce să mai spună ceva, intră în casă şi trânti uşa în urma ei.

Brett rămase pe loc multă vreme, aşteptând ca ea să iasă din nou. În sinea lui se dădea o luptă între suferinţă şi confuzie. Ce joc mai era şi ăsta, de unde atâta cruzime? Şi de ce? De ce? Ce se petrecuse în ultimele douăzeci şi patru de ore ca să se producă o asemenea schimbare? Care era vina lui?

Făcu un pas înapoi, apoi încă unul şi, după ca mai aruncă o privire spre uşă, se întoarse şi plecă. Raţiunea îi spunea că era mai bine aşa, fără Jenny, însă inima îl îndemna să creadă altfel. În ciuda faptului că ea negase, ceva tot trebuie să se fi petrecut, ceva ce să o determine să se poarte atât de răutăcios, atât de meschin. Se sprijini de gardul care îngrădea păşunea şi mintea îi zbură înapoi, la petrecerea din urmă cu două nopţi. Atunci fusese fericită, caldă şi supusă în braţele lui, ameţindu-l cu parfumul ei. Fusese gata să-i spună ce simte pentru ea când Charlie Squires apăruse ca din senin şi o luase pe sus la dans. Atunci dansase cu el ultima oară. După câteva

minute fusese şi el tras într-o învârtită cu tovarăşii lui şi până să se desprindă din cercul lor, ea plecase deja.

Privea departe, în zare, cu ochii mijiţi. Îşi amintea că ieşise afară după ea, însă nu o găsise, iar acum, gândindu-se mai bine, îşi dădea seama că nu văzuse nici maşina lui Charlie, încleştă mâinile pe gard, până i se albiră încheieturile. Charles şi Jenny. Jenny şi Charles. Asta era. Cum de fusese atât de nesăbuit să creadă că ar putea lega o relaţie cu o femeie ca ea, când Charles Squires îi putea oferi mult mai mult? Până la urmă, Lorraine avusese dreptate. Jenny dăduse de gustul vieţii pe care o putea trăi un fermier bogat, fusese încântată de farmecul afemeiatului de Charles Squires – şi hotărâse că ceea ce descoperise era pe placul ei.

Prin minte îi fulgerau acum imagini ale celor doi dansând împreună. Două chipuri apropiate, vorbindu-şi sau bând şampanie. Erau amândoi la fel. Bogaţi şi şcoliţi, se simţeau mult mai bine în oraş decât la ţară. Nici nu trebuia să se aştepte ca Jenny să-şi piardă vremea cu un om care nu-i putea oferi nimic altceva decât sudoarea frunţii.

Profund dezamăgit, Brett se îndepărtă de gard şi porni către hambare. Nu-i mai păsa dacă Churinga avea să fie înghiţită de Kurrajong, căci ce rost ar mai avea prezenţa lui acolo dacă nu putea conduce ferma alături de Jenny?

Înşeuă calul şi, privind spre soare, porni către păşunile de iarnă. Era multă treabă de făcut, iar dacă s-ar concentra suficient asupra ei, poate că s-ar mai linişti.

Jenny se rezemă de uşă cu lacrimile rostogolindu-se, fierbinţi, pe obraji. Ruptura era definitivă, însă în veci nu avea să uite dispreţul din ochii lui Brett pentru felul în care hotărâse ea să pună capăt. Şi totuşi era singura atitudine posibilă. Dacă s-ar fi înduplecat cât de puţin, ar fi fost pierdută.

— Doamne, Jen! Ai fost prea aspră.

Jenny îşi şterse lacrimile şi suspină.

— N-am avut încotro.

— Se poate. Dar te-ai purtat ca o ticăloasă şi tu nu eşti aşa.

Diane o privea îngrijorată.

— Eşti sigură că e bine ce-ai făcut?

— Acum oricum este prea târziu pentru a mai avea îndoieli.

— E adevărat, răspunse răbdătoare prietena ei. Se pare că ţi s-au cam înecat toate corăbiile.

Jenny plecă de lângă uşă.

— Diane, nu are rost să mai discutăm despre asta. Ce-am făcut e bun făcut. Nu sunt mândră pentru felul în care m-am purtat cu el, dar chiar merita o lecţie.

Şi se feri de privirea directă a lui Diane.

— Sunt destul de mare acum, zise ea sfidător. Pot să-mi asum consecinţele.

— Care va să zică te simţi în stare să dai ochii cu el în săptămâna care urmează?

Jenny încuviinţă, dând hotărâtă din cap. Cu toate astea o chinuiau ruşinea şi părerea de rău, şi de fapt chiar nu ştia cum să reacţioneze când îl va întâlni din nou pe Brett.

Diane încrucișă braţele la piept.

— Of, fată dragă, dacă eram eu în locul tău, chiar azi plecam de-aici. Sufocare aceea despre care îţi vorbeam a devenit brusc îngrozitor de evidentă.

Jenny ştia exact ce voia să spună Diane, însă nici prin minte nu-i trecea să-l lase pe Brett să-i influenţeze hotărârile.

— Nu o să plec din casa mea decât atunci când voi crede eu de cuviinţă, declară ea ferm. Mai întâi vreau să termin de citit jurnalele.

— De ce nu le iei cu tine? Nu m-ar deranja să plec mai devreme decât îmi propusesem, iar tu le poţi citi şi la Sydney.

— Nu, nu pot. Matilda vrea ca eu să le ţin aici, la Churinga.

— Mare bătaie de cap cu caietele astea vechi şi mucegăite. Ce contează unde le citeşti?

— Contează pentru mine şi pentru Matilda, răspunse Jenny liniştită.

Diane se uită mustrător la prietena ei.

— Doar nu vorbeşti serios!

Văzând că Jenny nu-i răspunde, mustrarea se transformă în stupoare.

— Vrei să spui că fantoma Matildei continuă să trăiască la Churinga?

— Da, duhul ei este aici, răspunse Jenny din nou sfidător. Sunt momente când îi simt prezenţa atât de acut, încât aş putea să jur că e în cameră cu mine.

Diane dădu din cap.

— Jen, mi-e cât se poate de clar că a venit vremea să pleci din locul ăsta. Singurătatea te-a zăpăcit de tot.

Jenny o privi câteva clipe fără să spună nimic, apoi plecă în dormitor. Când se întoarse, Diane punea pânzele unele peste celelalte.

— Să ştii că sunt grozave. Când ne întoarcem, putem să organizăm o expoziţie şi pun rămăşag că se vor vinde toate.

— Diane, lasă-le.

Nu avea nicio tragere de inimă să vorbească despre picturile ei. Fuseseră făcute pe vremea când era bucuroasă să rămână la Churinga, pe când acum îi aminteau de ceea ce era pe cale să piardă.

— Vreau să citeşti şi tu jurnalele Matildei. Atunci poate ai să înţelegi de ce trebuie să rămână aici.

Era duminică seara, 3 septembrie 1938, iar Matilda se afla în vizită la Tom şi April. Ştirile care veneau din Europa erau din ce în ce mai îngrijorătoare şi, de vineri, de când Hitler invadase Polonia, speculaţiile erau numeroase. În bucătărioara în care stăteau era o linişte deplină şi toţi ascultau glasul grav al crainicului care îl introduse pe primul-ministru Menzies, „Mâna de Fier” a Australiei.

Dragi concetăţeni, începu el, pe un ton liniştitor, *îmi revine trista îndatorire de a vă anunţa oficial că, urmare a invadării Poloniei de către Germania, Marea Britanie a declarat război acesteia din urmă, fapt care situează şi Australia în aceeaşi stare de război.*

Vestea le făcu pe April şi pe Matilda să-şi ţină

răsuflarea, în vreme ce băieţii începură să şoptească între ei, entuziasmaţi.

Forţa noastră, ca şi aceea a Ţării Mamă, va trebui susţinută printr-o continuare neîntreruptă a producţiei, preocupările şi afacerile noastre nu vor fi abandonate, forţele de muncă nu-şi vor părăsi serviciile. Numai aşa vom continua să reprezentăm o forţă de netăgăduit. Am convingerea că, în ciuda emoţiilor şi temerilor noastre, Australia este pregătită să dea acest ajutor.

April îi luă mâna lui Tom în palmele ei, cu o sclipire de nădejde în ochi.

— Tom, tu nu va trebui să pleci, nu-i aşa? Primul-ministru a spus că este foarte important ca pământul să fie lucrat în continuare.

Tom îi cuprinse umerii.

— April, nu vor să rămânem toţi pe loc, dar nici să plecăm toţi n-ar fi bine, pentru că nu ar avea cine să continue munca.

Matilda îl privi cu luare-aminte şi văzu în ochii lui flacăra entuziasmului. Se întreba cât timp va mai trece până s-ar lăsa şi el învins de febra războiului care se răspândise peste tot în ţinuturile din interior. Staţia radio de la Churinga era o sursă de zvonuri şi de veşti, aşa cum se întâmpla în toate fermele din New South Wales. Ascultase şi ea, dornică să surprindă atmosfera din ţară, şi curând îşi dăduse seama că bărbaţii aşteptau cu nerăbdare să plece la război, iar femeile, cu toate că li se frângeau inimile, nu

rezistau nici ele mândriei de a face un astfel de sacrificiu pentru o cauză atât de nobilă.

— Mocanii mei s-au înscris deja voluntari, spuse Matilda cu glas moale. Vineri, după ştirile despre război, au venit şi mi-au arătat înştiinţarea.

Zâmbi apoi tristă.

— Spuneau că asta e şansa lor să arate lumii ce bărbaţi puternici aveam în ţinuturile noastre.

Continuă pe un ton sarcastic:

— După părerea mea, nu este decât un pretext pentru a se acoperi de glorie. E mult mai bine decât o încăierare într-o cârciumă vinerea seara, şi mult mai palpitant decât o încăierare între tunzători.

Apoi tăcu, fiindcă văzuse pe chipul lui April o expresie de spaimă, însă ştia că ceea ce spusese era adevărat. Australienii erau gata de orice sacrificiu pentru a-şi dovedi bărbăţia şi ştiau amândouă că Tom nu era nici el altfel.

April se uită la băieţii care le sorbeau vorbele, stând în jurul mesei şi holbându-se la ei.

— Slavă Domnului că sunt doar copii, murmură ea.

— Eu nu mai sunt un copil, mamă. Am aproape şaptesprezece ani, se împotrivi Sean, ridicându-se brusc de pe scaun cu chipul luminat de surescitare. Sper doar să dureze războiul atât cât să mă pot înrola şi eu.

April îl lovi tare peste faţă.

— Să nu mai îndrăzneşti să vorbeşti aşa! strigă ea.

Sean rămase nemişcat în tăcerea grea care se lăsase, strângând înverşunat pumnii osoşi şi

umflându-şi pieptul de stăteau să-i sară nasturii de la cămaşă. Pe faţă îi rămăseseră urmele degetelor mamei lui, dar strălucirea din ochi nu avea nimic de-a face cu durerea.

— Sunt aproape bărbat în toată firea, zise el mândru. Şi sunt australian. Voi fi bucuros să mă duc să lupt.

— Îţi interzic! îl repezi din nou April.

Băiatul îşi trecu mâna înăsprită de atâta muncă peste obrazul înroşit.

— N-o să rămân aici ca să mă ascund după fustele tale în timp ce tovarăşii mei luptă, zise el hotărât. O să mă înrolez de îndată ce voi fi acceptat.

Apoi se uită de sus la toţi cei din bucătărie şi ieşi.

April nu rezistă şocului şi începu să suspine cu faţa în palme.

— Dumnezeule! Tom, ce-o să se întâmple cu noi? Bărbatul şi copilul meu vor să plece pe front, iar eu nu am niciun cuvânt de spus?

Nu veni niciun răspuns şi atunci April ridică faţa udă de lacrimi.

— Tom? Tom?

Tom ridică braţele a neputinţă.

— April, ştiu şi eu ce să zic? Băiatul este suficient de mare ca să ia singur o hotărâre, dar promit că o să fac tot ce se poate ca să-l ţin acasă până când va fi chemat la recrutare.

April suspina nemângâiată şi Tom o luă în braţe.

— Nu te nelinişti, draga mea. Până când nu mi se va cere, nu voi pleca nicăieri. Şi n-o să plece

nici Sean.

Matilda se uită spre Davey, băiatul care acum avea şaisprezece ani, şi rămase înmărmurită. Îl prinsese şi pe el febra războiului, iar influenţa pe care o avea asupra lui fratele mai mare cu greu putea fi învinsă de necesitatea prezenţei lui la fermă.

Se ridică de la masă şi-i conduse pe băieţi afară din bucătărie. Tom şi April aveau nevoie să rămână puţin singuri, iar pe de altă parte nu era bine ca cei mici să o vadă pe mama lor atât de îndurerată. După ce răspunse nenumăratelor întrebări ale băieţilor, după ce le potoli curiozitatea şi uimirea, stinse lămpile şi ieşi pe verandă.

Izbucnirea lui Sean o şocase la fel de mult ca şi pe April. Băieţii crescuseră sub ochii ei şi, ca şi April, îi considera tot copii. Dar după seara asta înţelese că vor veni necazurile, căci Sean şi Davey erau, într-adevăr, destul de mari. Viaţa trăită în sălbăticie îi călise. Puteau să călărească şi să tragă cu arma la fel de bine ca şi Tom, iar soarele le înăsprise pielea şi le crestase deja cute fine la coada ochilor şi la colţurile gurii. Oamenii ca ei erau bine veniţi în armată pentru că erau firi tenace şi puternice – aşa cum fuseseră şi la Gallipoli.

Tot anul următor, Matilda şi April se agăţară de speranţa că vor reuşi să-i ţină pe Tom şi pe Sean acasă, însă veştile despre război se auzeau ca un murmur care trecuse graniţele ţinuturilor din interior şi care în cele din urmă le ceru bărbaţilor să ia armele şi să lase pământul în

seama femeilor, a copiilor şi a vârstnicilor.

Chiar şi în vremurile bune forţa de muncă era precară; acum atinsese nivelul crizei. Erau în al cincilea an de secetă şi ploaia era o veche amintire; preţul hranei urcase, iar din cauza înmulţirii iepurilor iarba se împuţinase. Matilda şi Gabriel supravegheau tot timpul păşunile, mutând turma de colo-colo ca să protejeze iarba. Dormeau pe câmp, înfăşuraţi în pături, tot timpul la pândă ca nu cumva să apară vreun animal de pradă, ştiind că o pierdere cât de mică ar atrage după ea dezastrul.

Bătălia de la Dunkerque fusese picătura care umpluse paharul şi atunci australienii luaseră cu asalt centrele de recrutare, gata să se înroleze în Forţele Armate Australiene. Ţinuturile din interior păreau mai pustii ca oricând şi Matilda se întreba acum cât va mai putea stăpâni Churinga. Ultimii ani de muncă asiduă îi sporiseră turma de zece ori, însă creşterea asta necesita mai multă muncă, mai multă hrană şi, fără oameni de ajutor, îşi dădea seama că îi va fi foarte greu să supravieţuiască.

Se aflau la mijlocul lui iunie, iar pe cer nu se zărea niciun nor. Matilda pornise călare către Wallaby Flats ca să-şi ia rămas-bun de la Tom şi de la Sean. Orăşelul gemea de lume. În faţa hotelului cânta o fanfară, maşini, camioane, cai şi căruţe stăteau aliniate, iar copiii alergau peste tot în neştire.

Matilda îşi legă calul de un stâlp şi se uită atent la figurile din jurul ei. Recunoscu o mulţime de oieri, crescători de vite, tunzători şi fermieri,

chiar şi vreo doi lucrători nomazi care munciseră pentru ea. Nebunia războiului atinsese inima ţinutului şi simţea că nimic nu va mai fi ca înainte.

Ethan Squires stătea lângă maşina lui strălucitoare. James, Billy, Andrew şi Charles erau frumoşi, în uniformele de ofiţeri şi beau şampanie, însă râsul lor era prea tare, prea strident, şi ea îşi dădu seama că în ciuda temerităţii lor tinereşti, erau speriaţi ca toţi ceilalţi.

Fiul cârciumarului părea prea tânăr ca să fi fost recrutat şi Matilda se întreba dacă nu cumva minţise în legătură cu vârsta lui, aşa cum făcuseră de altfel mulţi alţii. Cei doi băieţi ai negustorului stăteau tăcuţi la umbră, pe veranda cârciumii, semănând grozav unul cu celălalt, ţinându-şi capetele blonde apropiate şi citind înfriguraţi un ziar.

Însă femeile erau cele care îi atrăseseră atenţia. Figurile lor nu exprimau nicio emoţie. Cu capetele sus, priveau cum bărbaţii lor se strângeau în faţa cârciumii. Erau prea mândre ca să-şi mărturisească prin lacrimi slăbiciunea, însă ochii le trădau. Străluceau şi urmăreau fiecare mişcare a celor pe care îi iubeau pe măsură ce treceau unul după altul prin faţa mesei şi îşi prezentau scrisorile. Şi sperau, nu puteau să nu spere că bărbaţii lor vor fi respinşi. Dusă era şi larma papagalilor, ca şi patriotismul ce animase fiecare speculaţie, fiecare zvon. Asta era o realitate cruntă şi nimic nu le pregătise pentru a o înfrunta.

Matilda privea toate acestea cu mânie crescândă. Un şir de camioane ale armatei

aşteptau în faţa magazinului într-o căldură înăbuşitoare, cu motoarele huruind, cu ţevile de eşapament scuipând afară fum negru, în vreme ce şoferii se rezemau de capote. Camioanele aveau să-i ducă pe bărbaţi departe şi nişte soldaţi fără chip şi fără nume îi vor învăţa cum să-i ucidă pe alţii asemenea lor. Iar dacă erau norocoși – foarte norocoşi – aceleaşi camioane îi vor aduce înapoi, însă războiul îi va schimba, le va ucide sufletele, aşa cum făcuse cu Mervyn.

Şoferii urcară în camioane. Taţii strânseră stângaci mâinile fiilor, imaginea australianului afurisit împiedicându-i să-şi arate emoţiile care îi tulburau. Însă femeilor le era mult mai greu.

Matilda simţea cum toate tânjeau să-i mai atingă şi să-i mai îmbrăţişeze măcar o dată pe cei dragi, înainte ca imensele camioane să-i ia şi să-i ducă de-acolo, însă viaţa aspră le întărise, le împietrise sufletele. Erau soţii şi mame, femei dârze venite de la fermele din interior, care trebuia să rămână puternice şi în vremuri de restrişte. Matilda vedea cât de greu le era să-şi înăbuşe lacrimile, vedea agonia mamelor care nu puteau să-şi sărute fiii încă o dată, şi-l slăvi în sinea ei pe Dumnezeu că ea nu trebuia să se rupă acum de nimeni drag pentru a-l sacrifica războiului. Insignele micuţe de argint care se dădeau femeilor ca simbol al jertfei pe care o făceau nu erau nici pe departe o mângâiere pentru bietele lor inimi.

Matilda coborî de pe verandă şi îşi făcu loc prin mulţime către Tom şi April. Îl zări şi pe Sean lângă tatăl lui, înalt şi mult mai matur acum, de

când îmbrăcase uniforma cafenie, cu şapca trasă pe sprâncene, imaginea lui Tom în oglindă. April plângea. Lacrimile i se rostogoleau încet pe obraji, în vreme ce îi ţinea strâns de mâna pe amândoi şi-i mânca din ochi. Băieţii mai mici stăteau şi ei nemişcaţi, conştienţi parcă de solemnitatea momentului, dar fără să înţeleagă întreaga lui semnificaţie.

Tom privi pe deasupra capului lui April şi-i zâmbi Matildei care se apropia de ei. Era palid la faţă şi se vedea că se chinuie să-şi înfrâneze emoţiile.

Matilda îl îmbrăţişă şi se ridică pe vârfuri să-l sărute pe obraz. Tom îi era ca un frate, iar plecarea lui avea să lase un gol imens în viaţa ei.

— Tom, să ai grijă de tine, murmură ea. Şi să nu-ţi faci griji pentru April şi copii, pentru că voi vedea eu de ei.

— Mulţumesc, Molly.

Şi îşi drese glasul.

— April o să aibă nevoie de tine şi ştiu că nu o s-o laşi de una singură.

Apoi se opri la fiecare copil şi-l mângâie pe cap, zăbovind ceva mai mult în faţa lui Davey.

— Fiule, să ai grijă de femei. Îmi pun toată nădejdea în tine.

Băiatul în vârstă de şaisprezece ani dădu din cap, primind sarcina care i se încredinţase şi frământându-şi în mâini pălăria, însă în clipa în care Tom şi Sean urcară în camion, Matilda văzu în ochii lui dorinţa de a pleca şi îşi dădu seama că nu va trece prea multă vreme până când li se va alătura.

O înconjură pe April cu un braţ protector, iar băieţii începură să alerge după camionul care pornise. Femeile din jur se grăbiră să-i mai vadă măcar o dată pe bărbaţii care plecau, însă curând nori de praf şi de fum întunecară orizontul.

— Acum o să mergi cu mine, April, îi spuse hotărâtă Matilda. Nu are rost ca tu şi băieţii să vă întoarceţi chiar în seara asta în casa goală.

— Şi cu turma ce fac? o întrebă April, privind-o cu ochii ei mari care acum păreau uriaşi pe chipul ei mic şi slăbit. Iepurii au mâncat aproape toată iarba şi trebuie să le dau eu de mâncare.

— April, ţi-au rămas doi ciobani ca să se ocupe de asta. Or fi ei prea bătrâni pentru război, dar sunt încă bărbaţi puternici şi ştiu ce-au de făcut.

Matilda se gândi la cei doi bărbaţi vârstnici şi-i mulţumi lui Dumnezeu că îi lăsase la fermă. Cele două proprietăţi suferiseră deja prea mult din pricina secetei şi a iepurilor şi ar fi fost imposibil ca turmele să fie permanent supravegheate fără ajutorul lor. April urma să aibă nevoie de mult ajutor şi la tunsul oilor, aşa că nu avea rost să o lase să-şi plângă suferinţa.

— În noaptea asta iepurii n-au decât să mănânce câtă iarbă vor, zise Matilda când porniră cu toţii către cai. Mâine Davey şi băieţii se pot întoarce la Wilga, iar eu o să te învăţ cum să aduni turma la un loc şi cum să împuşti iepurii. Dumnezeu ştie cât o să ţină războiul ăsta, dar noi trebuie să fim sigure că Wilga şi Churinga nu se prăpădesc până la întoarcerea bărbaţilor.

April o privi şi ochii i se umplură iar de

lacrimi.

— Se vor întoarce, nu-i aşa?

Matilda încălecă şi apucă frâul calului.

— Bineînţeles că se vor întoarce, răspunse ea cu mai multă siguranţă decât simţea.

— Matilda, cum poţi fi atât de puternică? Cum de eşti atât de sigură că totul va fi bine?

— Aşa trebuie să fiu, răspunse ea. A gândi altfel înseamnă defetism.

Trecură zile, săptămâni, luni şi gardurile care separau Churinga de Wilga fură dărâmate. Cele două turme puteau fi mai uşor supravegheate dacă erau ţinute laolaltă şi era şi mai lesne de păstrat iarba care trebuia păscută cu măsură.

Aşa cum făceau Gabriel şi cei doi mocani, Matilda şi April cercetau păşunile înarmate cu cuţite şi puşti. Seceta făcea ravagii în rândul turmelor, iar oilor muribunde trebuia să fi se curme suferinţa. O tăietură scurtă la gât era modalitatea cea mai blândă, însă lui April suferinţa i se părea prea mare şi de cele mai multe ori Matilda era cea care îşi asuma această sarcină.

Pământul era ars şi crăpat de căldură şi uscăciune. Şiruri de arbori încovoiaţi de secetă se lăsau grei asupra smocurilor de iarbă argintie la care încă nu ajunseseră iepurii, iar câinii dingo şi uliii deveniseră mai rapaci. Turme de canguri, urşi wombat şi păsări emu invadară păşunile din apropierea caselor şi oamenii se văzură nevoiţi să le alunge sau să le împuşte. Râurile erau acum nişte pâraie subţiri şi doar apa sulfuroasă scoasă la pompe îi mai ajuta să-şi ţină animalele în viaţă. Rezervoarele de la Churinga rezistau încă, însă

fiecare picătură de apă era folosită cu parcimonie căci, iată, mai trecuse un an fără ca pământul să fi fost izbăvit de secetă.

Radioul era singura lor legătură cu lumea şi ascultarea ştirilor în fiecare seară devenise un ritual după care erau transmise şi altora.

Bob „Mână de Fier” fu înlăturat de la putere şi în locul lui veni John Curtin, care formă un guvern laburist. Japonezii bombardară Pearl Harbour şi Hong Kong-ul căzu. Dintr-o dată războiul se apropiase teribil de zona lor şi Matilda şi April aşteptau speriate urmările. Câmpiile întinse şi pustii ale Australiei se aflau în vecinătatea insulelor Asiei, astfel că dacă japonezii ar fi vrut să invadeze continentul, nimic nu i-ar fi putut împiedica să o facă. Australia era lipsită de armata care să o apere – toţi bărbaţii erau în Europa – şi primejdia galbenă devenise deodată o ameninţare reală.

Matilda se chinuia să tundă un berbec care se încăpăţâna să nu stea locului când auzi apropiindu-se tropot de copite, îşi feri ochii de soare şi o zări pe April cu părul în vânt, cu rochia fluturând şi lovindu-şi calul cu călcâiele, îndemnându-l să alerge mai repede. Inima începu să-i bată cu putere. Numai o veste rea ar determina-o pe April să călărească atât de înverşunată.

Femeia opri brusc calul şi alunecă din şa.

— Matilda, e Davey! Dumnezeule, e vorba de Davey…

Matilda îi desfăcu degetele care o apucaseră cu disperare, îi cuprinse braţele şi o zgudui.

— Ce i s-a întâmplat?

April înşira vorbe fără noimă şi atunci Matilda îi dădu o palmă.

— April, vino-ţi în fire şi spune-mi ce s-a întâmplat cu Davey! strigă ea.

Chipul mic şi slăbit îngheţă şi pe obraz înflori urma purpurie lăsată de palma Matildei. Abia atunci întinse o bucată de hârtie şi izbucni în lacrimi.

Matilda ştiu ce era încă înainte de a parcurge scrisul copilăresc şi simţi că o părăseşte curajul. Davey fugise să lupte. Se uită la April şi durerea pierderii pe care o îndura femeia asta chinuită se resfrânse şi asupra ei şi înţelese că nu erau cuvinte care i-ar fi putut alina suferinţa. April clacase în cele din urmă. Şi revenea Matildei, ca de obicei, să rămână tare şi practică.

Înfrânându-şi propriile temeri, o ridică pe April şi o ţinu în braţe până când lacrimile şi suspinele încetară. April se trase atunci înapoi şi îşi şterse faţa cu şorţul.

Matilda puse în ordine priorităţile.

— Ai sunat la biroul de recrutări?

April încuviinţă dând din cap şi îşi suflă nasul.

— Am încercat să vorbesc cu cineva de-acolo, dar nu mai este nimeni, în afară de un îngrijitor. Camioanele au plecat din Dubbo dimineaţă, în zori.

— Şi nu ţi-a lăsat un alt număr unde să suni? Armata nu-l poate accepta. E încă prea tânăr şi trebuie să fi se spună.

April clătină din cap.

— Omul de la biroul de recrutări mi-a spus că

dacă are aproape optsprezece ani nu mai contează. Iar dacă se află într-unul dintre camioanele de azi-dimineaţă, înseamnă că e deja pe drum spre tabăra de instrucţie şi nimeni nu mai poate face nimic.

Gândurile îi asaltau mintea Matildei, însă le ţinu pentru ea. Nu avea rost să-i dea speranţe lui April spunându-i că un telefon la comandament ar putea să-i aducă fiul înapoi, pentru că ea însăşi nu-i vedea pe cei de acolo pierzând vremea să caute încă un recrut prea tânăr care se strecurase printre soldaţi. Erau prea mulţi şi, în plus, Davey mai avea doar câteva luni până împlinea vârsta necesară, aşa că de ce-ar fi amânat inevitabilul?

— April, nu ai fi putut să-l împiedici. Băiatului îi stătea mintea la asta încă de când au plecat Sean şi Tom.

Ochii albaştri ai lui April se umplură iar de lacrimi.

— Dar e doar un copil. Nu vreau să-l ştiu acolo. Tom nu-mi spune prea multe în scrisorile lui, şi nici Sean, dar citesc printre rânduri şi tăieturile cenzurii. Molly, e un adevărat măcel. Şi nu vreau ca cineva din familia mea să fie acolo – îi vreau pe toţi acasă, lângă mine. În siguranţă şi muncind pământul, aşa cum ar trebui să facă – aşa cum am făcut întotdeauna.

— April, toţi trei sunt destul de mari ca să ştie ce au de făcut, îi zise Matilda cu blândeţe. Davey este într-adevăr mai tânăr, dar de când era copil străbate păşunile călare şi e la fel de puternic şi de încăpăţânat ca toţi australienii.

O strânse pe prietena ei în braţe, legănând-o

uşor şi mângâindu-i părul.

— Voia să lupte, ştii bine, şi nimic nu l-ar fi putut împiedica să plece.

Războiul nu se sfârşise şi cele două femei continuau să se lupte cu natura potrivnică şi cu durerea din suflet. Tom şi băieţii scriau regulat şi Matilda îi era recunoscătoare lui April pentru că îi citea şi ei scrisorile. Erau la fel de preţioase pentru amândouă şi, cu toate că erau greu de citit după tăieturile cenzurii, cel puţin confirmau faptul că cei trei bărbaţi trăiau încă. Femeile puneau cap la cap toate indiciile şi îi urmăreau pe hărţile dintr-un atlas vechi.

Tom şi Sean se aflau pe undeva prin nordul Africii, iar Davey, puţin instruit şi degrabă îmbarcat, era în Noua Guinee.

Matilda citea atent scrisorile lui şi, pentru că obişnuia să împrumute cărţi de la un bibliotecar ambulant, cunoştea bine realitatea care se ascundea în spatele cuvintelor alese cu grijă pe care i le trimitea mamei lui. Dar ceea ce ştia ţinea pentru ea. La ce bun să-i spună lui April că jungla în care se purta războiul însemna zile în şir, poate chiar săptămâni de întuneric şi unde nimeni nu ajunge să se simtă uscat? Umiditatea din aer făcea pielea să putrezească şi hainele să mucegăiască. Umezeala îi slăbea, iar ţânţarii îi îmbolnăveau. Şerpii şi păianjenii veninoşi erau capcane ucigătoare. Bărbaţii plecaţi din sălbăticia Australiei aveau să simtă jungla ca pe o lume diferită şi mult mai primejdioasă decât uscăciunea fierbinte cu care erau obişnuiţi. Era mai bine să o lase pe April să creadă că fiul ei locuia într-o

baracă şi că lua trei mese pe zi.

Trecu şi vara, iar Malaysia şi Filipinele fură şi ele invadate. Acum era cu atât mai important să păstreze legătura cu lumea, aşa că în fiecare seară se întâlneau la una dintre gospodării şi ascultau ştirile.

Japonezii cuceriră Singapore pe 8 februarie 1942. În casă se lăsă o tăcere grea şi bătrânii, băieţii şi cele două femei frânte de atâta muncă se uitară îngroziţi unii la alţii. Mai era doar un hop până în Noua Guinee şi până la Cape York, în Queensland. Războiul era înspăimântător de aproape, iar câmpurile lor pustii erau o ţintă fără apărare acum, când Australia era lipsită de forţele armate.

Primul-ministru Curtin îi ceru lui Churchill să dea australienilor dreptul de a-şi apăra ţara şi, în cele din urmă, două divizii se îmbarcară în nordul Africii şi porniră, pe lungul drum către casă.

— Se întorc, zise April uluită. Tom şi Sean trebuie să fie pe vaporul acela.

— Nu se vor întoarce la fermă, o preveni Matilda. Va fi nevoie de ei în nord, ca să ne apere de japonezi.

Chipul lui April radia de fericire.

— Dar li se va da măcar o permisie, Molly. Imaginează-ţi – să-i văd din nou la Wilga! Să le aud din nou glasurile.

Brusc, entuziasmul o părăsi.

— Dar cu Davey ce-o fi? De ce nu poate să vină şi el acasă?

Matilda surprinse schimbul de priviri dintre cei doi mocani mai în vârstă şi pricepu la ce se

gândeau. Davey era în focul luptei, iar ultima lui scrisoare era datată cu mult timp înainte ca ele să o primească. Erau puţine şanse să-l vadă înainte de finele războiului.

Matilda oftă şi o luă pe April de mână.

— N-o să dureze la nesfârşit, spuse ea blând. Curând or să se întoarcă toţi, ai să vezi.

Dar nu a fost să fie. Churchill şi Curtin au încheiat un pact şi în loc ca trupele australiene să se întoarcă acasă, a fost trimisă o divizie americană în apărarea continentului ameninţat. Ca şi întreaga Australie, Matilda şi April văzură în această decizie a Ţării Mamă un act de trădare. Cum ar putea un număr atât de mic de soldaţi să apere un teritoriu atât de vast şi de ce ar refuza Anglia soldaţilor australieni dreptul de a-şi apăra patria după ce luptaseră cu atâta dăruire pentru cauza Angliei în toată Europa?

Cu inimile îndurerate, femeile rezistară în lunile următoare căutând alinare una la cealaltă şi în munca neîntreruptă. Cu toate acestea, nu stăteau prea mult timp departe de radio, pentru că ştirile pe care le ascultau erau singura lor legătură cu lumea din afară.

Matilda se întorsese la Churinga ca să primească un transport cu furaje sosit de dimineaţă cu un camion. Oile supravieţuiau, însă era istovitoare încercarea de a le hrăni tot timpul corespunzător. Încărca împreună cu Gabriel nişte saci în spatele camionetei achiziţionate în urmă cu câteva luni, când auzi răgetul bine cunoscut al măgarului cu care călătorea preotul.

— Gabe, du astea la păşunea dinspre răsărit.

Vin şi eu mai târziu, îi spuse Matilda calm.

— Necazuri, domniţă?

Ea încuviință dând din cap.

— S-ar putea. E mai bine să le laşi în seama mea.

Îl auzi pornind motorul şi plecând, însă toată atenţia ei era îndreptată asupra preotului.

Părintele Ryan era un om uscăţiv care ignora trecerea anilor, străbătând mai departe parohia în careta care scârţâia din toate încheieturile. Anii războiului îl îmbătrâniseră şi acum avea fire albe în părul lui negru de irlandez, iar povara veştilor triste îi încovoiase umerii.

— E o veste rea, nu-i aşa? îl întrebă Matilda, aşteptând ca preotul să coboare din caretă şi să-şi adape măgarul.

Omul dădu din cap şi Matilda îl luă de braţ şi-l conduse în casă. Inima îi bătea cu putere la gândul veştii pe care urma să o audă. *Dar nu încă,* se rugă ea în sinea ei. *Nu sunt deloc pregătită.*

— Haideţi să bem mai întâi o cană cu ceai. Întotdeauna am socotit că e mai bine să primeşti veştile proaste şezând.

Începu să-şi facă de lucru prin bucătărie, evitând privirea preotului, refuzând să afle care dintre bărbaţii Finlay nu se va mai întoarce. Era timp destul pentru astfel de veşti, însă nimic nu putea schimba destinul.

Părintele Ryan luă o gură de ceai şi începu să ciugulească din biscuiţii pe care Matilda îi făcuse de dimineaţă.

— Trăim vremuri cumplite, Matilda, zise el cu adâncă tristeţe. Tu cum te descurci aici de una

singură?

— Îl am pe Gabe aici, la Churinga, iar April îi are pe băieţi şi pe cei doi mocani. Acum ne-am unit turmele. E mai uşor aşa.

— Matilda, să ştii că de-acum încolo va avea nevoie de toată forţa de care este în stare. Dar tu deja ştii asta, nu?

Şi zâmbi trist şi obosit, luându-i mâinile între palmele lui.

Matilda dădu din cap.

— Care din ei, părinte? întrebă ea cu glas răguşit, cu toate că ar fi vrut să nu afle. Îi era greu să îndure realitatea războiului acolo, pe pământul pe care îl iubea atât de mult.

Tăcerea se lăsă între ei preţ de câteva momente, amândurora părându-li-se o veşnicie. Mâinile preotului erau calde şi aduceau alinare tumultului de emoţii şi temeri care o cuprinsese.

— Toţi, Matilda.

Rămase privind ţintă în ochii goi ai preotului.

— Toţi? şopti ea. Dumnezeule! gemu ea când percepu oroarea mesajului. De ce, părinte? Pentru numele lui Dumnezeu, de ce? Nu e drept!

— Războiul nu este niciodată drept, Matilda răspunse el blând. Şi nu-l poţi învinovăţi pe Dumnezeu pentru astfel de atrocităţi. Omul le-a făcut şi tot nişte oameni i-au ucis. Pe Tom într-o tranşee pe lângă El Alamein, pe Sean tot acolo, în timpul unui atac cu rachete, iar Davey a fost împuşcat în Noua Guinee.

O orbiră lacrimile când se gândi la cei doi băieţi.pe care îi iubise de parcă ar fi fost copiii ei şi la tatăl lor, care îi fusese apropiat ca un frate.

Nu îi va mai vedea niciodată. Conştientizarea acestui fapt căscase un gol imens în lumea ei. Nimic nu va mai fi ca înainte.

Părintele îi desprinse uşurel degetele cu care îl înşfăcase de braţ şi se apropie de ea. Matilda îşi sprijini capul pe umărul lui şi inspiră parfumul de tămâie amestecat cu praful drumului, lăsându-şi lacrimile să cadă nestingherite pe sutana ponosită a preotului.

— Mai sunt şi alţii care îţi împărtăşesc durerea, Matilda. Nu eşti singură, să ştii.

Vocea lui era caldă, mângâietoare şi Matilda ascultă mai departe, presimţind în amărăciunea care îi tulburase sufletul că ceea ce trăia acum nu era decât calmul de dinaintea furtunii.

— Cei de la Kurrajong l-au pierdut pe Billy, şopti preotul, într-adevăr, războiul ăsta este ceva îngrozitor.

Matilda se desprinse de lângă el şi îşi şterse cu înverşunare lacrimile de pe obraji.

— Da. Dar asta nu-i opreşte pe netrebnicii ăia să dea năvală cu armele, urlând cât îi ţin plămânii, ca să-şi dovedească vitejia, nu-i aşa? strigă ea. Cum rămâne cu mamele, cu soţiile şi cu iubitele pe care le lasă în urmă? Ştiţi că şi ele au un război de dus. Poate că duşmanul lor nu trage cu arma, însă rănile sunt adânci. Ce-o să facă April acum fără soţ? Cum mai poate privi ea spre viitor fără cei doi fii mai mari? Spuneţi-mi, părinte, Dumnezeul acela, la care ţineţi atât de mult are şi pentru asta un răspuns?

Privindu-l pe preot fără să clipească cu respiraţia întretăiată, Matilda îşi regretă îndată

ieşirea. Într-adevăr, era furioasă. Însă furia ei se năştea din tristeţe, din convingerea că războaiele nu au niciun rost.

— Matilda, înţeleg prea bine ce simţi acum. Ai dreptate să te necăjeşti. În ultimii ani au venit prea multe asemenea telegrame şi nici eu nu sunt imun la suferinţa pe care o provoacă.

Se opri, parcă încercând să găsească cuvintele potrivite.

— Dar tocmai mânia i-a pierdut pe oamenii noştri. Incapacitatea de a găsi soluţii paşnice duce la toate nenorocirile astea. Furia, bună ca să-ţi descarci durerea inimii, nu-i aduce înapoi.

— Iertaţi-mă, părinte, zise ea. Numai că toată treaba asta mi se pare fără rost. Oamenii se ucid între ei pentru un petic de pământ. Femeile se chinuie să supravieţuiască secetei şi bombardamentelor. La ce bun toate astea?

Preotul lăsă capul în jos.

— La întrebarea asta nu ştiu să răspund, Matilda. Aş fi vrut să pot.

Drumul lung până la Wilga îl făcură în tăcere, fiecare cu gândurile lui. Matilda aştepta cu groază momentul în care avea să dea ochii cu April şi strânse mai tare frâul calului când îşi dădu seama că fuseseră zăriţi.

O singură privire fu de-ajuns şi Matilda ştiu că prietena ei înţelesese de ce veniseră, însă grozăvia veştii nu putea să nu o doboare pe biata femeie care se luptase din greu să-şi învingă propria fragilitate – şi Matilda îşi adună toată forţa, pregătindu-se pentru ceea ce avea să urmeze.

April nu-i lăsă să între în casă. Refuză să-i lase să se apropie de ea şi se opri în faţa uşii cu chipul încremenit, ascultând ce avea de spus preotul.

În cele din urmă, după o tăcere insuportabilă, inspiră adânc şi zise:

— Părinte, Molly, vă mulţumesc că aţi venit, dar acum aş vrea să rămân singură.

Vocea ei era pierită, golită de orice emoţie şi, cu bărbia înălţată sfidător, le întoarse spatele şi închise uşa în urma ei.

Matilda ar fi vrut să o urmeze, însă preotul o împiedică.

— Las-o în pace acum. Noi toţi avem felul nostru de a jeli, iar ea are nevoie să fie cu copiii ei.

Matilda rămase cu ochii la uşa închisă şi încuviinţă dând din cap fără convingere. Reacţia lui April la aflarea veştii o surprinsese şi o îngrijorase în acelaşi timp, dar ştia că prietena ei va veni la ea când va avea nevoie de ajutor.

— O să mă ocup mai departe de treburi, zise ea în cele din urmă. Cel puţin pot să fac ceva folositor ca să nu mă mai gândesc la toate astea.

Părintele Ryan îi luă mâna şi o bătu uşor.

— Aşa să faci, Matilda. Şi să ţii minte – Dumnezeu te va întări să treci prin toate.

Şfichiui cu biciul între urechile măgarului şi porni către nord. Mai avea şi alte telegrame de dus – mai erau şi alte familii care aveau nevoie de mângâiere şi rugăciune.

Matilda îl privi plecând, întrebându-se unde se afla Dumnezeul lui atunci când o violase Mervyn. Unde fusese când Davey, Sean şi Tom

avuseseră nevoie de ajutorul Lui? La ce bun un Dumnezeu dacă femei ca April trebuia să piardă doi fii şi un soţ ca să satisfacă dorinţă de luptă a unui general fără nume, fără chip?

Întoarse calul şi porni către păşunile Wilgăi. Încă puţin şi începea sezonul de tuns şi era multă muncă de făcut – şi nici măcar Dumnezeul atotştiutor şi atotvăzător al părintelui Ryan nu ar fi putut tunde treizeci de mii de oi.

Mai trecură încă trei zile până când Matilda o văzu din nou pe April. Venise târziu, după-amiază, în camioneta veche a lui Tom. Copiii erau lângă ea şi în spate puseseră patul şi alte bunuri din gospodărie.

— Mă întorc la Adelaide, o anunţă ea când coborî din camionetă. Părinţii mei sunt acolo şi ne-au propus să locuim cu ei.

Îşi stăpânea bine glasul. Matilda bănuia însă cu ce efort se stăpânea ea în faţa copiilor.

— Şi cu Wilga ce faci? Nu poţi s-o laşi şi să pleci. Nu după cât aţi muncit tu şi cu Tom în toţi anii aceştia.

Privirea lui April era de gheaţă.

— La ce-mi mai trebuie pământul când nu am lângă mine un bărbat care să mă ajute să-l muncesc?

— Dar noi două ne-am descurcat bine până acum. Far băieţii încep şi ei să se priceapă la oierit.

Matilda întinse mâna spre ea, însă April se trase înapoi.

— Wilga aparţine familiei lui Tom de trei generaţii, April. Nu poţi să pleci aşa.

— Atunci fă-mi tu o ofertă, răspunse ea prompt.

Matilda o privi nedumerită.

— April, ai nevoie de timp să te mai gândeşti. Dacă iei acum o hotărâre pripită, îi poţi lipsi pe copiii tăi de o moştenire. Şi ştii bine că nu pentru aşa ceva a trudit Tom.

April dădu din cap şi ridică copilul cel mai mic, rezemându-l pe şold.

— Nu vreau să mai văd niciodată pământul ăsta, spuse ea cu amărăciune. Fiecare copac, fiecare fir de iarbă, fiecare iepure, ca să nu mai spun de oile astea, îmi amintesc de ceea ce am pierdut. Toate sunt ale tale, Matilda. Oricare ar fi preţul pe care mi l-ai plăti.

Matilda privi cu luare-aminte figura micuţă, dar dârză a prietenei sale şi ştiu că nu putea să mai aştepte înainte de a lua o asemenea hotărâre.

— April, nu ştiu cât de mult valorează Wilga, dar ştiu că este probabil să nu am suficienţi bani în bancă. Poate ar trebui să mai aştepţi şi să o scoţi la vânzare. Ai putea să obţii un preţ bun, care să vă asigure traiul ţie şi copiilor.

— Nu.

Tonul era vehement.

— Am discutat cu Tom despre posibilitatea ca el să nu se mai întoarcă şi am hotărât ca tu să intri în posesia fermei.

Scotoci apoi în geantă şi scoase un teanc de documente.

— Uite actele şi cheile casei. Şi aici…

Mai scoase un teanc de registre din camionetă, de pe bancheta din faţă.

— …aici sunt toate registrele şi toate socotelile afacerii.

Le duse singură şi le puse pe verandă.

— Îmi plăteşti cât crezi şi-mi trimiţi banii când poţi. Uite adresa din Adelaide.

— April, dar…

Femeia făcu un gest care respingea împotrivirea.

— Molly, o să mă descurc. Părinţii mei au o afacere mică, dar profitabilă în oraş – aşa că nu-mi va fi greu.

— Dar nu se poate…

— Molly, ajunge. Ai fost o prietenă de nădejde. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără tine în anii ăştia. Ştiu că şi tu eşti la fel de necăjită ca şi mine, dar…

Ochii i se umplură de lacrimi, îşi drese glasul şi săltă copilul, aşezându-l mai bine.

— Aşa am hotărât Tom şi cu mine, aşa că te rog să nu faci să-mi fie şi mai greu decât îmi este deja. La revedere, Molly. Şi mult noroc.

Matilda o îmbrăţişa pe femeia firavă care îi fusese cea mai apropiată prietenă, vrând să o implore să rămână. Ştia însă că lui April îi va fi mult mai bine în oraş, de unde venea. Ar fi o dovadă de egoism dacă ar încerca să o facă să se răzgândească.

— O să-mi lipseşti, şopti ea. Şi voi o să-mi lipsiţi, adăugă, sărutând copiii, pe rând.

April o mai îmbrăţişă o dată, după care adună copiii în camionetă şi porni motorul.

— La revedere, Molly, îi strigă şi, fluturând din mână, plecă pentru totdeauna de la Churinga.

Matilda rămase singură în curtea care i se păru deodată mai pustie ca oricând şi se întrebă cum va rezolva problema Wilgăi. Se aflau în al nouălea an de secetă şi nimeni nu se aventura să cumpere o proprietate. Turma era înfometată, lâna puţină, proviziile ei scădeau, iar iepurii se înmulţeau. Fusese destul de greu să se descurce cu amândouă proprietăţile chiar şi când se putea bizui pe ajutorul lui April şi al băieţilor. În anii buni, Wilga ar fi fost un dar ceresc, însă acum nu era decât o povară în plus.

Înşeuă calul şi porni către păşuni. Tom îşi pusese nădejdea în ea, iar April avea nevoie de bani. Matilda hotărî ca, într-un fel sau altul, să răsplătească încrederea pe care i-o acordaseră prietenii ei.

17

Jenny închise caietul şi rămase cu ochii în tavan. Ascultase istorisiri despre război spuse de bătrâni prin cârciumi, însă abia acum afla, chiar din jurnalele Matildei, cât de greu le fusese femeilor rămase acasă. Greutăţile lor nu erau tranşeele şi gloanţele, adversarul lor purta o altă uniformă. Luptau cu pământul de care depindeau, luptau împotriva secetei şi a iepurilor hulpavi. Bravura lor fusese inconştientă şi cu toate acestea erau la fel de înăsprite de luptă şi eroice ca şi soldaţii de pe front.

Căscă şi se întinse puţin înainte să se dea jos din pat. Diane îşi făcea de lucru prin bucătărie, iar Jenny era curioasă să afle părerea prietenei sale

despre primele jurnale.

— ’Neaţa, Jen. Uite, ia şi tu. Nu ştiu ce-ai făcut tu, dar eu am stat trează mai toată noaptea şi am citit.

Îi dădu o cană cu ceai puternic aromat şi o felie de pâine prăjită.

Jenny gustă ceaiul şi se strâmbă. Avea prea mult zahăr.

— Şi ce crezi? E uimitor, nu-i aşa?

Diane îşi dădu părul pe spate, prinzându-l după urechi. Arăta era obosită.

— Acum înţeleg cum de te-a prins lectura asta, spuse ea gânditoare. E o poveste de fiecare zi, cu realităţi ca incestul şi sărăcia – lucruri bine cunoscute de noi două –, dar recunosc că sunt la fel de nerăbdătoare ca şi tine să ajung la final.

Se opri şi rămase cu privirea pierdută în cana de ceai de dinaintea ei.

— Totuşi nu înţeleg de ce vrei neapărat să ţii jurnalele aici. Un editor s-ar face luntre şi punte ca să pună mâna pe ele.

— Tocmai din cauza asta caietele trebuie să rămână aici.

Jenny lăsă cana jos şi se sprijini cu coatele de masă.

— Tu ce-ai simţi dacă secretul tău cel mai ascuns şi mai întunecat ar fi făcut cunoscut lumii întregi? Până acum au circulat doar nişte zvonuri în legătură cu Churinga şi cu oamenii care au locuit aici – aş simţi că aş trăda-o pe Matilda dacă aş face cunoscut adevărul.

— Jen, dar ea a lăsat jurnalele tocmai ca să fie găsite. Voia ca cineva să le citească. De ce ai

luat asta ca pe cruciadă personală?

— Gândeşte-te puţin, Diane. Se poate ca ea să fi fost o străină şi să fi trăit în vremuri cumplite pe care eu nici nu mi le-aş fi putut imagina dacă nu ar fi fost jurnalele – însă vieţile noastre sunt legate de lucruri care ni s-au întâmplat amândurora. Din când în când simt cum viaţa ei se împleteşte cu a mea şi am senzaţia că eu, chiar *eu,* trebuia să găsesc jurnalele astea şi să decid ce voi face cu ele.

Diane îşi aprinse o ţigară şi se uită la ea cu luare-aminte.

— Tot nu m-ai convins că îţi este de vreun folos ceea ce faci. De ce trebuie să scormoneşti atât trecutul, de ce trebuie să reînvii anii de abuz, de singurătate şi de pierderi, când tu abia te-ai împăcat cu soarta ta?

— Pentru că Matilda m-a învăţat că nimic nu poate ucide sufletul şi voinţa omului dacă sunt suficient de puternice.

Diane zâmbi.

— Jen, tu ai avut întotdeauna suficientă tărie ca să învingi toate câte ţi-a rezervat lumea asta. Dar dacă abia jurnalele Matildei te-au ajutat să priveşti astfel lucrurile, atunci e bine că le-ai găsit.

Jenny se uită uluită la prietena ei. Dacă i s-ar fi cerut să se descrie singură, ar fi folosit cuvântul „încăpăţânată”, şi cum niciodată nu s-a gândit la ea însăşi ca la o fire tenace sau vitează, spusele lui Diane o surprinseră.

— Hai să ieşim pe verandă. Aici s-a făcut deja prea cald, spuse ea cu mintea aiurea.

Diane o urmă şi ieşiră amândouă pe uşa cu

sită. Curtea era pustie, însă dinspre fierărie se auzea zgomot de ciocan, în ciuda iernii care se instalase deja, era una din zilele acelea în care cerul părea mai aproape de pământ ca de obicei. Umezeala se simţea pretutindeni şi nicio adiere de vânt nu stârnea praful şi nici nu făcea frunzişul să foşnească. Până şi păsările păreau să-şi fi pierdut energia de a ciripi.

Jenny privi curtea care se întindea în faţa lor. O tăcere bizară plutea asupra împrejurimilor, ca şi când inima gigantică a Australiei încetase să bată.

— În momente ca astea îmi doresc să mă întorc la Sydney, murmură Diane. Ce n-aş da să simt din nou mirosul de sare şi să văd uriaşele valuri, cu creste albe, izbindu-se de stâncile de la Coogee!

Jenny nu răspunse. Dorea ca toate câte vedea acum să i se imprime în memorie, să ia cu ea în oraş toate imaginile acelea, iar în nopţile friguroase de iarnă, când marea avea să vuiască printre stânci, să se poată încălzi cu aceste amintiri.

— Se pare că ai un oaspete.

Jenny urmări privirea lui Diane şi lăsă să-i scape o exclamaţie de vădită nemulţumire. Charlie Squires tocmai trecea călare de ultima poartă.

— Ce naiba o mai fi vrând?

Diane surâse.

— Cine ştie, poate vrea să-ţi facă curte. Ştii şi tu cum îi afectează pe bărbaţi vremea călduroasă.

Îşi stinse ţigara.

— Ţi-l las ţie.

— Nu pleca, şuieră Jenny printre dinţi când

Charlie descălecă.

Dar îşi dădu seama că vorbea singură. Diane se întorsese în casă, iar pentru ea era deja prea târziu să facă la fel.

— Bună, Jenny. Sper că nu e prea devreme pentru o vizită, însă am vrut să fiu sigur că nu s-a întâmplat nimic.

Îşi scoase pălăria şi zâmbi. Tâmplele argintii îi încadrau chipul frumos, iar pantalonii imaculaţi şi cămaşa apretată se deosebeau de hainele prăfuite şi pătate de sudoare ale oamenilor care lucrau la Churinga.

Jenny îi strânse mâna şi-i zâmbi la rândul ei. În week-end, Charlie fusese o companie agreabilă.

— Îmi pare bine să te văd din nou, Charles, dar ce te-a tăcut să crezi că s-a întâmplat ceva?

— Aţi plecat în grabă alaltăieri dimineaţă. S-a petrecut ceva în timpul dansului care te-a făcut să nu te simţi bine la Kurrajong?

Jenny dădu din cap.

— Nici pomeneală. Aţi fost foarte ospitalieri şi m-am simţit excelent. Îmi pare rău că nu am apucat să-mi iau rămas-bun cum se cuvine, dar crede-mă că trebuia să ajung cât mai repede înapoi.

— Aşa se întâmplă când eşti fermier. Treaba nu se termină niciodată.

Zâmbi iar, aprinzându-şi o ţigară de foi.

— Speram să-ţi arăt împrejurimile Kurrajong-ului. Dar putem lăsa pe data viitoare.

Jenny hotărî să nu-i spună că va pleca peste şase zile.

— Mi-ar face mare plăcere, răspunse ea

politicos. Şi aşa voi avea prilejul să o revăd pe Helen. Noi două ne-am înţeles foarte bine şi i-am promis că o să-i ofer una dintre pânzele mele.

— A, să ştii că Helen m-a rugat să-ţi transmit salutări. I-a plăcut să vă fie gazdă ţie şi lui Diane. În ultima vreme pleacă foarte rar de la Kurrajong, de când cu tata şi cu toate celelalte probleme, dar vizita voastră a bine dispus-o.

— Charlie, intră să bem un ceai. Diane e şi ea pe undeva şi sunt sigură că s-ar bucura să te vadă.

Charlie strânse din buze.

— Eu nu sunt la fel de sigur. Am văzut cum a dat bir cu fugiţii când m-a zărit. Sper că nu am spus ceva ce a jignit-o.

Jenny râse şi turnă ceai în ceşti.

— Ce Dumnezeu ai fi putut spune ca să o jigneşti pe Diane?

Charlie râse şi el.

— Habar n-am, recunoscu el. Dar ştii că nu-mi pot permite să-mi stric reputaţia.

Jenny încă zâmbea când îl văzu în prag pe Brett. Inima începu să-i bată cu putere şi trecu imediat în defensivă:

— Ce spionezi pe-aici, domnule Wilson? Nu vezi că am un oaspete?

Brett îi aruncă o privire lui Charlie şi intră în bucătărie. Ripper se repezi la el să fie mângâiat, însă fu ignorat.

— Am venit să-mi iau ultimele lucruri. Sunt în cămară.

Jenny dădu din cap, furioasă că uitase de cutiile şi genţile pe care Brett le lăsase în casă când se mutase. Nu putea să facă abstracţie de

prezenţa lui acolo, auzea zgomotul ghetelor lui pe podea şi se ruga ca Diane să lase laşitatea, să-şi facă apariţia şi să salveze situaţia. Se întoarse spre Charlie care o privea curios, cu o sprânceană ridicată.

— Nu am ştiut cum stau de fapt lucrurile, zise el, parcă uşurat.

— Brett s-a mutat de când am venit eu, răspunse Jenny. Nu se petrece absolut nimic neortodox.

— Aş zice că doamna protestează prea mult, murmură el, ridicând sarcastic din sprânceană. Dar la urma urmelor, cine sunt eu să arunc cu piatra?

— Charlie, eşti imposibil, zise ea oftând.

Brett se întoarse în bucătărie cu braţele încărcate de cutii. Se mai uită o dată la cei doi, după care dădu sita la o parte şi ieşi pe verandă.

— Măi să fie, oftă şi Charlie. Se pare că domnul Wilson nu este deloc în apele lui în dimineaţa asta. Tânjeşte, cu siguranţă, după chelneriţa lui insolentă.

Se întoarse spre ea, privind-o cu ochii lui de un albastru intens.

— Se potrivesc de minune, nu crezi?

Jenny întoarse capul, temându-se de ce ar fi putut citi Charlie în ochii ei.

— Nu am nicio părere în privinţa vieţii sentimentale a domnului Wilson, spuse ea ferm.

Chicotitul lui reţinut fu mai mult decât grăitor.

— Bine, Jenny, o să plec acum, nu te mai reţin. Ştiu că ai de lucru. Transmite salutări lui

Diane din partea mea şi nu uita că ai promis să ne vizitezi. Helen s-ar bucura să te vadă.

Îi luă mâna, ţinând-o o secundă mai mult decât era necesar.

— Şi mie mi-ar face plăcere să te revăd, adăugă Charlie curtenitor. Ai dat culoare şi viaţă Churingăi. Fără tine nu ar mai fi la fel.

— E o plăcere să aflu că am făcut impresie bună, replică Jenny.

— Mda, observ că nu eşti uşor de măgulit. Dar admir asta la o femeie. Data viitoare va trebui să mă străduiesc mai mult. N-aş vrea să cred că mi-am pierdut farmecul.

După care zâmbi şi-i sărută mâna.

Jenny se depărtă de el şi-l conduse afară, pe verandă, înainte ca el să mai poată spune ceva. Dialogul aluneca spre o zonă primejdioasă, iar noaptea petrecerii încă era vie în mintea ei, ceea ce o făcea să nu se simtă la largul ei. Îşi amintea bine cât de aproape o ţinuse când valsaseră, îşi amintea cum înălţase bărbia ca să privească în ochii aceia hipnotizanţi. Fără îndoială, Charles Squires era un viclean şi un afemeiat. Cu toate că Jenny cunoştea prea bine motivul curtoaziei lui, omul acesta avea un anume simţ al umorului şi pentru asta îl plăcea.

— Jen, eu zic că o să petreci de minune acolo. S-ar putea să merite să mai rămâi o vreme pe-aici.

Se întoarse şi o văzu Diane care, cu mâinile în şold, îl urmărea cu privirea pe Charlie, care dispărea într-un nor de praf.

— Ce Dumnezeu a însemnat şi asta?

— Ai grijă că iar te-ai înfuriat, o luă Diane

peste picior, dojenind-o cu arătătorul cu unghia lăcuită. Am vrut să spun că dacă ai terminat de-a binelea cu Brett, ce-ar fi să vânezi peştele cel mare? S-ar putea ca bătrânul Charlie Squires să merite efortul.

Răbdarea lui Jenny atinse punctul de fierbere.

— Diane, tu nu ai deloc gust, ca să nu spun că eşti şi o laşă fără pereche. M-ai lăsat cu Charlie, deşi ştiai bine că nu vreau să rămân singură cu el şi, ca să pună capac, a mai apărut şi Brett.

Diane făcu ochii mari.

— Măi să fie! Atâţia bărbaţi într-un timp atât de scurt? Ai avut o dimineaţă plină.

Jenny râse. Nu, pe Diane nu putea fi supărată mult timp.

— Ar fi trebuit să-i vezi figura lui Brett, bolborosi ea. Dacă o privire ar putea ucide, atunci Charlie şi cu mine am fi fost morţi acum.

— Jen, poate pe el ai reuşit să-l păcăleşti, dar nu şi pe mine. Tu încă ţii la Brett şi după părerea mea ai făcut o mare greşeală respingându-l aşa cum ai făcut-o. Nici nu i-ai dat şansa să se apere, iar faptul că te-a văzut cu Charlie e posibil să fi înrăutăţit lucrurile.

— Diane, nu vreau să aud aşa ceva.

— Poate că nu vrei, replică ea. Dar ştii că am dreptul să-mi spun părerea.

Jenny o mai privi câteva clipe, apoi trecu pe lângă ea.

— E prea cald ca să mă cert cu tine. Mă întorc la lectura mea.

Diane ridică din umeri.

— Treaba ta. Dar mai devreme sau mai târziu

va trebui să faci faţă hotărârii de a pleca – iar evadarea în jurnalele Matildei nu o să-ţi uşureze situaţia.

Jenny intră în camera ei, se apropie de geam şi rămase privind pe fereastră. Desigur, Diane avea dreptate, însă ea nu va recunoaşte niciodată că făcuse o greşeală. Luă jurnalul, se aşeză comod şi începu să citească.

Ultima lună Matilda o petrecu străbătând şi supraveghind singură păşunile Churingăi. După plecarea lui April la Adelaide, Gabriel plecase şi el la tribul lui, iar mocanii se ocupau de înmulţirea oilor la Wilga. Era obosită, îi era cald şi sete după patru zile de cumpătare şi trebuia să se întoarcă la Churinga pentru a umple traista cu apă.

Străbătea călare pământul acoperit de rămăşiţele de iarbă, cu Bluey alături. Câinele îmbătrânise. Nu peste multă vreme nu va mai fi de folos pe câmp şi Matilda se gândea să-i asigure odihna binemeritată. Plănuia pentru el nu glonţul, ci o pătură în faţa focului.

Se gândi apoi la ticălosul şi vicleanul Gabriel. Întotdeauna dispărea când avea mai mare nevoie de el. Era un trântor şi un mincinos, iar acum trebuie să-şi fi dat seama că plecarea lui April însemna mai multă trudă pentru el. Matilda nu se miră să vadă că dispăruse din coliba lui – se cunoşteau de prea multă vreme ca să se mai surprindă unul pe celălalt cu ceva –, însă o deprima faptul că o lăsase singură, ştiind cât de necesar îi era ajutorul lui acum, când trebuia să aibă grijă de două proprietăţi.

Ceva iute în adierea caldă a vântului o făcu să

uite de necazurile cu Gabriel şi încremeni în şa. Cu capul înălţat, adulmecă aerul şi strânse frâul, oprind calul pe loc.

Fum. Se simţea miros de fum.

I se strânse gâtul de teamă, scrută orizontul, încercând să vadă vreun semn de foc. Era singurul duşman împotriva căruia nu avea nicio putere.

Şuviţele cenuşii care se înălţau spre cer păreau prea subţiri ca să poată provoca pagube, dar ea ştia că totul se putea transforma într-un adevărat infern, în câteva secunde, distrugând totul.

Inima începu să-i bată cu putere şi dădu pinteni calului. Fumul venea dinspre casă. Ardea Churinga!

Îmboldi calul să sară peste ultimul gard şi străbătu vijelios curtea. Fumul se îngroşase, dar se ridica din acelaşi loc. Focul nu se împrăştiase. Exista şansa să-l stingă înainte de a se extinde. Când trecu pe după colţul staulului, văzu de unde se ridica fumul şi opri calul, înmărmurită. Coborî apoi din şa tremurând de furie.

— Gabriel! strigă ea. Ce naiba te-a apucat să faci foc în mijlocul curţii?

Bătrânul întinse picioarele, se ridică şi veni spre ea cu un zâmbet binevoitor.

— Trebuia să mănânc şi eu, domniţă.

Matilda îl fulgeră cu privirea. Fusese plecat o lună de zile şi acum îi putea număra coastele. Părul îi albise mai mult şi îi căzuseră şi ultimii dinţi.

— Pe unde ai umblat? Şi cine sunt toţi oamenii ăştia?

Gabriel se uită la bărbaţii şi femeile care se aşezaseră în cerc în jurul gropii în care făcuseră focul pentru pregătirea mesei, şi îşi supse gingiile.

— Am adus tovarăşi de-ai mei, toţi negri, domniţă. Fac treabă bună pentru tutun, faină şi zahăr.

Matilda îl privi nedumerită preţ de câteva clipe, apoi se uită la colibele din nuiele împletite pe care şi le construiseră în albia râului care secase şi la copiii care se jucau în praf. *Cred că sunt aproape treizeci de oameni aici,* îşi zise ea îngrozită*, şi toţi se aşteaptă să-i hrănesc eu.* Se întoarse iar spre Gabriel.

— Nu vedeţi nici tutun, nici faină, nici zahăr. Niciunul dintre voi nu ştie ce înseamnă o zi de muncă. Nu pot să vă ţin.

Gabriel o privi cu ochi rugători.

— Domniţă, dar femeilor şi copiilor le e foame. Şi eu am făcut treabă bună aici.

Îndoi un braţ sfrijit, rânjind cu gingiile lui negre.

— Ia uite ce muşchi am. Sunt un muncitor bun.

Matilda auzise asta de prea multe ori, aşa că nu o impresionă. Văzuse ee înţelegea Gabriel prin muncă. Totuşi, când se mai uită la adunătura de oameni fără căpătâi, şi la copiii uscăţivi, se domoli. Dacă ei îi era greu, atunci lor trebuie să le fi fost şi mai greu. Trăiau de pe o zi pe alta chiar şi în vremurile bune, şi cu toate că se îndoia că va avea prea mult folos din munca lui Gabriel şi a grupului lui pestriţ de tovarăşi, Matilda ştia că era singurul ajutor pe care l-ar putea primi câtă vreme

continua războiul.

— Bine, Gabe. Dar nimeni nu va intra în casă şi nici în hambare fără voia mea. Dacă îl prind pe vreunul la pui sau la porci, trag şi abia după aceea pun întrebări. Ne-am înţeles?

Gabriel încuviinţă dând din cap.

Matilda se uită apoi la ceaunul în care se vedea ceva fierbând la foc mic şi adulmecă bănuitoare.

— Nici să nu îndrăzniţi să furaţi din legumele mele. Iar dacă nu puneţi mâna pe treabă, n-o să vedeţi nici urmă de tutun.

— Da, domniţă. Mai toţi oamenii ăştia vin de la Dubbo. Sunt băieţi buni. Le place tutunul.

— Foarte bine. Puteţi să începeţi tăind lemne pentru sobă. Ştii unde sunt toporul şi grămada de lemne. Un băiat poate avea grijă de cai şi poate începe ţesălându-l pe ăsta şi dându-i să mănânce. Pe alţii puneți să taie copacii uscaţi şi nu mai faceţi focul. Nu vreau să risc nimic pe seceta asta. Şi spune-i unei femei că am nevoie de ajutor în casă. Nu mai pot locui acolo de mizerie.

Ochii întunecaţi ai lui Gabriel sclipiră viclean o secundă, dar zâmbetul lui părea mai nevinovat ca oricând.

— Sunt o mulţime de femei, domniţă. Gabe a adus multe băştinaşe.

Matilda îl privi uimită. Soţia lui Gabriel murise cu cinci ani înainte, iar el părea să accepte bucuros ca celelalte femei să-i crească fiii şi să-l îngrijească şi pe el.

— Văd, spuse ea scurt, încercând să-şi ascundă mirarea. Pe care să o iau şi cum o

cheamă?

În jurul lor aşteptau mai multe femei îmbrăcate în zdrenţe, rămăşiţe din ceea ce fuseseră cândva ajutoare aduse de misionari. O priveau ruşinoase şi când Gabriel trase trei dintre ele afară din cerc, celelalte începură să chicotească.

— Daisy, Dora şi Edna, zise el mândru de alegerea lui.

Ce nume caraghioase, îşi zise Matilda. Era isprava misionarilor de la Dubbo. Se uită atent la cele trei femei. Era ceva neobişnuit pentru un băştinaş să-şi ia mai multe soții – erau o rasă care practica monogamia şi avea legi severe în legătură cu promiscuitatea. Cine ştie, poate că cele trei femei erau surori, iar el le luase pe toate, ca să nu le despartă.

— Gabe, spune-mi care dintre ele este soţia ta. Nu-mi trebuie toate.

— Edna, răspunse el. Dar toate trei sunt bune.

— O vreau pe cea care nu se face nevăzută în clipa în care eu nu mai sunt cu ochii pe ea, îl repezi Matilda.

Gabriel ridică din umeri, zâmbi încurcat şi se uită cu luare-aminte la cele trei femei.

— Edna, zise el în cele din urmă.

— Foarte bine.

Se strădui să-şi păstreze calmul, cu toate că îi era greu când îl vedea pe Gabriel privind-o cu vinovăţie.

— Gabe, să ţii minte: fără muncă nu vedeţi tutun. Şi e valabil şi pentru femeile tale. Ai

înţeles?

Bătrânul dădu din cap, cu o expresie de om înţelept.

— Cum să nu, domniţă. Gabe ştie tot.

— Hai, Edna. Trebuie să facem curăţenie.

Pornise către casă când îşi dădu seama că în urma ei veneau toate trei femeile.

— Am nevoie doar de Edna, încercă ea să le explice. Voi două puteţi să aveţi grijă de barăcile tunzătorilor.

Edna dădu din cap hotărâtă.

— Daisy şi Dora vin cu mine, domniţă. Mai târziu avem grijă şi de casele celelalte.

Matilda se uită pe rând la fiecare. Nu erau frumoase, trecuseră de prima tinereţe, însă aveau o anume demnitate, la fel ca toţi aborigenii, şi ea le admiră. Oftă şi le îngădui să o însoţească.

— Bine. Dar vreau să munciţi, nu să staţi la taclale cât e ziua de lungă.

Viaţa la Churinga se desfăşura ca şi în ceilalţi ani, însă ideea lui Gabriel de a-i aduce pe cei din tribul lui se dovedise până la urmă un dar de la Dumnezeu. El era, într-adevăr, un moşneag viclean, dar înţelept, şi-i făcuse pe oamenii lui să muncească aşa cum Matilda nu se aşteptase.

Bineînţeles, cum se cuvenea unui şef de trib, Gabriel nu se spetea cine ştie cât, ci lâncezea pe lângă coliba lui, dând ordine şi făcând caz de faptul că el era conducătorul.

Maţi Idei nu-i plăcuse niciodată felul în care se purta cu femeile lui, dar de mult înţelesese că ea nu avea niciun cuvânt de spus. Femeile îndurau bătăile cu stoicism, după care făceau caz de

vânătăi ca de nişte trofee. Igiena, felul în care găteau şi se îngrijeau i-ar fi uluit pe oamenii civilizaţi, însă băştinaşii aveau modul lor de a privi viaţa şi nici prin minte nu le trecea să schimbe o tradiţie de mii de ani.

Îi învăţă pe cei mai tineri să se deprindă cu munca pe care ar fi făcut-o argaţii, iar pe femei le instrui cum să facă treburile în casă şi în bucătărie. Chiar şi pe copii îi puse să dea o mână de ajutor în grădina de zarzavat.

Curând descoperi cât de uşor erau de răsfăţat copiii aceia cu ochii lor limpezi, cu zâmbetele îndrăzneţe şi cu părul încâlcit şi de multe ori le făcea dulciuri, ca răsplată pentru munca lor. Totuşi, trebuia să-i supravegheze, pentru că erau şireţi şi iuţi ca şi coţofenele Murray. Când şi când mai dispărea un pui, iar legumele aveau obiceiul să se facă nevăzute chiar înainte de a ajunge pe masa din bucătărie, însă Matilda nu făcea prea mult caz atâta vreme cât copiii nu mergeau prea departe cu îndrăzneala. Gabriel şi tribul lui o salvaseră de la pieire. Viitorul nu-i mai părea acum atât de sumbru. Veneau veşti despre o întorsătură în desfăşurarea războiului, ceea ce însemna că pentru prima oară în ultimii şase ani puteau să spere că în curând totul se va sfârşi.

În iarna lui 1943 muri Bluey. Începuse să meargă tot mai încet, ca un ceas foarte vechi şi obosit. Într-o noapte se culcă pe pătura lui şi a doua zi nu se mai trezi. Matilda îl îngropă, mâhnită, sub salcia lui preferată. Îi fusese mulţi ani alături, cel mai de nădejde tovarăş. Deşi ştia că puii îi moşteniseră tenacitatea şi curajul, îi va

simţi lipsa.

Acum că trebuia să aibă grijă şi de Wilga, rareori venea acasă. Celor doi mocani le era destul de greu să se descurce singuri cu toată treaba, aşa că se văzu nevoită să instruiască doi dintre tinerii aduşi de Gabriel ca să aibă grija de vilele lui Tom. Erau în jur de o sută de capete şi dădeau lapte şi brânză pe care Matilda le vindea, iar uneori mai şi tăia câte una pentru carne. Spera ea până la sfârşitul războiului să vadă şi rezultatele înmulţirii, căci era bine de crescut vite în ţinutul acela.

Cât ţinuse seceta, taurii şi berbecii fuseseră închişi în ţarcuri separate şi bine hrăniţi, pentru că de ei depindea supravieţuirea fermelor. Însă făcuse datorii mari la depozitele de nutreţ şi nu ştia când va reuşi să le plătească. Banii încasaţi pe lână fuseseră puţini, oglindind calitatea slabă a lânii şi Matilda, tot cercetând registrele în fiecare seară, îşi dădu seama că trebuia să trăiască tot de pe o zi pe alta, deşi în ultimii ani munciseră din greu.

Australienii şi americanii au luptat aprig ca să-i alunge pe japonezi din Indonezia, însă muriseră sute de soldaţi din cauza frigurilor care făceau ravagii într-o divizie mai iute decât gloanţele.

Ori de câte ori putea, Matilda asculta ştirile la radio şi încerca să-şi imagineze grozăvia luptelor purtate într-o junglă plină de ciuperci fosforescente şi aburită de ploi tropicale. Australienii şi americanii erau masacraţi nu numai de inamic, ci şi de condiţiile în care trebuia să

lupte. Beri-beri[3], picioare aproape putrezite de umezeală, răni deschise care atrăgeau tot felul de vietăţi târâtoare sau înţepătoare, malaria şi holera – toate erau de neocolit în război şi o făceau să se simtă norocoasă că se alia în mijlocul uscăciunii. Cât de dor trebuie să le fi fost soldaţilor australieni de mirosul pământului ars de acasă şi de căldura soarelui, care să le usuce feţele după umezeala şi lipitorile din junglă.

La început, Gabriel se temuse de radio, ameninţându-l cu pumnii strânşi şi blestemându-l, însă Matilda îi arătă că nu are de ce să se teamă, deschizându-l şi închizându-l în faţa lui. Acum venea în casă, înconjurat de tribul lui numeros, şi se aşeza la locul lui pe prag, ascultând. Matilda nu credea că ei înţelegeau chiar tot ce se spunea acolo, însă le plăcea să asculte concertele care începeau imediat după ştiri.

Cu trecerea anilor, ea şi Gabriel deveniseră prieteni, iar Matilda ajunsese chiar să înveţe destul de bine limbajul lui ca să-l poată înţelege pe povestitor – lucrau foarte important în tradiţia tribului. Uneori Gabriel o exaspera cu lenea lui, însă în serile când îşi îngăduia să se odihnească, aştepta cu nerăbdare întâlnirea cu el pe verandă.

În seara aceea, Matilda şedea în şezlongul pe care obişnuia să se odihnească mama ei, lăsându-şi mintea să călătorească acolo unde o purta glasul cântat al lui Gabriel care, aşezat pe treapta cea mai de sus a scării şi înconjurat de tribul lui,

---

3 Boală din Extremul Orient cauzată de lipsa vitaminei B1 din organism (n.tr.).

începuse să povestească despre facerea lumii.

— La început nu era decât o mare de întuneric, zise el, privind chipurile vrăjite ale copiilor. Era frig şi nu se mişca nimic pe faţa pământului, iar noaptea acoperea munţii şi câmpiile, dealurile şi văile, pătrunzând până în adâncul peşterilor. Nu bătea vântul, nu era nici măcar o adiere şi chiar în inima acestui întuneric grozav odihnea o zeiţă neasemuit de frumoasă.

Atunci se auzi un murmur printre ascultători. Toţi îndrăgeau legenda asta. Gabriel se aşeză mai comod pe treaptă.

— Într-o bună zi, Marele Duh îi şopti frumoasei zeiţe: „Trezeşte-te şi dă viaţă lumii. Începe cu iarba, apoi cu celelalte plante şi cu copacii. După ce vei fi făcut asta, vei creşte insecte, reptile, peşti, păsări şi animale. Şi apoi te poţi odihni până când toate câte ai creat îşi vor fi împlinit menirea pe pământ.” Zeiţa Soarelui inspiră adânc şi deschise ochii, întunericul se împrăştie şi ea văzu cât era de pustiu pământul. Atunci se lăsă în zbor asupra lui şi îşi alese drept cămin Câmpia Nullarbor, după care plecă spre apus, înconjură tot pământul şi se întoarse acasă dinspre răsărit. Acolo unde pusese ea piciorul au răsărit iarbă, tufişuri, arbori. Apoi călători către miazănoapte şi merse, şi merse până ajunse la miazăzi, dar nu se opri până când pământul întreg nu se umplu cu verdeaţă. Abia după aceea se odihni în Câmpia Nullarbor, trăind în pace cu arborii şi iarba cărora ea le dăduse viaţă.

Toţi cei care se strânseseră în cerc în jurul lui Gabriel dădură din cap, întărind cele spuse de el,

şi Matilda îi privi cu luare-aminte, simţindu-se norocoasă să asiste la un ritual străvechi.

— Marele Duh veni din nou la ea şi-i ceru să meargă în peşteri ca să dea viaţă şi fiinţelor care locuiau acolo de atâta vreme. Zeiţa se supuse acestei porunci şi curând strălucirea şi căldura ei aduseră la viaţă roiuri de insecte minunate. Erau de toate culorile, de mărimi şi de toate formele, şi când au început să zboare de la o tufa la alta, au pictat totul în culorile lor, făcând ca pământul să arate minunat. După o odihnă îndelungată, în care zeiţa nu a încetat să strălucească, porni cu rădvanul ei de lumină până sus, în vârful munţilor, ca să vadă măreţia pe care o crease. După aceea pătrunse până în inima pământului şi goni şi de acolo întunericul. Din adâncuri ieşiră la lumină şerpi şi şopârle care se târau pe pântece, iar din gheaţa pe care o topise începu să curgă la vale un râu. În apele lui înotau peşti de toate felurile.

Zeiţa Soarelui văzu că ce făcuse era bine şi porunci ca toate vieţuitoarele să trăiască în armonie. După ce se întoarse din nou în Câmpia Nullarbor ca să se odihnească, pătrunse din nou în peşteri şi, cu lumina şi căldura ei, dădu viaţă numeroaselor păsări viu colorate şi animalelor de toate mărimile şi de toate formele. Toate vieţuitoarele o priveau cu dragoste şi se bucurau că trăiesc. Marele Duh se arătă şi el mulţumit de ceea ce făcuse zeiţa.

Abia atunci a făcut ea anotimpurile şi, la începutul primăverii, chemă laolaltă toate fiinţele de pe pământ. Veniră în număr mare din împărăţia vântului de miazănoapte. Altele sosiră din aceea a

vântului de miazăzi şi dinspre apus, însă cele mai multe veniră dinspre răsărit, din ţinutul în care domneau razele soarelui. Zeiţa le spuse că sarcina ei fusese îndeplinită şi că de-acum încolo trebuia să pornească spre ceruri, de unde va deveni izvorul lor de viaţă şi de lumină, însă le făgădui să le trimită o altă fiinţă care să le ocrotească atâta vreme cât trăiau pe pământ. Căci nu puteau trăi veşnic aici; trupurile lor urmau să se întoarcă în pământ, iar viaţa pe care le-o dăduse Marele Duh avea să iasă din trupurile lor pământeşti şi să se înalţe în Lumea Sufletelor, de unde avea să strălucească şi să deschidă calea celor care veneau după ei.

Zeiţa Soarelui se înălţă spre ceruri şi toate animalele, şi păsările, şi reptilele o priviră cu frică. Cum stăteau ele acolo, pământul se întunecă şi toate crezură că Zeiţa Soarelui le părăsise. Dar îndată văzură spre răsărit zorii şi zarva începu – oare nu o văzuseră zburând către apus? Atunci ce se vedea venind dinspre răsărit? O urmăriră străbătând înălţimile cerului şi atunci înţeleseră că surâsul luminos al Zeiţei Soarelui avea să fie mereu urmat de întuneric, iar întunericul trebuia să fie timpul lor de odihnă. Şi atunci se adăpostiră sub pământ, iar păsările se cuibăriră între ramurile copacilor. Florile care se deschideau către strălucirea soarelui îşi strânseră petalele şi se culcară. Apele râului, care nu mai conteneau să curgă sau să se înalţe în văzduh, căutând strălucirea şi căldura, acum se lăsară, obosite, asupra arborilor, tufelor şi firelor de iarbă sub forma picăturilor de rouă. Când zorii se arătară

din nou, unele păsări se bucurară aşa de mult încât începură să ciripească şi să facă mare larmă, altele începură să râdă pline de voie bună, în vreme ce altele aleseră să-şi cânte bucuria. Picăturile de rouă se înălţară ca să o întâmpine pe Zeiţa Soarelui şi aşa a început şirul zilelor şi al nopţilor.

Tribul începu să coboare, încet, de pe verandă, murmurând între ei, în timp ce copiii dormeau obosiţi în braţele mamelor. Porniră către colibele lor. Matilda răsuci cu grijă o ţigară şi i-o dădu lui Gabriel.

— Povestea ta seamănă foarte mult cu cea care mi-a fost spusă, când eram copil, îi zise ea încet. Dar spusă de tine, pare mai aproape de adevăr.

— Bătrânii trebuie să-i înveţe pe cei mici. Vremea visării este foarte importantă.

— Gabriel, spune-mi de ce este atât de important. De ce vă adunaţi mereu în pustie? Ce căutaţi voi acolo, când aici găsiţi hrană şi adăpost?

Bătrânul o privi solemn.

— Pământul e mama tuturor. Eu sunt parte din pământ.

Plecarea în pustie ne dă înapoi spiritul pământului. Ne ducem prin tărâmurile cu sălbăticiuni, prin Uluru, ca să cunoaştem locuri şi peşteri sacre. Ca să vorbim cu strămoşii. Ca să învăţăm.

Matilda îşi fumă ţigara în tăcere. După expresia lui, ştia că nu îi va spune mai mult de-atât. Făcea parte dintr-un popor străvechi care nu se deosebea acum de strămoşii din epoca de

piatră. Gabriel era – şi aşa avea să rămână – vânătorul rătăcitor care cunoştea pământul şi obiceiurile vieţuitoarelor şi ale plantelor care îl locuiesc, cu o pricepere greu de egalat de către oamenii albi.

Văzuse pe unul dintre tineri doborând un cangur cu ajutorul unui bumerang, îi urmărise pe copii prinzând scorpioni în capcane cu ajutorul unui cerc de foc. Blocarea bârlogului unui urs wombat la mai multe picioare de intrare însemna că atunci când vânătorul se apropia cu al său nulla nulla, animalul se trezea prins în capcană încercând să pătrundă în bârlogul lui. Lupta care urma era întotdeauna aprigă, căci acest soi de urs este extrem de îndârjit.

Gabriel îi arătase odată nişte zgârieturi pe scoarţa unui eucalipt, ceea ce însemna că un oposum îşi avea sălaşul în trunchiul găunos al arborelui sau printre ramurile dese. Îi arătase cum câteva fire de păr printre stânci, ducând la o grotă cu o lespede netedă la intrare, era semn că acolo dormeau oposumi. Matilda fusese impresionată şi de iscusinţa cu care aduna mierea. Îl privise minunându-se cum aşeza o pană într-o pânză de păianjen şi o lăsa apoi pe spatele unei albine care aduna nectarul dintr-o floare de salcâm. Timp de mai bine de o oră, urmărise împreună cu Gabriel albina care zbura din floare în floare, apoi, cu pana albă atârnând în urma ei, o văzură întorcându-se la stup. Gabriel se urcă în copac şi îşi vârî cu grijă braţul gol în stup ca să fure mierea. Albinele nu dădeau semne că l-ar fi simţit şi nu-l înţepară. Matilda se ruşină, că se temuse şi

se ascunsese în spatele copacului.

Oftă şi stinse ţigara. Ştia că ceilalţi fermieri o considerau o fiinţă bizară şi auzise presupunerile lor cu privire la relaţia ei cu Gabriel, însă îi lăsă în ignoranţa lor. Gabriel şi tribul lui o învăţau mult mai multe decât orice soţie de fermier vorbăreaţă şi limitată.

— Domniţă, de ce nu-ţi iei un bărbat?

Glasul lui Gabriel o smulse din gânduri.

— Nu-mi trebuie, Gabe. Te am pe tine şi tribul tău.

Bătrânul clătină din capul lui încărunţit.

— Curând Gabriel o să meargă pentru ultima oară în pustie.

Matildei îi pieri tot entuziasmul când îl auzi şi se uită atent la el. De când era mică îl considera pe Gabriel bătrân, însă acum se obişnuise cu el atât de mult şi îl vedea ca pe o parte firească şi necesară a vieţii ei, încât nu observase cât de mult îmbătrânise.

Abia acum, privindu-l mai atent, vedea că pielea lui neagră îşi pierduse strălucirea sănătoasă şi căpătase culoarea prafului. Însă Matilda ştia că timpul este inamicul tuturor şi, făcând un calcul rapid, descoperi oarecum şocată că şi ea avea aproape treizeci şi şase de ani. Cum zburaseră anii! Acum era mai în vârstă decât mama ei când murise.

Revenind în prezent, Matilda îl bătu pe Gabriel pe umărul lui osos.

— Nu mai spune aşa ceva, îl dojeni ea. Pământul se poate descurca şi fără oasele tale mulţi ani de-aici înainte. Eu am nevoie de tine mai

mult decât ar avea Lumea Sufletelor.

Gabriel dădu din cap.

— Somnul o să vină curând. Gabriel trebuie să se întoarcă în pământ, să-şi cunoască strămoşii, să arunce stele pe cer.

Zâmbi cu gingiile lui goale.

— Ia să vezi, domniţă. Într-o bună zi o să descoperi o stea nouă.

— Gabe, încetează! se răţoi ea.

Dacă el ar pleca, era posibil să-l urmeze tot tribul. Devenise de prea mult timp parte din tot ce însemna Ghuringa, şi fără el nimic nu ar mai fi ca înainte.

— Iar spui năzdrăvănii. Mai ai ani buni de trăit. Nu-ţi dori să treacă viaţa.

Bătrânul păru să nu o audă.

— Domniţă, Churinga e un loc care aduce noroc, şopti el privind către pământul uscat şi către copacii ofiliţi. Curând o să vină ploaia. Or să se întoarcă şi bărbaţii. Domniţă, ai nevoie de un bărbat. Bărbatul şi femeia trebuie să fie împreună.

Matilda surâse. Gabe era neîntrecut în a schimba subiectul, însă ea ar fi vrut să mai schimbe când şi când placa de care se folosea în ultima vreme.

Gabriel privea cu ochi tulburi în zare.

— Într-o vreme a visării bărbatul negru o întâlni pe femeia neagră. Bărbatul negru o întrebă: „De unde vii?” Şi femeia răspunse: „Dinspre miazăzi. Tu de unde vii?” Iar bărbatul răspunse: „Dinspre miazănoapte. Călătoreşti de una singură?” „Da”, spuse femeia, şi-atunci bărbatul negru zise: „Tu ai să fii femeia mea”. Şi

ea încuviinţă: „Da, eu am să fiu femeia ta”.

Gabriel se întoarse spre ea cu o privire solemnă.

— Bărbatul are nevoie de o femeie. Femeia are nevoie de un bărbat. Domniţă, tu ai nevoie de un bărbat.

Matilda căută în adâncul privirii lui de bătrân înţelept şi ştiu că el spunea adevărul aşa cum îl vedea el. Nu putea face nimic ca să-l împiedice pe Gabriel să plece, iar bătrânul voia să fie sigur că rămânea cineva să aibă grijă de ea după plecarea lui.

— Nu te lăsa, Gabe. Nu mă părăsi acum. Am nevoie de tine. Churinga are nevoie de tine.

— Spiritele mă cheamă, domniţă. Cu ele nu pot să lupt.

Se ridică şi o privi lung, apoi se îndepărtă.

Matilda îl urmări târându-se spre colibă, şi luând apoi în braţe pe cel mai mic dintre copiii lui. Rămase nemişcat, cu privirea pierdută în negurile ţinutului Never Never, iar copilul stătu liniştit, uitându-se la el, împărtăşindu-se parcă din muţenia lui şi înţelegând prevestirea.

Delegatul împăratului Hirohito semnă capitularea Japoniei şi duminică 2 septembrie 1945 era din nou pace în lume. Pentru fermierii australieni fuseseră şase ani lungi şi grei. După aceea, în timp ce Europa îşi reconstruia oraşele devastate, Australia îşi văzu mai departe de pământul ei.

Timp de aproape zece ani nu căzuse niciun strop de ploaie binefăcătoare, însă în dimineaţa în care se declarase pacea, cerul se acoperise de

nori negri care se lăsară peste pământul uscat. Apoi norii se despicară şi începură să cadă primele picături grele de ploaie.

Matilda se gândi că Dumnezeul părintelui Ryan îşi luase înapoi darurile în anii războiului ca să-l pedepsească pe om pentru violenţa şi ura lui. Însă acum, ploaia nu putea fi decât iertarea venită de sus şi făgăduinţa că vor veni şi vremuri mai bune.

Ieşi cu tot tribul afară, lăsând apa să-i dezmierde cu răcoarea ei înviorătoare. Pământul înghiţi însetat valurile de ploaie şi curând se formară din nou pâraiele şi lacurile. Ore în şir, ploaia pătrunse în adâncuri, înnegrind ţarina, transformând-o în râuri învolburate şi tulburi. Pe câmp, animalele depărtară picioarele, proptindu-se bine, şi lăsară apa răcoroasă să le înmoaie spatele şi să le cureţe de păduchi şi căpuşe. Copacii se plecară sub greutatea revărsării apelor, papagalii se agăţară de ramuri cu capul în jos şi cu aripile lor prăfuite larg deschise. Auzind ropotul picăturilor pe acoperişul de tablă, Matilda îşi zise că era sunetul cel mai minunat din câte avea să audă vreodată.

Se opri apoi pe verandă. Era udă până la piele, dar nu conta. Cât de dulce i se părea aerul, ce mireasmă plăcută împrăştia pământul ars de soare şi înmuiat acum de ploaie! Cât de bucuroşi se plecau eucalipţii sub dulcea povară a apei, atingând cu frunzele pământul şi luminând negura zilei cu trunchiurile lor argintii din pricina şiroaielor de apă! Viaţa i se părea deodată frumoasă. Războiul se sfârşise, bărbaţii aveau să

se întoarcă acasă, iar pământul avea să rodească şi să se acopere cu iarba dătătoare de viaţă. Apa din rezervoarele Churingăi fusese de ajuns. Supravieţuiseră. Gabriel avusese dreptate. Acesta era un loc norocos.

Plouă timp de trei zile şi trei nopţi. Râurile ieşiră din matcă şi pământul se acoperi de noroaie, însă oile erau la adăpost, pe coline, iar vitele se aflau departe de apă. Ploaia abundentă care căzuse însemna iarbă proaspătă, hrănitoare, însemna supravieţuire.

În a patra zi, ploaia se potoli şi din spatele norilor întunecoşi se ivi un soare palid. Păşunile se acoperiseră deja cu un puf verde şi după vreo două săptămâni primele fire de iarbă sănătoase, zdravene începură să foşnească în bătaia vântului. Viaţa îşi reluase cursul firesc.

— Edna, unde e Gabe?

După ce cutreierase mai multă vreme pe câmp, Matilda intrase călare în curte.

— Am nevoie să-mi dea o mână de ajutor în nord şi să repare gardurile. Râul a ieşit din matcă şi parii au fost smulşi pe vreo trei mile.

De pe prima treaptă a verandei, Edna ridică privirea spre stăpâna ei. Avea ochii mari şi netulburaţi, ca atunci când îşi legăna copilul.

— A plecat în pustie, domniţă. L-au chemat spiritele.

Un fior de groază o făcu pe Matilda să se clatine când descălecă. Cu toate că dorea din tot sufletul să afle locul în care plecase Gabriel, Edna s-ar fi încăpăţânat şi şi-ar fi pecetluit buzele dacă ar fi strigat la ea. Mai îngrijorată ca oricând,

Matilda se strădui să-şi păstreze stăpânirea de sine.

— Edna, încotro a plecat? Trebuie să-l găsim repede.

— Într-acolo, domniţă.

Şi femeia îi arătă un punct oarecare în zare, după care coborî de pe verandă şi porni către focul care părea să nu se stingă niciodată la colibe.

— La naiba!

Se întâmpla rar ca Matilda să înjure, însă petrecuse multă vreme în preajma bărbaţilor, aşa că limbajul ei era cam colorat.

— Să vă ia naiba pe toţi, le strigă ea bărbaţilor şi femeilor care nu păreau tulburaţi de faptul că şeful lor murea undeva, nu se ştia unde, singur.

— Bine, dacă nu aveţi de gând să-l ajutaţi cu nimic pe Gabe, atunci o s-o fac tot eu.

Sărind din nou în şa, străbătu în galop păşunea îngrădită şi porni pe drumul lung care ducea spre ochiul de apă. La poalele muntelui Tjuringa se afla crângul în care apa ieşită dintre stânci se aduna într-un bazin. Desene străvechi marcau locul ca fiind un spaţiu sacru pentru tribul Bitjarra. Nădăjduia că Gabriel nu-şi alesese alt loc ca să moară. Dacă totuşi făcuse altminteri, ar fi nevoită să se întoarcă acasă şi să-i pună pe toţi să caute pretutindeni.

Timp de douăsprezece ore căută de una singură prin toate locurile sacre pe care le cunoştea, dar fără ajutorul celorlalţi membri ai tribului nu putea merge mai departe. Grotele erau

pustii, bazinele goale – nici urmă de Gabriel.

Îşi îndemnă calul înapoi spre casă, dar nici aici nimeni nu ştia nimic despre el, astfel că, înţelegând că nu putea irosi nici timp, nici oameni, renunţă la o căutare mai amănunţită. Gabriel nu voia să fie descoperit şi Matilda ştia că niciun alb – iar o femeie albă nici atât – nu avea să-l găsească vreodată.

Membrii tribului Bitjarra acceptaseră stoic dispariţia lui. Nu putea găsi sprijin la ei. Nu că ar fi fost leneşi; ei ţineau la bătrânul acesta şi îl respectau, numai că, potrivit tradiţiei lor, atunci când venea vremea, moartea era pentru cel care auzise cântecul – restul tribului nu erau vizaţi.

Şi, aşa cum spusese Gabriel, nimeni nu se putea ascunde de cântec.

Trei zile mai târziu, un băiat care fusese plecat în ţinuturile sălbatice – călătorie care făcea parte din iniţierea lui ca bărbat – reveni la Churinga. Matilda îl văzuse întorcându-se şi privise bănuitoare cum băiatul se oprise mai întâi la cei mai în vârstă. Nu auzi ce le spusese, însă recunoscu hârâitoarea pe care o avea îndesată la brâu.

— Băiete, vino încoace! îi strigă ea de pe verandă. Vreau să vorbesc ceva cu tine.

Băiatul se uită la bătrâni, care încuviinţară, dând din cap, apoi se apropie codindu-se de trepte.

— L-ai găsit pe Gabriel, nu-i aşa? Unde este?

— Dincolo de Yantabulla, domniţă. A plecat la spirite.

Matilda se uită la el stupefiată.

— Yantabulla este la peste o sută cincizeci de mile de aici. Cum de-a reuşit Gabe să meargă pe jos până acolo?

Băiatul zâmbi.

— Domniţă, durează cam trei, patru zile. Şi Gabe aleargă foarte bine..

Matilda se îndoia că bătrânul ar fi fost în stare să alerge, însă faptul că murise atât de departe de Churinga o determină să dea crezare băiatului.

Tresări când auzi venind dinspre colibe un bocet tulburător şi, când ei doi se întoarseră, o văzură pe Edna căzută în genunchi lângă un foc stins de mai multă vreme, lovindu-se în cap cu o nuia şi crestându-şi braţele cu un cuţit.

— De ce m-ai părăsit, bărbate? jelea femeia. De ce m-ai părăsit, bărbate al meu?

Apoi se aplecă şi luă în palme cenuşă pe care o împrăştie pe tot trupul şi pe cap.

— Ce se va întâmpla cu ea? îl întrebă Matilda în şoaptă pe băiat.

— O să-şi facă o cuşmă din lut pe care o s-o poarte timp de un an. După aceea o va da jos, îşi va spăla lutul de pe faţă şi de pe trup şi va aşeza cuşma pe mormântul soţului ei. După aceea va căuta sprijin la fraţii soţului ei.

Vestea morţii lui Gabriel se răspândi imediat în rândul aborigenilor şi bărbaţii începură să-şi deseneze cercuri şi dungi albe pe faţă şi pe corp. Femeile făcură coliere din pene şi oase, pe care le agăţară la gâtul bărbaţilor. Ciopliră ţepuşe, le ascuţiră bine, colorară în nuanţe aprinse scuturi din piele de cangur, reprezentând blazonul

tribului, apoi toţi – în afară de văduvă – îşi vopsiră capetele cu roşu.

Bărbaţii părăsiră tabăra într-o procesiune lentă şi porniră spre câmp, urmaţi de Matilda şi de celelalte femei. După mai multe ore ajunseră într-un loc în care iarba înaltă ascundea stânci străvechi împodobite cu simboluri totemice.

Matilda şi celelalte femei se aşezară în cerc la câteva mile distanţă, fiindu-le interzisă participarea la ceremonie. Se auzea până la ele tânguirea jalnică a didgeridoo-ului. Hârâitoarele, azvârlite în aer, începură şi ele să cânte, iar praful se vedea înălţându-se, când bărbaţii începură dansul ritual.

— Dora, aş fi vrut şi eu să văd ce se petrece acolo. De ce nu putem să ne apropiem?

Femeia clătină din cap.

— Femeilor le este interzis, domniţă.

Se aplecă spre ea şi-i şopti:

— Dar vă spun eu ce se întâmplă.

Şi Dora zâmbi cu subînţeles.

— Când eram mică, m-am ascuns, domniţă. Şi am văzut ce fac bărbaţii. Nu e nimic interesant, adăugă ea, ridicând din umeri.

— Lasă asta, zise Matilda nerăbdătoare. Tu spune-mi ce se petrece acolo.

— Bărbaţii se îmbracă în pene, se vopsesc, duc în mâini ţepuşe şi hârâitori. Apoi cântă şi dansează. Fiecare bărbat poartă în el spiritul unui animal. Şi atunci dansează după cum îi porunceşte spiritul acela, ca un cangur, ca o pasăre, ca un câine dingo sau ca un şarpe. Dar în linişte. Nu trebuie să vorbească pentru ca duhul să poată

veni şi să-l ducă pe Gabriel departe, departe, pe Tărâmul Visării.

Matilda rămase alături de femei până când întunericul învinse lumina, apoi se întoarse acasă. Ceremonia ţinea zile în şir, iar ea avea treabă multă de făcut, însă era mulţumită că i se îngăduise să-l jelească pe Gabe. Chiar dacă aborigenii erau consideraţi păgâni, ceremonia din ziua aceea semăna mult cu un priveghi tipic irlandez la care participase cu mulţi ani în urmă – numai că aici nu se băuse şi totul se desfășurase cu demnitate.

Urcă treptele verandei şi se opri. Chiar acolo, pe podea, se afla o pietricică, un talisman. Nu se ştia cine îl pusese acolo, însă când îl ridică de jos, Matilda se gândi că îl va păstra mereu ca pe o amintire de la Gabriel.

Bărbaţii începură să se întoarcă de pe front, însă erau mulţi şi cei care nu vor mai vedea niciodată pământurile natale înverzite. În afară de Billy Squires, de Tom Finlay şi fiii lui, mai fuseseră şi alte victime. Poliţistul din zonă nu va mai putea părăsi vreodată spitalul din Sydney. Exploziile îi afectaseră grav coloana şi acum zăcea în comă, aşteptând să se isprăvească ceea ce începuseră focurile inamicului. Băiatul cârciumarului supravieţuise, dar avea să şchiopăteze mereu şi să îndure coşmaruri în fiecare noapte. Cei doi fii ai negustorului muriseră la Guadalcanal şi părinţii lor se mutară în oraş, unde amintirile nu erau la fel de chinuitoare.

Înfăţişarea orăşelului Wallaby Flats era în schimbare.

Veniră alţi oameni ca să se ocupe de cârciumă şi de magazin, biserica veche se renovă, străzile fură pavate şi se amenajă o grădină care să amintească sacrificiul localnicilor. Tot locul se umplu de o agitaţie căreia de mult i se simţea lipsa şi tot acum începu şi goana după pământ ieftin.

Partidul Laburist al lui Curtin hotărî ca întinderea de pământ locuit de puţini oameni să fie dată miilor de bărbaţi care se întorseseră acasă, ca să întemeieze ferme şi să muncească pământul.

Era o veche soluţie la problema numărului mare de oameni veniţi de pe front – problemă cu care se confruntaseră şi după primul război mondial şi pentru care soluţia se dovedise în cele din urmă un eşec. Ce ştiau oamenii aceştia despre viaţa grea a unui fermier sau despre nesfârşita luptă pentru supravieţuire? Mulţi bărbaţi şi femei se chinuiseră luni în şir, uneori chiar şi ani, cu noua lor viaţă, dar majoritatea renunţaseră şi se mutaseră înapoi în oraşe. Ţinutul din interior separa repede pe bărbaţi de băieţi, dar numai cei puternici supravieţuiau.

Vuiete neîntrerupte de proteste începură să se facă auzite din Golful Carpentaria până pe malurile Sydney-ului, însă guvernul şi-a văzut de treabă şi a ordonat achiziţionarea a mii de acri de păşuni.

În primul rând au fost marii proprietari afectaţi. Squires pierdu şaizeci de mii de acri din cei o sută douăzeci pe care îi avea. Willla Willa se văzu nevoită să cedeze patruzeci de mii, iar Nulla

Nulla patruzeci şi cinci de mii de acri.

Îndată ce se anunţase pacea, Matilda luase repede măsuri, îşi aminti ce se întâmplase când venise tatăl ei acasă din primul război şi ştia că dacă guvernul ar obliga-o să vândă Wilga, ar primi mai puţini bani decât dacă ar scoate-o ea la vânzare.

Trebuia să obţină cel mai bun preţ cu putinţă pentru că, deşi îi trimisese deja nişte bani, April o ducea încă foarte greu la Adelaide. În plus, responsabilitatea de a supraveghea o suprafaţă atât de mare era peste puterile Matildei.

Noul proprietar scrisese de la Melbourne ca să o anunţe că planul lui era să crească herghelii la Wilga şi că vitele nu îi erau necesare. Încuviinţase, de asemenea, ca Matilda să oprească jumătate din turma de oi de la Wilga. Ea ştia că păşunile Churingăi aveau iarbă destulă pentru atât de multe oi, iar pe de altă parte, avea nevoie de berbeci pentru a revigora turma. Anul acesta lina fusese satisfăcătoare, însă anul următor avea să fie şi mai bună.

Vitele păreau să fie adevărata problemă. Până acum ea nu prea avusese de-a face cu aşa ceva, păstorii cei bătrâni se pensionaseră şi curând Matilda îşi dădu seama că vitele aveau nevoi diferite faţă de oile cu care se obişnuise. În fiecare seară se cufunda în cercetarea registrelor şi a cărţilor de specialitate, citind despre preţuri, reproducere, sacrificare şi despre nenumăratele boli cu care ar putea avea de-a face. Îşi dădea seama că noul proprietar avea mare dreptate să refuze vitele. Pe timp de secetă vor necesita

cheltuieli mari, iar copitele lor grele puteau să culce iarba la pământ.

Gardurile care separau Wilga de Churinga se ridicară la loc, dar Matilda nu-l întâlnise încă pe noul proprietar. Cu toate că prin staţia radio auzise că era un tânăr chipeş – o partidă bună pentru o fată norocoasă –, Matilda se întreba cum era el, de fapt, şi cât timp avea să supravieţuiască în locurile acelea.

Nu avea timp de pierdut cu orăşenii care credeau că viaţa în ţinuturile lor era uşoară şi bănuia că şi acesta era tot unul dintre aceia care se repeziseră să între în posesia pământului după întoarcerea din război.

Matilda mai angajă trei mocani, un văcar şi încă doi băieţi. Trei dintre argaţii ei se întorseseră din război dornici să-şi reia vechea slujbă, iar Matilda îi primi bucuroasă. Pusese să i se mai construiască încă un hambar, un adăpost pentru vite şi un grajd, şi rezervă o păşune de o mie de acri numai pentru vite. Iarba era înaltă, iar preţul lânii, al cărnii de oaie şi de vită, ca şi preţul laptelui crescură. Europa era înfometată, iar păşunile întinse din ţinuturile interioare ale Australiei furnizau hrană întregii lumi. În sfârşit, contul din bancă spori şi nădejdea în viitor era întemeiată.

Schimbarea aceasta nu însemna că Matilda renunţase la cumpătare, la chibzuinţă când venea vorba de bani, însă nu putea să lase timpul să treacă pe lângă ea cu toate înnoirile, aşa că din anul următor începu să modernizeze proprietatea. Cumpără o nouă maşină de gătit, un frigider şi o

camionetă mai puţin uzată. Electricitatea o asigurau acum două generatoare, unul pentru casă şi celălalt pentru staulul care fusese renovat şi mărit. Draperiile noi la ferestre, scaunele moi, așternuturile fine, vesela înnoită făceau din Churinga un cămin mult mai primitor. Baraca mocanilor fusese şi ea mărită şi se construise şi o nouă cantină şi încă un şir de barăci pentru argaţi.

Investi sume mari în înmulţirea oilor, mai cumpără un berbec şi încă zece porci. Matilda se gândi că dacă lucrurile vor continua astfel, în câţiva ani îşi putea permite să construiască o fierărie şi o măcelărie. Churinga putea să devină total independentă, iar ea putea să pună apoi deoparte bani frumoşi. Căci erau scumpe potcoavele cumpărate de la magazin şi mult o costa şi să dea la tăiat animalele la măcelarul din Wallaby Flats.

Se îmbogăţise, într-adevăr, însă Matilda continua să străbată ea însăşi păşunile şi să cerceteze cum se făcea treaba la Churinga. Era un obicei vechi, iar pe de altă parte se plictisea acasă, acum că Edna, Dora şi Daisy învăţaseră să facă treburile gospodăriei aşa cum se cuvenea. Matilda continua să călărească îmbrăcată cu pantalonii zdrenţăroşi şi cu cămaşa largă cu care se îmbrăcase întotdeauna, iar pe cap purta aceeaşi pălărie veche, ponosită, pătată de sudoare, care îi acoperea părul des şi lung.

În după-amiaza aceea aerul era foarte umed şi, din pricina ploii care căzuse în timpul nopţii, deasupra ierbii pluteau aburi, iar frunzele copacilor de la poalele muntelui străluceau sub

greutatea picăturilor. Matilda îşi scoase pălăria şi îşi şterse fruntea cu mâneca de la cămaşă.

În zare se vedea silueta tremurândă a unui călăreţ şi, ducând traista cu apă la gură, Matilda începu să desluşească tot mai bine contururile celui care venea spre ea.

La început crezu că era unul dintre păstori, dar pe măsură ce se apropia, Matilda îşi dădu seama că omul era un străin.

Lăsă jos traista cu apă şi puse mâna pe puşcă. Trecuseră ani buni de când se sfârşise perioada de criză şi de când pământurile nu mai erau cutreierate de vagabonzi, însă nu strica niciodată să fie precaută. Mocanii ei erau împrăştiaţi pe toată suprafaţa Churingăi, iar ea era singură.

Rămase nemişcată în şa şi îl privi apropiindu-se. Nu putea aprecia cât era de înalt, omul fiind călare, însă părea să fie destul de înalt şi, după felul în care se ţinea în şa, părea să fie obişnuit cu caii.

— Bună ziua! îi strigă străinul când fu sigur că poate fi auzit.

Matilda îi răspunse la salut ridicând o mână, în timp ce cu cealaltă apucă mai bine puşca. Acum se vedea că bărbatul era bine legat. Avea cămaşa descheiată la gât, iar pantalonii şi cizmele pline de praf. Nu îi vedea faţa care era umbrită de borurile largi ale pălăriei, însă când se apropie şi mai mult, Matilda observă că străinul avea o figură prietenoasă.

Îşi opri calul nărăvaş şi scoase respectuos pălăria.

— Dumneavoastră trebuie să fiţi Matilda Thomas, spuse el tărăgănat. Mă bucur că în sfârşit ajung vă cunosc. Mă numesc Finn McCauley.

Avea părul negru şi creţ, un zâmbet plăcut, iar ochii de un albastru neobişnuit. Greu i se putea ghici vârsta, căci viaţa dusă în ţinuturile acelea înăsprea pielea unui bărbat şi-i desena riduri la colţurile gurii şi ale ochilor mult mai curând decât viaţa trăită la oraş. Cu toate acestea, ceea ce auzise prin staţia radio îl nedreptăţea. Era cel mai frumos bărbat pe care îl cunoscuse Matilda în viaţa ei.

— Sunt încântată să vă cunosc, răspunse Matilda, aproape bâlbâindu-se.

Nu se simţea la largul ei în prezenţa unui străin, iar Finn McCauley o luase pe nepregătite.

— Cum vă merge la Wilga?

Îşi strânseră mâinile şi Matilda atinse o palmă caldă, dar fermă.

— Bine, răspunse el surâzând. Este un loc grozav, domnişoară Thomas. Numai bun pentru creşterea cailor.

Matilda îndesă puşca înapoi în teacă şi îl surprinse privind-o întrebător.

— Aici nu poţi fi niciodată prea sigur, se grăbi ea să-i explice. De unde puteam să ştiu cine sunteţi?

— Aveţi dreptate, admise el serios. Cred că este foarte greu pentru o femeie singură în locurile astea.

Şi se uită atent la ea cu ochii aceia uimitori.

— Bine, dar presupun că dumneavoastră nu vă faceţi prea multe griji în privinţa asta,

domnişoară Thomas. Am aflat cum aţi reuşit să supravieţuiţi aici în anii războiului.

— Sunt convinsă că aţi aflat, ripostă ea.

McCauley începu să râdă –, râsul lui era profund şi melodios.

— Staţi liniştită, domnişoară Thomas. Orice om se interesează de vecinii lui, iar eu ştiu bine că tot ce se aude prin staţie nu trebuie crezut nici pe jumătate.

Matilda îl iscodi o clipă cu privirea, neştiind dacă omul o tachina sau nu. *Nu-i mai trebuie decât un bandaj negru pe ochi şi un cercel ca să arate ca un pirat,* îşi zise ea.

Strânse mai bine frâul şi-i zâmbi, hotărâtă să-l creadă pe cuvânt.

— Aşa şi trebuie, răspunse ea. Dacă jumătate din ce se spune acolo ar fi adevărat, atunci locul acesta ar fi lăsat de izbelişte. Nimeni nu ar mai avea vreme de muncă.

McCauley o privi lung, măsurând-o din cap până-n picioare înainte de a se uita iar la chipul ei.

— Aici aveţi dreptate, răspunse cu glas moale.

Iar o luase prin surprindere, iar Matildei nu-i plăcea asta. Omul avea ceva în privire şi în felul de a vorbi care o răscolea şi, cum în viaţa ei nu mai simţise ceva asemănător, nu ştia cum să reacţioneze.

— Mă pregăteam să mă opresc şi să beau şi să mănânc ceva, îi zise ea înţepată. N-aţi vrea să luăm masa împreună, domnule McCauley?

Bărbatul ridică dintr-o sprânceană şi surâse din nou.

— Numai dacă îmi spuneţi Finn, răspunse el, rostind cuvintele rar. Mi-au fost de-ajuns raporturile oficiale în armată, şi un om se regăseşte cu greu când nu i se spune pe numele de botez.

— Atunci tu ai să-mi spui mie Molly, replică ea, înainte să se gândească ce face.

Nu mai aşteptă ca el să-i răspundă şi o luă înainte, printre copacii de la poalele muntelui Tjuringa, către bazinul săpat în stâncă. Noul venit o tulbura, iar faptul că nu-şi mai controla perfect gândurile o irita şi mai tare. Avea nevoie de câteva momente ca să-şi recapete suflul.

Alunecă din şa şi lăsă frâul să cadă. Un cal bine domesticit rămâne nemişcat când laşi frâul din mână, şi aşa că Matilda nu se temea că ar putea să o ia din loc.

— E minunat, zise Finn, încântat de frumuseţea locului. Habar aveam ce se ascunde aici.

Îşi scoase pălăria, o cufundă în bazin şi îşi turnă apă pe cap.

Matilda se surprinse privind fascinată picăturile care îi străluceau în buclele întunecate şi se grăbi să întoarcă ochii către desagă.

— Încerc să ajung aici o dată pe săptămână, zise ea, luându-şi traista de pe şa şi ducând-o pe o lespede de piară. Faţă de apa murdară din gospodărie, bazinele astea sunt reci şi limpezi, iar sub copaci este mereu răcoare.

Îşi dădu seama că începuse să spună verzi şi uscate, şi tăcu.

— Dar azi e mai multă umezeală în aer din

cauza ploii.

Finn îşi umplu traista cu apă şi bău însetat, după care îşi şterse buzele cu mâneca de la cămaşă.

— Are un gust minunat după apa din bidon! Nu e de mirare că încerci să vii aici cât mai des.

Deodată serios, se uită cu luare-aminte la pietrele netede şi la bazinul adânc, numai bun pentru înot.

— Sper că nu ţi-am stricat planurile venind pe neanunţate. Dacă vrei să înoţi, eu plec.

Matilda roşi la gândul că, într-adevăr, îşi plănuise să se dezbrace şi să se scufunde în apă, ca de obicei.

— Nu, nici pomeneală, zise ea repede. E prea răcoare pentru înot. Obişnuiesc să-mi moi puţin picioarele în apă şi atâta tot, continuă ea să mintă.

Finn o privi îndelung, iar dacă se îndoia de vorbele ei, preferă să nu-i spună.

Matilda scoase sandvişurile din desagă şi le puse pe piatra dintre ei.

— Finn, te rog să serveşti. S-ar putea să fie calde şi chiar umede acum, dar le-am pregătit de dimineaţă, aşa că sunt proaspete.

Iar începuse să vorbească gura fără ea. Ce era cu omul ăsta de o făcea să-şi piardă într-atât capul? se întrebă ea.

Finn muşcă cu dinţii lui puternici şi albi dintr-un sandviş cu şuncă, apoi, mestecând mulţumit, se rezemă de o stâncă şi privi cascada. Matilda descoperi în liniştea aceea a lui mulţumirea pentru viaţa pe care o trăia şi pentru ceea ce era el. Poate tocmai asta îl făcea atât de atrăgător.

Finn rupse tăcerea şi glasul lui profund, grav răsună ca un acompaniament pentru cântecul păsărilor ascunse prin tufişuri.

— De cât timp eşti la Churinga, Molly?

— Dintotdeauna, îi răspunse ea. Bunicii mei au fost printre primii colonialişti, adăugă ea cu mândrie.

— Te invidiez. Înseamnă că ai un simţ sănătos al originii.

Privi în jur.

— Când eram mic, părinţii mei călătoreau mult şi din cauza asta niciodată nu am avut un loc al meu. Apoi a venit războiul şi iar a trebuit să plec.

— Unde ai luptat?

— În Africa şi în Noua Guinee.

Răspunsese nepăsător, însă Matildei nu-i scăpă privirea dintr-o dată înnegurată şi hotărî să evite ceea ce era evident un subiect dureros.

— E prima oară când aud numele Finn. De unde vine?

Finn se ridică într-un cot, îşi sprijini capul în palmă şi zâmbi.

— E prescurtarea de la Fimbar. Părinţii mei erau irlandezi.

Matilda îi zâmbi la rândul ei.

— Şi bunicii mei au fost irlandezi.

— Ia te uită, spuse el gânditor, mai avem ceva în comun în afară de Wilga.

Matilda coborî privirea.

— Aşadar, te gândeşti să rămâi?

I se părea absurd felul în care începuse să-i bată inima în aşteptarea răspunsului.

— Viaţa asta nu-mi este străină. Eu vin din Tasmania şi chiar dacă nu prea am avut de-a face cu oile, am suportat şi acolo secetă şi căldură asemănătoare. Am de gând să rămân aici multă vreme.

Matilda îl privi surprinsă.

— Eu credeam că în Tasmania este ca şi în Anglia. Multă vegetaţie, ploi dese şi ierni friguroase.

Finn începu să râdă.

— Da, Molly, multă lume crede la fel. Pe coastă este, într-adevăr, mai răcoare decât aici, dar câmpiile din centrul ţării sunt la fel de pline de praf şi la fel de arse de soare. În ultimii ani, când a fost ultima secetă, am suferit tot atât de mult ca şi voi.

— Şi atunci de ce ai ales să vii aici în loc să te întorci în Tasmania?

Zâmbetul i se stinse încet pe buze.

— Am vrut un nou început, iar guvernul s-a arătat dornic să mă înveţe câte ceva despre oierit.

Şi aruncă o pietricică în apă urmărind cercurile împărtăşindu-se..

— De fapt, caii sunt pasiunea mea, dar ştiam că îmi va trebui o altă sursă de venit până când voi putea pune pe picioare programul de reproducere. În plus, păşunile acestea bogate mă ajută să respir, Molly. Abia aşteptam să plec departe de vorbăria oraşului, unde toată lumea e cu ochii pe tine şi-ţi cunoaşte fiecare mişcare.

De data asta era rândul ei să râdă şi o făcu uşor dispreţuitor.

— În cazul ăsta, să ştii că nu ai nimerit bine.

Aici tocmai vorbăria de care pomeneai îi ţine treji pe oameni. Şi sunt gata să pun rămăşag că ai auzit deja o mulţime de zvonuri despre ciudata Matilda Thomas, care trăieşte de douăzeci şi cinci de ani în locurile astea numai în tovărăşia celor din tribul Bitjarra.

De data asta zâmbetul lui dezvălui o uşoară maliţiozitate.

— Eu am auzit că Matilda Thomas este o femeie reţinută, rezervată. Dar se pare că nu e aşa.

Matilda se uită la el şi surâse.

— Bine ai venit în New South Wales, Finn. Sper ca noua viaţă să-ţi dăruiască tot ce ţi-ai dorit.

Ochii lui albaştri căpătară deodată umbre întunecate, aproape violet.

— Cred că am toate şansele să obţin ce mi-am dorit, răspunse el încet.

Jenny îşi şterse lacrimile şi oftă. Cel puţin, lucrurile păreau că încep să se aşeze pentru Matilda şi, cu toate că era poate prea devreme, presimţea că ultimul jurnal pregătea un final fericit.

Se lăsă între perne şi privi pe fereastră, spre păşuni, uimită să descopere că ziua era pe sfârşite, că timpul îşi pierdea semnificaţia ori de câte ori se cufunda în lectură. Se gândi la Diane şi se simţi vinovată. Biata de ea. Nu voia decât să clarifice odată situaţia cu Brett şi cu Charlie, nu se cuvenea să o evite.

După ce căscă o dată şi se întinse, Jenny se dădu jos din pat şi se duse la bucătărie. Diane nu era, dar lăsase pe masă un bilet prin care o anunţa

că plecase să călărească. Semnase cu o înfloritură din condei şi cu două urme de buze. Se vede că o iertase.

Simţindu-se mai bine, Jenny îl lăsă pe Ripper să hoinărească pe păşunea din spatele casei. În vreme ce îl aştepta să se întoarcă, se sprijini de gard şi se uită la caii care de-acum moţăiau. Era foarte cald, iar cerul nesfârşit era de un albastru limpede, pur. Trase adânc în piept mireasma pământului ars şi-şi lăsă auzul să se umple de foşnetul uscat al frunzelor de eucalipt. Pe păşune, iarba începea să se mai subţieze, aşadar caii trebuia mutaţi curând.

Se smulse din gândurile care începuseră să rătăcească aiurea şi se întoarse cu spatele spre cai. Nu conta dacă trebuia sau nu să fie mutaţi, nici că nu mai plouase de prea multe luni. Peste câteva zile, Churinga nu o va mai interesa.

18

Norii aducători de furtună se îngrămădiseră pe cer şi în următoarele două zile căldura deveni insuportabilă. Fulgera mai tot timpul, tunetele bubuiau de pretutindeni şi Ripper se adăposti, tremurând de spaimă, sub masa din bucătărie.

Diane se uită la cerul ameninţător.

— O să fie prăpăd când o să se pornească, zise ea, înfășurându-și părul în prosop după duş. Urăsc furtunile uscate.

Jenny ridică privirea din şezlongul în care se cuibărise, lângă intrare.

— Şi eu. Nu adie deloc vântul şi simt că m-am

deshidratat de căldura asta îngrozitoare.

Diane se strâmbă.

— Cel puţin la Sydney avem aer condiţionat şi oricât mi-ar displăcea felul în care usucă atmosfera, pe o vreme ca asta mi se pare un dar divin.

Jenny îşi trecu degetele peste pielea în care era legat jurnalul din poala ei. Ar fi vrut să se întoarcă la lectură, să scape de înfiorarea pe care o provoca apropierea furtunii şi să revină în lumea Matildei. Însă în ultimele două zile ezitase.

— E ultimul caiet?

Jenny dădu afirmativ din cap.

— Ultimul capitol, şopti ea. Şi aproape că nu-mi vine să-l citesc.

— De ce?

Diane îşi scutură buclele negre şi se trânti în fotoliul de lângă ea.

— N-ai spus că e posibil să aibă un final fericit?

Jenny rămase puţin pe gânduri.

— Nu despre asta e vorba. Mă gândesc că după ce o sa sfârşesc şi ultima pagină, practic o să-mi iau rămas-bun de la o prietenă apropiată pe care nu o voi revedea niciodată.

Diane o privi fix cu ochii ei întunecaţi.

— Jen, nu se poate să laşi lucrurile neterminate. Mai ales pentru că înseamnă atât de mult pentru tine. În plus, adăugă ea pragmatic, întotdeauna ai să te întrebi cum s-a sfârşit toată povestea.

— Ştiu. Devin ridicolă, nu-i aşa?

Buclele lui Diane se mişcară prompt dintr-o

parte într-alta.

— Nici pomeneală. Şi eu mă întristez când termin de citit o carte bună, dar e mai bine să nu o laşi neterminată.

Jenny deschise caietul şi răsfoi filele. Nu mai era mult de citit, pentru că era scris doar pe jumătate. Se întoarse la prima pagină şi se cuibări mai bine în şezlong. Se putea ca ezitarea ei să aibă mai degrabă legătură cu piatra aceea funerară din cimitirul familiei decât cu dorinţa de a nu se despărţi de Matilda. Căci enigma epitafului se va dezlega negreşit în aceste ultime pagini, iar Jenny se temea de ceea ce putea afla.

Abia citi câteva cuvinte când auzi telefonul sunând.

— Asta-i bună! Cine-o fi?

— N-am fost binecuvântată cu telepatie, aşa că habar n-am, răspunse sec Diane.

După câteva clipe se întoarse.

— E Helen. Vrea să-ţi vorbească.

Jenny ridică din caiet o privire încruntată, însă Diane ridică neputincioasă din umeri.

— Să nu mă întrebi, pentru că nu ştiu ce vrea.

— Bună, Jennifer. Vocea uşor studiată a femeii acoperi celelalte zgomote de pe fir. Bine că te găsesc acasă.

Ştiind că Doreen de la centrala telefonică şi chiar majoritatea fermelor din New South Wales ascultau ce se vorbea, Jenny îşi alese cu grijă cuvintele.

— Cu furtuna asta gata să izbucnească, nu m-am încumetat să plec prea departe.

La capătul celălalt al firului urmă o pauză

scurtă, după care Helen vorbi iar:

— Mă gândeam să trec puţin pe la tine.

Jenny se încruntă.

— Sigur că da, se grăbi ea să răspundă. Când?

— Chiar astăzi dacă nu te deranjez.

Jenny simţi în glasul femeii nerăbdarea şi îngrijorarea şi se întrebă dacă fuseseră înregistrate şi de celelalte ferme care erau pe fir.

— În ordine. O să pregătesc masa de prânz.

Urmă încă o pauză şi Jenny nădăjdui ca Helen să nu fie atrasă în lupta aceea pentru Churinga, pentru că ea chiar o plăcea, iar gândul la un prânz luat ca între prietene îi readusese buna dispoziţie.

Helen părea să-i fi citit gândurile.

— Cred că ar trebui, totuşi, să te previn, continuă femeia, de data asta prudentă. Există un motiv anume pentru care vreau să te vizitez, dar nu are de-a face cu ce ai discutat cu Andrew în săptămâna aceea.

— Dacă-i aşa, m-ai scutit de un drum până la Kurrajong, îi zise Jenny răsuflând uşurată. Trebuie să stăm de vorbă despre anumite lucruri.

— Sunt de acord, răspunse Helen ferm. Dar nu în timp ce ne ascultă jumătate din statul acesta. Ne vedem cam peste trei ore.

Închise şi declicul telefonului răsună în tot ţinutul. Jenny puse receptorul în furcă şi rămase cu ochii la el şi cu gândurile departe. Helen îi dăduse de înţeles foarte clar că ostilitatea. Lui Ethan nu avea nicio influenţă, dar vizita ei explica oare dorinţa lui de răzbunare care dura de atâta vreme sau va tulbura şi mai mult apele?

Îşi muşca buzele neliniştită când se întoarse pe verandă. Cerul era acoperit de nori grei şi ameninţători – poate o prevestire pentru ce avea să urmeze?

Diane primi vestea vizitei lui Helen mai întâi cu surprindere, apoi cu bucurie.

— Nimic nu alungă tristeţea şi monotonia aşa ca o masă de prânz luată cu prietenele, zise ea voioasă.

Jenny zâmbi, însă nu prea era în apele ei când duse jurnalul în cameră şi se schimbă. Era limpede că ceva o neliniştea pe Helen şi, cum şi ea făcea parte din familia care o viaţă întreagă căutase să lupte împotriva Matildei şi a Churingăi, Jenny se frământa dacă nu cumva vizita aceasta avea, totuşi, o legătură cu povestea asta.

— O să facem salată, hotărî Diane. E prea cald pentru orice altceva.

Jenny luă din frigider feliile de carne şi le puse într-un dulap cu aerisire, departe de botul cercetător al lui Ripper şi de nelipsitele muşte. În timp ce Diane pregătea un vas mare cu limonadă şi aşeza masa, Jenny făcu repede o maioneză, apoi începu să prepare salata din legumele pe care le culesese de curând din grădină. După ce mai adăugă puţin ulei şi usturoi, masa era aproape gata.

Casa era curată, praful şters, iar vazele mari pline cu flori sălbatice, pe care Diane le aşezase strategic în toată casa, dădeau culoare şi prospeţime dimineţii aceleia mohorâte. Jenny şi Diane isprăviseră treburile şi acum contemplau mulţumite efectul buchetelor multicolore, însă

gândul că era ultima oară când primea oaspeţi în casa asta o nelinişti pe Jenny.

— Cât te schimbi tu, eu o să ies cu Ripper la o plimbare, zise ea în cele din urmă.

O căldură înăbuşitoare plutea deasupra păşunilor când Jenny şi Ripper porniră pe linia arborilor care străjuiau albia secată a pârâului. Cântecul păsărilor nu mai avea vioiciunea obişnuită, păianjeni negri şi păroşi atârnau ameţiţi în pânzele lor uriaşe, iar la umbra arborilor de ceai zăcea aproape încremenită o turmă de canguri.

Ripper dădu peste o iguană şi, când animalul o zbughi înfricoşat, porni după ea. Jenny îl strigă de mai multe ori, dar căţelul se aventurase în noua lui misiune şi nu o mai lua în seamă.

Oftând, Jenny se rezemă de un copac şi se uită la un muşuroi de termite care începuseră să-şi refacă movila de pământ ruinată, aşezând totul la loc, fir cu fir. Asemănarea dintre felul lor de viaţă şi cel al fermierilor i se păru izbitoare. Căci zi după zi se străduiau să-şi făurească o viaţă a lor în sălbăticia aceea – o viaţă fragilă care putea fi distrusă în câteva secunde de foc, de revărsarea apelor sau de secetă –, însă dorinţa de a supravieţui le dădea tăria să reia totul de la început.

Un foşnet abia perceptibil la picioarele ei o smulse din gândurile care o acaparaseră. Şarpele se opri la câţiva centimetri de gheata ei şi Jenny rămase încremenită. Era cel mai periculos dintre toţi – o muşcătură era de-ajuns pentru a curma viaţa victimei. Inima îi bătea gata să-i sară din

piept.

I se păru o eternitate până când şarpele plecă mai departe, iar ea începu să respire din nou.

Ripper veni alergând dinspre tufişuri, zări şarpele şi se opri. Fără să se mai gândească dacă e bine ce face, Jenny se repezi, îl apucă de ceafa şi îl ridică în braţe.

— Prostuţule, îl mustră ea, în timp ce căţeluşul se zbătea să scape şi să se întoarcă la prada lui. O să fii omorât dacă ai să continui cu năzdrăvăniile.

Jenny îl strânse la piept, uitându-se înspăimântată la şarpele care se târa mai departe pe drumul lui. Apoi, răsuflând uşurată, se întoarse acasă.

— Ce-a fost cu tărăboiul ăla? întrebă Diane de pe verandă, îmbrăcată într-un încântător caftan turcoaz.

— Un şarpe-tigru. Ripper a crezut că e jucărie, adăugă Jenny mânioasă. Ar fi bine ca în după-amiaza asta să-l ţin închis în casă.

După câteva minute apăru Helen, Holden-ul ei strălucitor stârnind praful din curte când se apropie de casă şi opri motorul. Era îmbrăcată elegant, cu o rochie de bumbac, iar părul ei platinat strălucea pal în lumina slabă a soarelui.

— Mulţumesc că ai acceptat să ne vedem, zise ea după ce îşi strânseră mâinile şi se aşezară pe verandă. Nu eram deloc sigură că mă vei primi.

— Dar de ce? Doar m-am bucurat de ospitalitatea ta, şi – apoi – sunt atât de puţine femei aici, încât mi se pare absurd să ne ignorăm una pe cealaltă pentru ceva ce s-a petrecut cu

mulţi ani în urmă, răspunse Jenny pe un ton firesc, tunând limonadă în pahare.

Helen ridică paharul.

— Noroc! închin paharul acesta pentru bunul-simţ.

Jenny se uită la Diane, apoi la Helen. Era contrariată de asprimea din glasul femeii.

— Fetelor, nu mă luaţi în seamă, le spuse ea râzând. Trăiesc de prea multă vreme aici ca să nu-mi dau seama că bărbaţii sunt cele mai ridicole fiinţe de pe faţa pământului. Se fudulesc ca nişte cocoşi şi caută să-şi dovedească bărbăţia întrecându-se în împuşcături, călărie şi băutură, când de fapt femeile sunt cele care pun lucrurile la locul lor.

Surâse când văzu feţele contrariate ale celor două prietene.

— Staţi liniştite, în niciun caz nu sunt versiunea calului troian de la Kurrajong. Am venit aici ca prietenă, pentru că sunt de părere că toată nebunia asta dintre Kurrajong şi Churinga ar trebui să înceteze.

Bău însetată din limonadă, şi apoi lăsă paharul pe masă.

— Dar deocamdată haideţi să nu ne mai gândim la asta şi să luăm masa. Nici nu mai ţin minte de când nu am mai petrecut câteva momente liniştite cu nişte prietene.

Mâncară pe verandă, unde era răcoare şi în timpul mesei Jenny îşi dădu seama că se simte atrasă de femeia aceasta care putea să-i fie mamă, dar care, în ciuda vârstei, păstrase un suflet tânăr şi era gata să stea de vorbă despre noutăţile

muzicale, despre incidentul care avusese loc la Bay of Pigs şi despre ultima modă de pe Camaby Street din Londra.

— Primim şi noi ziare aici, să ştiţi, le zise Helen râzând. Şi am grijă să ajung cât mai des în Sydney. Dacă nu aş pătrunde din când în când în lumea civilizată, ar însemna să mă ofilesc de tot, aşa cum se întâmplă cu majoritatea femeilor de-aici.

— Vrei să spui că tu nu eşti din ţinuturile acestea? o întrebă Jenny, care strânsese vasele şi se alătură celor două femei care savurau vinul adus de Helen.

Femeia clătină din cap.

— Slavă Domnului, nu. L-am cunoscut pe James la una dintre recepţiile organizate de tatăl meu. Tata conduce o companie care exportă carne şi am avut mereu printre oaspeţi şi fermieri.

Surâse unor amintiri.

— James era un bărbat atât de frumos – şi plin de farmec iar când mi-a cerut mina, am acceptat imediat. M-am gândit la viaţa trăită aici ca la o aventură şi într-un fel am avut dreptate. Dar tot am nevoie să mă întorc când şi când ca să-mi reîncarc bateriile.

— Ştiu ce vrei să spui, zise Diane, strâmbând uşor din nas, cu privirea rătăcind în zare. E o plăcere să vizitez locurile astea, dar n-aş putea să trăiesc aici.

Helen îi zâmbi.

— Fetelor, să nu mă înţelegeţi greşit, eu chiar sunt fericită aici. James şi cu mine avem o viaţă minunată, dar cred, totuşi, că trebuie să te naşti

pentru asta ca să suporţi să stai aici permanent. Andrew e singurul care pare să se simtă mai bine în oraş – restul familiei nu părăseşte Kurrajong decât dacă este absolut necesar. El e avocat – ştiţi deja – şi încă unul foarte bun.

Jenny încuviinţă, dând din cap.

— Sunt convinsă că este foarte puternic la tribunal. Şi se vede că locul lui nu e aici, e prea impecabil şi citadin.

Se opri, însă îşi dădu seama prea târziu cât de nepoliticoasă fusese.

Helen râse şi termină vinul din pahar.

— Ştiu ce vrei să spui. Şi mie îmi vine câteodată să-l tăvălesc puţin prin praf sau să-i ciufulesc părul. Dar James mi-a zis că niciodată nu a fost altfel şi că acum e prea bătrân ca să mai schimbe ceva.

Şi tăcură toate trei, privind gânditoare către Kurrajong.

— Ai fost foarte răbdătoare, Jennifer, zise Helen într-un târziu. Eu am tot bătut câmpii, dar să ştii că am venit realmente cu un scop.

— Are legătură cu gâlceava asta pentru Churinga? întrebă Jenny.

Helen o privi lung şi dădu din cap, încuviinţând.

— Da, se poate spune şi aşa – cu toate că gâlceava asta se datorează unui bătrân care refuză să accepte că trecutul s-a dus şi că nu are niciun rost să-l tot răscolească.

Jenny se strădui să-şi ascundă nerăbdarea şi sprijini coatele pe masă şi bărbia în palme. În sfârşit, avea să afle secretele care nu erau

dezvăluite în jurnale – secrete pe care era posibil ca nici Matilda să nu le fi cunoscut.

— Totul a început pe la jumătatea secolului trecut, când cele două familii au venit în partea asta din New South Wales. Fuseseră printre cei dintâi, familia Squires sosind din Anglia, iar O'Connor din Irlanda. Numai că aceştia din urmă au venit primii şi au pus stăpânire pe pământul care azi se numeşte Churinga. Era un pământ bun, chiar cel mai bun din zonă, cu multe izvoare subterane şi scăldat de râurile ce coborâră de pe munte.

Helen tăcu câteva clipe, privind cu ochi tulburi peisajul.

— În ciuda rivalităţii din vremea aceea dintre englezi şi irlandezi, aici toţi oamenii erau la fel, iar familiile se înţelegeau bine. Familia O'Connor avea o fiică, pe Mary. A fost singurul copil supravieţuitor. Se trăia foarte greu atunci, iar mortalitatea în rândul copiilor era ridicată. Jeremiah Squires avea trei fii: Ethan, Jacob şi Elijah.

Helen surâse.

— Pe vremea aceea familia Squires era foarte credincioasă şi cu toate că numele acestea par ciudate acum, atunci erau aproape comune.

Diane luă o ţigară şi-i oferi una şi lui Helen, care o fixă într-un ţigaret înainte să o aprindă. Jenny evadase deja în trecut, încercând să şi-i imagineze pe oamenii care trăiseră şi munciseră acolo cu mult timp în urmă.

— Ethan avea şaptesprezece ani când a început să o curteze pe Mary, iar ea avea doar

cincisprezece. Era foarte frumoasă şi era considerată chiar foarte modernă pentru vremea ei.

Helen zâmbi din nou.

— Era o fire foarte dificilă, desigur, dar aşa şi trebuia dacă avea să se căsătorească cu Ethan.

— Dar nu s-au căsătorit, zise Jenny liniştit. Ce s-a întâmplat?

— Ceva la care nu se aştepta nimeni şi care a rămas mereu necunoscut familiei.

Helen contemplă fumul care se înălţa din vârful ţigării şi se împrăştia apoi în aerul cald.

— E un secret pe care s-ar putea să-l ştiu numai eu.

Tăcerea era aproape palpabilă şi se aşternu grea între ele.

— Dar cum… începu Jenny.

— Ajung şi la asta. Trebuie să înţelegeţi însă că ceea ce vă spun eu acum aici trebuie să rămână.

Şi le privi solemn pe fiecare în parte, după care continuă:

— Acum câţiva ani, Ethan a avut un atac cerebral şi am crezut cu toţii că va muri. Într-unul din momentele lui de disperare mi s-a confesat.

Oftă şi se uită departe, în zare.

— M-a pus să jur că voi păstra taina aceasta, ştiind că nu mai avea mult de trăit. Dar şi-a revenit, iar acum mă urăşte pentru că ştiu prea multe şi pentru că fără mine nu poate face nimic.

Surâse mâhnit.

— Măcar se poate spune că am o oarecare autoritate în faţa lui. Este aproape un pacient

perfect şi, cum îi dispreţuieşte pe toţi, nu trebuie să mă simt jignită de grosolăniile lui.,

— Chiar nu ştiu cum de îl suporţi, murmură Diane. Dacă eram în locul tău, cred că de mult îi puneam ceva în ceai.

Helen se amuză auzind-o.

— Să nu crezi că nu m-am gândit şi la eu la asta. Dar este tatăl lui James, iar eu nu mă simt atât de puternică să-i dau o asemenea lovitură. Paharele se umplură din nou şi femeile se aşezară mai comod în scaunele împletite din trestie. Căldura era înăbuşitoare, cerul – plumburiu. Parcă nu doar Jenny, ci întreaga natură îşi ţinea răsuflarea în aşteptare.

— Ethan şi Mary au fost logodiţi timp de aproape doi ani, iar el a hotărât că nu mai poate aştepta până în noaptea nunţii. S-a dovedit foarte convingător şi, pentru că îl iubea mult, Mary a ignorat toate convenţiile şi prejudecăţile şi i-a cedat. Două luni mai târziu a venit călare la Kurrajong după tatăl ei. Bătrânul venise să dea o mână de ajutor la tunsul oilor, dar pentru că şi acasă era nevoie de el, mama o trimisese să-l aducă înapoi. Când a trecut pe lângă fereastra sufrageriei, Mary a auzit ceva ce nu trebuia, şi de aici a pornit tot necazul.

Helen oftă şi îşi răsuci inelele strălucitoare pe degete.

— Jeremiah Squires şi Patrick O’Connor se certau. Jeremiah îl ameninţa că anulează nunta dacă Patrick nu acceptă să-i dea ca zestre lui Mary câteva mii de acri din pământul Churingăi. Printre altele, Patrick l-a acuzat de şantaj. Fiicei lui i se

făcuseră tot felul de promisiuni, nunta trebuia să aibă loc după o săptămână, iar în urmă cu doi ani, când se anunţase logodna, nu se pomenise nimic despre zestre. Era limpede, omul se afla acum într-o dilemă grozavă. Fiica lui avea să fie dezonorată dacă fusese sedusă, însă pierderea unei suprafeţe atât de mari din Churinga ar fi sărăcit ferma cu totul. Aşa că refuză cererea lui Jeremiah.

Cu ochii licărind, Helen le privi pe rând, pe Jenny şi pe Diane.

— Atunci Jeremiah s-a răstit la Patrick şi i-a spus că fiul lui nu a vrut niciodată să o ia pe Mary de soţie şi că nu a iubit-o niciodată. El nu făcea decât ce îi poruncea Jeremiah, iar dacă pământul nu intra în contractul pentru nuntă, atunci el avea de gând să-l însoare pe Ethan cu o văduvă, cu Abigail Hunter, al cărei tată era stăpân peste cea mai întinsă proprietate la nord de Kurrajong şi era dornic să ofere ca zestre o mare suprafaţă de pământ dacă fiica lui s-ar recăsători. Patrick a stăruit pe lângă Jeremiah să se mai gândească, însă bătrânul a fost de neînduplecat. Mary s-a înfuriat peste măsură şi a plecat să-l caute pe Ethan. L-a întrebat dacă ceea ce auzise ea era adevărat şi după o ceartă violentă i-a azvârlit în faţă inelul şi s-a întors împreună cu tatăl ei la Churinga. După câteva săptămâni s-a căsătorit cu Mervyn Thomas care lucra la ferma Churingăi ca argat, după care s-au mutat din ţinut.

Pe Jenny o trecură fiori şi se cutremură, în ciuda căldurii de afară.

— Nici asta nu a fost o alegere fericită,

murmură ea.

Helen plecă întrebătoare capul, iar privirea ei spunea că aşteaptă o explicaţie.

— O să-ţi explic mai târziu, îi zise Jenny. Continuă tu acum.

— Ethan s-a înfuriat şi el. Îşi dăduse seama că deşi la început totul fusese doar un complot pentru a pune mâna pe pământul Churingăi, cu timpul ajunsese să se îndrăgostească de Mary, iar gândul că ea se căsătorise cu altcineva era insuportabil.

— Mda, o atitudine tipică pentru bărbaţi, pufni Diane. Niciodată nu ştiu ce vor, până când altcineva le-o ia înainte.

Helen încuviință dând din cap.

— Întocmai, dar ăsta nu a fost singurul motiv. După câteva luni, Mary şi Mervyn s-au întors la Churinga. Patrick murise dintr-o febră şi trebuia să o ajute pe mama lui Mary să conducă ferma. Numai că nu s-au întors singuri. Mary născuse o fetiţă pe care o numise Matilda. Cu toate că era foarte posibil ca fata să fi fost a lui Mervyn, Ethan a fost convins că era a lui. Aşa că s-a hotărât să le recapete pe amândouă, laolaltă cu pământul pe care Mary îl moştenise de la mama ei.

— Adică Matilda Thomas a fost fiica lui Ethan? întrebă Jenny uluită.

Helen dădu iar din cap.

— Mary a negat şi a refuzat să discute despre toate astea până târziu, după mulţi ani, când a aflat că era pe moarte. Ethan s-a mâniat de-a binelea. Nu era genul de om care să accepte uşor o înfrângere. Tot aşa este şi acum ticălosul,

adăugă Helen zâmbind.

Jenny mai desfăcu o sticlă de vin.

— Şi ce a făcut Ethan? Atunci a început lupta pentru Churinga?

— Într-un fel. Vezi tu, a simţit că a pierdut nu doar pământul, ci şi pe femeia pe care o iubea, şi pe copilul pe care îl concepuseră împreună. Până la urmă s-a căsătorit cu Abigail, i-a dat fiului ei, lui Andrew, numele lui, iar Kurrajong a intrat în posesia a treizeci de mii de acri de pământ, devenind cea mai întinsă proprietate din zonă.

Helen luă o gură de vin şi rămase privind dincolo de păşunea casei.

— Ceilalţi doi fraţi ai lui au acceptat bucuroşi să-i cedeze partea lor de moştenire după moartea lui Jeremiah şi după ce au primit banii ce li se cuveneau, au pus bazele unei afaceri cu transport de lină în Melbourne. Acum Ethan era bogat şi foarte puternic, era un om al cărui cuvânt avea greutate oriunde. Dar nu a uitat niciodată singurul lucru care îi fusese refuzat, adăugă Helen cu amărăciune şi se întoarse către Jenny. Când a început primul război mondial, s-a folosit de influenţa lui ca ofiţer şi l-a trimis pe Mervyn în focul luptei. Plănuia să-l vadă pe rivalul lui mort. Se gândea că după aceea, neavând un bărbat care să aibă grijă de ea, Mary îi va vinde Churinga.

— Dar planul lui a dat greş. Mervyn s-a întors.

Helen încuviinţă, dând din cap.

— Nu numai că s-a întors, dar până atunci Mary a condus ferma singură şi a făcut chiar o treabă mai bună decât reuşise Meryvn vreodată.

În anii de după război, drumurile li s-au tot încrucişat, s-a încheiat un fel de armistiţiu între ei doi, poate chiar o prietenie. Adevărata lovitură s-a produs atunci când Ethan a pus un detectiv particular să cerceteze amănunţit documentele şi a aflat că Mary era proprietară absolută a pământului pe care avea să-l încredinţeze apoi Matildei. Nimeni altcineva nu se putea atinge de pământ. El în niciun caz. Şi nici Mervyn. La puţin timp după moartea lui Mary, Mervyn şi-a făcut apariţia la Kurrajong şi i-a cerut lui Ethan să-i cumpere pământul. A fost o victorie – chiar dacă măruntă – să-l refuze pe omul care îi luase tot ce îndrăgise el cândva, însă Ethan nu a rămas indiferent la ironia situaţiei.

— Ştiindu-l pe Mervyn, îmi închipui cât de furios a fost, zise Jenny cu jumătate de glas.

Helen îi aruncă din nou o privire curioasă.

— Cum de ştii atât de multe despre Mervyn Thomas?

— Ştiu numai că a fost un tiran şi un beţiv, răspunse Jenny.

Nu avea sens să spună mai mult de-atât. Era mai bine ca unii morţi să nu fie dezgropaţi.

Helen aprobă dând din cap.

— Aşa am auzit şi eu. La fel şi Ethan. Dar nimeni nu a reuşit să o convingă pe Mary să-l părăsească, nici măcar după ce începuse să o bată şi pe ea şi pe copil. Divorţurile erau rare şi, după scandalul cu ruperea logodnei, nu voia să i se ducă vestea.

Helen oftă.

— Ethan a ştiut ce se întâmpla, dar nu a putut

face nimic. Când a murit Mary, i s-a frânt inima. Eu cred că chiar a iubit-o. Dar după moartea ei, pornirea de a pretinde ceea ce considera că-i aparţine de drept s-a transformat în obsesie. A început să urască Churinga şi tot ce însemna ea. După ce a murit şi Mervyn în timpul unui potop, a încercat să încheie pace cu Matilda. Dar ea semăna prea mult cu mama ei şi nu a vrut să aibă de-a face cu el.

— Deci nu i-a spus niciodată că este fiica lui?

Helen dădu din cap.

— A fost fie prea mândru, fie prea încăpăţânat ca să-i spună adevărul. Cine ştie, poate că dacă i-ar fi spus, altfel ar fi stat acum lucrurile.

Din nou se aşternu o tăcere grea între cele trei femei şi fiecare se cufundă în gândurile ei.

— E trist când bărbaţii sunt prea mândri ca să-şi recunoască sentimentele şi aleg să le traducă în ură şi dorinţă de răzbunare, zise Diane gânditoare.

— Şi mai trist chiar dacă te gândeşti că Jeremiah a fost cel care a provocat toate astea cu lăcomia lui. Cât de diferită ar fi fost viaţa tuturor dacă măcar unul dintre ei ar fi privit adevărul în faţă şi ar fi vorbit.

Jenny se gândi la viaţa cumplită pe care o trăise Matilda şi-i veni să plângă. Viaţa a fost nedreaptă – mai ales că a fost ruinată de un om atât de rău şi de lacom ca Jeremiah Squires.

— Iată ce s-a întâmplat când lucrurile au scăpat de sub control. Ethan a început să-i fure oile şi să blocheze apa pâraielor. L-a folosit pe

Andrew ca momeală, încercând ca prin căsătoria lui cu Matilda să pună, în sfârşit, mâna pe Churinga, iar pe Billy, cel mai tânăr dintre fii, l-a pus să facă toate blestemăţiile despre care am pomenit mai devreme.

Le zâmbi trist celor două tinere.

— Lucrurile au început să meargă prost pentru el când Charlie i-a dat de înţeles că o place pe Matilda. Bătrânul a făcut mare scandal şi, fără să motiveze cumva, l-a ameninţat că dacă măcar se mai uită la ea, îl dezmoşteneşte.

— Da, asta explică totul, murmură Jenny. Chiar mă întrebam de ce Ethan, care ardea de nerăbdare să pună mâna pe Churinga, a reacţionat aşa.

Helen se încruntă.

— Se pare că ştii prea multe pentru cineva care abia s-a mutat aici. Cum e posibil?

Jenny îi evită privirea.

— Vorbeşte lumea. Doar ştii şi tu, Helen.

Femeia tăcu vreme îndelungată, apoi reluă istorisirea:

— Matilda l-a învins de fiecare dată şi aş zice că până la urmă Ethan a ajuns să o respecte în toată duşmănia lui. Devenise o bătălie care începuse să le placă amândurora. Dar după ce a murit Abigail şi după ce Billy a fost ucis în al doilea război mondial, amărăciunea s-a adâncit. I s-a părut mai la îndemână să dea vina pentru tot ce se întâmpla pe Mary, pe Matilda şi pe Churinga.

Helen îşi aprinse încă o ţigară şi privi prin norul de fum.

— Nu pot spune că înţeleg cum funcţiona

mintea lui pe atunci. Poate s-a gândit că dacă s-ar fi căsătorit cu Mary nu ar fi trăit o căsnicie lipsită de afecţiune, nici nu şi-ar fi pierdut un fiu. Ar fi avut pământul pe care i-l făgăduise tatăl lui şi o fiică pe care nu a îmbrăţişat-o niciodată. Amărăciunea l-a măcinat mult şi din nou a început să privească iar spre Churinga, de data aceasta cu dorinţa de răzbunare.

— Şi aici intru eu în scenă, interveni Jenny. Numai că eu nu am nimic de-a face cu vrajba asta atât de veche. Oamenii care au trăit aici sunt morţi şi îngropaţi.

Helen o privi lung, fără să clipească, însă ţigara îi tremura aproape imperceptibil între degete. Apoi ridică paharul şi bău.

— Într-adevăr, murmură ea, nu a mai rămas nimeni.

Jenny se întrebă ce ezita Helen să mărturisească, dar se hotărî să nu o iscodească. Venise până aici de bunăvoie şi-i spusese mai mult decât spera ea. Trebuia să se mulţumească cu atât.

— Aproape că-mi pare rău pentru Ethan. Bietul bătrân.

Trebuie s-o fi iubit foarte mult pe Mary. Ce viaţă irosită! Şi totul din cauza lăcomiei lui Jeremiah.

Degetele delicate ale lui Helen se odihniră pe mâna lui Jenny.

— Jennifer, dacă aş fi în locul tău, nu mi-aş pierde vremea căinându-l pe ticălosul ăsta bătrân. Dacă ar fi iubit-o suficient pe Mary, l-ar fi înfruntat pe tatăl lui şi s-ar fi căsătorit cu ea. Dar nu este

decât un om meschin şi plin de ură. Dacă ar pune vreodată mâna pe Churinga, ar rade-o de pe faţa pământului.

— Îţi mulţumesc că ai venit până aici şi mi-ai spus toate astea. Mi-ai lămurit multe lucruri şi ştiu că dacă voi vinde vreodată, în niciun caz nu-i voi vinde lui Ethan.

— Cu bătrânii trebuie să fii îngăduitor, dar să ştii că restul familiei nu vrea să aibă de-a face cu răzbunarea asta. Andrew s-a săturat să se tot supună poruncilor tatălui său şi numai mita de trei sute de mii de dolari l-a determinat să vină aici şi să-ţi propună un preţ pentru Churinga. Cât despre Charlie…

Şi ridică din umeri, zâmbind amuzată.

— El nu o să se schimbe niciodată. Lui îi plac Kurrajong-ul şi femeile, nu neapărat în ordinea asta, şi în ciuda celor două căsnicii, în veci nu o să se potolească. Bucură-te de atenţiile lui, dar să nu-l iei în serios.

Jenny râse.

— Nici nu aveam de gând! Charlie e transparent ca sticla.

Helen îşi împături şervetul din poală.

— Când vom prelua noi frâiele, Kurrajong va fi condusă de fiica mea şi de soţul ei, iar dacă te hotărăști să rămâi, îţi garantez că nimeni nu va mai pomeni nimic despre asta. Să ştii că soţul meu te place. E bucuros să vadă din nou pe cineva tânăr la Churinga. Ce s-a petrecut în trecut este regretabil, însă trecutul a murit, ca şi majoritatea celor implicaţi în vrajba aceea. De noi depinde să fie totul bine de-acum înainte.

Jenny zâmbi.

— Mi-a mai spus cineva asta acum câteva săptămâni.

Când îşi aminti dialogul cu Brett, zâmbetul i se stinse şi se ridică de la masă.

— Ce-ar fi să bem ceva ca lumea înainte să pleci? Am pe aici, pe undeva, o sticlă cu gin.

Helen o urmă în bucătărie.

— Nu cumva persoana de care ai pomenit este simpaticul Brett Wilson?

Mâinile lui Jenny şovăiră puţin când turnă băutura în pahare.

— Ce te face să crezi asta?

Helen surâse.

— Felul în care vă priveaţi când aţi dansat. Era evident că sunteţi îndrăgostiţi unul de celălalt.

Jenny nu-i răspunse, prefăcându-se preocupată cu pregătirea băuturilor.

— Iartă-mă, Jennifer. Sper că nu am zis nimic nelalocul lui. Numai că în zona asta sunt atât de puţine lucruri care să ne preocupe, încât fără să vrem devenim iscoditori. Discuţiile la telefon şi prin staţia radio ar putea fi de-ajuns, dar chestiunile cu adevărat picante ies la iveală la reuniuni din astea. Ai fi surprinsă să vezi cât de multe poţi afla despre oameni doar stând deoparte şi observându-i.

— Ei bine, de data aceasta te-ai înşelat, Helen, râse Jenny, dar râsul ei se auzi mai fals ca oricând. E plină marea de peşte, murmură ea încruntându-se.

Apoi se lumină brusc.

— Hai să bem pentru viitor – orice ne-ar

rezerva.

Cele trei femei vorbiră de una, de alta cu paharele dinainte, până când cerul se întunecă, iar zarva zilei de lucru la Churinga se înteţi în jurul lor. În cele din urmă, Helen se ridică.

— E vremea să plec.

Jenny şi Diane se rezemară de geamurile maşinii, uitându-se la Helen care se descălţă de sandalele ei elegante.

— Nu pot să simt cum trebuie pedalele dacă sunt încălţată cu ele, le explică ea, sughiţând.

— Eşti sigură că poţi să conduci? Te-ai ameţit cam tare.

Diane se întoarse spre Jenny.

— Poate ar fi mai bine dacă ar rămâne aici peste noapte.

— Staţi liniştite, fetelor, zise Helen râzând. Ce poate să mi se întâmple aici?

O bătu uşor pe Jenny cu palma pe braţ.

— Mi-a părut bine să stăm de vorbă, Jen. Mă simt mult mai bine acum, că s-au dat cărţile pe faţă.

Şi-i zâmbi.

— Ar fi bine să păstrăm legătura, iar dacă te hotărăşti să te întorci la Sydney, să mă cauţi. Uite adresa mea din Paramatta.

Jenny şi Diane rămaseră privind în urma maşinii care gonea într-un nor de praf. Când nu se mai zări aproape deloc, intrară în casă. Lumina scădea vertiginos, în depărtare se auzeau bubuind tunete, iar în jurul cailor roiau nori negri de muşte.

— Asta da poveste, şopti Diane.

Jenny încuviinţă cu un gest scurt din cap.

— Acum se explică multe. Mervyn trebuie să fi bănuit că Matilda nu e fiica lui – din cauza asta a şi făcut ce a făcut. De ciudă.

Diane căscă, obosită.

— Nu ştiu cum te simţi tu, Jen, dar să ştii că eu m-am ales cu o durere de cap grozavă. Mă duc să mă culc.

Jenny încuviinţă. Furtuna şi ginul avuseseră acelaşi efect şi asupra ei. Ultimul jurnal trebuia să aştepte până dimineaţă.

Pe Brett nu-l uimise să vadă Holden-ul lui Helen în curte la Churinga. La urma urmelor, îşi explică el, dacă se pune la cale o nuntă, ea va trebui să facă toate aranjamentele. Ceea ce îl mira era faptul că Helen venise singură. Poate că Ethan era, într-adevăr, bătrân şi legat de scaunul lui cu rotile, însă nunta asta încununa toţi anii de urzeli, iar pe Brett îl contraria să vadă că bătrânul nu era prezent în acest moment-cheie. Ce satisfacţie trebuie să simtă acum când Churinga intră, în sfârşit, în posesia familiei!

Ziua se scurse încet, însă munca la fermă îl silise pe Brett să stea pe lângă casă. Le privi pe femei pe furiş când luară masa pe verandă şi, cu toate că le auzi râzând şi stând de vorbă, nu fusese suficient de aproape ca să înţeleagă despre ce vorbeau atât de deschis. Bănuia că se pune ceva la cale, poate chiar o nuntă. Îndată după plecarea lui Helen, avea de gând să se ducă la Jenny şi să-i prezinte demisia. Nu avea rost să rămână acolo dacă clanul Squires punea mâna pe Churinga.

I se păru greu de îndurat să stea în preajma casei, astfel că până la urmă găsi prilejul să plece pe câmp, însă mintea nu-i stătea la ce avea de făcut. Jennifer era altfel decât toate femeile pe care le cunoscuse şi Brett recunoscu în sinea lui că, după trei luni de şedere acolo, ea rămăsese pentru el o enigmă. La început se duelaseră cu vorbe şi gesturi potrivnice, însă cu timpul observase o schimbare nu doar la ea, ci şi la el. Noaptea în care dansaseră fusese şansa lui ca să-şi mărturisească sentimentele.

Şansă pe care o ratase, pentru că îi lipsise curajul de a-i vorbi deschis. Se temuse să nu fie respins. Se temuse ca amicii lui să nu-l ia în derâdere, se temuse că ironiile lor vor ajunge până la ea şi va ajunge şi ea să creadă la fel.

Zâmbea amărât când întoarse calul spre casă. Respingerea venise oricum – şi era chiar mai dureroasă din pricina distanţei pe care Jenny o pusese între ei. Nici Lorraine nu-i fusese de niciun ajutor, iar recenta ei purtare nu-i uşura conştiinţa. Se pusese într-o lumină proastă, de femeie uşoară, culcându-se cu un argat în cabana în care dormise şi el în noaptea petrecerii. Îi fusese imposibil să rămână acolo, căci din camera celuilalt se auzeau tot timpul zgomote, şi Brett înţelesese a doua zi de dimineaţă că Lorraine procedase aşa din duşmănie.

Îşi aminti cum îşi luase sacul de dormit şi se dusese să doarmă în grajd. Cum în zori Lorraine se strecurase înăuntru ca să-i spună ce noapte grozavă petrecuse. Şi cum îl blestemase şi îl mustrase înainte de a ieşi mânioasă de-acolo.

Oftă adânc. Era vremea să meargă mai departe. Jenny se va căsători curând, iar Squires îşi va aduce oamenii lui la Churinga. Micuţa ferma din Queensland începea să i se pară o alternativă îmbietoare.

Privi în sus, către cerul ameninţător, şi cercetă atent norii grei care păreau să se înghită unii pe ceilalţi. Se anunţa o furtună grozavă, iar el trebuia să se asigure că oile nu erau în primejdie şi că animalele din ţarcuri nu aveau cum să rupă gardurile şi să scape. Era de-ajuns să fulgere o dată mai tare pentru ca animalele să se împrăştie.

Era noapte când ajunse acasă. Holden-ul nu se mai afla în curte, iar luminile erau stinse. Gândul că trebuia să-şi prezinte demisia îl întristă.

— Fir-ar să fie, Brett, îşi zise el. Ai ajuns să-ţi plângi singur de milă. Pentru Dumnezeu, vino-ţi în fire, mormăi el supărat, lăsându-se să alunece de pe cal şi pornind către cabana lui.

Trânti uşa în urma lui şi se întinse pe pat, cu ochii în tavan. Dacă furtuna izbucnea în timpul nopţii, nimeni nu va mai dormi. El oricum nu putea să doarmă. Îi apărea mereu în minte figura lui Jenny şi oricât se întorcea de pe o parte pe alta, imaginea refuza să dispară.

19

Bubuitul ameninţător a tunetului o trezi în cele din urmă pe Jenny. Somnul îi fusese deja tulburat de tot felul de vise şi de imagini din trecut. Se perindaseră prin faţa ei fără să poată distinge figurile sau să înţeleagă ce se spunea.

Rămase întinsă pe pat încă o vreme, sperând că imaginile se vor risipi. Păreau să o înconjoare. Păreau să se ascundă printre umbre. Pândeau lângă patul ei. Pătrundeau prin zidurile vechii case.

Jenny coborî din pat şi se duse în bucătărie. Cămaşa de noapte îi era udă de sudoare. Temperatura era foarte ridicată, deşi era o noapte de iarnă, iar tunetele se rostogoleau nemiloase deasupra pământului, ca şi când şi-ar fi căutat un loc unde să se odihnească.

Fulgerele răspândeau vine galbene pe cerul întunecat. Jenny se cutremură. Ura furtunile de când primul ei tată adoptiv o încuiase într-un hambar şi o lăsase acolo toată noaptea. Când furtuna se înteţise, zguduind pământul, ea strigase îngrozită să i se dea drumul. Numai de teama focului o trimisese pe soţia lui să o elibereze şi de-atunci toate furtunile reînviau grozăvia şi spaima nopţii aceleia.

Căută limonada care rămăsese de peste zi şi bău însetată. Nu îşi potoli setea, nici nu simţi că se răcorise, căci căldura pătrunsese în pereţii casei şi nimic nu o putea domoli. Porni din cameră în cameră, cu o energie nebănuită.

O simţea pe Matilda, mergând lângă ea, dar prezenţa ei nu o linişte, nici nu o tulbura. Amintirile trecutului erau prea vii, iar refrenul valsului prea familiar ca ea să se mai teamă.

Furtuna părea să se apropie tot mai mult, zăpuşeala era tot mai apăsătoare şi, după ce se stropi puţin cu apă călduţă şi tulbure, Jenny se întoarse în camera ei şi se întinse, extenuată,

peste cuvertură. Ferestrele erau deschise, acoperite doar de sitele care nu lăsau insectele să între în casă şi zgomotele nopţii pătrundeau până la ea amestecate cu vuietul tunetelor.

Rămase acolo, gândindu-se la ce îi spusese Helen şi în cele din urmă deschise şi ultimul jurnal. Aproape toate piesele din care fusese alcătuită viaţa Matildei se îmbinaseră, aşa că, deşi nu credea că se va putea concentra din pricina naturii dezlănţuite, Jenny se hotărî să încheie povestea.

Churinga începuse, în sfârşit, să aducă profit. După ce se sfătuise şi cu Finn, Matilda hotărî să investească profitul pentru un viitor sigur. Viaţa în ţinutul acela era schimbătoare, îţi rezerva când belşug, când foamete, iar după chinul din anii războiului, Matilda era hotărâtă să nu mai ajungă în pragul sărăciei.

După un schimb de scrisori cu consilierul de afaceri al Băncii Australiene din Broken Hill, Matilda hotărî să străbată drumul lung, ca să discute problema faţă în faţă cu el. Era obişnuită să stea de vorbă cu oameni care cunoşteau capcanele şi dificultăţile vieţii în ţinuturile din interior, dar nu ştia cum fac afaceri cei din oraş.

Gândul că va trebui să discute cu un străin o problemă atât de importantă precum era viitorul Churingăi o neliniştea.

Era prima oară când părăsea Churinga şi împrejurimile ei, era prima oară când călătorea dincolo de Wallaby Flats. Cu toate că Finn se oferise să o însoţească, Matilda refuză.

Se descurcase singură până aici şi nu şi-ar fi

iertat să se lase învinsă de un lucru atât de mărunt.

Îi luă mai multe zile de condus cu mare grijă pe noua şosea care ducea la Broken Hill. Noaptea, când se înfăşură în pătură şi se odihnea pe patul de campanie, îşi repeta în minte ce îi va spune consilierului, domnul Geoffrey Banks.

Biroul acestuia se afla la etajul al doilea al unei clădiri impozante, în stil victorian, despre care Matilda îşi imagină că fusese cândva o casă particulară. La intrare avea coloane albe, impunătoare şi era înconjurată de grădini bine îngrijite, unde se vedeau femei elegante stând pe bănci, la umbra eucalipţilor în floare.

Simţindu-se stingherită de pantofii noi pe care îi încălţase şi de rochia ei de vară, Matilda îşi îndesă pălăria peste părul îndărătnic, şi urcă treptele.

Geoffrey Banks era tânăr, cu o strângere fermă de mână şi un zâmbet binevoitor. Matilda îl iscodi cu privirea, căutând semne de duplicitate când el îi spuse că înţelege prea bine ce probleme avea ea la Churinga, dar când află că fratele lui era proprietar la Nulla Nulla, neliniştea ei dispăru.

Durá o vreme până se hotărî asupra unui portofoliu de investiţii, însă în cele din urmă treaba fu făcută şi Geoffrey îi turnă un pahar de sherry. O privi pe deasupra ochelarilor preţ de câteva secunde, apoi îi spuse:

— V-aţi gândit să faceţi şi un testament, domnişoară Thomas?

Matilda rămase ca trăsnită. Niciodată nu-i trecuse prin minte necesitatea unei astfel de

măsuri.

— Nu prea, răspunse ea. Nu am cui să las proprietatea după moartea mea.

Consilierul îşi rezemă coatele de masă. În ochii lui se zări o licărire pe care altcineva ar fi luat-o drept o încercare de a flirta. Nu şi Matilda.

— Domnişoară Thomas, dumneavoastră sunteţi încă tânără şi, dacă îmi îngăduiţi, aş putea spune că sunteţi o femeie atrăgătoare. Cine ştie ce vă rezervă viitorul? Eu v-aş sugera ca, în cazul în care nu doriţi să se ocupe guvernul de fermă după ce nu veţi mai fi, să încredinţaţi toată proprietatea urmaşilor dumneavoastră – la fel cum au procedat mama şi bunica dumneavoastră.

Matilda îl privi încruntată. Cine se credea individul ăsta ca să facă pe grozavul în faţa unei femei mai în vârstă, care ar fi putut chiar să-i fie mamă?

— Nu există niciun fel de moştenitor, replică ea ferm. Şi nu am de gând să-mi schimb viaţa.

— Înţeleg, domnişoară Thomas, spuse consilierul cu precauţie. Dar chiar insist să vă mai gândiţi. Viaţa ne surprinde de multe ori şi… cine ştie? Poate o să doriţi să vă căsătoriţi, să vă faceţi o familie. Dacă se întâmplă să muriţi înainte să faceţi un testament, atunci familia de care vă vorbeam va trebui să se lupte la tribunal ca să obţină moştenirea la care are dreptul. Şi nu cred că vă doriţi aşa ceva, nu?

Matilda se gândi la Ethan şi la Andrew şi la faptul că familia Squires îşi dorise întotdeauna să pună mâna pe Churinga. Dacă ce spunea omul ăsta era adevărat, atunci îndată ce ar muri ea,

clanul Squires s-ar năpusti. Se uită din nou la Geoffrey Banks. Omul era viclean, dar chiar dacă era foarte posibil ca ea să rămână fată bătrână, Matilda înţelegea ce voia el să spună.

— S-ar putea să nu se schimbe nimic, dar… nu văd niciun rău în asta, spuse ea în cele din urmă. Ce trebuie să fac?

Geoffrey Banks îi zâmbi.

— Mai întâi trebuie să hotărâm pe cine aţi alege ca să moştenească Churinga. V-aţi gândit la cineva?

Matilda rămase cu privirea pierdută în gol. Felul în care îşi trăise ea viaţa îi lăsase puţini prieteni şi nicio rudă. Ea şi April îşi scriau, dar Matilda începuse să simtă că se depărta de ea şi, cu trecerea anilor, le era tot mai greu să găsească despre ce să-şi scrie. Acum vieţile lor erau diferite – April locuia în oraş şi lucra într-un birou, printre oameni eleganţi şi rafinaţi, care păreau extrem de interesanţi faţă de lumea limitată şi habotnică din ţinutul interior. Copiii ei aveau să fie chiar înstăriţi după moartea bunicilor şi Matilda nu credea că vor mai dori să se întoarcă la ţară.

Dacă voia ca Churinga să nu ajungă pe mâna lui Squires, trebuia neapărat să găsească pe cineva în care să poată avea încredere.

Se mai gândi puţin şi luă o hotărâre care o miră şi pe ea. Dar, analizând mai bine ideea, înţelese că era cea mai bună soluţie. La început, când abia îl cunoscuse, fusese foarte precaută în privinţa lui Finn McCauley, dar pe măsură ce trecuseră lunile îşi dăduse seama că ajunsese să-l placă şi să-i preţuiască prietenia. În ciuda tinereţii

şi frumuseţii lui, Finn era un om tăcut, chiar timid, care iubea pământul şi era reţinut faţă de străini. Cu ea, însă, părea să se simtă la largul lui şi cel puţin o dată pe săptămână conducea timp de trei ore de la Wilga la Churinga, iar Matilda se obişnuise să pregătească o cină deosebită pentru ei doi în fiecare sâmbătă seara. După masă ascultau la radio sau discutau despre treburile din timpul săptămânii, apoi el pleca la fel de liniştit cum venise.

Zâmbi în sinea ei când se gândi la prietenia lor şi la încrederea care se instaurase între ei. Va trebui să-şi găsească la un moment dat o soţie, dar era mulţumită să ştie ca putea să lase Churinga cuiva care ar avea grijă de ea.

Dar el nu trebuie să afle niciodată ce am făcut eu, îşi zise ea. *Nu vreau ca prietenia noastră să fie umbrită de nimic.*

— Vreau ca Churinga să-i rămână lui Fimbar McCauley de la Wilga, spuse ea într-un târziu. Şi să fie ţinută în păstrare pentru moştenitorii lui.

Geoffrey nu comentă nicicum hotărârea ei şi, după puţin timp, îşi strângeau din nou mâinile.

— Documentele vor fi redactate şi gata să le semnaţi peste două ore, domnişoară Thomas. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc.

Matilda îi zâmbi şi ea şi ieşi din birou. Era mulţumită de întorsătura pe care o luaseră lucrurile, iar în cele două ore avea timp să se plimbe puţin prin Broken Hill.

Merse de-a lungul lanţului de magazine şi privi cu uimire şi admiraţie în vitrine. Totul era foarte sofisticat aici în comparaţie cu dughenele

dărăpănate din Wallaby Flats. Apoi, rochia ei de bumbac părea ponosită pe lângă rochiile elegante care îmbrăcau manechinele de plastic şi, deşi ştia că mai târziu va regreta, nu se putu împotrivi ispitei şi îşi cumpără trei rochii, o pereche de pantaloni, o jachetă şi nişte draperii gata croite pentru dormitor.

Dar ceea ce o uimea cel mai mult era lenjeria intimă. Nicicând nu-şi închipuise ea că femeile purtau lucruri atât de fine direct pe piele. Materialul era delicat, alunecos şi părea să i se topească între degete. Iar culorile… Avea atâtea din care putea să aleagă, nu ca în catalogul de lenjerie intimă albă, de bumbac, din care comanda ea de obicei.

Pentru prima oară, după mulţi ani, Matilda se simţea bine, era într-o dispoziţie excelentă.

Încărcată cu o mulţime de pachete, se întoarse la camionetă. Când trecu pe lângă vitrina mare şi atrăgătoare a galeriei de artă se opri şi ezită puţin, atrasă de anunţurile luminoase care făceau cunoscută organizarea unei expoziţii.

Singurele picturi pe care le văzuse de când era mică fuseseră în cărţile şi revistele pe care le împrumutase de la bibliotecarul ambulant. Acum avea o şansă cu care nu ştia dacă se va mai întâlni vreodată.

Plăti şase pence şi păşi într-o lume de culori vii din ţinuturile din interior şi folclorul băştinaşilor. Vederea atâtor tablouri îi tăie răsuflarea. Bogăţia de culori şi fidelitatea cu care artistul reda lumea atât de cunoscută ei o răscoliră adânc şi îşi dădu seama cât de mult

tânjea să poată realiza astfel de minuni numai pentru ea.

Fusese o vreme, odată, demult, când petrecuse ore în şir privind-o pe mama ei cum picta. Colorile pure ale peisajelor surprinse la Churinga, ale păsărilor şi animalelor care trăiau acolo, se completau măiestrit pe coala pictată de Mary, iar Matilda era fascinată. Era un har pe care îl moştenise de la mama ei, însă de la moartea ei nu mai avusese timp dejoacă – şi nevoia de frumos fusese împlinită de vederea oilor sale, bine hrănite şi sănătoase, păscând pe câmp.

Dar, stând în faţa unei deosebit de frumoase picturi în ulei care înfăţişa o fermă izolată de vite, simţi că îi revine dorinţa de a picta. După război, viaţa ei se schimbase. Având bani la bancă şi oameni angajaţi să-i muncească pământul, îi rămânea timp să se ocupe de lucrurile pe care le ignorase atâta vreme. Cu o bucurie crescândă, străbătu galeria şi se opri în faţa tejghelei.

Găsi acolo o mulţime de instrumente şi materiale necesare picturii şi zăbovi ceva timp până se hotărî, dar în cele din urmă alese o cutie de culori tempera, câteva pensule bune, creioane, hârtie şi un şevalet uşor. Se simţi vinovată când întinse banii şi aşteptă să-şi vadă achiziţiile împachetate. Călătoria aceasta se dovedea prea scumpă şi ispititoare.

Dură câteva minute să semneze actele şi le depuse la bancă, în siguranţă. Când reveni în stradă, îşi dădu seama că se săturase deja de Broken Hill. Hotelul era prea scump, oamenii erau străini, iar ei îi era dor de Churinga. Urcă din nou

în camionetă, alături cu pachetele cu minunile pe care le cumpărase, şi porni către casă.

La Churinga, Matilda începu să facă treburile la care visase dintotdeauna, dar pentru care nu avusese timp până acum. Erau cărţi pe care abia aştepta să le citească, haine pe care să le facă la maşina de cusut descoperită într-un hambar. Era veche, însă cu puţin ulei şi cu ace noi, maşina funcţiona ca nouă.

Apoi mai era şi bucuria picturii. Plăcerea de a simţi hârtia nouă, fină sub penel. Trăsătura uşoară de penel care o ducea departe de problemele zilnice, absorbind-o cu totul.

Matilda privi cu ochi critic ultimele sale strădanii. Era mai bine decât sperase, recunoscu ea pe când studia atentă imaginea Churingăi de dinainte de renovare, aşa cum şi-o amintea ea. Cine ar fi crezut că mâinile acelea înăsprite de muncă ar mai putea mânui pensula, amestecând culori şi creând o frumuseţe atât de gingaşă? surâse încântată, dar ştia că mai era cale lungă până când lucrările ei puteau fi comparate cu cele de la galerie.

Zgomotul frânelor o făcu să tresară şi Matilda se uită la ceas. Timpul zburase cât se îndeletnicise ea cu pictura. Acum Finn era aici, iar ea nici nu se apucase să pregătească cina. Îndesă repede pensulele într-un borcan cu apă şi îşi scoase şorţul. Din fericire, rochia nouă de bumbac nu fusese mâzgălită cu acuarele, însă era ciufulită, ca de obicei. Îşi prinse părul cu agrafe şi aruncă o privire în oglinda pe care o agăţase pe perete.

Ce imagine, îşi zise. *Arsă de soare, cu obrajii*

pătaţi de pistrui, cu părul zbârlit, începi să arăţi vârsta pe care o ai.

Dar, conştient sau nu, pe Matilda începuse să o preocupe înfăţişarea ei de când o vizita Finn, având grijă ca rochia să fie mereu curată şi călcată, iar pantofii lustruiţi. Uitase de pantalonii şi de cizmele de odinioară, de pălăria ponosită şi de părul nepieptănat. Îşi tot spunea că aşa trebuie să arate stăpâna unei proprietăţi înstărite – ca o adevărată doamnă, nu ca un băieţoi. Dar în sinea ei se întreba dacă nu cumva schimbarea aceasta avea de-a face cu vizitele lui Finn.

Finn bătu la uşă şi Matilda îi strigă să poftească înăuntru. Aştepta cu nerăbdare serile petrecute împreună şi avusese de gând să încerce noua reţetă pe care o găsise într-o revistă, dar acum era prea târziu. Trebuia să se mulţumească cu friptura rămasă din seara trecută.

— Bună, Finn, zise ea când apăru în cameră. M-ai prins nepregătită de data asta. Când pictez timpul mi-o ia mereu înainte.

— Dacă ăsta-i motivul, atunci chiar mă bucur. Aici ai surprins foarte bine spiritul locului. Nu am ştiut cât eşti de talentată.

Se întoarse spre ea şi-i zâmbi. Pentru prima oară, Matilda observă o schimbare şi la el. Cămaşa era apretată, pantalonii călcaţi. Se bărbierise şi îşi curăţase unghiile, se tunsese. Încercarea de a-şi îmblânzi cârlionţii udându-şi părul era lăudabilă, chiar dacă nu prea reuşită. Dar asta făcea parte din farmecul lui.

Roşi şi privi în altă parte.

— În seara asta cina o să fie ceva improvizat.

Ţi-e foame tare?

— Nu-ţi face griji, zise el cu glasul plăcut. Dă-mi o bere şi mă ocup eu de cartofi.

Pregătiră amândoi masa în tăcere şi când cina alcătuită din friptură rece, cartofi şi murături a fost gata, mâncară la lumina lămpii, pe verandă. Matilda se surprinse reacționând la felul lui blând de a povesti cum îşi petrecuse ziua în tovărăşia cailor pe care îi îndrăgea atât de mult. Era un om care se armoniza perfect cu viaţa pe care o trăia şi cu pământul.

Ascultându-i glasul profund şi melodios, îşi dădea seama cât de importante erau clipele acelea pentru ea. Pentru că el era tânăr şi frumos şi curând avea să cunoască o fată de care să se îndrăgostească, iar prietenia lor va trece pe un plan secund.

Alungă gândurile astea şi luă o gură de bere. Poate că era bine să-i atragă atenţia asupra felului în care se bârfea despre prietenia lor nevinovată şi să-l sfătuiască să-şi rărească vizitele înainte de a fi prea târziu.

— Să ştii că bârfa din zonă are un subiect nou, spuse ea liniştit.

Ochii lui Finn străluciră ca două pietre scumpe în lumina lămpii şi îşi trecu degetele prin păr.

— Care?

— Vizitele tale aici, Finn. Să nu-mi spui că nu ai auzit.

Finn zâmbi şi dădu din cap, amuzat.

— Molly, eu nu plec niciodată urechea la vorbele astea. Am ceva mai bun de făcut cu timpul

meu.

Se opri şi luă şi el o gură de bere.

— Şi până la urmă, nu-i treaba nimănui dacă vreau să-mi petrec timpul liber la Churinga.

Matilda începu să râdă.

— Aşa este. Dar asta nu-i împiedică să vorbească. Mamele din ţinutul nostru încep să-şi ascută ghearele, Finn. Tu nu-ţi dai seama, dar ai devenit obiectul unor discuţii foarte aprinse. Localnicii încep să-şi piardă răbdarea fiindcă au fete de măritat.

Finn râse şi el şi-şi văzu mai departe de mâncare.

— N-au decât să se agite cât poftesc, Molly. Bine că a apărut ceva care să le ocupe minţile mărginite. Şi în plus, adăugă el, privind-o în ochi fără să şovăie, cred că sunt destul de mare ca să hotărăsc singur cu cine vreau să-mi petrec timpul, am dreptate?

Matilda se uită la el cu luare-aminte. Era plăcut să-l aibă acolo, să ia cina împreună şi să asculte concerte la radio. Prezenţa lui însemna foarte mult pentru ea după toţi anii aceia petrecuţi în singurătate, dar îşi dădea bine seama de ce începuseră toate vorbele, zvonurile, suspiciunile. Ea avea o vârstă prea înaintată ca să se poată bucura de compania lui

Finn. El ar fi trebuit să-şi caute pe cineva de vârsta lui – o soţie.

Gândul acesta o făcu să-i piară pofta de mâncare şi revelaţia bruscă, aproape dureroasă, o mânie. Cât de nesăbuită fusese când îi încurajase vizitele! într-o bună zi el îşi va aduce o soţie la

Wilga, iar prietenia lor se va limita la dialoguri politicoase ori de câte ori s-ar întâlni pe câmp sau în oraş – şi, îngrozită de noua descoperire, Matilda îşi dădu seama că deja era geloasă pe această viitoare soţie, nu putea îndura gândul că el ar trăi lângă altcineva, că ar împărţi cina şi calmele confidenţe cu o altă femeie.

Rămase acolo, tăcută, uitând de cină când recunoscu în sinea ei acest nou şi înfricoşător adevăr. Începuse să-l privească pe Finn cu ochi de femeie – şi încă o femeie destul de în vârstă şi de înţeleaptă. Ce ar fi putut să-şi dorească un tânăr frumos de la o femeie trecută, pe care timpul o lăsase în urmă?

— Molly? Nu te simţi bine?

Vocea lui o făcu să tresară, deşi îi vorbise blând. Matilda întoarse capul de teamă că ar putea să-i citească gândurile în ochi. Făcu un efort şi zâmbi.

— Cred că mi-a picat cam greu mâncarea, murmură ea. Dar o să-mi treacă.

Finn o privi preţ de câteva momente cum îşi făcea de lucru cu şervetul şi tacâmurile.

— Eu nu-mi fac griji pentru zvonurile care circulă, aşa să ştii, şi nici tu nu ar trebui să te îngrijorezi. Am trăit prea multă vreme în Tasmania şi ajungi să te obişnuieşti cu ele.

— Uit mereu că tu nu eşti de-aici, zise ea, căutând să pară mai detaşată. Eu te văd însă de parcă ai fi de pe meleagurile astea. Ai aerul că te simţi ca acasă.

O tulburau emoţii necunoscute până atunci şi coborî repede privirea la paharul de bere.

Finn se îndepărtă de masă, puse un picior peste celălalt şi îşi aprinse o ţigară de foi.

— Nu ţi-am spus prea multe despre mine, nu-i aşa? zise el în cele din urmă. Stăm mereu de vorbă despre pământ şi despre proprietăţi şi mai puţin despre ce ne-a adus pe amândoi în locul ăsta.

— Tu ştii cam toată povestea mea, răspunse Matilda liniştit. Mi-ar plăcea şi mie să ştiu cum a fost viaţa ta înainte să vii la Wilga.

Finn pufai din ţigară şi, îndesându-şi degetele mari în buzunarele pantalonilor, rămase cu ochii rătăcind peste păşunile de lângă casă.

— Părinţii mei aveau o fermă mică, în centrul Tasmaniei, numită Meander. Se află pe o câmpie întinsă, înconjurată de munţi, şi este când foarte cald, când îngrozitor de frig. Creşteam cai. Nu-mi amintesc un timp din viaţa mea când să nu fi fost în preajma cailor. Din cauza asta, după război, am hotărât să primesc oferta guvernului şi să-mi fac un loc al meu aici.

Matilda se uita atentă la el în lumina tremurândă a lămpii şi i se păru că zăreşte o umbră în ochii lui.

— De ce nu te-ai întors în Tasmania şi ai vrut să o iei de la capăt aici?

Finn se foi pe scaun, îşi scoase ţigara dintre buze, o cercetă îndeaproape, după care scutură scrumul în farfurioară.

— În urmă cu mai mulţi ani a murit tata şi eu am continuat să mă ocup de fermă până când a murit şi mama. Apoi a venit războiul şi curând am împlinit vârsta la care mă puteam înrola, aşa că am vândut tot şi am depus banii la bancă pentru

când aveam să mă întorc. Numai că locul nu mai era la fel fără mama.

Matilda oftă, amintindu-şi propria experienţă.

— Înţeleg. Îmi pare rău dacă te-am făcut să vorbeşti despre lucruri pe care ai fi preferat să le ţii pentru tine.

Finn ridică din umeri.

— Molly, stai liniştită. Bătrânul a fost un ticălos şi, ca să fiu sincer, într-un fel m-am simţit uşurat când a murit. Dar mama… Ei bine, cu ea lucrurile au stat altfel.

*

Matilda urmărea conflictul emoţional care se citea pe chipul şi în ochii lui. Finn vorbea rar despre trecutul lui, însă în seara asta părea dornic să se descarce de tot ce nu-i dădea pace, iar ea se ferea să-i tulbure şirul gândurilor.

— Poate că socoteşti că nu e bine să vorbesc aşa despre tata, dar să ştii că el m-a urât. Am fost singurul lui fiu şi am vrut să-i fac pe plac, dar nu-mi aduc aminte să-mi fi arătat măcar puţină afecţiune. Niciodată. Numai mama m-a încurajat şi a făcut din mine bărbatul care sunt acum, încheie el.

În încăpere se aşternu o tăcere grea, când Finn căzu pe gânduri, iar Matilda revăzu imaginea lui Mervyn. Părinţii erau răspunzători pentru multe – era o minune că ea şi Finn ajunseseră până aici.

— După ce a murit tata am înţeles de ce fusese atât de aspru cu mine, reluă el istorisirea. Vezi tu, eu nu eram fiul lui. Abia după câţiva ani, când mama era pe moarte, mi-a spus. Am fost

adoptat. Dar aş zice că în sinea mea bănuiam deja ceva. Numai că, după ce am rămas doar eu şi mama, treaba asta nu a mai contat. A fost o mamă bună şi am iubit-o foarte mult.

— Dar cu părinţii tăi adevăraţi ce s-a întâmplat? Nu ai fost niciodată curios să afli?

— Nu. Mama a murit înainte să-mi poată spune mai multe, iar eu nu mi-am bătut capul să aflu. Mama a fost mama. Singura pe care am avut-o şi pe care am vrut-o. A fost o femeie cumsecade. După moartea ei m-am gândit să mă fac preot. Ea a fost catolică şi şi-a dorit întotdeauna să fac o asemenea carieră. Numai că eu am iubit prea mult pământul şi libertatea de a lucra cu caii.

Zâmbi.

— Cred că mai bine îl slujesc pe Domnul dedicându-mi viaţa acestor treburi decât dacă m-aş închide printre călugări.

Matilda văzu licărirea din ochii lui şi înţelese că asta era o latură a lui Finn pe care nu o bănuise şi care o stânjenea.

— Eu cu religia nu mă împac prea bine, zise ea precaut. Mi s-au întâmplat prea multe ca să mai cred într-un Dumnezeu care ne iubeşte şi ne iartă pe toţi.

Finn o privi lung şi oftă.

— Înţeleg. Războiul mi-a deschis şi mie ochii. De multe ori credinţa mi-a fost pusă la încercare. E greu să mai crezi în Dumnezeu când în jurul tău e măcel şi-i vezi murind pe cei mai apropiaţi prieteni.

Îşi stinse ţigara.

— Însă credinţa face parte din fiinţa mea. N-o

să încep să-ţi vorbesc despre religie şi nici n-o să caut să te convertesc, nu vreau decât să-mi trăiesc viaţa cât mai bine cu putinţă. Nu ştiu de ce îţi povestesc toate astea. Poate ai să mă socoteşti un fanatic sau un smiorcăit. Te rog să mă ierţi.

Matilda se aplecă asupra mesei şi-i luă mâinile într-ale ei.

— Îţi mulţumesc că ai avut destulă încredere în mine ca să-mi spui ce simţi, zise ea blând.

Finn nu-şi trase mâinile înapoi, ci începu să-i mângâie binişor degetele.

— Mi-e foarte uşor să stau de vorbă cu tine, Molly. Am ştiut că ai să mă-nţelegi.

Matilda înghiţi nodul care i se pusese în gât. Şi-ar fi dorit să-l poată mângâia pe cap, să-i netezească buclele care îi cădeau pe frunte, să-l poată ţine în braţe până când umbrele ar fi dispărut din ochii lui. Era vina războiului în bună măsură, cât despre ea, regreta că nu avea o asemenea credinţă.

Apoi raţiunea învinse şi Matilda îşi retrase mâna, ocupându-se repede de vase. Ce-o apucase? se întreba ea furioasă. *Vino-ţi, în fire, femeie! Ţi-ai pierdut şi ultimul dram de minte?*

Lăsă vasele în chiuvetă, se întoarse lângă radio şi aşteptă să prindă postul.

— Finn, nu trebuie să te îngropi la Wilga, spuse ea apăsat. Se organizează în ţinut tot felul de reuniuni şi e vremea să începi şi tu să te distrezi puţin.

Difuzorul lăsă să se audă în încăpere un vals încântător de Strauss, umplând tăcerea care se aşternuse între ei.

— Eşti foarte înţeleaptă pentru cineva care părăseşte atât de rar Churinga. Tu de ce nu mergi niciodată la petreceri? Cum de nu te-ai căsătorit?

— Am fost prea ocupată, răspunse ea scurt. Şi-apoi, nu am nevoie de un bărbat ca să simt că am o viaţă împlinită.

Finn veni repede lângă ea şi, prinzând-o pe după umeri cu palmele lui calde, o întoarse spre el.

— Cum ai adunat tu atâta mânie, Molly? Cine te-a rănit atât de tare de te-a făcut să trăieşti retrasă aici?

Matilda încercă să se desprindă din braţele lui, dar Finn o strânse şi mai tare. Ridică timidă privirea spre el, creştetul ei abia ajungându-i lui până la piept. Niciodată nu mai fuseseră atât de apropiaţi, iar atingerea lui o răscolea.

— Nu sunt mânioasă, zise ea, abia reuşind să respire. Numai că aşa mi-am aşezat eu viaţa. Pari să fi uitat, Finn, că sunt o femeie în vârstă şi e prea târziu să mă mai schimb.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, insistă el blând.

Duse un deget până la bărbia ei şi-i înălţă capul, silind-o să-l privească în ochi.

— S-a întâmplat ceva care te determină să te ascunzi. De ce nu ai destulă încredere în mine ca să-mi spui?

Dar erau lucruri pe care nu i le putea mărturisi. Nu avea curajul. Înghiţi, apoi, după un început şovăitor, îşi găsi cuvintele şi porni să povestească pe nerăsuflate întâmplări din trecutul ei. Se simţeau de parcă i s-ar fi luat o greutate

imensă de pe umeri. În cele din urmă ridică din nou ochii spre el, implorându-l să înţeleagă şi să nu-i mai pună întrebări.

Finn oftă lung, adânc şi o înconjură cu braţele, apropiind-o şi mai mult de el.

— Molly, tu eşti o femeie frumoasă. Şi foarte tenace. Nu ar trebui să stai atât de retrasă din cauza celor întâmplate cândva. Orice bărbat înţelept ar fi mândru să-i fii soţie.

— Asta-i prea de tot! bâigui ea la pieptul lui.

Abia respira şi inima îi bătea cu putere, tulburată de apropierea lui. Cum tânjea să-şi poată odihni capul la pieptul lui, să respire mireasma proaspătă a trupului lui, să simtă în pieptul ei bătăile inimii lui!

Rezistă acestor dorinţe până atunci neştiute şi se uită la el.

— Sunt o femeie bătrână cu tenul plin de pistrui şi cu mâinile ca ale unui oier. Părul meu are culoarea morcovului şi e aspru ʼ ca sârma. Sunt chiar fericită în singurătatea în care trăiesc. Poate că pământul te dezamăgeşte uneori şi te lasă în drum, însă nu te minte niciodată.

Încercă a doua oară să se desprindă din braţele lui, însă Finn o ţinu şi mai strâns, privind-o fără să clipească şi începând să plutească prin cameră pe ritmul seducător al valsului. Era ca un fluture prins în plasa luminoasă a ochilor lui, iar când Finn se aplecă şi o sărută, Matilda simţi fiori săgetând prin toată fiinţa ei şi gândurile se pierdură în neant, iar principiile ei despre singurătate se prefăcură în cenuşă. Şi totuşi nu era bine! El era prea tânăr. Ea era prea în vârstă.

Nu trebuia să se întâmple aşa ceva. Trebuia să dea imediat înapoi şi să pună capăt.

Dar rămase nemişcată. Ca şi cum îşi pierduse controlul. Finn o purta într-un dans pe care ea l-ar fi vrut fără sfârşit – şi în ciuda tuturor temerilor ei, nu putea face nimic.

Se mişcau încet, legănaţi de ritmul muzicii, devenind parte din frumuseţea ei, până când refrenul se topi în tăcerea Churingăi. Atunci Finn se opri şi-i cuprinse chipul între palme. Era atât de aproape, încât Matilda îi simţea respiraţia pe pleoape şi vedea sclipirile violet-albăstrui ale ochilor lui. Nu era bine – asta îi spunea fiecare tresărire a raţiunii – şi cu toate acestea tânjea după încă un sărut. Ar fi vrut să mai simtă o dată apăsarea moale a buzelor lui pe gura ei. Ar fi vrut să simtă din nou fiorii aceia care îi făcuseră cunoscute trăiri atât de contradictorii şi totuşi minunate.

Buzele lui se apropiară, aproape atingându-le pe ale ei, apoi, încet-încet, cele două guri se uniră.

Matilda se trezi dintr-o dată captivă într-un vârtej al dorinţelor pe care nu le cunoscuse niciodată, nu le crezuse niciodată posibile. Se agăţă de el, îşi plimbă degetele prin părul lui, se lipi de el. Se abandonă dulceţii atingerii lui când Finn îi sărută gâtul, sorbind fiecare zvâcnet al inimii ei înainte să se întoarcă la buzele care îl aşteptau. Apoi gurile lor se uniră într-un sărut ameţitor, făcând-o să cunoască învolburarea unei plăceri inimaginabile. Simţea că se pierde în braţele lui, că se topeşte şi pătrunde în toată fiinţa lui – dar tot nu era de ajuns.

— Molly, te iubesc, îi zise Finn cu glas sugrumat. Te iubesc dureros de mult. Vreau să fii soţia mea, o imploră el, continuând să o sărute înnebunit pe gât, până jos, în adâncitura delicată de unde începea rochia. Căsătoreşte-te cu mine, Matilda. Căsătoreşte-te cu mine înainte să înnebunesc.

Cu un efort, ea reveni la realitate şi se desprinse din braţele lui.

— Nu pot, gâfâi ea. Asta-i o nebunie. N-o să meargă.

Când Finn întinse mâna după ea, Matilda se dădu în lături.

Dacă o mai atinge o dată, va fi pierdută. Unul dintre ei trebuia să-şi păstreze mintea întreagă.

Pe chipul lui Finn se citea confuzia.

— Dar de ce, Molly? Te iubesc şi, după ce s-a petrecut acum, îmi dau seama că şi tu mă iubeşti. De ce nu treci peste încăpăţânarea asta?

Mai făcu un pas spre ea, dar nu mai încercă să o atingă.

— Nu toţi bărbaţii sunt ca Mervyn, spuse el încet. Îţi promit că niciodată n-o să-ţi fac vreun rău. Îmi eşti prea dragă.

Matilda începu să plângă. De mult nu mai plânsese, însă emoţiile pe care le trăia erau atât de amestecate, încât nimic din ce s-ar mai fi petrecut în seara aceea nu ar fi uimit-o. Îl iubea – de asta nu se îndoia –, minunea era că şi el simţea la fel.

Dar când se uită la el printre lacrimi şi-i văzu durerea şi tulburarea, încercă să-şi închipuie viitorul împreună. Dacă se apropiaseră atât de

mult numai din cauza singurătăţii? Dacă într-o zi se va uita la ea şi va vedea cât era de bătrână? Şi dacă el va descoperi că de fapt nu o iubeşte deloc şi se va întoarce spre o femeie tânără care să-i poată face copii şi alături de care să poată îmbătrâni în tihnă? Cum ar putea ea îndura agonia de a-l vedea lângă altcineva când ajunsese să-l cunoască atât de intim?

Simţi o durere ascuţită, de parcă cineva ar fi înjunghiat-o, şi cu toate că agonia devenea de neîndurat, Matilda ştia care trebuia să fie răspunsul ei şi îşi dădea bine seama de urmări, îl va pierde. Prietenia lor nu mai putea fi aceeaşi după noaptea asta – iar ea nu-l va putea avea niciodată ca iubit.

— Finn, nu mă pot căsători cu tine pentru că am aproape treizeci şi şapte de ani şi sunt prea în vârstă şi prea înăsprită de atâta muncă. Iubire, găseşte-ţi pe cineva care să poată îmbătrâni o dată cu tine. Pe cineva care să-ţi poată dărui copii şi lângă care să trăieşti toată viaţa.

Două mâini puternice o prinseră de braţe şi o întoarseră spre el. Finn o strânse la piept şi începu să o legene şi să o alinte ca pe un copil.

— Cu tine o să mă căsătoresc, Matilda Thomas, declară el apăsat. Ne iubim şi vreau ca tu să fii soţia mea. N-o să accept un refuz. Avem o singură dată în viaţă o asemenea şansă, iar eu nu o să resping cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată doar pentru că tu te crezi prea bătrână.

Lacrimile ei pătrunseră în ţesătura cămăşii lui şi Matilda îşi aminti legenda pe care i-o

spusese Gabriel despre cel dintâi bărbat şi despre prima femeie, şi cum hotărâseră ei să pornească în călătoria vieţii împreună. Îl iubea pe Finn, iar el o iubea pe ea – atunci de ce să iscodească cu mintea un viitor despre care nimeni nu ştia ce putea aduce? Nu cumva era mai bine să trăiască un scurt moment de fericire, decât să îndure o singurătate searbădă fără el?

Îl privi în ochi, văzu acolo dragostea lui pentru ea şi se relaxă în îmbrăţişarea lui. Îi apropie capul de al ei, savură încă o dată minunea buzelor lui şi înţelese că aşa era bine. Să se bucure de fiecare zi, de fiecare clipă, ca atunci când vremea lor împreună se va sfârşi, să poată duce cu ea o comoară de amintiri.

— Da, Finn. O să mă căsătoresc cu tine. Te iubesc prea mult ca să te las să pleci de lângă mine.

— Atunci vino şi dansează cu mine, Matilda. Să dansezi mereu cu mine, strigă el cu bucurie nestăpânită şi o ridică în braţe.

Matilda se agăţă de el şi pe obraji i se prelingeau nestingherite lacrimi de fericire. *Oricât ar dura,* îşi făgădui ea. *Oricât ar dura.*

Jenny îşi şterse lacrimile şi lăsă jurnalul la o parte. Matilda fusese o femeie extraordinară. Reuşise să facă faţă unei vieţi care i-ar fi doborât şi pe cei mai puternici bărbaţi şi era gata să-şi sacrifice fericirea fiindcă se îndoia că un tânăr atât de frumos ca Finn ar putea să o dorească pe ea. Şi totuşi a găsit curajul de a înfrunta un viitor atât de nesigur, oricât de dureros ar fi în cele din urmă, pentru că înţelesese că viaţa nu oferea

garanţii, iar Finn merita riscul.

Jenny oftă şi se gândi la Peter şi la Ben. Viaţa ei păruse atât de echilibrată, atât de aşezată şi de sigură, până când soarta se amestecase în liniştea ei şi o sfâşiase. Nu-i mai rămăseseră decât amintirile, dar erau mai mult decât nimic.

Primele raze de lumină se străduiau să risipească norii. Privind spre fereastra luminată, se întrebă dacă amintirea lui Brett şi a Churingăi o va însoţi şi după ce se va întoarce la Sydney.

Este sigur că pe Matilda nu o va uita – jurnalele ei l-ar marca pe oricare cititor. Dar Brett? Nu era ca Finn McCauley, nici vorbă.

— Încă o zi, Ripper. Atât ne-a mai rămas.

Îl ridică pe căţeluş din ascunzătoarea lui de sub pat şi-l alintă. Ripper o linse pe obraji, tremurând la fiecare tunet, cu coada între picioare.

— Hai, băiete. Poţi să faci o tură prin curte şi după aceea îţi dau să mănânci.

Jenny îl duse la uşa din spate şi după ce se zvârcoli puţin în iarba înaltă, Ripper se întoarse repede lângă ea. Jenny privi în sus, către cer. Era o căldură înăbuşitoare şi totuşi o trecură fiori. Electricitatea din aer era palpabilă, mirosul ameninţător al forţelor naturii, unite acum, legau cerul de pământ într-un strâns echilibru, în aşteptarea clipei în care toate furiile aveau să fie descătuşate.

Se uită spre ţarcuri. Caii fuseseră adunaţi în ţarcuri în colţul cel mai îndepărtat, la distanţă mare de copacii care se legănau şi se plecau în bătaia fierbinte a vântului, atingând pământul cu

ramurile lor lungi şi mlădioase. Oile se îngrămădiseră unele într-altele lângă garduri, cu spinările întoarse împotriva vântului, şi behăitul lor se auzea pretutindeni.

Era o scenă despre care Jenny ştia că se repeta de zeci de ani şi care se va repeta, poate, şi în anii ce vor veni. Ţinutul nu se schimbase şi nici cei care îl locuiau. Erau oameni puternici, de neînvins, duri ca pământul însuşi şi ca natura cu care luptau.

Se întoarse în casă şi-i pregăti lui Ripper masa de seară într-un castron. Frica nu-i tăiase pofta de mâncare, observă Jenny. Îl lăsă să mănânce şi străbătu încăperea ca să mai privească o dată acuarelele care o fascinaseră încă de la venirea ei.

Era Churinga pe care o cunoscuse Matilda. Fiecare detaliu era surprins cu delicateţe în culori calde. Jenny se bucura mult că ea şi Matilda împărtăşeau dragostea pentru artă; lucrul acesta o făcea să se simtă şi mai aproape de femeia pe care nu o întâlnise niciodată, dar pe care avusese norocul să o cunoască atât de intim.

Dădu jos tablourile de pe perete şi le împachetă cu grijă într-un coş de mere şi apoi le legă strâns de pânzele ei. Adăugă şi blocurile de desen, uleiurile şi pensulele, le legă pe toate cu sfoară şi le înfăşură în hârtie brună. Le va lua pe toate la Sydney, hotărî ea. Nu numai ca amintire a ceea ce ar fi putut să fie, dar şi ca o evocare palpabilă a vieţii şi a influenţei pe care o avusese o femeie anume asupra acelui colţ din New South Wales.

Încă o zi, se gândi ea tristă şi privi înjur. *Încă o zi şi toate astea vor fi doar amintiri.* Furioasă pe sine şi simţind nevoia de a fi cu cineva, o căută pe Diane.

Diane zăcea întinsă şi lampa de pe noptieră arunca o pată galbenă pe pat. Dormea, încruntată şi cu buzele mişcându-se într-o comunicare silenţioasă cu visele ei.

Jenny închise uşa şi se întoarse în camera ei. Îi mai rămăseseră câteva pagini din jurnal, apoi, gata. În ultima zi putea să călărească şi să mai străbată o dată ţinutul pe care ajunsese să-l îndrăgească. Trebuia să-şi ia rămas-bun.

Matilda se lăsase furată de entuziasmul lui Finn.

— Finn, nu cumva ar trebui să mai aşteptăm puţin? protestă ea. S-ar putea să te răzgândeşti.

— Nu, n-o să mă răzgândesc, răspunse el ferm. Şi nu avem niciun motiv să aşteptăm, Molly. Dumnezeu ştie cât de mult ne-a luat să ne găsim unul pe celălalt.

— Atunci hai să mergem la un ofiţer al stării civile în Broken Hill, zise ea repede. Nu vreau să fiu centrul atenţiei şi motiv de bârfa, iar pe de altă parte m-aş simţi ipocrită să trec printr-o slujbă la biserică.

Finn o îmbrăţişă din nou şi o sărută pe creştet.

— Molly, mie nu-mi este ruşine de ce facem. Şi nu văd de ce nu ar trebui să avem şi binecuvântarea lui Dumnezeu. Iar lumea nu are decât să ne privească. Ceea ce contează suntem noi doi şi jurămintele pe care o să ni le facem.

Atât.

Matilda se uită în ochii lui, nu pe deplin convinsă că are dreptate. Petrecuse prea mulţi ani încercând să facă să tacă vocile care se auzeau prin reţeaua telefonică, iar acum, hotărârea lui Finn avea să spulbere zidul pe care îl construise în jurul ei pentru a se proteja.

Părintele Ryan îmbătrânise. Figura lui prelungă era străbătută de zbârcituri săpate de oboseală, iar părul lui, cândva negru, acum încărunţise. Asinul şi careta fuseseră înlocuite cu o maşină, însă anii lungi de umblat prin întinsa parohie îşi spuneau cuvântul.

Zâmbi când auzi de ce veniseră la el Matilda şi Finn.

— Mă bucur pentru voi amândoi, le zise el cu accentul lui blând de irlandez, abia atins de nazalizarea australiană. Ştiu că viaţa nu a fost deloc uşoară pentru tine, Matilda, şi m-aş simţi onorat să săvârşesc eu ceremonia de nuntă.

Matilda privi către Finn şi el îi luă mâna într-a lui, ţinând-o pe genunchi. Făcea tot ce-i stătea în putinţă ca să-i dea încredere, însă ea se simţea stingherită de prezenţa preotului.

Părintele Ryan întoarse paginile registrului.

— Se fac multe nunţi acum, de când s-a încheiat războiul, zise el bucuros. Duminica asta o să fac strigările, iar slujba o să fie peste patru săptămâni.

Ridică privirea şi se uită la ei.

— E bine?

Matilda şi Finn se priviră şi el îi strânse şi mai tare mâna.

— Părinte, pentru noi nu e niciodată prea curând, spuse Finn.

Preotul îi privi sever pe deasupra ochelarilor şi Matilda roşi.

— Nu e ceea ce credeţi, părinte, se grăbi ea să-i explice. Numai că nu vedem de ce am aştepta atât de mult.

Mâna îi transpirase, iar încăperea părea să-şi strângă zidurile în jurul ei. Fusese o greşeală să vină aici. Fusese o greşeală să creadă că poate da ochii cu preotul după cele întâmplate cu tatăl ei.

— Fată dragă, mama ta te-a crescut cu gândul că vei deveni o catolică vrednică, o mustră el. Nu aş vrea să cred că vei păşi în căsnicie cu sufletul mânjit de păcate.

Sunt mai păcătoasă decât ţi-ai fi închipuit vreodată, gândi ea, strângând mâna lui Finn în palma ei.

El se plecă puţin înainte.

— Părinte, Matilda şi cu mine nu am greşit cu nimic. Şi o să aşteptăm bucuroşi ziua nunţii.

Preotul închise registrul şi se rezemă de speteaza scaunului. Scoase din buzunar un ceas şi desfăcu capacul.

— Aţi vrea să vă şi mărturisiţi dacă tot aţi ajuns până aici? Eu am timp destul.

— Au trecut prea mulţi ani, părinte, se grăbi Matilda să răspundă. Mă îndoiesc că-mi pot aminti toate păcatele.

Şi zâmbi, încercând să pară că nu ascunde un secret şi să evite privirea pătrunzătoare a preotului. Ar fi vrut să iasă mai repede din birou şi să inspire aerul proaspăt de-afară. Ar fi vrut să fie

departe de mirosul mobilei lustruite şi al cărţilor mucegăite. De ce îi îngăduise lui Finn să o aducă aici, când păcatele ei erau prea grele ca să poată fi mărturisite unui preot? Părintele Ryan i-ar fi spus că sufletul îi va putrezi în iad dacă ar fi ştiut ce făcuse cu Mervyn şi dacă ar fi cunoscut şi urmările faptei sale.

Finn îi strângea mâna, încurajând-o tacit să rămână tare. Ea ştia însă că de data asta nu va putea să-şi învingă neputinţa.

— Iertaţi-mă, părinte. A trecut prea mult timp şi aş fi o ipocrită dacă aş încerca acum să mă spovedesc, încheie ea stângaci.

Preotul Ryan îşi scoase ochelarii şi îşi masă, gânditor, şaua nasului.

— Matilda, eu nu te pot sili şi nici nu vreau s-o fac. Dar spovedania face parte din ceremonie, aşa că nădăjduiesc că te vei răzgândi. Dacă vrei să vorbeşti cu mine, ştii unde mă găseşti. E valabil şi pentru tine, tinere.

Se ridică, le strânse mâinile şi îi conduse afară din casa parohială.

— Vă aştept pe amândoi la slujbă în duminicile următoare ca să vă ascultaţi strigarea. Dumnezeu să vă aibă în pază.

Matilda porni grăbită pe lângă pietrele funerare prăfuite şi strâmbe şi ieşi în stradă. Voia să ajungă cât mai departe de atmosfera sufocantă, apăsătoare a bisericii. Trecuseră prea mulţi ani de când nu se mai gândise la Dumnezeu. Se întâmplaseră prea multe, iar credinţa ei nu fusese destul de puternică pentru a supravieţui atacurilor.

Finn o ajunse din urmă şi o prinse de mână.

— Matilda, aşteaptă. Ce-i graba asta? De ce te temi?

Matilda se uită lung la el, praful din cimitir plutind în jurul picioarelor ei.

— Trebuie să-ţi mărturisesc ceva, zise ea cu glas stins. Dar nu aici. Du-mă, te rog, înapoi la Churinga.

Se întoarseră la camionetă şi Finn tăcu contrariat. Matilda îi era recunoscătoare pentru înţelegere. Nu contempla măreţia peisajului care i se derula pe dinaintea ochilor când ieşiră din Wallaby Flats, ci se chinuia să stabilească ce şi cum avea să-i spună lui Finn. Nu era drept să-i ascundă ultimul ei secret – acela al îngropării, cu mulţi ani în urmă, a fiului ei.

Era, totuşi, un secret pe care ar fi preferat să-l ţină pentru ea. Se simţea încă murdară, folosită, mânjită de poftele lui Mervyn şi de minciuna în care fusese nevoită să trăiască de atunci. Oare cum va reacţiona Finn? O va mai vrea oare? Va înţelege de ce îi era imposibil să se spovedească?

Privea în gol. Trebuia să aibă încredere în el. Trebuia să creadă că el va înţelege de ce nu ar fi putut ea să înceapă noua lor viaţă împreună cu conştiinţa încărcată. Educaţia pe care o primise în spiritul catolic se dovedea, în cele din urmă, prea puternică pentru a mai fi ignorată.

Finn intră în curte, opri maşina şi Matilda coborî. Se întoarse lângă el, îl ţinu de mână fără să spună nimic, apoi îl conduse în casă. Soarta ei se afla acum în mâinile lui.

După un timp se opri din povestit. Avea ochii

uscaţi şi se uita cum groaza pusese stăpânire pe chipul lui fin şi privirea i se întunecă. Până în clipa aceea nu spusese nimic.

— Acum ştii tot, Finn, zise ea cu glas liniştit. Dacă vei vrea să anulezi nunta, am să înţeleg.

Finn se ridică de pe scaun şi îngenunche la picioarele ei. O înconjură ca braţele şi-şi puse capul pe genunchii ei.

— Fata mea dragă, oftă el. Chiar ai crezut că iubirea mea pentru tine este atât de fragilă? Nu a fost vina ta – şi nici păcatul tău –, nu trebuie să-ţi fie ruşine de nimic.

Matilda oftă uşurată şi îşi plimbă degetele prin buclele lui dese şi întunecate. Iar când Finn ridică din nou ochii spre ea, îşi dădu seama că vorbele erau acum de prisos. Liniştită la gândul ca abia acum era, într-adevăr, acasă, se abandonă îmbrăţişării lui.

Se căsătoriră după trei săptămâni în bisericuţa de lemn din Wallaby Flats. Doi dintre mocanii lor au venit ca martori şi singurii invitaţi au fost oamenii angajaţi la Churinga şi la Wilga.

Matilda hotărî să nu poarte rochie albă. Nu i se părea potrivit şi ar fi însemnat să continue minciuna. Aşa că se duse iar la Broken Hill şi, după multe ezitări, alese o rochie verde ca apa mării. În talie avea brodaţi nişte trandafiri minusculi, de unde rochia cădea până aproape de pământ în falduri de mătase ce strălucea în lumina soarelui aşa cum îşi închipuia ea că joacă valurile pe malul unei plaje îndepărtate. Cumpără şi o pereche de pantofi de aceeaşi culoare şi îşi pregăti singură buchetul din trandafiri culeşi în dimineaţa

aceea din grădina ei.

Rochia îi punea şi mai bine în lumină părul arămiu pe care îl pieptănă şi îl lăsă să cadă în bucle pe spate. O coroniţă de trandafiri crem înlocui voalul.

Stătea singură la intrarea în biserică şi privea către altar. Se auzeau acorduri de orgă, părintele Ryan o aştepta şi lângă el era Finn.

Matilda simţi un fior de teamă, de nelinişte. Finn era atât de frumos în costum, cu buclele negre pe frunte şi pe lângă urechi. Îl iubea nespus de mult şi un glas lăuntric îi aminti făgăduinţă pe care şi-o făcuse când Finn o ceruse de soţie.

— Oricât ar dura, murmură ea. Ajută-ne să fie pentru totdeauna.

Orga răsună entuziast şi Matilda îşi dori să-i fi cerut unui invitat să o conducă până la altar. Dar acum era prea târziu. Fusese singură ani de zile, ce importanţă mai aveau acum câţiva paşi, când la capătul lor o aştepta un viitor fericit?

Strânse buchetul în mâini, mai inspiră o dată adânc şi porni către Finn.

Slujba se desfăşură într-o atmosferă impregnată de parfum de tămâie şi flori, de glasul baritonal al lui Finn şi lumina ameţitoare a ochilor lui. În cele din urmă, inelul era pe deget, iar tânărul ei soţ o privea atât de mândru, încât ei îi veni să plângă de fericire.

Finn aranjase să ia o gustare la hotel. Când ieşiră din biserică şi porniră să traverseze strada, Matilda rămase uluită să vadă câtă lume venise să-i privească.

— Nu-i lua în seamă, şopti el, luându-i mâna

şi punând-o pe braţul lui. În viaţa lor nu au văzut aşa o frumuseţe.

Ea aruncă o privire spre chipurile curioase, observă guri acoperite cu palmele şi zâmbete şirete şi înţelese că altul era motivul venirii lor. De dragul lui Finn, însă, nu spuse nimic.

Hotelul fusese decorat anume pentru această ocazie cu steguleţe şi baloane, iar mesele gemeau de mâncare. Era şi o mică orchestră, formată dintr-o vioară, un pian şi un contrabas. Finn îi întinse mâna şi o conduse pe micul ring de dans.

— Vino şi valsează cu mine, Matilda, îi zise el zâmbind, când dinspre orchestră se auziră primele acorduri ale melodiei lui Banjo Paterson[4]. Matilda râse şi păşi în braţele lui.

— Pentru totdeauna, şopti ea.

Două ore mai târziu tăiară tortul, se schimbară în hainele de călătorie şi se strecurară pe uşa din spate a restaurantului.

— Nu va observa nimeni, insistă Finn. I-am dat proprietarului destui bani ca să-i mai ţină cu bere pe băieţi încă o oră cel puţin, şi până atunci noi vom fi departe.

— Dar unde mergem? întrebă Matilda râzând când urcară în camionetă. Eşti atât de misterios!

De fapt, nu-i păsa unde aveau să meargă atâta vreme cât erau împreună. Se aşeză lângă el şi îşi sprijini capul de umărul lui, în timp ce Finn porni pe drumul spre Dubbo.

Când ajunseră la aerodrom începea să se lase

---

4 Andrew Barton „The Banjo“ Paterson (1864—1941)- poet australian printre ale cărui creaţii se numără şi „Waltzing Matilda" (n.tr.).

noaptea, însă Finn refuză şi acum să-i spună încotro se îndreptau. O ajută să urce în avionul micuţ şi-i legă centura de siguranţă.

— Finn, ce se petrece? râse ea neliniştită.

Până atunci nu mai văzuse un avion atât de aproape, necum să fi urcat într-unul.

— Doar nu mă răpeşti?

Finn o acoperi cu sărutări.

— Ba chiar aşa, doamnă McCauley. Aşteaptă numai şi ai să vezi.

Elicele vuiră, avionul se legănă şi porniră. Matilda se prinse cu putere de braţele scaunului când se înălţară spre cer. Atunci abia începu să respire din nou şi privi, minunându-se, pământul dedesubt.

— Întotdeauna mi-am zis că trebuie să fie tare frumos, Finn, dar niciodată nu mi-am imaginat o asemenea măreţie. Uită-te la muntele ăla şi la copacii de lângă lac!

Finn zâmbi, îi luă mâna şi o închise în palma lui.

— De acum înainte, doamnă McCauley, vei vedea lucruri şi vei vizita locuri la care doar ai visat. Vreau să te bucuri din nou de viaţă, să ai tot ce ţi-ai dorit vreodată.

Matilda îl privi fericită. Unde se afla femeia dură şi tenace care înjura şi striga ca un bărbat? Unde era femeia care pleca pe câmp cu turma şi care în anii războiului ţinuse Churinga pe picioare? S-a topit, gândi Matilda. Devenise delicată, gingaşă, feminină. Şi numai din pricina acestui bărbat care îi arătase ce înseamnă iubirea.

Oftă bucuroasă. Viaţa căpăta un sens nou, iar

ea avea de gând să nu irosească nimic din minunile care o aşteptau.

Aterizară la Melbourne. După o masă de seară frugală, Finn luă bagajele şi plecă să cheme un taxi.

— Nu o să rămânem aici, Molly. Dar îţi promit că până mâine dimineaţă o să ne putem începe luna de miere.

— Ajunge, Finn McCauley, zise ea, încercând să pară serioasă. Nu plec mai departe până când nu-mi spui încotro ne îndreptăm.

Finn închise portiera taxiului şi-i flutură pe dinainte două bilete.

— Suntem în drum spre Tasmania, spuse el, zâmbind.

Matilda nu găsea cuvinte să-şi exprime surpriza.

Finn o îmbrăţişă şi, când ea se lăsă moale în braţele lui, o sărută pe creştet.

— M-ai lăsat să pătrund în trecutul tău. Acum mi-a venit şi mie rândul. Vreau să-ţi arăt ce loc minunat e Tasmania şi vreau să mă bucur cu tine de frumuseţile ei.

Portul din Melbourne era foarte aglomerat şi taxiul abia îşi făcu loc printre depozitele de mărfuri şi printre maşinile grele. *Prinţesa Tasmaniană* aştepta clătinându-se la dană. Când Finn o luă de braţ şi o conduse spre intrarea pasagerilor, Matilda privi uluită în toate părţile. Vaporul era vopsit în alb şi albastru, cu steagul Australiei desenat pe coşul de fum, iar punţile gemeau de mulţimea pestriţă şi gălăgioasă a pasagerilor.

— Am rezervat una dintre cele mai mari cabine, îi şopti Finn pe când mergeau în urma unui marinar pe coridoarele înguste. Sper să-ţi placă.

Matilda aşteptă ca marinarul să descuie uşa şi să le lase bagajele înăuntru. Omul zâmbi, salută cu mâna la şapcă şi strecură bacşişul în buzunar. Apoi Finn se întoarse spre ea şi o ridică în braţe.

— Nu e pragul Churingăi, nici al Wilgăi, dar pentru următoarele douăsprezece ore asta o să fie casa noastră.

Matilda îl înconjură cu braţele şi îşi ascunse faţa la pieptul lui, în vreme ce diverşi pasageri le aruncau priviri atotştiutoare. Avea emoţii, era bucuroasă şi îşi dădea seama că roşeşte întruna – dar în braţele lui se simţea în siguranţă şi nu avea nicio îndoială că făcuse bine ceea ce făcuse.

Finn o duse în cameră şi închise uşa în urma lui. O ţinu strâns la piept, inima lui bătând la unison cu a ei. O privi cu ochi întunecaţi şi buzele lui se lipiră pline de dorinţă de gura ei.

Matilda se agăţa de el, aşteptând cu teamă şi nerăbdare momentele care urmau, dar când Finn o lăsă uşor jos din braţe, simţi înţepătura dezamăgirii.

— Matilda, acum o să te las să te răcoreşti puţin, zise el. Barul nu e departe, aşa că mă întorc repede.

Ar fi vrut ca el să rămână, să-i spună că nu-i pasă de convenţiile legate de noaptea nunţii – însă un fior de îndoială o împiedică să mai zică ceva. Când Finn ieşi din cameră, Matilda rămase locului multă vreme, cu ochii aţintiţi asupra uşii.

Amintirea lui Mervyn se manifestă brusc cu o mare acuitate în camera plină de flori. I se păru că simte asprimea mâinilor lui şi că-i aude respiraţia grea.

Se cutremură şi îşi cuprinse trupul cu braţele ca să-i alunge prezenţa. Dacă atunci când va face dragoste cu Finn îşi va aminti groaza vremurilor de-atunci? Dacă nu va putea să-i aducă plăcere soţului ei?

— Ah, Finn, suspină ea cu faţa în palme. Ce-am făcut?

— Molly? ’

Glasul era blând când braţele lui o strânseră la piept.

— Nu ar fi trebuit să plec de lângă tine. Iartă-mă.

Nu auzise când se întorsese. Îl privi printre lacrimi şi Finn îi acoperi buzele cu un deget.

— Ştt, iubirea mea, ştiu. Şi înţeleg.

O sărută uşor, abia atingându-i buzele, dar când Matilda îi cuprinse gâtul cu braţele, sărutul lui deveni tot mai intens, mai arzător.

Iluzia prezenţei lui Mervyn se topi când Finn îi cuprinse faţa în palme, mângâindu-i apoi arcuirea graţioasă a gâtului. Iată ce trebuie să simtă mânjii sălbatici când îi atinge el, îşi zise Matilda. Cum putea să compare iubirea asta languroasă, seducătoare cu prima ei experienţă?

Finn îi sărută gâtul şi adâncitura de la bază, atingerile limbii lui lăsându-i pe piele urme de foc. Mâinile lui o mângâiau, trezind în ea dorinţe adânci, de nestăpânit, iar când rochia îi alunecă la picioare într-un val unduitor de mătase, Matilda îşi

arcui spatele şi se abandonă mângâierilor.

Simţea sub degete trupul lui încordat, fibrele muşchilor întinzându-se sub pielea fină. Savură picurii de sudoare sărată, inspiră parfumul trupului lui de bărbat puternic şi îşi afundă degetele în părul des de pe pieptul lui larg.

Privea cum îi acoperise sânii cu capul şi cum buclele lui negre coborau tot mai jos, sărutându-i pântecele şi mângâindu-i, senzual, şoldurile. Strigă de înfiorare când Finn îi atinse cu limba interiorul coapselor.

Lumea încetase să mai existe când fu luată de un vârtej de senzaţii. Ar fi vrut să-l mistuie, ar fi vrut să fie, la rândul ei, mistuită de el. Când Finn veni deasupra şi o pătrunse cu grijă, Matilda îi înconjură mijlocul cu picioarele şi-l trase înăuntru, tot mai adânc, până ce se uniră într-o singură fiinţă, într-o singură bucurie. Cu trupurile lipite, fiecare respirând aerul celuilalt, cei doi se abandonară unei mişcări ameţitoare, până când intensitatea plăcerii deveni de neîndurat şi explodă.

Matilda stătea acum întinsă, cu capul odihnind pe braţul lui, senzuală şi languroasă ca o felină dezmierdată de soare. Se arcui sub atingerea mâinii lui care cobora de-a lungul spatelui, urmărind adâncitura taliei, apoi bolta şoldului. Chiar şi acum, după ce făcuseră dragoste, mâinile lui îi stârneau dorinţa.

— Te iubesc, doamnă McCauley.

Primul contact cu Tasmania o ului. Nu dăduse niciodată prea mare importanţă acestui al şaptelea stat, îl văzuse doar într-un atlas vechi

după ce sosise Finn la Wilga. Acum, însă, de pe puntea vaporului, îşi dădea seama că punctul minuscul din atlas nu spunea nimic despre lanţul de munţi de la orizont.

Devamport era un port somnoros, iar oraşul stătea cuibărit între râul Mersey şi Bass Strait. Stânci negre şi nisip galben mărgineau plaja, unde se întindeau fâşii acoperite cu iarbă, umbrite de arbori cu coroane bogate, iar pe dealuri şi în văi se zăreau case mici, răzleţe, construite din lemn.

Totul era culoare – de la florile luminoase, la acoperişurile din şindrilă şi la păşunile înverzite –, iar Matildei i-ar fi plăcut chiar să rămână acolo. Finn, însă, pregătise alte surprize şi Matilda aştepta şi ea cu nerăbdare să vadă locul unde crescuse el. Atunci închiriară o maşină şi porniră către sud.

Meander se afla în plin pustiu şi-i amintea Matildei de casă. Însă distanţele dintre proprietăţi erau mult mai mici, iarba mai verde, culorile mai blânde. Aici simţea însă lipsa păsărilor, a strigătelor ascuţite ale papagalilor, a râsetelor păsărilor kookaburra.

Finn îi arătă căsuţa de lemn care se zărea pe un deal nu prea înalt, înconjurat de un teren întins. Părea prea mică pentru familia numeroasă care locuia acum acolo şi Matilda se întrebă de ce nu o măriseră.

— Probabil că nu au avut bani, presupuse Finn. Majoritatea proprietarilor din Tasmania nu au bani, dar au mult pământ.

Nu au idee ce înseamnă averile pe care le moştenesc, nu le dau nicio importanţă, fiindcă

pentru ei contează doar pământul..

Şi-i zâmbi cu drag.

— Ca şi semenii lor din New South Wales.

— Nu toţi, se prefăcu Matilda serioasă. Ştiu exact ce importanţă are averea mea şi nu am de gând să mai sărăcesc vreodată.

Finn râse şi o îmbrăţişă.

— Hai, vreau să-ţi arăt vechea mea şcoală.

Vizitară singura încăpere a şcolii, ascunzătorile pe care şi le făcuseră băieţii în copilărie şi orăşelul aflat cam la douăzeci de mile distanţă, unde Finn îi arătă cinematograful, cofetăria şi plaja golfului unde obişnuia să înoate în apa rece ca gheaţa.

Zonele acestea ale Tasmaniei erau foarte diferite de deşertul uscat din care plecaseră şi Matildei mai că nu-i venea să creadă că pământul acesta făcuse parte odinioară din continent. Aici vegetaţia era abundentă şi verde. Munţii se înălţau spre cer din toate părţile şi lacuri foarte întinse umpleau văile. Arborii făceau mere roşii şi fructe zemoase, iar pe câmp se vedeau levănţică şi maci legănându-se în bătaia vântului călduţ.

Piscuri stâncoase străjuiau coasta de sud-est a insulei, iar faleze primejdioase se ridicau din fâşiile de nisip strălucitor de albe. Cascadele se revărsau în văi de la zeci de metri înălţime. Golfurile izolate şi liniştite, locuite doar de insecte şi toropite de căldura ameţitoare, erau ascunzători ideale pentru îndrăgostiţi, ca să înoate şi să stea întinşi la soare. Păduri de eucalipţi şi pini se întindeau cât vedeai cu ochii. Curiosul diavol tasmanian, ornitorincul şi ursul wombat erau

creaturi timide, văzute doar de observatorul înzestrat cu multă răbdare şi care ştia unde să privească.

Matilda şi Finn petrecură două săptămâni explorând insula, bucurându-se de soare şi de apele răcoroase. Vizitară cavitatea Tasmaniei, Hobartul, şi se căţărară pe muntele Wellington, făcură un tur al târgurilor de pe malul mării şi vâsliră în jurul insulelor mici din vecinătatea Tasmaniei. Seara mâncau raci delicioşi sau păstrăvi şi savurau vinul fin adus de la viile tinere din Moorilla.

Noaptea Matilda stătea în braţele lui, toropită de dragoste, mulţumită şi bucuroasă de noua ei viaţă. Niciodată, nici în cele mai îndrăzneţe visuri ale ei nu şi-ar fi putut imagina o lună de miere atât de desăvârşită.

— Aş vrea să mai fi rămas, îi zise ea cu părere de rău când avionul decolă de pe pista îngustă.

Finn îi luă mâna în palma lui şi o strânse uşor.

— Îţi promit că o să te aduc din nou aici înainte să îmbătrânim amândoi, îi spuse el zâmbind. Va fi locul nostru special.

Când ajunseră în cele din urmă la Churinga, cei din tribul Bitjarra plecaseră. Se retrăseseră în pustiu în ultimul an şi acum colibele lor erau goale şi focul la care găteau se stinsese de mult.

Matilda, tristă, privi de jur-împrejur. Era sfârşitul unei epoci, dar începutul alteia, mult mai bune. Cine ştie, în felul lor enigmatic poate că îşi dăduseră seama că nu mai avea nevoie de ei.

Noua viaţă îşi începu cursul ei firesc. Finn îşi mută lucrurile în casa Matildei şi angajă la Wilga

un administrator.

Putea continua să crească şi cai, dar avea nevoie ca cineva să supravegheze proprietatea. După şase luni călătoriră la Broken Hill şi, după alte câteva vizite importante, se duseră la Geoffrey Banks şi semnară un acord prin care Wilga şi Churinga deveneau o singură proprietate.

Matilda îşi modifică testamentul, cuprinzând ambele ferme, şi nu se putu abţine să nu-i zâmbească lui Geoffrey Banks. Într-adevăr, viaţa era plină de surprize.

Se întoarseră la Churinga şi Matilda aşteptă până terminară cina şi se aşezară pe verandă. Finn o trase pe genunchii lui şi priveau amândoi luna trecând pe deasupra copacilor.

— Finn, trebuie să-ţi spun ceva, zise ea într-un târziu. În legătură cu vizita pe care a trebuit s-o fac în timp ce tu îţi comandai noile cizme de călărie.

Finn îşi vârâse faţa în scobitura gâtul ei, alintând-o, şi bărbia lui aspră o înfioră de plăcere.

— Mmmm.

Matilda îl împinse râzând.

— Finn, cum vrei să mai fiu atentă când tu faci treburi de astea? Stai cuminte o clipă şi ascultă-mă.

Finn îi prinse uşor gâtul între dinţi.

— Mi-e încă foame, o tachină el.

— Finn, îl mustră ea. Trebuie să-ţi spun ceva – şi e foarte important.

Finn se uită la ea, deodată serios.

— Ce e, Molly, ce s-a întâmplat?

— O să avem un copil, îi spuse ea încet,

pândind reacţia.

Finn se holbă la ea, apoi îşi manifestă uimirea şi bucuria cu un zâmbet larg şi luminos. O ridică pe Matilda în braţe şi începu să se învârtească cu ea prin cameră.

— Fata mea deşteaptă! De ce nu mi-ai spus nimic până acum?

Matilda începu să râdă şi-l rugă să o lase jos.

— Pentru că am vrut să fiu sigură, îi zise ea pe nerăsuflate. La vârsta mea pare o nebunie să faci un copil.

Atunci Finn o sărută tandru, îndelung.

— Comoara mea, şopti el cu buzele aproape lipite de ale ei. Îţi promit că acest copil va avea cea mai frumoasă proprietate din New South Wales şi părinţii cei mai iubitori. Ah, Molly, Molly. E cel mai minunat dar pe care mi l-ai fi putut face.

Matilda era nespus de bucuroasă şi mulţumită. Încă îi venea greu să creadă şi, cu trecerea lunilor, îşi tot pipăia pântecele cu mâinile, să fie sigură că nu era un vis. Abia aştepta să treacă timpul, fiind, totuşi, uşor geloasă să împartă un asemenea miracol.

Îşi repeta necontenit cât era de norocoasă. Cât de bine era să fie iubită şi dorită după toţi anii de singurătate. Copilului nu îi va lipsi nimic. Finn şi cu ea îl vor iubi şi îl vor ocroti, iar el va creşte puternic şi sănătos în atmosfera ideală de la Churinga şi de la Wilga.

Naşterea trebuia să aibă loc în iarnă. Sezonul de tuns se încheiase şi, intrând în ultimele şase săptămâni de sarcină, Matilda începu să se simtă slăbită de aerul umed. Veniseră ploile, iar pârâul

ameninţa să-şi iasă din matcă. Finn plecase cu oamenii de la fermă să adune turma şi să o ducă mai la deal, iar de acolo urma să treacă pe la Wilga şi să se asigure că totul era pregătit pentru iarnă.

Matilda se mişca greu prin jurul casei, copilul care se mărise făcând-o să îndure tot mai greu căldura. Îşi propusese să termine de zugrăvit camera copilului, pe care Finn o construise într-o parte a casei, şi, cu toate că el îi ceruse să lase treaba asta pe seama lui, Matilda voia să-i facă o surpriză.

În plus, se mustră ea, *te-ai cam lenevit. Toată ziua stai în casă şi nu faci nimic. E vremea să te apuci de-o treabă.*

Luă o găleată cu apă, un briceag cu care să răzuie vechea zugrăveală, cârpe de şters şi ceară, şi porni greoi către camera copilului. Era mică şi luminoasă, cu o fereastră mare care dădea spre păşunea cailor. Mirosea a cherestea proaspăt tăiată. Matilda spoise pereţii cu var şi acum ar fi vrut să picteze pe zid, în spatele pătuţului pe care îl făcuse Finn cu câteva săptămâni în urmă, o imagine a Churingăi. Pictura murală trebuia să fie o surpriză şi Matilda se bucura că Finn avea să fie plecat suficient timp ca să isprăvească ea peisajul. *Îşi face prea multe griji,* îşi zise ea indulgenţă, *şi mai mult m-ar încurca dacă ar fi acum aici.*

Finn adusese un scrin şi un dulap de la Wilga, şi Matilda hotărî să le cureţe puţin, înainte să înceapă pictura. Totul trebuia să fie la locul cuvenit când se va naşte copilul. Ştia că nevoia asta aproape obsesivă de a curăţa şi a şterge

praful întruna se datora instinctelor ei materne – aşa cum se întâmpla şi cu sălbăticiunile de pe câmp.

Cu cârpe şi apă caldă, şterse praful din dulap şi, în vreme ce învelea rafturile cu hârtie, începu să fredoneze. Apoi lustrui bine lemnul până când începu să strălucească şi se dădu înapoi să admire efectul. Mobila pe care o adusese Finn fusese cândva foarte bună. Dar o dată depozitată aici, uitaseră de ea în agitaţia sezonului de tuns al oilor. Acum Matilda era mulţumită de noul aspect al dulapului şi se întoarse la scrin.

Când deschise sertarul de sus, auzi ceva foşnind, după care urmă un duduit scurt. Orice ar fi fost, era limpede că Finn uitase. Acum obiectul respectiv căzuse în spatele sertarului de jos.

Matilda scoase pe rând toate sertarele şi le puse grămadă pe podea. Apoi, suflând praful dinăuntru, îngenunche şi începu să cotrobăiască prin întunericul din scrin. Din pricina pântecelui, îi era greu să vadă ce face.

În cete din urmă, degetele ei dădură peste ceva rece şi alunecos. Îl trase afară. Respirând greu, Matilda cercetă cu luare-aminte obiectul. Era o cutie lungă şi subţire de biscuiţi, cu un soldat scoţian şi nişte ciulini pe capac. Fusese cândva plină cu fursecuri.

O scutură uşor. Înăuntru era ceva care se ducea de colo-colo. Curioasă, Matilda desprinse capacul cu briceagul.

În loc de biscuiţi, descoperi câteva scrisori, câteva articole decupate din ziar şi nişte fotografii. Se vedea casa din Meander, plaja din Golful Coles

şi Finn, zâmbind mândru de uniforma lui de şcoală.

Matilda surâse şi sărută fotografia. Cum îl va tachina când se va întoarce acasă! Ce genunchi avea!

Trecând la fotografia următoare, mâna îi rămase nemişcată, iar copilul se zvârcoli neliniştit în pântece. De data asta Finn se afla între doi oameni pe care Matilda i-ar fi recunoscut oricând.

— Nu se poate, şopti ea, cu respiraţia întretăiată.

Dar când deschise din nou ochii şi citi anunţurile mortuare din ziar, îşi dădu seama că nu se înşela.

Dar nu avea sens. Deloc. De unde putea să-i cunoască Finn, pe vremea când era băiat de şcoală, pe Peg şi Albert Riley? Doar cei doi lucrători nomazi se întorseseră în Queensland, nu?

Figurile se înceţoşau şi redeveneau clare pe măsură ce propriile ei gânduri deveneau şi mai confuze. Îşi aminti glasul lui Peg când îl auzise ultima oară. Răsuna în mintea ei, părând să umple întreaga încăpere, apoi casa toată, păşunile, ecoul glasului aceluia străbătând toţi anii care trecuseră de-atunci.

Matilda întoarse fotografia şi rămase cu ochii pironiţi la scrisul de pe spate, dar nu putea citi cuvintele – nu se putea concentra deloc. Deşi nu voia să le citească, ar fi vrut să dea timpul înapoi – să uite de existenţa fotografiei. Nu se putea să fie adevărat. Nu aici, la Churinga. Era imposibil să existe o fotografie ca aceea într-un scrin adus de Finn de la Wilga.

— Nu, se împotrivi ea furioasă. Nu, nu, nu.

Dar nu putea ignora scrisul şi, în ciuda împotrivirilor ei, cuvintele o atrăgeau ca un magnet.

Mult noroc, fiule. Mama şi tata.

Matilda înghiţi cu greu şi cu mânie crescândă şi se căzni să gândească limpede. Trebuia să fie o coincidenţă, ea exagera, desigur. Peg şi Albert trebuie să fi avut un copil, şi-au schimbat numele şi s-au mutat în Tasmania. Desigur, asta era. Aşa era logic.

Atunci îşi aminti vorbele lui Finn: *Mama mi-a spus că am fost adoptat. După ce a murit tata am înţeles de ce fusese atât de aspru cu mine.*

— Asta nu înseamnă nimic, zise Matilda în tăcerea care se aşternuse. L-au adoptat în Tasmania. Numai o întorsătură a sorţii l-a făcut să vină aici.

Stătea pe podea, cu fotografia strânsă la piept, străduindu-se să-şi recapete liniştea de care ştia că are atâta nevoie. Îşi lăsase imaginaţia să zboare, hotărî ea. Se întâmplă des ca femeile în starea în care se afla ea să o ia puţin razna.

Apoi privirea îi căzu asupra scrisorilor legate cu sfoară. Dintr-o ochire, observă că multe erau de la prieteni, de la oameni cu care Finn fusese pe front, de la crescători de cai şi fermieri. Matilda începu să creadă că într-adevăr se înşelase.

Atunci dădu peste scrisoarea de la Peg.

Scrisă cu greşeli şi greu de descifrat, era limpede că scrisoarea fusese menită să fie citită după moartea ei. Cuvintele începură să-i joace în faţa ochilor, însă mesajul lor o zgudui.

Fiul meu preaiubit,

Aceasta este cea mai grea scrisoare pe care am scris-o vreodată, dar trebuie să afli adevărul, iar acum că eu nu mai sunt, nădăjduiesc că o să găseşti puterea să mă ierţi pentru fapta mea. Iau toată vina asupra mea, tatăl tău nu a vrut de la bun început să se implice în aşa ceva, dar soarta mi-a dat o şansă, iar eu am profitat de ea.

Mama ta era doar o copilă când te-a adus pe lume, fără viitor şi fără un bărbat care să aibă grijă de ea. După ce te-a născut, era ca vai de capul ei, iar când te-am luat în braţe, mi-am dat seama că nu pot să renunţ la tine.

Te-am furat, Finn. Te-am dus departe de copila aceea nedreptăţită şi ţi-am oferit tot ce am putut ca să-ţi fie bine. Ştiam că ea nu ar fi fost în stare să aibă grijă de tine, chiar dacă ar fi vrut – şi nu cred că ar fi vrut. Cu ani în urmă ne-am schimbat numele în McCauley, dar nu ai să găseşti niciun act care să dovedească acest lucru şi e mai bine ca tu să nu ştii de unde vii. Ea crede că ai murit la naştere, Finn. Dumnezeu să mă ierte pentru minciuna asta, dar Bert şi cu mine nu am putut avea copii şi, când te-am văzut, am ştiut că tu trebuie să fii al nostru.

Şocul o încremeni pe Matilda şi groaza puse cu totul stăpânire pe ea. Mâinile îi căzură amorţite pe genunchi, se lovi cu degetele aproape chircite de cutia de tablă şi văzu ceva strălucitor căzând pe podea.

Ridică obiectul şi-l lăsă să se legene ca un

pendul în lumina soarelui. Aurul şi smalţul scânteiară în ochii care priveau obiectul ca hipnotizaţi.

Prinzând în palmă inimioara gravată, urmări cu degetele tremurânde iniţialele împletite de pe spate şi încremeni. Inspirând adânc, se chinui să desfacă încuietoarea micuţă şi se uită la cele două figuri din ramele interioare, delicat ornamentate, şi înţelese că nu era nicio greşeală.

Pierderea medalionului pe care îl avea de la mama ei fusese mereu o enigmă nelămurită. Acum se întorsese la Churinga ca să o bântuie.

Se ridică cu greu în picioare, simţind copilul din pântece ca pe o povară.

— Imposibil, murmură ea. Imposibil.

Din nou tăcere apăsătoare. Ziua îşi pierdu strălucirea de până atunci şi i se păru că aude vocea lui Peg: *Copilaşul tău a murit. Copilaşul tău a murit. Copilaşul tău a murit.*

Matilda îşi acoperi urechile cu palmele şi ieşi clătinându-se din cameră. Picioarele o purtau spre locul în care nu ar fi vrut să se ducă pentru nimic în lume, dar nu avea de ales. Străbătu bucătăria şi ieşi pe verandă. Era un drum de coşmar pe care îl mai făcuse cândva şi ar fi dat orice să se trezească. Ajunse în curte, apoi intră pe poarta cimitirului.

Se lăsă în genunchi în iarba udă şi se uită la crucea mică de marmură pe care o cumpărase din primul profit pe care îl obţinuse la Churinga. Ploaia îi muiase părul şi i-l lipise de faţă. Rochia se agăţa de ea ca o piele rece, dar începu să scurme pământul cu mâinile. Nu mai ştia ce face sau ce

spune şi se trezi rostind o rugăciune din copilărie, de mult uitată.

— Preacurată Maică a Domnului, binecuvântată eşti tu între femei. Roagă-te pentru păcatele mele.

Mişca mâinile tot mai repede, îndepărtând ţărâna grea şi plină de apă, când deodată dădu peste sicriul mic şi aspru cioplit de Albert.

Finn avea douăzeci şi patru de ani. Finn avea douăzeci şi patru de ani.

Gândul dădea ocol minţii întruna, în vreme ce buzele continuau să rostească rugăciunea:

— Preacurată Maică a lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi. Iartă-ne. Te rog, Doamne, iartă-ne.

Ploaia se amesteca pe chipul ei cu lacrimile, iar ea săpa mai departe cu disperare ca să scoată cutia. Îndesă mâinile tot mai adânc, apucă laturile mai aspre şi smulse cu greu sicriul. Noroiul se agăţa de el de parcă voia să-l ţină ascuns.

Nu dădu atenţie durerii din pântece şi nici unghiilor rupte. Nu-i păsa nici de aşchii, nici de ploaie. Trebuia să vadă. Trebuia să afle ce îngropaseră Peg şi Albert în cimitir acum douăzeci şi patru de ani.

Briceagul pătrunse printre cuiele ruginite şi, cu un scrâşnet strident urmat de crăparea lemnului putred, capacul se desfăcu. Matilda se uită înăuntru.

În cutie nu era decât o cărămidă mare.

Se aşeză pe pământ, în ploaie, cu sicriul în poală. Era înmărmurită. Murise pentru tot ce era înjur. De ce nu putea spăla ploaia teribilul ei păcat? De ce nu se deschidea pământul să o

înghiţă? De ce nu putea să-şi piardă minţile şi să nu mai ştie nimic toată viaţa?

Dar nu a fost să fie, pentru că durerea adâncă, neîncetată dinăuntrul ei care venea acum în valuri cutremurătoare, spulberă momentele de transă şi o obligă să se mişte. Ţinând strâns la piept sicriul, Matilda începu să se târască spre casă. Copilul ei nevinovat venea pe lume şi ea nu putea face nimic să-l oprească.

Urcă treptele sprijinindu-se în mâini, intră în casă şi se duse în camera ei. Durerea era sfâşietoare şi se ridicase până la piept, împiedicând-o să respire, să se mişte, să gândească. Ştia că va muri şi numai soarta va hotărî dacă se cuvenea ca pruncul ei să trăiască sau nu; cât despre ea, acum îşi reaminti groaza de chinurile iadului despre care ştia din copilărie că îi aşteaptă pe toţi cei nesăbuiţi asemenea ei.

— Finn! strigă ea în liniştea casei. Finn, unde eşti?

Se prăbuşi pe pat, neluând în seamă noroiul lipit de haine care murdărea acum aşternutul.

— Finn, trebuie să-ţi spun tot. Trebuie să-ţi explic, gemu ea abia îndurând durerea.

Timpul părea să nu mai însemne nimic când închise ochii.

Când îi deschise iar, simţi între picioare umezeala lipicioasă. Aproape fără putere, întinse mâna după jurnal şi începu să scrie. Finn trebuia să afle. Dar dacă pruncul va supravieţui, trebuia dus departe, trebuia să fie ocrotit şi iubit undeva unde să nu poată descoperi grozavul adevăr. Fuseseră prea multe păcate în casa asta.

În cele din urmă stiloul îi căzu din mână. Scrisese cât putuse, iar copilul nu mai avea răbdare. Sfârşitul era aproape.

20

Jenny lăsă jurnalul să-i cadă pe podea şi ochii i se umplură de lacrimi. Avusese dreptate, Churinga era blestemată. Nu era de mirare că Matilda bântuia locul. Nu era de mirare că se auzeau mereu, de dincolo de vreme, acordurile unui vals ori de câte ori îmbrăca rochia ei.

Rămase pe pat şi îi jeli pe Matilda şi pe Finn, strângând în pumn medalionul de la gât. Matilda trebuie să fi murit, dar cu Finn ce se întâmplase oare? Şi ce s-o fi ales de copil? El era adevăratul moştenitor al Churingăi.

Întrebarea stăruia în mintea ei, cerând un răspuns. Jenny îşi şterse lacrimile. Finn lăsase intenţionat acolo jurnalele Matildei. A vrut ca ele să fie citite.

— Dar de către cine? şopti ea. Ai sperat să se întoarcă aici copilul vostru şi să descopere adevărul?

— Ia te uită, acum vorbeşti singură? Măi să fie, trebuie că lucrurile stau prost!

Glasul lui Diane îi întrerupse gândurile. Jenny tresări şi îşi suflă repede nasul, căutând să-şi vină în fire. Îşi dădea seama că era palidă şi cu pleoapele umflate.

— Ce s-a întâmplat?

Diane se aşeză pe pat lângă ea, înconjurându-i umerii.

— Matilda s-a căsătorit cu Finn, spuse ea, cu nasul înfundat, gata să izbucnească din nou în plâns.

Diane ridică din umeri.

— Şi?

Se uită la Jenny cu ochi mari, fără să clipească, apoi zâmbi.

— Să nu-mi spui că cinica mea prietenă a devenit brusc romantică şi chiar sentimentală! Jen, mă uimeşti.

Jenny se depărtă de prietena ei.

— Nu înţelegi! se răsti ea, încercând să-şi şteargă lacrimile. Finn era fiul Matildei.

Diana se holbă la ea şi fluieră uluită.

— Asta da întorsătură, zise ea.

Jenny ridică jurnalul şi i-l puse prietenei în braţe.

— Şi asta nu e tot, Diane. Au avut un copil. Peter nu avea niciun drept asupra locului ăstuia. Şi nici eu.

Mototoli batista, apoi se chinui să-şi scoată medalionul de la gât.

— Nici măcar ăsta nu-i al meu. A fost al Matildei şi mai înainte a fost al mamei sale. Nici nu-i de mirare că mă simt obsedată de fantome de când am pus mâna pe jurnalele astea.

Diane ignoră jurnalul, continuând să se uite la Jenny.

— Jen, dar e o nebunie ce-mi spui. Peter avea tot dreptul să cumpere locul ăsta din moment ce era de vânzare. Poate copilul nu a vrut ferma. Şi cine l-ar învinovăţi având în vedere istoria locului?

Lăsă umerii în jos.

— Hai, fată dragă. Te-ai lăsat furată de povestea asta. Ţi-ai făcut de lucru cu blestematele astea de jurnale şi uite, imaginaţia ţi-a luat-o razna.

Jenny clătină încet din cap, gândindu-se la argumentul adus de Diane. Ceva nu era în regulă. Erau încă prea multe întrebări fără răspuns şi, cum aflase atâtea despre Matilda, simţea că trebuie să meargă mai departe până va şti tot.

Se repezi din nou la jurnal, deschise la ultimele pagini şi i-l întinse lui Diane.

— Citeşte asta şi spune-mi ce crezi.

Expresia ei îi dădu de înţeles lui Diane că nu avea rost să se împotrivească. După un moment de tăcere, începu să citească. Când termină, închise caietul şi rămase vreme îndelungată pe gânduri, fără să spună nimic, punând răbdarea lui Jenny la încercare.

— După părerea mea, tot ce s-a petrecut e tragic şi trebuie uitat, zise ea într-un târziu. Trecutul nu trebuie tulburat. Copilul fie nu a supravieţuit, fie s-a hotărât să vândă. Nu e nicio dramă. Punct. Cât despre medalion…

Îl luă din mâna lui Jenny şi atinse filigranul delicat.

— S-ar putea ca Peter să-l fi găsit aici când s-a hotărât să cumpere Churinga şi s-a gândit că ar putea fi un cadou frumos pentru tine.

Jenny simţea că începe să-şi piardă răbdarea.

— Tu chiar nu înţelegi? explodă ea. Jurnalele au fost lăsate aici cu un scop. Aşa trebuie să fi fost.

Inspiră adânc, încercând să se stăpânească.

— Dacă a supravieţuit copilul, atunci de ce le-a lăsat aici, să le citească oricine? De ce nu le-a distrus?

— Jen, o avertiză Diane. Ai grijă că iar ai început să baţi câmpii.

Jenny o apucă de mâini pe Diana, vrând să o facă să vadă lucrurile aşa cum le vedea ea.

— Dar dacă acel copil trăieşte şi nu cunoaşte adevărul? Dacă Finn a lăsat jurnalele aici ştiind că într-o zi copilul are să se întoarcă? Atunci ce facem?

— Dar asta e o simplă presupunere, răspunse Diane.

Jenny îi smulse medalionul din mână şi se îndreptă spre uşă.

— Mai vedem.

— Unde pleci? se auzi în urmă vocea alarmată a prietenei sale.

— Să-l sun pe John Wainwright, îi răspunse Jenny peste umăr.

Diane se grăbi să o urmeze, împingând-o chiar când Jenny ridicase receptorul.

— La ce bun toate astea? Jen, lasă trecutul în plata Domnului. Bucură-te de Churinga, de medalion, de povestea pe care ai avut privilegiul să o citeşti şi vezi-ţi de viaţa ta. Toate bijuteriile din generaţiile trecute au o istorie a lor, asta le şi face atât de interesante. Dar jurnalele vechi trebuie să rămână acolo unde le e locul. În trecut. Nimic din ce ai putea spune sau face tu nu va schimba faptele, Jen. Ce s-a făcut e bun făcut.

— Dar trebuie să aflu ce s-a întâmplat cu oamenii ăştia, Diane. Trebuie să ştiu de ce a avut

Peter dreptul să cumpere Churinga. Îi datorez atât Matildei!

Se întoarse şi, aşteptând să i se facă legătura telefonică, o auzi pe Diane spunând cu încăpăţânare:

— Dacă eu nu pot să te fac să-ţi bagi minţile în cap, John Wainwright o va face.

Jenny strânse receptorul în mână când auzi la capătul celălalt al firului glasul studiat şi foarte familiar.

— John? Sunt eu, Jennifer.

— Bună, draga mea. Cu ce te pot ajuta?

— Cum şi de ce a cumpărat Peter Churinga?

— Ţi-am mai explicat şi înainte, replică el calm.

— John, insistă Jenny, ştiu totul despre Matilda şi Finn McCauley şi port medalionul. Cel pe care mi l-a dăruit Peter de Crăciunul trecut. Medalionul despre care a spus că are legătură cu darul-surpriză pe care urma să-l primesc de ziua mea. Acum vreau să ştiu cum a dat el de Churinga şi de medalion şi ce s-a întâmplat cu persoana care ar fi trebuit să moştenească tot.

— Aha.

Urmă o lungă tăcere.

Jenny se uită întrebătoare la Diane care se apropiase de telefon. Îngheţase, în ciuda căldurii din bucătărie şi, cu toate că ardea de nerăbdare să afle mai multe, ceva o îndemna să întrerupă convorbirea.

— Ce s-a întâmplat, John? De ce eziţi să-mi spui?

La capătul celălalt al firului se auzi un oftat şi

foşnetul unor hârtii.

— E o poveste lungă şi complicată, Jennifer. Cred că ar fi mai bine dacă te-ai întoarce la Sydney ca să-ţi pot explica.

Surâse auzindu-l.

— Prefer să-mi spui acum despre ce e vorba, John. La urma urmelor, ce poate fi atât de complicat?

Un alt oftat şi iar foşnet de hârtii.

— Peter a venit la mine cu câţiva ani înainte să moară. Găsise o proprietate, Churinga, şi m-a rugat să mă ocup de acte. Se pare că a fost o poveste interesantă în spatele acestei proprietăţi şi Peter a petrecut multă vreme făcând cercetări înainte de a veni la mine. Când totul a fost pus la punct din punct de vedere legal, m-a rugat să păstrez secretă noua achiziţie până când îţi va fi explicat el totul.

Jenny se încruntă.

— Şi de ce să păstrezi secretul dacă povestea era atât de interesantă? Nu înţeleg.

Urmă o pauză lungă.

— Ştia că te vei supăra, se auzi replica liniştită a lui Wainwright.

— Şi dacă ştia asta, de ce a mai cumpărat locul?

Inspiră adânc.

— John, nu prea are sens ce vorbeşti. E ceva ce încă nu vrei să-mi spui?

Altă tăcere.

— Cum ai aflat despre familia McCauley?

Jenny jucă şi ea după aceleaşi reguli. Răspunse la întrebare cu o alta:

— Spune-mi, John, Peter a fost vreodată aici?

— Din câte ştiu eu, nu. Avea de gând să meargă împreună cu tine în ziua când v-aţi fi sărbătorit aniversarea căsătoriei. Atunci urma să-ţi povestească istoria locului.

— În loc de asta, a murit.

John Wainwright îşi drese glasul:

— Pete murind, eu a trebuit să mă ocup de transferul legal al proprietăţii. El voia ca tu să vizitezi locul, să vezi cum este viaţa acolo şi să te obişnuieşti cu ideea înainte să ţi se spună mai multe.

— Da, acum îmi dau şi eu seama de ce a vrut el să îndrăgesc mai întâi locul.

Jenny privi medalionul pe care îl ţinea în palmă. Lănţişorul era încolăcit în jurul lui, semănând cu un şarpe gata să atace.

— Dacă Peter nu a venit niciodată la Churinga, cum de mi-a dăruit medalionul Matildei?

— A dat peste el în timpul incursiunilor pe care le-a făcut în istoria Churingăi. Dar de unde l-a avut exact, nu mi-a spus niciodată, se grăbi avocatul să adauge. Hai să te lămuresc mai departe ce e cu moştenirea ta. Peter a fost cel mai precaut om din câţi am cunoscut. A luat în considerare orice accident posibil şi a insistat să-şi redacteze testamentul, menţionând ordinea în care să se desfăşoare evenimentele în cazul în care s-ar întâmpla o nenorocire. Din cauza asta spun că m-ai cam luat pe nepregătite. Cum ai aflat de familia McCauley?

— Lui Peter i-a scăpat un amănunt. I-a scăpat

o probabilitate vitală: nu a venit el mai întâi aici.

Jenny oftă din greu, gândindu-se la jurnale.

— Cât de multe ştii tu despre familia asta, John?

— Nu prea multe.

Tonul lui se schimbase şi Jenny suspectă imediat că îi ascunde ceva.

— Au fost fermieri. Li s-a întâmplat o nenorocire şi proprietatea a fost încredinţată copilului lor, însă administrată prin tutelă. De legalizarea moştenirii s-a ocupat unul dintre partenerii noştri mai în vârstă, care s-a pensionat, dar de-a lungul anilor s-a păstrat o legătură între orfelinat şi firma noastră tocmai datorită felului în care a fost conceput testamentul.

— Şi-atunci cum a intrat Peter în posesia Churingăi? Şi ce s-a întâmplat cu copilul?

Tăcerea dură atât de mult, încât Jenny gândi că se blocase linia.

— John? Mai eşti acolo?

Cu mari reţineri, avocatul îi răspunse în cele din urmă:

— Înainte să vină la mine, Peter a făcut cercetări foarte amănunţite. I-am spus şi eu tot ce ştiam, adică foarte puţine detalii. Copilul dispăruse, iar mănăstirea nu ne-a fost nici ea de prea mare ajutor. Crede-mă că s-au făcut ample cercetări. Peter a fost foarte meticulos. Dar trebuie să insist şi să spun că totul s-a făcut după litera legii. Tu eşti singura proprietară a locului, cu toate drepturile legale.

— Să înţeleg că administrarea prin tutelă a fost anulată?

— Da, cam aşa ceva. Îmi pare rău că nu te pot ajuta mai mult, adăugă cu jumătate de gură avocatul. Dar Peter a păstrat cea mai mare parte a istoriei pentru el.

Jenny rămase pe gânduri câteva clipe.

— După cât de atent a plănuit el totul, mă mir că Peter nu a lăsat şi o scrisoare sau altceva prin care să explice toate astea, zise ea, sperând că va mai afla ceva.

— La început a existat o scrisoare, zise John Wainwright. Însă a rupt-o, spunând că este mai bine ca povestea Churingăi să fie auzită de la el. Mă gândesc că, în ciuda planurilor lui atât de bine puse la punct, Peter nu a crezut cu adevărat că s-ar putea să nu fie lângă tine ca să-ţi spună.

Frustrarea i se aşeză ca un nod în gât şi Jenny înghiţi cu greu.

— Adică tu nu ai văzut niciodată scrisoarea asta, nu ştii ce cuprindea?

— Nu. Era o scrisoare sigilată pe care a lăsat-o o vreme la mine în păstrare, cu menţiunea să fie desfăcută doar în eventualitatea morţii lui şi numai după ce tu vei fi vizitat Churinga. Apoi a distrus-o. Îmi pare rău, Jennifer. Mai multe de-atât nu ştiu să-ţi spun.

— Înseamnă că trebuie să mă descurc singură ca să aflu restul poveştii, zise ea hotărâtă. Mulţumesc, John. O să te mai sun.

Şi puse receptorul în furcă, întrerupând ultimele cuvinte ale avocatului, după care se întoarse spre Diane.

— Hai. Mergem să vorbim cu Helen.

Diane se uită la ea cu ochi mari.

— De ce? Ce treabă are ea cu toate astea?

— Ştie unde pot să-l găsesc pe preot, îi zise Jenny nerăbdătoare, trăgându-şi repede blugii pe ea şi o cămaşă.

— Nu se poate ca Finn să nu fi luat legătura cu el.

Îşi puse cizmele în picioare şi se ridică de pe pat.

— Trebuie neapărat să aflu ce s-a întâmplat după moartea

Matildei. Unde s-a dus Finn? Şi de ce nu poate fi găsit copilul?

Diane o prinse de mână.

— Jen, gândeşte-te puţin. Te cunosc prea bine. Îţi intră în cap o idee şi-atunci mergi până-n pânzele albe. Eşti pregătită să descoperi mai mult de-atât?

Jenny se smulse din mâna prietenei sale şi ieşi pe verandă.

— Diane, nu pot să las lucrurile neterminate. Nu aş avea linişte. În plus, adăugă ea, urcând în camionetă şi întorcând cheia în contact, tu chiar nu vrei să afli cum se termină toată povestea asta? Nu eşti deloc curioasă?

Diane rămăsese pe verandă, în cămaşă de noapte. Şovăiala o făcea să-şi muşte buza, dar în ochii i se citea curiozitatea.

— Vii sau nu?

— Aşteaptă-mă un minut.

Diane alergă în casă, trântind sita în urma ei.

Jenny rămase în maşină, bătând cu degetele în volan, aşteptând să treacă secundele. Gândurile ei goneau întruna. Cu siguranţă, părintele Ryan

era foarte bătrân acum. Cine ştie, poate că şi murise sau poate că era senil, dacă nu cumva se închisese într-o mănăstire unde să nu poată fi găsit. Helen era singura ei şansă de a-i da preotului de urmă.

Diane deschise portiera camionetei şi urcă.

— Gata, zise ea gâfâind. Dar tot cred că te joci cu focul.

— Nu ar fi prima oară când mă frig, zâmbi Jenny şi trecură de prima poartă automată.

Se concentră asupra drumului, străduindu-se să ocolească gropile şi crăpăturile din pământul uscat. Vântul fierbinte ridica praful şi pleca arborii, legănându-i în toate direcţiile, măturând pământul şi acoperind drumul marcat. Gânduri veneau nepoftite pentru a fi imediat alungate. Copilul Matildei fusese crescut într-un orfelinat, fără să fi aflat vreodată adevărul despre naşterea lui. Ea ştia bine ce înseamnă asta. Identificându-se cu copilul, cunoscându-i durerea, se gândea cât de singur şi de pierdut trebuie să se fi simţit. Asta o făcea încă şi mai hotărâtă să descopere adevărul. Dacă cercetările ei o vor duce la copilul necunoscut căruia i se cuvenea Churinga, atunci va putea şi ea să-şi trăiască viaţa împăcată.

Când ajunseră pe pământurile de la Kurrajong, Jenny îi văzu pe argaţi adunând oile în păşunile îngrădite ale casei. Nu se vedea nici urmă de Andrew sau Charles, nici scaunul cu rotile nu era pe verandă. Jenny răsuflă uşurată. Ethan era ultima persoană pe care dorea să o vadă. Chiar dacă era posibil ca el să deţină cele mai multe răspunsuri, Jenny ştia că nu îi va spune

ei nimic.

Cele două femei urcară treptele verandei. Jenny îi mai aruncă o privirea prietenei sale apoi sună. I se păru o veşnicie până se deschise uşa.

— Jennifer? Diane? Ce plăcere să vă văd!

Helen, elegantă ca întotdeauna, în pantaloni şi cu o cămaşă apretată, le întâmpină surâzând.

Însă, Jenny nu avea timp pentru schimburi de amabilităţi. Intră în casă şi o apucă pe Helen de braţ.

— Trebuie să-l găsesc pe părintele Ryan, se răţoi. El are toate răspunsurile, iar tu eşti singura care îmi poate spune unde este.

— Jenny, aşteaptă puţin. Linişteşte-te şi spune-mi ce s-a întâmplat.

Jenny observă stupoarea lui Helen când se desprinse din mâna ei şi înţelese că apariţia ei vijelioasă şi purtarea neobişnuită nu făceau decât să înrăutăţească lucrurile. Helen nu ştia nimic despre jurnale şi nici despre grozavul secret care fusese îngropat atâţia ani la Churinga. Inspiră adânc şi îşi dădu părul din ochi.

— Trebuie să-l găsesc pe părintele Ryan, repetă ea hotărâtă. Şi tu eşti singura care mă poate ajuta.

Helen continua să o privească nedumerită.

— Dar de ce, Jenny? Ce s-a întâmplat?

Jenny se uită la Diane şi îşi muşcă nervoasă buza de jos. Nu era timp de explicaţii acum. Era prea nerăbdătoare să afle adevărul.

— E foarte complicat, răspunse ea cu jumătate de gură. Şi în acelaşi timp e foarte important să dau de preot.

Helen o privi lung, expresia ei stăpânită ascunzând tumultul gândurilor.

— Veniţi în biroul meu, le zise ea în cele din urmă, privind de data asta spre Diane. Putem sta de vorbă acolo.

Auzind zgomot de paşi, Jenny se întoarse repede, dar răsuflă uşurată. Nu era decât administratorul fermei.

— Bătrânul doarme, iar ceilalţi adună turmele, o asigură Helen, parcă citindu-i gândurile. Nu ne va deranja nimeni.

Jenny şi Diane o urmară în birou şi se aşezară una lângă cealaltă pe marginea unei canapele de piele. Pe Jenny începuseră să o doară ochii şi nenorocirea Matildei din ultimele ei clipe de viaţă părea un bec aprins în capul. Luă paharul cu whisky pe care i-l oferi Helen şi îl dădu peste cap. Îşi simţi gâtul arzând şi ochii îi lăcrimară. Detesta băutura asta, dar în asemenea momente era tocmai ce-i trebuia ca să-şi poată limpezi mintea.

— Spune tot, de la început, o îndemnă Helen, după ce se aşeză comod într-un fotoliu din spatele biroului de lemn masiv. Are legătură cu ce ţi-am povestit eu ieri?

Vocea ei suna liniştitor în tăcerea încăperii.

Jenny începu să-şi frământe mâinile. Uitase de nerăbdarea care o adusese vijelios la Kurrajong şi o linişte necunoscută până atunci pusese stăpânire pe ea.

— Se poate ca acesta să fie ultimul capitol, zise ea încet.

Diane îi strânse mâna şi o încurajă să vorbească. După ce ezită câteva momente, Jenny

începu să explice. Tot. La final, când ultimele cuvinte căzură ca nişte picături reci de apă în liniştea camerei, tăcu şi aşteptă reacţia femeii.

Helen se ridică şi se aşeză lângă cele două prietene.

— Nu am ştiut că Matilda a ţinut un jurnal şi nici că a fost vorba de un copil.

Jenny scoase medalionul din buzunarul pantalonilor.

— Soţul meu mi l-a dat şi întotdeauna m-am întrebat al cui o fi fost, zise ea.

Îl deschise cu mâinile tremurânde.

— Recunoşti pe vreunul dintre cei doi?

Helen se uită cu luare-aminte la fotografiile din medalion.

— Pe femeie nu o cunosc, zise ea într-un târziu. Dar după cum arată părul ei şi după rochia pe care o poartă, aş zice că e Mary, mama Matildei. Tânărul, în schimb, este Ethan. Am mai văzut fotografii asemănătoare în albumul familiei. Cred că el nu avea mai mult de optsprezece-nouăsprezece ani când a fost făcută.

Diane şi Jenny se priviră stupefiate.

— Trebuie să-l găsesc pe părintele Ryan, spuse Jenny sufocată. Finn era un om foarte credincios, nu se poate să nu se fi dus la preot după moartea Matildei. El e singura legătură cu trecutul. Singurul care ar putea să ştie ce s-a întâmplat cu copilul.

Helen îşi muşcă buza, nemulţumită.

— Mă tem că va trebui să apelăm la Ethan, zise ea, nesigură.

Jenny se gândi o clipă la bătrânul răutăcios

din scaunul cu rotile şi dădu din cap.

— Numai dacă nu ne poate ajuta altcineva.

— O să sun la casa parohială, mai zise Helen. Ajutăm destul de mult biserica şi cred că e vremea să facă şi ea ceva pentru noi.

Zâmbi către cele două femei.

— Ca nişte catolici evlavioşi ce suntem, căutăm să ne uşurăm drumul către porţile cereşti, iar biserica este mereu cu mâna întinsă.

— Dar de ce să nu apelăm la bătrân, Jen? întrebă Diane, pufăind din ţigară. Doamne, omul ăsta a fost mereu în mijlocul evenimentelor. Nu se poate să nu ştie.

Helen acoperi receptorul cu palma.

— Nu l-aş crede nici dacă mi-ar spune în ce zi suntem astăzi, o întrerupse Helen, încruntată. Hai să încercăm mai întâi pe calea asta.

Jenny încuviinţă, dând din cap.

Helen obţinu în cele din urmă legătura cu un anume părinte Duncan, dar pentru că nu auzeau decât replicile femeii, Jenny şi Diane înţelegeau prea puţin din conversaţie. Trebuia să aştepte să termine Helen de vorbit.

— Înţeleg. Bine, părinte, mulţumesc. Apropo, cu merge jeep-ul cel nou? Sunt sigură că vă deplasaţi mult mai uşor acum!

Surâse şi aşeză receptorul în furcă.

— Ei bine?

Jenny sări în picioare.

— Părintele Ryan este încă în viaţă şi locuieşte într-un cămin pentru preoţii ieşiţi la pensie, în Broken Hill. Părintele Duncan a zis că îi scrie regulat ca să-l ţină la curent cu ce se mai

întâmplă pe-aici şi, cu toate că vederea l-a cam lăsat, se pare că, în rest, bătrânul este în formă.

Rupse o foaie din agendă.

— Aici e adresa lui.

Jenny luă repede hârtia. Deşi adresa nu-i spunea nimic, simţi un fior de bucurie pe care nu-l putea ascunde.

— Să sperăm că toate acestea nu sunt în zadar, şopti ea.

Diane veni lângă ea.

— Până când nu ne vedem acolo, nu avem de unde să ştim, Jen. Şi dacă tot eşti atât de hotărâtă să afli ce s-a întâmplat, eu zic să plecăm mai repede. Cât timp ne ia să ajungem la Broken Hill, Helen?

— De regulă noi zburăm cu avionul, dar pe vântul ăsta nu cred că e o idee bună.

— Aveţi un avion? întrebă Diane impresionată.

Helen îi zâmbi.

— E deja prea mult, nu? E bine că mă scoate repede de aici când altfel nu se poate.

Se uită lung la cele două prietene şi în cele din urmă se hotărî.

— Ca să mergeţi până la Broken Hill cu maşina vă ia foarte mult timp, iar dacă nu cunoaşteţi drumurile, s-ar putea să vă şi rătăciţi, mai ales dacă se înteţeşte furtuna. Ce-ar fi dacă v-aş duce eu?

Jenny şi Diane se uitară una la cealaltă şi dădură din cap, acceptând bucuroase ajutorul.

— Sunt gata îndată. Îmi pun câteva lucruri într-o geantă, îi las un bilet lui James şi pornim.

După câteva minute, Helen le conduse pe Jenny şi Diane în imensa bucătărie unde mirosea îmbietor a pâine coaptă şi a friptură.

Helen umplu două termosuri cu cafea şi-i porunci bucătăresei să pregătească mai multe sandvişuri.

— O să mergem cu camioneta voastră, le anunţă ea. Pe a noastră a luat-o James, iar cea de rezervă este la service. Diane, eu zic că ar fi bine să o aduci la garaj, în partea cealaltă a casei.

Jenny o urmă pe Helen afară şi când Diane opri camioneta lângă garaj, coborî de la volan şi le ajută să care bidoanele cu benzină pe platforma din spate a maşinii. Adăugară şi două bidoane cu apă, un cric, o puşcă, o lopată şi un echipament de prim ajutor. În cele din urmă mai aruncară şi un sac de pânză cu unelte şi piese de schimb pentru maşină.

— Dar de ce avem nevoie de toate astea? întrebă Jenny mirată. E aşa de departe Broken Hill?

— Pentru orice călătorie în ţinutul ăsta trebuie să iei o mulţime de lucruri cu tine. Poate să ţi se termine benzina, sau să faci pană, sau chiar să te blochezi în nisip – şi cine ştie câte zile trec până dă cineva de tine. Mai ales acum, când ameninţă să se pornească o furtună ca asta, e mai important ca oricând să fim pregătite.

Helen urcă la volan în locul lui Diane.

— Gata. Să mergem.

Jenny şi Diane se strecurară lângă ea şi porniră.

— Arăţi de parcă ai merge la o petrecere în

aer liber, remarcă Diane. Dar tu eşti şefa, Helen.

Unghiile vopsite ale femeii scânteiară când întoarse volanul şi trecu de pe un drum pe altul.

— Fetelor, timizii nu au ce căuta aici, le zise ea. Am învăţat asta de îndată ce am venit să locuiesc aici.

Şi le privi pe amândouă surâzând.

— Dar e minunat să poţi învinge natura şi îndărătnicia oilor. Să ştiţi că nu se deosebesc prea mult de femeile de la petreceri. Se adună toate la un loc şi se plâng ca nişte fiinţe fără minte ce sunt.

— Şi până la urmă, cât de departe este Broken Hill? întrebă Diane după aproape două ore de mers.

— Cam la patru mii de mile, dacă nu mai mult. După ce ajungem la Bourke, nu rămâne decât să gonim tot înainte pe şosea, de-a lungul râului Darling, prin Wilcannia şi pe drumul naţional 32. Autostrada trece prin Broken Hill şi ajunge la Adelaide.

Jenny privea pe geam. Era aproape miezul zilei, însă cerul era întunecat din pricina norilor mari, grei. În depărtare se auzeau tunete şi fulgere frânte săgetau vârfurile munţilor

Moriarty. I se părea ciudat felul în care se desfăşura viaţa în jurul ei, faptul că pământul continua să se rotească în timp ce ea era departe, pierdută în lumea Matildei McCauley, unde totul devenea dureros de real.

— Bine ar fi să pornească odată furtuna asta şi să plouă, zise Helen când intrară pe drumul pavat care ducea spre Wilcannia. Iarba este prea uscată pentru fulgerele astea şi e grozăvie ce se

petrece acolo.

Arătă cu bărbia spre munţii din depărtare unde norii se loveau cu zgomote cutremurătoare.

— Dacă te îngrijorează vremea şi vrei să te întorci acasă, să ne spui. Putem face drumul ăsta şi în altă zi.

Jenny reveni cu mintea în prezent. Se simţea vinovată că o luase pe Helen de-acasă în goana aceea nebună, însă nu-i surâdea deloc ideea de a se înapoia – nu după ce ajunsese până aici.

Helen se uită la ea şi rânji.

— E-n regulă. Au fost şi furtuni mai rele, în plus sunt destui bărbaţi la Kurrajong care să se ocupe de toate.

Lui Jenny nu-i scăpă, totuşi, teama care se ascundea în spatele spuselor ei. Dacă în ceea ce o privea nu-i păsa ce se putea întâmpla la Churinga, asta nu însemna că şi Helen lăsa în urmă cu inimă uşoară Kurrajong-ul pe care, de altfel, îl îndrăgea.

— Eşti sigură? Nu e prea târziu să ne întoarcem acum.

— Absolut. Mă interesează prea mult povestea asta. Sper din toată inima ca părintele Ryan să aibă răspunsurile de care ai nevoie. Şi mă întreb dacă nu cumva ar fi mai bine să mă laşi pe mine să stau de vorbă cu bătrânul.

Jenny se uită cu luare-aminte la femeia de lângă ea. Nu cumva Helen ştia mai mult decât lăsa să se creadă? în final hotărî că mintea ei o luase iar razna şi clătină nemulţumită din cap.

— Ştiu bine ce întrebări trebuie să-i pun, Helen. Crede-mă pe cuvânt.

Se miră şi ea cât de calmă şi controlată

părea, deşi tremura de nerăbdare, dar şi de speriată de ceea ce ar putea afla. Ultimele ore fuseseră cel puţin nebuneşti şi dacă acum, în miezul zilei, nu ar fi gonit cu maşina prin sălbăticie, însoţită de Helen şi Diane, ar fi crezut că visează. Dar semnele de întrebare pe care le ridicau cuvintele nescrise în jurnalul Matildei cereau insistent răspunsuri, iar ei nu-i rămânea decât să le caute.

Conduseră pe rând şi, pe când luna se chinuia să străbată prin perdeaua de nori, ajunseră în Broken Hill. Îşi dădură seama că era o oră prea înaintată ca să facă o vizită preotului, aşa că se opriră la un motel, închiriară camere, luară o cină târzie şi se culcară, frânte de oboseala drumului.

A doua zi dimineaţă atmosfera era la fel de întunecată, soarele abia zărindu-se, palid, printre norii deşi. Nu mai bătea vântul şi umezeala era tot mai pătrunzătoare. Înainte să-şi termine micul dejun, simţeau nevoia să mai facă un duş.

Căminul de odihnă „Sf. Iosif" era o clădire lungă şi albă, ridicată în mijlocul unei grădini umbroase, la marginea oraşului. Helen opri maşina şi scoase cheile din contact.

— Încă putem face cale-ntoarsă şi să uităm toată povestea.

— În niciun caz, nu după ce am ajuns până aici.

— Bine, zise Helen zâmbind. Haideţi, atunci. Să vedem dacă bătrânul are ceva interesant de spus.

Brett se trezi într-o atmosferă de linişte prea bine cunoscută, care nu prevestea nimic bun. Se

dădu jos din pat şi privi afară. Nu se luminase de-a binelea şi era încă înnorat. O vreme pe măsura dispoziţiei sale. Căldura era înăbuşitoare, deşi abia se crăpase de ziuă, şi norii ameninţători se lăsau grei deasupra Churingăi. Nicio adiere nu mişca frunzele copacilor sau firele de iarbă uscată. Furtuna stătea să răbufnească.

Se uită la scrisoarea care îi luase mult timp ca să o scrie în noaptea trecută şi o îndesă în buzunar. Putea să mai aştepte. Trebuia să aibă grijă de turmă, să mai verifice încă o dată gardurile, căci, deşi fuseseră strânse laolaltă în cele două păşuni îngrădite din apropiere, oile s-ar speria de cum ar începe furtuna.

Aprinzându-şi o ţigară, privi către casă şi se încruntă. Ceva nu era în regulă, lipsea ceva. Apoi observă că în curte se afla doar maşina viu colorată a lui Diane. Camioneta lipsea.

— Aţi mutat careva camioneta? strigă el în pragul barăcii mocanilor.

Bărbaţii dădură din cap şi se întoarseră în paturile lor.

Se uită din nou spre casă. Luminile erau aprinse, draperiile lăsate – nimic în neregulă. Lui însă tot i se părea ceva nelalocul lui.

— Bill, astăzi o să pleci călare pe câmp împreună cu Clem. Jake, Thomas, luaţi-i şi pe ceilalţi şi aveţi grijă de turmă. Pregătiţi toate clădirile de furtună şi băgaţi în hambare toate maşinile. Puneţi-i pe băieţi să verifice coteţele câinilor, să se asigure că şi porcii sunt feriţi de ploaie, şi între timp, vedeţi cum faceţi să eliberaţi curtea. Sunt o mulţime de unelte împrăştiate pe-

acolo şi când o începe să bată vântul, o să le găsim peste graniţă.

Îi lăsă pe oameni mormăind nemulţumiţi, ieşi din baracă şi porni către casă. Înmânare scrisorii lui Jenny era un pretext potrivit ca să afle dacă era totul în regulă. Ciocăni în marginea de lemn a sitei şi aşteptă.

Ripper începu să latre şi Brett îl auzi apoi zgâriind disperat uşa. Ciocăni din nou. Până acum ar fi trebuit să ajungă la uşă. Chiar dacă ea şi prietena ei dormeau încă, Ripper făcea o gălăgie cu care putea trezi şi morţii.

— Doamnă Sanders? Jenny? Sunt eu, Brett.

Niciun răspuns. Brett îşi pierdu răbdarea. Era limpede, ceva se întâmplase. Deschise uşa şi Ripper se şi repezi la el.

— Ce e, băiete?

Brett se lăsă pe vine şi-l mângâie, uitându-se de jur-împrejur prin cameră. Luminile erau, într-adevăr, aprinse, uşile dormitorului deschise, însă nu era nimeni în casă. Pe podele se vedeau mai multe bălţi mici, semn că Ripper fusese lăsat singur de ceva vreme şi, după cum schelălăia, Brett se gândi dacă nu cumva era şi nemâncat.

Intră în bucătărie şi desfăcu o cutie cu mâncare pentru căţei. Rămase în picioare, privind îngândurat la căţeluşul care înfulecă tot ce primise.

— Bietul de tine, murmură Brett. Aş vrea să-mi poţi spune ce se întâmplă aici.

Îl lăsă pe Ripper lângă castronul lui şi se grăbi să verifice casa pustie. Se opri în pragul dormitorului lui Jenny, uitându-se uimit la

dezordinea din cameră. Pe patul nefăcut erau împrăştiate jurnalele şi hainele ei erau aruncate pe podea sau agăţate de scaun.

— Jenny, strigă el. Unde eşti? Răspunde-mi, fir-ar să fie!

Se întoarse în bucătărie şi îşi frecă gânditor bărbia. Uitase să se bărbierească, însă acum asta era grija lui cea mai neînsemnată. Niciuna dintre cele două nu se zărea pe-afară, caii erau la locul lor în ţarc, prin urmare trebuie să fi luat camioneta.

Trântind sita în urma lui, alergă de la un hambar la altul, de la un adăpost la altul, trecu pe la toate ţarcurile, chiar şi pe la măcelărie. Niciunul dintre lucrători nu împrumutase camioneta şi niciunul nu le văzuse pe femei plecând.

— Asta este, mormăi el. O să deschid staţia radio şi o să încerc să le dau de urmă.

Se întoarse în casă, din ce în ce mai furios.

— Ce nesăbuite! şuieră el printre dinţi. Auzi, să iasă cu maşina când furtuna stă să izbucnească. Dumnezeule!

Intră vijelios în casă şi ridică emiţătorul. *Cine ştie, poate a plecat după Charlie*, gândi el amărât. *Cu cât plec mai repede, cu atât mai bine. Sunt prea bătrân ca să mă ţin după o afurisită de orăşeancă.*

— Kurrajong. Aici James. Terminat.

— Brett Wilson, răspunse el scurt.

Nu era vreme pentru schimb de amabilităţi.

— Doamna Sanders este acolo?

— Îmi pare rău, frate. A plecat cu nu ştiu ce

misiune la Broken Hill împreună cu soţia mea. Noaptea trecută am găsit biletul lăsat de Helen. Am fost plecat să strângem turma. Terminat.

Brett strânse mânios în palmă emiţătorul. Ce idee prostească, nesăbuită! Cum de-i trecuse prin minte aşa ceva femeii ăsteia? Respiră adânc şi se strădui să-şi păstreze calmul.

— Ştii cumva când au de gând să se întoarcă? Terminat.

— Frate, ştii doar cum sunt femeile. Când pleacă la cumpărături, pot lipsi şi săptămâni în şir. Dar zi-mi cum merg treburile acolo. Aici se pregăteşte o furtună grozavă. Terminat.

Brett alungă gândurile nu tocmai binevoitoare.

— Şi aici e la fel. Cred că nu mai e mult şi se porneşte. E ceva timp de când ne tot ameninţă. Terminat.

— Da, şi o să fie grozăvie atunci. E bine că femeile nu sunt aici. O să-i zic lui Jenny să te sune când se întoarce. Terminat.

— Da, bine. Mult noroc. Terminat. Acum închid.

Şi Brett puse emiţătorul în furcă şi căută la radio frecvenţa institutului de meteorologie. Veştile nu erau bune. Furtuna se anunţa uscată şi primejdioasă şi izbise deja coasta de sud-est. Acum se îndrepta spre ei. Nu puteau decât să adăpostească totul şi să aştepte.

Îl strigă pe Ripper şi părăsi casa. James avea dreptate, recunoscu el. Era foarte bine că femeile nu erau acum acolo. Ultimul lucru de care avea nevoie erau două femei îngrozite care să-l

împiedice să-şi facă treaba cum se cuvine. În acelaşi timp, îi surâdea ideea că Jenny ar putea să depindă şi să se agaţe cu disperare de el.

— Brett Wilson, nu mai bate câmpii şi treci la treabă, mornăi el furios.

În următoarele trei ore Ripper îl urmă peste tot. Brett organiză oamenii în echipe şi se asigură că toate se aflau la locurile lor. Căţeluşul părea pierdut fără Jenny, iar Brett ştia cum se simte.

Din când în când se întorcea în casă şi asculta ştirile despre vreme, informându-se totodată şi despre pagubele făcute de furtună la celelalte ferme. Urmărea pas cu pas drumul pe care îl străbătea vijelia. Atunci auzi cuvintele de care se temea cel mai mult:

— Avem un incendiu la circa cincizeci de mile de Nulla Nulla, spre sud, şi înaintează repede. Avem nevoie de oameni.

Jenny coborî din maşină imediat după Diane şi se uită la bătrânii care stăteau la umbra verandei.

— Mă întreb dacă părintele Ryan este printre ei.

Diane ridică din umeri.

— Poate să fie. Tot ce ştiu e că par îngrozitor de singuri. Parcă ar fi uitaţi de lume în şezlongurile lor. Cred că suntem primii oaspeţi după mulţi ani.

Intrară pe uşa din faţă, şi, când se opriră la recepţie, Jenny o privi întrebător pe Diane. Avea senzaţia că mai fusese cândva aici. Apoi îşi dădu seama că mirosul de ceară de mobilă şi de antiseptic era cel care îi amintea de Waluna.

Crucifixul din perete şi statuia micuţă a Madonnei cu pruncul îi readuseră în minte imagini de odinioară şi, după paloarea de pe chipul lui Diane, înţelese că prietena ei trecea prin aceeaşi stare.

Clinchetul mătăniilor şi foşnetul unui veşmânt o făcură să se întoarcă spre călugăriţa care apăruse din spatele unei uşi lăcuite. Simţi că o părăseşte orice urmă de curaj şi o apucă de mână pe Diane.

Chipul nu era al surorii Michael – dar ar fi putut să fie o rudă apropiată. Era înaltă, cu un aer sever, iar broboada albă îi strângea faţa slabă. Cu degetele împreunate în mânecile veşmântului, călugăriţa le privea fără să-şi ascundă ostilitatea.

Pe Helen nu o impresionă atitudinea ei.

— Am venit să-l vedem pe părintele Ryan, spuse ea. Dacă nu mă înşel, părintele Duncan v-a informat telefonic despre sosirea noastră.

Călugăriţa nici nu se uită la ea, ochii ei rămânând aţintiţi asupra lui Jenny şi a lui Diane.

— Nu-l pot deranja pe părintele Ryan la cererea vizitatorilor, răspunse ea aspru. Trebuie să se odihnească.

Şi le privi sfidător pe fiecare.

— Cinci minute. Atât vă permit.

Apoi se întoarse şi plecă mai departe pe lungul coridor.

Jenny şi Diane se priviră îngrozite, după care o urmară fără să scoată un cuvânt. Era sora Michael reincarnată, iar ele redeveniseră cele două copile terorizate de cruzimea ei.

Jenny venea în urma veşmântului foşnitor, amintindu-şi secvenţe din vremea când avea doar

cinci ani. Pe atunci se întreba dacă aceste călugăriţe or fi având picioare sau dacă nu cumva se mişcau pe nişte rotile, căci păreau să alunece, nu să păşească, aşa ca toţi oamenii, pe podelele lustruite. Iar când întrebase, fusese lovită peste faţă şi ca penitenţă – de recitat două rozarii, şi trei Ave Maria.

Abia după multă vreme primise răspuns la întrebare, când o rafală îi ridicase fustele surorii Michael. Iar când ea rămăsese cu ochii la cele două coloane îmbrăcate cu ciorapi groşi, prinşi cu jartiere, a mai primit o lovitură peste urechi pentru noua descoperire.

Ticăloasă bătrână şi nesuferită, gândi Jenny. Sora Michael o bătuse până când omorâse orice urmă de religiozitate din ea. Acum nu putea intra în nicio biserică fără să se chircească în sinea ei de durere.

— Părinte, aveţi vizitatori. Nu-i lăsaţi să vă obosească, îl avertiză călugăriţa, repezindu-se la pernele bătrânului şi aşezându-le. Mă întorc după cinci minute, le avertiză apoi pe cele trei femei, aruncându-le o privire ca de gheaţă, după care părăsi camera.

Diane şi Helen rămaseră pe loc, dar Jenny se apropie cu paşi şovăielnici de preot. Părea foarte fragil aşa cum stătea între așternuturile albe şi, văzându-se în faţa lui, Jenny nu mai era sigură că procedează bine.

Luă cu grijă în palma ei mâna osoasă şi cu vene proeminente a bătrânului şi aşteptă. În timpul călătoriei se gândise neîncetat cum să abordeze problema delicată pentru care venise, şi

hotărâse să între direct în subiect.

— Părinte, mă numesc Jennifer Sanders. Iar lângă mine sunt Helen şi Diane.

Preotul înălţă capul şi Jenny observă albeaţa de pe ochi. Deodată se simţi străbătută de o îndoială dureroasă. Ce ar putea să-i spună bătrânul, ceva ce ea să nu ştie sau să nu bănuiască deja? Era bătrân şi se cuvenea să-l lase în pace.

— Jennifer ai spus? Ei, da, este şi asta ceva.

Tăcu preţ de câteva clipe, după care încercă să se întoarcă spre ea.

— Vrei să iei tu de-aici pernele astea nesuferite? Mă doare gâtul din cauza lor.

Jenny zâmbi. Părintele Ryan era, într-adevăr, bătrân, însă nu-şi pierduse francheţea irlandeză. Se grăbi să-i aşeze pernele cum dorea. Timpul trecea repede şi curând avea să se întoarcă sora.

— Părinte, trebuie neapărat să stau de vorbă cu dumneata, începu ea. Despre ce s-a întâmplat cu Finn McCauley. Ţi-l aduci aminte?

Preotul rămase nemişcat o vreme, apoi se întoarse spre ea cu ochii lui umezi, ceţoşi.

— Cum ai spus că te numeşti?

Jenny se strădui să-şi stăpânească nerăbdarea.

— Jennifer Sanders, părinte.

— E numele tău de fată, copila mea? o întrebă el blând.

Uitându-se nedumerit la Diane şi Helen, Jenny se încruntă şi dădu din cap.

— Nu, părinte. La botez am primit numele Jennifer White. Asta înseamnă că atunci când am

ajuns la orfelinat, lista era plină până la litera „w”.

Bătrânul dădu din cap aprobator, oftatul lui prelung auzindu-se ca un foşnet de frunze pe pământul uscat.

— Aşa a fost voia Domnului, draga mea, ca tu să ajungi aici la timp. Te am pe conştiinţă de prea mulţi ani.

Jenny se trase puţin înapoi. Nu la asta se aştepta.

— Părinte, de ce-aş fi eu pe conştiinţa dumitale?

Bătrânul închise ochii şi oftă, iar.

— S-a întâmplat cu multă vreme în urmă. Prea mulţi ani de chin pentru biata ta mamă… Dar a început cu mult înainte… cu mulţi ani înainte.

Jenny încremeni. Vorbele lui se prelinseră ca nişte şiroaie de gheaţă în inima ei şi acolo rămaseră, îngropate adânc.

— Mama mea? şopti ea. Ce e cu mama mea?

Preotul tăcu atât de mult, încât Jenny se întrebă dacă nu cumva adormise sau chiar uitase de prezenţa lor. Oricum e sigur că o confunda cu altcineva.

— Jen, bătrânul e senil. Am ştiut de la bun început că nu e bine ce facem.

Diane se apropie şi o luă de mână.

— Hai să mergem.

Jenny era gata să se ridice când glasul lui tremurat o linişti:

— Prima oară când mi-am dat seama că ceva nu e în regulă a fost când am ascultat spovedania lui Mary Thomas, pe patul de moarte. Se căsătorise cu un bărbat, însă a iubit pe un altul.

Copilul ei nu a fost şi al soţului ei.

— În cazul acesta, Matilda a fost într-adevăr fiica lui Ethan Squires? îl întrerupse Helen.

Bătrânul preot ridică privirea lui lăptoasă la auzul glasului femeii.

— Întocmai. Însă Mary a ţinut secretul până la sfârşit. A fost o femeie foarte puternică, să ştiţi. Ca şi fiica ei.

Jenny se mai linişti. Oricât de confuz ar fi fost bătrânul, cel puţin o lămurea ce fusese cu Matilda şi cu familia ei. Ce mai conta faptul că o credea altcineva decât era în realitate?

— Îmi amintesc ziua în care Matilda şi Fimbar au venit la mine să stăm de vorbă despre cununia lor. Erau atât de fericiţi! Erau atât de bucuroşi şi abia aşteptau să-şi trăiască împreună viitorul. Ceea ce li s-a întâmplat a fost o cruzime. O cruzime şi o nedreptate după toate câte a pătimit Matilda.

Bătrânul tăcu.

— Părinte, ştiu ce s-a întâmplat. I-am găsit jurnalele. Spune-mi ce a făcut Finn după moartea Matildei!

Îi luă din nou mâna moale şi-i simţi pulsul. Era slab, însă palma lui o strângea pe a ei cu putere.

— Tatăl tău m-a chemat la Churinga ca să o înmormântez creştineşte pe mama ta. Jennifer, a fost un adevărat miracol faptul că a rezistat cât să te aducă pe tine pe lume.

— Tatăl meu?

Simţi că aerul refuză să-i iasă din piept, că totul se învârteşte în capul ei, iar podeaua părea

să-i fugă de sub picioare. Era o nebunie. Trebuie că bătrânul începuse să delireze.

— Părinte… aici te… te înşeli, reuşi ea să zică. Numele meu este Jennifer White. Nu am nicio legătură nici cu Matilda, nici cu Finn.

Preotul oftă din nou şi-i strânse un pic mai tare mâna.

— Jennifer White a fost numele pe care ţi l-au dat ei. Numele cu care te-ai născut este Jennifer McCauley.

Nu părea să-şi dea seama de fulgerele de-afară. De tăcerea grea care se lăsase. De groaza de pe chipul lui Jenny, care înmărmurise lângă el, cu inima bătându-i gata să-i sară din piept.

— Erai doar o făptură mică şi neajutorată. Plângeai mereu după sânul mamei tale şi toată casa se umplea de strigătele tale. Bietul tatăl tău avea inima frântă şi nu mai ştia ce să facă.

Tăcerea era aproape palpabilă când el se opri să respire. Jenny nu-şi mai dădea seama că Diane o ţinea strâns de mână. Imagini din jurnal căpătau contururi tot mai clare, desfăşurându-i-se înaintea ochilor, sfâşiind-o. Şi glasul bătrânului se auzi iar:

— Am înmormântat-o pe mama ta în cimitirul de la Churinga. Şi aşa şi trebuia – să fie îngropată cu rugăciuni şi stropită cu apă sfinţită. Ea nu a păcătuit cu bună-ştiinţă – mai degrabă s-a păcătuit împotriva ei. Am mai rămas acolo încă vreo două zile să-l ajut pe Finn. Avea nevoie de cineva lângă el în momentele acelea cumplite.

Preotul tăcu, rătăcind şi el printre amintiri. Singurul zgomot din încăpere era respiraţia lui şuierată.

Lacrimi fierbinţi scăldau obrajii lui Jenny, însă nevoia de a afla totul era tot mai puternică.

— Continuă, părinte, îl îndemnă ea. Spune-mi restul.

— Finn a citit jurnalele.

Se întoarse către ea şi încercă să se ridice.

— Finn a fost un om cu frică de Dumnezeu. Un om bun. Dar citind jurnalele acelea îndată după moartea ei, mintea a început să-i rătăcească. A fost momentul cel mai întunecat din viaţa lui. Mult mai întunecat decât oricare câmp de luptă. Mi-a povestit totul. Este o privelişte teribilă să vezi un om distrus şi cu sufletul îngenuncheat. Nu am putut face altceva decât să mă rog pentru el.

Imaginea evocată de preot era greu de îndurat. Jenny se strădui să nu se piardă cu firea. Dacă ceda acum, era pierdută.

Preotul se aşeză între perne şi glasul lui se auzi din nou, sugrumat de emoţie:

— În viaţa mea nu m-am simţit atât de neputincios. Ştii, Finn nu credea că Dumnezeu l-ar putea ierta. Şi în cele din urmă asta l-a şi distrus.

Uşa se deschise şi în prag apăru călugăriţa, cu mâinile încrucişate la piept şi fixându-le cu o privire mânioasă. Jenny se uită la ea. Voia să o vadă plecată de-acolo, pentru că trebuia să audă finalul poveştii acesteia, deşi ştia că nu-i va aduce decât şi mai multă durere.

— E vremea să plecaţi. Nu vreau să-l deranjaţi pe părinte.

Părintele Ryan părea să fi găsit o forţă interioară. Se ridică dintre perne şi-i strigă:

— Închide uşa aceea şi lasă-mă cu oaspeţii

mei!

Expresia severă a călugăriţei se transformă în nedumerire.

— Părinte, dar…

— Niciun „dar”, femeie. Am nişte lucruri foarte importante de discutat. Acum pleacă. Pleacă odată!

Călugăriţa le privi pe fiecare în parte cu o furie rece, pufni nemulţumită şi ieşi aproape trântind uşa în urma ei.

— Femeia asta n-o să ştie niciodată ce este smerenia, zise preotul în şoaptă şi-i luă mâna lui Jenny într-a lui. La spune-mi, unde rămăsesem?

Respiraţia lui era şuierătoare. Bătrânul făcea un efort să-şi adune gândurile.

Jenny nu-i putea răspunde. Tulburarea şi neîncrederea o făceau să sufere peste măsură.

— Fimbar a stat ore în şir cu tine în braţe. Am sperat ca asta să-i aducă o oarecare împăcare. Însă Matilda îi lăsase o scrisoare prin care îi spunea să te ducă departe de Churinga, iar el voia cu disperare să facă ce era mai bine.

Preotul o bătu uşor cu palma lui peste mână şi surâse.

— El te-a iubit foarte mult, Jennifer. De asta să nu te îndoieşti. Nădăjduiesc că iubirea lui îţi va aduce măcar puţină mângâiere.

Jenny îi strânse mâna. Era un gest care le era de ajutor amândurora şi, cu strângerea asta de mână, Jenny recunoscu că vorbele lui aduseseră un strop de linişte peste zbuciumul ultimelor câteva minute.

— Da, părinte, şopti ea într-un târziu. Cred că

aşa este.

Îşi şterse lacrimile şi îşi îndreptă umerii.

— Dar trebuie să ştiu ce s-a întâmplat cu el după aceea!

Preotul oftă şi o lacrimă i se rostogoli pe obrazul slab.

— Tatăl tău a întocmit un testament la care am fost martor. A vorbit cu directorul Băncii Australiene din Sydney şi a aranjat ca Churinga să fie administrată prin tutelă până când vei împlini tu douăzeci şi cinci de ani. Apoi, în ciuda sfatului pe care i l-am dat, l-a chemat pe administratorul de la Wilga şi l-a pus pe el să se ocupe de amândouă proprietăţile.

Strânse cu putere mâna lui Jenny într-a lui, şi Jenny se apropie, temându-se de ce va auzi, dar conştientă că trebuia să asculte tot, până la capăt, dacă voia să înţeleagă ceea ce aştepta tatăl ei de la ea.

— Jennifer, nu am ştiut ce era în mintea lui. Chiar nu am ştiut. Nu m-a ascultat şi, cu toate rugăciunile, nu a putut să fie rezonabil. Am eşuat ca preot, am eşuat şi ca om. Nu mi-a rămas de făcut decât să stau deoparte şi să mă uit cum a distrus tot ceea ce clădise împreună cu mama ta.

— A distrus? Adică a vrut să distrugă Churinga?

Jenny se apropie mai mult, dând la o parte şuviţele de păr de pe fruntea bătrânului şi ştergându-i lacrimile.

— Nu, răspunse preotul cu amărăciune. A vrut să o păstreze pentru tine. Pe el s-a distrus. A distrus şi viaţa ta şi a năruit orice speranţă de a-ţi

asigura un cămin.

— Dar cum a făcut asta, părinte? şopti ea, deşi bănuia deja răspunsul.

— S-a hotărât să te ducă la Waluna, la orfelinatul Surorilor Caritabile, sub un alt nume. Singura ta legătură cu Churinga era medalionul mamei tale, pe care el l-a dat călugăriţelor să-l păstreze în siguranţă până când aveai să intri în posesia moştenirii. Am încercat să-l împiedic, însă nicio vorbă nu părea să ajungă la el. L-am privit plecând cu maşina, ţinându-te alături, într-un coş.

Părintele suspină şi-şi suflă nasul.

— Dacă aş fi ştiut ce avea de gând să facă, poate că l-aş fi putut opri. Dar mereu ne dăm seama prea târziu.

Tăcu iar.

Prin urmare, aşa dăduse Peter de medalion. Cercetările pe care le făcuse îl aduseseră la Waluna şi la orfelinat. Jenny îl privea pe preot printre lacrimi. Era bătrân şi obosit, iar povara pe care o purtase atâţia ani pe suflet îl extenuase. Se aşeză pe scaun, ţinând în palmă mâna lui moale, încercând să-şi închipuie acea ultimă călătorie împreună cu tatăl ei. Ce grozăvii i-or fi trecut lui atunci prin minte? Cum a putut el să o lase la orfelinat, ştiind că nu o va revedea vreodată?

Glasul preotului o smulse din gânduri, aducând-o înapoi în tristeţea încăperii.

— Eu m-am întors la Wallaby Flats. Conştiinţa nu-mi dădea pace şi, pentru prima oară în viaţa mea, credinţa m-a părăsit. La ce bun să fiu preot când nu am fost în stare să găsesc vorbele potrivite care să-i aducă mângâiere unui suflet

atât de chinuit? Ce fel de om sunt eu când nu ştiu ce înseamnă să iubeşti o femeie sau să iei o hotărâre pentru copilul tău? Am dat greş în amândouă cazurile. Am petrecut ore în şir în genunchi, dar pacea pe care o găsisem mereu în rugăciune m-a părăsit.

Jenny simţea că i se strânge stomacul de durere, aşteptând ca preotul să rostească vorbele de care se îngrozea.

— Am scris la Waluna şi mi s-a spus că ai ajuns şi că tatăl tău a aranjat să se depună regulat bani în contul lor ca ţie să-ţi fie bine acolo. Am tot întrebat cum îţi merge şi mi s-a spus că eşti bine, sănătoasă. Am păstrat o corespondenţă neîntreruptă cu orfelinatul, timp de mai mulţi ani, fără să mi se dea amănunte despre tine. Vezi tu, copila mea, mă simţeam răspunzător pentru tine. Dacă aş fi fost destul de stăpân pe credinţa mea, l-aş fi împiedicat pe tatăl tău să comită păcatul cel mai greu dintre toate.

Gata, îşi zise ea. *Nu vreau să aud. Nu vreau să cred aşa ceva – dar altfel nu se poate!*

— La puţin timp după ce te-a lăsat pe tine la Waluna, Finn a dispărut. Am crezut că a plecat în ţinuturile din interior, că încearcă să-şi regăsească ceva din pacea de dinainte în singurătate. Într-un fel, am simţit asta ca pe o uşurare, pentru că mă temeam de ceva mult mai rău…

Scânteia de nădejde se stinse îndată ce preotul reluă istorisirea.

— Doi mocani l-au găsit şi au chemat autorităţile. Din fericire, aveam şi eu o influenţă oarecare şi, după ce i s-a stabilit identitatea, i-am

lămurit pe poliţişti să păstreze tăcerea. Nu a fost greu. Ciobanii erau în trecere pe-acolo, iar poliţiştilor le era indiferent. Nu erau din zonă.

O bătu uşor peste mână şi se uită la ea îngrijorat.

— Jennifer, ştiam că într-o bună zi ai să te întorci şi nu am vrut ca viitorul tău să fie marcat de ceea ce s-a petrecut atunci. Dar cred că ţi-ai dat seama deja, nu?

— Da, şopti Jenny. Dar aş vrea să-mi spui… E mai bine să ştiu tot, să nu mai las loc îndoielii…

Bătrânul îşi roti capul între perne.

— A făcut un lucru teribil, Jennifer. Un păcat de moarte în ochii Bisericii – şi cu toate astea, ca bărbat, am înţeles de ce-a făcut-o. A plecat în sălbăticie şi s-a împuşcat. Medicul zicea că stătuse acolo cel puţin şase luni până când l-au găsit mocanii. Dar eu am ştiut când a făcut-o. Trebuie să se fi întâmplat în ziua în care te-a lăsat la Waluna. Plănuise totul de mult.

Jenny se gândi la singurătatea în care murise tatăl ei. La zbuciumul şi durerea pe care trebuie să le fi cunoscut acest om blând şi credincios, de ajunsese să plece în pustie şi să-şi ducă arma la cap. Îşi lăsă fruntea în palme şi începu să plângă.

Nu plângea pentru ea, ci îi jelea pe părinţii ei care plătiseră un preţ atât de mare pentru vina de a se fi îndrăgostit unul de celălalt, îl plângea şi pe preotul care purtase mereu în suflet povara pierderii credinţei şi ajunsese în locul ăsta lipsit de orice bucurie, unde avea să-şi sfârşească zilele fără să afle cum ar fi putut împiedica o asemenea tragedie.

Când lacrimile i se uscară pe obraz şi Jenny se mai linişti puţin, se uită din nou la preot. Era cărunt, cărunt de tot, pe albul pernelor şi cearşafurilor. Părea să-şi fi concentrat toată energia în confesiunea pe care o făcuse, eliberându-se de toată povara lui.

— Părinte Ryan, vreau să fii liniştit şi să ştii că nu puteai face nimic mai mult. Eu m-am întors la Churinga sănătoasă şi puternică şi datorită jurnalelor mamei mele ştiu acum că părinţii mei au vrut ce era mai bine pentru mine. Cu ajutorul dumitale şi al jurnalelor am ajuns să-i iubesc şi să înţeleg de ce a început viaţa mea aşa cum a început. Nu trebuie să te simţi vinovat pentru nimic şi ştiu sigur că Dumnezeu te va primi cu braţele deschise. Eşti un om bun şi cumsecade. Aş vrea să fie mai mulţi ca dumneata. Dumnezeu să te binecuvânteze. Îţi mulţumesc încă o dată, părinte.

Se aplecă asupra patului şi-l sărută pe obraz înainte de a-l îmbrăţişa. Lacrimile li se amestecară când capetele lor se odihniră alături pe pernă. Bătrânul era atât de slăbit şi Jenny îşi dorea să găsească vorbele potrivite care să-i aducă mângâiere, deşi înţelegea că mântuirea avea să-i vină o dată cu redobândirea credinţei.

— Părinte, pot face ceva pentru dumneata? Ai nevoie de ceva? îl întrebă ea în cele din urmă.

— Nu, copila mea, şopti el cu amărăciune. Acum pot să mor liniştit, ştiind că din toată tragedia asta a ieşit totuşi ceva bun. Când ieşi, te-aş ruga să o întrebi pe soră dacă preotul Patrick poate să vină la mine. Cred că e vremea să-mi fac

şi eu ultima mărturisire.

Jennifer îi strânse mâna într-a ei.

— Părinte, nu te duce acum. Eu o să rămân aici, în Broken Hill şi o să vin în fiecare zi la dumneata. O să-ţi aduc fructe şi tot ce îţi mai trebuie, şi o s-o ţin pe călugăriţa asta la distanţă. E bine?

Preotul zâmbi. Era un surâs blând, dulce.

— E vremea, copila mea. Viaţa e ca un cerc, iar tu te-ai întors acolo unde îţi este locul şi de unde ai plecat. Acum mergi şi îngrijeşte-te de viaţa ta şi lasă un om bătrân cu duhovnicul lui.

Jenny îi sărută mâna noduroasă.

— Atunci… la revedere, părinte. Dumnezeu să te binecuvânteze.

— Dumnezeu să te aibă în paza lui şi pe tine, copilă, şopti el, aşezându-se mai bine între perne.

Închise ochii şi chipul lui se însenină.

— Doar nu a…?

— Nu, Diane. Doarme numai, zise Jenny încet.

— Haideţi, fetelor, să ieşim de-aici, zise Helen. O caut eu pe zgripţuroaică, iar voi aşteptaţi-mă în maşină.

Jenny luă cheile şi plecă cu Diane de-a lungul coridoarelor cufundate în tăcere. Auzea zgomotul paşilor lor pe podeaua lăcuită. Era un sunet gol, solitar, al cărui ecou răsuna în pustietatea din inima ei.

Când ieşiră afară, în lumina palidă a soarelui, Jenny privi în sus, către cerul care părea să se fi apropiat de pământ. Ar fi vrut să poată întoarce timpul şi să trăiască din nou viaţa de dinainte, când nu ştia nimic din câte ştia acum. La ce îi

folosea acum moştenirea asta clădită pe înşelătorie, pe trădare? Cum mai putea ea să trăiască acum, ştiind că tatăl ei îşi luase singur viaţa, iar mama ei murise de inimă rea?

Sora Michael avusese mereu dreptate. Era o fiinţă monstruoasă. Un bastard născut dintr-o împreunare neîngăduită, cu semnul diavolului la picior, ca dovadă a fărădelegii.

Urcă în camionetă pe bâjbâite.

— E atât de nedrept, zise ea, înecată de plâns. De ce, Diane? De ce a trebuit să fi se întâmple lor asta, de ce a trebuit să mi se întâmple mie?

— Nu ştiu, draga mea. Pentru prima oară în viaţa mea nu pot găsi vorbele de care ai nevoie acum. Îmi pare rău.

— Diane, aş vrea să rămân singură acum. Te rog să înţelegi.

Şi rămase cu privirea pierdută pe geam, iar prietena ei se întoarse în casa de odihnă. Nu vedea nimic din pricina lacrimilor. John Wainwright minţise – ştiuse totul despre administrarea prin tutelă, ştia totul despre ea şi originea ei. Numai că nu avusese curajul să-i spună. Peter trebuie să fi ştiut şi el. Din cauza asta ţinuse ca Churinga să rămână un secret. Pentru că ea nu putea să o moştenească decât la împlinirea vârstei de douăzeci şi cinci de ani. Secrete şi minciuni. Ce pânză încâlcită ţesuseră.

Durerea se transformă în furie, apoi în părere de rău. Privind afară, cu obrajii scăldaţi în lacrimi, Jenny pierdu noţiunea timpului şi uită unde se află. Atunci, acordurile îndepărtate ale unei

orchestre străbătură vremurile până la ea şi i se păru că vede o femeie într-o rochie verde, valsând în braţele frumosului ei soţ. Îşi zâmbeau unul altuia, pierduţi în fericirea lor.

Chiar înainte să se topească în depărtare, se întoarseră către ea şi Matilda şopti:

— Este ultimul meu vals, draga mea. Doar pentru tine.

Jenny se prăbuşi cu capul pe volan, simţind, în sfârşit, izbăvirea mult aşteptată. O linişte lăuntrică învingea acum tot zbuciumul de până atunci şi rănile începeau să se vindece.

Când reveni în cele din urmă la realitate, înţelese că i se dăduse o şansă. Matilda şi Finn muriseră nădăjduind că trecutul avea să fie îngropat, iar ea va lua în stăpânire Churinga şi va da o viaţă nouă şi un viitor luminos pământului pentru care ei munciseră cu atâta drag. Îi stătea în putere fie să le împlinească visul, fie să le întoarcă spatele şi să fugă la Sydney.

Îşi aminti vorbele băştinaşului: *Cel dintâi bărbat îi zise primei femei: „Călătoreşti singură?” Iar prima femeie îi răspunse: „Da.” Şi atunci cel dintâi bărbat o luă de mână. „Tu vei fi soţia mea şi vom merge împreună.”*

Jenny rămase nemişcată. Într-un târziu înţelese ce hotărâre trebuia să ia. Îl iubea pe Brett şi nu-şi putea închipui Churinga fără el. În ciuda a toate câte se petrecuseră între ei, îi va spune ce simte. Dacă lui chiar nu-i păsa de ea, atunci va trebui să călătorească singură pentru o vreme. Dar dacă de fapt o iubea, atunci…

— Ce s-a întâmplat, Jen? Ai o expresie

bizară…

Glasul lui Diane o trezi.

— Di, urcă în maşină. Ne întoarcem acasă. Ne întoarcem la Churinga.

21

Brett smulse emiţătorul din furcă. Nulla Nulla era doar la vreo două sute de mile la sud de Churinga.

— Aici Churinga. O să-i trimit pe oamenii mei. Ajung cam în cinci ore, Smokey. Rezistaţi până atunci?

Glasul obosit al lui Smokey Joe Longhorn se auzi la capătul celălalt al firului:

— Nu ştiu, Brett. Am pierdut deja jumătate din turmă. E nenorocire. Se mişcă mai repede ca trenul. Curând o să treacă de noi. Dacă nu oprim focul mai repede, e rândul tău. Terminat.

Brett trânti emiţătorul şi ieşi vijelios pe uşă. Ripper veni iute după el, cu urechile lăsate şi cu ochii mari. Căldura devenise insuportabilă şi în partea dinspre miazăzi a Churingăi străluceau la intervale scurte fulgerele. Tunetele bubuiau pretutindeni şi cerul se întunecă ameninţător. Brett sună clopotul de incendiu.

Din hambare, din adăposturi şi de pe câmp oamenii începură să vină în goană. Alergară în curte şi acum aşteptau. Brett îl privi pe fiecare şi citi pe chipurile lor acelaşi amestec de groază şi nerăbdare. Nimic nu se compara cu lupta împotriva naturii dezlănţuite. Nimic nu scotea la iveală forţa unui bărbat aşa ca incendiul pe

suprafeţele din interiorul ţării.

— Nulla Nulla este în flăcări. Am nevoie de voluntari.

Toate mâinile se înălţară şi Brett îi alese pe cei mai tineri şi mai potriviţi ca să-l însoţească. Celorlalţi le ceru să sape un şanţ larg în partea de sud a păşunii din spatele casei. Copacii trebuia doborâţi şi tufişurile tăiate. Animalele urmau să fie mutate cât mai spre nord. Churinga trebuia salvată cu orice preţ.

Oamenii se repeziră la topoare şi cazmale, la târnăcoape şi lopeţi. Brett îl închise pe Ripper în casă, apoi scoase din şopron vechea maşină a Churingăi. Jeep-ul putea să străbată mai repede terenul denivelat şi drumul cel mai scurt până la Nulla Nulla era pe câmp, prin păşunile Wilgăi şi apoi tot înainte către sud. Era însă destul de greu fără camionetă. Îi va spune câteva arogantei doamne Jenny Sanders când se va întoarce. Asta-i sigur.

Iar dacă îl va scoate din minţi, atunci o va pune pe genunchi şi-i va trage o mamă de bătaie, să se înveţe minte.

Cei zece voluntari urcară în spate cu uneltele necesare, cu traiste pline cu apă şi nelipsitele puşti. Glasurile lor trădau nerăbdarea, râdeau şi făceau haz de ce îi aştepta, însă Brett ştia prea bine că dincolo de curajul afişat se ascundea spaima. Apăsă pe acceleraţie şi părăsiră curtea într-un nor de praf.

Fulgerul lumină împrejurimile şi tunetele bubuiră dintre nori. Maşina înainta pe câmp şi în depărtare se vedeau vârfurile eucalipţilor

pierzându-se în volbura norilor.

Smokey Joe avusese dreptate. Era mare nenorocire. Şi ce vedeau ei era doar începutul, fiindcă mai aveau de mers spre sud.

Jeep-ul avea şi el o staţie de emisie-recepţie, astfel că Brett putu să ţină legătura cu oamenii care se luptau deja cu focul.

— S-a îngroşat treaba, frate, gâfâi Smokey Joe. Sunt două limbi de foc acum, una se îndreaptă spre răsărit, alta spre sud. Nulla Nulla este înconjurată.

— Smokey, tu ai păţit ceva? îi strigă Brett, acoperind huruitul motorului.

— Familia este întreagă, dar mi-am pierdut turma. Am rămas şi fără nişte oameni de nădejde. Am pornit spre Wilga. Ne vedem acolo.

Brett se uită mâhnit pe geam. În depărtare se zăreau valurile de fum şi şarpele de foc care se târa printre copaci în colţul cel mai îndepărtat al Wilgăi. Cangurii, iguanele şi urşii wombat ieşeau în grupuri mari din tufişuri şi crânguri, fără să le pese de jeep, disperaţi să fugă cât mai departe de flăcări. Păsările umpleau aerul cu bătăile lor de aripi şi cu strigăte frenetice, urşii koala porniseră în salturi prin iarba uscată, dezorientaţi de zgomot şi fum, cu puii lor agăţaţi în spate. Părea că toată suflarea din ţinut se pusese în mişcare.

Într-un târziu, Brett frână brusc în faţa casei de pe proprietatea Wilgăi.

Administratorul, Curly Matthews, îi ieşi în întâmpinare cu faţa mânjită de fum şi cu dâre de sudoare, cu ochii roşii.

— L-am trimis pe oameni să se ocupe de

păşunile cele mai îndepărtate.

Îşi scoase pălăria şi îşi trecu o batistă murdară pe frunte.

— Brett, nu ştiu dacă o să putem opri focul, zise el sfârşit de oboseală. Nu-l mai putem stăpâni.

— Aţi săpat un şanţ? întrebă el, privind către norul de fum învârtejit care părea să se apropie cu fiecare secundă.

Curly încuviinţă dând din cap.

— Am săpat, dar focul se înalţă printre copaci prea repede şi nu apucăm să-i doborâm. Trimite-ţi oamenii în partea aia. Dacă reuşim să facem alt foc care să se întindă în direcţia opusă, atunci lucrurile s-ar mai domoli. E ultima noastră şansă.

Brett se uită către direcţia indicată de Curly. Doborârea câtorva copaci nu putea fi de mare ajutor. Focul se răspândea inimaginabil de repede, se întindea ca un şarpe în iarba uscată, aducând după el ferocitatea flăcărilor mistuitoare.

— Aţi auzit ce zice omul acesta, strigă el către oamenii care coborau din maşină. Plecaţi!

Se întoarse şi puse mâna pe umărul lui Curly.

— Bine, frate. Dar trebuie să fim gata să plecăm cât mai repede de-aici.

Apoi, înarmat cu un topor, luă un cal din herghelie şi porni călare spre foc.

Era ca un torent în care flăcările portocalii şi roşii se amestecau cu fumul albastru, cenuşiu. Înalt până în tăriile cerului şi urlând ca o bestie în agonie. Fumul era prea gros şi Brett îşi acoperi gura cu o eşarfa ca să nu se înece. Dacă reuşeau să doboare copacii în partea asta a proprietăţii şi să provoace un incendiu ca să-l oprească pe

celălalt, dacă izbuteau să lărgească şanţul, atunci poate că… dacă ar fi şi timp destul… poate că Wilga ar fi salvată.

Coborî de pe cal şi-l priponi. Nu voia ca animalul să se sperie şi să alerge direct în foc; cine ştie, poate că va avea nevoie de el să scape de-acolo.

Brett se alătură oamenilor care, ca şi el, mânuiau topoare. De partea cealaltă abia îi zărea pe cei care se căzneau să lărgească şanţul. Simţi cu satisfacţie muşcătura toporului din lemnul crud şi înteţi loviturile până când copacul se prăbuşi.

Trecu apoi la următorul. Înfipse lama adânc. Îl doborî. Trecu mai departe. Mai doborî unul. Şi încă unul.

Sudoarea i se scurgea în ochi, înţepându-l. Fumul trecea prin legătura de la gură, înecându-l. Nu mai era cale de întoarcere.

Treceau de la un trunchi la altul, la fel de neînduplecaţi şi de mânioşi ca focul însuşi, până când şirul de copaci fu culcat la pământ. Acum, însă, era prea riscant să işte şi ei un incendiu. Focul era prea aproape. Atunci se repeziră la târnăcoape şi la lopeţi şi plecară să ajute la săparea şanţului.

Brett ridică la un moment dat privirea şi îl văzu alături pe Smokey Joe, săpând umăr la umăr cu el. Ochii li se întâlniră preţ de câteva clipe, apoi se aplecară şi continuară să sape. Vorbele nu i-ar fi ajutat nici să se salveze, nici să-i readucă la viaţă pe cei morţi. Aveau nevoie de forţă şi de hotărâre nestrămutată.

Un fulger săgetă trunchiul uscat al unui

eucalipt la o distanţă mică de ei. Focul înghiţi în flăcările lui albastre tulpina ca de ceară a copacului şi se scurse pe iarba de la rădăcină. În câteva secunde copacul era o torţă uriaşă, din care explodară scântei, aprinzând întreg labirintul de eucalipţi. Flăcările se răspândiră în iarbă şi înălţară un zid de foc, mai înalt şi mai înalt pe măsură ce se apropiau de ei.

Brett şi ceilalţi oameni săriră din şanţ şi luptară împotriva flăcărilor cu târnăcoapele. Fumul le înţepa ochii şi le ardea gâtul. Căldura le uscă sudoarea care li se prelingea pe corp, le pârli sprâncenele şi părul de pe braţe şi piept.

— Ieşiţi de-aici! Se întoarce!

Brett ridică ochii şi văzu că focul mai avea puţin şi-i înconjura cu totul. Calul era ca înnebunit, trăgea disperat de frâu, ciulind urechile. Smokey Joe, cu târnăcopul, continua să lupte cu flăcările.

— Hai o dată! îi strigă Brett prin vuietul focului.

Bătrânul încremeni şi Brett îi văzu privirea goală, îngrozită. Se repezi şi-l apucă de braţ şi porni alergând către cal, cu flăcările târându-se la picioarele lui, simţind în spate dogoarea focului.

Smokey Joe se împiedică şi căzu. Rămase nemişcat, gâfâind şi cu părul sârmos din pricina căldurii.

Brett îl ridică şi-l aruncă pe umăr. Ajunse la cal, îl dezlegă şi-l urcă pe Smokey în şa. Apoi se săltă şi el în spatele bătrânului şi dădu pinteni calului, îndemnându-l să iasă prin spaţiul atins de flăcări.

Calul se ridică pe picioarele de dinapoi, lovind speriat aerul cu copitele, ciulind urechile şi dând ochii peste cap.

Brett trase de frâu şi-l lovi cu călcâiele. Atunci, simţind lovitura puternică în coapse, calul se repezi înainte, spre flăcări.

Mai aveau puţin. Flăcările îi goneau către liman.

Golul era tot mai mic. Cercul de foc era gata să se închidă.

Brett îl simţi pe Smokey alunecând din şa. Cu o mână îl prinse pe bătrân de păr şi cu cealaltă ţinu frâul strâns. Îndemnă încă o dată calul să se arunce înainte.

Flăcările îi ajunseră din amândouă părţile. Era o căldură ca de furnal. Fumul îi orbea şi-i îneca. Dacă iadul ajunsese vreodată pe pământ, atunci trebuie să se fi întâmplat.

Ieşiră brusc din cercul de foc şi nişte braţe se ridicară să-l coboare pe Smokey din şa. Brett alunecă de pe spinarea calului înfricoşat şi-l duse spre o găleată cu apă. Se lipi de el şi-i mângâie grumazul până când animalul se linişti destul ca să poată bea.

Îl durea spatele, iar braţele îi erau ca de plumb. Era frânt. Luă o traistă cu apă şi îşi potoli arsura din gură şi din gât, apoi o vărsă pe cap şi pe tot corpul încins. Lupta nu se isprăvise. Focul se întinsese şi nu mai putea fi stăpânit.

Se uită la tovarăşii lui care stăteau în praf, cu capetele plecate, fiecare muşchi trădându-le epuizarea. Urletul infernului era asurzitor. Tot ce mai puteau nădăjdui acum era ca vântul să-şi

schimbe direcţia. Sau să vină ploaia. Însă nu era niciun semn că va ploua.

Jenny conducea pe drumul spre Churinga, spre casa ei. Era nerăbdătoare să ajungă, iar drumul părea să nu se mai sfârşească.

Dezvăluirile pe care i le făcuse părintele Ryan încă nu-i dădeau pace şi reînviaseră toţi anii petrecuţi în orfelinat. O minţiseră, o privaseră de moştenirea ei, abuzaseră de încrederea pe care tatăl ei şi-o pusese în ei. Dacă nu ar fi fost Peter atât de hotărât să descopere adevărul, nu l-ar fi aflat niciodată. Simţi o atingere pe braţ şi se întoarse către Diane.

— Jen, ştiu câtă amărăciune trebuie să simţi acum. Crede-mă că şi eu simt la fel.

— Amărăciune? îi răspunse ea gânditoare. De ce? Călugăriţele au făcut ce-au făcut, şi poate că au avut motivele lor.

Zâmbi trist.

— Cum a spus şi Helen, biserica stă mereu cu mâna întinsă. Eu trebuie să fi fost cloşca cu puii de aur. Dar am lăsat totul în urmă. Ştiu acum cine sunt. În plus, am un cămin al meu. Şi am de gând să fac tot ce se poate ca să-mi fie bine de-aici înainte.

— Jen, nu uita că ai şi o familie, spuse Helen blând. Şi să ştii că vorbesc în numele tuturor când îţi spun că eşti bine venită.

— Chiar şi în numele bătrânului? râse Jenny. Uite, de asta mă îndoiesc!

Helen strâmbă din nas.

— Dar el asta a vrut întotdeauna, Jen. Un membru al familiei lui să stăpânească Churinga.

— Ce ironie, nu? Dar cât trăiesc eu, el n-o să pună mâna pe ferma asta, îţi jur!

Helen îi strânse mâna.

— Bravo! Cu tine aici, lucrurile or să se mai anime. Îmi pare bine că-ţi pot spune „soră”.

Jenny râse. Încă nu realizase ce ramificaţii implica faptul că ea era acum Jennifer McCauley, dar avea să fie plăcut să aibă familie. În sfârşit, aparţinea unui loc.

— Şi cu casa din Sydney cum rămâne?

Diane fuma ţigară de la ţigară şi Jenny îşi dădu seama că ultimele ore fuseseră destul de grele şi pentru ea.

— S-ar putea să o închiriez sau chiar să o vând. Pot să pictez aici la fel de bine ca oriunde şi am multe de pus pe pânză – niciodată nu o să duc lipsă de subiecte.

Diane tăcu preţ de câteva clipe şi Jenny ştiu ce-i trecea prin minte.

— Diane, asta nu înseamnă că nu o să-mi mai expun lucrările în oraş. Şi nici nu renunţ la partea mea de galerie.

Prietena ei răsuflă uşurată.

— Mulţumesc. Eu în niciun caz nu pot conduce galeria de una singură şi nici nu am de gând să-l las pe Rufus să intervină.

— Nu-mi place cum arată cerul în partea aia, zise deodată Helen şi deschise radioul. S-ar putea să dăm de necaz.

Traseră pe dreapta şoselei, fiindcă zgomotul motorului acoperea ştirile.

Un incendiu s-a pornit astăzi în nord-estul

regiunii New South Wales. Se estimează un număr de şase victime omeneşti şi pagube de proprietăţi şi animale în valoare de câteva milioane de dolari. Cele patru focuri răzleţe s-au unit în cele din urmă într-un adevărat infern din pricina furtunii care ne-a ameninţat în ultimele zile. Adăugându-se şi lipsa ploii, focul înteţit acum pare să fie cel mai mare incendiu din istoria Australiei, fapt pentru care s-a făcut apel la serviciile de urgenţă ale tuturor statelor de pe insulă.

Jenny băgă maşina în viteză şi apăsă pe acceleraţie.

— Fetelor, ţineţi-vă bine. Ne aşteaptă un drum greu!

Fulgerele despicau cerul şi sfâşiau norii. Trăsnetele zguduiau temeliile lumii, arzând copacii şi doborându-i la pământ. Vântul se înteţise şi alerga în spirale de-a lungul câmpiei, înălţând flăcările. Copacii cădeau înnegriţi, carbonizaţi, cu ramurile înălţate spre cer ca nişte braţe rugându-se pentru ploaie. Dar izbăvirea nu venea.

Veniseră oameni cu sutele. De la Kurrajong, de la Willa Willa, de la Lighting Ridge, din Wallaby Flats, chiar şi de mai de departe. Se luptară pe rând cu flăcările, săpară şanţuri şi tăiară copaci. Însă pârjolul continua să se întindă către Churinga. Scântei se înălţau, ridicate de vânt. Flăcările abia atingeau iarba uscată şi se înteţeau lacome. Fumul înnegrea pielea şi înroşea ochii pe măsură ce se ridica în dâre uriaşe, înăbuşitoare, gata să se îmbrăţişeze cu tunetele.

Animalele care rămăseseră la Wilga fuseseră adunate şi duse grămadă pe păşunile dinspre miazănoapte ale Churingăi, dar nimeni nu putea şti dacă acolo vor fi în siguranţă. Focul se răspândise deja pe o distanţă de peste cinci sute de mile şi nu dădea semne că s-ar mai domoli.

Încercaseră să salveze gospodăria Wilgăi, însă oricâtă apă ar fi turnat acum, lemnul uscat de atâta soare nu putea fi udat. Brett ştia că la fel se va întâmpla şi la Churinga dacă nu udau totul temeinic. Stătea împreună cu Curly şi cu familia lui şi privea Wilga înghiţită de flăcări. Clădirea cedă şi se prăbuşi, centimetru cu centimetru, până când din ea nu mai rămase decât coşul înnegrit – strajă peste mormanul de cărbuni.

— Urcaţi în maşină şi duceţi-vă la Wallaby Flats. Am destule griji aici.

Şi Curly îşi îmbrăţişă copiii şi îşi sărută soţia înainte ca jeep-ul să dispară în norul de fum.

— Doamne, sper să nu păţească nimic, şopti el.

Apoi, pufnind mânios, se întoarse, ridică un târnăcop şi se alătură celorlalţi.

Brett se gândea la Jenny, sperând că ea şi celelalte femei rămăseseră în Broken Hill. Avea însă o presimţire urâtă că, de cum vor auzi ştirile la radio, se vor întoarce.

Înghiţi ultimul dumicat dintr-un sandviş, îşi luă sacul şi târnăcopul şi se mai îndreptă o dată către linia de foc. Oamenii se vedeau ca nişte umbre mărunte şi întunecate pe fundalul înfricoşător şi scânteietor al focului, luptându-se în zadar cu flăcările.

Jenny intră cu camioneta în curte la Kurrajong şi frână zgomotos. Helen sări din maşină şi alergă în casă, urmată în de aproape de Jenny şi Diane.

— James… unde eşti? Unde a dispărut toată lumea?

Teama o făcea să strige şi deschidea uşă după uşă, alergând din cameră în cameră.

Jenny se sprijinea când pe un picior, când în celălalt. Voia să ajungă la Churinga, iar căutările frenetice ale lui Helen o făceau mai nervoasă din minut în minut. Îşi dădea seama, totuşi, că nu puteau pleca de-acolo lăsând-o singură pe Helen.

— Au plecat cu toţii la Wilga. Le-am spus să rămână aici şi să aibă grijă de ce e al lor, dar n-au vrut să m-asculte. Nebuni ce sunt!

Vorbele ţâşniseră cu viteza şi ferocitatea unei arme de foc. Cele trei femei se întoarseră în acelaşi timp şi dădură cu ochii de Ethan Squires.

Era în scaunul cu rotile, cu două pete roşii în obraji. Le privea duşmănos şi se sprijinea cu mâinile lui cioturoase de braţele scaunului.

— Mai bine te-ai întoarce la Churinga ta preţioasă, fato. Nu va mai fi acolo multă vreme.

Ochii îi străluciră cu răutate, iar la colţurile gurii i se adunase salivă.

— Ajunge, Ethan.

Glasul lui Helen era rece şi aspru. Se apropie de scaun şi se plecă spre bătrân.

— Ce pagube sunt până acum? Cât de aproape este focul?

Jenny îşi ţinu răsuflarea când el îşi aţinti ochii cu pleoape grele asupra ei.

— A înghiţit Nulla Nulla şi Wilga. Se îndreaptă către Churinga acum. Aş vrea să o văd arsă din temelii. Aş da orice să o văd arzând.

— Helen, trebuie să plec. S-ar putea să fie nevoie de mine.

Jenny pornise deja spre uşă.

— Aşteaptă, vin şi eu cu voi, zise Helen, întorcând spatele bătrânului. Nu mă reţine nimic aici, iar James trebuie să fie deja acolo, dacă nu cumva o fi în altă parte.

— Tu!

Glasul îi răsună ca un tunet şi femeile încremeniră. Se întoarseră.

Ethan stătea cu mâna întinsă spre Jenny.

— Copil al satanei! Odraslă a diavolului! Ştiu cine eşti – ştiu totul despre tine. Se cuvine să arzi în flăcările iadului, împreună cu nepreţuita ta Churinga!

Jenny o auzi pe Diane exclamând uluită, o simţi apucând-o de mână, însă rămase înmărmurită de groază când îl văzu pe bătrân ridicându-se din scaunul cu rotile.

— Ştiu cine eşti tu de fapt, Jennifer McCauley! Churinga nu are secrete pe care să le poată ascunde de mine. E multă vreme de când aştept să te întorci.

Ochii lui erau tulburi, însă nebunia îi dădea puteri nebănuite. Veni clătinându-se spre ea, cu mâna întinsă tremurându-i de furie.

— Fie ca diavolul să se bucure de-acum înainte de compania ta. Să arzi în iad, laolaltă cu maică-ta!

Pe Jenny o trecură fiori de spaimă când el

încleştă mâna pe braţul ei. Făcu un pas înapoi, după aceea încă unul, hipnotizată de ochii lui demonici, aproape neputincioasă în faţa urii pe care o revărsa asupra ei.

Ethan se prăbuşi la picioarele ei, lovindu-se cu capul de scândurile podelei. Când se întoarse pe spate, chipul lui se schimonosi, lăsând să i se vadă dinţii lungi şi galbeni.

— M-ai trădat, Mary. Ai furat tot ce îmi aparţinea.

Apoi rămase nemişcat.

Tăcerea se lăsă grea în încăpere şi cele trei femei rămaseră cu ochii aţintiţi asupra lui. Jenny se întrebă cum de putuse Mary să iubească un astfel de om. Presupuse apoi că împrejurările făcuseră din el ceea ce era acum. Dacă tatăl lui nu ar fi fost atât de lacom, ei doi ar fi rămas împreună şi nimeni nu ar fi suferit atât.

— Jenny, îmi pare rău. Îmi pare foarte rău.

Helen stătea stingheră lângă rămăşiţele jalnice ale lui Ethan Squires.

— Trebuie să fi ştiut tot timpul. Dar de unde? Cine ar fi putut să-i spună?

Jenny ridică ochii în tavan, gândurile alergându-se alert în mintea ei.

— Ethan a vizitat vreodată Churinga după plecarea lui Finn şi înainte de venirea mea?

Helen răsuci nervoasă în mâini o batistă.

— În primii ani a fost de câteva ori, zise ea gânditoare. Îmi amintesc că James se plângea de curiozitatea cu care taică-său inspecta locul, luând unele lucruri de-acolo.

Jenny ocoli trupul lui Ethan şi luă mâinile

prietenei ei într-ale sale.

— Gândeşte-te, Helen. Ce anume a luat?

Brusc ochii albaştri ai femeii străluciră.

— James spunea că a luat un cufăr vechi, dar după mai mulţi ani, după ce îl ţinuse încuiat în biroul lui, a poruncit să fie dus înapoi.

— Helen, în cufărul acela au fost jurnalele. Aşa a aflat el toată povestea. Şi pun rămăşag că a înapoiat cufărul în perioada în care Peter a descoperit legătura dintre mine şi Churinga.

Helen o privi îngrozită.

— A vrut neapărat ca tu să le citeşti? întrebă ea sufocată.

Jenny dădu din cap.

— Ştia că Churinga nu va mai fi a lui după ce eu voi fi găsită. A fost ultima lui tresărire de ciudă.

— O, Doamne! Cum poate fi cineva atât de crud? Dar cum de a ştiut el tot timpul ce se petrece? De ani de zile nu a mai plecat din Kurrajong.

Helen se încruntă şi îşi acoperi gura cu mâna, nevenindu-i să creadă.

— Andrew! gâfâi ea. L-a pus pe Andrew să spioneze pentru el.

— Nu putem fi sigure, răspunse Jenny. Dar nu m-ar mira dacă ar fi aşa.

Privi pe fereastră. Cerul era negru, clocotind din pricina furtunii.

— Acum nu mai vreau decât să mă întorc la Brett şi la Churinga. Veniţi şi voi?

Helen încuviinţă cu un gest scurt din cap. Fără să mai privească măcar o dată spre trupul bătrânului de pe podea, părăsiră casa. Lumina

zilei lăsă loc întunericului. Oamenii erau la capătul puterilor fără ca focul să se fi domolit. Cerul nu se zărea, iar pământul era scăldat de lumina sinistră a flăcărilor care se târau către Churinga. Oamenii duseseră turma şi restul animalelor la ochiul de apă de la poalele muntelui Tjuringa. Acolo copacii erau verzi, iar pământul era mereu umed din pricina izvoarelor subterane. Era singura lor şansă de a mai salva ceva. Pompierii veniseră de la multe mile depărtare, însă apa era puţină şi curând pompele lucrau în gol. Oamenii începură să se lupte cu flăcările folosind saci de pânză, ramuri şi alte lucruri care le cădeau în mână.

Focul, însă, continua să vuiască asupra păşunilor, îndreptându-se către gospodăria Churingăi.

Zdrobind sub picioare ţărâna cimitirului şi pământul din grădină, oamenii tăiau disperaţi tufele, iar cu topoarele doborau copacii. De la râu veneau alţii aducând găleţi cu apă pe care o aruncau peste pereţii de lemn ai casei. Flăcările continuau să se apropie, nestingherite.

Brett alergă în casă, îl luă pe Ripper care scheuna în dormitor şi îl băgă în duba lui Diane. Apoi se întoarse ca să mai salveze ce se putea.

Smulse staţia de emisie-recepţie şi o îngrămădi în spate. Apoi se repezi la cutia în care Jenny îşi împachetase picturile – ca să le ia la Sydney, desigur – şi reuşi să adune şi un braţ de haine. Văzu rochia elegantă pe care o purtase ea la petrecere şi nu se îndură să o lase să ardă, aşa că o aruncă peste celelalte haine. Jurnalele erau împrăştiate prin toată camera. După o clipă de

ezitare, le lăsă acolo. Soarta va hotărî dacă trebuia să supravieţuiască sau nu.

Se grăbi să între pentru ultima oară în casă. Argintăria şi lenjeria de olandă erau de ani de zile la Churinga. Erau prea valoroase ca să le lase să piară în flăcări. Încărcând totul în maşina lui Diane, se repezi la Clem, care se sprijinea extenuat de hambar şi bea ceai.

— Condu maşina asta până la Wallaby Flats şi înainte să pleci de-acolo asigură-te că tot ce e înăuntru e bine încuiat, îi zise Brett, înmânându-i cheile. Căţelul du-l la cârciumă.

— Brett, nu pot să plec şi să-i las aici pe tovarăşii mei!

— Ai să faci ce-ţi spun eu! se răsti Brett la el. Curând aici o să fie o luptă pe viaţă şi pe moarte, iar tu eşti prea frânt ca să mai poţi da o mână de ajutor.

Şi trânti portiera ca să evite alte argumente şi plecă.

Cel puţin Jenny va rămâne cu o amintire de la Churinga, se gândi el, privind lung în urma dubiţei care dispărea în praful drumului. *Pentru că, după cum evoluează lucrurile, e clar că va pieri.*

Majoritatea oamenilor erau în picioare de mai bine de trei zile şi abia dacă apucaseră să aţipească vreo două ore. Dar nu se lăsau învinşi. Vântul nu mai bătea, aşa că speranţa că ar putea întoarce focul înainte să ajungă la gospodărie renăscu. Nădejdea era totul. Ea le dădea putere să continue.

Atunci o scânteie sări dintr-un arbore pe verandă şi în câteva minute scânteia se

transformă în flacără.

— Aduceţi apă aici! le strigă Brett oamenilor când flăcările începură să lângă pereţii. Auzi geamurile explodând. Căldura era atât de înăbuşitoare, încât era imposibil să se apropie cineva ca să domolească flăcările. Singura şansă de a învinge focul era să-l izoleze în zona defrişată. Oamenii dărâmaseră deja barăcile argaţilor şi o parte dintre hambare, şi acum trebuia să facă tot posibilul ca să doboare şi restul de clădiri înainte ca focul să ajungă la depozitele de furaje şi la garaje. Hrana pentru iarnă şi finul, gazolina şi kerosenul, canistrele cu benzină şi maşinile unse cu ulei pe care le depozitau acolo ar fi alimentat infernul. Dădeau găleţile din mână în mână şi le umpleau din apa puţină rămasă în pârâu, dar se mişcau prea încet. Brett se uită îngrozit către casă. Ridică privirea şi ştiu că avea o singură şansă ca să salveze Churinga de la uitare. Rezervoarele de apă de dincolo de casă.

Părăsi îndată şirul celor care dădeau apa din mână în mână, mai luă câţiva oameni şi le explică ce avea de gând să facă. Apoi, cu frânghii şi scripeţi, se apropiară de casa cuprinsă de flăcări. Numai un nebun sau un om care nu ştia ce e teama putea să facă ce voia el. Brett ştia cine va fi acela. Şi totuşi… de ce atâta bătaie de cap când, oricum, Churinga le va aparţine celor de la Kurrajong? Nu! Ar fi fost un om de nimic dacă ar fi stat şi s-ar fi uitat cum arde din temelii. Şi nici nu le putea cere celorlalţi să-şi rişte viaţa.

Luând frânghiile, se apropie de primul rezervor. Căldura îi pârjolea faţa şi îl făcu să se

întoarcă. Înmuie o cârpă într-o găleată cu apă şi îşi acoperi capul, apoi trase adânc aer în piept şi fugi. Înconjură rezervorul cu frânghia, o legă strâns şi se depărtă alergând.

— Trageţi! strigă el. Trageţi, pentru numele lui Dumnezeu!

Apucă şi el capătul frânghiei şi, împreună cu ceilalţi, trase până când rezervorul imens se clătină pe pilonii lui şi se prăbuşi pe acoperişul casei. Sute de litri de apă se revărsară peste lemnul fumegând şi peste tabla înroşită de foc. Geamurile se zguduiră, lemnul crăpă, însă focul se domolise suficient ca el să aibă timp să fugă la al doilea rezervor.

Mai muie o dată cârpa în apă şi o înfăşură în jurul capului. Auzi cum un nesăbuit adusese o camionetă în curte, însă el era prea absorbit şi îngrijorat de ceea ce făcea ca să se mai gândească şi la asta. Trase din nou aer în piept şi se repezi spre rezervor. Auzi rămăşiţele Churingăi sfârâind şi trosnind când trecu peste dărâmăturile care ardeau. Frânghia se încinsese în mâna lui când legă rezervorul, fumul îl îneca, cenuşa îl orbea şi-i pârlea părul. Apoi alergă înapoi, în aerul care acum i se părea răcoros, luptându-se să respire, alăturându-se cu toată forţa de care mai era în stare celor care trăgeau de frânghie.

Alte câteva sute de litri de apă se revărsară asupra casei şi a curţii. Flăcările fuseseră înăbuşite, pământul se muiase, iar lemnul uscat care mai rămăsese din clădire înghiţise apa într-o fracţiune de secundă.

Însă focul cel mare abia acum se apropia.

Distanţa imensă pe care o parcursese nu-l ostoise.

Încă un rezervor. Mai multă apă. Pământul era mlăştinos, pe oameni îi ardeau palmele, ochii nu mai vedeau cum trebuie, trupurile erau încinse. Mirosul de păr pârlit şi de piele arsă se amesteca cu fumul usturător, cu aroma uleiului de la eucalipţii în flăcări şi cu cenuşă. Lumea părea plină de răcnetele animalelor înspăimântate, de focul mistuitor şi strigătele disperate ale oamenilor.

Jenny văzu de departe maşina lui Diane. Văzu şi o dâră uriaşă de fum şi scânteierea portocalie care transformaseră ziua într-o noapte lugubră şi înţelese ce se petrecea. Trase jeep-ul pe dreapta şi se grăbi să coboare. Ripper o văzu îndată şi sări pe geam direct în braţele ei.

Jenny îl strânse la piept.

— Clem, cât de grav este? Unde e Brett? A păţit ceva?

— Doamnă Sanders, nu e bine deloc, răspunse omul, cu faţa plină de funingine, aproape de nerecunoscut. Brett e cu ceilalţi. Ar trebui să mă întorc şi eu, dar mi-a zis să duc toate astea la Flats.

— Lasă, Clem, spuse Jenny hotărâtă. Dacă vrei neapărat, întoarce-te la ceilalţi.

Omul nu aşteptă să i se mai spună o dată şi când Jenny urcă înapoi în camionetă, făcu cale întoarsă şi porni pe drumul pe care abia venise.

— Diane, leagă-l pe Ripper de scaun, îi zise Jenny furioasă. Brett e în pericol şi nu vreau să mai am şi altă grijă acum.

— Care va să zică te-ai hotărât să rămâi cu

el? strigă Diane ca să acopere huruitul motorului. Era şi timpul!

Îşi desprinse eşarfa de pe cap şi-l legă pe Ripper de bara metalică de sub scaunul ei.

— Jen, dar la copii te-ai gândit? Nu crezi că ar trebui să consulţi un specialist înainte? o mai întrebă Diane, apucându-se strâns cu mâinile de bord.

Jenny strânse şi ea mâinile pe volan. Se gândise la asta mai devreme, dar acum se liniştise.

— L-am avut pe Ben, ţii minte? A fost un copil nemaipomenit. De ce n-aş putea să fac şi alţi copii sănătoşi?

— Ai dreptate, încuviinţă Helen. Dacă era să apară probleme, trebuia să se întâmple cu primul copil. Şi cum între Matilda şi Mervyn nu a fost incest, posibilitatea ca tu să naşti copii cu probleme de sănătate este foarte redusă.

— Dar tu cum de ştii atâtea? întrebă Diane.

— Am absolvit genetica, îi strigă Helen la rândul ei. Am făcut un curs prin corespondenţă când am avut copiii plecaţi la studii.

Jenny apăsă acceleraţia şi goni către casă. Nădăjduia să nu ajungă prea târziu.

În cele din urmă opri jeep-ul lângă pârâu şi era gata să cadă când se grăbi să coboare ca să-l găsească pe Brett.

— Eu o să rămân aici, îi spuse Diane, trecând la volan. Dacă va trebui să fugim, cineva trebuie să ţină motorul pornit.

— Plec şi eu să-l caut pe James. Mult noroc, Jenny, îi strigă Helen, acoperind vuietul flăcărilor

şi strigătele oamenilor.
Dar Jenny nu mai auzea nimic. Se uită ţintă la omul care voia să treacă prin flăcări cu o frânghie în mână, gata să o lege de unul dintre rezervoare. Ar fi recunoscut chipul acela dintr-o mie, în ciuda cămăşii ude cu care îşi acoperise capul.
Dar ce naiba voia să facă?
Îşi puse degetele pe gură şi se uită îngrozită cum Brett intra din când în când în vâltoarea focului, doborând rezervoarele. Începu să se roage. Şoptea rugăciuni pe care le credea de mult uitate. Rostea rozariul pe care îşi jurase să nu-l repete în veci. Îl implora pe Dumnezeul căruia îi întorsese spatele, să-l păzească pe Brett Wilson.
Ştia că dacă îl va pierde acum, va fi convinsă că Churinga era un loc blestemat şi niciodată nu va putea fi căminul ei.
Mâini necunoscute ajutau la prinderea frânghiilor. Prosoape ude îi stingeau scânteile din păr şi-i răcoreau hainele. Simţea că îi plesnesc plămânii, pielea îi ardea, însă Brett ştia că va trebui să doboare şi al treilea rezervor cu orice preţ.
Nu mai vedea bine, era frânt, plămânii continuau să înghită fumul înecăcios, dar el alergă pentru ultima oară în cercul de foc. Intră în vârtejul flăcărilor şi înfăşură bine frânghia în jurul rezervorului.
Simţi ceva rece picurându-i pe braţ. Ridică privirea, gândindu-se că rezervorul începuse să se clatine. Făcu un pas înapoi şi câţiva stropi răcoroşi căzură din nou pe faţa lui arsă.
Lăsă uluit frânghia din mână şi începu să

râdă, îndepărtându-se de rezervor. Ploua. Dulcea, binecuvântata ploaie. Şi nicio clipă prea devreme.

Se alătură celorlalţi şi ridică ochii spre cer. Deschiseră toţi gurile şi înălţară braţele spre apa binefăcătoare, dornici să-şi răcorească pielea, să se cureţe de praf şi sudoare.

Flăcările sfârâiră învinse de revărsarea apelor şi în câteva minute focul se topi în pământ ca un monstru rănit.

Brett închise ochii şi începi? să plângă.

Se trezi deodată îmbrăţişat şi acoperit de un torent de sărutări. Deschise ochii şi se uită uimit la chipul frumos, acoperit acum de funingine, pe care nu credea că-l va mai vedea. O strânse la piept, hotărât să nu o mai lase niciodată să plece de lângă el.

— Ah, Jen, şopti el. Jen, Jen, Jen.

— Am crezut că o să rămân fără tine! Brett, te iubesc. Mereu te-am iubit, aşa să ştii! Să nu mă părăseşti. Să nu părăseşti Churinga!

Brett îi înălţă uşor bărbia şi surâse, lacrimile amestecându-i-se pe faţă cu picurii de ploaie.

— Adică nu te căsătoreşti cu Charlie?

Trebuia să se convingă că nu trăia doar un vis.

— Cu Charlie?

Şi Jenny începu să râdă, dând capul pe spate.

— Eu pe tine te iubesc, nărodule! Nu pe afemeiatul Charlie.

Lăsând ploaia să cadă în torente asupra lor, o strânse şi mai tare în braţe, lipind-o de el. Apoi o sărută.

— Te iubesc, Jen. Te iubesc mult de tot, şopti

el cu buzele aproape lipite de gura ei.

Glasurile vesele ale oamenilor îi făcură să se desprindă unul de celălalt şi apărură păşind ca somnambulii în lumea reală, văzându-se deodată înconjuraţi de un cerc de oameni, toţi cu feţele înnegrite de funingine. Zâmbeau timid şi se ţineau de mână şi, când aplauzele şi felicitările conteniră, Jenny îl conduse pe Brett în spatele casei, acum în ruină.

Cimitirul era înecat de apă, iar moviliţele de pământ fuseseră acoperite de moloz. Gardul nu mai era alb, crucile fuseseră spintecate şi căzute în noroi.

Brett o privi nedumerit croindu-şi drum prin dărâmăturile fumegânde, până când ajunse la cea mai impunătoare dintre pietrele funerare. Când Jenny îi făcu semn, se apropie.

— Brett, Churinga cea veche s-a dus. Şi o dată cu ea – jurnalele, amintirile, tot trecutul. Abia acum am înţeles de ce a scris Finn cuvintele acestea pe mormântul Matildei. Însă focul a purificat Churinga şi i-a ajutat pe morţi să se odihnească în pace. A încetat şi muzica. Ultimul vals al Matildei ne dă şansa unui nou început. Într-o zi o să-ţi explic totul – dar deocamdată nu vreau să ştiu decât dacă vrei să faci parte din acest nou început.

— Ştii bine că da, şopti el, înconjurându-i umerii.

Şi se întoarseră amândoi către piatra funerară ca să citească cuvintele pe care Finn se căznise să le cioplească.

Aici odihneşte Matilda McCauley,
Mamă, Iubită, Soră şi Soţie.
Fie ca Dumnezeu să ne ierte.

SFÂRŞIT

BESTSELLERURI INTERNAŢIONALE

TAMARA McKINLEY este una dintre cele mai apreciate autoare contemporane din Anglia, romanele ei figurînd pe primele locuri în topurile britanice. S-a născut şi a crescut în Australia, de care a rămas puternic legată.

Jennifer Sanders, protagonista cărţii de faţă, decide să ia totul de la capăt, după o teribilă lovitură a sorţii: moartea soţului şi a fiului său, într-un accident.

Vestea primirii unei neaşteptate moşteniri o ajută să se rupă de prezentul încărcat de tristeţe. Undeva, în îndepărtatele ţinuturi australiene, o aşteaptă o fermă izolată – promisiunea unui alt început.

Odată ajunsă acolo, descoperă, pe lîngă asprimea şi frumuseţea sălbatică a locurilor, existenţa unor secrete legate de *Matilda Thomas*, fosta proprietară. Nimeni nu vrea să vorbească despre ea, dar Jenny îi simte permanent prezenţa, mai ales după ce găseşte jurnalele acesteia.

Fascinată de viaţa Matildei, se adînceşte în trecut, încercînd să-i afle tainele. Însă, cu cît se implică mai mult, cu atît începe să se întrebe dacă moştenirea este o binecuvîntare sau un blestem...

EDITURA LIDER
EDITURA ORIZONTURI

Lei 140000